BRANDON SANDERSON

Sissoylu

KAYIP METAL

TEŞEKKÜR

On altı yıl önce yerel bir et lokantasındaki loş bir odada otururken, karıma bir süredir geliştirdiğim cüretkâr bir fikirden bahsetmiştim: Bir epik fantezi dünyasını almak ve sonra bunu farklı çağları boyunca geleceğe doğru ilerletmek. Daha önce fantezi ve bilim kurgunun karışımlarını ve epik fantezinin endüstriyel teknolojiye doğru ilerlediğini görmüştüm. Ama hiçbir yazarın bir dünyayı tam olarak bu şekilde geliştirdiğini, gezegeni geleceğe doğru ilerletirken serinin önceki kitaplarındaki olayları din ve mitolojinin temelleri olarak kullandığını görmemiştim.

Bu bir kumardı. Okuyucular janrlarının net bir şekilde ayrılmalarından hoşlanır. Ben ise türler arasındaki bu net sınırları aşmak istiyordum, oysa tarihsel olarak bu çabalar nadiren başarılı olmuştu. Ancak büyük çaplı bu projenin (bir gezegen ve büyüsünün çeşitli çağlar boyunca ilerlemesi vizyonunun) riske değer olduğundan emindim. Bu da bizi buraya, Sissoylu'nun İkinci Çağı'nın son kitabına ve benim büyük janr deneyime getiriyor.

Şimdiye kadar başarılı olup olmadığıma siz okuyucular karar vereceksiniz. Ama şunu söyleyebilirim: Bugün olduğum yere çok sayıda insanın yardımı olmadan kesinlikle varamazdım. Bu teşekkür kısımlarının genellikle isim yığınlarına dönüştüğünün farkındayım ama ben, burada ismi geçen her kişiye büyük bir minnettarlık duyuyorum. Bunlar yeni cüretkâr planımı ortaya attığım zaman gözlerini devirmeyen, aksine kollarını sıvayıp bunun gerçekleşmesini sağlayan insanlar. Bu kitap için Joshua Bilmes her zamanki gibi temsilcim olarak mükemmel bir iş çıkardı. Onun ekibindeki Susan Velazquez ve Christina Zobel'in de bütün uluslararası sözleşmeler ve alt temsilcilerin idaresinde çok yardımları oldu. Okyanusun karşı yakasından bahsetmişken, bu kitapta Gillian Redfearn'dan özellikle önemli yardımlar aldım; kendisi Birleşik Krallık editörüm ve bu kitapta çoğu zaman Amerika'daki yayınevi tarafından yapılan kontrolleri üstlendi. Muhteşem bir iş çıkardı ve yanımda olduğu için şanslıyım. Ayrıca RK'taki

Zeno Ajansı'ndaki temsilcilerim John Berlyne ve Stevie Finegan'ın yanı sıra Gollancz'dan Emad Akhtar ve Brendan Durkin'e de teşekkür etmek istiyorum.

ABD tarafında bu projenin baş editörü Devi Pillai'ydi, hikâye ve karakterizasyon konusundaki müthiş editoryal yeteneğini yine gösterdi. Ayrıca Tor'dan Molly McGhee, Tessa Villanueva, Lucille Rettino, Ei- leen Lawrence, Alexis Saarela, Heather Saunders, Rafal Gibek, Fe- lipe Cruz, Amelie Littell ve Hayley Jozvviak'a teşekkür etmek istiyorum. Kopya editörümüz bu alanda uzun zamandır birlikte çalıştığımız Terry McGarry'ydi.

Sesli kitaba gelince, yeri tutulamaz Michael Kramer bir kere daha karakterlerime ses veriyor ve benim kulağa iyi gelmemi sağlıyor. Senin kıymetini biliyorum Michael. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Macmillian Audio'dan Steve VVagner, Samantha Edelson ve Drew Kilman'a teşekkür etmek istiyorum. Bu günlerde, kitaplarım gittikçe artan bir görselliğe sahip ve bu da ciddi bir emek gerektiriyor. O yüzden bu kahramanlara her ne kadar bazıları diğer bölümlerle ör- tüşüyor olsa da kendi bölümlerini veriyorum. Örneğin Peter Lutjen Tor'un sanat yönetmeni ve yürekten bir teşekkürü hak ediyor. Chris McGrath kapak illüstrasyonumuzu yaptı. Benim Dragonsteel'daki kendi sanat yönetmenim IY<; önceleri Isaac Stevvart olarak bilinen ressam. Haritaları, sembolleri ve gazetelerdeki (yazılar da dâhil) işlerin büyük bir kısmını o yaptı. Gelecekte de IY< tarafından yapılan kitaplar için gözünüzü açık tutun. (Evet, o sembol şeyini şimdi ben uydurdum. Bunu yapabilirim. Edebiyat ruhsatım var.) Gazetelerde bulacağınız resimlerin çoğunu iyi dostumuz ve uzun süreli iş arkadaşımız Ben McSvveeney yaptı. Sanat asistanımız Lynn Buchanan'dı ve gazetelerin yaratılmasında Jennifer Neal'ın da epey bir yardımı oldu.

Kendi şirketim Dragonsteel'daki baş editörümüz Peter Ahlstrom, akıcılık konusunda çalışan Karen Ahlstrom ve Betsey Ahlstrom tarafından yapılan çeşitli editoryal çalışmaları yönetiyor. Ayrıca Kristy S. Gilbert da üretim editörü olarak çalışıyor.

Dragonsteel'ın İletişim ve Etkinlikler ekibinin başında Kara Stevvart var ve bu ekip Christi Jacobsen, Lex VVillhite, Kellyn Neumann, Mem Grange, Michael Bateman, Joy Ailen, Katy Ives, Richard Ru- bert, Sean VanBuskirk, Isabel Chrisman, Tori Mecham, Ally Reep, Ja- cob Chrisman, Alex Lyon ve Owen Knovvlton'u içeriyor.

Şirketimizin Reklam ve Pazarlama ekibinin başında Adam Home var, Jeremy Palmer da pazarlama müdürümüz. Jane Home, Emma

Tan-Stoker, Kathleen Dorsey Sanderson, Makena Saluone ve Ha- zel Cummings'in olduğu İşlemler ekibimizin başında da Mat "Benim adım aslında iki T'yle Malt" Hatch var.

Ve elbette harika eşim Emily Sanderson Dragonsteel dakı COO'muz. Ve bu listedeki en sevimli kişi.

Daha az sevimli olsalar da yine de çok yardımları olan kişiler yazım grubunun üyeleri. Bu kitapta bunlar Kaylynn ZoBell, Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom, Alan Layton, Eric James Stone, Darcı Stone, Kathleen Dorsey Sanderson, Emily Sanderson ve Ben Rick Stran- ger" Olsen'i içeriyor. Ayrıca elbette bu kitabın ithaf edildiği Ethan Skarstedt var. Köprü Dört'teki Skar'ın gerçek hayattaki ilham kaynağı olan Ethan, bana yirmi yıldır askerlik ve ateşli silah konularını doğru yazmamda yardım ediyor. Benim neden bahsettiğim hakkında bir fikrim varmış gibi yapmama yardım ettiğin için çok teşekkür ediyorum Ethan.

Müthiş faydalı olan beta okuyucu geribildirim veri tabanımızı Mi'chelle VValker yarattı. Beta okuyucularımız Trae Cooper, Tim Chal- lener, Ted Herman, Suzanne Musin, Sumejja Muratagic- Tadic, Pa- ige Phillips, Shannon Nelson, Sean VanBuskirk, Ross Newberry, Rosemary VVilliams, Richard Fife, Rahul Pantula, Poonam Desaı, Philip Vorvvaller, Paige Vest, Mi'chelle VValker, Megan Kanne, Matt VVi- ens, Mark Axies Lindberg, Marnie Peterson, Lyndsey Luther, Lınnea Lindstrom, Lauren McCaffrey, Kendra VVilson, Kendra Alexander, Kellyn Neumann, Kalyani Poluri, Joy Ailen, Joshua Harkey, Jory Baş Tavuk Kafası Okşayıcısı" Phillips, Jessie Lake, Jessica Ashcraft, Jen- nifer Neal, Ian McNatt, Chris "Topçu" McGrath, Gary Singer, Frankıe Jerome, Evgeni "Gümüş" Kirilov, Erika Kuta Marler, Eric Lake, Drew McCaffrey, Deana Covel VVhitney, David Fallon, David Behrens, Dar- ci Cole Craig Hanks, Christina Goodman, Christopher Cottingham, Chana Oshira Block, Brian T. Hill, Brandon Cole, Lingting "Botanıka" Xu, Bob Kluttz, Ben Marrovv, Becca Reppert, Bao Pham, Anthony Ac- ker, Alyx Hoge, Alice Arneson, Alexis Horizon, Aaron Biggs, Joe De-
ardeuff, Rob VVest ve Jayden King'di.

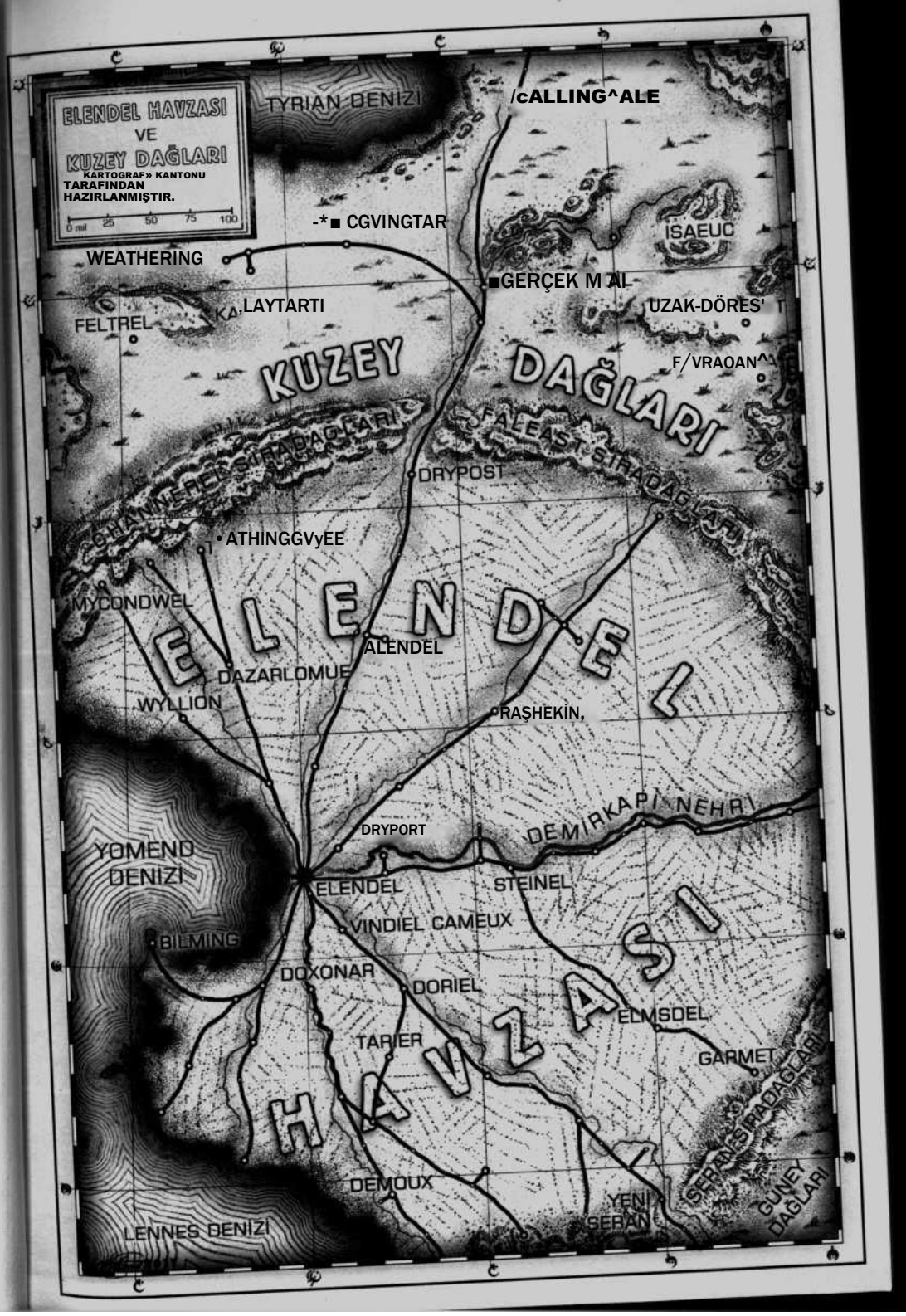
Gama okuyucularımız yukarıdakilerin pek çoğunu, bunun yanı sıra Sam Baskin, Glen Vogelaar, Dale VViens, Billy Todd, Arı Kufer, Matthew Sorensen, Ram Shoham, Eliyahu Berelovvitz Levın ve Aaron Ford gibi isimleri içeriyordu.

Bu kitap için belli bir gruptan bazı ayrıntılı yardımlar aldık. Bunlar büyü sistemlerime dikkat etmeleri ve daha çok açıklama yapmamı

gerektiren ya da kendimle çelişme tehlikemin olduğu yerlere işaret etmelerini istediğim kişilerden oluşuyor. Biz onlara Büyü Sistemi Süreklilik Ekibi diyoruz ama ben şu andan itibaren onları resmen Arcanistler olarak isimlendiriyorum. Bunlar Joshua Harkey, Eric Lake, Evgeni Kirilov, David Behrens, Ian McNatt ve Ben Marrovv.

Uzun süredir beta okuyucularım olan iyi dostlarım Kalyani ve Rahul'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum; yıllardır beni fantezi edebiyatına ilham kaynağı olması için Hint mitolojisi ve efsanelerine göz gezdirmem için teşvik ediyorlar. Bu kitaptaki belli bir karakter üzerinden Kozmer'i o yöne doğru biraz genişletmeye çalışırken, birlikte harika bir iş çıkarttık.

Bu listedeki herkese teşekkür ederim. Ve elbette okuyucularıma. On altı yılda Sissoylu garip bir yolculuk oldu ve ben yakında daha garip ve (biraz da şansın yardımıyla) daha inanılmaz olacağına inanıyorum.

ELENDEL HAVZASI
VE
KUZEY DAĞLARI
KARTOGRAF» KANTONU
TARAFINDAN
HAZIRLANMIŞTIR.
0 mil 25 50 75 100
TYRIAN DENIZI
/cALLING^ALE
-*■ CGVINGTAR
WEATHERING
ISAEUC
■GERÇEK M Al
FELTREL
KA, LAYTARTI
UZAK-DÖRES' T
KUZEY
DAĞLARI
F/VRAOAN^
FALEAST SIRADAĞLARI
DRYPOST
• ATHİNGGVyEE
MYCONDWEL
ELENDEL
ALENDEL
DAZARLOMUE
WYLLION
RAŞHEKİN,
DEMİRKAPI NEHRİ
DRYPORT
YOMEND
DENIZI
ELENDEL
STEINEL
VINDIEL CAMEUX
BILMING
DOXONAR
DORIEL
ELMSDEL
TARIER
GARMET
HAVZASI
SERAN SIRADAĞLARI
DEMOUX
YENİ
SERAN
GÜNEY
DAĞLARI
LENNES DENIZI

ELENDEL
ŞEHRİ VE ÇEVRESİ

341 YILINDA KARTOGRAFYA KANTONU TARAFINDAN GERÇEKLEŞTİRİLEN BİR İNCELEMEDEN

HAMiyTüNOAR KDRhE'Zİ:

İŞARETLER

YOLLAR
YERALTI DEMİRYOLU
LİMAN
PARK
DEMİRYOLU İSTASYON
SOKAKLAR
ÇİFTLİKLER

BİR MİL
0 1/4 1/2 3/4 1 MİL
PLAN. MİL KARELERE BÖLÜNMÜŞTÜR

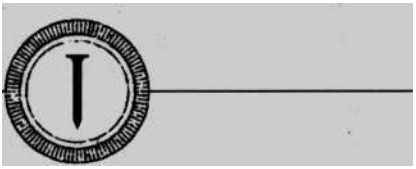
1. OKTANT
2. OKTANT
3. OKTANT
4. OKTANT
5. OKTANT
6. OKTANT
7. OKTANT
8. OKTANT

1:20000

Madion Yolu
Lorem Ipsum
Üniversite
Tekiel Evi
Yorla Meydanı
Düğüşma Evi
Hammond Kordonu
Valinin Malikânesi
7. Sokak
Tüccarlar Limanı
Yenidoğum Parkı
Doğuköprüsü
Kuzeyyaka 6. Sokak
Lordgard
Şarhoş Mahmuz
Bourinton Mahallesi
Ahlstrom Kulesi
Ranetter'in Evi
Yaşbatak Parkı
Tindwyl Kordonu
Dördüncü Oktant Polis Merkezi
Zobell Kulesi
Demirdiken Binası
Kaçaklar
Tekiel Kulesi
Yomen Evi
Benimsüreklisadrial'dan bir şeyleri getirmemi bu kadar çok istediğinize göre neden ben de buraya taşınmıyorum? Nazh
Cett Malikânesi
Demoux Kordonu

ESKİ TERRİTS
IRAK
TOR
MOS
T
KALLING
KUZEY HİLAL
HATHSIN
MORAG
i'ettANjv^r
REL
ORTÜLÜ ADALAR
KUZEY YABANLAR
ZERİNAH
ELENDEL
FALEAST
HAVZASI
GÜNEY
Mz&yğÜ
GÜNEY YABANLAR
KAYIP DORİEL
GÜNEY HİLAL
LENNES DENİZİ
MALWISH BİRLİĞİ
MASKESİZLER
ELENDEL HARİTA HİZMETLERİ'NİN
İSABETLİ
HAVZA
« GÜNEY KITASI
HARİTASI
» ARAK ELDE EDİLMİŞ MALWİSH HARİTALARI
VASITASIYLA DİĞER KABAKLAR TEMEL ALINMIŞTIR.

ONDEYIŞ

Wayne yatağın ne olduğunu biliyordu. Kalaytartı Köyü'ndeki diğer çocukların vardı. Yatak yere serilen bir keçeden çok daha iyi bir şeye benziyordu, özellikle de kömürleri olmadığı için soğuk geçen gecelerde annesiyle paylaşmak zorunda olduğu keçeden.
Dahası yatakların altında canavarlar oluyordu.

Evet, sishortlaklarının hikâyelerini duymuştu. Yatağının altında saklanıyor ve tanıdığın insanların yüzlerini çalıyorlardı. Yani yatağın üstü yumuşaktı, altında da konuşabileceğin biri vardı. Cennet gibi bir şeydi pas tutası.

Diğer çocuklar sishortlaklarından korkardı ama Wayne onların sadece düzgün pazarlık etmeyi bilmediğini düşünüyordu. Yatağın altında yaşayan bir şeyle arkadaş olabilirdi Wayne. Tek yapması gereken ona istediği bir şey vermekti, mesela yiyecek başka biri.

Neyse, onun yatağı yoktu. Ya da düzgün bir sandalyesi. Gregr Dayı'nın yaptığı bir masaları vardı. Bir heyelanda milyar tane kayanın altında ezilip bir daha kimseye vuramayacak bir püre olmadan önce yapmıştı. Wayne arada bir masayı tekmelerdi, belki Gregr'in ruhu masayı seviyor ve izliyordur diye. Bu tek pencereli evde Gregr Dayı'nın umursadığı başka bir şey olmadığını paslar bile biliyordu.

Wayne'in bir taburesi vardı, beklerken onun üzerinde oturmuştu ve kâğıtlarıyla oynuyordu; dağıtıyor ve kol yeninin içine saklıyordu. Bu, günün gergin bir zamanıydı. Her akşam eve gelmeyeceğinden korkuyordu. Wayne'i sevmediği için değil. Annesi bu lağım çukuru dünyadaki bir bahar çiçeği demetiydi. Ama bir gün babası eve gel

memişti. Başka bir gün de -Wayne masayı tekmeledi- Gregr Dayı...
O yüzden annesi de...

Onu düşünme, diye düşündü Wayne beceriksizlik ederek karıştırdığı kâğıtlarını masaya ve yere dökünce. Ve *bakma. Işığı görene kadar.*

Dışarıdaki madeni hissedebiliyordu; kimse dibinde oturmak istemiyordu, o yüzden Wayne'le annesi oturuyordu.

Özellikle başka bir şeyi düşündü. Duvarın yanında duran, yıkamayı daha önce bitirdiği çamaşır yığınını. Bu annesinin yeteri kadar para getirmeyen eski işiydi. Şimdi o maden arabalarını iterken, çamaşırları Wayne yıkıyordu.

Çalışmaktan rahatsız olmuyordu. Bütün değişik giysileri deneyebiliyor, yaşlı dedelerden genç kadınlara kadar hepsiymiş gibi yapabiliyordu. Annesi onu birkaç kere yakalamış ve kızmıştı. Öfkesi hâlâ Wayne'i şaşırtıyordu. Neden hepsini denemeyecekti ki? Giysiler giymek içindi. Garip bir şey değildi yaptığı.

Dahası, bazen ceplerinde bir şeyler unutuyorlardı. Örneğin bir deste kâğıt gibi.

Karıştırırken kâğıtları yine düşürdü ve geri toplarken pencereden dışarı bakmadı; madeni hissedebildiği hâlde. O bir adamın boynundaki delik gibi açık yaraya benzerdi; içi kırmızıydı, dışarıya kan ve ateş gibi ışık saçıyordu. Annesinin gidip yaratığın içini oyması, metal araması, sonra da öfkesinden kaçması gerekiyordu. İnsan sadece bir yere kadar şanslı olabilirdi.

Sonra gördü. Işık. Rahatlamayla pencereden dışarı bir göz attı ve yolunu aydınlatmak için bir fener tutmuş, yürüyerek yoldan gelen birini gördü. Wayne aceleyle kâğıtlarını keçenin altına sakladı ve üstüne yattı, kapı açıldığı zaman uyuyormuş gibi yaptı. Annesi ışığını söndürdüğünü görmüştü elbette ama numara yapmak için harcadığı çabayı takdir ederdi.

Annesi tabureye oturdu ve Wayne bir gözünü araladı. Pantolon ve düğmeli bir gömlek giyiyordu, saçını yukarıda toplamıştı, yüzü ve giysileri lekeliydi. Fenerdeki aleve bakarak oturdu, titreşmesini ve dans etmesini izliyordu ve yüzü eskiden olduğundan daha çökük görünüyordu. Sanki birileri yanaklarına kazmayla girişmişti.

Maden onu yiyip bitiriyor, diye düşündü Wayne. *Babama yaptığı gibi yutmadı ama çiğniyor.*

Annesi gözlerini kırptı, sonra başka bir şeye odaklandı. Wayne'in masanın üzerinde bıraktığı bir kâğıda. Öf be.

Kâğıdı aldı, sonra doğrudan Wayne'e baktı. Daha fazla uyuma numarası yapmayacaktı. Üzerine su dökerdi sonra.

"Wayne," dedi. "Bu kâğıtları nereden buldun?"

"Hatırlamıyorum."

"Wayne..."

"Buldum işte," dedi Wayne.

Annesi elini uzattı ve o da gönülsüzce desteyi çıkardı ve verdi. Annesi bulduğu kâğıdı kutunun içine koydu. Pas tutası. Bütün bir günü desteyi "kaybedeni" bulmak için Kalaytartı'yı aramakla geçirirdi. Eh, Wayne'in yüzünden daha fazla uykusuz kalması olmazdı.

"Tark Vestingdovv," diye mırıldandı Wayne. "Tulumunun cebindeydi."

"Teşekkürler," dedi annesi hafifçe.

"Anne, kâğıt öğrenmem lazım. O zaman iyi para kazanıp bize bakabilirim."

"Para mı?" diye sordu. "Kâğıtla mı?"

"Merak etme," dedi Wayne çabucak. "Hile yapacağım! Yenilirsen para kazanamazsın ya."

Annesi içini çekerek şakaklarını ovuşturdu.

Wayne destedeki kâğıtlara bir baktı. "Tark," dedi. "Terrisli. Babam gibi."

"Evet."

"Terrisliler her zaman onlara söyleneni yaparlar. O zaman bende ne bozukluk var?"

"Sende hiçbir bozukluk yok canım," dedi annesi. Sadece seni iyi büyütecek bir ebeveynin yok."

"Anne," dedi Wayne keçeden fırlayıp kolunu tutarak. "Öyle söyleme. Sen müthiş bir annesin."

Annesinin yanından uzanıp sarıldı ama kadının gerginliğini hissedebiliyordu. "Wayne, Demmy'nin çakısını aldın mı?" diye sordu.

"Konuştu mu?" dedi Wayne. "Pas tutsun pas tutası piç!"

"Wayne! Öyle küfretme."

"Pas tutsun pas tutası piç!" dedi Wayne bu sefer demiryolu işçisi aksanıyla.

Wayne masum bir şekilde gülümsedi ve annesi bu sefer gizleyemediği bir gülümsemeyle onu ödüllendirdi. Komik aksanlar onu her zaman mutlu ederdi. Babası iyiydi ama Wayne daha iyiydi. Özellikle de artık öldüğü ve artık konuşamadığı için.

Ama sonra annesinin gülümsemesi soldu. "Senin olmayan şeyleri alamazsın Wayne. Bu hırsızların yaptığı bir şey.

“Hırsız olmak istemiyorum,” dedi Wayne alçak sesle çakıyı masaya kâğıtların yanına koyarak. “Ben iyi bir çocuk olmak istiyorum. Bu sadece... oluyor.”

Annesi ona daha da sıkı sarıldı. “Sen iyi bir çocuksun. Her zaman iyi bir çocuk oldun.”

Annesi dediği zaman Wayne inanıyordu.

“Bir hikâye ister misin canım?” diye sordu.

“Hikâyeler için fazla büyüğüm,” diye yalan söyledi Wayne bütün benliğiyle bir hikâye anlatmasını dilerken. *“On bir* yaşındayım. Bir yıl sonra meyhanede içebilirim.”

“Ne? Kim söyledi onu?”

“Dug.”

“Dug *dokuz* yaşında.”

“Dug işini biliyor.”

“Dug *dokuz* yaşında.”

“Yani diyorsun ki, gelecek yıl onun için içki aşırmam gerekecek, çünkü kendisi alamayacak?” Annesinin gözlerine baktı, sonra kıkırdamaya başladı.

Yemek yapmasına yardım etti, içinde biraz fasulye olan soğuk yulaf ezmesi yaptılar. En azından *sadece* fasulye değildi. Sonra keçenin üzerindeki battaniyenin içine sokuldu ve dinlemek için tekrar çocukmuş gibi yaptı. Bunu yapması kolaydı. Ne de olsa hâlâ aynı giysileri giyiyordu.

“Bu, Bariz Barm’ın hikâyesi,” dedi annesi. “Yıkanmayan Haydut.”

“Ooo...” dedi Wayne. “Yeni bir tane mi?”

Annesi öne eğilerek konuşurken kaşığını salladı. “O en kötüsüydü Wayne. En kötü, en alçak, *en pis* hayduttu. Hiç yıkanmıyordu.” “Düzgün kirlenmek için çok çalışmak gerektiği için mi?”

“Hayır, onu... Dur, kirlenmek için çalışmak mı gerek?”

“Yerde iyice yuvarlanmak gerek ya.”

“Ahenk adına, niye böyle bir şey yapasın ki?"

“Yer gibi düşünmek için,” dedi Wayne.

“Yer...” Gülümsedi. “Ah, Wayne. Çok tatlısın.”

“Sağ ol,” dedi Wayne. “Niye daha önce bana bu Bariz Barm’ı anlatmadın? O kadar kötüyse, ilk anlattığın hikâyenin o olması gerekmez mi?” “Çok küçüktün,” dedi annesi geriye çekilerek. “Ve hikâye çok korkutucu.”

Oooo... Bu güzel hikâye olacaktı. Wayne yerinde aşağı yukarı zıpladı. “Kim yakaladı? Kanun adamları mı?”

“Allomanser Jak.”

“O mu?” dedi Wayne bir inlemeyle.

“Onu sevdiğini sanıyordum.”

Eh, bütün çocuklar seviyordu. Jak gençti ve ilginçti ve bir yıldır her türlü zorlu suçluyu yakalamıştı. En azından Dug’ın anlattıklarına bakılırsa.

“Ama Jak her zaman kötü adamları yakalayıp getiriyor, diye şikâyet etti Wayne. “Bir tanesini bile vurmuyor.”

“Bu sefer değil,” dedi annesi yulaf ezmesini yiyerek. “Bariz Barm’ın en kötüsü olduğunu o da biliyordu. Sapına kadar katıldı. Barm’ın uşakları Katil Gud ve Eyvah Joe bile Yabanlar’da gezmiş bütün diğer haydutlardan on kat daha kötüydü.”

“On kat mı?” dedi Wayne.

“Hı hı.”

“Amma çokmuş! Neredeyse iki misli!

Annesi bir an kaşlarını çattı, sonra tekrar öne eğildi. “Tüm maaşları çalmışlardı. Sadece Elendel’deki şişman zenginlerin parasını değil, sıradan insanların maaşlarını da almışlardı.

“Vay piçler!” dedi Wayne.

“Wayne!”

“Tamam! Sıradan kakalar o zaman!”

Yine annesi tereddüt etti. “Sen... piç ne demek, biliyor musun?”

“Kötü kaka demek, acil gitmen gerektiği ama fazla uzun süre tuttuğun zaman olandan.”

“Bunu da sana...”

“Dug söyledi.”

“Başka kim olacak... Eh, Jak, o Yabanlar’ın sıradan insanlarının soyulmasına izin vermeyecekti. Haydutlukla halkın parasını çalmak aynı şey değildi. ”

“Ne yazık ki, Bariz Barm bölgeyi çok iyi biliyordu. O yüzden Yabanlardaki en zorlu yere doğru gitti ve yoldaki önemli yerleri korumaları için iki uşağını geride bıraktı. Neyse ki, Jak en cesur adamdı. Ve en güçlü.”

“Eğer en cesur ve güçlü oysa neden kanun adamı olmuş, de ı Wayne. “Haydut olsa kimse onu durduramazdı!”

“Hangisi daha zor canım?” diye sordu annesi. “Doğru olanı yapmak mı, yanlış olanı yapmak mı?

“Doğru olanı yapmak.”

“O zaman kim daha güçlü olur?” diye sordu annesi. Ko ay şeyi

Hmm. Wayne başını salladı. Evet. Evet, anlamıştı.

Annesi feneri çekip yaklaştırdı, konuşurken yüzü parladı. “Jak’ın ilk engeli bir zamanlar koloss diyarlarının sınırını çizen İnsan Nehri’ydi. Sular bir tren kadar hızlı akıyordu, bütün dünyadaki en hızlı nehirdi ve kayalarla doluydu. Katil Gud burayı tutmuştu, nehrin karşısındaydı ve kanun adamlarını bekliyordu. Gözü o kadar keskin ve eli o kadar sabitti ki, bir adamın şapkasındaki sineği üç yüz adım öteden vurabiliyordu.”

“Niye öyle bir şey yapmak istiyor ki?” diye sordu Wayne. “Adamı vursa ya, sinekten ne istiyor?”

“Sivrisinekmiş, onu da ısırmasın diye vurmuş canım,” dedi annesi. “Peki Jak ne yaptı?” diye sordu Wayne. “Sinsi sinsi mi yaklaştı? Sinsilik kanun adamına çok uygun bir şey değil. Kanun adamları sinsi sinsi gezmiyorlardır. Bahse girerim sinsice yaklaşmamıştır.” “Sonra...” dedi annesi.

Wayne battaniyesini kavrayarak bekledi.

“Jak daha iyi nişancıydı,” diye fısıldadı. “Katil Gud tabanca çektiği zaman Jak onu vurdu, tam nehrin karşısından.”

“Gud nasıl öldü?” diye fısıldadı Wayne.

“Kurşunla canım.”

“Gözünden mi?” dedi Wayne.

“Öyle olsun.”

“Yani o zaman Gud tabancayı çekip nişan aldı ve Jak da öyle yaptı ama Jak önce ateş edip Gud’u tam gözünün ortasından vurdu! Değil mi, anne?”

“Öyle.”

“Ve kafası patladı!” dedi Wayne. “Meyve gibi, gevrek olanlardan. Kabuğu çok sert ama içi vıcık olanlardan. Öyle mi oldu?”

“Kesinlikle.”

“Yuh be anne,” dedi Wayne. “Korkunçmuş. Bana böyle bir hikâyeyi anlatman doğru mu?”

“Durayım mı?”

“Hayatta olmaz! Jak nehri nasıl geçti?”

“Uçtu,” dedi annesi. Yulafı bitmişti, kâseyi kenara koydu ve iki elini salladı. “Allomantik güçlerini kullanarak. Jak uçabiliyor, kuşlarla konuşabiliyor ve taş yiyebiliyor.”

“Vay. Taşları mı yiyor?”

“Hı hı. Ve böylece o nehrin üzerinden uçarak geçti. Ama sonraki engel daha da kötüydü. Ölüm Kanyonu.”

“Oooo…” dedi Wayne. “Eminim güzel bir yerdir.”

“Neden öyle dedin?”

“Çünkü kimse güzel değilse adı ‘Ölüm Kanyonu’ olan bir yere gitmez. Ama birileri gitmiş ki adını biliyoruz. O yüzden güzel olması lazım.”

“Çok güzeldi,” dedi annesi. “Bir grup aşınmış kaya çıkıntısının içinden geçen bir kanyondu, kırık tepeleri sanki boyanmış gibi rengârenkti. Ama güzel olduğu kadar ölümcül bir yerdi.”

“E, tabii,” dedi Wayne. “Öyle olması lazım.”

“Jak bunun üzerinden uçup geçemezdi çünkü haydutların İkincisi kanyonun içinde saklanıyordu. Eyvah Joe. Tabanca ustasıydı ve uçabiliyordu ve ejderhaya dönüşebiliyordu ve taş yiyebiliyordu. Eğer Jak gizlice geçmeye çalışırsa, Joe onu sırtından vururdu.”

“Adamı vurmanın akıllıca yolu o,” dedi Wayne. “Arkasını göremeyeceği için.”

“Doğru,” dedi annesi. “O yüzden Jak buna izin vermedi. Kanyonun içine girmesi gerekiyordu ama içerisi yılanlarla doluydu.”

“Oha!”

“Wayne…”

“Tamam tamam. Peki kaç tane?”

“Bir milyon tane.”

“Uf!”

“Ama Jak akıllıydı,” dedi annesi. “O yüzden yanında yılan yemi getirmeyi akıl etmişti.”

“Bir milyon tane yılan yemi mi?”

“I ıh, sadece bir tane,” dedi. “Ama yılanların yem için dövüşmelerini sağladı, o yüzden hemen hepsi birbirlerini öldürdü. En sona kalanı da doğal olarak en güçlüsüydü.”

“Doğal olarak.”

“O yüzden Jak da onu Eyvah Joe’yu ısırmaya ikna etti.”

“Ve sonra Joe mora döndü!” dedi Wayne. “Ve kulaklarından kan aktı! Ve kemikleri eridi, o yüzden erimiş kemik suyu burnundan aktı! Sonra boş su tulumu gibi derisi yere yığıldı! Tıslıyor ve ağlıyordu çünkü dişleri erimişti!”

“Aynen öyle.”

“Vay be, anne. En güzel hikâyeleri sen anlatıyorsun.”

“Sonrası daha iyi,” dedi annesi alçak sesle taburede öne eğilerek, fenerleri bitiyordu. “Çünkü sonunda bir sürpriz var.”

“Ne sürprizi?”

“Jak şimdi ölü yılanlar ve erimiş kemikler gibi kokan kanyondan geçince son engelini gördü: Yalnız Tepe. Düz bir ovanın ortasındaki dev gibi bir platoydu.”

“O pek bir engel değil,” dedi Wayne. “Tepesine uçabilir.”

“Eh, denedi,” diye fısıldadı annesi. “Ama tepe *Bariz Barm'*dı." “NE?”

“Evet, öyle,” dedi annesi. “Barm kolosslara katılmıştı, büyük canavarlara dönüşenlere, yaşlı Nock Teyze gibi normal olanlara değil. Ve onlar da Barm’a kocaman bir canavara dönüşmeyi öğretmişlerdi. O yüzden Jak üzerine konmaya çalıştığı zaman tepe onu yedi.”

Wayne nefesini tuttu. “Ve sonra dişlerinin arasında ezdi,” dedi. “Kemiklerinin hepsini birden kırıp…”

“Hayır,” dedi annesi. “Onu yutmaya çalıştı. Ama Jak sadece akıllı ve iyi nişancı değildi. Başka bir şeydi de.”

“Neydi?”

“Boktan herifin tekiydi.”

“Anne ya! Bu da küfretmek!”

“Şşt, sözümü kesme,” dedi. “Dinle, Jak gıcıktı. Her zaman iyi işler yapıyordu. İnsanlara yardım ediyordu. Kötü adamların hayatını zorlaştırıyordu. Soru soruyordu. Haydutları nasıl rahatsız edeceğini çok iyi biliyordu.

“O yüzden yutulurken Jak kollarını ve bacaklarını açtı, Bariz Barm’ın boğazında bir yumru hâline geldi ve canavarın nefes almasını engelledi. Öyle canavarlara çok hava gerekir çünkü. Ve böylece Allomanser Jak Barm’ı içeriden boğdu. Sonra canavar ölüp düştüğü zaman, Jak zengin bir adamın arabasının önündeki süslü halı gibi dilinin üzerinden yürüyerek dışarı çıktı.”

Vay. “Bu güzel hikâyeymiş anne.”

Annesi gülümsedi.

“Anne,” dedi. “Bu hikâye… maden hakkında mı?”

“Eh, sanırım hepimizin arada bir canavarın ağzından içeriye yürümemiz gerekir,” dedi. “O yüzden… galiba öyle.”

“O zaman sen de kanun adamı gibisin.”

“Herkes olabilir,” dedi annesi feneri üfleyip söndürürken.

“Ben de mi?”

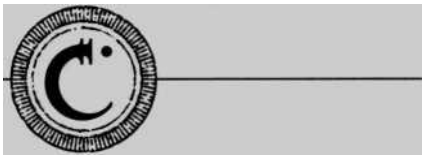
“Özellikle sen.” Wayne’i alnından öptü. “Sen ne olmak istiyorsan osun, Wayne. Sen rüzgârsın. Sen yıldızlarsın. Sen bütün sonsuz şeylersin.”

Bu annesinin sevdiği bir şiirdi. Wayne de seviyordu. Çünkü o söy-

. .ifli zaman wayne ona inanıyordu. Nasıl inanmazdı ki? Annesi ya- medi.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

ON DOKUZ YIL SONRA

Marasi daha önce hiç kanalizasyona girmemişti ama hayal ettiği kadar berbattı. Koku elbette ki korkunçtu. Ama daha kötüsü ölmesi ayağının arada bir kayması, kalp durduracak bir an boyunca onu aşağıdaki 'çamura' düşürmekle tehdit etmesiydi.

En azından o gün diz boyu çizmeleriyle birlikte pantolonlu bir üniforma giyecek kadar öngörülüydü. Gerçi kokudan, histen ve ne yazık ki sesten korunmak mümkün değildi. Bir elinde harita, diğerinde tüfeğiyle yürürken, her attığı adımda ayağını yerden kurtarırken efsanelere konu olabilecek büyüklükte bir şlop sesi geliyordu. Tarihin en kötü sesi olabilirdi, eğer Wayne'in mızmızlanması tarafından bastırılıyor olmasaydı.

"Wax beni hiç pas tutası bir kanalizasyona götürmemişti," diye mırıldandı feneri kaldırırken.

"Yabanlar'da kanalizasyon var mı?"

"Tamam, yok," diye itiraf etti. "Otlaklar neredeyse bu kadar kötü kokuyor ve onların içinde yürütmüştü. Ama Marasi, oralarda örümcek yoktu."

"Büyük ihtimalle vardı," dedi Marasi haritayı Wayne'in fenerine doğru tutarken. "Sen göremiyordun."

"Belki," diye homurdandı Wayne. "Ama ağları görebildiğin zaman daha kötü oluyor. Bir de resmen bütün bu boklar var."

Marasi başıyla bir yan tüneli işaret etti ve o yöne doğru ilerlemeye başladılar. “Anlatmak ister misin?”

“Neyi?” diye sordu Wayne.

“Derdini.”

“Benim pas tutası bir derdim yok,” dedi. “Bu adamın ortağı onun ön yüzünü arka yüzünden çıkan şeylerin içine soktuğu zaman tam olarak içinde olması gereken ruh hâli.”

“Ya geçen hafta?” diye sordu Marasi. “Parfüm mağazasında soruşturma yaptığımız zaman?”

“Pas tutası parfümcüler,” dedi Wayne gözlerini kısarak. “O süslü kokuların altında ne sakladıkları hiç belli olmaz. Adam gibi kokmayan bir adama güvenemezsin.”

“Ter ve içki mi?”

“Ter ve ucuz içki.”

“Wayne, binlerinin rol yapmasından nasıl şikâyet edebiliyorsun? Şapkanı her değiştirdiğinde başka bir kişiliğe bürünen sensin.” “Kokum değişiyor mu?”

“Değişmiyordur herhâlde.”

“Ben kazandım işte. Bu teoride hiçbir açık yok. Konuşma bitmiştir.”

Bakıştılar.

“Biraz parfüm bulmam lazım, hı?” dedi Wayne. “Eğer her zaman ter ve ucuz içki kokuyorsam birileri kılık değiştirdiğimi fark edebilir.” “Sen umutsuz vakasın.”

“Umutsuz vaka olan şey benim zavallı ayakkabılarım,” dedi Wayne.

“Benim önerdiğim gibi çizme giyebilirdin.”

“Çizmem yok,” dedi. “Wax çaldı.”

“Wax çizmelerini çaldı. Diyorsun.”

“Eh, onun dolabındalar,” dedi Wayne. “En süslü üç çift ayakkabısının yerinde. Tamamen tesadüfi bir şekilde benim dolabımdan çıkanların.” Marasi’ye bir bakış attı. “Adil bir takastı. O çizmeleri seviyordum.”

Marasi gülümsedi. Wax’in Matem Bantları’nı bulduktan sonra emekli olmasından beri, neredeyse altı yıldır beraber çalışıyorlardı. Wayne resmî olarak görevli bir polis memuruydu, kanuna uygunluğu şüpheli bir şekilde şerif yardımcısı olarak işe alınmış bir vatandaş değildi. Hatta arada bir üniforma bile giyiyordu. Ve...

... ve Marasi’nin çizmesi yine kaydı. Hay pas tutası. Eğer düşerse Wayne asla bunu unutmasına izin vermezdi. Ama en iyi yol bu gibi

görünüyordu. Bütün şehir boyunca Yeraltı Tren Tünelleri'nin inşaatı devam ediyordu ve iki gün önce bir dinamitçi ilgi çekici bir rapor göndermişti. Sismik ölçümler haritalarda olmayan bir mağaraya çok yakın olduklarına işaret ettiği için bir sonraki bölgeyi patlatmak istemiyordu.

Elendel'in altındaki bu bölge antik mağaralarla doluydu. Ve yerel bir çetenin elemanlarının arada sırada belirip kaybolduğu bölge de burasıydı. Sanki bilinmeyen bir üsse giden gizli, fark edilmemiş bir yolları varmış gibi.

Marasi haritayı kontrol etti. Harita yeni inşaatlara dair notlarla doluydu ve kanalizasyonu inşa edenlerin yıllar önce bulduğu ama yakınlarda olmasına rağmen hiçbir zaman düzgünce incelenmemiş şüpheli bir alan işaretlenmişti.

"Sanırım MeLaan benden ayrılacak," dedi Wayne alçak bir sesle. "Belki son zamanlarda mizacımda normale aykırı bir kötümserlik olması da bu yüzdendir."

"Seni terk edeceğini düşünmene sebep olan ne?"

"Bana 'Wayne, büyük ihtimalle birkaç hafta içinde senden ayrılacağım,' demesinden anladım."

"Ee, düşünceli bir davranış."

"Sanırım büyük patron yeni bir iş verdi," dedi Wayne. "Ama bu yanlış, bu kadar yavaş yavaş olmaması gerekir. Adamı terk etmenin doğru yolu bu değil."

"Peki doğru yol ne?"

"Kafasına bir şey fırlatacaksın," dedi Wayne. "Eşyalarını satacaksın. Arkadaşlarına dallamanın biri olduğunu söyleyeceksin."

"İlginç ilişkilerin olmuş."

"Yok, sadece çoğu kötüydü," dedi Wayne. "Jammi VValls'a ne yapmam gerekir diye sordum. Onu tanıyor musun? Çoğu akşam meyhanede oluyor."

"Tanıyorum," dedi Marasi. "O... kötü şöhreti olan bir kadın."

"Ne?" dedi Wayne. "Kim diyor onu? Jammi'nin şöhreti *müthiş.* Mahallenin bütün orospuları içinde en sağlam..."

"O cümlenin geri kalanını duymam gerekmiyor. Teşekkürler." "Kötü şöhretli," dedi Wayne kıkırdayarak. "Jammi'ye öyle dediğini söyleyeceğim Marasi. O şöhret için *çok* çalıştı. Diğerlerinden dört kat fazla para isteyebiliyor! Kötü şöhretmiş..."

"Peki ne dedi?"

"MeLaan'ın benim ilişki için daha çok uğraşmamı istediğini söyle

di," dedi Wayne. "Ama sanırım bu sefer Jammi yanılıyor. Çünkü MeLaan lafı dolandırmaz. Bir şey dediği zaman doğrudan konuşur. O yüzden bu... yani..."

"Üzgünüm, Wayne," dedi Marasi haritayı kolunun altına sıkıştırıp elini omzuna koyarken.

"Kalıcı olmayacağını biliyordum," dedi Wayne. "Biliyordum, sen de biliyorsun. O kaç, bin yaşında mıydı?"

"Kabaca onun üçte ikisi kadar," dedi Marasi.

"Ve ben daha kırk bile değilim," dedi Wayne. "Dinç ve genç fiziğimi göz önünde bulundurursak on altı filan."

"Ve espri anlayışını."

"Öyle tabii," dedi Wayne, sonra içini çekti. "Son zamanlarda işler... kötü. Wax iyice lüks içine gömüldü ve MeLaan da aylar boyunca ortadan kaybolup duruyor. Sanki... kimse beni etrafında istemiyor gibi geliyor. Belki bana en uygun yer kanalizasyondur, değil mi?"

"Değil," dedi Marasi. "Sen benim en iyi ortağımsın."

"Tek ortağınım."

"Tek mi? Gorglen sayılmaz mı?"

"I ıh. O insan değil. Onun kılık değiştirmiş bir zürafa olduğunu kanıtlayan belgelerim var." Sonra gülümsedi. "Ama... sorduğun için teşekkür ederim. Umursadığın için."

Marasi başıyla onayladı, sonra ilerlemeye devam ettiler. Eskiden üst seviyeli bir dedektif ve bir kanun kadını olduğu zamanki hayatını hayal ettiğinde, düşündüğü manzara bu değildi. En azından koku azalıyordu ya da alışmaya başlamıştı.

Tam olarak haritada işaretlenmiş noktada kanalizasyon duvarına gömülü eski bir metal kapı bulmak aşırı derecede sevindirici oldu. Wayne feneri yukarı kaldırdı ve insanın kapının yakın zamanlarda kullanılmış olduğunu görmek için bir dedektifin keskin gözüne ihtiyacı yoktu. Kapı çerçevesinin bir yanında gümüşi çizikler vardı, kapı kolu her yeri kaplayan pislik ve örümcek ağlarından temizlenmişti.

Kanalizasyonları inşa edenler burayı keşfetmiş ve potansiyel tarihî önemi olabilecek bir yer olarak işaretlemişlerdi. Ama bu not, bürokratik saçmalıkların arasında kaybolmuştu.

"Güzel," dedi Wayne Marasi'nin yanından uzanarak. "Birinci sınıf dedektiflik işte bu Marasi. Bunu bulmak için kaç tane eski inceleme raporu okuman gerekti?"

"Çok fazla," dedi Marasi. "İnsanlar zamanımın ne kadarının belge kütüphanesinde geçtiğini bilseler şaşarlardı."

“Araştırma kısmını hikâyelerde anlatmıyorlar.”

“Yabanlardayken siz böyle şeyler yapıyor muydunuz?”

“Eh, Yabanlar’da ne kadar yapılırsa yapıyorduk,” dedi Wayne. “Çoğunlukla elemanın birinin kafasını kimin eski madenine çöktüğünü hatırlayana kadar yalağın içinde tutmaktan oluşuyordu ama prensip aynıydı. Küfür daha çoktu gerçi.”

Marasi tüfeğini ona verdi ve kapıyı inceledi. Fazla dikkat edilmesinden hoşlanmıyordu ama Wayne bugünlerde elleri titremeden ateşli silahları tutabiliyordu. Marasi onun ateş ettiğini hiç görmemişti ama eğer gerekirse edebileceğini söylüyordu.

Kapı sıkıca kapalıydı ve bu tarafında kilit yoktu. Ama peşinde oldukları kişiler de kapalı bulmuş gibi görünüyordu, bir kenarı boyunca bir dizi iz vardı. Kapıyla çerçevesinin arasına bir şeyler sokacak kadar boşluk olduğunu gördüler.

“Bunu açmak için bana sivri bir şeyler lazım,” dedi Marasi.

“Keskin zekâmı kullanabilirsin.”

“Maalesef Wayne, şu anda ihtiyacım olan şey sen değilsin.”

“Hah!” dedi Wayne. “Bunu beğendim.”

Sırt çantasından bir bıçak çıkarıp Marasi’ye verdi. İpler ve karşılarına metalsoylular çıkarsa diye fazladan metaller gibi yedek malzemelerini orada taşıyorlardı. Bu türden bir çetede Allomanser olmaması gerekirdi, çünkü bunlar sıradan ‘haraç toplamak için dükkân sahiplerini tehdit edelim’ türünden çetelerdi. Ama Wayne’in temkinli olmasına neden olan raporlar vardı ve bu grubun arkasında Küme’nin olduğuna gittikçe daha da emin oluyordu.

Yıllar geçmişti ama Marasi hâlâ bir kanun kadını olarak kariyerinin kelimenin tam anlamıyla ilk saniyesinden beri peşini bırakmayan soruların cevaplarını kovalıyordu. Bir zamanlar Wax’in amcası tarafından yönetilen, daha sonra kardeşinin de içinde olduğu ortaya çıkan Küme isminde bir grup vardı. Trell diye bilinen gizemli bir şey için çalışan ya da ona tapınan ya da bir şekilde onun planlarını uygulayan bir gruptu. Bunun bir tanrı olduğunu düşünüyordu Marasi. Antik zamanlardan.

Eğer doğru kişileri yakalarsa en sonunda cevapları bulabilirdi. Ama sürekli olarak yetersiz kalıyordu. Cevaplara en çok yaklaştığı zaman altı yıl önceydi ama sonra yakaladıkları herkes, Wax’in amcası da dâhil, bir patlamada ölmüştü. Bu Marasi’yi tekrar gölgeleri kovalamaya mahkûm etmişti, Elendel’in kaymak tabakasının geri kalanı ise tehlikeyi görmezden gelmeye mutlak bir şekilde kararlıydı. Ellerinde

ufak bir bilgi kırıntısı bile olmadığından, Marasi ve Wax Küme'nin varlığını bile kanıtlamayı başaramamışlardı.

Bıçağı kullanarak kapıyı öbür taraftan kapatan sürgüyü açmayı başardı Marasi. Sürgü hafif bir tınlamayla düştü ve kapıyı yavaşça açınca aşağı doğru eğimli, duvarları kabaca oyulmuş bir tünel gördüler. Bu bölgedeki pek çok tünelden biriydi, Külkıyamet'ten önceki antik günlerden kalmaydı. Efsanelerin ve kahramanların, küllerin ve tiranların zamanlarından.

Wayne'le birlikte içeri süzülerek kapıyı ilk buldukları şekliyle bıraktılar. Önlem olarak fenerlerini kıstılar, sonra derinlere doğru ilerlemeye başladılar.

2

1/ ravat?" dedi Steris listeden okuyarak.

I > "Bağlandı ve iğnelendi," dedi Wax sıkarken.

"Ayakkabılar?"

"Cilalı."

"Birinci kanıt?"

Wax gümüş renkli bir madalyonu havaya attı, sonra yakaladı.

"İkinci kanıt?" diye sordu Steris listesinden işaretleyerek.

Wax cebinden küçük bir deste katlanmış kâğıt çıkardı. "İşte burada."

"Üçüncü kanıt?"

Wax başka bir cebini kontrol etti, sonra durakladı ve küçük ofisinde etrafına bakındı. Duruşma Evi'ndeki senatör odasındalardı. Unutmuş muydu? "Evdeki masanın üzerinde," dedi alnına vurarak.

"Yedeğini getirdim," dedi Steris çantasını karıştırarak.

Wax sırıttı. "Getirmişsindir."

"İki tane getirdim aslında," dedi Steris bir kâğıdı verirken. Wax kâğıdı aldı ve onu cebine koydu. Sonra Steris tekrar listesine döndü.

Küçük Maxillium annesinin yanına geldi ve son derece ciddi bir tavırla kendi karalamalar listesine baktı. Beş yaşındaydı ve alfabeyi öğrenmişti ama kendi harflerini icat etmeyi tercih ediyordu.

"Köpek resmi," dedi Max, listesinden okuyormuş gibi.

"Bir tane olsa iyi olurdu," dedi Wax. "Epey işe yarar."

Max ciddiyetle başka bir sayfa uzatıp. Sonra, "Kedi resmi," dedi.

"Ondan da bir tane gerek."

“Kedileri iyi yapamıyorum,” dedi Max başka bir kâğıt verirken. “O yüzden sincaba benziyor.”

Wax oğluna sarıldı, sonra sayfaları saygıyla diğerlerinin yanına koydu. Oğlanın kız kardeşi Tindvvyl -Steris geleneksel isimleri seviyordu- köşede mırıldanıyor, dadısı Kath da onu izliyordu.

En sonunda Steris ona tabancalarını birer birer verdi. Uzun namlulu ve ağırlardı, Ranette tarafından tehditkâr olmaları için tasarlanmışlardı ama iki emniyetleri vardı ve dolu değillerdi. Wax’in en son binlerini vurmak zorunda kalmasının üzerinden biraz zaman geçmişti ama “Yabanlar’ın Kanun Adamı Senatörü” namından faydalanmaya devam ediyordu. Şehir halkının, özellikle de politikacıların, tabancalardan gözü korkuyordu. Daha modern silahlarla öldürmeyi tercih ediyorlardı, fakirlik ve çaresizlik gibi.

“O listede karımdan bir öpücük var mı?” diye sordu Wax.

“Aslında yok,” dedi Steris şaşırarak.

“Ender bir hata,” dedi Wax, sonra onu uzunca bir öptü. “Bugün oraya çıkanın sen olması gerekirdi Steris. Benden çok hazırlık yaptın.”

“Evin lordu olan sensin.”

“Bizim adımıza konuşabilmen için seni temsilci atayabilirim.”

“Hayır, lütfen,” dedi. “İnsanlarla aramın nasıl olduğumu sen de biliyorsun.”

“Doğru insanlarla aran iyi.”

“Politikacılar ne zaman doğru oldu?”

“Olabileceklerini umuyorum,” dedi Wax ceketini düzelterek kapıya doğru dönerken. “Çünkü ben de politikacıyım.”

Odasından çıktı ve senato salonuna doğru yürüdü. Steris gözlem balkonundan izleyecekti, herkes şimdiye kadar onun aynı yerde oturmakta ne kadar ısrarcı olduğunu öğrenmişti.

Wax senatörler kısa moladan dönerken hareketlilikle dolu olan geniş salona girdiğinde koltuğuna gitmedi. Son birkaç gün boyunca senatörler güncel kanun tasarısını tartışmışlardı ve onun konuşması sıranın en sonundaydı. Bu konumu çok sayıdaki söz ve anlaşmayla elde etmişti; sözlerinin daha etkili olmasını sağlayacağını, berbat bir karara engel olmak için en iyi fırsatı vereceğini umuyordu.

Konuşma kürsüsünün bir yanında durdu ve herkesin oturmasını beklerken başparmağını silah kemerine takarak dikildi. Yabanlar’da şüphelileri sorgularken tepelerinde iyi dikilmeyi öğreniyordun ve Wax o yeteneklerin ne kadar çoğunun burada da işe yaradığına hâlâ şok oluyordu.

Vali Varlance ona bakmadı. Bunun yerine kravatını düzeltti, sonra yüzünün tozunu kontrol etti; gizemli sebeplerden ötürü bugünlerde hayalet gibi beyaz deri modaydı. Sonra madalyalarını birer birer masanın üzerine dizdi.

Hay pas tutası, Aradel'i özledim, diye düşündü Wax. Valinin becerikli biri olması alışılmadık bir durumdu. Bir otelde yemek yiyince berbat çıkmaması ya da Wayne'le zaman geçirdikten sonra cep saatinin yerinde olduğunu keşfetmesi gibiydi.

Ama valilik iyi adamları yiyip bitiren ve kötülerinin mutluluk içinde geçinip gitmesine neden olan türden bir işti. Aradel iki yıl önce görevden ayrılmış ve Güney Kıtası'yla aralarındaki gerilim düşünüldüğü zaman bir sonraki valiyi ordudan seçmek mantıklı görünmüştü. Oradaki yeni keşfedilmiş maskeli ve hava gemili ülkelerde yaşayan pek çok kişi, altı yıl önceki olayın sonucuna çok bozulmuştu. Özellikle de Matem Bantları'nın Elendel Havzası'nda kalmasına.

O sıralar Wax'in halkının karşısında iki büyük sorun vardı. Birincisi, en büyük milletin Malvvish olduğu o Güney Kıtası'nın halkıydı. Sürekli olarak Havza'nın ne kadar küçük ve zayıf olduğuna işaret ederek tantana yapıyorlardı. Saldırganlardı. Askerî konularda hava atıyorlardı. Varlance buna karşı önlem olarak seçilmişti, gerçi Wax bütün o madalyaları nasıl kazandığını sorgulamıyor değildi. Wax'in bildiği kadarıyla yeni kurulmuş ordu gerçek savaş görmemişti.

İkinci sorun ise çok daha yakındaydı. Havza'nın başkent Elendel'in dışında kalan ve Dış Şehirler denilen bölgelerinin halkıydı. Çok uzun yıllardır başkent ile diğer herkesin arasındaki gerilim artıyordu.

Başka bir kıtadan gelen tehditlerle yüzleşmek yeteri kadar kötüydü. Ama Wax'e göre o daha uzak bir tehlikeydi. Acil olan, onu en çok geren kendi halkının arasındaki bir iç savaştı. Steris'le birlikte yıllardır buna engel olmak için çalışıyorlardı.

Varlance en sonunda vali yardımcısına başıyla işaret etti. Terrisli bir kadındı, kıvırcık koyu saçları ve geleneksel bir cübbesi vardı. Wax onu köyden tanıyor olabileceğini *düşünüyordu* ama hatırladığı onun kardeşi de olabilirdi ve sormanın uygun bir yolunu da asla bulamamıştı. Ne olursa olsun, valinin kadrosunda bir Terrisli bulundurması önemli görülüyordu. Çoğu vali kabinesinde yüksek bir konuma bir Terrisli atardı, sanki Terrisliler de sergilenecek başka bir madalyaymış gibi.

Adawathwyn ayağa kalktı ve salona doğru bağırdı. "Vali, Ladrian Evi'nin senatörünü kürsüye çağırıyor."

Her ne kadar bunu bekliyor olsa da, tepeden kocaman bir elektrik lambasıyla aydınlatılan kürsüye doğru sallanarak yürürken Wax acele etmedi. Yavaşça bir dönerek daire şeklindeki salonu inceledi. Bir yanda seçilmiş temsilciler vardı; bir loncayı, mesleği ya da tarihsel bir grubu temsil etmek için oylamayla seçilmiş senatörler. Diğer yandaysa lordlar, konumlarına doğuştan sahip olan senatörler.

"Bu kanun tasarısı," diye ilan etti Wax yankılanan odaya yüksek ve sert bir sesle, "müthiş derecede salakça bir fikir."

Bir zamanlar, politik kariyerinin başlarında bu kadar dobra dobra konuşmak üzerine öfke çekerdi. Şimdiyse birden fazla senatörü gülümserken yakaladı. Ondan bunu bekliyor, hatta istiyorlardı. Havza'da ne kadar çok sorun olduğunun farkındalardı ve içlerinden bir tanesinin senatoya meydan okuması onları memnun ediyordu.

"Malvvishlerle aramızdaki gerilim bugüne kadarki en yüksek noktaya ulaştı," dedi Wax. "Bu Havza'nın birlik olmasının gerektiği bir zaman, şehirlerimizin arasına engeller koymanın zamanı değil!"

"Bu zaten birlik için!" diye seslendi bir diğer ses. Liman işçilerinin senatörü Melstrom'du. Büyük ölçüde, Wax'in ayağına en çok dolanan asiller olan Hasting ve Erikell için çalışan bir kukladan ibaretti. "Bütün Havza için tek bir lidere ihtiyacımız var. Resmî olarak!"

"Katılıyorum," dedi Wax. "Ama şehrin dışındaki hiç kimsenin üzerinde oy hakkının olmadığı bir konum olan Elendel valisini yükseltmek bütün halkımızı nasıl birleştirecek?"

"Onlara yol gösterecek birini verecek. Güçlü, yetkili bir lider." Varlance'a bakıp, ve *bu da güçlü lider yani, öyle mi,* diye düşündü Wax. *Bu toplantılarda propaganda planlarını gözden geçirmek yerine konuşulanları dinlediği için şanslıyız.* Şu ana kadarki iki yıllık görev süresi boyunca Varlance şehirdeki on yedi parkın açılışlarını yapmıştı. Çiçekleri seviyordu.

Wax plana sadık kalarak madalyonunu çıkardı ve havaya attı. "Altı yıl önce küçük bir maceraya atılmıştım. Hepiniz bunu biliyorsunuz. Düşmüş bir Malvvish hava gemisini bulmak ve Dış Şehirler'in geminin sırlarını Elendel'e karşı kullanması için düzenlenmiş bir komployu engellemek içindi. Buna engel oldum. Güvenli bir şekilde saklanmaları için Matem Bantları'nı geri getirdim."

"Ve neredeyse bir savaş çıkarıyordun," diye mırıldandı salonun uç tarafından birileri.

"Komplonun devam etmesine izin vermemi mi tercih ederdin?" diye seslenerek karşılık verdi Wax. Cevap gelmediği zaman madal-

vonu havaya attı ve tekrar yakaladı. Bu Malvvishlerin gemilerini uçabilecek kadar hafifletmesini sağlayan ağırlık değiştiricilerden biriydi. "Bu salonda benim Elendel'e karşı sadakatimi sorgulayan kimse var mı? Küçük hoş bir düello yapabiliriz. Hatta önce silah çekmesine izin vermeye de söz veriyorum."

Sessizlik. Wax bunu hakkıyla kazanmıştı. Bu salondaki insanların pek çoğu onu sevmiyordu ama ona saygı *duyuyorlardı.* Ve Dış Şehirler için çalışan bir casus olmadığını biliyorlardı.

Madalyonu havaya fırlattı ve sonra İterek çok yukarıdaki tavana kadar gönderdi. Madalyon ışıkta pırıldayarak geri düştü. Yakalarken Amiral Jonnes'a bir bakış attı, Malvvish ülkesinin şu andaki elçisiydi. Senato salonundaki ayrı bir yerde oturuyordu, ziyarete gelen Dış Şehir valilerine ayrılan koltukların olduğu alandı. Bu görüşmeye hiçbiri gelmemişti. Öfkelerinin gözle görülür bir işaretiydi.

Eğer onaylanacak olursa, bu kanun tasarısı Elendel valisini bütün Dış Şehir valilerinin üzerine yükseltecek, ona yerel anlaşmazlıklara karışma yetkisi verecekti. Bir valiyi görevden almaya ve özel bir seçim istemeye, adayları onaylamaya kadar. Her ne kadar Wax de Havza yı birleştirmek için merkezi bir yöneticinin varlığının önemli bir adım olacağını kabul etse de, bu kanun başkentin dışında yaşayan bütün herkese alenen bir hakaretti.

"Konumumuzu herkesten daha iyi biliyorum," dedi Wax madalyonu parmaklarının arasında çevirirken. "Malvvishlere karşı bir güç gösterisi yapmak istiyorsunuz. Kendi şehirlerimize kurallarımıza boyun erdirebileceğinizi kanıtlamayı. O yüzden bu kanunu tasarısını öne sürdünüz.

Ama bu Elendel dışındaki herkesin bize neden bu kadar kızgın olduğunun altını çiziyor! Yerel halkın desteği olmasaydı diğer şehirlerdeki devrimciler bu kadar ileri gidemezlerdi! Eğer Elendel'in dışında yaşayan ortalama vatandaşlar bizim ticaret politikalarımız ve genel kendini beğenmişliğimiz yüzünden bu kadar öfkeli olmasaydı zaten bu konumda olmazdık.

Bu kanun onları yatıştırmayacak! Bu bir 'güç gösterisi' değil. Bu halkımızı öfkelendirmek için *özellikle* tasarlanmış bir şey. Eğer bu kanunu onaylarsak, iç savaş *istiyoruz* anlamına gelir.

Bunun iyice akıllarında yer etmesi için bekledi. Dış düşmanlara güçlü görünmeye o kadar kararlılardı. Ama kontrolü kaybederlerse kendi kendilerini iç çatışmalar yüzünden zorla savaşa sürükleyeceklerdi. Malvvish sorunu gerçekti ama o kadar acil değildi. Ancak iç savaş

En kötüsü ise birilerinin gizli gizli bunu istemesiydi. Wax Küme'nin yine Elendel politikasına karıştığından emindi. Kendi... kız kardeşi de bağlantılıydı. Neden iç savaş çıkarmak istediklerinden emin değildi ama yıllardır bunun için çalışıyorlardı. Ve eğer Wax buna engel olamazsa, gerçek düşmanlarının oyununa gelirlerse, sonunda hem şu anda etrafında olan Elendel seçkinleri hem de Dış Şehirler'deki devrimciler kaybedecekti.

Wax sol cebindeki kâğıt destesini çıkardı. Köpek resmini geri koydu, sonra kalanını salona doğru kaldırdı. "Burada Dış Şehirler'deki politikacılardan gelen altmış tane mektup var. Çatışma istemeyen büyük bir grubu temsil ediyorlar. Bunlar makul insanlar. Elendel ile birlikte çalışmayı kabul ve arzu ediyorlar. Ama bu zorbaca, imparatorluk taslayan politikaları dayatmaya devam edersek halklarının ne yapacağından da korkuyorlar.

Bu kanunu reddetmemizi ve daha iyi bir şey oluşturmamızı öneriyorum. Gerçekten barış ve birlik sağlayacak olan bir şey. Her dış şehrin temsil edildiği milli bir meclis ile o meclis tarafından oylanarak seçilecek olan bir en üstün makamın oluşturulmasını öneriyorum."

Yuhalamaları bekliyordu ve birkaç tane geldi de. Ama o mektupları havada tutmasını izleyen salonun büyük bir kısmı sessizleşmişti. İktidarın başkentten uzaklaşmasından korkuyorlardı. Dış Şehirler'in söz hakkı olursa kültürlerinin değişeceğinden korkuyorlardı. Hepsi korkaktı.

Belki kendisi de bu gruba dâhildi çünkü Küme'nin elinde tuttuğu iplerinin ucunda dans ediyor olmaları fikri onu da dehşete düşürmekteydi. Şu anda ona bakanların hangileri aslında onların casuslarıydı? Hay pas tutası, Wax onların amaçlarını bile bilmiyordu. Güç elde etmenin bir yolu olarak savaş istiyorlardı, kesinlikle. Ama daha fazlası da vardı.

Trell diye bilinen bir şeyin emirlerine itaat ediyorlardı.

Wax yavaş yavaş döndü, mektuplar elindeydi ve sırtını Melstrom'a döndüğü anda küçük bir telaş hissetti. *Vuracak*, diye düşündü.

"Kusura bakmayın Lord Ladrian," dedi Melstrom. "Ama siz yeni bir babasınız ve belli ki nasıl çocuk yetiştirileceğini bilmiyorsunuz. Onların taleplerine boyun eğilmez, onlar için en doğru olanı bildiğinizden emin olur ve kararınızdan caymazsınız. Eninde sonunda onlar da anlayacaklar. Bir baba oğlu için neyse, Elendel de Dış Şehirler için o."

Tam sırtımdan, diye düşündü Wax dönerek.

Hemen cevap vermedi. Ateşe karşılık verirken nişan almak gerekirdi Wax bunları bu salondaki senatörlerin pek çoğuna daha önce de özel görüşmelerle anlatmıştı. İlerleme kaydediyordu ama daha çok zamana ihtiyacı vardı. Bu mektuplarla kararsız olan her senatöre qeri dönebilir ve yazılanları paylaşabilirdi. Fikirleri. İkna edebilirdi.

İçaüdüleri eğer oylama bugün yapılırsa kanun tasarısının onaylanacağını söylüyordu. O yüzden buraya savlarını tekrar etmeye gelmemişti. Mermiyi namluya sürmüş, ateş etmeye hazır olarak gelmişti.

Mektupları katladı ve cebine iyice yerleştirdi. Sonra diğer cebinden daha küçük desteyi çıkardı, sadece iki sayfaydı. Unutursa diye Steris'in iki kopyasın, getirdiği sayfalardı bunlar. Büyük ihtimalle diğer destenin de kopyalarını çıkarmıştı. Ve büyük ihtimalle ihtiyacının olmayacağını bildiği yedi diğer şeyin de. Her ihtimale karşı çantasında getirmiş olacaktı. Pas tutası, ne tatlı kadındı o.

Wax kâğıtları kaldırdı ve okumak için tam ışığın altına getırıyormuş gibi yaptı. "Sevgili Melstrom," diye okuyarak başladı. "Mantığı görmenden ve Havza'da Elendel'in ticari üstünlüğünü güçlendirmeye devam etme konusundaki hevesinden memnun olduk. Bu akıllıca bir seçim. Bu kanun tasarısı için kişisel desteğin karşılığında önümüzdeki üç yıl boyunca nakliyat gelirlerimizin yüzde yarımını aktaracağız. Hasting ve Erikell Evleri." „

Salonda elbette ki ciddi bir kargaşa koptu. Wax parmağını silah kemerine takarak yerine yerleşti, kızgın bağrışların kesilmesin, bekledi. Adam koltuğunda geriye yığılırken Melstrom'un gözlerinin içine baktı. Pas tutası aptal biraz önce önemli bir ders almıştı: Eğer poln rakibin tecrübeli bir dedektifse aldığın rüşvetin yazılı belgesini geride bırakmayacaksın. Geri zekâlı.

Bağrışlar en sonunda dindiği zaman Wax tekrar konuştu, bu se er daha yüksek sesle. "Senatör Melstrom'un yolsuzluk kanunlarına alenen aykırı bir şekilde oyunu satıyormuş gibi görünmesinin soruşturulması için bir duruşma yapılmasını talep ediyorum.

"Bunu yaparken Elendel Egemenlik Kanunu oylamasının geciktirilmesini de istiyor musun?" dedi vali. _ .

"Eğer oyların iyi niyetle verildiğinden emin değilsek nasıl oylama yapabiliriz?" dedi Wax. „ . ..

Daha çok bağrışma. Vali, yardımcısına danışırken Wax gürültüye göğüs gerdi. Akıllı bir kadındı. Varlance'in başardığı kurdele kesmek ve çocuk öpmek dışındaki her şeyin arkasında buyuk ihtimalle ya

Salon sessizleşirken vali Wax'e baktı. "Bu mektubun gerçekliğini gösteren kanıtının olduğuna güveniyorum Ladrian."

"Sahte olmadığını kanıtlamak için üç farklı el yazısı uzmanı tarafından imzalanmış yazılı ifadeler var," dedi Wax. "Ve eşim tarafından yazılmış, mektubun elime nasıl geçtiğini açıklayan ayrıntılı raporunun kapsamlı ve şüphe götürmez olduğunu da göreceksiniz."

"O zaman yolsuzluk duruşmasının yapılmasını öneriyorum," dedi vali. "Egemenlik Kanunun oylaması yapıldıktan sonra."

"Ama..." dedi Wax.

"Ayrıca Melstrom, Hasting ve Erikell'in de oylamaya katılmamasını talep edeceğiz," diye lafını kesti vali. "Oylamaya yolsuzluk karışmayacağını garanti altına almak için."

Wax buna itiraz edemeden vali yardımcısı tokmağını kürsüye vurdu. "Devam etme yönünde oy verenler?"

Senato salonundaki ellerin çoğu havaya kalktı. Bunun gibi basit bir oylama için oylar çok yakın çıkmadığı sürece böyle üstünkörü bir yöntem yeterli olurdu. Oylar yakın değildi.

Kanun tasarısı için oylama yapılacaktı.

"Patlatacak başka bombaların var mı Ladrian?" dedi vali. "Yoksa devam edebilir miyiz?"

"Başka patlama yok sayın vali," dedi Wax bir iç çekmeyle. "Zaten eski ortağımın uzmanlık alanıydı. Onun yerine, senatodan son bir ricam var." Çabaları sonuçsuz kalmıştı. Şimdi oynayacak son bir kart kalmıştı elinde. Waxillium Ladrian'dan gelmeyen bir ricaydı.

Kanun adamı Seherkurşun'dan olacaktı.

"Hepiniz beni biliyorsunuz," dedi yerinde dönüp salondakilerin gözlerinin içine bakarken. "Ben Yabanlar'dan sade bir adamım. Politikadan anlamam ama öfkeli insanlardan ve yaşamak için çalışan insanların zorlu hayatlarından anlarım.

Eğer ebeveyn rolüne soyunacaksak, çocuklarımıza iyi davranmamız gerekir. Onlara kendi adlarına konuşma fırsatını vermemiz. Eğer onlara bebek muamelesi yapmaya devam edersek, onlar da bizi duymazdan gelmeye başlayacak. En iyi ihtimalle. Mesaj mı göndermek istiyorsunuz? O zaman onları umursadığımız ve dinlemeye hazır olduğumuz mesajını gönderin."

En sonunda Yancey Yaceczko'nun yanındaki yerine oturdu Wax. Yaceczko iyi huylu ve sabırlı bir adamdı ve Wax'in sözlerini gerçekten dinleyen senatörlerden biriydi.

“İyi konuştun Wax," diye fısıldadı adam, ona doğru eğilerek. “Gerçekten iyi konuştun. Dinlemek her zaman bir zevk.”

Yancey Wax’in tarafında oy verecekti. Aslında soyluların büyük bir kısmı Wax’in tarafını tutuyordu. Her ne kadar son zamanlarda Marasi’nin söylediği şeylerin pek çoğu kalıtsal konumu yüzünden kendini rahatsız hissetmesine neden olsa da, şu anda lordların meslektaşlarından daha az yozlaşmış olma ihtimali vardı. Seçimle gelmiş senatörlerin koltuklarını ellerinde tutmaları gerekiyordu ve bu kanunun lehine oy vermenin seçmenlerinin hayatlarını iyileştirmesi mümkündü.

Sorun da buydu. En son nüfus sayımına göre, artık şehrin dışında daha fazla insan yaşıyordu. Kanunların çoğu sadece tek bir şehir ve onun etrafında birkaç çiftliğin olduğu zamanlardan kalmıştı. Şimdi o köyler büyüyerek şehirlere dönüşmüştü ve bu şehirlerin halkları da Havza politikasında daha yüksek bir sese sahip olmak istiyordu.

Elendel artık kıyametin ardından tekrar inşa edilmeye çalışılan çelimsiz bir yerleşim alanı değildi. Bir ülkeydi; hatta Yabanlar bile değişiyor, büyüyor, modernleşiyordu. Hay pas tutası, Yabanlar daki bütün o boş topraklar düşünülürse, Wax orada Havza’nın toplamından daha fazla sayıda kişinin yaşayacağı bir zamanı hayal edebiliyordu.

Bu insanları görmezden gelmeleri değil, onlara söz hakkı vermeleri gerekiyordu. Hâlâ umudu vardı. Wax, Steris ve müttefikleri aylardır bu kanun tasarısı için olan desteği çürütmeye çalışmışlardı. Sayısız yemeğe, partiye katılmışlardı ve hatta şehrin önde gelenlerinden bazılarını atış talimine bile götürmüştü.

Hepsi dünyayı değiştirmek adınaydı. Bir oy, bir oydu.

Vali oylamayı başlattı ve ilk oyu Leydi Mi’chelle Ostlin verdi. Kanun tasarısının aleyhine. Oylama devam ederken Wax kendini haydut çeteleriyle çatışmaya girmeden önce hissettiği kadar gergin hissederek oturdu. Pas tutası... bu her nasılsa daha da beterdi ve her oy sanki bir merminin sesiydi. *Leydi Faula ve Senatör Vindel. Ne yapacaklar? Ya Maraya? İkna olmuş muydu, yoksa...*

İki tanesi, emin olmadığı bazı diğerleriyle birlikte kanun lehine oy verdi. Wax oylama devam ettikçe vurulmaktan daha beter bir endişe hissine kapıldı. En sonunda sonuç 122 lehte, 118 aleyhte oldu.

Kanun kabul edilmişti. İçi daha da daraldı. Eğer iç savaşı engelleyecekse, Wax’in başka bir yol bulması gerekecekti.

19 Mare 348 Cilt 32 No. 247

İKİMİZ

BİLMİNG "İki mevsim birbirine be

» Hanelerim Sunar «

o.o

fNICKI *SAVA*GE

Ruhlar Tusulası

Son mektubumda Tekinsiz Adam, iki Saklı Ölümsüz yoldaşım ve ben, Sikkeci Vila Mecant'ın Ruhlar Pusulası'nı kaptığını ve kendini taş çıkıntıdan sislerin içine fırlattığını görmüştük. Ancak onu çalıştıran alüminyum anahtar hâlâ bendeydi. Vila'nın geri döneceğini bildiğimden anahtarı Tekinsiz Adam'a emanet ettim ve o da kendini başka bir kayalığa fırlatmak için cehennem tabancalarını kullanarak ölümsüz arkadaşlarımı bir planımın olduğuna ikna etmem için beni geride bıraktı... Ki elbette vardı.

[Bölüm 8'i Okuyorsun] [Yazı]

KeSun gözlerini devirdi. "Vüa'yı takip etmeyi ve kendini göstermeye ikna etmeyi tam olarak nasıl başarmayı düşünüyorsun?"

"Ornizor ocağından aldığımız alüminyum kemiklerle," dedim Tabaar'm dev sırt çantasını okşayarak.

Şişman bedeninin çok derinlerinden inledi. "Ah hayır..." "Taklitçilikte inanılmazsın," dedim teşvikle. "*Tüm Çağlar İçin Bir Kahraman'da* koloss İnsan'ı oynamanı hatırlıyor musun? Müthiştin! Bunu da yaparsın!"

"Yapamaz," dedi KeSun kollarını kavuşturarak. "Ben olmadan olmaz. Kuş taklidi yapmakta tecrübesi olan benim."

Tabaaria dönerek dedi ki, "Eğer kontrolün bir kısmını bana vermeyi kabul edersen Savage Hanım'ı bu uçurumdan karşıya taşıyabiliriz."

"Ama koleksiyonumun geri kalanı..." dedi Tabaar sırtındaki kemik çantasını sallayarak.

"Onlar için geri döneceğiz," dedi KeSun sesinde sadece Tabaar için ayırdığı bir şefkatle. "Söz veriyorum." Bana bakarak bir kaşını kaldırdı. "Başka tarafa bakabilir misin?" diye sordu. "Bizi... kaynaşırken görmemeni..."

"... tercih ederiz," diye bitirdi Tabaar. Bunun arkasından olan şey hayatımda karşılaştığım en acayip şeylerden birisiydi, Belmon Cou türe Yarangı'ndan ve hatta Allomanser Jak'ın yardımcısı olduğum zamandan bile daha garipü.

(Devamı sayfanın altında!)

ELENDEL EGE

HAVZA DA BİRLİ

BİRLİK Mİ YOKSA AYRIM MI?

Vali ve Vali Yardımcısı

Birkaç gün içinde Elendel Senatosu Bilming'in baş siyaset uzmanı Profesör Garven Munz tarafından "Kuruluş Kitaplarından beri devlet yapımızda görülecek en muazzam değişim" diye tarif edilen konuda oylama yapacak. Oylamadan önceki günlerin nutuklar, tanışmalar ve ayak oyunlarıyla dolu olması planlanıyor ve Dış Şehirlerim gözleri Yabanlar'ın Kanun Adamı Senatörü denilen Waxillium Ladrian'ın üzerine kilitlenmiş durumda. Ladrian'ın yakın zamanlarda kuzey Havza'ya yaptığı ziyaretler sırasında açıkça ortaya koyduğu görüşüne pek çok Dış Şehir sakinleri de katılıyor: Egemenlikten Önce Terasiliyet. Vali Varlance ve ahbapları bu fikre şiddetle karşı çıkıyorlar, görüşleri de Vali Yardıma® Adawathwyn'in "Güneydeki maskeli dostlarımız bize savaşı getirdiği zaman tecrübeli, güçto bir lidere ihtiyacımız olacak," şek lindeki cüretkâr açılış sözleriyk özetleniyor. Malwish ülkesinde® Amiral Jonnes gözle görülür şekilde sarsılmış gibiydi ve Senato'nu® bunun arkasından verdiği molada sonra geri dönmedi. Varlance'a Havza'nın Malwisk lerle savaşa doğru gidiyor olabileceğine kendisi de inanıyor mu diye sorulduğu zaman sade# göze batacak şekilde askeri madalyalarını taktığı göğsünü sıvazladı

(Devamı arka sayfada.)

İki Mevsim, sevgili editörümüz Kyndlip TcmavvyPin iki hafta önce, ortadan kaybolmasından önce sayın valimiz hakkında yaptığı "öfkeli bir yaban domuzuna benziyor, daha zeki de değil, yakışıklı da ve önüne çıkan her batağın içinde debelenmkterriçendinLilamı^^

EDİTÖRE MEKTUP

Çok kereler yazdığım mektupları görmezden gelen "Soonie Köpecikleri" üreticisi Soonie Sanayi'nin gazetenizde reklam vermelerine izin vermeye devam etmenize bir kere daha itiraz etmem gerekiyor. Tarihçilerin tekrar tekrar Kül Günleri'nde

MİSAFİR BAŞMAKALE

Geçici Editör Gemmes Millis

BURUNTOP YAŞAĞI UYGULANSIN!

Onlan her ekilmemiş tarlada ve boş arsada görüyoruz. Serseriler ve aylaklar, hatta bazıları bizzat kendi çocuklarımız, çeteler hâlinde toplanıyor ve ölüm'ün kendi oyununu "oynuyorlar": Buruntop. Bu "oyuncuların" okula gidiyor ya da

Zamanı Elektriklendiren Adam!

Bilming yerlisi işçi Schrib Wel- for'un yeni romanı. Şimdi tüm kaliteli kitap dükkanlarında!

ÇALIŞAN ARANIYOR-Yeni "hızlı yemek" lokantası için serobent Siskanı aşçı aranıyor. Dolgun ücret artı ikramiye ve iş dışı kullanım için serobent hakkı verilecek. Mesai saatleri çok iyi! Haftada bir gün

lOrnizoruni Uçuşu

Her ne kadar gözetlemeyi ça* j resizce istesem de, her ne kadar i kaynaşmalarının sesi bir ahtapo- i tun dev bir salyangozu öpmesin® ■ benziyor olsa da, uzun süreli yol; | daşlarım için olan saygım beni onların arzusuna uymaya zorla- rd.

3

Marasi tozların üzerindeki ayak izlerini inceledi. İzlerin üzerinde de toz vardı ve birkaç haftalık gibi görünüyorlardı. Yolun daha derinlere inen ilerisini inceleyen Wayne'e doğru yürüdü. Dik yokuşlu, zahmetli görünen bir tüneldi. Marasi'ye bir baktı.

"Eğer şehre hızla girip çıkıyorlarsa buradan çıkan başka bir yol bulmuş olmaları gerek," dedi. "Bu yokuşu düzenli tırmanamazlar."

"Katılıyorum," dedi Marasi. "Yine de gözcü koymuş olabileceklerini dikkate alarak fısıltıyla konuşsak daha iyi olur."

Karşılık olarak Wayne fenerini kısarak fısıldadı. "Destek beklemeden devam etmek istiyor musun?"

"Şimdilik. Bir bakıp ne bulacağımızı görelim. Boş bir tünel için herkesi harekete geçirmek istemiyorum."

İkili birlikte tünel boyunca ilerledi. Yolun zorluğu ve kullanılmıyormuş gibi görünmesi Marasi'ye cesaret veriyordu. Eğer düşman buradaysa girip çıkmak için başka bir yolları daha olmalıydı ve bu tüneli kullanmak onları gafil avlamalarını daha olası yapıyordu.

Wayne'le birlikte yokuştan dikkatlice indiler. Pas tutası... en azından pantolon giyiyordu. Eğer kayıp kafasını kıracaksa, en azından bunu itibarlı bir şekilde yapacaktı. Ya da bir saat lağımda yürümüş bir kadın ne kadar itibarlı olabiliyorsa o kadar.

Bu mağaraların Miraç Savaşçısı kadar, hatta belki daha bile eski olabileceğini hayal ederek kendini oyaladı. Bu tüneller dünya yok olurken, Külkıyamet sırasında, Son İmparatorluk kurulur ve yıkılırken burada uzayıp gidiyordu. Bu taşlar Küldağları'nın zamanında mı tavandan düşmüşlerdi?

“Tamam. İki numara: bir kadına ne kadar ağır olduğunu sor. Sonra da kaldır. Ağırlığı artmış olacak. Var ya, hepsi Ferusimyacı onların.”

“Wayne, o espri o kadar eski ki kahvaltıda uyuyakaldı.”

“Ne? Ciddi mi?”

“Kesinlikle. Babam ben daha çocukken kadınların kiloları konusunda yalan söylemeleriyle ilgili aptalca laflar ederdi.”

“Hadi be. İhtiyar geveze Harms bu espriyi mi yapıyordu?” Başını kaldırıp kocaman gözlerle Marasi’ye baktı. “Ulan! Ben yaşlanıyor muyum? Bu *yaşlı adam esprisi* mi?”

“Yorum yok.”

“Lanet aynasızlar ve sıkı ağızları.” Dibe ulaştı ve bir kumaş hışırtısı ve taşlar üzerine inen çizmelerin sesiyle ipten aşağı yavaşça atladı, sonra ipi Marasi için gergin tuttu.

Marasi yere inerek ona katıldı. “Peki, listedeki üç numara ne?”

“Daha bulamadım.”

“İki maddeden oluşan bir liste ve bir tanesi de aptalca mı?”

“İki tanesi aptalca,” dedi Wayne somurtarak. “Görünüşe göre bir tanesi de yaşlıymış. Lord Harms’la aynı espri. Ne hâllere düşmüşüm.” Marasi’nin gözlerine baktı, sonra sırıttı. “Bu benim yaşlı, huysuz ortak olabileceğim anlamına geliyor mu? Sen de sürekli küfreden ve hayatta hep yanlış seçimler yapan genç delikanlı ortak olursun.” Marasi sırıttı. “Uğurlu bir şapkam da olacak mı?”

“Sadece iyi bakarsan,” dedi Wayne bir elini kalbinin üzerine yerleştirerek. “Ve namına gölge düşürmemek için uğursuz bir şeyler olmadan önce çıkarırsan.”

“Bunu aklımda tutarım,” dedi Marasi, oluğun dibinden ilerlemeye devam eden tüneli gözleyerek. “Ama muhabbeti keselim. Her ne kadar son zamanlarda beyninde nelerin metastaz yaptığını öğrenmeyi sevsem de, birilerinin bizi duymasını göze alamayız.”

Wayne feneri tekrar kıstı ve tünel boyunca devam ettiler. Polis teşkilatında arada bir Wayne’e katlanmak zorunda olduğu için ona acıyan bakışlar atanlar olurdu, ama aslında istediği zaman gerçekten iyi bir polis olabiliyordu. Ve çoğu zaman istiyordu da.

Örneğin Marasi söylediği zaman susuyor ve işe odaklanıyordu. Wayne pek nezaket sahibi değildi ve zaman zaman korkunç derecede şuursuz olabiliyordu ama iyi bir ortaktı. Hatta mükemmeldi. Wayne kale gibi biriydi, dış duvarları ve savunmaları vardı. Eğer içeri aldığı şanslı birkaç kişiden biriysen, ömür boyu yanında olacak bir dostun olurdu. Gerçek tanrıların karşısında bile geri çekilmezdi.

Seni bulacağız Trell, diye düşündü Marasi, bir yandan sessizce ilerleyerek. Bu ismi ilk kez yıllar önce, ölmekte olan bir adamın ağzından duymuştu ve gittikçe Trell'in de Ahenk gibi bir tur engin guç olduğundan daha fazla emin oluyordu. *Sonsuza kadar saklanamazsı . Dünyayı nüfuzun altına almak istediğin sürece olmaz.*

Wayne kolunu kavrayarak bir kelime etmeden durdurdu Marasi y. Sonra önlerindeki tünelin iyice ilerisinde parlayan minik bir ışığı işaret etti. Yolun geri kalanını da gizlice geçtiler, sonra köşeden bir goz attılar ve tam da Marasi'nin umduğu manzarayla ödüllendirildiler; sadece birkaç adım ilerilerinde, yelekler ve şapkalar giymiş olan bir çift adam ters çevrilmiş bir kutunun üzerinde kâğıt oynuyordu. Egret, masalarının üzerinde titreşerek yanan küçük bir lamba vardı.

Marasi başıyla geriye doğru işaret etti. Wayne le birlikte tekrar sessizce gerilediler, fısıldadıklarında duyulmayacakları kadar uza - taşmışlardı. Marasi karanlıkta Wayne'e bakarak ne önereceğim merak etti. Daha da ileri gidip emin olsalar mıydı, yoksa bu destek çağırmak için yeterli miydi?

"Trajik," diye fısıldadı Wayne.

"Ne[9]"

"Zavallı herifin müthiş bir eli var," diye fısıldadı. "Milyonda bir olacak şey. Üstelik nöbet tutarken çulsuz arkadaşıyla oynarken gelmiş. Ful Firari dizisi bu kadar boşa gidemez..."

Marasi gözlerini devirdi, sonra ana tünelden ayrılan kuçuk, karanlık bir yan yola işaret etti. "Bakalım bu nereye gidiyor."

Arkalarındaki tünelde küfürlü bir bağrış yankılandı, kulağa eli iyi olan adam kâğıtlarını açmış gibi geliyordu. Bu daha kuçuk tünel muhafız noktasının sağından dolanıyordu ve kısa sure sonra neden korunmadığını gördüler, bir çıkmazla bitiyordu. Gerçi ucundaki kayalardaki yarım metrelik bir delikten dışarı biraz ışık yayılıyor u. ^

Sessizce yanaşarak baktıklarında orta büyüklükte bir mağara gördüler kabaca bir liman deposu kadar görünüyordu ve içerisi maHarı kutulara koyan veya kasaların üzerlerinde oturan adamlar ve kadınlarla doluydu. Delik kayalardaki doğal bir oluşum gibi gorunuyordu, tavandan damlayan sular duvarı garip çıkıntılar ve yumrularla kaplamış, belki bir zamanlar daha büyük bir açıklık olan şeyin üzerin, kapatmıştı. Marasi ve Wayne belki zeminden beş metre yu^ndalard. _ Marasi uzun bir nefes verdi ve içerideki faaliyeti izledi. Burasıy' • Ayların çalışması. Aylarca Reddi'yi ipuçlarının sağlam olduğuna ına dırmaya çalışmış, hırsızlık raporlarını, tanık ifadelerin, ve para hare

ketlerini takip etmiş ve ilişkilendirmişti. Ve işte buradaydı. En iyi tahminine göre Dış Şehirler'den binleriyle Küme tarafından ortaklaşa finanse edilen ve şehrin hemen altında saklanmış büyük ölçekli bir kaçakçı üssü.

Gerçekten de oradaydı. Ahenk'in Gerçek İsmi adına... Marasi başarmıştı.

Wayne yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona baktı, sonra omzuyla dürttü. "İyi," diye fısıldadı. "Harbiden iyi."

"Sağ ol," diye fısıldadı Marasi.

"Amirimize bunu anlatırken benim lağım yüzünden mızmızlandığım kısımları atla," dedi.

"Ya kötü esprileri?"

"I ıh. Onlar kalsın. İnsanlara bekledikleri şeyi vermen gerek yoksa yalanlarını söylediğin zaman sana inanmazlar."

Marasi her şeyi izledi. İki muhafız da dâhil otuz yedi kişi vardı, hepsi silahlıydı. Hatta sıradan işçilerin bile tabanca kılıfları vardı. Takip ettiği ipuçlarına bakılırsa, o kutular çok sayıda ordu malı patlayıcıyla doluydular. Çete izlerini gizlemeye çalışarak bazı sıradan soygunlar da yapmıştı ama Marasi burada ne olduğunu bildiğinden emindi.

Bütün tren yollarının merkezi olan Elendel, arasında silahların da bulunduğu bazı malların şehirden dışarı nakledilmesine izin vermeyerek Dış Şehirler'e baskı uyguluyordu. Bu grup haraç toplamak gibi sıradan suçlar işleyerek normal bir çete gibi davranıyordu ama Marasi asıl amaçlarının Dış Şehirler'deki düşman grupların şu anki başkenti olan Bilming'e silah göndermek olduğundan neredeyse yüzde yüz emindi.

Marasi Dış Şehirler'in bu şekilde iş yapmak zorunda bırakılmalarından hoşlanmıyordu ama bu çetenin üyeleri sokaklarda masum insanları öldürmüştü. Dahası büyük ihtimalle dünyayı fethetmeyi ya da imha etmeyi amaçlayan kötü bir tanrıya hizmet ediyorlardı.

"Peki o zaman," diye fısıldadı Wayne işaret ederek. "Arkadaki güzel kıyafetli şu elemanı görüyor musun? Onun Küme üyesi olduğu kesin. Belki yeni Devir budur."

Marasi başını salladı. Devir, Küme'deki en düşük seviyeli subay rütbesiydi. Onlar kiralık adamlardan oluşan çeteleri yöneten yerel komutanlardı. Yüzcanlı Miles bir Devir'di, amiri olan Takım'a hesap veriyordu. Bu adam yüksek gelirli biri gibi giyinmişti, gözle görülür bir şekilde mağaradaki diğerlerinden daha rütbeliydi. Ayrıca kaslı ve uzun boyluydu. Bir Devir olduğu için Metalsoylu olması mümkündü. O yüzden bir çatışmada onu hafife almamak en iyisi olurdu.

“Sen o herifi kafasından tüfekle şişlersen,” dedi Wayne, “bahse girerim bütün grup bize teslim olur.”

“Gerçek dünyada işler böyle yürümüyor Wayne,” diye fısıldadı Marasi.

“Yürüyor bal gibi,” dedi Wayne. “Eğer paralarını veren herif oysa öbür tiplerin dövüşmeye devam etmek için sebepleri kalmaz.”

“Haklı olsan bile, ki olduğundan son derece şüpheliyim, bu işi böyle yapmayacağız. Teyit, planlama, destek ve izin. Hatırlıyor musun?”

“Hatırlamamaya çalışıyorum,” diye homurdandı Wayne. “Bunu benim bildiğim gibi yapamaz mıyız? Sadece işlerini yapan elemanlarla bir derdim yok ama bütün o pisliğin içinden geri gidip, sonra buraya geri döndüğümüz zaman bunların hepsinin tüydüğünü görmeyi hiç istemem. Gel şunları şimdi yakalayalım.”

“Hayır,” dedi Marasi. “Senin metotların çok fazla kargaşa içeriyor.”

“Bu da kötü bir şey... Çünkü?”

“Eh, bütün şu kolluk kuvvetleri mevzusu var ya.”

“Tamam tamam,” dedi Wayne, sonra ceketinin ceplerini karıştırarak parlak bir rozet çıkardı. Bu şehirde kullanılan bir şey değildi, kâğıt kimlik belgeleri tercih ediliyordu.

“O... Wax’in Yabanlar’dan eski rozeti mi?” diye sordu Marasi. “Takas ettik.”

“Neyle?”

“Bir yarım etli börekle.” Wayne sırıttı. “Yani şu an göremiyor ama eminim yakında gözüne çarpacaktır.”

Marasi başını iki yana sallayarak tünelden geri gitmesi için eliyle işaret etti. Ama fenerlerini kısık tutmak zorundalardı ve bu da görmeyi zorlaştırıyordu. O yüzden dikkatli olmalarına rağmen ana tünele geri döndükleri zaman ihtiyaç molası vermiş bir muhafıza denk gelerek adamı şaşırttılar.

Adam karanlıkta onlara doğru bir bakış attı, sonra da bağırmaya başladı. Wayne yarım saniye içinde adamı yere devirip bayıltmıştı ama ana mağaranın olduğu taraftan haykırışlar geliyordu.

Muhafızın üzerinde dikilen Wayne Marasi’ye baktı ve yine sırıttı. “Benim bildiğim o zaman!”

4

Bütün çete peşlerindeyken Marasi ve Wayne'in oraya gelirken kullandıkları zorlu yoldan kaçmaları mümkün değildi. Ayrıca Marasi bu olaydan sonra kesinlikle ortadan kaybolacak o Devir'i yakalamak istiyordu.

Ne yazık ki, bunların hepsi Wayne'in haklı olduğu anlamına geliyordu. Protokol buraya kadardı.

Şimdi işi onun yoluyla yapmaları gerekiyordu.

Fırlayarak ana tünele çıktıklarında diğer muhafızın silahı onlara doğru işaret ediyordu. Wayne bir hız baloncuğu yaparak Marasi'yle kendine kenara çekilip muhafızın etrafını çevirmek için zaman kazandırdı.

Hız baloncuğu yok olduğu zaman muhafız artık boş olan ortalarına ateş etti. Bir an sonra Wayne düello değnekleriyle girişmişti. Marasi Wayne'i kendi hâline bırakarak kendine mevzilenecek bir yer seçti. Kâğıt oynadıkları masanın ötesinde ana depo mağarasına gittiğini varsaydığı geniş bir tünel vardı. Bir dizinin üzerine çöktü ve tüfeğini doğrulttu, nişan aldı, kendini sakinleştirdi, bekledi...

O yönden birisi belirdiği anda ateş etti. Silahının sürgüsünü çekmeye çalışmasını engelleyen yegâne şey, talimler sırasında edindiği eğitimdi. Bu yeni bir yarı otomatik Tabya tüfeğiydi, o yüzden Marasi omzuna dayalı tutmaya devam etti ve devrilen bedene çarpıp tökezleyen ikinci çete üyesini de vurdu. Arkalarındakiler bağırarak birbirlerini uyardı ve ondan sonra kimse gelmeye cüret edemedi.

Yerde baygın bir çete üyesi bırakan Wayne alnını sildi. "Büyülü kutular yanında mı?"

“Onlar büyülü değil Wayne,” dedi Marasi. “Malvvish teknolojisi sadece daha farklı ama...”

“Erkek arkadaşının büyülü kutuları. Kaç tane var?”

“Üç tane Allomantik el bombam var,” dedi Marasi. “Hepsi yeni tasarımlardan. Ve iki tane de ses bombası. Wax biz yola çıkmadan önce benim için bombalardan bir tanesini doldurdu.”

“İyiymiş,” dedi Wayne. “Bir planın var mı?”

“Sen tüneli tut. Ben o deliğe geri döneceğim ve düşmanı gruplar hâlinde yakalamak için birkaç Allomantik el bombası atacağım. Sen içeri girerken ateş açıp seni korurum, sen güvenli bir yere ulaşınca da arkandan gelirim.”

“Halloldu bil!” dedi Wayne ve ayrıldılar. Wayne onun vurduğu iki kişiye doğru ilerledi. Bir tanesinin tabancasını aldı ve ana odanın içine doğru tekrar tekrar ateş etti, isabet ettirmek için değil, içeridekile- re siper aldırmak için. Eli biraz titremişti ve mermisi biter bitmez silahı bir kenara fırlattı ama onun için çok büyük bir gelişmeydi. Marasi’nin düşüncesine göre daha da ölümcül olmasına gerek yoktu aslında.

Marasi yan tünele dönerek delikten odaya baktı, epey iyi bir nişancı konumuydu. Wayne ikinci tabancayı da ateşlerken yakınlardaki kutuların arkasındaki birkaç grup çete üyesini gördü.

Dikkatlice kemerindeki keseden küçük metal bir kutu çıkardı. Bütün hayatı boyunca işe yaramaz Allomantik becerisi yüzünden hayal kırıklığı yaşamış ve hatta hor görülmüştü. Kendi etrafında bir baloncuk şeklinde zamanı yavaşlatabiliyordu ve bu... eh, pek de işe yarar bir şey değildi. Etrafındaki herkesin bakış açısından onu donduruyordu; bir çatışmada onu etkisiz hâle getiriyor, düşmanlarına fayda sağlıyordu.

Arada bir faydalı olduğu zamanlar olmuştu ama Marasi becerisinin zayıf olduğu gerçeğini büyük ölçüde içselleştirmişti.

Sonra Allik’le karşılaşmıştı.

Onun halkı hem Allomanser, hem Ferusimyacı, tüm metalsoylula- ra hürmet gösteriyordu. Her ne kadar Wax ve onun gösterişli güçlerine huşuyla baksa da, Allik Marasi’nin becerilerinden de aynı derecede etkilenmişti. Marasi’nin yeteneğinin Allomantik yeteneklerin en kullanışlı olanlarından biri olduğunu iddia ediyordu. Bunu kabul etmesi zor olmuştu ama sonuç olarak eğer bir parça ender teknolojiye erişimin varsa, dünyayı tersine çevirebiliyordun.

Yaklaşık dört santim çapındaki Allomantik el bombası Marasi kadmiyum yakarken uğuldadı, Marasi’nin enerjisini soğuruyordu. Bir ya

vaşlık baloncuğunun içinde hapis kalmadı, bu yeni tasarımlar sayesinde gücün tamamı kutunun içine gidiyordu. Daha önce de bombayı doldurmuştu ama o saatler önceydi ve tam dolu olduğundan emin olmak istiyordu.

Sonra uzaklığı dikkatlice tartarak el bombasını bazı kutuların arkasında siper almış olan bir grup düşmana doğru attı. Aylar süren antrenmanları meyve vermişti, bombayı bütün dikkatlerini Wayne'e odakladıkları için neredeyse aralarına düştüğünü bile fark etmeyen çetecilerin tam ortasına gönderdi.

Bombada Malvvishler tarafından çok dikkatlice kontrol edilen ett-metal kullanılıyordu, o yüzden Marasi düşmanlarını ne yapacaklarını bilemedikleri için suçlamadı. Bu bombalar Malvvishlerin bile nadiren karşılaştıkları bir şeydi. Eğer bu adamlar Malvvish Allomantik bombalarını duymuşlarsa bile -ki duymuş olabilirlerdi çünkü Küme için çalıştıklarını biliyordu- büyük ihtimalle daha önce hiç görmemişlerdi.

Bir an sonra yavaşlatılmış zamandan oluşan bir baloncuk aletin etrafında belirerek yaklaşık on tanesini hapsetti. Marasi üç el bombasının İkincisini de tamamen doldurdu çabucak ve fırlattı. Bu daha uzaktaki bir grubu hedef alıyordu. Bomba hedefini buldu ve adamlardan sekiz tanesi daha yakalandı.

Çeteciler adamlarının donup kaldığını fark ettikleri zaman mağaranın içinde, "Metalsoylu!" bağırışları yankılandı. Donanlar baloncuklardan kaçmaya çalışırken çok aşırı derecede yavaş bir şekilde hareket edeceklerdi ama adamlar baloncuğun sınırına varana kadar bombanın on dakikalık süresi biterdi.

Marasi tüfeğini tekrar kaldırdı ve Wayne ana odadan içeri girerken yaylım ateşi açtı, hatta geride kalan çete üyelerinin iki tanesini bile indirmişti. Wayne bir an için hızdan bir bulanıklık şeklini aldı, sonra hız baloncuğundan dışarı çıktı ve kayalardaki bir gediğin üzerinden atladı. Wayne'in bir baloncuktan sonra ikinci birini yaratabilmesi için biraz zaman gerekiyordu ama Marasi bu zamanın gitgide azaldığına yemin edebilirdi.

Donmuş olan düşmanlardan uzak duruyordu Wayne; onlarla daha sonra, Marasi'yle birlikte ilgileneceklerdi, ilk olarak bir çift düşmana yaklaşmak için kargaşadan faydalandı. Onu fark ettiler ama o tekrar bir bulanık hâlini aldı, sonra da havaya kaldırdığı düello değnekleriyle tepeden üzerlerine düştü.

Onların acı haykırışları diğerlerinin dikkatini dağıttı, bu da Marasi'ye iki tanesini daha vurma şansı verdi. Sonra koşup köşeyi dönerek ana

tünele qeri döndü. Oradan depo mağarasına hızlı bir bakış attı, sonra Pâilerek içeriye koştu. El bombalarının hafifçe ışıldayan sınırlarından uzak durmaya dikkat ediyordu. Etrafındaki her şey yıldırım gibi hareket ederken o koyu kıvamlı havanın içinde kalmanın nasıl bir şey olduğunu fazlasıyla iyi biliyordu.

Marasi kendine bir paketleme makinesinin yanında siper buldu ve qeri kalan çeteciler ona doğru döndüklerinde mermiler etrafındaki taş ve metalleri dövmeye başladı. Genç bir kızken Wax ın Yabanlardaki maceralarının hepsini okumuştu ve mesleğim ne kadar uzun süre yaparsa, bunlarda o kadar fazla tutarsızlığı fark ediyordu. Tabu, hikâyeler silah seslerine değiniyordu. Ama çoğu zaman çarpan mermilerin sesinin ne kadar yüksek olduğundan bahsetmiyorlardı. Etrafındaki makineyi vuran mermilerin gürültüsü sanki küçük Max ın elinde bir çift tokmakla mutfak takımına girişmesi gibiydi.

Bir an sonra sesler yavaşladı, sanki normalden çok daha düşük güçle çalıştırılan bir gramofon gibiydi. Marasi'nin yanındaki hava ışıldıyordu ve Wayne yüzünde bir sırıtmayla makineye sırtını yaslayarak
çöktü, omzunda kanlı bir yara vardı.

"Dikkatsizlik," dedi Marasi başıyla yaraya doğru işaret ederek.

"Hadi ama," dedi Wayne. "Herkes arada bir kazara vurulabilir. Özellikle de bir sürü tabancayla dolu bir odanın içinde elinde sopalarla koşturuyorsa."

"Ne kadar serobentin kaldı?"

"Bol."

"Emin misin?"

"Hı hı." . ^

"Wayne, seninle gurur duyuyorum," dedi Marasi. "Gerçekten tasarruf ediyor, söylediğim gibi tutumlu kullanıyorsun.

Wayne önemli değilmiş gibi omzunu silkti ama Marasi onunla gerçekten gurur duyuyordu. Teşkilattan aldığı belli bir ödenek vardı ve ortaklıklarının ilk zamanlarında hepsini tüketiyordu. Komutan Reddi'yle ödeneğini arttırmak için konuşmayı planlamıştı ama sonra Wayne'in serobentini meslek dışı işlerde de kullandığını keşfetmişti. Eşek şakaları yapmak için, çocukları eğlendirmek için, giysilerim değiştirmek için, arada bir hırsızlık için...

İyiye gittiğini görmek güzeldi.

"Kaç tane salak kaldı?" diye sordu.

"On bir," dedi Marasi.

"Ben o kadar saymayı bile bilmiyorum."

“İçki yarışmalarında bardaklar hariç,” dedi Marasi.

“Ha şunu bileydin,” dedi Wayne.

Birlikte kasaların kapaklarını çivilemeye yarayan makinenin kenarından kafalarını uzattılar. Wayne anında onu tutup siperin arkasına geri çekti. Yavaşça uçan bir mermi hız baloncuğunun sınırına geldi, sonra anında tepelerindeki havanın içinden geçip diğer sınırdan çıkarak tekrar yavaşladı. Mermiler hız baloncuklarına çarptıklarında tutarsız hareket ederlerdi ve ne yöne döneceklerini tahmin edemezdiniz.

“Takım elbiseli herif arkadan kaçıyor,” dedi Wayne. “Onu mu kovalamak istersin yoksa burada kalıp geri kalanlarıyla kapışmayı mı?”

Marasi dudağını ısırarak düşündü. “Ayrılmamız gerekecek," dedi. “Sen gruplara karşı daha iyisin. Bunları halledebileceğini düşünüyor musun?”

“Bu kutuların çoğu bom diye patlayan şeylerle dolu değil mi?”

“Evet...”

“Kulağa eğlence buradaymış gibi geliyor!”

“El bombalarında sekiz dakika kadar kalmış olmalı.”

“Harika,” dedi Wayne. “Bakalım bu dallamaları canlı yakalayabilecek miyim? Kendi baloncuklarımı kullanarak yavaşlık baloncuklarını etkisiz hâle getirip onları teker teker alabilirim. Bunun için çalışıyordum, baloncuklarımı daha büyük ve küçük yapmayı iyice bir öğrendim. Senin baloncuklarından birinin sınırında durup, kendimin-kilerden birini sadece tek kişiyi kapsayacak şekilde yaratabilmem gerekir, sonra tutup dışarı çekerim."

“Wayne!” dedi Marasi. “Bu inanılmaz. Wax’e söyledin mi? Baloncukların büyüklüğünü öyle kontrol etmek gerçekten çok zordur.”

Wayne omzunu silkti. “Hazır mısın?”

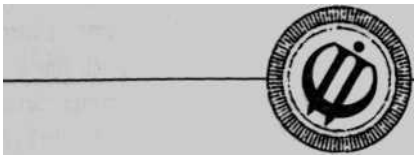
Marasi ses bombalarını kesesinden çıkardı ve birini ona verdi. Sonra diğerinin pimini çekerek fünyesini ateşledi. “Hazırım,” dedi. Her ne kadar Wayne’in ‘bol’ serobenti olsa da serobent zor bulunuyordu ve pahalıydı. Dikkatli kullanmaları gerekiyordu.

Wayne baloncuğunu yok etti ve Marasi ses bombasını attı. Patladığı zaman makinenin zıt yanlarından dışarı fırladılar. Wayne son gruba doğru giderken Marasi mağaranın arkasındaki metal destekli bir kapıdan geçerek kaybolan Devir’in arkasından koştu. Bir an sonra kapıya vardı ve kilidini nispeten kolayca açtı. Hızla etrafı düşmanlarla çevrilmekte olan Wayne’e baktı. PATLAYICI diye işaretlenmiş bir kutunun arkasında siper almıştı. Marasi’ye göz kırptı, sonra ses bombasının pimini çekti ve kutunun içine attı.

Müthiş. Marasi onun ne yaptığını bildiğini umuyordu. Wayne'in iyileşme becerileri olağanüstüydü ama iyileştiremeyeceği kadar zarar görmesi de ihtimal dâhilindeydi. Metalakıllarını vücudunun geri kalanından ayıracak kadar büyük bir patlama Wayne'i öldürürdü. Tıpkı yüzyıllar önce Lord Hükümdar Matem Bantları'nı kaybettiğinde olduğugibi.

Eh, Marasi bütün zamanını Wayne'i gözleyerek geçiremezdi. Herhangi bir patlamadan da sağ kurtulamazdı. Boyutu ne olursa olsun. Kapıdan geçti ve çekerek yüksek bir güm sesiyle kapattı. Birkaç saniye sonra bütün tüneller ağı sarsıldı ama Marasi kendi işine odaklanmıştı; bütün çete içinde onun aradığı cevaplara sahip olması en muhtemel kişi olan Devir'in peşinden karanlık mağarada ilerliyordu.

5

Wax senato salonu boyunca yorgun şekilde yürüdü, herkes ona yol verdi. Onunla yüzleşmek istemiyor gibiydiler, onunla birlikte oy verenler bile. O geçerken arkalarını dönüyor, geriniyor ve birbirleriyle konuşuyorlardı.

Koridorda ofisine doğru döndü. Döşemeli zeminde yürüyordu, bir dizi avizenin altındaydı. Kristal ve mermer. Artık hayatı buydu. Genç bir adamken kaçtığı her şey şimdi her adımını çevreliyordu ve yukarıdan gelen ışığa rağmen gölgeler daha karanlık görünüyordu.

Bir senatör olarak başarılarının, bir kanun adamı olarak başarılarından çok daha parlak olabileceğine inanıyordu. Daha çok insan için daha faydalı işler yapabiliyordu. Bu da başarısızlıklarının çok daha yüksek bedelleri olduğu anlamına geliyordu. Yabanlar'da tabancana, içgüdülerine ve doğru soruları sorabilme yeteneğine güvenirdin. Burada ise başkalarının doğru olan şeyi yapacaklarına güvenmesi gerekiyordu. Ve hayatında insanlığa olan inancını politikacılarla uğraşmak kadar fazla sorgulatan hiçbir şeyle karşılaşmamıştı; ki buna seri katiller de dâhildi.

Kapıyı itip ofisine girdi ve ailesiyle dadı Kath'ın orada olduklarını gördü. Memnuniyetsizliğini belli etmemeye çalıştı ama Max yine de ruh hâlini sezmiş gibi görünüyordu; geride Kath'ın yanında kaldı ve Soonie köpeciğiyle oynadı.

"Eh," diye homurdandı Wax kendini koltuğuna atarken. "Bir yılı aşkın emek çöpe gitti."

"Elimizden gelen her şeyi yaptık," dedi Steris yanında otururken.

“Yaptık mı?” diye sordu Wax onun defterler yığınına doğru bir bakış atarak. “Senin şunlardan altı tanesini belli başlı senatörleri ikna etmeye çalışmanın yeni yollarıyla doldurmuş olduğunu biliyorum. Eğer daha çok zamanımız olsaydı...”

“Diğer sorumluluklarımız da göz önüne alındığı zaman makul olan her şeyi yaptık,” dedi Steris. Sonra tereddüt etti. “Yapmadık mı Wax?"

Wax onun gözlerinin içine baktı ve titrediğini gördü. Hay pas tutası. Bu onun için de ağır olmuş olmalıydı, değil mi? *Dikkat etsene ulan pas tutası salak.* Steris’in ellerini kavradı ve sıktı.

“Yaptık,” dedi. “Elimizdeki her şeyi denedik Steris. Ama sonunda karar bize ait değildi.”

Steris’in ellerini iyice sıktı. Steris inanılmaz derecede istikrarlı bir kadındı; Elendel’e geri döndüğünden beri Wax için her zaman orada olmuştu, gerçi Wax onun için ne kadar önemli hâle geleceğini hiçbir zaman hayal edemezdi. Ama o anda Steris’in titrediğini hissediyordu. Ve... eğer kendisi de aynı değilse Wax’i de pas tutsundu. Bu kanun tasarısını engellemeye o kadar çok uğraşmışlardı ki. Ve konuştuğu her bir pas tutası senatör daha çok zamana ihtiyacının olacağını söylemişti. Şimdi ise böyle mi oy veriyorlardı? Şimdi onlar...

Hayır. Olan oldu.

“Geleceğe bakmamız gerekiyor,” dedi Wax.

“Evet. Geleceğe.” Başıyla onayladı, sonra etrafına baktı. “Ve belki bir süre için bu binadan da çıkmalıyız. Şu anda aklımdan geçen tek şey müsait bir doğal felaketin nasıl çeşitli şekillerde burayı enkaza dönüştürebileceği.”

Wax homurdandı ve eşyalarının geri kalanlarını toplamasına yardım etti. Bunu yaparlarken Wax masasının köşesindeki bir zarfı gördü. Bu daha önce orada değildi, değil mi? Aldığında içindeki ağır bir şeyin köşesine kaydığını hissetti. Bir mermi miydi?

Hayır, diye keşfetti açtığı zaman. Bir küpeydi. Ve yanında küçük bir not vardı. *Uygun metal ulaştığı zaman ikinci bir tanesini daha yapman gerekecek.*

Wax’in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca umurunda da değildi. *Bugün olmaz Ahenk,* diye düşündü. *Beni rahat bırak.*

“O ne?” dedi Steris.

“Ahenk’ten bir şey,” dedi Wax.

Steris duraklayarak ona baktı.

“O yüzden büyük ihtimalle işe yaramaz bir şey,” diye ekledi Wax.

Steris dudaklarını bir çizgi şekline gelene kadar sıktı. O bir Firarist'ti ve ayrı ancak tamamlayıcı bir din olan Yol'un tanrısı olarak görülen Ahenk'e tam olarak tapınıyor değildi. Yine de yaptıkları ve gördükleri her şeyden sonra Steris'in Tanrı görüşü biraz... standart dışı bir hâl almıştı. Ne olursa olsun, Steris bir zamanlar Wax'in Ahenk'e tapındığını biliyordu.

Bu günlerdeyse... Eh, Wax ile Tanrı'nın geçmişleri çalkantılıydı. Wax Matem Bantları'nı takmasından hemen önceki konuşmalarından beri Ahenk'le arasındaki en büyük sorunları aştığına inanıyordu. Ama bu Wax'in arada bir alaycı bir yorum yapmasına engel olmuyordu. Bugün zarfı arka cebine tıktı ve daha fazla düşünmedi.

Eşyalarını topladılar. Hay harabet, çocuklar yüzünden artık yüklenmeleri gereken o kadar fazla şey vardı ki. Steris bir çocuk daha istiyordu ama Wax bundan emin değildi. Sayısal üstünlüğü kendi eliyle teslim etmek fikri hoşuna gitmiyordu.

Ama öte yandan... Max Soonie köpeciğini siyah kareler üzerinde hoplatıp beyazlardan kaçındırarak koşa koşa koridor boyunca giderken kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Wax diğer senatörleri çoğu zaman aileleriyle birlikte görmezdi, onlar binada çocuk olmasının kuruma saygısızlık olduğunu iddia ediyorlardı. Ama madem kuruma saygıları o kadar çoktu neden o şekilde oy kullanmışlardı?

Büyük bir kısmı istediğin gibi oy verdi, diye hatırlatmak zorunda kaldı Wax kendi kendine. *Ve diğerleri de korkuyor. Zayıf görülmekten. Dış güçlerden. Sana karşı oy verdikleri için hepsi birden pislik değil. Bunu unutma. Bazıları iyi. Her meslekte olduğu gibi.* Wax sadece... Eh, şu anda bunu düşünmek istemiyordu.

Binanın dışında senatörleri almak için motorlu arabalardan bir filo gelmişti. Partilere ya da ziyaretlere ya da gayriresmî toplantılara gideceklerdi. Wax'le birlikte çalışanlar bile strateji konuşmak istemedikleri sürece onu ender olarak davet ederlerdi. Sanki onun sıradan sosyal ilişkilerin ötesinde olduğunu düşünüyor gibiydiler. Ya da Wax onları rahatsız ediyordu.

Ailecek arabalarını beklemek için toplanırlarken Max ceketinin eteğini çekiştirdi. "Üzgün müsün baba?" diye sordu yüksek sesle. "Üzgün hiç sevmiyom ben. Üzgün çok sakat iş."

Söyleme şekli yakınlardaki birkaç senatörün burun kıvırmasına neden oldu. Wax bir kaşını kaldırdı. "Wayne Amca yine sana şive mi öğretiyor?"

"Evet," dedi Max daha alçak sesle. "Ama sana söylememem ge

rekir diyor, o zaman ben kendi başıma başardığım için dâhi olduğumu düşünürmüşsün." Gülümsedi. "Bana senatörlerin yakınında böyle konuşmamı söyledi, o zaman bozulurlarmış. Ve bugün bozulmaları lazım, değil mi? Çünkü seninle annemi üzdüler?"

Wax başıyla onayladı ve eğildi. "Senin bunun için endişelenmene gerek yok ama."

"Ben üzüldüğüm zaman nasıl daha iyi hissediyorum biliyor musun?" diye sordu Max.

"Tenny'ye sarılarak mı?" dedi Wax pelüş kandranın başını okşayarak.

"Ee, o, ve... ıı... uçmak?" dedi Max. Wax'e kocaman, umut dolu gözlerle baktı.

Motorlu arabaları kaldırıma yaklaşarak yanlarında durdu ve sürücü Hoid aşağı indi. "Arabanız hazır beyim," dedi yolcu kapısını açarak. Ama hay pas tutası, kim öyle bakan bir çocuğa hayır diyebilirdi ki?

"Teşekkürler Hoid," dedi Wax. "Lütfen eşimi nereye istiyorsa götür. Kath koşum takımı yanında mı?"

"Yanımda lordum," dedi dadı bebeği Steris'e vererek, sonra yedek giyecekler ve bezlerin olduğu devasa çantayı karıştırdı. Koşum takımını Wax'e verdi, o da ceketiyle yeleğini Kath a bıraktı.

Herkesin önünde deri bir koşum takımını üzerine giymek ve Max'ı sırtına bağlamak Wax'e oyunbaz bir neşe vermişti. Sonra Steris e sevgiyle bir öpücük ve evde buluşma sözü vererek yere bir mermi kovanı attı ve kalabalığa doğru döndü.

"Hiçbiriniz kıskançlık etmeye filan kalkışmayın!" diye bağırdı Max. "Nazikçe sorsaydınız ve boktan şeyler yapmayı bırakmış olsaydınız, sizi de harbiden ucuza uçururdu!"

Evet... Wayne'le küçük bir konuşma yapsa iyi olacaktı. Ama şimdilik kalabalığa el salladı ve Max büyük coşkuyla bir sevinç narası atarken kendini havaya fırlattı.

6

Marasi'nin girdiği tünelde antik uygarlık izleri vardı: Tuğla duvarların kalıntıları doğal kaba taşlarla iç içeydi. Zemin pürüzsüzdü ve tutulmuş ve eğimliydi. Duvarlardaki apliklerde sanki korkunç bir hastalıktan muzdaripmiş gibi pas lekeleri vardı.

Wax'in onun için doldurduğu en son el bombasını çıkardı. Bu daha yeni olanlar saatlerce dolu kalabiliyordu, gerçi şimdi çalıştırıldığı zaman etkisi uzun sürmezdi. En fazla üç ya da dört dakika. Yine de elindeyken Marasi kendini daha iyi hissediyordu ve bu yüzden gönülsüzce tüfeğini yere koydu ve tabancasını aldı. Tüfekten daha az metal içeriyordu ve bu yüzden de potansiyel bir Allomanser'e karşı biraz daha faydalı bir silahtı. Aynı sebepten fazladan metallerinin bulunduğu keseyi de bıraktı, gerçi Allomanserlerle dövüşürken işe yarayan birkaç metal olmayan aracın bulunduğu kemeri yerli yerinde duruyordu.

Elinde tabanca ve el bombasıyla loş tünelde sessizce ilerledi. Çete üyeleri sağ duvar boyunca kablolarını antik apliklerin etrafına bağladıkları birkaç elektrikli lamba takmıştı ama bunlar sanki birkaç saniye sonra uykuya dalacakmış gibi tembelce kırpışıyorlardı. Kısa süre sonra başka bir engin mağaraya ulaştı ama girişte durakladı, çöktü ve ilerideki yolu izledi. Devir bu taraftan gelmişti ve bir parçası mümkün olduğunca hızla peşinden koşmayı istiyordu. Daha dikkatli parçasıysa onu sakin tutuyor, bir pusuya karşı tetikte bekletiyordu.

Bu seferki mağarada sağından soluna doğru uzanan uzun, dar bir yarık vardı. Bir zamanlar burada olan antik bir taş köprü uzun süre önce yıkılmıştı ve onun yerine tahta ve iplerden inşa edilmiş yeni köp-

rü, belki beş metre genişlikteki uçurumun karşı tarafına uzanmaktaydı. Marasi'yle uçurum ve köprünün arasında belki on metre vardı ve yol da diğer taraftaki duvardaki bir tünelden devam ediyordu.

Marasi köprüye doğru devam etmedi. Tereddüt etti, mağaranın ağandaydı. Bu tuğla duvarlar o kadar eskiydi ki. Yüzlerce yıl önce bunları kim inşa etmişti? Elendel'in merkezindeki Kökendaşların Mezarı da bunun gibi miydi? Ahenk dünyayı tekrar yaratırken duvarlar ve köprü yıkılmış, insanlar bu mağaranın da içinde büzüşerek beklemiş miydi?

Ne olursa olsun, Marasi endişeliydi. Devir onu görmüştü, Marasi'nin içgüdüleri onun arkasını savunmasız bırakarak koşup gitmeyeceğini söylüyordu. Bir tuzak olmalıydı. Dikkatlice baktı ve kendisiyle uçurumun arasındaki bazı kayaların arkasındaki karanlık bir şekli fark etti. Büyük ihtimalle Marasi'nin koşarak köprüyü geçeceğini umuyordu ki, onu sırtından vurabilsin.

Ne yazık ki, onu gördüğü zaman adam ayağa kalktı ve silahını doğrulttu. Marasi refleks olarak göğsüne yakın tuttuğu el bombasını çalıştırdı. Güçlü bir Çelikitme yayarak tabancasını elinden söktü ve önüne doğru fırlattı. Silah doğrudan uçurumun içine düştü.

Ama zamanlaması çok iyi olmuştu çünkü Devir tabancasını üzerine boşalttı ve her atışı ıskaladı, mermiler Marasi'den uzağa itilerek iki tarafındaki taşları vurdu. Marasi doğrudan adamın üzerine doğru koştu, loş ışıkta kaliteli takım elbisesini görebiliyordu. Yüzü tahmin edeceğinden daha sertti. Kalın bir boynu vardı, tıraşsızdı.

Marasi onun üzerinde metal olacağını ve el bombasıyla yaklaşmasının adamın dengesini bozacağını ümit etmişti. Bunun yerine sadece İtilerek uçurumdan karşıya fırlayan kendi tabancasını kaybetti; tabanca karşı taraftaki duvara çarpıp orada yolun yakınına düşmüştü.

Görünüşe bakılırsa, Devir de Marasi gibi üzerinde oek metal tutmayacak kadar akıllıydı.

"Dördüncü Oktant Polis Teşkilatı adına," dedi üç metre kadar uzağında durarak. "Gümrük vergisi kaçırma, haraç ve yasa dışı silah ticareti suçlarından tutuklusun. Silahsızsın ve kaçacak yerin yok. Akıllılık et ve teslim ol."

Devir öyle yapmak yerine sırıttı. Sonra büyümeye başladı.

Takımının kolları boyunca çıtçıtlı düğmeler vardı, bunlar açılarak saçma miktarda genişleyen kaslarına daha çok yer açtı. Ceketi üzerinde kalmıştı ama o da yan taraflarına ustalıklı bir şekilde eklenmiş tahta çıtçıtlı düğmeler sayesinde genişlemişti.

Pas ve Harap. Bir Ferusimyacı'ydı. Terrisli gibi görünmüyordu ama öte yandan Wayne de öyleydi. Her zaman belli olmuyordu.

Marasi geri çekildi. Fiziksel güç erişimi olan biriyle yumruklaşmak hızla kafayı ezdirmeye giden bir yoldu. Onun yerine geri kalan etkisini saklamak için el bombasını kapattı ve köprü ile karşı tarafındaki tabancaya doğru koştu. Devir öne atıldı ve Marasi'yle köprünün arasına girerek önünü kesti. Sonra bir kahkahayla köprüyü tutan ipleri söküp kopardı.

Tamam. Ferusimyacılar Allomanserler gibi değildi. Kolayca ağızlarına yeni bir parça metal atarak dövüşmeye devam edemezlerdi. Belki Marasi gücü bitene kadar oyalanabilirdi.

Devir ipi bıraktığı zaman bütün tahta köprü yıkıldı. "Trell seni özellikle istiyordu kanun kadını," diye belirtti devasa bedeni için fazlasıyla tiz görünen bir sesle. "Kendini bana teslim etmen çok nazikçe."

Marasi döndü ve tüfeğini almak için koştu. Gümleyen ayak sesleri onu takip etti, arayı kapattı ve tam tüfeğine ulaşamadan önce kendini yere atmak zorunda bıraktı. Yakalanmaktan zar zor kurtulmuştu.

Adam yumruk atar ve yere vurarak homurdanırken Marasi kenara yuvarlandı, eli kanlanmıştı. Ferusimyasal güç tehlikeli olabilir, metalik sanatların pek çoğu kullanıcıya zarar verebilirdi. Marasi'ninki de dâhil. Sonraki yumruklardan kaçınmayı da başardı. Neyse ki Devir güçlerini kullanmakta tecrübeli görünmüyordu. Hazırlanmış giysisine rağmen bu daha iri bedenle hareket etmeyi ve dövüşmeyi zor buluyor olmalıydı.

Nasıl bir Ferusimyacı becerilerinde tecrübesiz olabilirdi? Marasi tüfeğini almak için uğraştı, dizlerinin üzerine düşerek yarı atıldı, yarı ıskaladı. Adam ondan önce hareket etti, güçlü bir sıçramayla Marasi'nin üzerinden atladı ve silahı kaptı. Sonra kırıp tam ortasından ikiye ayırdı ve namluyu Marasi'ye doğru fırlattı.

Marasi el bombasını tam zamanında çalıştırarak namluyu adama doğru geri savurdu. Ama kutuyu düzgün şekilde tutmuyordu, fırlatılan cismin kuvvetiyle neredeyse parmaklarından kurtulacaktı.

Çelikitme. Kuvvet aktarımı. Tecrübeli olmadığı güçleri kullanan tek kişi Devir değildi.

Devir namludan kaçınırken Marasi bombayı kapattı. Namlu arka duvardan sekti ve sonra ona doğru yuvarlandı. Bir sopa olarak kullanma niyetiyle almaya çalıştı.

Ne yazık ki düşmanı öne atladı ve Marasi'nin sol kolunu yakaladı, kutuyu tutan kolunu. Güçlü kavrayışı etini eziyordu ve pas tutası,

sanki kemiklerini bile kırabilecekmiş gibiydi. Acıyla küfrederken Marasi kemerine ve oradaki kına doğru uzandı. Gözleri yaşarmaya başlarken ışıldayan küçük bir silahı savurdu ve doğrudan adamın kolunun ortasına sapladı.

Devir haykırdı ve onu bıraktı, sonra kanlı silahı çekip çıkardı.

"Cam hançer," dedi Marasi. "Bir klasik."

Adam ona ters ters baktı, sonra kolunu kaldırdı. Kanayan yara iyileşmeye başladı.

Ferusimyasal iyileşme mi? İşte bu kanıttı. Doğal olarak iki tane Ferusimyasal güce sahip olan kimse yoktu. Bu Devir yasak sanatı kullanıyordu. Hemalurji.

Marasi geriledi ama dövüş onu sadece uçuruma doğru gidebileceği bir konuma getirmişti. Her adımı onu kaçmak için kullanabileceği mağaranın girişinden uzaklaştırıyordu. Pas tutası.

Adım adım geriledi, bir elinde tüfeğinin namlusu, diğerinde el bombası vardı. Ne kadar kalmıştı? Kargaşada Marasi ne kadarını kullandığını takip edememişti.

Devir bıçağı kendi kemerine takarak takip etti. Sonra korkunç bir şekilde gözleri hafifçe kırmızı parlamaya başladı. Trell konaklar seçiyor," dedi. "Gücünü bahşedeceği yüzler, ya da suretler. Benim ölümsüzlüğü hak ettiğimi kanıtlamaya ne dersin kanun kadını? Tek yapman gereken ölmek."

Marasi, mümkün olduğunca hızla düşünmeye gayret ederek gerilemeye devam etti. Adamın yakın zamanlarda gücünün biteceğinden endişe eder gibi bir hâli yoktu. Saniyeler içinde Marasi yi uçurumun dibine sürmüştü, ilk başta saklandığı kayalığa yakınlardı. Marasi bunu aralarına aldı ama pek yüksek değillerdi.

Hızlı bir bakış şimdi birkaç santim arkasında olan uçurumun en azından on beş metre derin olduğunu göstermişti. O yönden bir kaçış yoktu.

"Kendini bir uçurumun kenarına kıstırdın," dedi Devir ilerlerken. "Şimdi ne olacak? Belki sen de... neydi o? Akıllılık et ve teslim ol."

Onun yerine Marasi el bombasını birkaç saniye sonra çalışması için ayarladı, sonra sıkıca kayaların arasındaki bir yere sabitledi. Sonra tüfeğinin namlusunu kolların altında tutarak sıkıca göğsüne yasladı.

Devir kaşlarını çattı. Sonra bomba patladı.

Kuvvet aktarımı. Her İtme eşit ve zıt bir İtme yaratır. El bombası tüfek namlusunu itti, bu da Marasi'yi müthiş bir kuvvetle geriye, dosdoğru uçurumun karşısına savurdu.

Sırtıyla duvara bindirdi. Bu onu sersemletmek için yeterliydi ama sonra bombanın kuvveti de tükendi. Marasi yere düştü. Planladığı gibi canlı bir şekilde uçurumun diğer tarafına geçmişti ama nefesi kesilmiş ve sersemlemiş hâldeydi.

Yaşarmış gözlerle Devir'in koşarak uçurumdan karşıya atladığını gördü. Telaşla tozlu taşların üzerinde arandı; acıyla yarı yarıya kör olmuş hâlde, çaresizce tabancayı arıyordu.

İşte!

Adam tepesinde yükseldi, kafasını ezmek için yumruğunu kaldırmış korkunç bir gölgeydi. O yüzden Marasi doğrudan yüzüne üç mermi sıktı. Devir düştü.

Lanet olsun, diye düşündü acıya rağmen doğrulup otururken. Wax böyle şeyleri sürekli yapıyordu. Uçurumlardan aşağı atlıyor, havada sıçrıyor ve bir şeylere bindiriyordu. Nasıl olmuştu da bütün vücudu şimdiye kadar korkunç bir şekilde harap olmamıştı ki?

Hiçbir şeyin kırılmadığını umarak kaburgalarını yokladı. En çok sol omzu şikâyet ediyordu, yüzünü buruşturdu. Acı o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, odaklanmak zor geliyordu. Kafasından vurulmanın bir Altınilik'in iyileşmesini engellemesi gerekirdi ama bir parçası yine de kontrol etmesinde ısrar ediyordu.

Cesedi incelemek için yalpalayarak gitti ve kafasındaki kurşun yaralarının kapanmakta, kafatasındaki deliklerin iyileşmekte olduğunu gördü.

Hay pas tutasıca.

Küfrederek yere yığılmış bedeni sırt üstü çevirdi ve aceleyle bıçağını kemerinden aldı. Kafasına yediği kurşunların açtığı yaralar iyileşiyor muydu? Burada çok yanlış bir şeyler vardı. Adamı tekrar vurdu ama bu sadece geçici olacaktı.

Onun yerine gömleğini yırtarak açtı ve kaburgalarının aralarına derince saplanmış birkaç kazığı ortaya çıkardı. Şüphelendiği gibiydi. Elindeki bıçakla keserek kazıkları çıkarmaya başladı, ürpertici bir işti. En azından bir tanesinin garip kırmızımsı bir metalden yapılmış olduğunu fark ettiği zaman daha da hızla kesmeye başladı. O kadar uzun süredir bu metali arıyorlardı ki.

Kırık çenesine ve kafasındaki deliklere rağmen Devir'in gözleri birden açıldı. Marasi bir küfür savurup daha da gayretli bir şekilde uğraşmaya koyuldu ama kanlı parmakları dört kazığın ilkini çekip çıkarmakta zorlanıyordu. Kaburgalarının arasında o kadar derine saplanmıştı ki, kurtarması hiç kolay değildi.

n oözler Simdi parlak bir kırmızıyla parlıyorlardı.

"KüHekrar geliyor," dedi adam kani, dudaklarıyla, ganp bir şekıl- , rahatsızlık verici bir sesle. "Dünya külle kaplanacak. Hepiniz ha eHiğînizHzulacaksınız ve he, şey kara bir bulutun ve yanmış cesetlerin küllerinden bir örtünün altında solacak.

Marasi dişlerini sıkarak kanla kayganlaşmış kırmızımsı metal ka

ZI^'"Sonunuz," diye fısıldadı ses. "Sonunuz geliyor. Ya külden ya da kırmızılı ve altınlı adamların ellerinden. Altın ve...'

Jla^îkazığ, söktü. Kırmız, soldu ve beden yığıldı, iyileşmesi durmuş,u MarS yine de boğazın, yokladı ve nabzın, hissedemiyor olmasına rağmen diğer üç kazığı da söküp çıkardı.

Sonra nihayet alçak sesle inleyerek duvara yaslandı. Wayne o diğer hırsızların isini bitirmenin bir yolunu bulmuş olsa iyi olurdu, çunku Marasi şu anda bir silah, bile tutamayacak hâldeydi. O yüzden gözle- rini kapattı ve o korkunç sesi duşunmemeye çalıştı.

Wax kuzeydeki Yabanlar'a doğru baktı. Gizeme, maceraya ve sevdiği bir hayata doğru. Kendini...

Hay pas. Üzgün hissetmiyordu.

Gözlerini kırptı, başını bir yana eğdi. Geri döndüğünden beri Elendel ona bir görev gibi gelmişti. Macera ve konfor hep şehrin dışında olmuş, onu çağırmıştı. Her ne kadar işler yıllar geçtikte iyileşse de, Wax o çağrıyı hissetmeye devam etmişti. Ta ki...

Ta ki o güne kadar. O gün kuzeydeki hayatının sevdiği kısımlarını hatırlıyor ama geri istemiyordu. Burada da eşit derecede sevdiği bir hayatı vardı. Max güldüğü zaman hissettiği sıcaklığa bakılacak olursa orada olmayı daha fazla seviyor da olabilirdi. Burası... ait olduğu yerdi. Dahası, ait olmayı istediği yer burasıydı.

Böyle şeyleri fark etmek huzur vericiydi. Wax... en sonunda yas tutmayı bırakmıştı, değil mi?

Yüzünde koca bir sırıtmayla Max'i kaptı ve oğlana kuvvetlice sarıldı, gerçi bebekken bile Max bu türden hareketlere fazla uzun süre katlanmayacak kadar çok hareketli olmuştu. Kısa süre sonra oğlanın ısrarıyla 'yakalamaca' oynuyorlardı, Max bunu birkaç ay önce icat etmişti. Max ortasında minik metal bir ağırlık olan hasırdan bir topu havaya atıyor, sonra Wax bunu yakınlardaki bir binanın çatısına İtmeye çalışıyordu. Hasır düşerse zarar vermesini engellemek içindi ama metal sayesinde Wax nişan alabiliyordu. Bir çatının üzerine düştüğü zaman gidip geri alacaklardı.

Max topu attı ama Wax yeteri kadar uzağa göndermekte zorlanıyordu. "Daha yükseğe at," diye önerdi Max'e geri aldıkları zaman.

"Eğer yukarı atarsam kafamıza düşer," diye itiraz etti Max. "Ben şuradaki binanın çatısına gitmesini istiyorum."

"Önce yükseklik," dedi Wax. "Bana güven. Ne kadar yükseğe atarsan, o kadar uzağa uçurabilirim."

Max bir daha denedi ve daha yükseğe fırlattığı için Wax topu Max'in istediği çatıya atmayı başardı. Sonra sıçrayarak almaya gittiler. Wax, komşu gökdelenlerdeki insanların sırtına bağlı bir çocukla sık sık pencerelerinin önünden uçarak geçen senatör konusunda ne düşündüğünü merak etti.

Ne yazık ki, oyunun eğlencesi onu bir yere kadar oyalayabilirdi. Bir binanın tepesine sıçradığında muhteşem bir görüntüyle karşılaştığı zaman yarım saattir oynuyorlardı. Gördüğü Malvvish gemisi yakınlarına gelmişti.

Dev pervaneler tarafından hareket ettirilen tahta araç Elendel'in

yukarısında, havada yüzüyordu. Wax Havza'nın helyum ya da sıcak hava kullanan kendi hava gemilerini icat etmeye çalıştığını görmüştü Ama en iyimser varsayımlara göre bile o gemilerin kaldırabileceği gövdelerin boyutu Malvvishlerin araçlarına kıyasla hiçbir şeydi. Bu qemi gökyüzünde süzülen bir kaleydi.

Bu daha önce düşündüğü gibi bir ticaret gemisi filan değildi gelen, bir savaş gemisiydi bu. Yavaşça ve alçaktan uçarak gökyüzünde yaklaşması açıkça hasmane olmasa da bir güç gösterisiydi. Bir ilandı, tehdit değildi.

O yüzden sırtına sıkıca bağlı olan Max'le birlikte Wax havaya doğru fırladı, neler olduğunu öğrenmeye kararlı bir şekilde gemiye doğru ilerledi.

8

Marasi en sonunda uçurumdan aşağı inmesini ve öbür tarafa geri tırmanmasını sağlayacak bir bakım merdiveni bulmayı başardı. Yorgun bir hâlde ana odaya doğru ilerledi; duyduğu ve yapmak zorunda kaldığı şeyler yüzünden sarsılmıştı. Ama cesedin üzerinde bulduğu sayılar ve nakliyat tarihleriyle dolu küçük bir defter elindeydi ve bu umut vericiydi.

Ayrıca daha tehlikeli bir şey de taşıyordu. Dört kazık. İlginç bir şekilde kırmızımsı olanı diğerlerine dokunmaktan hoşlanmıyordu, yaklaştıkları zaman itiyordu. O yüzden Marasi bunu bir kumaşa sarmış ve başka bir cebine koymuştu.

Destekli metal kapılardan tökezleyerek geçti ve mutlak kargaşadan oluşan bir sahneyle karşılaştı. Zemindeki zarara bakılırsa, büyük bir patlama bir dizi diğer patlamayı tetiklemişti. Mağaraya şarapnel, makine parçaları ve endişe verecek kadar çok sayıda beden saçılmıştı.

Bunların hepsinin merkezinde giysileri parçalanmış Wayne oturmuş, bütün bir bağlı çeteciler yığınıyla kâğıt oynuyordu. Elleri arkalarında bağlıydı ama Wayne kâğıtlarını önlerinde yere dizmişti.

"Onunla başlamak istediğinden emin misin birader?" diye sordu Wayne adamlardan bir tanesinin ayağının ucuyla dokunduğu kâğıda doğru başıyla işaret ederek.

"Yüksek kâğıt o," dedi adam.

"Evet ama emin misin?" dedi Wayne kendi eline bakarken.

"Ee... galiba."

“Ah be,” dedi Wayne kendi elini açarak. “Dokuzların üzerine üç sekizim var. Sen kazandın.”

“Ama... sen elimizi biliyorsun...” dedi adamlardan bir diğeri. “Neden öyle oynadın?”

“Sizin kâğıtlarınızı göremiyormuş gibi yapmam gerek arkadaşlar,” dedi Wayne. “Yoksa sportmenlik nerde kaldı? Kâğıt çalmak neyse de ne yapacağınızı görebiliyorsam, o zaman... eh, kendi kendime takılsam da olur. Hem o zaman yapacak çok daha eğlenceli işler var.”

Marasi sendeleyerek yaklaştı. Wayne on beş tanesini şu veya bu şekilde yakalamıştı. Aynen söylediği gibi kendi hız baloncuğunu kullanarak Marasi’nin yavaşlık baloncuğunu etkisiz hâle getirip, çetecileri birer birer toplamıştı. Güçlerinin üzerindeki kontrolü gittikçe daha etkileyici hâle geliyordu.

Bu kadar suçluyu canlı yakalaması Marasi’yi şaşırtmamıştı, Wayne öldürmemeyi tercih ederdi. Bu konuda hemfikirlerdi. Kâğıt oyununa gelince de, eh... Marasi acayipliklerini neredeyse hiç yadırgamıyordu. Kırık bir kasadan arta kalan yığının üzerine oturdu. “Wayne, yardımın işe yarardı.”

“Ben bu arkadaşların hepsini paketleyene kadar sen zaten o takım elbiseli elemanı indirmiştin,” dedi Wayne. “Senin dinlendiğini gördüm ve en iyisi sana biraz zaman vermek gibi göründü.”

Marasi fark etmemişti bile. Pas tutası omzu hâlâ acıyordu. Yüzünü buruşturdu, mağarada etrafına bakındı.

“Ee, şimdi...” dedi Wayne. “Kahretsin. Yamyamlığa filan mı başladın?”

Marasi başını eğip kanla kaplı olan üniformasına baktı. “Yamyamla mı? İlk aklına gelen şey bu mu?”

“İnsan kanla kaplı bir hanım görünce aklı oraya gidiyor,” dedi Wayne. “Düşmanlarının karaciğerlerini mi yiyor acaba diye merak ediyor insan doğal olarak. Beni ilgilendirmez tabii.”

“Nasıl ilgilendirmez?” dedi Marasi. “Wayne, bu kesinlikle birisini ilgilendirmesi gereken bir şey.”

“Tamam. Yazıklar olsun o zaman.”

Marasi içini çekti. “Ben de en sonunda sana alıştığımı düşünmeye başlamıştım.” En küçük ve en ilginç olanı haricinde tümü on beş santim boyunda olan kalın uçlu kazıkları gösterdi. Sonuncusu ise ancak on santimdi, dar ve inceydi. “Bunları Devir’in bedeninden söktüm. Eğer sökmeseydim kendini iyileştirerek hayata geri dönecekti.”

“Nasıl?” dedi Wayne. “O öyle olmuyor.”

"Onda öyleydi. Bu diğer kazık yüzünden olabilir."

"Bu yoksa..."

"Trellyum mu?" dedi Marasi. "Evet. Öyle olması gerek."

Wayne hafifçe ıslık çaldı. "Kutlama yapalım. Bana da karaciğer ayırdın mı?"

Marasi ona ifadesiz bir şekilde baktı, o da sırıttı. "Biz insanları yemiyoruz," dedi Marasi tutuklulara. "Şaka yapıyor."

"Aa, Marasi," dedi Wayne. "Ben burada ünümü yaşatmaya çalışıyorum."

"Mağaralarına saldırdık, liderlerini yendik, mallarının büyük bir kısmını patlattık, yarısını öldürdük ve geri kalanları da tutukladık. Bence ünümüz iyi durumda." Tutukluların hepsinin ayakkabısız olduklarını fark ederek gözlerini kıstı. "Ayakkabılarını neden çıkardığını sormayı göze alsam mı?"

"Bağcıklar," dedi Wayne ve Marasi de bağlı ellerine bir bakış attı. "Eski bir Yabanlar numarası, yeteri kadar ipin olmadığı zamanlar için." Başıyla yana doğru işaret etti ve ikili duyulmadan konuşmak için uzaklaştı. "Burada çok fazla tutuklu var Marasi ve ayakkabı bağcıkları onları uzun süre tutamayacak. Bir tanesinin fark etmediğim bir bıçak ya da daha beteri bir tabanca çekmesi an meselesi. O yüzden..."

"Çabuk Destek mi?" diye sordu Marasi.

"O kod adı çok seviyorum be."

"Beni banyo yapmaya daha kısa süre içinde ulaştıracaksa itirazım olmaz. Geçtiğim kapıdan şehre çıkan bir yol olması gerek ve uçurumun içinde sağ tarafta bir merdiven var." Marasi durakladı. "Benim için cesedi bir kontrol etsen. İçimde bir kazığı ıskaladığıma ve beni aramaya geleceğine dair korkunç bir his var."

"Tamam," dedi Wayne. Mağarayı gözden geçirdi. "İyi iş çıkardık."

"Her şeyi patlattık ve en çok bilgisi olan adamı öldürdük."

"Hayatta kaldık," dedi Wayne. "Bir haydut çetesini durdurduk, şehri koruduk, düşmanlarımızın kaynaklarını ellerinden aldık ve önemli bir parça metal bulduk. Benim hesabıma göre iyi iş çıkardık. Kendine fazla yükleniyorsun Marasi."

Eh... belki de öyleydi. Marasi gibi yetiştirildiğinde böyle yapmaya meyilli oluyordun. Marasi başını sallayıp iltifatı kabul etti ve sırtından bir yük kalktığını hissetti. Wayne koşturarak gitti ve tabancasını özellikle tehditkâr bir şekilde tutarak Marasi ve bağlı haydut çetesine doğru ilerledi.

Ona nasıl baktıkları düşünülürse, gözlerini korkutmak için fazla bir sev yapmasına gerek yoktu. “Siz şanslı olanlarsınız,” dedi, buyuk olcüde dikkatlerini dağıtmak için. "Adil bir şekilde yargılanacaksınız Kimse aptalca bir şey yapmadığı surece." Cebim karıştırdı, şimdi ı Devir’den aldığı defteri görmezden gelerek sadece azıcık kanla kaplı olan bir diğer defter çıkardı. “Burada size okuyacağım bir liste var. Dikkatli dinleyin ki, seçeneklerinizi ve kanuni haklarınızı bilin.”

Defteri açtı ve kadmiyum yakarak hepsini içine alacak bir yavaşlatılmış zaman baloncuğu yarattı. Anlattıklarını dinlemekle fazla meşgul olacaklarını umdu, çünkü eğer etraflarına dikkat ederlerse için için yanan ateşlerin fazla hızlı kaybolduğunu görürlerdi.

Tek ipuçları büyük ihtimalle bu olacaktı; bir mağaranın içinde dışarıda olsalar güneşin hareketi, dökülen yapraklar ya da yoldan geçenler gibi durumu ele verecek başka şeyler yoktu. Marasi ve çeteciler için dakikalar yavaşlatılmış olarak geçerken Wayne destek getirmek için bir polis karakoluna gidiyor olacaktı.

Marasi okumayı bitirdi, sonra tabancası hazır bir şekilde yavaşça tutukluların etrafında yürüdü, metali içinde yanıyordu. Birkaç tanesi o geçerken hareketsizleşti, bağlarını çözmek için kımıldanıyorlardı. Wayne haklıydı. Bu kadar fazla tutuklu potansiyel olarak tehlikeli bir durumdu. Desteğin çabuk gelmesini umdu.

Ama şimdilik kendine Devir’i düşünme izni verdi, son sözleri ona Yüzcanlı Miles’ın ölürken söylediği sözleri hatırlatmıştı. *Bir gün altın ve kızıllı askerler, son metalin sahipleri, sizin için gelecek. Ve hepinizin hükümdarı onlar olacak.*

Cebindeki trellyum kazığa dokundu.

Kül tekrar geliyor, demişti Devir bugün.

Bu doğru olamazdı. Külkıyamet dünyanın ölümü ve yemden doğuşuydu. Kül yağmurları efsanelerde ve eski hikâyelerdeki bir şey ı. Bu elektrikli lambaların ve benzinle çalışan arabaların günlerinde olacak bir şey değildi. Değil mi?

Titredi ve mağaranın arka tarafındaki kapıya doğru baktı, gelen polisleri görmek için hevesliydi. Binlerinin geldiğini gösteren bir bulanıklık onu rahatlatmıştı. Neredeyse hız baloncuğunu yok edecekti ama sadece tek bir kişi olduğunu gördüğü zaman durakladı. Bu kimdi? Wayne miydi? Bulanık silüet anında baloncuğun kıyısına geldi ve bir an için orada durdu.

Bu Marasi’ye koyu renkli giysileri ve yüzünde siyah kumaştan bı maske olan bir kadın, seçmeye ancak yetecek kadar zaman tanımış-

tı. Bir Malvvish maskesi gibi değildi, daha çok gece karanlıkta gezen bir hırsızın kullanacağı bir şeye benziyordu. Kadın inceydi ve düz siyah saçları vardı. Gözleri Marasi'ninkilere bakıyormuş gibi göründü, sonra tekrar bir bulanıklığa dönüşüp gitti. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

Belki Marasi baloncuğunu yok edebilirdi ama fazla hızlı bitmişti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken polis kahverengisi giyen bulanıklıklardan büyük bir sürü içeriye doldu. Bir an sonra Wayne yavaşlık baloncuğunun içine atladı. Kendi gücünü kullandı ve baloncukları birbirlerini etkisiz hâle getirirken etraflarında normal zamanlı bir bölge oluştu.

Hay pas tutası, Marasi kendi baloncuklarında bu kadar ustalaşabilir miydi? Bu onun öyle çok zamanını harcardı ki, böyle deneyler yapması imkânsız gibi görünüyordu, yine de... Olağanüstüydü. Şimdi ise kendi baloncuğundan etkilenmiyor olması gerçeküstüydü. Donmuş çetecilere doğru döndü, bir tanesi bağlarını çözmüş ve gizlice uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Tam zamanında geldiniz," dedi Marasi baloncuğun etrafında ellerinde ağlar ve iplerle toplanmış olan polisleri görerek. "Wayne... gelirken yanınızdan kimse geçti mi?"

"Hayır," dedi Wayne kaşlarını çatarak. "Neden? Senin ceset orada; cesetlettirdiğin zaman olduğu kadar ceset."

"Biraz önce burada bir kadın vardı," dedi. "Belki normal zamanla on beş dakika öncedir. Bizi inceledi, sonra kaçtı."

"Acayip," dedi Wayne. "O kazıklar hâlâ sende mi?"

Marasi üniformasının ceplerini kontrol etti. Bbir tarafta üç, diğer tarafta bir tane vardı ve dokunulmamışlardı. "Evet. Baloncukları kapatmaya hazır mısın?"

Wayne başıyla onayladı ve baloncuklarını yok ettiler, böylece Marasi bağırarak polislere emir verebildi. Memurlar düzenli bir şekilde hareket ederek kaçmak üzere olan adamı tuttu, diğerlerinin bağlarını sağlamlaştırdı. Polis doktorları her ihtimale karşı ölüleri kontrol etti ve diğerleri de kanıtları toplamak için harekete geçti. Eh, Wayne'in patlatmadığı kanıtları.

"Hadi," dedi Wayne. "Onlar burayı halledebilir. Bizim bulduklarımızı Wax'e göstermemiz gerek."

"Biraz temizlikten sonra," dedi Marasi. "Nasıl koktuğuna bakılırsa Wayne, kendimin nasıl koktuğumu bilmek istemiyorum. Ama evet. Waxillium'la konuşmamız gerek."

Ve konuları da kazıklarla sınırlı olmayacaktı. Parlayan kırmızı goz- ,r ve gizemli son sözler hakkında da konuşulması gerekliydi. *Hepiniz ak ettiğinizi bulacaksınız ve her şey kara bir bulutun ve yanmış* cesef- *>rin küllerinden bir örtünün altında solacak.* Marasi olay yerim d.g olis memurlarına bırakarak önden giden Wayne . takıp etti.

9

Bir savaş gemisinin gelişi kesinlikle olaydı ama görülmemiş bir şey değildi. Arada bir izinli olarak ziyarete geliyorlardı. Ne yazık ki, alçak irtifadayken bile Wax'in Allomansiyle ulaşamayacağı kadar yüksekteydi. Kendini o kadar yükseğe İtebilmek için ya inanılmayacak büyüklükte bir metal desteğe ya da... artık erişiminin olmadığı metallere ihtiyacı olurdu.

Hepsine erişiminin olduğu bir zaman olmuştu. Sanki Miraç Kuyusu'nun kendisine dokunmuş gibi inanılmaz bir güç patlaması anı. Ama hayatının geri kalan her anının kıyaslandığında sıkıcı görünmemesi için Matem Bantları'yla olan tecrübesi üzerinde fazla düşünmemek en iyisiydi.

Bugün geminin yakınlarında birkaç kere yükseğe sıçrayarak kendini gösterdi. Onu ve Max'i almak için küçük bir filika gönderdiler, ağırlıklarını azaltmak için madalyonlar vermişlerdi ama Wax'in ihtiyacı yoktu. Geri verdiği zaman maskeli Malvvish havacıların gözünü korkutmuş, Çiftsoylu olduğunu hatırlatmıştı.

Güney Kıtası'nı oluşturan beş farklı ulus arasında Wax'in en çok muhatap olduğu Malvvishlerdi. Elendel'e bir elçi gönderen tek ülke onlardı. Ve Güney'le olan bütün resmî temaslar büyük ölçüde Malvvishler üzerinden oluyordu. Wax'in öğrenebildiği kadarıyla, bu son altı yıl Güney Kıtası'nın politik durumunu Havza'nınkinden bile daha fazla sarsmıştı. Bir zamanların çalkantılı rekabetleri durulmuş ve birlik oluşturulmuştu. Neden kuzeyde işgale gelebilecek gerçek şeytanlar varken birbirleriyle didişeceklerdi ki? Wax'in halkının daha hava gemileri yapmayı bile başaramamış olması da bir başka etkendi tabii.

Birkaç dakika sonra uçan, üstü açık bir balıkçı kayığına benzer filika daha büyük gemiye kenetlendi. Max'in ipleri şimdiye kadar çözülmüştü ve Wax'in elini tutarak sabırla bekliyordu. Gerçek bir hava gemisine binebilmek o kadar heyecanlıydı ki, Wax onun titrediğini hissedebiliyordu. Ana gemiye çıkarken, merkezden dışarı doğru bir tüp gibi genişleyen duvarları olan, koyu ahşaptan yapılmış bir koridorda onları bekleyen kişiye Max selam verdi.

İşlemeli maskesine bakılırsa, adam kaptandı. Maske ahşaptandı ama gözlerin etrafında bir desen oluşturacak şekilde altı farklı metalle işlenmişti. Adam çocuğa baktı ama Max onlara selam verdiği zaman polis memurlarının yaptığı gibi selamına karşılık vermek için herhangi bir hareket yapmadı. Yüzünü de açmadı.

"Şerefli Metalsoylu," dedi kaptan Wax'e başını eğerek. "Ve... eğer tahminimde yanılmıyorsam, Şerefli Bantlar'ın Bir Seferlik Kullanıcısı?

"Benim," dedi Wax.

"Ve ayrıca meşru sahipleri olan halka geri verilmiş olması gereken Bantlar'ın el koyucusu."

"O da benim. Kararlaştırıldığı gibi onları kandralara verdim, hiçbir ülkenin Bantları ya da onların gücünü kontrol edememesi için saklanmak üzere. Eğer hatırlatılması gerekiyorsa."

Birkaç saniye için sessizce birbirlerine baktılar.

"Ben Amiral Daal," dedi adam gönülsüz bir sesle. "Sabık gemime hoş geldin Kutsanmış Hırsız."

"Sabık?"

"Ülkenizde Malvvish Birliği'nin yeni elçisi olmak üzere seçildim."

Malvvish... Birliği mi? Görünüşe göre Güney'in birleşmesi tamamlanmıştı. "Ya Jonnes ne olacak?" diye sordu Wax.

"O vatanımıza geri dönecek," dedi kaptan. "Onun uygun olmadığına karar verildi."

Harika. Gerçekten de politik bir değişimdi. Kazara gerginliği arttırmamak için basit beylik laflardan pek fazla bir şey söylememek en iyisi olacaktı. "O zaman sizi Havza'da karşılayan ilk senatör ben olayım," dedi Wax. "Barışın ve ülkelerimiz arasındaki kârlı ticaretin devam etmesini temenni ediyorum."

"Kârlı mı?" dedi Daal. "Sizin için olabilir."

"İki taraf da fayda sağladı. Allomanserlerimize erişiminiz var."

"Sınırlı erişim," dedi kaptan. "Size yapılan cömert ödemelerle kıyaslandığında fazlasıyla sınırlı."

"Üç filikayla mı?" diye sordu Wax. "Bir avuç madalyonla mı? Hep

si kendi başımıza bakımlarını yapma ya da daha fazlasını üretme becerisi olmadan işe yaramaz."

"Size üretim yöntemlerimizi vermemizi beklemiyordunuz herhâlde. İnsan malları satar, fabrikayı değil."

Doğru, diye düşündü Wax. *Gerginliği kazara arttırmayayım...* Susup kaptana baktı. Ortam bir düello yapılıyormuşçasına gibi gerilmişti.

Sonra Max kol yenini çekiştirdi. "Iı... baba?"

"Evet?" dedi Wax ona bakmadan.

"Tuvalete gitmem lazım."

Wax içini çekti. Beş yaşındaki bir çocuğun varlığı gergin politik durumlara fayda sağlamıyordu. Ama daha kötüsü de olabilirdi, yanında Wayne'i de getirmiş olabilirdi.

"Gidebilir mi?" diye sordu Wax Daal'a.

"Beklesin."

"Çocuğunuz var mı elçi?"

"Hayır."

"Beş yaşındaki oğlanlar beklemez."

Bir diğer gergin andan sonra, kaptan içini çekti ve topuğu üzerinde dönerek maskeli askerlerin arasından yol gösterdi. Wax oğlunu takip etti. Allik ve başka Güneylilerin etrafında geçen yıllar Wax'e o maskeli yüzlerin yakınlarında rahat olmayı öğretmişti. Yine de, o gölgeli gözlerden sıranın önünde ürpermemek zordu. Tek bir tanesi konuşmuyor, tek bir tanesi maskesini açmıyordu. Wax geçmişte Malvvishlerle içmiş ve muhabbet etmişti ama bu geminin tayfası bambaşka bir sınıftanmış gibi görünüyordu.

Daal tuvalet odasını işaret etti.

"Aa!" dedi Max içeri bakarak, elektrikli ışık titreşerek yandı. "Ne kadar küçük. Benim için yapılmış gibi!"

"Çabuk ol oğlum," dedi Wax.

Max kapıyı kapattı ve işini hallederken alçak sesle mırıldandı. Wax kaptanla birlikte dikildi, kendini yersiz hissediyordu. Kendini Wayne'in orada olmasını dilerken buldu, bunun gibi gerginlikleri tamamen farklı türden gerginlikler yaratarak kırmakta ustaydı. İnsanın kendini ve karşısındaki olası düşmanını ortak bir utancı, hatta belki bir anlayışı paylaşırken bulmasına fırsat verirdi.

Acaba bunu özellikle mi yapıyor, diye düşündü Wax. Konu Wayne olunca emin olması zordu. Bazı zamanlarda çok derin anlayışlı gibi görünürdü. Bunu kaçınılmaz bir şekilde harap ederdi. Ama insan merak etmeden edemiyordu.

“Matem Bantları,” dedi Daal. “Onlar güvende, hı?”

“Öyle sanıyorum,” diye cevap verdi Wax. “Teslim ettikten sonra bir daha görmedim.”

“Şehir sınırındaki top mevzilerinizi geçtik,” dedi Daal. “Bana onlardan bahsedilmişti. Dümdüz yukarıya menzilleri ne kadar, üç yüz metre mi? Beş yüz mü?”

Wax cevap vermedi. Ondan biraz daha fazlaydı ama... propagandayla iddia ettiklerinin aksine aslında çok da fazlası değildi, en azından dümdüz yukarıya. Ve her ne kadar Havza’ya verilen filikaların çıkabildiği azami irtifa yaklaşık dört yüz metre olsa da, Wax bazı Mal- wish gemilerinin havanın azaldığı ve orada uzun kalan insanların öleceği kadar yükseğe tırmanabildiğim biliyordu.

“İnsan halklarımızın daha... kavgacı olduğu bir çağda karşılaşsaydık ne olurdu diye merak ediyor,” dedi Daal. “Tek bir bombalama harekâtıyla şehriniz eski bir bayrak gibi inerdi yahu.”

“Şimdi karşılaşmamız büyük şans,” dedi Wax.

Amiral ona doğru döndü, gözleri metalle çevrelenmiş deliklerin içinde bakıyordu. “Ne yapardınız?” diye sordu. “Doğrudan saldırsaydık?” “Bilmiyorum," dedi Wax. “Ama ben sandığınızda daha çok uğraşmanızın gerekeceğini düşünüyorum.”

“Aynı lafları gazetelerinizin de bu kadar sık tekrarlaması ilginç,” dedi Daal. “Kandra suikastçılar ve Allomanser askerler hakkında övünmeleri falan... Oysa ölümsüz iblislerinizin *öldüremediğini* biliyorum. Ya Allomanserleriniz? Söyleyin bana, bu gemiye nasıl çıktınız? Kendi güçlerinizle mi, yoksa...?”

Ne kadar hoş bir tipti bu.

“Elbette böylesine... vahşi zamanlarda yaşamıyoruz,” dedi Daal. “Buraya bir savaş çıkarmak için gelmedim Şerefli Çiftsoylu. O kadar da alınmış görünmeyin. Ama aramızda halkınızın bizim... yumuşak başlılığımızdan fazla fayda sağladığınızı düşünen pek çok kişiyi temsil ediyorum. Özellikle de Matem Bantları konusunda. Onlar bizim ve bizim elimizde olmalı.”

Wax tartışmaya girişmek istiyordu. Bantlar’ın Havza topraklarında bulunduğunu. Bir Güneyli değil, bir Kuzeyli tarafından yaratıldığını. Adil bir şekilde bir anlaşmaya varıldığını. Ama bu adam onu yemliyordu ve geçmişte ne yapmış olursa olsun, Wax Elendel adına konuşmuyordu. O pek çok temsilciden sadece bir tanesiydi.

Yemlenmeyi reddetti. “O zaman bu valiyle ve meclisimizle tartışmanız gereken bir konu,” dedi. “Ve belki de Tanrı’yla.”

Maskeli kaptan başka bir şey söylemeden ona baktı. Ama pas tutası, eğer politik gerilim artıyorsa...

Bu kesinlikle olabilecek en kötü zaman, diye düşündü Wax hüsranla. Egemenlik Kanunu kabul edildiği için Havza'nın politik birliğinin yok olması ihtimali gerçekten de vardı. Güney buna nasıl cevap verirdi? Daal savaş istemediğini söylüyordu ama eğer Güney Havza'yı kolay lokma olarak görürse ne olurdu?

İlk karşılaşmaları Güneylileri hayran bırakmıştı. Metalsoylularla ve yürüyen efsanelerle dolu bir kuzey diyarıydı. Ama ne kadar uzun süre iletişim kurarlarsa, iki taraf da diğerinin sıradan doğasını daha iyi görüyordu. Efsaneler insan oldu. Ve her toplum başka insanları öldürmeyi öğrenebilirdi.

Max nihayet çıktı, yıkadığını kanıtlamak için ıslak ellerini kaldırdı. Daal onları koridordan geri götürdü, Wax da oğlunu tekrar koşum takımına bağladı.

"Sizinle karşılaşmak iyi oldu Ladrian," dedi elçi. "Benim için iyi, hı? Hangi hikâyelere inanmam gerektiğini gösterdi."

"Peki hangileriymiş onlar?"

"Gerçek olanlara elbette," dedi Daal ve havacılarından birine kapıları açarak aşağıdaki şehri göstermesi için elini salladı. "Buradaki zamanımın kârlı olacağına güveniyorum. İyi günler senatör."

Wax bir iç çekmeyle Max'in haykırışı eşliğinde kendini hava gemisinden aşağı attı, oğlan bu karşılaşmayı tamamen muhteşem olan bir günün en önemli anı olarak görüyormuş gibiydi.

Wax bazı dikkati İtmelerle hızlarını düşürdü, sonra bir dizi hızlı sıçramayla Ahlstrom Kulesi'ne geri döndüler. Çatı katında inebileceği bir platform vardı ve birkaç saniye sonra ikili evlerinden içeri daldı. Wax arkalarından dikkatlice kapıyı kilitledi.

Steris Tindwyl'i öğlen uykusuna yatırıyordu ama kısa bir süre sonra yürüyerek ön odaya geldiğinde Max'i bir bulmacayla oynar ve Wax'i de kendisine bir içki doldururken buldu.

"Anne!" dedi Max başını kaldırarak. "Bir hava gemisinde kaka yaptım!"

"Ya!" dedi Steris konu hakkında sadece bir annenin gösterebileceği bir hevesle. "Heyecanlı olmuştur!"

"Garip bir tuvalet kâğıdı buldum!" dedi kaldırarak. "Kahverengi yerine beyaz! Tıpkı Wayne Amca'nın dediği gibi takas ettim!"

"Öyle mi. Peki karşılığında ne bıraktın canım?"

"Ee..." dedi Max. "Yani..."

"Tabii. Elbette." Steris tezgâhın arkasındaki Wax'e katılarak elini beline doladı. "Ne oldu?"

"Yeni elçi," dedi Wax. "Bizi pek sevmiyor. Bantlar'ı geri istiyor. Birkaç belirsiz tehdit savurdu."

"Bunun için harika bir gün," dedi Steris.

"Birleşme zamanları konusunda haklıydın," dedi Wax. "Elçi Malwish bayrağı altında olan yeni bir ülkeler birliğini ilan edecek."

"Bunun bize yardımı olmaz," dedi Steris. "Elendel Senatosu bugünkü kanunu didişen şehirlerden bir ülke yaratmak, Malvvish yayılmacılığına karşı bir hamle olarak görecek."

"İşgalin başka adı," dedi Wax içkisini yudumlayarak. Arada bir Elendel viskisi hakkında atıp tutardı... ama işin doğrusu, burada bulunabilecek şeylerin bazıları inanılmazdı. Kuvvetli bir aroması vardı, isli ve kompleks. Yabanlar türlerinden daha çok sever olmuştu ve Jub Hending'in küvetinde yaptığı zımbırtıdan çok ama çok daha iyiydi. Gerçi hâlâ Yabanlar'da üretilen biraları özlüyordu.

"Eh, san vermem gereken bir şey var bende. İyi haber olabilir, dedi Steris cebinden bir mektup çıkararak; ne kadar moda olurlarsa olsunlar, cepsiz etekleri giymeyi reddediyordu. "Sen yokken geldi. Wax kâğıdı çıkardı.

Saat üçte malikânede buluşalım. Heyecanlı haberlerim var.
- Marasi

Bakıştılar.

"Max'i götürelim mi?" diye sordu Wax alçak sesle.

"Patlama olması ihtimali ne?" diye sordu Steris.

"Bizimle hiç belli olmuyor..."

"O zaman burada Kath'la kalacak. Zaten tarih öğretmeni geliyor." Wax başını sallayarak onayladı. "Gidip bir yıkanayım. Sonra gidebiliriz."

10

Banyo yapıp temizlenen Marasi Dördüncü Oktant Polis Merkezi'ne geldiği zaman kendini bin kat daha iyi hissediyordu. Uzun etek üzerine yelek ve ceketten oluşan, sevdiği üniformayı geçirmişti üzerine.

Uzman dedektif olarak aslında üniforma giymeye mecbur değildi ama yine de çoğu zaman giyiyordu. Üniforma bir semboldü. Marasi'nin kendisinden daha büyük bir şeyleri temsil ettiği anlamına geliyordu: Havza halkını ve herkesin iyiliğini. Üniforma onu görenleri rahatlatıyordu, en azından etrafta polis olmasından memnun olacak kişileri. Ve eğer bir işler çevirenler için uyarı oluyorsa, o da kanunun gerekli bir parçasıydı.

İçeri girdiğinde genel merkezdeki daha genç memurlar ellerindeki belgeleri bıraktı ve konuşmalar durdu, bütün gözler Marasi'ye döndü. Sonra alkışlar geldi.

Pas tutası, bu her seferinde öylesine garip geliyordu ki... İş arkadaşlarının seni alkışlaması normal değildi, değil mi? Birden fazla yeni memur o geçerken kocaman gözlerle onu izlediler, çoğu kadındı. Marasi, VVilhelmette ve Gemdvvyn'in geçen yıl teşkilata kendisinden ilham alarak katıldıklarını biliyordu.

Bu onu bir tür ikilemde bırakıyordu. Bir taraftan, Marasi gazetelerin onun hakkında hikâyeler yazmayı bırakmasını tercih ederdi. Öte yandan, eğer diğer kadınlara ilham kaynağı oluyorsa...

Öyle ya da böyle, arka taraftaki odaların bulunduğu bölüme girmek ve daha yüksek rütbeli memurların ofislerinin arasından yürümeye başlamak Marasi'yi rahatlatmıştı. Bunlardan birkaçı bile seslene-

rek onu kutladılar. Durup birkaç tanesiyle muhabbet etti, onlara kendi soruşturmaları hakkında sorular sordu. Her ne kadar sadece kendi işine bakmak istese de, bu da önemliydi. Ne zaman başka bir memurun uzmanlık alanına ihtiyaç duyacağın belli olmuyordu.

Dahası, kendi yaşıtı olan arkadaşlara sahip olmak iyiydi. Nihayet.

Sonunda Reddi'nin ofisine yaklaştı. Ofisten çıkan Memur Gorglen'in yanından geçti, uzun boylu adamın başı neredeyse tavana değiyordu. Gorglen ona başıyla selam verdi ve Marasi, Reddi'yi büyük arka ofisteki masasında kaşları çatık hâlde otururken buldu. Sarkık bıyıkları son yıllarda ağarmıştı ve Marasi polis müdürü üniformasının ona ağır geldiğini biliyordu. Bu günlerde polisten çok politikacıydı ve mesaisinin yarısını şehrin çeşitli liderleriyle toplantılarda geçiriyordu.

"Memure Colms," dedi çenesini kaşıyarak. "Sen bundan bir anlam çıkarabiliyor musun?" Marasi'ye Memur Gorglen'in bir polis üniformasının içinde saklanan bir zürafa şeklinde kabaca betimlendiği resmi gösterdi. Altında *Uzman Tipler tarafından onaylı* yazıyordu.

"Wayne'le konuşacağım," diye söz verdi Marasi.

Reddi içini çekti, sonra kâğıdı masasının köşesinde duran epey kalınca bir dosyanın içine koydu, Wayne hakkındaki şikâyetleri bunun içinde tutuyordu. Görünüşe göre Reddi bunu dolabına geri koymayı bırakmıştı.

"Üzgünüm amirim," dedi Marasi.

"Üzgün müsün?" diye sordu. "Hay pas tutası. Neye üzgünsün? Bugün ikiniz kaç kişiyi getirdiniz? Neyse, onun adına özür dileme. İçimde eğer sen Memur Wayne'i dizginliyor olmasaydın bu dosya on kat daha kalın olurdu gibi bir his var."

Marasi gülümsedi. "En iyi performansını daha... olumlu etkinliklere doğru yöneltildiği zamanlarda gösteriyor."

Reddi homurdanarak başka bir dosyayı aldı. "Ona söyleme ama benim taklidimi yaptığında komik oluyor. Gerçi haberin olsun, o melon şapkalı iki adam yine onu arıyor."

"Kim oldukları hakkında bir fikriniz var mı?"

"Muhasebe şirketinin birindenler, büyük ihtimalle tahsilat bölümünden," dedi Reddi. "Görünüşe göre... Wayne'in bu sefer önemli birilerine borcu var Marasi. Benim bile caydıramayacağım türden binlerine."

"Ben ne olduğunu öğrenirim," dedi Marasi bir iç çekmeyi©. Ahenk'in Bantları adına... Wayne'in gerçekten değerli bir şeyleri çalmadığını umut etti.

“Sana bırakacağım o zaman.” Reddi elinin tersiyle dosyaya vurdu. “Vali uzun süredir Dış Şehirler’in silah çaldığına dair kanıtlara ulaşmamız için yakamdan düşmüyordu ve sen bunu buldun. Teşekkür ederim Marasi. Gerçekten.”

“Daha da fazlasını bulmayı umuyorum amirim,” dedi Marasi. “Liderlerinin üzerinden bir defter çıktı ve içinde bazı ilginç nakliyat beyannameleri var.” Defteri çıkardı ve Reddi’ye göstermek için açtı. “Kopyalarını çıkartmak, bir şeyleri ıskalamışsam diye araştırma ve kriptoloji bölümüne göndermek istiyoruz ama şimdiden birkaç ilgi çekici şey okudum.” Ön sayfalardaki bir listeye parmağıyla dokundu. “Bunlar Devir’in gümrükte durdurulmadan ya da teftiş memurlarında şüphe uyandırmadan Elendel’e nelerin getirilebileceğini belirlemek için yaptığı bir dizi deneme.”

“Bekle,” dedi Reddi. “Elendel’e mi?”

“Aynen öyle,” dedi Marasi.

“Elendel’e mal getirmek kanun dışı değil,” dedi Reddi. “Bu grup Elendel’den mal kaçırdıkları için kanunu çiğniyordu.”

“Bunu fazlasıyla ilginç kılan da bu işte,” dedi Marasi. “Ayrıca nakliyat listelerinin hepsi çok sıradan. Yiyecek, ahşap... ama hangilerinin incelendiğini, hangi paket büyüklüklerinin şüphe uyandırdığı gibi her şeyi not almışlar.”

“Bunu nedense rahatsız edici buluyorum,” dedi Reddi. “Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu daha da kötü.”

“Derinlemesine araştıracağım,” diye söz verdi Marasi. “Şu an için kâtiplere bu diğer sayfaların kopyalarını çıkarttıracağım. Böylece bugün bulduğumuz silah ve patlayıcıların Bilgming’e gönderilmek için yüklendiğini ispatlayacağız. Bu teslimat şehirden dışarı gönderiliyordu, pek çok diğer teslimat gibi.” Marasi tereddüt etti. “Bir fikrim var.”

“Dinliyorum.”

“Bir süreliğine şehrin dışında hareket etmek için izne ihtiyacım olacak. Mümkünse bunu birkaç gün için basından saklamamız gerekecek. Bu da diğer memurların konuşmasını engellemek anlamına geliyor. Zor olacağını biliyorum ama benim bu adamların silah gönderdiği kişileri takip etmeme yardımcı olur.”

“Ne planlıyorsun?”

“Bu deftere göre Bilming’de birileri kısa süre içinde gelecek bir nakliyatı bekliyor. Silahlar, patlayıcılar ve yiyecek.”

“Mağarada bulduklarımızla uyuşuyor,” dedi Reddi ilk raporlara bakarak. “Bol bol yiyecek.”

Garipti. Dış Şehirler'e kurutulmuş gıda göndermelerinin sebebi neydi? Bunlar asker ya da denizciler için karavana mı olacaktı?

"Ne olursa olsun, bunun gibi zamanlarda Küme sessiz kalmaya meyilli olur," dedi Marasi. "Orada hiç telsiz donanımı görmedim, zaten dışarı sinyal gönderemeyecekleri kadar derindi. O yüzden düşmanlarımız büyük ihtimalle çetelerinin çöktüğünü bilmiyorlar. Bunun anlamı da..."

"... nakliyatı bizim yapabileceğimiz," dedi Reddi. "Ve bütün bunların arkasındakileri yakalayabiliriz."

"Ya da en azından bir basamak daha çıkmış oluruz."

"Kendi adamlarından birini görmeyi bekliyor olacaklar, dedi Reddi çenesini ovarak. "Bu aldatmacaya uzun süre devam edemeyiz."

"Eh, Devir'in cesedi elimizde amirim," dedi Marasi.

"Kovaladığın gizemli örgütün varlığına inanmayan pek çok kişi var Colms," dedi Reddi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Siz neye inanıyorsunuz amirim?"

"Altı yıl önce sorguladığımız bütün o tipler kesinlikle bir şeyler çeviriyordu," dedi. "Ben hâlâ bunun sadece bir Dış Şehirler komplosu olup olmadığından yüzde yüz emin değilim ve bir tür kötü tanrı fikri içime sinmiyor. Ama dürüst olmak gerekirse, sana karşı bahse girmemeyi öğrendim."

"İtiraf etmeniz gerekir ki, en azından Waxillium'un amcasının bir silahlı örgütle bağlantısı vardı."

"Evet," dedi Reddi. "Ve birileri ona ve peşinden gidenlere hapishanede suikast düzenledi. Eğer sen bunun Küme olduğunu söylüyorsan, sana inanıyorum. Ama bilmeni istiyorum; vali ve çevresindekiler, resmî olarak hedefimizin Dış Şehirler ve Elendel egemenliğine karşı oluşturdukları tehdit olmasını istiyor, onların arkasında saklanan bir tür gizli örgüt değil."

"Anlaşıldı amirim," dedi Marasi. "Ama bence bu iki amaca da ulaşmamızı sağlayabilir. Yakaladıklarımızın çoğu sıradan sokak serserileri, Küme'nin gerçek üyeleri değil. Eminim ki o mağarada Küme'yle herhangi bir gerçek bağlantısı olan tek kişi bu defterin sahibi olan adamdı. Şehrin içinden iletişim olmamasını, nakliyattan önceki günlerde hiç ses çıkarılmamasını emrediyor, o yüzden Bilming deki kimse ondan haber almayı beklemiyordur. Onları gafil avlayabileceğimize inanıyorum. Özellikle de cesedi elimizde olduğu için."

"Bir cesedin bize ne faydası var?" dedi Reddi.

"Ben operasyon için Ahenk'ten bize ölü adamı taklit etmesi için bir

kandra ödünç vermesini istemeyi düşündüm. Aldatmacayı güçlendirmek için Wayne, Bilming şivesiyle konuşan bir yancı olabilir."

"Ha. Ee. Doğru." Marasi Ahenk'le yakın olduğunu ima ettiği zamanlarda Reddi rahatsız oluyordu. Ve bunu yapması biraz yüzsüzlüktü çünkü Marasi onunla hiç karşılaşmamıştı. Ölüm'ü Tanrı'dan çok daha iyi tanıyordu.

Her hâlükârda, Reddi kandralarla muhatap olmaktan hoşlanmıyordu; Bleeder meselesinden beri Saklı Ölümsüzler onu rahatsız etmişti. Büyük ihtimalle Marasi'nin ne yapacaksa yapmasını ve nasıl olduğunu söylememesini tercih ederdi. Ama, eh, Marasi her şeyin resmî olmasını istiyordu.

Teşkilat Marasi'nin davalarını nasıl çözdüğünü bilmeyi hak ediyordu; Allik'ten ödünç aldığı Malvvish teknolojik cihazları ya da Saklı Ölümsüzler'le bağlantısı olmasa böyle başarıları olmazdı. İlk başlarda bütün bunları açıkça anlatmakla Marasi namının daha mantıklı bir düzeye ineceğini ummuştu. Yanılmıştı. Yine de, bunun da avantajları vardı.

"Ya reform önerilerim?" diye sordu Marasi. "Yoksul mahallelerdeki güvenlik ve memurların düzgün eğitilmeleri konuları? Bir gelişme var mı?"

"Diğer üç polis müdürü de teklifleri kabul etti," dedi Reddi. "Jamms dışında hepsi tamam ama bugünden sonra onun da itiraz etmeyeceğini düşünüyorum. Sadece valinin imzasını almamız gerek." Gözlerini kıstı. "Senin bu nakliyat planını beğendim. Bana detaylı bir plan getir."

"Emredersiniz amirim. Hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Teşkilatın tam desteğini alacaksın," dedi Reddi. "Vali bugünün sonuçlarından o kadar memnun olacak ki, eğer operasyonun için fazladan bütçe gerekirse alacağının garantisini verebilirim. Planı bekliyorum ama bu arada bugün yok olan malzemelerin yenilenmesi için birilerini görevlendireceğim."

"Teşekkür ederim amirim," dedi Marasi derin, memnun bir nefes alarak.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Reddi.

"Hayır amirim," dedi Marasi. "Sadece geçtiğim yolları ve vardığım noktayı düşünüyordum da."

"Mesai dışında düşünürsün!"

Marasi ona ters ters baktı ve o da ender bir sırıtmayla karşılık verdi.

"Bu benim söylemem beklenen türden bir şey," diye açıkladı. "Vali

benim huysuz olmamdan hoşlanıyor. Sanırım beklentilerine daha uygundur. Ha, unutmadan. Memur Matieu bana özellikle göstermek istediğin bir şey olduğunu söylemişti. Raporlarda olmayan bir şey. Defter miydi?"

"O ve biraz daha fazlası amirim," dedi Marasi kazıkları omzundaki çantadan alarak. "Sizden bu üçünü üniversitedeki bilim insanlarına vermenizi istiyorum." Daha ince olan dördüncüyü kaldırdı. "Ama bu, bir süreliğinde bende kalacak."

"Harap..." diye fısıldadı Reddi. "Bu... atiyum mu?"

"Hayır ama neredeyse o kadar efsanevi. Biz trellyum olduğunu düşünüyoruz, bu dünyadan olmayan bir metal."

Reddi ters ters baktı. Başka dünyalar fikrinden de hoşlanmıyordu ve Marasi Trell hakkında söylediklerine hiçbir zaman tam olarak inanmadığından şüpheleniyordu.

"Hapishaneyi patlatmak için kullandıkları malzeme değil mi?" diye sordu Reddi.

"O hikâyeye inanıyor muyum bilmiyorum," dedi Marasi. Wax in amcasının üzerinde bundan olduğuna işaret eden hiçbir kanıt yok.

"Yine de onunla dikkatli ol," dedi Reddi. "Eğer ettmetalin yarısı kadar kötüyse..."

"Dikkatli olacağım," dedi Marasi. "İncelemesi için Lord Ladrian'a vermeyi planlıyordum."

Reddi homurdandı. "Onun emekli olduğunu sanıyordum."

"Duruma göre değişiyor," dedi Marasi trellyum kazığı çantasına geri koyarken. "Bunun için davaya dâhil olduğunu kabul edebilirsiniz."

"Eh, memuriyeti hiç sonlanmadı zaten." Reddi mendiliyle alnını sildi. "Sadece onun... herhangi bir olay çıkarmasına engel olmaya çalış. O işin içine girdiği zaman işler rahatsız edici olmaya meyilli.'

"Elimden geleni yapacağım amirim."

"Dünyayı yok etmeye çalışan başka gizli akrabaları ya da mistik güçleri olan yarı deli karıları yok, değil mi?"

"Eğer bir tane çıkarsa, bir rapor hazırlamasını sağlarım. Ve belki bunlarla yüzleşmeyi bütçesel nedenlerden dolayı gelecek döneme bırakmasını..."

Reddi gülümsedi. "Sen buralarda olduğun için mutluyum Colms. Sadece kendi kariyerim için de değil. Etrafta çılgınlığı dengelemek için sağduyulu binlerinin olması iyi bir şey. Git. Gizemlerini kovala ve neye ihtiyacın olursa söyle."

Marasi başıyla onayladı, ofisten çıkar ve koridordan yürürken derin bir tatmin duygusu hissetti. Pek çok şey başarmıştı; hem hayatında hem de bu davada. Başarmıştı, hayatta hedefine ulaşmıştı.

Peki hepsi bu mu? Bu sıkıcı düşünceyi bir kenara itti ve aceleyle büfeye gidip bir sandviç aldı ve tıkınmaya başladı. Wax'le buluşmalarına fazla zaman kalmamıştı. Yine de garson kadın tepsisini almaya geldiğinde sandviçinin henüz yarısını bitirmişti.

"Aslında daha yarısı duruyor," dedi Marasi sandviçinin geri kalanını göstererek.

"Sağ ol," dedi garson sandviçi Marasi'nin elinden alıp ısırarak. "Acıkmıştım."

"Wayne," dedi yüzüne daha dikkatle bakan Marasi bir çekmeyle. "Ne yapıyorsun?"

"Şu muhasebecilerden saklanıyorum."

"Takım elbiseli ve melon şapkalı adamlardan mı?" dedi Marasi. "Yine senin hakkında Komutan Reddi'yi rahatsız etmişler Wayne. Bu sefer kime borcun var?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Wayne Marasi'nin sandviçini yemeye devam ederek. İnsan onun garson kadın önlüğü ve şapkasıyla komik görüneceğini düşünürdü ama sahte göğüsleriyle birlikte gayet şık görünüyordu. Wayne'i kötü bir moda anlayışına sahip olmakla suçlamak mümkün değildi. Sadece zevkli biri değildi.

"Bence gayet ilgilendiriyor," dedi Marasi.

"Hayır, ilgilendirmiyor," dedi Wayne. "Bir daha ihtiyar Reddi'yi rahatsız etmeyecekler. Wax'e haber verdin mi?"

"Bir not gönderdim. Saat üçte buluşacağız."

"O zaman neden elbiselerle oyun oynamakla zaman kaybediyoruz?" dedi Wayne. "Yapacak işlerimiz var!"

11

Wax atalarının evi olan Ladrian Malikânesi'nin ön kapısının önünde yere indi. Steris belini bıraktı, her zaman olduğu gibi uçarken Wax'e sımsıkı yapışmıştı ama yüzündeki neşe dolu gülümseme hiç kaybolmamıştı.

Basamaklardan yukarı çıktılar ve Wax belli bir düzende birkaç Çelikitmeyle kilitleri açarak kapıyı araladı. Başkası olsa bir dizi anahtar kullanması gerekirdi ama artık buraya gelen çok az kişi vardı. Personel Wax ve Steris'le birlikte kuleye taşınmıştı. Bugünlerde malikânenin tek bir sakini vardı, o da arada sırada geliyordu.

"Biziz Allik!" diye seslendi Wax.

Malvvish adama kalacak bir yer olmanın dışında malikâne yıllar içinde küçük bir değişim geçirmişti. Ahlstrom Kule'sinde yer azdı, o yüzden Wax ve Steris projelerini ve hobilerini burada tutuyorlardı.

Üst katta Steris'in hesap defterleri, notları ve boş zamanlarında karıştırmayı sevdiği katalogları için üç odası vardı. Bugünlerde postayla getirilen, ihtiyacının olabileceğini düşündüğü şeyler daha küçük Çaplı bir eve çok fazla gelebilirdi. Ama Steris'in hazırlıklarından çok kereler fayda sağlayan Wax itiraz etmek için bir sebep görmüyordu.

Steris uçuşlarından sonra saçını düzeltmek için banyoya gitti ama Wax duvarda bir çift uzun Yabanlar paltosunun asılı durduğu kapının yanında durakladı. Bir tanesi beyazdı, öbürüyse etekleri iki kalın kurdele katı oluşturacak şekilde kesilmişti. Wax'in eski sispaltosuydu. İki Paltonun da üzerindeki kancalarda birer şapka vardı. Tam olarak bir türbe sayılmazdı. Çünkü temsil ettiği kişilerden bir tanesi hayattaydı, sadece farklı bir tür maceraya geçmişti. Yine de Wax durdu, parmak

uçlarını öptü, sonra Lessie'nin şapkasının altındaki ahşaba dokundu. Bu da tam olarak bir ayin sayılmazdı. Sadece Wax'in yaptığı bir şeydi.

Bir an sonra ikinci katın trabzanlarının üzerinde maskeli bir kafa belirdi. "Ah, selam!" dedi Allik. Şu anki maskesi parlak bir kırmızıydı, merkezinden yayılan sarı boyadan pullar vardı. Her zaman hevesli gibi görünmesine neden olurdu, sanki yüzünden güneş ışığı akıyormuş gibiydi. Sonra maskesini yukarı kaldırdı, dişlek sırıtışı daha bile parlaktı.

Kısa, cılız tipine ve nispeten utanç verici sakalına rağmen, Allik hafife alınacak bir adam değildi. En azından hamur işlerinde.

"Yeni bir posta neredeyse bitti!" diye seslendi Wax'e. "Ey Aç Kişi!"

"Yine başlama Allik," diye tersledi Wax. "Buraya aç olduğum için gelmedim."

"Ama yine de yiyeceksin, hı?"

"Hı," diye kabul etti Wax.

"Harika!" Allik maskesini geri indirdi ve ikinci kattaki şöminesini hiç söndürmediği odasına girerek kayboldu. Bir fırın da yaptırmıştı çünkü Malvvishlere sıcak hiçbir zaman yetmiyordu. Teknik olarak Havza'da "İyi Niyet Elçisi" idi, bu iki yıl önce Elendel'e yarı kalıcı olarak yerleşmeyi kabul etmekle kazandığı bir unvandı. Wax bundan memnun olmuştu. Allik'in Marasi'yi görmek için bitmek bilmeyen 'tesadüfi' ziyaretleri kimseyi kandıramıyordu.

Dahası Allik'in hamur işleri... eh, hakikaten çok iyiydi.

Görünüşe bakılırsa Marasi ve Wayne geç kalıyorlardı ve Steris üst kattan 'birkaç' defterini getirirken Wax de çay koymaya gitti. Steris yaklaşık iki düzine kadar defteri dengede tutmaya çalışırken yalpalayarak geri döndü, sonra da oturma odasındaki bir kanepenin üzerine çöktü. Wax ona bir bardak çay verdi, sonra kaşlarını çatarak garip bir kokunun kaynağını aramaya koyuldu.

Tam sispaltosunun cebinde eski bir etli böreğin yarısını bulmuştu ki bir köpek yürüyerek ön kapıdan içeri girdi. Neredeyse Wax'in beline kadar gelen kısa tüylü, gri-beyaz bir hayvandı.

"Hey," dedi bir kadın sesiyle. "Max'i getirdiniz mi?"

"Hayır," dedi Wax. "Birkaç deney yapmak istiyorum ve onların nasıl gidebildiğini sen de biliyorsun."

"Patlamalı mı?" diye sordu köpek; MeLaan. "Tüh be. Boş yere bu gövdede kalmışım."

"Yakalamacılık oynamayı gerçekten seviyor musun?" diye sordu Wax küflenmiş börekten kurtulurken. "Benim anladığım kadarıyla çoğunuz insan olmayan bedenlerden nefret ediyorsunuz."

“Evet, alçaltıcılar,” dedi MeLaan arka ayaklarının üzerine otururken. “Ama bir beden... seni etkiliyor. Bunu ölümlülere açıklaması zor. Bir kıyafet gibi düşün. Eğer ışıldayan bir tuvalet giyip süslenip püslenmişsen, dans etmek istiyorsun. Pantolon giymiş ve omzunun üzerine bir balta atmışsan, eh, bir şeylere vurmayı istiyorsun. Ben böyle bedenlere sadece bir görev gerektirdiği zaman bürünüyorum. Ama bir kere büründüğüm zaman...” Omzunu silkti, bir köpekte oldukça garip görünen bir hareketti. “Ama bugün yakalamacılık yok bana. Gidip üstümü değiştireyim.”

Wax’in diğer bedenlerini depolamasına izin verdiği odaya doğru gitti. Kemikler, saçlar, tırnaklar vardı. Neyse ki kemiklerin pek çoğu gerçek değildi. Kandraların Gerçek Bedenler dediği taş, kristal ya da metalden yapılmış olan kemikleri tercih ediyordu.

Oturma odasında Steris’e katıldı ve Marasi’yle Wayne’in paldır küldür antreye adım attıklarını duyduğu zaman o günkü gazeteyi - her gün bir çocuk Allik için getirirdi- yarılamıştı. O ikisi bir yük treni kadar gürültülü olabiliyorlardı. Başını sallayarak çayını yudumladı.

“Buradayız!” diye seslendi Steris ve Wayne de bir an sonra içeri daldı. “Wayne. Bir ara içeriyi çamur etmeden önce ayaklarını silmeyi hatırlayacak mısın? Burası Yabanlar değil.”

“Sadece çamur olduğuna şükret,” dedi Wayne. “Bugün yerin bağırsaklarından geçtik Steris ve bağırsaklarda normalde bulunan şeyle doluydu.”

“Tamamen korkunç bir tanımlama,” dedi Steris.

“Şikâyet etmeyi bırak,” dedi bir ayağından öbürüne sıçrayan Wayne. “Haber getirdik. Haber getirdik!”

Marasi yürüyerek geldi ve torbasından uzun ve ince bir şey çıkardı. Tek bir narin kazıktı, iğne uçlu uzun bir çivi gibiydi. Gümüş renkli metalde kırmızımsı bir ton vardı, özellikle de ışığın düştüğü yerlerde. Wax’in nefesi tutuldu. “Bulmuşsunuz. Nasıl?”

“Sana lağımları işaret eden ipucundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?” dedi Marasi. “Orada Küme’nin bir üyesini buldum, Hemalurji’yle güçlendirilmişti, bir serseri çetesini yönetiyordu.”

“Neyse ki Marasi’nin onunla işi bittikten sonra kazıkla bir işi kalmamıştı,” dedi Wayne.

“Aslında hâlâ kullanıyordu,” dedi Marasi. “O yüzden sökmem gerekti. Wax, dört tane kazığı vardı. Bunun Ahenk’in bir insanı kontrol etmesine neden olması gerekmiyor muydu?”

“Öyle olması gerekiyordu,” dedi Wax. Lessie’deki sorun tam da

buydu. Her ne kadar sayı ırka göre değişse de, prensip aynıydı: Kendine çok fazla kazık çakarsan Ahenk seni kontrol edebiliyordu. Bu Harap'ın Ölüm'ün kendisi gibi Sorgucuları doğrudan kontrol ettiği antik zamanlardan kalan bir Hemalurji zaafıydı.

Ama son zamanlarda Marasi çok sayıda gücü olan Küme üyeleriyle karşılaşmaya başlamıştı. Wax ilk başta inanmamıştı ama eğer teyit olduysa...

"Sınırlama bir şekilde aşılmış," dedi Wax trellyum kazığı incelerken. "Belki de bu kazığın kilit bir noktaya çakılı olmasıyla ilgili bir şeydir?"

"Wax," dedi Marasi. "Bu grup Bilming'e gidecek mallar topluyordu. Silah ve kumanya."

Wax Steris'le bakıştı. Pas tutası... Dış Şehirler görünüşe göre savaşın kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu. Ve bugünkü oylamayla birlikte gerçekten de öyle olabilirdi.

Yine de bütün bu yıllardan sonra başka bir trellyum kazığı bulmak... Wax'e Lessie'ye ne olduğunu hatırlatıyordu ama kendini kazığı elinde tutmaya zorladı. Bu onun bedeninden gelmemişti. Garip trellyum kazıkların onun deliliğini etkileyip etkilemediğini bilmiyorlardı. Kandraların hepsi suçun kazıklarda olduğunu söylemişti ama bir şeyler Lessie'yi Ahenk'e düşman etmiş, paranoyak bir yola sokmuştu. Bir şeyler Wax'in sevdiği kadını almış ve Bleeder'a dönüştürmüştü. Wax onun kendini tamamen kontrol edebildiğini kabullenmeyi reddediyordu.

O eski acılar bugünlerde ölü ve gömülüydü, o yüzden kazığı elinde tutabiliyor ve inceleyebiliyordu. Tahminlere göre metal, bir tanrının bedeninin tezahürüydü. Ettmetal de denilen ahenkyum gibi. Bu yeni örnekten neler öğrenebilirdi?

Kapı açıldı ve şık mavi bir pantolonla düğmeli bir gömlek giyen MeLaan belirdi. Bugünlerde çok kısa sarı saçlar ve neredeyse hiç belli olmayan göğüslerle androjen bir görünümü tercih ediyordu. Arkadaşları için çoğunlukla yüz hatlarını nispeten benzer tutuyordu. Örneğin bu yüzü kendine benziyordu, sadece daha ince, daha az kadınsıydı.

Çoğu zaman olduğu gibi uzun ve ince bir beden seçmişti, boyu en azından bir doksandı. Saçlarını kuruluyordu, yeni bir bedene büründükten sonra daha iyi şekillendirmek ve dizilimin doğru olduğundan emin olmak için yıkamayı severdi.

"Hey!" dedi Wax'in elindeki kazığı görerek. "Bu benim düşündüğüm şey mi?"

“Hı,” dedi Wayne. “Marasi almak için herifin birini hamburger yaptı.’

“İyiymiş!” dedi MeLaan.

“Ben kimseyi hamburger yapmadım,” dedi Marasi.

“Daha çok karaciğer seviyor,” dedi Wayne ve ters bir bakışa maruz kaldı.

“Etten bahsetmişken, sispaltomun cebine etli böreği sen mi koydun?” dedi Wax.

“Ee...” dedi Wayne. “Onu... ıı...”

“Yıkatmak zorunda kalacağımın farkındasın,” dedi Wax. “Ve parasını da sen vereceksin.”

“Hop,” dedi Wayne. “Bunu benim yaptığıma dair hiç kanıtın yok.”

Wax ona ifadesiz bir bakış attı.

“Bir tahminle beni mahkûm edemezsin,” dedi Wayne kollarını kavuşturarak. “Haklarımı biliyorum. Marasi milleti dövmeyi bitirdiğimiz zaman onlara haklarını sayıyor. Akranlarımdan oluşan bir jürinin önüne çıkma hakkım var benim.”

“Evet ama bir anda o kadar sümüklüböceği nereden bulacağız?” dedi Steris.

Wayne hızla ona doğru döndü, sonra sadece çok kısa bir duraklamadan sonra genişçe sırıttı. Bugünlerde daha iyi geçiniyorlardı ve Wax bunu görmekten memnundu. Ama şu an için kazığı incelemeye devam etti. Özellikleri neydi? Eritilebilir miydi? Acaba...

Durakladı, sonra arka cebine uzandı. Orada masasının üzerinde bulduğu zarf vardı, neredeyse unutmuştu. Tekrar açtı ve içindeki demir bir küpeyi çıkardı, Yolcu dininin geleneksel takısıydı. Ve Ahenk’le iletişim kurmanın bir yöntemiydi. Bedenine metal saplamak Tanrı’yla bağlantı kurmanın ve ona kişinin üzerinde bir miktar nüfuz vermenin bir yoluydu.

Notu tekrar okudu. *Uygun metal ulaştığı zaman ikinci bir tanesini daha yapman gerekecek.*

Hay pas tutası. Neden Ahenk ona Trell’in metali olduğu düşündükleri şeyden ikinci bir küpe yapmasını söylüyordu ki?

Zarfta bir açıklama yoktu elbette ki. Ahenk Wax’i fazlasıyla iyi tanıyordu. Dikkatini çekmek için bir gizem bir açıklamadan çok daha iyi bir yoldu.

Lanet olsun ona.

Zarfı tekrar cebine koydu. “İyi iş çıkarmışsın,” dedi Marasi’ye.

“Çok iyi iş.”

"Teşekkürler," dedi Marasi. "Yakında birkaç Küme üyesi daha yakalama şansımız olacak. Bir baskın planlıyorum."

Kollarını bağlayarak duvara yaslanmış olan MeLaan'a doğru döndü. Hayatını başkalarını taklit ederek ve Tanrı için gizli görevler yaparak geçiren biri için göze batmayı kesinlikle seviyordu. Bugün iskeletinin zümrüdünün görünmesi için yanaklarını hafifçe şeffaf bırakmıştı.

"Yardımın işime yarardı MeLaan," dedi Marasi. "Ayağa kalkıp yürümesi gereken bir cesedim var, Küme'yi kandırmaya yetecek kadar dayansa kâfi."

MeLaan yüzünü buruşturdu. "Çok isterdim ama... bir planım vardı..."

"Sana uyacak bir zamana ayarlayabiliriz," dedi Marasi.

"Zor olabilir," dedi MeLaan. "Başka bir gezegende..."

"Başka bir gezegen mi?" dedi Marasi.

"Eh, daha çok gezegenlerin arasında sayılır." dedi MeLaan. "Emin değilim. Ahenk bazılarımızın yola çıkmasını, keşif yapmasını, kozmer hakkında bilgi toplamasını istiyor. Kozmerin bizim hakkımızda bilgisi olduğu belli çünkü." Wax'in parmaklarının arasında tuttuğu kazığa doğru başıyla işaret etti.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Marasi MeLaan'a gözlerinde belli bir... açlıkla. "Oralarda seyahat etmek. Nasıl... oluyor ki?"

"Zor," dedi MeLaan. "Hem gerçek dünyanın tersi olan öbür tarafa geçmek, hem de orada yolculuk yapmak. Korkarım ki kısa süre sonra gitmem gerekecek ama Küme'nin neler yaptığını öğrenmek Ahenk için öncelikli bir konu. Ondan sana yardım etmesi için birimizi göndermesini isteyeceğim Marasi."

Wax Wayne'e bir bakış attı. MeLaan kısa süre sonra gidiyor muydu? Arkadaşını bir köşeye sıkıştırması ve bu konuda neler hissettiğini sorması gerekecekti.

Ancak o anda Allik elinde dumanı tüten dolu bir tepsiyle kapıdan içeri daldı. "Aha!" dedi, sırıtışını göstermek için maskesini açmıştı. "Dolu bir oda. Kim sıcak çikolata sosuyla tarçınlı çörek istiyor? Yine dünyayı kurtarma planı yaptığınız o endişeli yüzlerinizden belli. Bu çok çikolata gerektiren bir eylem, hı?"

Wax gülümseyerek Allik'in heveslilığini izledi. Yıllar önce Küme yüzünden o kadar çok sayıda arkadaşını kaybettikten, hava gemileri hakkında bilgi için işkence gördükten sonra trajediyi atlatmıştı. *İnsanlar elastik,* diye düşündü Wax. *Kendimizi şekillendirmeye devam edebiliyoruz. Ve tam olarak daha önce olduğumuz gibi olmazsak da, eh, o da iyi. Bu gelişebileceğimiz anlamına geliyor.*

Aiük göz kırparak Marasi'ye neredeyse komik büyüklükteki bir bardak sıcak çikolata verdi. Marasi de elini tuttu ve gülümseyerek sıktı. Dört yıl çıktıktan ve iki yıllık ilişkiden sonra bile bu ikisi hâlâ bazen okulu bitirmemiş çocuklar gibi davranıyorlardı. Wax konuyu gerçekten de istemediği kadar yakından takip ediyordu çünkü Steris not tutmaya ve sonra kendilerinin de onlar kadar saçma sapan şeyler yapmaları gerekip gerekmediğini sorgulamaya meyilliydi.

"Bir şey daha var Wax," dedi Marasi. "Bugün öldürdüğüm Devir'den bir defter aldım. Bu sayfadan ne çıkarıyorsun?"

Defteri verdi ve Wax koltuğunda arkasına yaslandı, Steris de o defterdeki tarihli yazıları okurken omzunun üzerinden bakıyordu. "Görünüşe göre..." dedi Wax, "Elendel'e gelen sevkiyatların kayıtları bunlar. 'Bir metre kare kutu, yiyecek etiketleriyle damgalı, altı seferin dördünde incelendi. Uyarı işaretli daha büyük kasa, incelendi ve karantinaya alındı. İki metre genişliğindeki kasa, her seferinde durduruldu...' "

Steris kaşlarını çattı. "Şehre giren şeylerin ne zaman incelendiğinin kaydını tutuyorlar gibi görünüyor."

"Bu da garip, değil mi?" dedi Marasi. "Elendel'e mal getirmek zor değil. Sadece Elendel'den dışarı giden nakliyatlar demiryolu istasyonlarımızı kullandıkları için vergilendiriliyorlar. Sorunun tamamı bu zaten, Dış Şehirler birbirlerine mal göndermek için bize vergi vermekten bıktı."

"Doğru," dedi Wax. "Neden Küme şehirden içeri neleri sokabilecekleriyle bu kadar ilgileniyor?"

"Belki içerideki bir isyancı kuvvetine destek vermeyi planlıyorlardı." dedi Steris.

"Ama kaçakçılık operasyonunun bütün mantığı silahları Elendel'den dışarıya çıkarmak," dedi Marasi. "Elendel'in içindeki insanları silahlandırmalarının önünde hiçbir engel yok."

Sessizlik içinde oturarak düşündüler. Wax başını sallayan Steris'e bir bakış attı. Şu anda bir fikri yoktu. Sonunda defteri Marasi'ye geri verdi. Allik çörekleri dağıtmaya devam ederken Wax beklenmedik bir Şekilde bir bardak çikolatayı reddeden Wayne'in yanına gitti. Allik de bardağı Wax'e verdi.

"Hey," dedi Wax Wayne'e. "Ne kadar depolanmış sağlığın var? Bugün birkaç deney için yardımına ihtiyacım olabilir."

"Kusura bakma birader," dedi. "Bir randevum var."

"Başını belaya sokmayacaksın, değil mi?"

“Tam tersi,” diye ilan etti Wayne, sonra cep saatine baktı. Wax’inkilerden biriydi. “Aslında yola çıkmam gerek. Geç kaldığım için vurulmak istemiyorum.”

“Bir saniye Wayne,” dedi MeLaan.

“Benim gerçekten…” diye başladı Wayne.

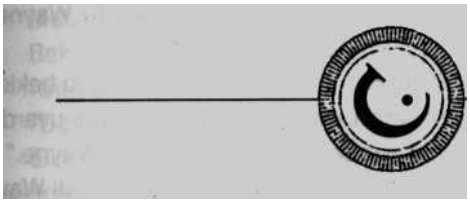
“Önemli. Çok önemli.”

Wayne pes etti, sonra başıyla onayladı, gözleri kederliydi. Wax sanki biraz güç verebilirmiş gibi omzunu kavradı. Bunun geleceği vardı. MeLaan bir gezgindi.

Wayne ve MeLaan gitti, Wax de Marasi’nin ona getirdiği muhteşem hediyeye odaklanmaya çalıştı. Bütün bir trellyum kazığıydı.

“Çalışma gözlüklerime ihtiyacım olacak,” dedi.

12

Wayne bazen eski hikâyelerden pas tutası bir karakter, bir canavarı öldürmek ya da Ölüm'ün diyarına gitmeyi gerektiren saçma sapan bir hedefin peşinde koşan bir kahraman rolü yapardı.

Son zamanlarda böyle rollere bürünmek zorlaşmıştı. Özellikle de her aynaya baktığı zaman gerçek suratına çarptığı için. Rol yapmayı meslek edinmişti. İnsanlar yetenekli olduğunu düşünüyordu. Hiçbir zaman saklandığı şeyin ne olduğunu sormuyorlardı.

Bugün başka birisi olmak için neredeyse her şeyi verirdi. O çekici bedenine bürünmüş olan MeLaan -dürüst olmak gerekirse tüm bedenleri çekiciydi- onu antreden geçirerek diğer taraftaki küçük bir oturma odasına getirdi. Geçerlerken odanın dışında asılı duran uğurlu şapkasına bir el attı. Ama ıskaladı.

İçeride MeLaan onu kendini bir çocuk gibi hissetmesine neden olan fazla doldurulmuş bir koltuğa oturttu. O bedende neredeyse Wax kadar uzun boylu olması da cabasıydı. Sonra Wayne'in elini tuttu ve çömelerek gözlerine baktı.

"Üzgünüm Wayne," dedi alçak sesle. "Senden ayrılmam gerekiyor. Bugün. Bitti. Seni bunun için hazırlamaya çalıştım... ama herhâlde işi uzatmak daha acı verici oldu, değil mi?"

"Bilmem," dedi Wayne. "Daha önce hiç kalbim kırılmamıştı. O yüzden tecrübem yok."

MeLaan yüzünü buruşturdu. "Wayne..."

"Affedersin," dedi. "İşini yapman gerek. Bunu biliyorum. İnsan, Tanrı'nın ölümsüz bir hizmetkârıyla takılırken bir gün parlayan ele-

mandan geride kalacağından şüphelenmeden edemiyor." Wayne kaşlarını çattı. "Parlıyor mı?"

"Düşünmüştüm ki," dedi MeLaan elini sıkarak. "Senin için daha kolay olur."

"Bu fikre nereden kapıldın?" diye sordu. "O kadar bağlanıyorum ki bana ait olmayan her türlü şey elimde kalıyor."

MeLaan yüzünü buruşturdu.

"Öyleyse... senin için hiç mi anlamı yoktu?" diye sordu Wayne. "Altı yılın?"

"Hiç değil," dedi MeLaan. "Sadece... senin gibi değil. Bunu beklemem gerekirdi, biliyorum. TenSoon beni uyardı, Ulaam beni uyardı. Ölümlülerin zaman algısı farklı. Bana söylediler. Üzgünüm Wayne."

"Hissetmediğin için özür dilemen gerekmez MeLaan," dedi Wayne. "Senin suçun değil."

Benim suçum.

"Ben... bu görevi kendim istedim," diye itiraf etti MeLaan. "Çünkü seni umutlandırdığımı fark ettim ve ne kadar uzun sürerse, bitirmenin de o kadar acılı olacağını. O yüzden kalıp Bilming konusunda yardım edemem. Şimdi gitmem gerekiyor. Cesaretimi yitirmeden önce."

"Bu o kadar... kötü mü olur?"

"Evet," dedi. "Çünkü bir yalan olur Wayne. Seni incitmek istemediğim için kalmış olurum. Kalmayı istediğim için değil."

O şartlar altında kalmasını istememesi gerekirdi. Ama istiyordu. Kendine lanet olsun ama istiyordu.

Yine de dilini tuttu. Bazen sadece orada dikilmen ve vurulman gerekirdi.

"Heyecanlı bir görev gerçekten," dedi MeLaan. "Sisli bilinmezliğin içinden geçeceğim, Ahenk'in 'Shadesmar' dediği karanlık enginleri. Resmî bir görevle uzun vadeli oraya giden ilk kandra ben olacağım.

"Kozmeri keşfe çıkabileceğim Wayne. Gidebilecek ve görebileceğim; buradan sadece hayal edebileceğimiz dünyaları. İhtiyacı olanlara yardım edebileceğim, sadece bir ya da iki kişiye değil, bütün halklara."

Wayne öylesine başını salladı.

MeLaan ayağa kalktı, sonra onu öpmek için öne eğildi. Geri çekilmek istedi ama... eh, bundan pişman olurdu. Son bir uzun öpücük oldu, sadece dili fizyolojinin normal sınırlamalarına uymak zorunda olmayan birinin yapabileceği bir şekildeydi.

"Önemli bir şey de söylemek istiyordum," diye fısıldadı MeLaan

"Öyle mi?"

"Sen," dedi MeLaan son bir kere elini sıkarak. "Yatakta çok iyisin Wayne."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Dürüst olmak gerekirse benim gördüklerimin en iyisisin."

"Sen yedi yüz yaşındasın," dedi Wayne. "En iyi ben miydim?"

MeLaan başıyla onayladı.

Bak, işte bu önemliydi. Gerçekten de öyle.

"Sağ ol," dedi Wayne. "Bunu söylemen hoş. Çok iyi geldi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi MeLaan. "Hoşça kal Wayne."

Elini bıraktı ve yürüyerek odadan çıktı. Wayne onu tanıyorsa, bedenlerinin geri kalanlarını toplaması için birilerini gönderecekti. Bugün zümrüt olanı seçmişti çünkü en sevdiklerinden biriydi. Büyük ihtimalle görevine giderken onu ve alüminyum olanı alacak ve diğerlerini geride bırakacaktı.

Uzun bir süre boyunca oturarak kapıya baktı. Bir şapka takmıyordu, bu da sadece kendisi olmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Gerçek Wayne'di, bu acıyı tanıyan Wayne. Birlikte pek çok tozlu yoldan geçmişlerdi. Çocukluğundan beri görünmez arkadaşıydı bu acı.

Gerçekten ne olduğunu bilmenin acısıydı.

Değersiz olmanın acısı.

13

Wax bodruma inerlerken önden gitti, Steris ve Marasi'nin onu takip ederken basamakların üzerinde gümleyen ayak seslerini peşinden... Malikânenin üst katları Steris'in hobilerine ve arkadaşlarının çeşitli ihtiyaçlarına ayrılmış olsa da, bodrum Wax'e aitti. Ve bazı değişiklikler yapmıştı.

Metalürjiyi Yabanlar'da öğrenmeye başlamıştı, maden kasabalarının çoğu zaman metal saflıklarını test etmek gibi şeyler için araçları olurdu. Bu hobinin ne kadar faydalı olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Örneğin çok az suçlu mermilerinin fişeklerini inceleyerek tedarikçilerinin izinin sürülebileceğini fark ediyordu.

Elendel'de ilgisini on katına çıkarmıştı. Bodrumu metal örnekleri, asitler ve çözücüler, fırınlar, mikroskoplarla doluydu ve hatta demirci ocağı ve örs olan bir oda da vardı. Hepsi ona iyi bir şekilde Yabanlar'ı hatırlatıyordu. Wax bir ipucunu çözdüğü zaman Lessie'nin gülmesini. Metali sanki bir yemek bıçağı yapmaya çalışan bir acemi değilmiş de bir tanrıyı öldürmek için kullanılacak efsanevi bıçağı döven antik bir savaşçıymış gibi şekillendirerek geçen akşamları.

Son zamanlarda elektroliz ve kaplamayı büyüleyici buluyordu ve yeni elektrikli spektrometresi kesinlikle harika bir şeydi. Çeşitli elementlerin spektroskopik renklerini temsil eden çizelgeleriyle birlikte neredeyse her şeyi tespit etmesini sağlıyordu. Trellyum buna nasıl tepki verecekti? Ya da asitlerine ya da mıknatıslarına?

Sorular ona güç katmıştı. Orta yaşlarında kaybettiği türden bir heyecandı. Fazlasıyla saf bir heyecan. Hayatının sarsılarak yıkıldığı bir

zamanda bu kadar basit ve tatmin edici bir şey hakkında heyecanlanmayı başaramamıştı.

İş gözlüğünü taktı. Steris arkasından kendi gözlüğünü taktı, sonra yazı tahtasını aldı. Wax'e bir önlük verdi ve o da pes etti, daha güzel yeleklerinden birini giyiyordu. Gerçi kravatını bir yerlerde bir kenara atmıştı. Steris'in kendi önlüğü daha kalın ve koruyucuydu, neredeyse bir çelik yelek gibiydi. Wax onu belki aynı anda iki tane iş gözlüğü takmasının gerekli olmayabileceğine sadece kısa bir süre önce ikna etmişti, sadece fazladan kalın camlı bir gözlük yaptırabilirdi.

Masaların birine yerleştiler ve Wax kazığı sabit tutmak için bir kıskaca soktu.

Marasi kapının ağzında durdu, sonra sırıttı. "Siz ikiniz var ya..." dedi. "Sevimlisiniz."

Wax Steris'le bakıştı. "Max'in yaşında olduğumdan beri sevimli diye tarif edildiğime inanmıyorum."

"Göz muayenesine gitmeli," dedi Steris. "Marasi, canım? Gözlük camlı iş gözlüklerim de var, sağ tarafındaki çekmecelerde dizililer."

"Ben iyiyim," dedi Marasi içeri girerek.

Steris dilini şaklattı ve kapının hemen üzerindeki tabelaya işaret etti, iş GÖZLÜĞÜ TAKMAK ZORUNLUDUR. Yanında bir yıldız işareti ve altında elle, pastel boyayla yazılmış bir cümle vardı. "Wayne hariç," yazıyordu.

"Önemli bir kural," dedi Wax. "Bizim etrafımızda olaylar nasıl gelişir sen de biliyorsun."

"Olaylar mı?" dedi Marasi bir iş gözlüğü seçerek. "Patlamalar mı demek istiyorsun?"

"Sadece patlamalar değil," dedi Steris. "Asit sıçramaları. Yangınlar. Kazara ateş alan silahlar. Gerçi sanırım o teknik olarak patlamanın bir alt türü. Sertliği nasıl?"

"Sert," dedi Wax kazığı çeşitli maddelerle test ederken. "Elmas çiziyor ama kuvars neredeyse iz bile bırakmıyor. Şimdilik sekiz verelim."

"Not aldım," dedi Steris.

"Kırılgan da," dedi Wax dikkatli bir şekilde yontarken. "Neredeyse altın kadar esnek olan ahenkyuma hiç benzemiyor. Gaz ocaklarından birini çalıştırır mısın?"

Steris bir tanesini yaktı. Wax trellyumdan bir çentik aldı ve tungsten alaşımı bir kap içinde getirdi, sonra ateşin altına koydu ve dikkatte izledi. Kısa süre içinde çentik akkor oldu ama erimedi.

“Erime noktası aşırı derece yüksek,” dedi. “İki bin beş yüz dereceden fazla.”

“Ahenkyıım gibi,” dedi Steris. “Elektrikli eriticiyi denesen?”

Wax başını sallayarak onayladı. Eritici metalin içinden kuvvetli bir elektrik akımı geçirerek gaz ocaklarının ulaşamayacağı bir sıcaklığa çıkarıyordu. Bu yöntemi kullanarak ahenkyumda biraz başarı elde etmişti. Ne yazık ki, her ne kadar küçük trellyum parçacığı yine akkor olsa da, bükülmüyor ya da eğrilmiyordu bile.

“Pas tutası,” dedi Wax alçak sesle karartılmış gözlüğüyle parlayan metal parçasına bakarken. “Bu malzeme sertmiş.” Bundan nasıl bir küpe yapacaktı?

Bunu gerçekten de düşünüyor muydu? Bunu düşündüğü zaman Wax zarfın gerçekten O’ndan geldiğinden emin olmadığını fark etti. Herkes böyle bir şeyi masasına bırakabilirdi. Aptalca bir şeyler yapmadan önce Ahenk’le konuşmalıydı.

“TenSoon metallerin tanrıların bedenleri olduğunu söylüyor,” dedi Steris. “İlahi Metaller denilen şey yeşilöncesinde sislerin kaynağıy- mış.

“O zaman neden herkesin ciğerleri yanmıyormuş?” dedi Wax. “Eğer ben bunu eritemeden üç bin derecenin üzerine çıkarabiliyor- sam, buharlaştığı zaman inanılmaz derecede sıcak olması gerek.”

“Belki de sıradan olanların aksine, bu metaller hâllerini sıcaklıkla değil başka etmenler yüzünden değiştiriyordun” dedi Steris.

Wax düşünceli bir şekilde başını salladı. Marasi yanında masanın üzerine eğilerek kazığa baktı. “Güçle dolu,” dedi. “Hemalurjik bir kazık, o yüzden de...”

“Kandraların kullandığı terim ‘Kuşamlı’,” dedi Wax. “Hemalurji ile bir kişinin ruhunun bir parçasını almış ve depolamış. Sanki bir tür... yaşam enerjisi pili gibi.”

Marasi gözle görülür bir şekilde titredi. “O zaman biraz ceset gibi bir şey mi?”

“En azında bir cinayet silahı,” diyerek katıldı Steris ocağı kapatırken.

“Wax,” dedi Marasi, sesi gönülsüzdü. “Ben bunu Devir’den sökerken konuşmaya başladı. Ölürken Miles’ın yaptığı gibi.”

Wax deneyinden başını kaldırdı. “Ne dedi?”

“Altın ve kızıllı askerlerden bahsetti,” dedi Marasi. “Miles gibi. Ve sonra... kül yağmurlarını tekrar başlatmaktan, Külkıyamet’teki gibi. Karanlık ve kül günlerini geri getirmekten.”

“İmkânsız,” dedi Wax. “Artık dünyanın şekli buna uygun değil. Küldağları ya hiç yok ya da söndüler. Başka bir kül yağmuruna neden olabilecek jeolojik hareketlilik yok.”

“Emin misin?” diye sordu Marasi.

Wax tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. “Ahenk bana Trell’in nüfuzunun gezegenimizi kaplamasını gösterdiği zaman o bile şaşkın görünüyordu. Bizim dünyamız ve tanrımız üç buçuk asır yaşında. Bir yerlerde bundan çok ama çok daha antik olan şeyler var. Çok daha kurnaz.”

Laboratuvar elektrik akımı makinesinin uğultusu dışında sessizleşti, Wax de bunu kapattı.

“O zaman biz de yetişiriz,” dedi Steris kalemini yazı tahtasına vurarak. “Şimdi sırada ne var?” İtiraf etmek gerekirse, o aşırı büyük iş gözlüğü ve elbisesinin üzerindeki askerî önlüğüyle Steris sevimli görünmüyor değildi. Wax ayrıca kravatının ucunun da Steris’in elbisesinin cebinden dışarı çıktığını fark etti.

“Spektroskopi,” dedi Wax sorusuna cevap olarak. “Hadi birkaç parçasını yakalım.”

“Dur,” dedi Marasi. “Eritmeyi başaramadın, nasıl yakacaksın?”

Wax kıskaçla tutturulmuş kazığa bir eğeyle girişti, kalın bir kâğıdın üzerinde dökülen parçaları topladı. “Eğer parçaları yeteri kadar küçültebilir ve yeteri kadar oksijen uygularsan metallerin çoğu yanar Marasi. Bunu ahenkyumla başardık, onu da tam olarak eritememiştik.”

“Bu... garip, değil mi?” diye sordu Marasi.

“Öyle,” dedi Wax. “Ama biz burada, daha önce de belirtildiği gibi, tanrıların bedenleri hakkında konuşuyoruz.”

Spektroskopu ayarladı ve oksijen hortumunu kullanarak birkaç zerreyi yakmayı başardı ve ölçüm aldı. Sonra ışık yayması için bir parçayı tekrar ısıttı ve onun da ölçümünü aldı. Makine sismograf gibiydi, bir kalemin kâğıt üzerinde hareket etmesini sağlıyordu. Sadece burada tepeler ve çukurlar ışığın frekanslarını temsil ediyordu. Bu ışık desenleri farklı elementlere karşılık geliyordu.

Burada garip bir şekilde dümdüz bir çizgi elde etmişti, bütün bir spektrumdu. Gerçi spektrumun sonunda, kırmızıda, makine çizgiyi maksimumdan yukarıya çekmeye çalışmıştı. Her ne kadar Wax bunu daha önce bir kere daha görmüş olsa da, bunun imkânsız olması gerekirdi.

Kolun kâğıdın üzerinde kalmasını sağlayan iğneyi gevşetti ve ma-

kineyi tekrar çalıştırdı. Yine maksimumdaki bütün bir spektrumdu, kii
mızıya geldiğinde kol birden savrularak kâğıttan dışarı gitti.

Wax nefesini bıraktı. "Bir İlahi Metal olduğunun kanıtı gibi görü nüyor."

"Gerçekten," dedi Steris karanlıkta not alırken.

"Binleri aptal aynasıza neler olduğunu anlatsın," dedi Marasi. "Bu
nasıl herhangi bir şeyi kanıtlıyor?"

"Karışık,"dedi Wax. "Her elementin bir tür imzası var, ısıtıldığı za-
man yaydığı dalga boylarıyla temsil ediliyor. Bu basitçe element ve bileşiklen tespit etmenin bir yolu. Parmak izleri kullanarak bir insanı belirlemek gibi."

'Ve bu metal bir şekilde tam bir spektrum yayıyor," dedi Steris. »Sanki saf beyaz ışıktan oluşuyormuş gibi. Ama kırmızıda garip bir
şeyler de oluyor, sanki makinenin okuma ya da hesaplama sınırlan-
[illegible]
yO" muş gibi görünüyor ki. Bizim kavrayışımızın ötesinde olan bir şey
hle deney yapıyormuş gibi hissediyorum, üstelik tehlikeli bir şeyler-
le-

«Güvenlik kutusuna geçelim mi?" diye sordu Steris.

"Bir sonraki adımda bazı pulları asitlerin içine koyacağımız düşü-
■jfdüğünde akıllıca olur, " dedi Wax.

11 "Güvenlik kutusu" Steris'in arka duvarın içine inşa ettikleri küçük Mgkli kutuya verdiği isimdi. Bir metre küptü, alüminyum ve çelik-
0 yapılmıştı, ön tarafında kasaya benzer bir kapısı vardı. O kapının grinde içeri bakabilmek için çok kalın camdan küçük bir plaka var-
il Q0 aparatın içinde el bombası patladığında bir şey olmuyordu ve önce bir ettmetal-su patlamasına da dayanmıştı.

$gttmetal de denilen ahenkyum son derece tehlikeliydi. Yağ için-
pjtulması gerekiyordu çünkü havayla bile tepkimeye girebiliyordu.
Pjiyumun asitlerine ne tepki vereceğini bilemeyeceği için Wax her
V-, kutunun içine yerleştirdi, sonra kapatıp kilitledi. Buradan içeride-
fjişlilenn üzerindeki birkaç ince kolu kullanarak birer parça trellyu-
h' şişeli on tane asidin -ve içlerinde atıl bir baz olan iki şişenin) içi-
r atabilirdi.
/fjpenkyum asitlerden etkilenmiyordu ama belki bu metal etkilenir-

di. Wax daha iyi anlayabilmek ***ha***h= ı yapacaktı. o çalışırken Marasi

^ ne 9erew'

fikirlerim, deneylen™ ye düşüncelerini b, 'k,te ahenkyum Hakkına rudu. Hay pas tutası... onların *en* ^ *a dlklan* duv ara doğru y *dv ez* ***lierleme*** kaydettiklerini fark etmek'"10' ^ yaş,ndayd'- Ne *I Butun* bunlar," dedi Marasi n tı k m ° ra bozucuydu. dan baktığım, sanmıyorum Avsmf'

"Daha önce yakı,

bogru döndü. "Ahenkyumu' J L , y a çal'W° rs"nuz.- Hızla Wax

ayırmaya *m* • *»«. S|s -5»

«avam eki

Sıssoylular,yaratanmetakAhenk'fn f" Leras,y"«a«II'0 , *y*-/'"»™nsi dünyaya Lord Hük,- a blrak"9' ka>'"larda açıkla SteoTf^Si İÇİn 9eldL lera siyum^Hyawl^,ar b" dés,e M^ad ne lerasl- y-ylüların inanılma; ₈O ç,e„ ^

Nayır," dedi Wax *"Ran* *

d'9™ anlamaya çalışıyorum^- yaratman"1 "-önıkün olup olma-

' *Ular* bovunna

^söylemedin."dedi M^ralÎ^HeT^' ettmeta,e ihtl Vacın olduğunu

nas"hava 9emls'yap"-

b„rlr ^ güvenlik l'utsunTa™ ydMemedlk'" dedi Wa* asitlerle işini yor musun? Küm.t5tî^d^ '*"«

Vapm't 'Slah' "a dursa o rfri19°"- 9e,im,eye adaTM5

P.TMk mTMMnse bunu bizim de öûr» 9" 'ekrar lera siyum

dedi MaTMTM29ereWyor "

& istiyordum,'dedi

yum 1 aras,'n,n yanında fikirlerle rin, ü y a n , n d a n Seçerek ona

«ısrssr ° r tekrar___

neme ".BU bi,mecey' Çözemeyecek old f Cmben,n 9eri ka anını da kan mez a 9'sı. Bunu anlamaya ***veterauû*** "9U"Un yavaş ama engelle-

Meta?rindeÇa,lŞm,St'- a ar Çok say,da mutsuz varlarını

ün'versrted^^ hobi olarak uğraşıyordu.

paylaşmıştı ve onlar da ona teşekkür

etmişlerdi, ama onların da aynı gözlemleri zaten yaptıkları belliydi. Eğer ettmetalde bir keşif yapılacaksa, bu kendilerini Elendel'in kendi hava gemilerini, Allomantik el bombalarını ve Ferusimyasal madalyonlarını yaratmaya adamış bilim insanlarından gelecekti.

Büyük ihtimalle trellyum kazığı onlara vermesi gerekecekti. Birkaç gün için oynayacaktı ama bu gerçek uzmanlardan gizlemek için fazlasıyla önemliydi.

"Waxillium?" dedi Steris arkasından. "Gelip buna bakman gerek."

"Ne oldu?" dedi dönerek.

"Trellyum kazığı ahenkyuma tepki veriyor."

14

Wayne tam zamanında ara sokağa daldı. Melon şapkalı iki eleman bir an sonra kaldırımdan yürüyerek geçtiler. Wayne orada kalbi gümbür gümbür atarak çömeldi ve kendine rahatlama izni vermeden önce yüze kadar saydı. Kıl payı kurtulmuştu.

MeLaan'la konuşmasından sonra büyük ölçüde düzelmişti. Aslında epey iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Hiçbir şey kırılmamıştı, Wayne'den başka kimse bozulmamıştı, onun da sadece üç bardak viskiye ihtiyacı olmuştu. Dahası bugün ne olacağını fark etmişti.

Pas tutası bir cenaze vardı.

Hikâyelerin üstüne sifon çeksinler. Bugün Wayne bir cenazeye gidiyordu ve bu kadardı. Güzel ceketini giymiş ve uyumlu bir şapka takmıştı, süslü püslüydü. Hatta yakasında bir çiçek bile vardı, hem de satın almıştı. Gerçek parayla. Ancak bu kadar süslü olabilirdi.

Dışarıdaki sokaktaki kalabalığa tekrar katıldı. Evet, onların da hepsi bugünün cenaze günü olduğunu biliyordu. O kadar çok kafa yere dönüktü, havadaki güneşe bakmıyorlardı. O kadar çok sanki kendi- leri de ölmüş gibi ifadesiz yüz vardı, ayakta geziyorlardı çünkü... eh, Şehirde yapılması gereken işler vardı.

Ölüler cenazelerin kutlama olduğunu mu düşünüyordu acaba? Doğum gününün tersi gibi?

Başını eğik tuttu, kaldırımdaki kitlelerin bir üyesi gibi hareket etmeye devam etti. Bu şehirde o kadar çok kişi vardı ki. Oktantın bu kısmındaki sokakları seller gibi kaplıyorlardı, hepsi en iyi cenaze kıyafetlerini giymişti. Buraya uyum sağlamanın herkes için kolay olması gerekirdi çünkü karşılaşmayı isteyeceğin her türden insan

vardı. Ama her nedense iktisat mahallesi insanları benzer kravatlar ve topuklu ayakkabılardan oluşan tek bir top hâline getiriyordu. Bazılarının Terrisli ve koloss soylu olduğunu bile fark etmeyebilirdin.

Gökyüzünü kaplayan o pas tutası hava gemisini fark etmemek zordu ama kafanı eğik tutmanın faydası oluyordu. Belki bugünün cenazesi şehrin kendisi içindi. Ya da en azından saflığının.

Sarhoş Mahmuz, Feder Yolu üzerindeydi, tam da Yetmiş Üçüncü sokağın köşesinde. Dışarıda sallanan tahta tabela ve penceresindeki Yabanlar kıyafetli mankenlerle görmemek mümkün değildi zaten. Manken kullanan çok yer yoktu ama burası özeldi. Biraz çamur yiyen bir çocuğun özel olması gibiydi. Ama Jaxy seviyordu burayı, o yüzden insan uyum sağlıyordu. Wayne uyumlu bir kişiydi sonuçta.

İçeri girdi ve çalışanların giysileri yüzünden çok fazla tiksinmemeye çalıştı. Yabanlar şapkaları. Parlak kırmızı gömlekler. Pantolonları deri miydi? Harap olsun. Öğürecekti. En azından kapıcı düzgün bir takım elbise giyiyordu.

"Şapkanız efendim?" dedi adam ve Wayne de verdi, sonra sehpasındaki çanı aldı.

"Ee, beyefendi?" diye sordu kapıcı çana bakarak.

"Şapkamı geri verdiğin zaman alacaksın," dedi Wayne. "İnsanın garantisi olmalı."

"Ee..."

"Masam nerede? İki tane güzel kadın oturuyor olacak ve bir tanesi iyi ama öbürü büyük ihtimalle otururlarken seni vurmakla tehdit etmiştir."

Kapıcı eliyle işaret etti. Hah, işte oradalardı. Wayne başını salladı ve o yöne doğru yürüdü. Böyle bir günde hepsinin böyle giyinmiş olmaları çok fenaydı. Cenazeye deri pantolonla gidilmezdi, atla gitmediy- sen elbette. Ya da öyle şeylerden hoşlanan yaşlı Üç-Diş Dag değilsen.

Ranette Ranette'ti; biçimliydi -gerçi Wayne'in bundan bahsetmemesi gerekiyordu-ve bol pantolon giyiyordu. Jaxy güzel beyaz bir elbise giymişti, kısa beyaz sarı saçlarını çok sıkı buklelerle toplamış, elmas tokalarla vurgulamıştı. Işıltıları seviyordu. Wayne onu suçlamıyordu. Hayatta fazlasıyla az ışıltı vardı. Yetişkinlerin ne isterlerse giyebilmesi gerekiyordu, o zaman neden o kadar az kişi ışıltılı olmayı seçiyordu?

Ranette ve Jaxy'nin masasına oturdu, sonra çatal bıçakları tıngırdatarak alnıyla masanın üzerine düştü.

"Ah, harika," dedi Ranette kuru bir sesle. "Dram."

"Wayne?" dedi Jaxy. "İyi misin?"

"Mırıl mırıl," dedi Wayne masa örtüsüne. "Mırıl."

"Yüz verme," dedi Ranette.

"Evet, ver," diye homurdandı Wayne. "Şu anda ihtiyacı var."

"Ne oldu?" diye sordu Jaxy.

"Resmen terk edildim," dedi Wayne. "Ve viskimin etkisi geçiyor. Aptal bedenim. Sanki ben özellikle içmemişim gibi zehirleri seyreltip etkisiz hâle getiriyor." Başını kaldırdı. "Sizce karaciğerimi kesip çıkarsam sonsuza kadar sarhoş kalabilir miyim?"

"İşte bunu kabul ederim," dedi Ranette.

"Üzgünüm Wayne," dedi Jaxy başını okşayarak.

"Önemli değil," dedi. "En azından cenaze için giyinmişsin." "Ne...?"

diye sordu Jaxy.

"Dinleme onu," dedi Ranette. Ama sonra sesini yumuşattı. "Hey. Yaşayacaksın Wayne. Daha kötülerini atlattığını gördüm."

"Ne zaman?"

"Karnından top mermisiyle vurulduğun zaman."

Wayne başını kaldırdı. "Aa, evet. O bambaşka bir şeydi.

Jaxy'nin rengi solmuştu. "Acıdı mı?"

"Tahmin edeceğin kadar değil," dedi Wayne. "Yani, evet, ortadan ikiye ayrıldım. Ama sanırım bedenim sadece şaşırmıştı, anladın mı? İnsan her gün iki parçaya ayrılmıyor."

"Neyse ki metalakılları kafasının olduğu parçadaydı," dedi Ranette. "Yoksa..."

Wayne kendini doğrulup oturmaya zorladı, sonra içini çekti ve çanı masaya koydu, sonra çaldı. Sonra tekrar çaldı. Yahu eğer personel dikkat etmeyecekse bu şeyleri buraya koymanın ne anlamı vardı? Üçüncü çalışında nihayet bir garson yanlarına geldi.

"Votka," dedi Wayne. "Elinizdekinin en kötüsü. Tadı sidiğe ne kadar benziyorsa o kadar iyi."

"Wayne," dedi Ranette. "Burası lüks bir lokanta."

"Doğru," dedi. "İçine zeytin filan koyun."

"O bizim garsonumuz muydu ki?" diye sordu Jaxy kadın uzaklaşırken.

"Çok yakından bakmamaya çalışıyorum," dedi Ranette. "Berbat kıyafetleri yüzünden."

"Doğru diyorsun," dedi Wayne. "Kim Yabanlar temalı bir lokantanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ki? Yani, gerçek olması için menüde sadece yahni olması lazım. Sonra müşteri onu sipariş verdiği za- man yahni kalmamış deyip fasulye vereceksin."

"Ben seviyorum," dedi Jaxy. "Komik."

"Aşağılayıcı," dedi Ranette.

"Daha çok benim hakkımda konuşabilir miyiz?" dedi Wayne. "Çünkü şu an şarap yapıldıktan sonra üzümlerden geri kalanlar nasıl hissediyorsa öyle hissediyorum."

"Zavallı," dedi Jaxy.

"Ona fazla iyi davranıyorsun Jaxy," dedi Ranette.

"O senin en eski arkadaşlarından biri."

"Sadece ölemediği için."

"Ranette..." dedi Jaxy.

"Tamam be," dedi Ranette, sonra elini Wayne'in omzuna koydu. "Sen güçlüsün Wayne. Bunu atlatabilirsin." Garson geri geldiği zaman tepsisinden bardağı aldı ve ona verdi. "Bak, işte içkin geldi." "Sağ ol Ranette," dedi Wayne bardağı alıp. "Adama nasıl moral vereceğini iyi biliyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse seninle gurur duyuyorum Wayne," dedi. "İyi idare ediyorsun. Nispeten olgunca."

"Bu mu olgunca?" diye sordu Wayne votkayı kafasına dikerken.

"Nispeten."

"Galiba içki alabilmek için yetişkin olman gerekiyor," diye itiraf etti Wayne. "Ama... bu sadece..." İçini çekti ve arkasına yaslandı. "Zamanının çoğunu başka birileri olmakla geçirmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak birileriyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. Ama o anlıyordu, gerçekten anlıyordu Ranette."

"Sen... ee... başkasını bulursun." dedi Ranette. "Daha iyisini bulursun? Öyle demem gerekiyor, değil mi? Büyük ihtimalle doğru olmadığı hâlde, çünkü bir Saklı Ölümsüz'den daha iyi olan pek fazla insanın olduğunu sanmıyorum. Ve..."

"Ah Ranette," dedi Jaxy başını sallayarak.

"Ne?" dedi Ranette. "Teselli etmekten anlamıyorum, tamam mı?" "Wayne," dedi Jaxy. "Acıyacak. Bu normal. Acı aklının ve bedeninin bunun korkunç olduğunu kabul etmesinden başka bir şey değil." "Sağ ol," diye mırıldandı Wayne. "Sen iyi bir arkadaşsın Jaxy. Kadın konusunda zevkin berbat olsa bile."

"Hey!" dedi Ranette. "Sen neredeyse on beş yıl beni kovaladın."

"Ya? Peki benim zevkim nasıl, ortalama olarak?"

"Ee..." dedi Ranette. "Lanet olsun. Sert vurmayı bırak Wayne. Bunun dost canlısı bir yemek olması gerekiyordu."

"Pardon," dedi Wayne, sonra dirseklerini masanın üzerine koya

rak başını ellerinin arasına aldı. Masanın asıl garsonunu görmemişlerdi, bu da mantıklıydı. Burası ciddi ciddi lüks bir yerdi, müşterilerini aşağılamalarından belli oluyordu.

"Seninle gurur duyduğumu söylerken ciddiydim gerçi," dedi Ranette ona. "Büyüdün Wayne. Epey. Yıllardır yemeğe çıkıyoruz ve bir kere bile bana asılmadın."

"Söz verdim. Dahası sen evlisin. Ben kaçak avcı değilim." Sandalyesinde geriye kaykıldı. "Eğer o gün geliyor olmasaydı bu o kadar da kötü olmazdı."

"O gün..." dedi Ranette. "O kıza ödeme yapmanın gerektiği gün mü?" Wayne başıyla onayladı. "Allriandre," dedi. "Benim yüzümden onun ve kız kardeşlerinin babası yok." Wayne'in gidip onunla yüzleşmesinin gerektiği çile günü ayın en kötü günüydü. Ne yaptığını itiraf ettiği gün: Yirmi yılı geçmişti, babasını öldürmüştü.

Affedilmediğini biliyorsun.

Biliyorum.

Hiçbir zaman affedilmeyeceksin.

Ben... biliyorum.

Ranette öne eğildi, parmağıyla tuzluğa vurdu. Yabanlar tarzı bir çizme şeklindeydi. O kadar süslüydü ki berbat dekor bir şekilde ters dönerek zevkliye dönüşüyordu.

"Peki ya bu ay onu görmezsen?" dedi Ranette.

"Görmem gerek," dedi Wayne.

"Neden?"

"Benim cezam bu."

"Kim diyor?"

"Kozmer," dedi Wayne. "Ben onun babasını elinden aldım Ranette. Hatırlamam gerek. Ne olduğumu. Onun gözlerinin içine bakmam ve affedilmediğimi bildiğimi göstermem gerekiyor."

İki kadın bakıştılar.

"Wayne," dedi Jaxy. "Ben... seninle bu konuda konuşmak istiyordum. O kıza davranış şeklini. Bugün en iyi gün olmayabilir farkındayım ama..."

"I ıh," dedi Wayne. "Vur Jaxy. Zaten büyük ölçüde uyuştum. Bu yumruklanmak için güzel bir gün."

"Neden onu bizzat görmekte ısrar ediyorsun?"

"Beni cezalandırabilsin diye."

"Seni cezalandırmayı istiyor mu?"

"Bunu yaptığı zaman mutlu oluyormuş gibi görünüyor."

“Oluyor mu? Gerçekten oluyor mu Wayne? Çünkü anlattıklarına bakılırsa, sana onu görmeye gitmemeni söylüyor gibi görünüyor.”

“Çünkü o fazla nazik,” diye açıkladı Wayne. “Ama ben kimsenin bana nazik davranmasını hak etmiyorum.”

“Sana söyledim Jax,” dedi Ranette. “O yarısı yenilmiş bir sandviç kadar şuurlu."

Wayne kaşlarını çattı. Ne demek istiyordu?

“Ben diğer insanların içini Wayne kadar iyi okuyabilen hiç kimseyle karşılaşmadım,” dedi Jaxy. “Anlayacak.”

“İşine geldiği zaman okuyor,” dedi Ranette. “Görmeyi istemediği şeyleri görmek anlamına geldiği zaman değil.”

Wayne bakışlarını kaçırdı. Ranette pek çok kötü şey söylerdi ama onlar... eh, gerçekten de kötü değildi. Wayne şaka yapardı ve o da şaka yapardı. Ve evet, bazen içinde bir doğruluk payı olurdu ama arkadaşlar bunun içindi. Bir arada olduğunuz zamanlar biraz aptal görünmene neden olurlardı ki, ayrı olduğunuz zamanlarda gerçekten aptal görünmeyesin.

O son lafı söyleme şekli... batmıştı. Wayne insanları anlıyordu, değil mi? Wax ve Marasi, onlar araştırma kısmında harikaydı. Ama onların da Wayne gibi sefalet içinde yaşayan ve en azından çamura batmadıkları için kendilerini şanslı sayan insanları anlayan birine ihtiyaçları vardı. Şimdilik.

“Wayne,” dedi Jaxy. “Sen o kızın ne istediğini hayal ediyorsun? Onun gibi düşünebilir misin? O gerçekten de senin her ay gelip ona acısını hatırlatmanı istiyor mu?”

“Ben... ben onun mutlu olmasını istiyorum. Ve benim gibi onu mutsuz etmiş olan bir herifi ezmek... eh, en iyi yol bu.”

“Öyle mi?” diye sordu Jaxy alçak sesle. “Yoksa mesele sen misin? Senin bir şekilde cezalandırılman mı? Wayne, o kızın senden istediğini yapmadığın her seferinde onun sevincinden bir parçayı alıyor ve kendi acına dönüştürüyorsun.”

Wayne gözlerini sıkı sıkı kapattı.

“Bunu görebiliyorsun,” dedi Jaxy elini okşayarak. “Görebildiğini biliyorum.”

“İştahım kaçtı,” dedi Wayne masadan kalkarak ve uzun adımlarla lokantanın içinde yürüdü.

Arkasından Ranette’in sesi onu kovaladı. “Sana söyledim. Benim iddia ettiğim kadar kötü olmayabilir Jax. Ama senin umduğun kadar iyi de değil.”

Çanı şapkasıyla takas etti ve karşılığında sadece adamın kol düğmelerinden bir tanesini aldı. Adil bir takastı, zar zor çalışan aptal bir çan karşılığında şapkasını tutmalarına izin vermişti. Ne yazık ki, dışarı çıkar çıkmaz melon şapkalı ve yelekli o iki adamla burun buruna geldi.

Pas ve Harap! Onu bulmuşlardı.

"Efendim," dedi muhasebecilerin uzun boylu olanı. "Mali durumunuz hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Noolmuş ona?" dedi Wayne ellerini ceplerine sokarak.

"Çok fazla paranız var," dedi kısa boylu olanı. "Lütfen efendim. Yatırım stratejiniz hakkında konuşmak zorundayız! Portföyünüzü çeşitlendirmemeniz resmen bir suç."

Eh, küller götürsün onu o zaman. Bugün bir şekilde daha da kötüye gitmenin bir yolunu bulmuştu. Wayne onu cenaze arabalarına tıkıştırıp morga götürmelerine izin verdi. Ya da aslında parasının hesabını tutan muhasebe şirketine. Aynı şey sayılırdı.

İki durumda da, herkesin tanıdığı Wayne ölmüş demekti.

15

I rellyum hareket ediyordu.

I Steris trellyum kazığıyla birlikte incelemek için bir ahenkyum örneği çıkarıyordu. Ve trellyum kazık bundan hoşlanmış gibi görünmüyordu.

Wax bir yağ şişeciğinin içinde olan küçük ahenkyum boncuğunu trellyuma doğru uzattı. Kazık tekrar yuvarlanarak uzaklaştı.

"İlginç," dedi Wax. Sonra bir önseziyle içindeki çelikten biraz yaktı.

Trellyum kazık yine yuvarlanarak ondan uzaklaştı. "Ben İtmedim," dedi. "Benim çelik yakmama tepki verdi."

"Bu bir sonuç işte!" dedi Steris hızlı hızlı bir şeyler yazarken. "Wax, bu gerçekten faydalı."

Ve... evet, öyleydi değil mi? Binlerinin metallerini yakıp yakmadığını görmenin bir yolu olabilir miydi? Arayıcılar bunu yapabiliyordu ama bunun mekanik bir yolunun da olması...

"Ah!" dedi Marasi. "Bahsetmem gerekirdi. O kazığın söktüğüm diğer kazıklara karşı da benzer bir tepkisi olmuştu."

"Allomansi gibi," dedi Steris. "Sanki trellyum kazık İtmek için Allomansi kullanıyor."

"Hayır," dedi Wax. "Daha çok manyetizma gibi. Trellyum kazık diğer Kuşam kaynaklarına bir mıknatısın diğer mıknatıslara tepki vermesi gibi davranıyor."

"Uzakta kalmak istiyor," dedi Steris.

"Daha çok aynı kutuplu gibi," dedi Wax. "Bir şeyleri 'istediğini'

sanmıyorum." Gerçi bunun bir tanrının parçası olduğu düşünülürse kim bilir? Özellikle de Wax'in bildiği kadarıyla diğer benzer kutuplu Kuşamlı cisimler birbirlerini itmiyordu."

Biraz deneme ona iki metalin ne kadar fazla yaklaşırlarsa birbirlerini gittikçe artan güçle ittiğini gösterdi. Yine mıknatıs gibilerdi. Ahenkyuma gösterdiği tepki Wax'in metalini yakmasına gösterdiğinden daha kuvvetliydi.

Wax duvardaki büyük bir çizelgeye baktı, Ölüm'ün Marasi'ye verdiği bir defterden alıntıydı. Bir zamanlar bu olay Wax'in hayatında duyduğu en gerçeküstü şeylerden biriydi. Bugünlerdeyse sıradan görünüyordu.

Defter Hemalurji'nin nasıl kullanılacağını ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Wax derinlemesine incelemiş ve vücutta kazıkların saplanabileceği bütün noktaların bir çizelgesini yapmıştı. Hemalurji'nin işleyişinin ayrıntılı bir listesiydi, ağın çalışmaya devam edebilmesi için kilit noktalarda kazıkların olması gerektiğini gösteriyordu.

Küme daha fazla Hemalurji deneyi yapmaya devam etmişti. Wax'in kardeşi Telsin oralarda bir yerlerdeydi, Küme'nin yönetim kadrosunda yüksek bir konumdaydı. Yedi yıl önce Wax onun kaçırıldığını düşünmüştü... ama anlaması gerekirdi. Telsin'in müthiş bir hırsı vardı ve Küme'nin hedeflerine tam olarak uyardı.

Bu kendine kazık saplatmasına neden olmuştu. Başkalarının ruhlarının parçalarını kendininkine perçinlemişti. İnsanların bu amaçta öldürülmüş olmasını, Telsin ve Küme'nin ne yaptığını düşünmek Wax'in midesini bulandırıyordu. Parmaklarında tuttuğu şey sadece uzun zaman önce unutulmuş bir Tanrı'nın bir andacı değildi, kız kardeşinin insanlığını reddetmesinin bir sembolünü tutuyordu.

Pas tutası. Gerçekten de Ahenk'le konuşması gerekecekti, değil mi? Wax bundan ne kadar hoşlanmasa da, kendisi bunun bir parçaydı. Bütün o yıllar önce Elendel'den kaçarak evini amcası ve kız kardeşinin komplolarına terk etmekle başladığı işi bitirmesi gerekiyordu.

Merdivenlerdeki ayak sesleri Allik'in yiyeceklerle geldiğini ilan [e]«i-Wax sabık havacının bu kadar çalışkan olmasının sebebinin bu Malikâneyi kendi evi olarak gördüğü ve misafirperverlik yapmak istediği için mi, yoksa sadece etrafta pişirdiklerini yiyecek binlerinin olmasından hoşlandığı için mi olduğunu bilmiyordu. Neden olursa olsun, maskesini yukarı kaldırmış hâlde genişçe sırıtarak ve elinde iki [ta]bak çikolatalı bisküviyle gelişinin görüntüsü Wax'in moralini düzeltmişti.

“Asla aynı yere çok fazla ettmetal koymamak için dikkat ediyorsunuz, hı?” dedi Allik Wax’e.

“Endişelenmeye neden olacak kadar fazla metalimin olduğunu sanmıyorum.”

“Yine de hatırlamak her zaman iyi,” dedi Allik. “Temel kurallardan biri.”

Malwishlerin ettmetal hakkında her türlü garip kuralı vardı ve Wax batıl inancı bilimden ayırt etmekte zorlanıyordu. İddialarına göre büyük miktarda ettmetali aynı yere koymamak gerekiyordu, yoksa garip etkileşimler olurdu. Gerçi Allik ayrıntılarını bilmiyordu.

Neşeli Güneyli tabaklarıyla yürüyerek Marasi’ye gitti ve uzattı.

“Hah!” dedi Marasi bir bisküviyi kaparak. “En sevdiğim.”

Wax de bir tane aldı. O icap ederse bir mermiyi durdurabilecek kadar sert olan bisküvilere alışkındı. Havza insanları böyleydi. Ama bunlar ıslak, hatta yağlıydı. Garipti ama kötü değildi.

Özellikle Marasi Allik’in her şeyin içine tatlandırılmış çikolata koymasına bayılıyormuş gibi görünürdü. “En iyisi ılıkken yemek,” dedi Allik karşısında otururken çiğneyerek. Wax o laboratuvar masasını silmişti, değil mi? “Biliyor musun, ben çikolata yerken sen daha yakışıklı oluyorsun. Çok ilginç.”

“Sadece daha fazla yapmamı istediğin için öyle diyorsun,” diye cevap verdi Allik.

“Elbette o yüzden öyle diyorum,” dedi Marasi ikinci bir bisküviyi kaparak.

Wax sandalyesinde arkasına yaslanarak bisküvisinin tadını çıkardı, önündeki masada duran metalleri düşündü. Ahenkyum ve trell- yum. Birbirlerini itiyorlardı. Ne kadar yaklaşırlarsa o kadar şiddetli şekilde...

Acaba...

Malzemeleri topladı ve güvenlik kutusunun içinde yeni bir deney için hazırlık yapmaya başlarken bir dizi ayak sesi basamaklardan indi. Bu hepsinin duraklamasına neden oldu. Wax dikkatlice kesesinden birkaç mermi çıkararak İtmeye hazırlandı. Ama kapı çarpılarak açıldığı zaman kahverengi takım elbiseli ciddi bir adam ortaya çıktı. Saf sarı saçları vardı, kusursuzca şekillendirilmişti. Tel çerçeveli gözlük takıyordu. Bütün varlığıyla, “Yapılan esprilerde gerçeklik payı olup olmadığını illa ki kontrol ederim!” diye bağıran türden bir adamdı.

“VenDell?” diye tahmin etti Wax mermilerini cebine geri koyarken. Kandra yeni bir bedene bürünmüştü ama yaratığın tavrı tanıdıktı.

"Gerçekten de öyle Lord Ladrian," dedi VenDell odaya girip çantasını açarken. "Davetsiz girdiğim için affedin." Masada Marasi'nin yanına bir sayfa kâğıt koydu. "Bu sizin için Colms Hanım."

"Ne bu?" diye sordu Marasi parmaklarını Steris'in yoktan var etmiş gibi göründüğü bir peçeteye silerken.

"Küme'yle çatıştığınız yerden alınmış bir not," dedi VenDell. "Olay yerini inceleyen diğer memurlar fark edemeden önce LeeMar aldı."

"Dur," dedi Marasi. "Polislerin arasında benim bilmediğim kandralar mı var?"

"Birkaç tane," dedi VenDell.

"Kim?"

"Cassileux mesela. LeeMar yaklaşık on altı ay önce kadının Göçebe Çetesi'ne yapılan baskında ölmesinden sonra onun hayatını devraldı."

Marasi'nin ağzı açık kaldı. "Ama... ben geçen hafta Cassileux ile birlikte öğlen yemeğine gittim!"

"Evet, bir gözünü üzerinizden ayırmıyor," dedi VenDell.

"Bana söylemedi!"

"Söylemesi gerekir miydi?" diye sordu umursamazca, sonra Allik'in ona uzattığı bisküvileri kokladı. "Ne kadar korkunç."

"Aaa," dedi Allik omuzları çökerek.

"Size söyledim Üstat Allik," dedi VenDell. "Ben bir leş yiyiciyim ve tamamen etoburum. Bu... yiyecekler... bana uymaz. Ama eğer ilgileniyorsanız, maskelerinizden biri için iyi para vermeyi düşünüyordum."

"Ne?" dedi Allik eli başının üzerinde duran maskesine giderek. "Maskeme mi?"

"Son zamanlarda kandralar arasında maskeleriniz hakkında tartışmalar var," dedi VenDell. "Pek çoğumuz onların sizin için saç ya da tırnak kadar vazgeçilmez olduğunu düşünüyor. Neredeyse iskeletlerinizin parçaları gibi. O nedenle ben de gelecekte kullanacağım bedenler için onları toplamaya karar verdim. Satılık herhangi bir maskeniz var mı?"

"Ee..." dedi Allik. "Sen garip bir adamsın, hı?"

"Ben hiç de adam değilim," dedi VenDell. "Size bir teklif bırakacağım, pazarlık yapmayı düşünürseniz bana haber verin. Elbette maskeyi sadece siz öldükten sonra isteyeceğim. Eğer bu insan grubuyla zaman geçirmekte ısrar etmeye devam ederseniz bu fazla uzun sürmeyebilir."

Sonra Wax'e doğru yürüdü ve elini uzattı. "Görebilir miyim lütfen?"

Wax içini çekti, sonra deneyini hazırlamaya başladığı güvenlik kutusuna doğru döndü. Trellyum kazığı aldı ve VenDell'e uzattı, o da alıp ışığa doğru tuttu.

"Onlara dokunamadığınızı sanıyordum," dedi Steris masada Marasi'nin yanından.

"Yanılıyorsunuz Leydi Ladrian," dedi VenDell. "Bu bir kandranın kazığı değil, o yüzden dokunmamda bir sorun yok."

"Bunu almana izin vermeyeceğim," diye uyardı Wax. "İncelenmesi gerekiyor."

"Ne yazık ki almak gibi bir niyetim yok, o yüzden bana gerçekten engel olup olamayacağınızı göremeyeceğiz," dedi VenDell.

"Kandra kazığı olmadığı için mi istemiyorsun?" diye sordu Wax. "Benden çaldığınız Lessie'ye ait olanların aksine."

"Onları kendi iradenizle verdiniz."

"Ben hiçbir şeyi kendi irademle yapacak bir hâlde değildim," dedi Wax. "O metalin, trellyumun, ona olanlarla bir ilgisinin olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Paalm'ın hastalığının ilgisi yoktu," dedi VenDell. "Onun... davranışlarının sebebi sadece tek bir kazığı olmasıydı."

"Bundan yüzde yüz emin misin?"

VenDell kazığı elinde çevirdi ve cevap vermedi. Bunun yerine güvenlik kutusuna işaret etti. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bir miktar ahenkyumu yumuşatmak için elektrik akımı," dedi Wax ayarladığı cihazlara işaret ederek. Ortadaki aşınmasını engellemek için yağ ile kaplanmış olan minik bir ahenkyum parçasının içinden güçlü bir akım geçirecek bir düzenekti. "Ahenkyumu ayırmaya en çok yaklaşabildiğimiz şey bu."

"Ayrılamaz," dedi VenDell. "Ahenk, Ahenk olarak kalmaya devam ettiği sürece mümkün değil. Bunu açıklamıştım."

Steris yazı tahtasıyla geldi ve Wax'le bakıştılar. Doğruydu, ahenkyum gerçekten de bir alaşım değildi. Ama Ahenk hem Harap, hem de Muhafaza'ya sahipti; o yüzden bir şekilde bu metal sıradan bilimsel açıklamalara meydan okuyarak hem atiyum, hem de lerasiyumun bir şekilde birleşmiş hâliydi.

Ayırmanın bir yolunun olması mantıklı görünüyordu. Ama asitler eriterek ayırmakta başarısız olmuştu. Sıvı hâldeyken bileşenlerin kendi kendilerine ayrılmalarını sağlayacak farklı ısıtma yöntemleri başarısız olmuştu. Elektroliz başarısız olmuştu.

Bir düzine başka fikir de işe yaramamıştı. İlerleme kaydetmemelerinin bir nedeni vardı. Ama denedikleri her şeyin içinde en çok yaklaşanı elektrik akımları gibi görünüyordu. Makineyi çalıştırdı ve güvenlik kutusunun kapağını kapatmaya zahmet etmedi. Bu deneyi kapak açıkken yapmaktan çekinmeyecek kadar çok kere tekrarlamıştı.

Minik ahenkyum parçası ısındı. Marasi ve Allik gelerek güçlü bir iç ışıkla parlamasını izlediler. Sonra Wax makinenin külçeleri ayırmaya yarayan diğer kısmını çalıştırdı.

Ahenkyum bükülgendi, ısıtıldığı zaman bu daha da artıyordu. Bu şekilde yumuşatıldığı zaman havaya farklı bir şekilde tepki veriyormuş gibiydi, o kadar da dengesiz değildi. Sanki... başka bir maddeye dönüşüyormuş gibi.

Makine yanlarındaki tutacaklardan elektrik akımı göndermeye devam ediyordu ama şimdi tutacaklar birbirlerinden uzaklaşıyor ve metali uzatıyordu. Eğer devam ederse temizce bölebilir, iki ahenkyum parçası elde edebilirdi. Bu kendi başına önemli değildi. Ama makine sadece bir santimin birazı kadar çekip sonra durmak üzere ayarlıydı. Bunun sonucu ortalarında daha dar, uzatılmış bir bölgenin olduğu iki ahenkyum kütlesiydi.

"Bunun ne yapması gerekiyor?" diye sordu VenDell.

"İzle," dedi Wax. Kendi karartılmış iş gözlüğüyle görmesi büyük ihtimalle daha kolaydı ama birkaç saniye sonra metaller yeniden düzenlenmeye başladı. Sol taraftaki ahenkyum kütlesi mavi beyaz parlamaya başladı. Sağdaki daha garip bir havaya bürünerek gümüşi parlak bir renk aldı. Neredeyse cıva gibi sıvı görünüyordu ve yüzeyi inanılmayacak kadar pürüzsüzdü.

"Bu... atiyum mu?" diye sordu Marasi.

"Hayır," dedi Wax. "Eğer şu anda ortadan ikiye kesersen, soğudukları zaman sadece iki parça ahenkyumun olacak. Ama bu durumdayken metaller neredeyse ayrılıyorlar. Sol parçanın lerasiyumun özelliklerini kazandığını görebiliyorsun. Sağdaki parça... atiyumun tarifine uyuyor."

"Her zaman sanki ayrılmayı istiyormuş gibi görünüyor," dedi Steris. "Bunu yapmak için kendini hazırlıyormuş gibi."

"Harap ve Muhafaza," dedi Marasi. "Atiyum ve lerasiyum."

"Ben ahenkyumun bu kadar tehlikeli olmasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum," diye açıkladı Wax. "Ahenk harekete geçmekte zorluk çekiyor, değil mi? Bunu daha önce söylemişti. İki tarafı birbir- leriyie çelişiyor, onu kararsız, güçsüz bırakıyor."

“O, dengede,” dedi VenDell. “Eşit derecede koruma ve yıkıma izin verme ihtiyacı var.”

“Eh,” dedi Wax. “Ben bu türden bir denge yüzünden engelleniyor olmayan bir tanrıyla karşı karşıya olduğumuzdan gittikçe daha çok emin oluyorum. İlk başta şüpheliydim ama Marasi beni ikna etti.”

“Trell tehlikeli VenDell,” dedi Marasi parlak ışığa karşı gözünü kısarak. “Bizim bir şeyler yapmamız gerek. Ahenk’i bekleyemeyiz.”

“Neredeyse ben de ikna olacağım,” dedi VenDell. “Not hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Belirsiz,” dedi Marasi. “Ve muğlak.”

Wax ona bir bakış attı.

“Açıklayacağım,” diye söz verdi. “Ama önce... bununla başka bir şey yapacak mıyız?” Herkesin etrafına toplandığı güvenlik kutusuna doğru işaret etti.

“Biz bu metalin bütün Kuşam biçimlerini ittiğini fark ettik,” dedi Wax trellyum kazığı VenDeN’den geri alarak. “Ve ahenkyumu daha da kuvvetli itiyor. Ben... bir ahenkyum parçasını bu şekilde gerip sonra kesmek için trellyum kullanırsam ne olur diye düşünmüştüm. Bu iki tarafı daha da kuvvetle iterek biraz atiyum ve lerasiyumu birbirlerinden ayırabilir mi?”

Diğerlerine sırayla baktı.

“Bunun... patlaması ihtimali ne kadar?” diye sordu Allik.

“Deneyin ahenkyum içereceğini düşünürsek.” dedi Steris. “Ben müthiş derecede olası derim. Ama bir denemeye değer.”

“Güvenlik kutusu bunun için var, değil mi?” dedi Wax. “Dahası bu çok küçük bir ahenkyum parçası. Bir metal parçasının içinde ne kadar enerji olabilir?”

Sözleri havada asılı kaldı.

“Öyleyse...” dedi Allik. “Bence hepimiz diğer odaya geçer ve o bunu yaparken mümkün olduğu kadar uzakta dururuz, hı?”

“Hı,” diyerek onayladı Marasi.

Wax derin bir nefes aldı, sonra başıyla onayladı. “Bir zamanlayıcı ayarlarım,” dedi. “Bu bodrum bir otoyolu kaplamaya yetecek kadar betonla desteklendi, o yüzden üst katta olursak bir şey olmaması gerekir.”

“Kandraya yaptırabiliriz,” dedi Marasi. “O neredeyse ölümsüz.”

“Neredeyse ile gerçekten arasında sonsuz bir mesafe var Colms Hanım,” dedi VenDell. “Size küçük baskınınızda yardım etmem söylendi, imkânsızı başarmaya çalışırken hayatımı tehlikeye atmam değil; sanırım benim için bir cesediniz var.”

“Zamanlayıcı o zaman,” dedi Wax.

“Ben küçük bir trellyum kıymığı ayırayım da bütün kazığı kullanmamız gerekmesin,” dedi Steris.

“İyi fikir,” dedi Wax. Hidrolik zımbasını zamanlayıcı olarak kullanmanın bir yolu olmalıydı...

Her şeyi hazırlamaları en azından yarım saat sürdü. Bütün bu süre boyunca Wax düşündü. Ahenkyumu ayırırsa ne olacaktı? İki tane metali olurdu, tanrıların bedenleri. Antik efsanelere göre zamanı kontrol etmek ya da mitolojik Sissoyluları yaratmak gibi müthiş şeyler yapabilecek metaller. Peki ya bu güç Wax’in elinde olursa ne olacaktı? Bu neleri değiştirirdi?

Hiçbir şeyi, diye düşündü kendi kendine. *Ben öyle bir gücü zaten elimde tuttum. Ve elimdeyken, o gücü arkadaşlarımı kurtarmak için kullandım.*

Ayarlamaları bitirerek makineyi beş dakika sonra çalışacak şekilde kurdu. Zaman dolduğunda minik trellyum parçasını ısıtılmış ve gerilmiş ahenkyum boncuğunun ortasına doğru itecekti.

Güvenlik kutusunu sıkıca kapattı ve hep birlikte merdivenlerden yukarı kaçtılar ve tepedeki kalın metal kapıyı kilitlediler. Ve sonra... Wax beş dakikanın büyük ihtimalle fazla uzun olduğunu fark etti.

“Peki...” dedi saatini çıkarırken. “O notta ne diyor?”

“Mağaradaki kutulardan birinin içindeydi,” diye anlattı VenDell. “Patlamalarda yok olmayan az sayıdakinden biri.”

“Bugün mağaradayken maskeli ve koyu giysili bir silüet gördüm,” dedi Marasi. “O sırada bir yavaşlık baloncuğunun içindeydim ve bir bulanıklık şeklinde yaklaştı. Gitmeden önce sadece hızlı bir bakış atabildim ama bir kadındı ve bu da ondan olmalı.”

Kâğıdı Wax’e doğru tutarak kısa mesajı gösterdi.

İzliyoruz Marasi, yazıyordu. Ve *etkilendik.*

Aşağıda iç içe geçen üç elmas gibi küçük bir sembol vardı. Wax’e biraz tanıdık geldi ama daha önce bu sembolü gördüğünü hiç sancıyordu. Dahası daha önce bu deseni bir yerlerde gördüğünü düşündü.

“Sen bunu hiç gördün mü?” diye sordu Wax, VenDell’e.

“Ee...” dedi. “Bu cevap vermemin yasaklandığı bir soru. Özür diterim Lord Ladrian.”

“Yasaklandı mı?” diye sordu Steris. “Kimin tarafından?”

“Bizzat Ahenk tarafından Leydi Ladrian,” dedi VenDell. Wax’in hatırladığı kadarıyla ilk kez yaratık rahatsız olmuş gibi göründü. “Doğrudan ona sormanızı öneririm.”

“Harika,” dedi Marasi. “Biz gezegenin kendisinin güvenliği için çalışırken Tanrı’nın âşık olduğunu belli etmemeye çalışan bir çocuk gibi davrandığını bilmek güzel.”

“Sahte tanrılar öyledir,” dedi Allik ve odadaki herkesten ters bakışlar aldı. Omzunu silkti.

Herkes sessizleşti. *Neden beklediğin zaman birkaç dakika bitmek bilmiyor,* diye düşündü Wax.

“Ya sizin kemikleriniz Lord Ladrian," dedi VenDell. “Önerimi tekrar...”

“Satılık değiller.”

“Ama...”

“Satılık değiller.”

“Ah, peki o zaman,” dedi VenDell. “Sorduğum için beni suçlayamazsınız. Bu kadar kaliteli bir iskeletin boşa gidecek olması...”

Ani bir patlama bütün binayı sarstı. Avizeler tıngırdadı, Wax’in sağ tarafındaki pencere çatladı ve mutfakta bir yerlerde tabakların düştüğünü duydu.

“Pas tutası,” dedi Marasi. “Bunu büyük ihtimalle diğer oktantlardan hissetmişlerdir. Sence... güvenlik kutusu dayandı mı?”

“Öğrenmenin bir yolu var,” dedi Wax bodrum kapısına doğru yürüyerek.

“En azından bu sefer planlama sonucu oldu,” dedi Allik diğerlerine. “Hı?”

“Wax’in etrafında her zaman patlamalara karşı plan yapacaksın,” dedi Steris. “Çok zahmetten kurtartıyor.”

Wax kapıyı çekip açtı, sonra basamaklardan inmeye başladı.

16

Cali Ailesi Muhasebe ve Emlakçilik, bir morg gibi görünmüyor olabilirdi ama Wayne öyle olduğundan kesinlikle emindi. Çünkü böyle bir yerde çalışmaktan memnun olmak için adamın ölü olması gerekirdi.

Uzun Sıkıcı Herif ve Kısa Sıkıcı Herif onu oturttu ve tahnit etmeye hemen başladılar. Kaliteli ilaçlar da kullanmıyorlardı. Wayne her türlü içkiyi kabul ederdi ama hayır, bunlar mürekkep kullanıyordu.

"Yatırımlarınız yüksek riskli Üstat Wayne," dedi Uzun Sıkıcı Herif. "Biz daha dengeli bir portföy öneriyoruz."

"Kaç param var benim?" diye sordu Wayne somurtkanca.

"Şu anda yirmi milyondan daha fazla."

Oha lan. "Size evi olmayan insanlara vermenizi söylemiştim ya!"

"Evet, sizin uygun fiyatlı ev projeniz müthiş derecede başarılı oldu," dedi Kısa Sıkıcı Herif kulaklarını dikerek ve bir hesap defterine doğru uzandı. "Devlet yardımlarını önceden tahmin etmeniz gerçekten dâhiyane bir..."

"Ya o kız?" dedi Wayne. "Duvarlara fiş takan var ya?"

Uzun Sıkıcı Herif gülümsedi. "Tarcsel Hanım tarafından geliştirilen devrimsel elektrikli cihazlar finansal imparatorluğunuzun en ön saflarında ilerliyor Üstat Wayne! Kârlar astronomik."

"Emlak yatırımlarınız sağduyulu," dedi Kısa Sıkıcı Herif. "Ama Tarcsel Elektrik'teki mülkiyet payınızın bir kısmını tasfiye etmeniz ve ticari rakiplerine karşı tampon oluşturmak için başka, daha yeni şirketlere yatırım yapmanız gerekiyor. Şimdi ilk patentlerin süreleri dolmaya başladığı için ortaya çıkmaya başladılar."

“Sizin gerçekten kız arkadaş filan bulmanız lazım,” dedi Wayne.

“Ah, ikimizin de var Üstat Wayne,” dedi Kısa Sıkıcı Herif. “İtiraf etmeliyim ki Garisel oldukça popüler. Ve muhasebeci hanımların ne kadar çılgın olabileceği konusunda en ufak bir fikriniz olmadığından eminim! Yani daha geçen gece...”

“Ya bi sus, gözüme sokma şimdi,” diye homurdandı Wayne. Eh, direnmenin bir faydası yoktu. İnsan kendi cenazesinden kaçamazdı. Genelde öldüğü zaman bacakları çalışmadığı için. “Tamam. Bana o lanet şapkalardan birini verin.”

Muhasebeciler birbirlerine bakıştı ama Wayne sabırsızca elini salladı, o yüzden Uzun Sıkıcı Herif sonunda askıdaki kendi melon şapkasını aldı ve uzattı.

Wayne şapkayı başına taktı ve ölümü tam ve kusursuz bir şekilde gerçekleşti. Kemiklerine kadar paslansın. Gözlerini hesap defterlerine dikerek başparmağıyla çenesinin altını ovuşturdu. Ama bu yeterli değildi, o yüzden fazla düşünmeden Kısa Sıkıcı Herifin yeleğinin cebinden gözlüğünü aldı ve kendi cebine koydu.

Yetmiyordu. “Rica etsem bana biraz ballı çay getirebilir misiniz? Yanında biraz limon ve minik bir yaprak da nane olsun. Çok fazla değil elbette ki, sadece biraz tat katmak için. Anlıyorsun, değil mi Garisel? Aferin, aferin.”

Kısa süre sonra defterleri karıştırırken çayı elindeydi. Soyadı için “Terrissoylu” demişlerdi çünkü gerçek bir soyadı yoktu. Okumaya devam etti.

Evet, evet. Sayılar. Gerçekten de bol bol sayı vardı. Yüksek türden olanlardı, bu da onun gibi muhasebecilerin görmeyi sevdiği şeydi. Hesaplarda neredeyse hiç eksi yoktu. Evet, hım. Bu çayda yeteri kadar bal yoktu.

Defterlerin dediğini yalanlamanın hiç yolu yoktu. Wayne gerçekten de ölmüştü. Ve onun yerinde süslü bir herif yaşıyordu. Hayır, bu herif alenen zengindi.

“En azından serobentimi getirdiniz mi?” dedi.

Birileri devasa bir torba dolusu serobent getirdi. Eğer isterse iki ya da üç araba satın almaya yeterdi.

“Tamam o zaman,” dedi Wayne. “Şimdi şöyle yapacağız. Bunu görüyor musunuz?” cebinin içinden bir şey çıkardı. Gençleri yerel bir top oyunu derneğine girmeye çağıran bir el ilanıydı. “Bu elemanlara araç gereç almaları için para vereceğiz ve onların maçlarını yapmaları için bir yer inşa edeceğiz.”

“Efendim? Neden?” diye sordu Kısa Sıkıcı Herif.

“Oturacak yerler yapacağız ve herkesin izlemesine izin vereceğiz,” diye açıkladı Wayne. “Bak, bu aralar herkes bağıracak binlerini arıyor. Ve biz, dostlarım, onlara bunu sunacağız. Büyük ölçekli bir top oyunu derneği yaratacağız, her oktanttan bir takım olacak. Ben bir süredir düşünüyorum beyler, bu şehirde düzenli ve kontrollü bir şekilde sinirlenmenin bir yolunun olması gerekli.”

“Anlamadım efendim,” dedi Uzun Sıkıcı Herif.

“Meyhanelerin var olmasının bir sebebi var,” dedi Wayne. “İçki içilmesi için kontrollü bir ortam. İnsanlar her hâlükârda alkol almanın yollarını arayacaklar, bunu biliyoruz ve bunun için bir planımızın olması toplumsal açıdan daha iyi.

“Şu anda oktantlar gergin. Halk öfkeli. Dış Şehirler’e gelince, onlar resmen isyan ediyor! Bizim öfkenin de sarhoşluk gibi kontrollü bir ortamda tecrübe edilmesini sağlamamız, herkese sinirlenecek binlerini vermemiz gerekiyor.”

Wayne’e boş boş baktılar.

“Gruplar hâlinde adam toplatıp birbirlerine girdireceğiz,” dedi Wayne süslü olmayan bir aksanla. “Oktantları temsil eden takımlarda oynayacaklar, öylece herkes kendi beğendiği takımı sevip, öbürlerinden nefret edecek. Düzgün ve düzenli bir şekilde.”

“Ah!” dedi Kısa Sıkıcı Herif.

Ah zamane gençleri, alt tabakalarla ne kadar da çok yüz göz olup dillerini öğreniyorlardı. Yahu bu ikisi büyük ihtimalle altın bir tuvaleti nasıl cilalayacaklarını bile bilmiyorlardı! Skandal!

“Evet...” dedi Uzun Sıkıcı Herif. “Anlıyorum. Yerel topluluklar gibi ama bütün şehir ölçeğinde.”

“Halk yerel top oyunlarını seviyor,” diye açıkladı Wayne. “Bununla iyi bir şeyler yapabiliriz.”

“Yeterli bir büyüklükte arenalar inşa etmek pahalı olacak,” dedi Kısa Sıkıcı Herif. “Sizin için bile.”

“O zaman insanlardan ufak bir giriş ücreti isteyebiliriz,” dedi Wayne. “Herkes maddi katkıda bulunduğu şeylerden daha fazla zevk alır.”

“Evet...” dedi Uzun Sıkıcı Adam. “Evet, bu enteresan. Rekabetlerden çıkar sağlamak ve kişisel ilgi bu etkinliğin yeni bir boyutu olacak...”

“Çoğu aktivitenin en sevdiğim kısmı bu,” diye belirtti Wayne.

Uzun Sıkıcı Adam başını salladı. “Bu mükemmel. Bu konuyu en yetenekli çalışanlarımıza vereceğiz.”

“Yok,” dedi Wayne. “En kötü çalışanlarınıza verin. Onlar kaybet-

mayı daha iyi bilirler, bu durumda benim için o daha faydalı olur. Şimdi haydi hizmetkârların dövülmesini ve bunun neden onlar için o kadar da kötü bir şey olmadığından bahsedelim."

Pas tutsun bu şapkayı. Wayne sertçe çıkardı ve alnını sildi. Apta para ve aptal zengin şapkaları. Bunun içinde duygusal Allomansi'den korumak için alüminyum folyo bile vardı.

Eh, bu top oyunu fikri mutlaka sonunda onu batıracaktı. Ne de olsa bu Wayne'in en kötü fikriydi. Ve o büsbütün geri zekâlıydı. Şapkayı parmağının ucunda çevirdi ve düşündü. Ya Wax ya da daha beteri Marasi onun zengin olduğunu anlarsa ne olurdu? Dillerinden hiç kurtulamazdı.

Uzun Sıkıcı Adam yakasını çekiştirdi. "Siz... gerçekten de, ee... çalışanlarınız üzerinde fiziksel cezalandırma yöntemlerini kullanmanın yollarını araştırmamızı istiyor musunuz?"

"I ıh," dedi Wayne. "Çalışmak yeterince iyi bir ceza zaten." "Efendim ya himayenize eklediğiniz maddeler? Daha olağandışı olanları hakkında biraz daha konuşmak istiyorduk."

"I ıh. Başka."

"Şu andaki konut durumunuz..."

"I ıh. Başka."

"Otomobil filonuz?"

İşte onları seviyordu. "Ne olmuş onlara?"

"Yeni bir Victori var," dedi Kısa Sıkıcı Herif otomobilin bir resmini çıkararak. Tavanı yoktu. Yani eğer istiyorsan sürerken havaya tükürebilirdin.

"Vay, iyiymiş," dedi Wayne. "Bana bir tane alın."

"Emredersiniz efendim," dedi Kısa Sıkıcı Adam. "Şirketten kaç pay satın alalım?"

Wayne ona gözlerini kıstı. "Ne yaptığını görmüyorum sanma."

Masumca Wayne'e baktılar.

"Yüzden beşten fazlası olmasın," dedi Wayne. "Ve o top oynayan herifler meşhur oldukları zaman onlara bu otomobilleri sürdürün ki daha popüler filan olsunlar. Ha, bir de adını top oyunundan başka bir şey yapalım. Belki koşucu konumlarda Metalsoyluların olmalarına izin verelim. Ve kalecinin de. Öyle işler daha ilginç olur."

"Nasıl isterseniz Üstat Wayne."

Şapkayı parmağının ucunda çevirdi. *Ben diğer insanların içini Wayne kadar iyi okuyabilen hiç kimseyle karşılaşmadım.* Muhasebecilerin bile içini okuyabiliyordu.

Ondan nefret eden bir kızın içini okuyabilir miydi peki?

Başlangıç olarak ne yaptığını hatırlaması gerekiyordu. Wayne o acıyı hak ediyordu.

Allriandre ediyor muydu? Wayne gözlerini kapatarak her ay Wayne'in sinsi sinsi geldiğini görmenin nasıl bir şey olması gerektiğini düşündü. O herif. O rezil herif. Onu rahat bırakamaz mıydı?

Anlayacakla anlamak

istemiyorsa?

Hay lanet. Çok geçti.

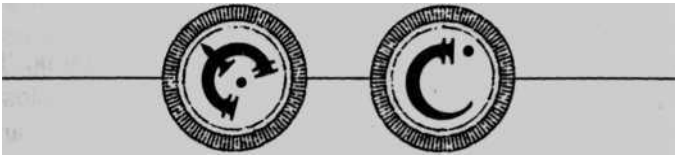
"Hey Cali," dedi gözlerini açıp Kısa Sıkıcı Herife bakarak. "Benim için bir teslimat ayarlamanızı istiyorum. Genç bir kadın ve ailesine biraz para verilecek. Ee, her ay. Şimdi bir çocuğu da oldu ve zamanında para gitmesi lazım. Bu benim bizzat yapmam gereken bir görüşme ama benim... işlerim yoğunlaşıyor. Evet, artık fazla meşgulüm...

"Müşterilerimizin çoğunun benzer ihtiyaçları var Üstat Wayne, dedi Kısa Sıkıcı Herif. "Bize adresi verirseniz sessiz sedasız halledileceğinden emin oluruz."

Neden öyle demişti ki şimdi? Eh, neyse, Jaxy haklıydı. Eğer Way- ne ölecekse, en azından kibar türden ölü olacak ve fırtınalar sırasında ormandan çıkıp milleti yemeye çalışmayacaktı.

Cesetlerin bile prensipleri olmalıydı.

17

Steris son zamanlarda diğer insanları anlamak konusunda iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Bir zamanlar onların da kendisiyle aynı endişeleri duyduklarını ama kaygılarını aşırı derecede iyi gizledikleri-ni düşünürdü. Yaşı ilerledikçe daha inanılmaz bir şeylerin olduğunu anladı. Onlar endişe etmiyorlardı, hem de hiç.

Onların zihninin arka tarafında asılı durarak sürekli önemli bir şeyleri unuttuklarını fısıldayan bir ses yoktu. Onlar yaptıkları hataları ve nasıl daha iyi planlar yapabileceklerini düşünmekle saatler harcamıyordu. Harika bir rahatlık ile dehşet verici bir cehalet arasında sürekli olarak gidip gelen bir şekilde yaşıyorlardı.

Sonra yaşı daha da ilerlemişti. Waxillium'la evlenmişti. Arkadaşlar edinmiş -gerçek arkadaşlar hem de- ve daha net görür olmuştu. Herkes dünyayı farklı görüyordu ve Firari insanları birbirlerini tamamlamaları için yaratmıştı. Metal ve alaşım. Her İtmeye bir Çekme.

Diğerleri aşağıdaki patlamaya garip bir heyecan ve hevesle karşılık verdi, neredeyse birbirleriyle yarışarak kapıya doğru gittiler. Ama ya basamaklar hasar görmüşse? Steris'in laboratuvarda bir patlama olması durumunda takip edilecek eksiksiz bir listesi vardı. Bunun üzerinde çalışarak üç gece harcamıştı.

Hepsini seviyordu. Ve bu yüzden seslenip uyarmak, onları güvenli bir şekilde geride tutmak, kendilerini riske atmalarını yasaklamak istiyordu. Ayrıca bazı zamanlarda ne kadar aşırıya kaçabildiğini de biliyordu. Son yılların en büyük keşfi bu olmuştu. Okuma grubundaki kadınlarla yaptığı tartışmaların faydası olmuştu. Hazırlıklarının bazıları

faydalılığın ötesine geçiyordu. Bu sınırı anlamak kendi kendini anlamak için hayati önem taşıyordu.

Ve Steris'in itiraf etmesi gerekirdi ki, bugün biraz sağduyu göstermişlerdi. Onun önerisi üzerine VenDell'i önden gönderdiler, düşmek ona zarar vermezdi. Sonra Wax gitti çünkü eğer basamaklar çökerse iyi kötü uçabilirdi. Daha başka bir şeyler de patlayacak mı diye basamakların dibinde tereddüt ettikten sonra destekli kapıyı açtılar.

"Bekleyin!" dedi Steris, sonra el çantasını karıştırdı. "Maske."

Herkese kumaş maskeler verdi. Allik'e bile, ne de olsa onun tahta maskesi havayı filtrelemezdi. Maskeleri dalgınlıkla, belki biraz gözlerini devirerek aldılar. Wax dışında hepsi, o kendi maskesini takarken gülümsemişti.

Steris'in hazırlıklarından hoşlanıyordu. SevimJi görüyordu. Ama onun da ötesinde takdir ediyordu. Wax Steris'in mızmız değil, faydalı olduğunu düşünüyordu.

"Patlamalar için listende dikkat edilecek bir şey var mı?" diye sordu.

Steris ev kazaları defterini çıkarırken bir sıcaklık hissetti. Evet, aşırı olabildiğini biliyordu. Ama aynı zamanda listeleri yapmak rahatlatıcıydı. Onları yazdığı zaman korkuları hafifliyordu. Eğer bir şeyi düşünür, değerlendirir ve listelerse, o zaman üzerinde bir gücü kalmıyordu; Steris'in onun üzerinde gücü oluyordu.

"Asit birikintileri," diye belirtti Steris. "Onlar birbirlerine karışarak zehirli dumanlar üretebilir. Cam kırıkları. İkincil patlamalar, özellikle de açıkta duran ahenkyumdan. Büyük korkularım bunlar."

Wax düşündü. "Marasi," dedi kapıyı itip açarken. "Ben hidroklorik ve hipokloröz asitle deney yapıyordum."

"Bunun anlamı da?"

"Klorin gazı," dedi.

VenDell Marasi'nin kolunu kavradı. Kandralar asitler konusunda takıntılıydı.

Steris'i şaşırtan bir şekilde onu dinlediler. Bodruma yerleştirilmiş kuvvetli vantilatörler çalışmadığı için Steris sıradan bir ev vantilatörü getirdi. Sonra hep birlikte merdivenlerden yukarı çıkıp malikânenin dlŞinda bodrumun havalanmasını beklediler. Aşağı geri indiklerinde herkes maskelerini şikâyet etmeden taktı ve Steris'in bir set kullana-rak havayı test etmesini beklediler. Ondan sonra bodrumu incelerken bastıkları yerlere dikkat ettiler.

Güvenlik kutusunun kapağı odanın öbür ucuna küçük bir gezinti

yapmıştı ve şimdi karşı duvarın kalın betonuna derinlemesine saplanıl

mış olarak duruyordu. Kutunun çeliği tamir edilemeyecek derecede harap olmuştu. Odanın geri kalanına gelince...

Eh, görünüşe göre yeni bir spektroskop sipariş etmesi gerekecekti. Ve bir santrifüj. Ve bir dizi yeni tüp. Ve... ee... yeni duvarlar...

Üzerlerine basma riskini ortadan kaldırmak için cam kırıklarını süpürme içgüdüsünü bastırdı. Bunun yerine Waxillium'un yakınında kaldı. İlginç bir şeyler keşfedebilirdi.

"Hay pas tutası," dedi Wax güvenlik kutusunun kalıntılarına doğru yürürken. "Bu şey 85 grama kadar ahenkyum patlamalarına bile dayanmıştı. Bu deneyde onun yüzde birinden daha azını kullandım." Kutunun kalıntılarına doğru elini uzattı.

Steris önünde bir eldiveni salladı.

"Doğru," dedi Wax alıp takarken, sonra kırık çelik kutunun üst tarafını eliyle yokladı. Elini çektiğinde üstü bazı siyah zerrelerle kaplıydı, çok küçük metal tozlarıydı. VenDell yürüyerek yanlarına geldi. Marasi kasa kapağını incelerken, Allik de yukarıdan bir süpürge getirmiş ve cam kırıklarını süpürüyordu.

Steris onu zaten seviyordu elbette, büyük ölçüde kız kardeşine yönelik davranışlarından dolayı. Ama o anda Allik hakkındaki görüşü bir basamak daha yükseldi.

"Bu tozları test etmeliyiz," dedi Wax. "Ama... ben bunun atiyum veya lerasiyum olduğunu sanmıyorum. Aletlerden geriye kalan demirin tozu gibi görünüyor."

Steris yine de bir örnek kesesine biraz doldurdu. Waxillium duvardaki kutunun içine uzandı, sonra cebinden çıkardığı küçük bir eğeyle kutunun arka tarafında dumanı tüten bir şeyi söktü.

"Ahenkyum," dedi Steris bunu koyması için fazladan bir yağ şi- şeciği çıkarırken. "Kutunun arka tarafını kaplamış. Bence... bu deney başarısız oldu. Ayıramadı."

"Aslında ben çok ama çok daha tehlikeli bir şeyi başardığınızı düşünüyorum," dedi VenDell. Küçük bir defter çıkardı. "Burada ne kadar ahenkyum kullandınız? Birkaç gram mı?"

"Yaklaşık yarım gram."

"Bu patlayıcı kuvvet..." dedi VenDell. "Bu yıkım seviyesi... Bu kadar küçük bir örnekle. Mümkün ama sadece..."

"Ne?" dedi Wax.

"Bu patlama metallerin ayrılması yüzünden olmadı," dedi VenDell- "Bu seviyede bir enerji yayılımı sadece Kuşam'ın bir kısmı ya da maddenin enerjiye dönüşmesi sonucunda ortaya çıkabilir."

Kimsenin anlamadığını fark etmiş gibi göründü ve devam etti. "İnanıyorum ki size Kuşam'ın doğası hakkında yeteri kadar ders anlattım," dedi VenDell. "Bu benim özellikle ilgilendiğim bir konu. En büyük uzmanlık alanım olan kafataslarının dışında..."

"Satılık değil," diye hatırlattı Wax ona.

"Benimki satılık," dedi Steris.

İkisi de ona baktı.

"Öldüğüm zaman ne işime yarayacak ki?" diye sordu. "Şu anda paramın olması çok daha iyi olacak."

"Her zaman dediğim gibi," diye cevap verdi VenDell. "Faniliğinizi oluşturduğunuz güzel iç kabuklar sayesinde aşıyorsunuz. İnsanoğlunun kemikleri de okyanustaki kum madalyonları gibi. Scadrial üzerindeki varlığınızın kalıcı bir kanıtı. Satışın ayrıntılarını ileri bir tarihte konuşacağız Leydi Ladrian.

"Şu an için kısa keseyim. Kozmerdeki her şey üç özün birinden oluşur. İlki maddedir: etrafınızdaki fiziksel malzemelerdir. Aksonlardan oluşur, bildiğimiz olabilecek en küçük şeylerdir."

"Madde olmayan... maddeler mi var?" diye sordu Steris.

"Elbette," dedi kandra. "Enerji var." Odanın betona gömülü ve güçlendirilmiş olduğu için hâlâ çalışan iki ışığının olduğu tavanına doğru elini salladı. "Elektrik, ısı, ışık... Son zamanlarda türünüz onu oldukça iyi kullanmaya başladı. Sizin için iyi. Gayet modern."

"Ya üçüncüsü?" diye sordu Wax.

"Kuşam," dedi VenDell. "Tanrıların özü. Her şeyin Kuşamlı bir bileşeni vardır, normalde belli beceriler olmadan erişilemez. Siz metal yaktığınız zaman doğrudan Ruhsal Âlem'den Kuşam çekiyorsunuz Lord Ladrian ve bunu iş yapmak için kullanıyorsunuz. Tıpkı enerjinin [0] lambaları çalıştırarak iş yapması gibi. Ama anahtar fikir şu: Kuşam, Tadde ve enerji aslen hep aynı şeydir."

"Ben... bir keresinde bunu hissetmiştim," dedi Waxillium yüzünde dalgın bir ifadeyle. "Bantları kullanırken. Her şeyin aynı madde olduğunu."

"Gerçekten de öyle!" diye cevap verdi VenDell. "Ve özler birbirlerine dönüşebilir. Enerji Kuşam'a dönebilir. Ferusimya'nın ruhu bu- [dur]- Kuşam maddeye dönebilir. Ahenkyumun kaynağı bu. Ve madde [e]nerjiye dönüşebilir."

"Bunun örneği de..." dedi Steris.

VenDell yok olmuş odaya işaret etti. "Az önce şahit olduğumuza banıyorum. Maddenin içinde kısılı olan inanılmaz miktarda enerji var

dır. Bunun küçük bir kısmını yaymayı başardınız, o kutuya koyduğunuz maddenin sadece küçük bir parçasını, ama yine de öyle. Eğer tam enerji dönüşümü yaratmanın bir yolunu bulursanız... Eh, Ahenk bunun yıkıcı gücünün onu korkuttuğunu söylüyor. Fena hâlde." "Korkmalı," dedi Waxillium. "Çünkü bunu başarması kolay oldu. Fazlasıyla kolay."

"Eh, iki tane son derece ender maddeyi gerektiriyor," dedi VenDell. "Ve büyük bir miktarda enerjiyi de, doğru mu?"

"Büyük bir miktar," diye itiraf etti Waxillium. "Bu kadar küçük bir örnek için. Bunu daha büyük ölçekte yapmak için oldukça yüksek miktarda elektrik gerekir. Ama yıkım potansiyeli..."

"Katılıyorum." VenDell'in derisi... solmuş denemezdi, şeffaflaşmıştı. "Benim... bunu rapor etmem gerekiyor. Kusura bakmazsanız ben üst katta Ahenk'le görüşeceğim. İzninizle."

Waxillium Steris'e bir bakış attı. "En kötü durum?" diye sordu. Steris düşündü. Olabilecek en kötü şey neydi? Bariz görünüyordu.

"Ya Küme'nin bundan zaten haberi varsa?" diye sordu Steris. "Marasi ölen adamın Havza'ya külü geri getirmekten bahsettiğini söylemişti. Belki bombalar kullanmayı planlıyorlardı?"

Wax başıyla onayladı, ifadesi tatsızdı. O da aynı şeyi düşünmüştü. "Eğer Küme bu etkileşimi keşfettiyse, o zaman büyük ihtimalle kazara olmuştur," dedi Steris. "Ya da bizim gibi bir deney yaparken. Bunun bir kaydı olabilir."

"Dış Şehirler'deki açıklanamayan patlamaları araştırabiliriz," dedi Wax. "Akıllıca. Kül... Ya bunun gibi bir patlayıcı eski Küldağları'ndan birinin içine yerleştirilirse? Tekrar faal hâle getirilebilirler mi?"

"Bu kulağa yeteri kadar dehşet verici geliyor," dedi Steris derin bir mide bulantısı hissederek. Bu ihtimali nasıl hiç düşünmemişti? Görünüşe göre endişelenmesi gereken planlar söz konusuydu. Ama daha önce yapılacak işler vardı. "Kütüphaneden Dış Şehirler'in gazetelerini istetip kuleye gönderteceğim. Oradan başlayabiliriz."

Wax başıyla onayladı. "Marasi'nin otoritesiyle Polis teşkilatının kayıtlarına da ulaşabilmen gerekir."

Bu harika bir öneriydi. Steris yürüyerek odaya döndüğünde Allik'in yanından geçti, bisküvilerinin duvara yapışmış kalıntılarını bulmuştu. Marasi'nin yanına geldi. Son zamanlarda onunla zaman geçirmek- hoş olmuştu. Çocukluklarında her zaman kardeşlik sevgisi gösterebilecek bir konumda olmamışlardı. Şimdi taşradaki bir köşke yerleşmiş

olan babaları Marasi'nin gayrimeşru statüsünden utanç duyuyordu. Steris her zaman Marasi'nin bunu babalarından değil, kendisinden kaynaklanan bir kusur olarak görmesinden endişe etmişti.

Marasi düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünüyordu, gerçi kırık kapakta bu kadar büyüleyici olan şeyin ne olduğu Steris'i aşıyordu. Ancak sessiz kaldı. Sessizlik Steris'i rahatsız etmezdi. Tamamen nötr bir şeydi.

"Dünya ne kadar hızlı değişiyor," diye fısıldadı Marasi en sonunda. "Daha hava gemilerini bırak, elektrikli ışıklara zar zor alıştım. Sonra bu tanrı var... başka bir dünyadan gelen. Şimdi de tek bir tutamıyla bir odayı yok edebilen bir patlayıcı..."

"Ben de endişeliyim," dedi Steris. "Keşke bu olayları önceden tahmin etmek mümkün olsaydı."

"Zamanımı neden cinayet davaları ve basit suçlarla harcadığımı merak etmeme neden oluyor," dedi Marasi. "Bunların da önemli olduğunun farkındayım... ama oralarda bir yerlerde birileri var Steris. Bunların hepsini bilen birileri. Dünyaların kaderini değiştiren hareketler yapan kişiler. Görebildiğim kadarıyla onları denetleyen hiçbir otorite yok. Onlar büyük ihtimalle bizim sıradan suçluları kovaladığımızı ve onları rahat bıraktığımızı gördükleri için memnun oluyorlardır."

"O yüzden sen Küme'yi kovalıyorsun," dedi Steris başıyla onaylayarak. "Bu yüzden teşkilattaki çoğu kişi senin biraz fazla abarttığını düşündükleri hâlde zamanının büyük kısmını onlara adıyorsun."

Marasi kıs kıs güldü. "Kalıtsal herhâlde."

Steris gülümsedi, sonra Marasi yüzündeki maske yüzünden bunu göremeyeceği için kendini aptal hissetti. Ancak Steris bir şeyler diyemeden önce Waxillium kendini patlattı.

Neyse ki çok daha küçük bir patlamaydı ama onu geriye fırlatıp yere düşürecek kadar kuvvetliydi. Steris endişeyle koşturdu ve onu sersemlemiş ama nispeten sağlam hâlde buldu. Doğrulup otururken Steris'in kolunu kavradı, başını salladı. Güzel yeleği yırtılmış ve yanmıştı, hem de Versuli olanıydı. Steris'in verdiği önlük biraz olsun koruyabilmişti.

Üstünü silkeledi. Her ne kadar itiraf etmekten hoşlanmasa da, Waxillium'un yaşı ilerliyordu. Yirmi yaşındayken patlamak ellisinde Patlamaktan çok farklı bir şeydi.

"Evet," dedi Steris'e. "İkincil patlamalar hakkında bir şey mi demiştin?"

"Listemdeydi," diye fısıldadı Steris.

“Sorun değil,” dedi Waxillium elini okşayarak. “İyi hissediyorum. Sadece aptalca bir şey yaptım. Güvenlik kutusunun arkasına yapışmış ahenkyumu topluyordum. Öyle bırakmak için fazla değerli ve havaya ya da daha önceki deneyden kalmış bir sıvıya filan tepki vermiş olmalı...”

Hapşırdı, sonra güven vermek için Steris’e gülümsedi. Maskesi görünürde yoktu, patlama sırasında sökülüp gitmiş olmalıydı.

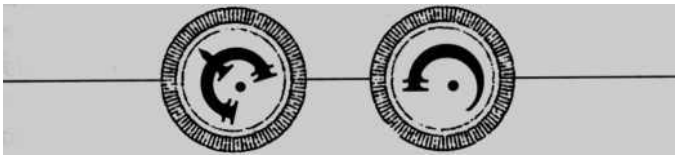
Steris endişesini ondan gizledi. Waxillium Ladrian’la evlendiği zaman kendi kendine yemin ettiği bir şey vardı: Onun hakkında kaygılanmayı bırakmayacak ama olmak istediği kişi olmasını da engellemeyecekti.

Ne zaman bir araştırmaya girişse, Steris dehşete düşüyordu. Bunun ona karşı olan davranışlarını kontrol etmesine izin vermiyordu. Waxillium’un önünde bir engel olmayacaktı. Onu bunu yapamayacak kadar çok seviyordu. Bunun yerine onun dünyasının bir parçası olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ateş altında olmak, evde oturup Waxillium’un ateş altında olup olmadığını merak etmekten daha iyiydi.

Onun da karşılık olarak Steris’in dünyasının bir parçası olmaya çalışması sonsuz bir sevinç kaynağıydı. Politikaya daha fazla ilgi göstermesi. Onunla birlikte hesaplara bakarak zaman geçirmesi. Birbirlerine uyuyorlardı, Steris’in önceden hayal bile edemeyeceği kadar iyi hem de. Ve Steris onun her dokunuşunda hâlâ bir sıcaklık hissedebiliyordu.

“Hadi çay yapalım,” dedi Wax onun yardımıyla ayağa kalkarken. “Ve bunları konuşalım.”

18

Kulakları ikinci patlama yüzünden uğuldayan Marasi kanepeye yerleşti. Allik yanında oturdu, maskesini indirmişti. Şu anda yaptığı gibi sakız çiğnerken bunu yapmaya meyilliydi. Onun için gözle görülür bir şekilde çiğnemek kültürel bir kabahatti. Garip. Maskeyi yukarı ancak yemek yemek için kaldırabilirdi.

Yine de kolunu onunkine doladı ve Allik de başını omzuna yasladı. Bu günlerde onun tam zamanlı olarak buralarda olması çok iyiydi be. İlişkilerinin ilk yılları on altı çeşit sinir bozucu olmuştu.

VenDell'in Ahenk'e rapor vermeyi bitirmesini beklerlerken Wax hava gemisini ve yeni elçiyle görüşmesini anlattı. Allik'in tarif yüzünden gerildiğini hissetti.

"Bu Birincil Daal," diye açıkladı diğerlerine. "Ona... Ordular büyük saygı duyar."

"Politik açıdan önemli olduğunu anlamıştım," dedi Wax.

"Hayır Wax," dedi Marasi. "Orduların saygı duyması savaşta başanlı olduğu anlamına geliyor."

"Yani gelişi gerçekten bir tehdit," dedi Steris Wax'e yaslandığı yerden, defteri elindeydi, ayakkabılarını çıkarmış ve ayaklarını toplayarak sanki gerçekten rahat gibi görüneceği bir şekilde oturmuştu.

Ne kadar da değişti, diye düşündü Marasi. Steris'in asla başkalarının önünde ayakkabılarını çıkarmaya cüret edemeyeceği bir zamanı hatırlıyordu. Kusursuz bir şekilde oturur, çay bardağıyla tabağını düz tuttuğundan emin olmaya çalışırdı.

Marasi kardeşini her zaman sevmişti, kızgınlık ve sosyal konumlar

aralarına girdiği zamanlarda bile, ama asla Steris'i hoş biri olarak görmemişti. Bu son yıllara kadar değil. Bir kısmı Steris'in değişmesiydi ama başka bir kısmı Marasi'yle Steris'in her zaman aynı yükleri, aynı kapana kısılmışlık hissini paylaştıklarını fark etmesi olmuştu.

"Ben bir tehdit demezdim Steris," dedi Allik. "Özel olarak değil. Ama doğruysa ve Birlik nihayet vücut bulmuşsa o zaman beş millet kuzeye doğru ortak bir cephe oluşturmayı kabul etmiştir, o zaman bu bir... sembol? Size ellerindekilerin en iyisini gönderiyorlar. Bunu bilmenizi istiyorlar."

"En iyisi ve en katısı mı desek?" dedi Wax. "Kesinlikle selefinden daha uzlaşmaz."

"Evet, Sıfatlı Waxillium," dedi Allik başıyla onaylayarak. "Sizin onlara baskı uygulayamayacağınızı bilmenizi istiyorlar."

"Hedeflerinden birinin Matem Bantları'nı halkına geri götürmek olduğunu söyledi," dedi Wax. "Bu hâlen hassas bir konu mu?"

"Hassas da neymiş," dedi Allik. "Bantlar'ı burada bırakmayı kabul etmemiz sanki... ölen babamızın naaşım size bırakmamız gibi, hı? Ayrıca güçlü bir silah da olan bir naaş. Bu karar hiç kimsenin hoşuna gitmedi.

"Daal'ı buraya göndermek, ona Bantları geri alacağını söyletmek... bu bir sembol, hı? Bir beyan. Sizin halkınıza karşı fazla yumuşak davranıldığını ve bu yumuşaklığın sona ereceğini anlatmak istiyorlar." Yerinde kımıldandı, sonra maskesini yukarı kaldırdı. "Üz

günüm."

"Bu seçimi sen yapmadın Allik."

"Hayır," dedi. "Ama seçimi reddetmedim de."

"Hayatım, evet ettin." Marasi kolunu sıktı. "Her şeyin sorumluluğunu üzerine almak zorunda değilsin."

Allik ona gülümsedi, sonra maskesini indirdi. VenDell'in geri geldiğini düşünmesine sebep olan ayak sesleri geldi ama sonra onun yerine oturma odasına Wayne daldı.

"Hey!" dedi. "Hepiniz patladınız ve beni beklemediniz mi?"

"Waxillium patladı," dedi Steris. "Geri kalanlarımız sadece buna şahit oldu. Sana inat yapmıştır diye düşünüyorum."

"Eminim öyle yapmıştır pas tutası," dedi Wayne Wax'e doğru gözlerini kısarak. "İyi misin birader?"

"Kulaklarım çınlıyor," dedi Wax. "Ve gayet net bir şekilde ideal patlatılma yaşımın en azından yirmi yıl geride kaldığını hatırladım. Ama iyiyim."

“Geri dönmene sevindim Wayne,” dedi Marasi öne eğilerek.

döndüğüm çok iyi oldu,” diye mırıldandı Wayne. “Odadaki besinci teker olmak herkesin hayalini kurduğu şey, evet tabu kı. Sert adımlarla küçük servis sehpasına gitti ve bir bardak çay koydu, sonra bardağı masada bıraktı ve bütün çaydanlığı alarak bir koltuğa yerleşti. “Ne?” dedi herkesin bakışlarına karşı. “Neredeyse bitmiş ve borusunu seviyorum. Oradan içmesi eğlenceli.

Gösterdi, bu da Steris’in eliyle yüzünü kapatmasına neden oldu. Marasi içini çekti ama bir şey söylemedi. Wayne oturuyorsa bir şeyleri çalması daha az olasıydı. Yine de her ihtimale karşı cüzdanını kont“Tamam,” dedi Marasi gruba. “Planımın ana hatları var. Yerel b çeteyi yöneten Devir’i taklit ederek Bilming’e gitmesi beklenen bir teslimatı götüreceğiz.”

Wax öne eğildi. “Şu anda elimizde olan tutukluları sorgulamanın yeterli olmayacağından emin miyiz?”

“Buralı serserilere benziyorlar,” dedi Marasi.

“Pek bir şeyden haberleri olmayacaktır,” diyerek onayladı Wax. “O zaman senin planın için herhangi bir Metalsoyluyu yakalamaya hazır olacak birkaç memur istemen gerek.

“Reddi’ye uzman bir takıma ihtiyacımızın olduğunu söyleyip duruyorum,” dedi Marasi. “Sadece Metalsoylularla baş etmek için olan özel bir ekip. Sanırım... Reddi bizi o ekip olarak görüyor.

Bu sözler havada asılı dururken VenDell en sonunda başını sallayarak geldi. “Bana bir kere daha büyük aciliyetle size şu andaki planlarınız için yardım etmem emredildi.”

“Ne dedi?” diye sordu Marasi. “Patlama hakkında o bir şey bili yor mu?”

“O... endişeli.” VenDell durakladı. “Trellyumun diğer Kuşam şekilleri üzerinde itici bir etkisi var. Sadece ahenkyuma dokundurması bile tehlikeli ama sizin yaptığınız gibi ahenkyumu önce ısıtıp, sonra germekle onun ‘Kuşamlı bir madde-enerji transferi’ diye adlandırdığı bir şey yarattınız. Bu... çok kötü.”

“Haber onu şaşırttı mı?” diye sordu Wax. “Ahenk bizim bunu yapabilmemiz yüzünden şaşkın gibi göründü mu? Yoksa bunu yapmamızı bekliyor muydu?”

“Emin değilim,” dedi VenDell. “Sadece aktardıklarımı söyledi. Ondan fazlası için... eh, Ahenk’i anlaması güç olabiliyor. Sanırım size

bunu benim söylememe gerek yoktur. Size yeni bir not gönderdi mi Lord Waxillium?"

"Evet," dedi Wax. "Sanırım benim trellyumdan bir küpe yapmam gerektiğini ima ediyordu."

"Ne için?" dedi Marasi kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Wax. "Sanırım onunla iletişim kurmam için olan son birkaç çağrısını görmezden geldiğim için benim ilgimi çekmeye çalışıyor."

"Bu sefer farklı Waxillium," dedi VenDell alçak sesle. "Bu sefer... Ahenk korkuyor."

Oda Wayne'in çaydanlığın borusundan şapırtıyla çay içmesinin dışında sessizleşti. Marasi onun matarasından çaydanlığa bir şeyler eklediğini gördüğünü düşündü ve bunun onu rahatsız etmesine engel olmaya çalıştı. Çayın içine kim içki katardı ki?

MeLaan, diye düşündü Marasi. *Kalıcı olarak ayrılmışlar.* Pas tutası, diğer her şeye rağmen Wayne'i o sevdiği makarnacıya götürmek için zaman ayırmaya karar verdi. Sevdiği memurların birkaçını da yanlarında getirmeliydi, Wayne'e arkadaşlarının olduğunu hatırlatacaktı.

"Planımı kısa süre içinde uygulamamız gerek," dedi odaya. "Defter Bilming'e giden bir sonraki nakliyatın üç gün sonra olacağını söylüyor ve ben de hazır olmak istiyorum."

"Bu iyi bir plan Marasi," dedi Wax. "Steris ve benim de sen planını uygularken üzerinde çalışabileceğimiz bir şeyler var."

"Ahenk'le mi konuşacaksın?" diye sordu Marasi.

"Belki," dedi Wax, düşünceli görünüyordu. "Ona cevap verecek miyim karar vermedim."

İlginç bir şekilde Marasi'nin baskınına katılmayı istediğine işaret etmemişti. Marasi gelmesine itiraz etmezdi ama bugünlerde Wax'i tam çözemiyordu. O Yabanlar paltolarını antreye asmasında bir veda havası vardı, sanki eski hayatına adanmış bir sunak gibi. Öte yandan geçen yıl polis memuru statüsünün yenilenmesi konusu açıldığı zaman Reddi'den yetkisini iptal etmemesini istemişti.

Wax notlarını karalarken ona yaslanmış duran Steris'e bir baktı. "Az önce bir şey düşündük," dedi Marasi'ye. "Küme'nin ahenkyum ve trellyumu karıştırmanın patlayıcı etkisinden haberi olup olmadığını öğrenmemiz hayati önem taşıyor. Bunun için araştırma yapacağız."

"Güzel fikir," dedi Marasi başıyla onaylayarak.

Evet, bu kesinleştiriyordu. Birkaç yıl önce olsa, Marasi onun kendi soruşturmasına karışmayacağını duyduğu için memnun olabilirdi

ama o duyguyu bastırdı. Ne kadar uzun olursa olsun, Wax'in gölgesinin kendi başarılarını örtmesine izin vermediği için kendiyle gurur duyuyordu. Dahası Wax'in yerine kahraman olma fırsatı da olmuştu, Wax'e vermesinden önce Matem Bantları Marasi'nin eline geçmişti. Ama Marasi öyle bir kişi değildi.

O yüzden bugün Wax'in ona katılmayacağını duyduğu için üzülüyordu. Hatta bu sefer Wax'in onunla geleceğini varsaymış olduğunu fark ederek endişelendi bile. Sahiden Küme'nin yüksek seviyeli üyelerini bulmak için gerçek bir fırsatı varsa... eh, bu nihayet onların varlığını kanıtlayabildi. Ve cevapları bulabilirdi.

Ama... Marasi onu zorlayamazdı. Zorlamaması gerekirdi. Eğer Wax kendini bir zamanlar olduğu kadar dinç hissetmiyorsa nasıl itiraz edecekti?

"Gidip o hapisteki elemanları biraz daha dinleyeyim," dedi Way- ne. "VenDell, sen de gelmek istiyor musun? Belki sana şiven hakkında birkaç tüyo veririm."

"Üstat Wayne," dedi kandra. "Ben yüzlerce yıllık taklit tecrübesi olan ölümsüz bir kandrayım."

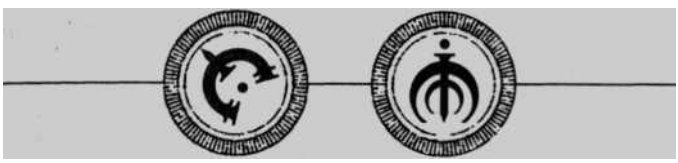
"Ama kullandığını gördüğüm bütün bedenlerde her zaman küçümseyici bir zengin sesiyle konuşuyorsun," dedi Wayne. "Yani... tüyo istiyor musun, istemiyor musun birader?"

"Bana..." VenDell içini çekti. "Ahenk bana size destek vermemi doğrudan emretti aslında. Öff. Saha çalışması ne kadar nahoş. Ama sanırım hayır diyemem."

Marasi kanepede arkasına yaslanmış olan düşünceli Wax'e bir bakış attı. Ahenk'in ona gönderdiği mektup elindeydi.

"Tamam o zaman," dedi Marasi. "Hadi gidelim."

19

♦ ♦

Üç gün sonra Wax kulenin çatı katındaki çalışma odasında dikilmiş, batıya doğru bakıyordu. Bilming'e doğru. Bu gece hiç sis yoktu. Sanki haftalardır hiç görmemiş gibi geliyordu.

Marasi'nin baskını için hazırlıklar iyi gitmişti. Defterde malların nasıl götürüleceği konusunda açık talimatlar vardı. Sorgulamalardan edindikleri bilgilerle Marasi tutukluların kullanmayı planladıkları kamyonları bulmuştu. Tutukluların kıyafetleri ellerindeydi ve VenDell de liderlerini oynuyordu. En iyi işlerinden birini çıkarmış olan Wayne yanında rolünü desteklemeye hazırdı. Hatta götürdükleri kutulardaki mallar bile gerçekti.

Bu gece bir ara yola çıkacaklardı. Wax onların gidişini izlemeyecekti elbette. Fazla göze batabiliyordu ve Marasi de düşmanın hileyi fark etmeyeceğinden emin olmak için akıl edilebilecek her önlemi almıştı.

Güvende olacaklar, dedi kendi kendine. *Kıyafetleri kusursuz ve Marasi de aşırı derecede yetenekli.*

Burası Havza'ydı, Yabanlar'daki kanunsuz bir kasaba değildi. Marasi'nin şehirdeki en iyi polis memurlarıyla bol bol kaynağa erişimi vardı. Birkaç gün önce aptalca laboratuvarını patlatmanın ağrılarını çeken yaşlı Seherkurşun'la boş tabancasına ihtiyacı yoktu.

Yine de Wax oyalandı, küçük çalışma odasının geniş pencerelerinden dışarı baktı. Bu son yıllarda şehrin gittikçe daha da fazla elektriğe geçişini izlemek heyecan verici olmuştu. Bu dönüşümü gösteren birkaç ayda bir bu yüksek bakış açısından alınmış evanotipleri vardı.

Işıklar ve sokaklardan bir ağ, her biri Elendel'in takımyıldızına yeni bir ışıldayan parça ekleyen gelişimin sakin ışığıyla pırıldayan evler. Işıklar bir gün hiç karanlığın kalmayacağı kadar yayılır mıydı acaba?

Steris yanına geldi ve ona bir bardak çay verdi. "Söğüt tozlu," diye fısıldadı. "Ağrıların için."

"Her şeyi düşünüyorsun," dedi Wax bir yudum alarak. "Çocuklar nasıl?"

"Uyuyorlar," dedi Steris. "Çalışmaya geri dönmemiz sorun olmaz."

Birlikte neredeyse her düz yüzeyin gazete yığınları koymak için ayrılmış olduğu oturma odasına geri döndüler. Bunların hepsini incelemeleri için birilerini kiralayabilirlerdi ama eğlenceyi neden başkalarına bırakacaklardı ki?

Hem gerçekten eğlenceliydi. Wax'in bir zamanlar hoşuna gidecek olan türden değildi ama eğlence yaptığın iş kadar yanındakilerle de ilgiliydi. Birlikte yere oturdular -bütün koltukların üzerleri kâğıtlarla kaplıydı- ve okumaya devam ettiler. Havza'nın tüm şehirlerindeki herhangi bir patlamaya değinen haberler arıyorlardı.

Zaman geçirmek için ayrıca komik görünen şeylere de bakıyorlardı.

" 'Sulak Sürü Seyirciyi Sevdi', " dedi Steris bir gazeteyi kaldırarak. "Neden her zaman bu yinelemeli cümlelerde 'seyirci' kullanıyorlar?"

"Akıllarına başka bir kelime gelmediği için mi?" dedi Wax gülümseyerek. "Ne sürüsüymüş?"

"Filler bir yüzme havuzunun içinden geçmiş," dedi Steris. "Bence biraz abartılı gibi."

Wax kendi manşetini gösterdi. " 'Katran Yiyen Çocuğa Annesi İlaç Niyetine Fare Yedirdi'."

"İşte bu gerçek olamaz," dedi Steris gazeteyi ondan alırken. Ama 9erçek bir haberdi ve güvenilir bir gazetedeydi. Görünüşe göre en Prestijli kaynaklar bile sakin günlerde sayfaları boş bırakmamak için zevzekliğe başvurabiliyordu. Steris sırıtarak bunu komik manşetler yığınına ekledi.

Asıl aramaları için Steris bir sistem kurmuştu, çünkü böyle biriydi- İlk önce sadece manşetleri okuyorlar, sayfaları kalın ya da büyük puntolu yazılmış belli kelimeler arayarak hızla gözden geçiriyor- lardı. Umut vadeden her şey ayrı bir yığına ekleniyordu. Ama haberi okumuyorlardı. Birbirleriyle kıyaslamak ve daha da iyi ayıklamak için bunların hepsini birlikte okuyorlardı.

Bugün getirilen son posta gazeteleri neredeyse bitirmişlerdi. Wax patlamanın etkilerini atlatamamış gibi görünse de bu işten hoşlanıyordu, özellikle karısıyla birlikte zaman geçirdikleri için. Görüşünde gariplik olmaya devam ediyor, bazen sadece bir ya da iki saniye için gözleri bulanıyordu. Ve zihni ona oyunlar oynuyor, metal yakmadığı hâlde mavi Allomantik çizgiler gördüğünü düşünmesine neden oluyordu.

Sağlığıyla ilgili endişelerini bir kenara bıraktı ve bir şey de söylemedi. Steris'i kaygılandırmak istemiyordu. Daha önce de patlamalardan kurtulmuştu. Toz Sahili'ndeki maden patlaması yüzünden eli hâlâ ağrıyordu...

"Burada bir tane var," dedi Steris ona ciddi bir manşeti göstererek. "Bir tren istasyonunda patlama."

Wax okurken çenesini ovuşturdu. "Kazan arızasına benziyor. Fazla şüpheli değil."

"Belki bir şeyleri örtbas etmek içindir?"

Wax başını iki yana salladı. Metalürji deneyleri yapmak için garip bir yere benziyordu. Yakınlarda çok fazla kişi vardı. Ama öte yandan Wax deneylerini bir malikânenin bodrumunda yapmıştı. Yani belli olmazdı.

Steris bunu "belki" yığınına eklerken Wax de yıldırım düşmesi yüzünden olduğu oldukça belli olan bir yangından bahseden yeni gazetesini "olası değil" yığınına koydu. Bunların hiçbirisi ona doğru gelmiyordu, bunun da onu mutlu etmesi gerekirdi. Belki de düşmanları ahenkyum ve trellyum arasındaki patlayıcı tepkimeyi keşfetmemişlerdi.

Ne yazık ki bu türdeki araştırmalar tam olarak o sebep yüzünden sinir bozucu olabiliyordu. Wax kanıt bulmayı istemiyordu çünkü bu korkularını tescilleyecekti. Ama hiçbir şey bulamazlarsa da gerçekten mi bir şey yok, yoksa sadece kendisi mi bir şeyleri kaçırdı asla bilemezlerdi.

" 'Yılan Yavru Yarasayı Yedi'?" dedi Steris ona komik yığınından bir manşeti göstererek. "Huylarına bu kadar sadık kalmalarını takdir etmek gerek."

"Yılanlar yarasa yer mi?" diye sordu Wax.

"Görünüşe göre bu yiyormuş." Gülümsedi. Muhafaza adına, Wax o gülümsemeyi nasıl da seviyordu. Kendini daha önemsiz bir şeylerin peşinde olmayı dilerken buldu.

Küller yine yağacak, diye düşündü ürpererek. Sık sık Külkıyamet'ten

önceki mitolojik zamanlarda yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmişti. Miraç Savaşçısı ve Wax'in kendi uzak atası Tanrıların Rehberi'nin yaşadığı zamanlarda.

O günlerde dünya ölüydü. Kül de derişiydi, cesedi çürürken parça parça dökülüyordu...

İçini çekerek gözlerini ovuşturdu, yine o garip mavi ışıkları görmüştü. Neyse ki çay iyi gelmeye başlıyordu ve en azından baş ağrısı azalmıştı.

"Wax?" diye sordu Steris alçak sesle. "Marasi ve Wayne'le birlikte gitmeyi istiyor muydun?"

"Onlar halleder," dedi Wax. "Bana ihtiyaçları yok."

"Sorduğum bu değildi aşkım," dedi Steris hafifçe.

Wax bir an düşündü. Sonra başını sallayarak reddetti. "İstemiyorum Steris. Gerçekten istemiyorum. Bunu geçen gün fark ettim. Ben... hayatımın o dönemini kapattım. Gerçekten de öyle şeylerle işim bitti gibi hissediyorum."

Bir şey hariç. Kız kardeşinin Küme'de olması. Hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Tehlikeliydi.

Çoğu ailenin nahoş üyeleri vardı. Ve bunların çoğuyla da basitçe uzak durularak baş edilebilirdi. Wax'inkiyse bütün Havza'yı tehlikeye atıyordu.

Tekrar kül yağmurları...

Ama gerçekten o hayatı geride bıraktığını hissediyordu. Geleceğe bakmaya hazırdı. O yüzden Steris'e Demoux şehrindeki bir dizi kırık pencereden bahseden bir haberi gösterdi. Küçük bir hortum sonucu gibi görünüyordu, Yabanlar'ı vuran asıl dehşet verici kasırgaların küçük kuzeniydi. Ama belki bir patlama gibi ani bir basınç değişikliğinin alameti de olabilirdi.

Bunu "olası değil" yığınına koydular. Ne yazık ki böyle geçen bir saatten sonra gazete yığınlarının sonuna yaklaşmışlardı ve hiçbir sağlam kanıtları yoktu. Sadece çok sayıda düşük ihtimal vardı.

Steris bir diğer gazeteyi daha olası değil yığınına ekleyen Wax'i izledi. Wax bir şey söylemediği hâlde onun ne düşündüğünü biliyordu.

"Bir şey var," diye itiraf etti Steris'e. "Kız kardeşim. Onunla benim ilgilenmem gerekir. Ama burada Elendel'de yapmam gereken önemli işler var. Dahası ben artık öyle bir adam değilim.

"İlla öyle ya da böyle bir adam olman gerekiyor mu?" diye sordu Steris.

"Seçim yapmam gerek. Herkes gibi."

"Peki ya Elendel'e ilk geri döndüğün zaman?" diye sordu. "İlk kez tabancanı bir kenara koymaya karar verdiğinde?"

"Bu farklı," diye açıkladı Wax. "O zaman ben kendimden kaçıyordum. Kaçmayı altı yıl önce dağlarda bıraktım Steris. İstediğim şey bu. Olmak istediğim adam bu. Ben burada mutluyum."

Steris ona yaslandı, yanındaki istikrarlı bir sıcaklıktı. "Biri ya da öbürü olmak zorunda olmadığını bildiğin sürece sorun yok," diye fısıldadı. "Kendini iki farklı hayatı yaşayan iki ayrı adam olarak görmek zorunda değilsin Wax. O adamlar aynı kişi. Ve benim sevdiğim de o."

Wax bunu düşündü, o Yabanlar'daki geçmişini geride bırakmaya kararlı bir şekilde Elendel'e döndüğü günleri hatırladı. Çünkü yapması gerektiğini düşündüğü şey buydu. Ve... eh, çünkü bir parçasını kaybetmişti. En sonunda Lessie'nin geri dönmesiyle tekrar açılan bir yaraydı.

Güneydeki donmuş bir dağın zirvesinde ölümün eşiğinde yatmak Wax'in bakış açısını değiştirmişti. Elendel'e geri döndüğünde tekrar yaşamayı başarmıştı. Değişmeyi, büyümeyi. Ama öte yandan... bu artık geçmişteki Wax'ten farklı biri olduğu anlamına geliyor muydu? Bir ağacın iç halkaları sadece artık havayla temasları olmadığı için ağacın parçaları olmayı bırakıyorlar mıydı?

"Onlar için endişeleniyorum," diye itiraf etti Steris'e. "Ve... Havza'nın güvenliği için endişeleniyorum. Marasi ve Wayne'e güvenmiyormuşum gibi hareket etmek istemiyorum. Ama..." Cebine uzandı ve küpenin olduğu zarfı çıkardı. Hâlâ takmamıştı. "Geçen yıl VenDell bana bir görev önerdiği zaman aynı aciliyet yoktu. Aynı huzursuzluğu hissetmiyordum. Şu anda her ne oluyorsa bunun görmezden gelmek için fazla büyük bir şey olduğundan korkuyorum. Ne kadar becerikli olurlarsa olsunlar, dedektiflerle ya da polis memurlarıyla durdurulmak için fazla tehlikeli olduklarını hissediyorum."

"Başka bir tanrı," dedi Steris.

Wax ikinci bir zarf çıkardı. "Bunu yaptırdım," dedi sallayarak içinden bir şey çıkarırken. Başka bir küpeydi. Metalde kırmızımsı bir ton vardı. Bir iğneden fazla bir şey değildi, metal eritilemediği ya da dövülemediği için sadece ortasındaki çubukta birtrellyum parçası vardı.

"Trellyumu incelemeleri için üniversiteye verdiğim zaman benim için bunu imal etmelerini istedim," diye açıkladı. "Ahenk ihtiyacım olabileceğini söylediği için."

"Marasi'nin dediğine inanıyor musun? Yeni kül yağmurlarına? O... karanlık zamanların geri dönebileceğine?"

“Bilmiyorum,” dedi Wax. “Ama VenDell Ahenk’in korktuğunu söyledi. Ve bu da beni dehşete düşürüyor.”

Steris parmağıyla kucağındaki gazete yığınına vurdu. “Hadi en kötü ihtimali bulalım. Düşün. Şu andaki araştırmamız konusunda hayal edebildiğin en kötü şey ne?”

“En kötü korkum mu?” dedi Wax düşünerek. “Yıllarca geride kalmış olmamız. Küme’nin bu ahenkyum ve trellyum tepkimesini bizim düşündüğümüzden çok daha uzun süredir bilmesi. Belki o ilk Mal- wish gemisi buraya çakıldığından beri. Korkum Küme’nin bir plan yapmaya başlamış olması değil. Korkum o planın son aşamasına gelmiş olmamız.”

“Bunu kanıtlamak için araştırabileceğimiz herhangi bir şey var mı?” diye sordu Steris.

Wax ayağa kalkarak her yığını başka bir şehirden gelmiş gazetelerle dolu odaya baktı. “Pas tutası,” dedi. “Aramamız gereken kaza patlamaları değil. Kasıtlı patlamaları arıyor olmalıydık. Ve fazla yeni gazetelere bakıyoruz. Eğer durum böyleyse, şimdi beş ya da altı yıl geride kalmış olabilir.” Durakladı. “Deneme yapmak isteyeceklerdir. Uzun zaman önceki tek bir patlama olmayacak. Bir şekilde gizlenmiş olan... bir dizi patlama olmalı... çünkü eğer bu silahı keşfetmişlerse geliştirmek isteyecekler. Güçlendirmek.”

“Nasıl?” diye sordu Steris. “Ahenkyum hırsızlıklarının kayıtlarını mı aramalıyız?”

“Bunun gazetelere düşeceğini hiç sanmıyorum,” dedi Wax odada dönerek. “Küme kaynaklarını gizlice aktarma konusunda iyi, özellikle de kaçakçılıkla. Marasi’nin bulguları bunu kanıtlıyor.”

O zaman ne olacaktı? Wax’in istediği şeyi bulmanın herhangi bir yolu var mıydı? Silah testlerinin kanıtı... gizlenmiş patlamalar...

“Deprem,” diye fısıldadı Wax.

“Ne dedin?”

“Depremler,” dedi Wax Steris’in yanında diz çökerek. “Patlamaları yer altında, mağaraların içinde test ederler. Gizlenebileceği ve kontrol altında tutulabileceği yerlerde. Ama sismografları kandıramazlar.”

Manşetlere tekrar giriştiler ama bu sefer farklı bir dizi kıstası arıyorlardı. Ve itiraf etmesi gerekirse Wax yöntemi biraz çiğniyor, sadece manşetlere bakmak yerine haberlerin içeriğine de bir göz atıyordu. Bunu yapmakla fazla uzun zaman harcadığı zaman Steris onu dürülüyordu ama Wax meraklanmıştı. Ve heyecanlanmıştı.

Cevaplar buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Aramaları üç saat sürdü. Ama gece yarısını geçtiklerinde Wax buldu. Bilming'de olan bir şeyler hakkında bir Elendel gazetesinde bir dizi haber vardı.

"Metro mu?" diye sordu Steris kaşlarını çatarak.

"Şehirde yıllar önce başlamış garip depremler hakkında raporlar var," diye açıkladı Wax. "Yetkililer hızla Bilming'in de Elendel'deki gibi bir yeraltı tren hattı inşa etmeye karar verdiğini açıklamış."

"Gerçek olabilir," dedi Steris bu haberi daha da açan başka bir gazeteyi okuyarak. "Biz de metro inşaatı için patlayıcı kullandık."

"Ama Bilming'in metroya neden ihtiyacı olsun? O kadar gururlandıkları şu monorayları var. Onunla hava atmaya bayılıyorlar. Dahası bu patlamalar dört buçuk yıldır devam ediyor ama tek bir tane çalışan metro hatları yok."

"Şüpheli," dedi Steris bir sonraki habere göz atarak. "Çok şüpheli. Yedi ay önce yeni bir proje başlamış... Büyük çaplı patlamalarla binaların sarsıldığı haberleri var. Ta burada Elendel'den bile ölçülebilmişler."

"Bunun ekonomik bir skandal olduğunu söylüyorlar, inşaat şirketlerinin paraları çaldığını. Ama başka şeyler olduğu açık."

Steris başını daha kuvvetle salladı. Bunu yayınlayan gazete en güvenilir kaynaklardan değildi -o aptal Jak'ın saçma hikâyelerini basan en son gazeteydi- ama burada bir şeyler vardı. Şimdi ne aradıklarını bildikleri için bunu birkaç başka gazete de doğruluyordu.

Pas tutası, diye düşündü Wax. Küme yerleşim merkezlerinin altında mı deney yapıyordu? Neden? Sadece boş mağara bulabildikleri yer orası olduğu için mi? Bu korktuğundan bile daha beter olabilirdi. Bilming bir donanma inşa etmeye de başlamamış mıydı?

Evet. Bundan bahseden başka haberler vardı. Sözde Bilming tersaneleri Havza için Güney'den gelebilecek bir saldırıya karşı koruyucu bir filo inşa ediyordu. Ama buna daha ilk Malvvish hava gemilerinin gelmesinden önce başlamışlardı. Ve kesinlikle toplarının özellikleriyle övünmeyi seviyorlardı.

Bu gemiler güya Elendel'in kontrolü altındaydı. Ama kimse buna gerçekten inanmıyordu.

"Wax..." dedi Steris. "Marasi'nin defterindeki şu nakliyat listesi. Gümrüğün ne kadar sıkı kontrol edildiğini inceliyorlardı. Bir şeyleri Elendel'e gizlice sokmanın ne kadar zor olacağını..."

Wax'in içini bir soğuk doldurdu. Elendel'den içeriye ne sokmak isteyebilirlerdi?

Bir uumuc*. ..... „ ,

"Farklı kasa büyüklüklerini deniyorlar gibi gorunuyordu, dedi Wax. "Ve tren ya da kamyonla getirildikleri zaman incelenmelerinin ne kadar olası olduğunu."

"Bu bomba ne kadar büyük olabilir?" dedi Steris. "Teorik olarak.

"Büyük olan jeneratör kadar olacaktır," diye cevapladı Wax. Eğer bizim keşfettiğimiz yöntemle çalışıyorsa, o zaman çok büyük miktarlarda elektriğe ihtiyaçları olacak. Evlere giden basit kabloların ve hatta sanayi mahallelerinin hatlarının taşıyabileceğinden çok daha fazlasına. Makine için büyük ihtimalle çok büyük bir kasa inşa etmeleri gerekecek."

"Bu da hangi boyutların şüphe yarattığı ve hangilerinin yaratmadığını neden araştırdıklarını açıklıyor. Wax, eğer haklıysan o zaman gazeteler bunu dört yıldan uzun süredir test ettiklerine işaret ediyor. Başarılı bir şekilde. Bombayı zaten yapmış olabilirler. Sadece... şehirden içeri sokmanın bir yolunu arıyorlar.

Pas tutası. Yan masaya ve zarflara baktı. Sonra nihayet Ahenk'in ona gönderdiği ilk küpeyi çıkardı. Altı yıl olmuştu. Ahenk i ilgilendiren bir şeyler yapma arzusu gittikçe daha da azalmıştı. Artık Tanrı dan nefret etmiyordu, yine de...

Steris'e baktı, o da başını sallayarak onayladı. O yüzden Wax küpeyi taktı.

Ve bir anda başka bir yere gitti.

Havada asılı duruyor, dünyanın tamamını ve ötesine uzanan karanlık engini altında görebiliyordu. Her ne kadar ayakları sağlam zemin üzerindeymiş gibi hissetse de bir an şaşkınlık içinde durdu. Rahatsız ediciydi.

Normalde bir küpeyi taktığı zaman böyle olmazdı. Ama daha önce buraya bir kere gelmişti. O donmuş dağın zirvesinde.

Ahenk ileride duruyordu. Geleneksel Terris cübbesi giymiş dingin bir silüetti. Şefkatli gözleri vardı. İlk önce tereddüt eden Wax görünmez zeminde Ahenk'e doğru yürüdü. Eğer gözlerini şaşılaştırırsa Ahenk iki geniş kanadıyla kozmer kadar engin görünürdü. Bir beyaz, bir siyah. Ortada birbirlerine karışıyor ama uçları sonsuzla uzanıyordu.

Bunun kalbinde de o vardı. Terrisliydi. Başı temiz tıraşlıydı. Uzun yüzünün hatları yuvarlaktı. Bir efsanenin yüzüydü, ellerini arkasında kavuşturmuş dikiliyordu. Endişeli görünüyordu.

"Buraya son geldiğimde ölmüştüm, diye belirtti Wax.

-

"Ölüyordun," dedi Ahenk. "Ölümün tam eşiğindeydin. Bazen ben de orada yaşadığımı düşünüyorum. Her zaman oradayım, kenarı üzerinde dengede duran bir sikke gibi... iki tarafta da birer uçurum var..."

"Geçen sefer gördüğüm kırmızılık nerede?" diye sordu Wax başıyla gezegene doğru işaret ederek. Altı yıl önce sanki gezegeni yutmaya çalışırmış gibi üzerine çöken kırmızı bir sis vardı. "Püskürttün mü?"

"Hayır," dedi Ahenk alçak sesle. "Gezegeni Kuşamladı. Beni... Kuşamladı. Gördüğün şey bir örtüydü Waxillium. Yavaş tepki verdim. Bu benim... gittikçe daha da tehlikeli hâle gelen bir kusurum. Neler olduğunu anlayana kadar o örtü üzerimi örtmüştü. Zarar vermiyor, sadece görme gücümü engelliyor."

"Yani..."

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi Ahenk alçak sesle aşağıdaki gezegene bakarak. "Trell ne yapıyor? Ne planlıyor? O sisi bir tür paravan olarak kullandı. Saldırdığım zaman da sis geleceği görme becerime bulaştı. Geçici olarak. Birkaç yıl içinde kurtulacağım. Bu tanrıların zaman ölçüsünde hiçbir şey. Öte yandan..."

"Öte yandan şu an için tehlikeli."

"Evet," dedi Ahenk. "Miyop bir insan gibi tehlikeyi ancak çok yakına geldiğinde görebiliyorum." Tereddüt etti, sonra Wax'e baktı. "Seni görebiliyorum, duyabiliyorum. Seninle Bağlantımız var. Ve o yüzden keşfettiğin şeyleri biliyorum. Daha çok zamanım olduğunu zannediyordum. Sadece şimdi fazla yavaş kaldığımı fark ediyorum. Bir kere daha fazla yavaş..."

Wax buna hak ettiği ağırlığı vererek düşündü. Bunlar insanın kolay sindireceği konular ya da kavramlar değildi. Tanrı kör olmuştu. Düşman onları yıllarca geride bırakmıştı. Bir bomba yapılmış ve şehrinin kalbine ulaşmak için bir yol arıyordu.

Bir soru öne çıkıyordu. Eski bir kanun adamı deyimi. Bir adamı durdurmak istiyorsan, ne istediğini bileceksin. Kim olduğunu.

"Ahenk," dedi Wax. "Trell kim?"

"Trell, Muhtariyet denen tanrı," diye cevap verdi Ahenk. "Bizim Adonalsium Paresi dediğimiz bir şey. Muhtariyet benimki gibi bir güce sahip, gerçekliği ve varoluşu değiştirebilen tehlikeli bir kuvvet. Her ne kadar Muhtariyet'in sahibi Bavadin adında bir kadın olsa da, çok sayıdaki farklı yüzleri ya da suretleri birbirlerinden bağımsız olarak hareket ediyor. Antik kitaplarımızdan erkek bir tanrı olan Trell de bunlardan biri sayılabilir."

Wax gözlerini kırptı.

"Bu kadar açık bir cevap beklemiyor muydun?" diye sordu Ahenk.

"Geçmişte her zaman cevap alamamıştım."

"Ben daha iyi iş çıkarmaya çalışıyorum."

Bu söz nedense Ahenk'in kör olduğunu duymak kadar rahatsız ediciydi. Tanrı'nın daha iyi iş çıkarmasına gerek olmamalıydı.

"Muhtariyet'in kendisiyle çok ender olarak konuşabiliyorsun," diye devam etti Ahenk. "Benim bulabildiğim kadarıyla suretleri üzerinden konuşuyor. Bazen benlik kazanmalarına izin verdiği kendi parçaları, bazen gücünün bir kısmını bahşettiği seçilmiş kişiler oluyor."

"Muhtariyet ona karşı bir tehdit oluşturduğu için dünyamızı yok etmeye karar verdi. Ama inanıyorum ki... kontrol altında tutulabileceği sürece varlığını sürdürmesine izin vermek için ikna edildi. Geçen yıl körlüğüm başladığı zaman en çaresiz hâlimde olacağımı düşünerek Muhtariyet bana bir ültimatom verdi. Bu dünyayı ona vermemi ve başka bir tanesine gitmemi talep etti.

"Talebini reddettim ve gördüğüm en son şeylerden biri Muhtariyet'in seçtiği kişi oldu. Onu bu dünyanın değerli olduğuna ikna eden ve fethedilmesi için bir plan öneren kişi."

"Kardeşim mi?"

Ahenk başıyla onayladı. "Küme'nin lideri. Muhtariyet tarafından Kuşamlandı. Bir tanrının bu dünya üzerindeki sureti oldu."

Wax yavaşça nefesini bıraktı. Telsin.

Onu düşünmek anında bir ihanet acısı hissetmesine neden oluyordu. Wax, Telsin'in onu vuracağını fark ettiği o korkunç anda tam olarak ne hissettiğini hatırlıyordu. Wax'in sevgisine, ona yardım etmek için olan çabalarına rağmen, Telsin en başından beri ona düşman olmuştu.

Yıllara rağmen acı keskindi. Ve geçmişiyle ilgili her şeyi aşmış olmadığını fark etti. Bir bağ kalmıştı, hassas bir sinir.

Telsin'in elinde bir tanrının gücünün olduğunu düşünmek... Pas tutası.

Gençliğini insanları manipüle etmekle geçirmişti. İstediğini alırdı. Telsin her zaman istediğini alırdı. Arkadaşlarıyla gizli gizli dışarı çıkarken yetişkinleri tatlı, itaatkâr ve kusursuz bir çocuk olduğuna ikna etmesi yeteri kadar kötüydü. Şehrin önde gelenleriyle büyük oyunlar °ynamaya başladığı zaman işler tehlikeli hâle gelmişti. Ve Küme yi bulup dünya politikasını biçimlendirmeye başladığı zaman da her şey ölümcül olmuştu.

Bu güçle ne yapardı?

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye hesap sordu Wax.

"Bir yıl önce sana sordurdum," dedi Ahenk. "İlk kör olduğum zaman. Benimle konuşmayı istemiyordun. Ben de buna saygı göstermeye çalışıyordum.

Lanet olsun.

"Ama Wax zamanı yine geldi," dedi Ahenk alçak sesle. "Bir kılıca ihtiyacım var."

Bir *kılıç.* Lessie'yi ikinci kez öldürdüğü zaman da kılıç olmuştu. Tanrı'nın pis işini yapıyor, iğnesi eksik olduğu için delirmiş kandrası- nı öldürüyordu.

"Değiştiğini biliyorum," dedi Ahenk. "Seni duydum. Şimdi mutlu olduğunu biliyorum. Benimle hiçbir işinin olmamasını istiyorsun."

"Ama kız kardeşimin elinde bir tanrının gücü var," dedi Wax. "Pas tutası. Marasi ve Wayne, bu baskından haberi var mı? Arkadaşlarım tehlikede mi?"

"Keşke cevap verebilseydim," diye cevap verdi Ahenk. "Bildiğim kadarıyla düşmanın onların planları hakkında hiçbir fikri yok. Ama... ben körüm ve senin kardeşin son derecede tehlikeli. Wax, bunu başka yollarla da çözmeye çalıştım. Başarısız oldum. Ve o yüzden her zaman güvenebildiğim aynı silaha geri dönüyorum."

Wax derin bir nefes aldı. "Bildiğin kadarıyla anlat."

"Kabul ediyor musun?"

"İlk önce bana bildiklerini anlat. Kız kardeşimin planları hakkında, bu tanrı hakkında. İlgili olan her şeyi."

"Çoğunu paylaştım," dedi Ahenk. "Belki bilmelisin ki, bu güçlerin her birinin, bu Parelerin bizim Niyet dediğimiz bir şeyi var. Zorlayıcı bir amaç. Bende iki tane var: biri beni korumaya ve muhafaza etmeye, diğeri de yok etmeye zorluyor.

"Muhtariyet geri kalanlarımızdan uzak durmaya, kendi bildiğini yapmaya zorlanıyor. Takipçilerini kendilerini kanıtlamaları için zorluyor ve cesur olanları, büyük zorluklar karşısında başarılı olanları ödüllendiriyor. Büyük planlara ve büyük başarılara saygısı var. Ben kız kardeşinin bu yüzden Muhtariyet'i gezegenimizi doğrudan yok etmemeye ikna edebildiğini tahmin ediyorum. Ya da en azından beklemeye."

"Telsin yine de bir felaket yaratmayı planlıyor," dedi Wax. "Elendel'i yok etmeye çalışıyor. Ama bunun ona ne getirisi ne? Diğer şehirler böy- lesine korkunç bir yıkım karşısında isyan edecekler, Telsin bu kadar cok kisivi öldürdükten sonra ona itaat edeceklerini

“Telsin çaresiz,” dedi Ahenk. “Kız kardeşin Bilming’e yerleşti. Onu orada bir imparatorluk inşa etmeye çalışırken bulacaksın. Tanrısının hâlâ halkımıza savaş açmak ve yok etmek için hevesli olduğunun farkında olmalı. O yüzden elinden geleni yapmaya çalışıyor. Eğer Telsin ElendeL’i yok ederse, Havza’yı kontrol altına almaya çalışabilir ve Trell’e bu gezegeni yönetme becerisine sahip olduğunu kanıtlayabilir. Gerçek amacının bu olup olmadığını bilmiyorum ama en olası ihtimal bu gibi görünüyor.” Ahenk Wax’e baktı. “Üzgünüm. Bu kadar ileri gideceğini fark etmemiştim.”

Wax bakışlarını kaçırdı ama Ahenk’i suçlamak zordu. Wax’in kendisi de Telsin konusunda yıllarca kör olmuştu ve onun tanrısal bir paravan şeklinde bir bahanesi de yoktu. Her zaman Telsin’i gerçekten tanıyanın kendisi olduğunu varsaymıştı. Sonunda kendinin de oyunlarındaki kandırılmış bir başka piyon olduğunu anlayana kadar. Bir aptal gibi hissetmişti. Neden Telsin herkesi oyuna getirdiği hâlde kendisini kandırmayacağını düşünmüştü?

Çünkü bir parçası kız kardeşini seviyordu. Telsin’in o tetiği çektiği ve Wax’in gerçeği öğrendiği ana kadar. Aile bağları onun için zapt etmek ve oyuna getirmek için kullanabileceği özellikle güçlü bir ipten başka bir şey değildi.

“Eğer keşfettiğin şey doğruysa benim örtüyü üzerimden atmam için fazla zamanımız olmayabilir,” dedi Ahenk. “Muhtariyet başka dünyalardan bu gezegeni işgal etmek ve herkesi yok etmek için bir ordu topluyor. Telsin bunu engellemeye çalışıyor. İki plan da bizim için felaket ve ikisi de uygulamaya konuldu.”

Wax derin bir nefes aldı. “Bana ikinci bir küpe yaptırdın. Seninle konuşmam için sonunda beni ikna eden şey bu oldu. Neden?”

“İşe yarayacağını umut etmiştim,” dedi Ahenk dudaklarında bir 9ülümsemenin iziyle. “En iyi davetiye iyi bir bilmecedir.”

“Onunla ne yapacağım?”

“Miraç Savaşçısı Vin, Harap’a direnirken, taktığı minik küpenin on-lan birbirlerine bağladığından habersizdi. Harap’ın zihninin içine girmesini, onunla konuşmasını sağlıyordu. Bağlantı kurmasını.” Wax in küpesine işaret etti. “Bir trellyum iğne Trell’in suretiyle aranda Bağıntı kuracak, benimle aranda olana benzer şekilde. O seni, sen de °nu görebileceksin.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedi Wax başını iki Vana sallayarak. “İkimiz ne zaman karşılaşsak beni alt ediyor. Onun °yunlarını oynamamam gerek.”

Ahenk gülümsedi. Zayıf bir gülümsemeydi, duygular konusunda hevesli olamayacak kadar ağır yüklerin altında olan birinin ifadesiydi. Ahenk bunu yapmak için özellikle çaba harcıyormuş gibi görünüyordu. "Nasıl istersen. Bu, kullanman için bir araç. Ben Muhtariyet'e karşı oyunları tekrar ve tekrar kaybettim, yine de sana gönderebileceğim biraz yardım var. Bazıları harekete geçmelerinin arkasında benim olduğumu bilmiyor. Ancak görevimizin aciliyetinden haberim yoktu. Bombanın hazır olabileceğini bilmiyordum. Gafil avlandım. Hedefleri de buydu, diye düşünüyorum ben. O yüzden sormak zorundayım. Tekrar kılıcım olacak mısın Waxillium?"

"Mutlaka gerekli mi?"

"Kız kardeşinin benim yerime geçerek bu gezegenin vekilharcı konumunu alması fikrine karşı ne hissettiğine bağlı," dedi Ahenk.

"Böyle... bir ihtimal gerçekten var mı?"

"Evet."

"Pas ve Harap."

"Telsin'in planını bozarsan Muhtariyet onu terk edecek. En iyi şansımız bu."

"Ya Muhtariyet'in getireceği ordu?"

"Kardeşinin planına engel olduktan sonra onları durdurmak için yeterince zamanımızın olmasını umut etmek zorunda kalacağız."

Kulağa pek başarılı bir plan gibi gelmiyordu. Wax Ahenk'e baktı ve bu sefer farklı bir şey gördü. Güçlerin enginliğini ya da hatta efsanevi bir karakteri değil. Bir adamı. Hiçbirinin hazır olmadığı bir savaşın içine sürüklenmiş, başkalarının ustalaşmak için tahminen binlerce yıl harcadığı güçleri öğrenmek için çabalıyordu.

Elinden geleni yapıyor, diye düşündü Wax. *Ve sahip olduğu zıt güçler tarafından ezilmemek için çırpınıyor. Yardıma ihtiyacı var ve yardım edecek benden başka kimsesi yok.*

Wax Yabanlar'a gittiği zaman amacı kaçmaktı ama orada insanların ona ihtiyacı olduğu için kalmıştı.

Elendel'de huzur bulmuştu. İstediği ya da ihtiyacı olduğu için maceraya atılmayacaktı. Bu sefer ona ihtiyaç olduğu için gidecekti.

"Son kez mi?" dedi Wax.

"Söz veriyorum," dedi Ahenk. "Son kez."

"Tamam," dedi Wax ve üzerine bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. "Telsin'i durduracağım. Ama Muhtariyet'le senin ilgilenmen gerekecek."

"Bana zaman kazandır," dedi Ahenk. "Kendimi toplamam için zaman. Gelecek yıllarda daha büyük ittifaklar kurmam ve onunla birleş

miş bir gezegen olarak yüzleşebilmemiz için zaman."

"Elendel'i bombalamanın Telsin'e istediği şeyi nasıl vereceğini anlamıyorum," dedi Wax. "Fazla aşırı. O, bu kadar mantıksız değil. Biz teslim olana kadar bizi tehdit etmeyi planlıyor olmalı. Belki de... bilmiyorum, bizi sindirmek için Küldağları'ndan bir tanesini patlatacaktır." "Belki. Onun gerçek planını bilmiyorum. Üzgünüm."

O zaman bir bilmeceydi. Korkunç cevapları olan. Wax, Ahenk'in gözlerinin içine baktı. "Bana söylemediğin herhangi bir şey var mı?" "Pek çok şey var," diye itiraf etti Ahenk. ?

"Bunların herhangi biri Lessie'yle olanlar gibi acıtacak mı?"

"Özel olarak değil," dedi Ahenk. "Ama sana bundan sağ çıkacağının sözünü veremem. Ya da sağ çıkarsan acı çekmeyeceğini. Bu günlerde pek bir şeyin sözünü veremiyorum."

Wax yumruğunu sıktı.

"Bana güveniyor musun Waxillium?" diye sordu Tanrı.

"Hayır," dedi Wax dürüstçe. "Ama Telsin'e daha az güveniyorum. Yardım edeceğimi zaten söyledim. Ama ben sadece bir kılıç değilim Ahenk. Bir kanun adamıyım da. Teisin'in ne yaptığını bulacağım. Senin cevaplayamadığın soruları cevaplayacağım. Onu bu şekilde durduracağım."

"Teşekkür ederim."

Bir kalp atışı sonra Wax tekrar odasındaydı. Hiçbir yere gitmemişti, fiziksel olarak değil. Steris yanında oturuyordu, endişeliydi.

"Kör olmuş," dedi Wax ona. "Ahenk sorunun ne kadar acil olduğunu fark etmemiş ve benden yardım etmemi istedi. Müdahale etmemi ve kız kardeşimi durdurmamı." Steris'in kolunu kavradı. "Üz- 9ünüm. Gitmem gerekiyor. Benim için endişeleneceğini biliyorum." "Elbette endişeleneceğim," dedi Steris. "Ama kalırsan endişelenmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Eğer haklıysan..." Ayağa kalktı. "Seçim onlar ya da ben değil. Politika ya da Allomansi değil. Ben ya da Lessie değil. Hiçbir zaman ya biri ya öbürü olmadı. Hayatının o kısmı sadece bir süre için ihtiyacın olmadığından bitmiş değil. Şimdi ihtiya- Cln var. Hepimizin var."

Wax kalkıp yanına gitti. "Malikâneden paltomu ve silahlarımı al-mam gerekecek."

"Buradalar," dedi Steris bir gazete yığınını kenara iterek bir temiz-•'kçi torbasını açığa çıkarırken. İçinden Wax'in sispaltosunu çıkardı.

"Temizleteceğini tahmin etmem gerekirdi," dedi Wax. "Teşekkür..."

Ön kapı çaldı. Bakıştılar. Gecenin bu saatinde kim gelirdi? Hizmetkârlar bile evlerine gitmişti. Wax bakmak için gitti ve asansöre doğru giden küçük koridorda kapalı bir paket buldu.

Kapıyı kapatarak paketi Steris'e gösterdi. Açtığı zaman görünüşe göre içlerinde bir alkol çözeltisi ve metal pullarının olduğu on altı şişe- cik ortaya çıktı. Sonuncusunun tıpası kırmızı boyalıydı ve bir not vardı. *Normal şişecikleriı yerine diğerlerini kullan. Sonuncusunu sadece acil bir durumda kullan.*

Wax bunları ciddiyetle aldı. Sonra duvara dayalı kilitli bir dolabın içinden kasasını çıkardı ve onun içinden de tamamen alüminyumdan yapılmış olan iki tabancasını. Ranette'in en kaliteli işlerindenlerdi. Vin- dication II* ve Çelik Firari.

Birincisi kuvvetli, iki fazladan sıskıran mermisi alabilen yüksek kalibreli bir tabancaydı. Sıskıranlar çok büyük mermilerdi, Hemalurjist- lere karşı ikinci bir patlama yaratmak için tasarlanmışlardı. Ranette'in fikri yakın mesafeden bir kişinin gövdesindeki kazıkları patlatarak sökmekti. İkinci tabanca orta kalibreliydi, hassas nişancılık için uzun bir namlusu vardı. Wax bunu genelde İtilebilen normal mermilerle doldururdu.

Kısa süre öncesine kadar boş tabancalarının durduğu kılıflara koydu. Kutuda daha fazlası da vardı. Yarım metre uzunluktaki bir silah torbasının içinde çok özel bir şey vardı. Birkaç parçalıydı, monte edilebiliyordu. Ranette'in en ölümcül tasarımıydı. Wax bir elini üzerine koyarken tereddüt etti. Bunun içindeki silah bir kanun adamı için değil, bir asker içindi. Yok etmek amacıyla yapılmıştı.

Silahı kutusuna geri koydu. Buna ihtiyacı olmayacaktı. Wax, bir kanun adamıydı.

Steris aceleyle kalın deriden yapılmış büyük omuz çantasını getirdi, fazladan yük taşımak için genişti. Çalışma odasından ihtiyacının olabileceğini düşündüğü birkaç şeyin yanında mermilerini ve fazladan metal şişeciklerini içine koymuştu. Bu Steris olduğu için bir de öğlen yemeği olmalıydı. Bunların arasında metal şişeciklerini koymak için alüminyumla kaplı bir kesesi olan bir kemer de vardı. Ağzını bağladığı zaman içindeki şişecikler düşman Allomanserlere karşı korunuyordu. Bunun içine Ahenk'in gönderdiği şişeciklerin yarısını doldurdu.

Geri döndüğü zaman Steris onun için sispaltosunu tutuyordu. Wax iki eliyle aldı.

* İngilizcede *hınç, aklanma, hakkını savunma, intikam,* (çn)

“Steris,” dedi. “Senato... Aynı anda iki yerde olamam. Sen valiyle konuşabilir misin? Bu yeni gelen elçi yüzünden gitmem için kötü bir zaman. Hatta valiyi en kötü ihtimale karşı hazırlamak, potansiyel bombayı anlatmak iyi olabilir.”

“Dinleyeceğinden emin değilim,” dedi Steris. “Senatörler ve vali seni bile dinlemiyorlar. Beni görmezden gelecekler.”

“Yine de denememiz gerek.”

“Biz... evi temsil etmesi için binlerini atayabiliriz...”

“Steris,” dedi Wax. “Benim evi yönetmek için öne çıkmamın sebebi senin hayallerindi. Senin muhteşem hayallerin. Bana bakıp yapılması gerekeni yapabilecek birini gördün ve haklıydın da.” Steris’i nazikçe omzundan tuttu. “Ben de sende aynı kişiyi görüyorum. Daha da iyisini. Ben bu son yıllarda senin fikirlerin üzerinden çalıştım. Senin dehanın. Sen de benim kadar iyi yöneticilik yapabilirsin. Hatta daha bile iyi.”

“Ben insanlarla baş edemiyorum,” diye fısıldadı Steris. “Harap ederim. Düşündüm ve planladım ama her zaman aynı sonuca ulaşıyorum. Bu kadar önemli bir şey için bana güvenilemez, daha uygun bir kişiye ihtiyacımız var.”

“Ya ben aksini düşünüyorsam?” dedi Wax. “Ya ben bizim evimizi temsil etmek için kesinlikle en iyi kişinin sen olduğunu düşünüyorsam? Savaş yaklaşıyor ve eğer Bilming’deki bir komployu açığa çıkarırsam durum daha da kötüye gidecek. Düşüncesizleri durduracak birilerine ihtiyacımız var. Bütün ihtimalleri düşünmüş olan titiz bir kişiye.”

“Ben... ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Ben sana inanıyorum Steris. İstersen başka birini atayacağım. Ama ben en iyi işi senin çıkaracağını düşünüyorum.”

Steris gözlerinin içine baktı. Sonra tereddütlü bir şekilde başını salladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Wax.

“Eğer sen gerçekten en iyisinin bu olacağını düşünüyorsan, o zaman deneyeceğim. Benim insanlarla aram iyi değil ama senin iyi. O yüzden belki senin haklı olman mümkün. Benim hakkımda.” Wax’in kollarını sıktı. “Git. Ben Senato’yu halledeceğim. Bir şekilde.”

Wax bir eliyle sispaltosunu tutarken Steris’i öptü, bir kolunu beline doladı. Bunu yaparken bir çift küçük el Steris’le onun bacakları- m kavradı.

“Max!” dedi Steris geri çekilip aşağı bakarken. “Neden yatağın-

da değilsin?”

“Çünkü buradayım,” dedi oğlan.

Wax geri adım atıp paltosunu sırtına atar ve sonra ağır mermi çantasını omzuna asarken Steris Max’i aldı.

“Şimdi gidip canavarlarla mı savaşman gerekiyor?” diye sordu Max.

“Eğer bulabilirsem,” dedi Wax.

“Bulabilirsin,” dedi Max. “Sen gelmiş geçmiş en iyi bulucusun. Wayne Amca öyle dedi. Senin bulması mümkün olan her hazin bulabileceğini söylüyor.”

“Ben hâzinelerin en iyilerini zaten buldum Max,” dedi Wax dön rek, sispaltosunun kurdeleleri o eski tanıdık şekilde hışırdadı. Antik bir dilde konuşan fısıltılar gibi. “Şimdi sadece onları korumam gerekiyor.”

Balkon kapılarını savurup açtı ve Bilming yönünde gökyüzür doğru kendini fırlattı. Hem yukarıda hem aşağıda yıldızlar vardı, yolunu ışıklarla döşenmiş bir hat gösteriyordu.

Kyndlip Ternavyl, Editör ve Müdür

VSİM

bir Kökendaş deyimi

5¢

(ENLİK KANUNU
E TEHDİT EDİYOR

IERLEME Mİ YOKSA N i FAK
Mİ?

ÇOK SEVİLEN EDİTÖR UÄLÄ KAYIP

I Editörümüzün kocası ve ço- I
■ Gıklarının gözlerinde yaşlarla sağ I
■»um geri dönmesi için yalvarma- I
■ *uun üzerinden sekiz gün geçti. I i
amandan beri muhabirlerimiz I
■ jinkanşkanş dolaştı, valiyi oya- I İ**»iz
sevgili okurlarımızın I ImTv ^ ,^ntin
bilgileri takip I İ.. “İ bir duyuruya kadar
ve I Pİ^Pbir acil bilgi dışında, I
■] buberlerımız arka sayfada I
Lütfen elde edebil- I
İS^ntillbfigileri 109’Sokak ve
]wtn mın köşesindeki bü- I

TÜNEL SARSINTILAR[DÜRDU... ŞİMDİLİK

Şehrin metrosunu terk etmeye hazır olduğunun işareti mi?

Her Bilminglinin en sevdiği şikâyet bu: İnşaat ekipleri metro hattını ne zaman bitirecek? Dört yıldan uzun süre önce her Bilmingli vergi mükellefinin metallerini paslandıran kabarık bir bütçeyle başlayan metro projesinin şehrin trafik sorununa deva olması gerekiyordu. Her ne kadar metro inşaatında çok az ilerleme görülmüş olsa da, aynı süre içinde Bilming Ulaşım Müdürlüğü monoraya daha fazla hat ve otoyollara daha fazla şerit ekledi. Şu noktada bizim gerçekten de bir yer altı metrosuna ihtiyacımız var mı, özellikle de inşaatın her birkaç kayda bir sinirlerimizi sarsan küçük depremlere denk geldiği düşünüldüğü zaman?

Daha kapsamlı haber arka sayfada: Teskin Salonu Sahibi Kamusal Huzursuzluğuna Minnettar

ALİDMANSER JAK YARDIMCISIYLA UZLAŞTI

Allomanser Jak, ünlü medya patronunun şirketlerindeki payını birkaç yıl önce kısa süreliğine moda evanotiyatrolar gibi yeni icatlara yatırım yapmak için çaldığını iddia eden eski yardımcısı Handenvym Terrissoylu’yla uzlaşmaya vardı. Jak’ın büyük olacağını maceraları *Gerçeğin Gözcüsü*’ndü devam edecek olsa da, Bilming’de bizim gazetemize özel olacak.

“En başından beri benim bir hayranlar kalabalığına.

“Sevgili Handenvym’e nasıl büyük bir adam olacağını öğretmek sonra da ünlüğün

batmasını ya da çıkmasını izlemekti. Dahası, artık ona ödeme yapmam gerekmediğine göre zaman ve paramı hatıralarımı yazmaya ve umut eden eski yardımcısı Terrissoylu’yla vaat eden yeni sanat çeşitlerine odaklayabilirim. Size gelecekte söyleyeyim: Vizkitaplar, bunlar okuma yazmanız olmadığı hâlde sadece dinleyerek okuyabileceğiniz kitaplar!” Konuyla ilgili yorum yapması istendiği zaman Terrissoylu sadece gözlerini kapattı ve içini çekti.

Ayrıntılar arka sayfada: Hâkim neden kaplanın Jak’ı yakalamasına izin verdi?

Kyndlip Ternavyl

DİKKAT!

TAKLİTÇİLER GİZLİ FORMÜLÜ BULDUKLARINI İDDİA EDİYOR

Ama bu ahlaksız sahteciler sadece cüzdanınızın peşinde ve sizi en iyisini içmemeniz için kandırmaya çalışacak. Eğer eczacınız başka bir şeyin de “yeteri kadar iyi” olduğunu söylerse ona deyin ki:

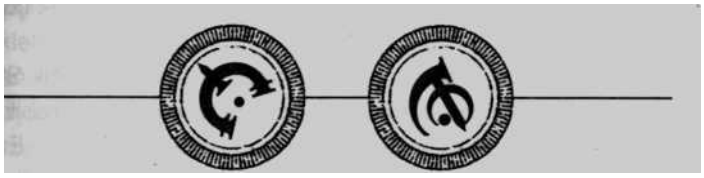
“FARK EDER
BANA VİF VER”

Vİf Canlandırıcı tarafından ismarlanmıştır!

VİF! CANLANDIRICI TONİK

İKİNCİ BÖLÜM

20

Marasi konvoyları Bilming'e doğru giderken kamyonun ön koltuğunda birkaç saat uyudu. Neyse ki kamyonları sürmeleri için gece mesaisinden memurlar bulmuşlardı, o yüzden bu saatlere alışkınlardı. Marasi'nin sürücüsü konuşkan türden değildi. Kadın ceketinin yakasını kaldırmıştı, yüzünü gölgelemek için başında bir şapka vardı. Ekibe yolda bile tebdili kıyafet gitmeleri söylenmişti.

Marasi uykuya daldığı sırada Elendel sınırlarının ötesindeki kasvetli karanlığın içinde yol almaktaydılar. Gözlerini kırpıştırarak uyandığındaysa güneş doğuyordu ve Bilming'in kenar mahallelerinden geçiyorlardı. Marasi kıyıdan trenle sadece birkaç saat uzakta olduğu hâlde bu şehre hiç gelmemişti ama neden bu kadar önemli olduğunu bilecek kadar politikadan anlıyordu.

Başkente giden trafik baş edilemez hâle gelirken Bilming hayati bir liman ve tersane hâline gelmişti. Kıyıda olmaları sayesinde diğer beniz kıyısı şehirlerle ticaret yapabiliyor, Elendel'in tren yolu tekeline maruz kalmıyorlardı. Dahası Bilming Güney Kıtası'yla ticaretin de ana limanıydı. Bu ticaretin büyük kısmı hava gemileriyle değil, geleneksel beniz taşımacılığıyla oluyordu.

O yeni diyarların keşfi Bilming'e zenginlik getirmişti. Ve zenginlik de güç demekti. Elendel'deki pek çok kişi Bilming halkının faz-[la] bağımsız hâle geldiğini düşünüyordu ve son yıllarda Havza'da Elendel'e gerçek anlamda rakip olabilecek tek şehir hâline gelmişti.

Başkentteki pek çokları Bilming'den küçümsemeyle bahsediyor, [s]anki yarım eğitimli askerler ve sarhoş liman işçileriyle dolu önemsiz

bir taşra kasabası gibi görüyorlardı. Marasi bunu yutmamıştı. Burası taşra kasabası filan değildi, Bilming gayet büyük bir şehir olma yolunda ilerliyordu.

Titizlikle düzenlenmiş kenar mahalleleri geçtiler ama daha sonra doldurulmak üzere daha bile büyük araziler ayrılmıştı. Çoğu bina daha bitmemişti, her biri farklı bir tarzda olan evler inşaat hâlindeydi, birbirinin eşi olan iki tane çatı yoktu. Kapıları aynı yerde olan iki bina yoktu. Yine de garip bir simetri vardı. Marasi'nin tam olarak çözemediği bir şeydi.

Şehir merkezi de aynıydı, uzak olsalar da Marasi Kredik Shavv'ın mitolojik kuleleri gibi yükselen yarı bitmiş gökdelenleri görebiliyordu. Şehrin tam ortasındaki egemen bir bina en uzakta olanıydı. En azından yetmiş ya da seksen katlı olmalıydı, Elendel'deki en yüksek binalara rakip olabilirdi.

Binaların hepsinde bir kale hissiyle ile modern düz hatlar ve çelik rötuşların garip bir karışımı olan bir hava vardı. Yaklaşırken yolları şehrin etrafındaki bir halka şeklinde dönen büyük tren yolunun altından geçti. Bazı kısımları tamamlanmamıştı ama büyük bölgeleri şimdiden çalışır hâldeydi.

Her şeyde, kirişleri açık hâlde yükselen binaların iskeletleri tarafından da güçlendirilen metalik bir his vardı; cilalı çelik gibi. Tamamlanmış binaların metal çatıları ya da kaplamaları vardı, her zaman cilalı değillerdi ve pek çoğunun metal yüzeyleri küflenmişti. Genel etki bina şekillerinin büyük bir kısmına bütünsellik havası veriyordu.

Marasi etkilenmişti. İnşaat hâlinde de olsa, burası planlı bir şehirdi. Tasarımlar çalışkanlık, gelişim ve öngörü diye bağırıyordu. Bağımsızlık ve özgüvenin erdemlerini ilan eden çok sayıdaki reklam panosunun yanından geçtiler. Bunların anlamını çözmek için çok dikkatlice okumak gerekmiyordu: Elendel'den bağımsızlık.

"Hiç çocukların evleri her zaman aynı şekilde çizdiğini fark ettin mi?" dedi sürücü.

Marasi kaşlarını çatarak ona baktı. Kadının sesi kalıncaydı ama Marasi yüz hatlarını pek seçemiyordu. Kamyonunu rastgele seçmişti; polislerle değil, kutularla doluydu. Bunun uyumasına yardımcı olmasını ummuştu.

"Fark ettiğimi söyleyemem," dedi Marasi.

"Garip," diye devam etti sürücü. "Şekli hayal edebiliyorsundur elbette. Kare kutu. Üçgen çatı. Tam ortasında kapı. İki pencere. Bugünlerde gittikçe daha az evde görüldükleri hâlde çoğu zaman bir

Hangi ev gerçekten öyle görünüyor? Neredeyse hiçbiri. O zaman çocuklar neden öyle çiziyor?"

"Herhâlde kolay olduğu içindir," dedi Marasi.

"Olabilir," dedi sürücü. "Ya da belki ev çizmiyorlardır. Başka binlerinin kafasındaki ev kavramını çiziyorlardır. Diğerlerinden gördüklerini tekrarlıyorlardı. Bir simge. Bir ikon."

Marasi gözlerini kıstı. "Bu ilginç bir gözlem Memure... ismin neydi?" "Ayışığı diye biliniyorum," dedi kadın. "Biz kod adlarını seviyoruz. Özelliklerimizden biri bu."

"Ben... bu kelimeyi daha önce hiç duymadım."

"Duymazsın, burada ayınız yok." Kadın arkasına yaslandı ve kolunu uzatarak direksiyonun üzerine koydu, kol yeninin biraz geriye çekilerek önkolunda, bileğinin yukarısındaki kırmızı bir dövmeyi açığa çıkardı. Marasi'ye bırakılan notun üzerindeki sembolün aynısıydı.

Dikkatle, yavaşça, Marasi koltuk altındaki kılıfta duran tabancaya doğru uzandı.

"Ona ihtiyacın olmayacak," dedi kadın, gözleri hâlâ yoldaydı. Şimdi şehrin merkezine yaklaştıkları için kayda değer derecede yavaşlamak zorunda kalmışlardı. Bir dış şehirde bu kadar fazla trafik olacağı kimin aklına gelirdi?

"Bu kamyonu sürüyor olması gereken memur nerede?" diye sordu Marasi. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi kadın. "Bir şeyi yok. Ama sorduğun ilk şeyin bu olmasını eğlenceli buluyorum. Yani anlıyorum da... belki önceliklerini 9özden geçirmen gerekli Marasi."

Marasi parmaklarını hafifçe tabancanın kabzasında tuttu ama çekmedi. "Mağaradaki sen miydin? Beyaz maske giyen kişi?"

"Maske siyahtı," dedi kadın küçük sınavı geçerek. "Evet. Bendim."

"Peki sen insan mısın?"

"Yüzde yüz," dedi kadın. "Gerçi yerli değilim." Şapkasını çıkara- ʳak toplanmış düz siyah saçlarını ve alışılmadık yüz hatlarını göster- ᵈⁱ- Gözleri Marasi'nin daha önce hiç görmediği bir şekildeydi, elma- ᶜˡk kemikleri belirgindi.

"Güney Kıtası'ndan mısın?" diye sordu Marasi.

"Hayır." Ayışığı başıyla dışarıdaki şehre işaret etti. "Bilming'den ^ᵉʳ zaman nefret etmişimdir. Tasarıma harcadıkları çabayı takdir et- mem gerekir ama altında yatan mesaj beni rahatsız ediyor. Her bina- V' eşsiz yapmak için çok çalışıyorlar ama sonuç fazla zorlama duru- y°ʳ- Sanatsallığını anlamsızlaştırıyor."

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Trell'in nüfuzu yüzünden elbette."

Marasi öne eğildi. "Anlat. Lütfen."

Ayışığı ilk kez Marasi'ye baktı. Gözleri özgüvenle doluydu, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Bu kendini bir grup polis memurunun tam ortasına attığı hâlde zerre endişeliymiş gibi görünmeyen bir kadındı.

"Ne kadar açsın," dedi Ayışığı. "Cevaplarımızı başkalarıyla her zaman paylaşmayız Marasi."

"Seni tutuklatıp sorgulatabilirim."

"Hangi suçla?"

"Polis soruşturmasına engel olmakla."

"Engel mi? Nasıl? Bana bu kamyonu sürmemi söylediler."

"Nazlanma," dedi Marasi.' "Bir polis memurunu taklit ediyorsun. Dahası bir soruşturma için hayati önem taşıyan bilgileri paylaşmamak kanuna aykırı."

Kadın gülümseyerek gözlerini tekrar yola çevirdi. "Polislerin her gezegende birbirlerine bu kadar benzemeleri garip."

Her gezegende. Pas ve Harap...

Marasi elbette başka gezegenler de olduğunu biliyordu. Kandra- lar bundan bahsetmişti. Ama... pas tutası. Kabul etmek zordu.

İlerilerindeki sokakta trafik akmaya başlarken yavaşlayarak durdular. Bunu yaptıklarında bir dilenci kamyonun Marasi tarafındaki penceresine geldi. Defterdeki talimatlara göre Marasi pencereyi açtı, sonra dilenciye birkaç boxing verdi. Kirle kaplı adam eline bir kâğıt parçası tutuşturdu.

"Biggle Yolu'na gidebilir misin?" diye sordu Marasi notu okuyarak.

"Evet," dedi Ayışığı bir sonraki sokağa saparak. "Sanayi mahal[1] leşinde."

Marasi'nin kamyonu öne geçti ve konvoy onu takip etti, onu da sıkı bir çift sıra şeklinde gidiyordu. Sonraki köşede Wayne'in kamyonu yanlarına geçti. Marasi onun sürücüsünün kafasını şişirdiğini görebiliyordu. O da Wax'in şoförü Hoid çıkmıştı. Onun baskında ne işi vardı?

"Bugünlerde ben mi onu izliyorum yoksa o mu beni izliyor, emin olamıyorum," dedi Ayışığı. "Gerçekçi olmak gerekirse ikimiz de aynı grupları izliyoruz..."

"Ne! Hoid mi?" diye sordu Marasi. "O yıllardır Wax için çalışıyor. Garip bir adam ama..."

Yanlarındaki kamyondan Hoid onlara bir bakış attı, Marasi'nin ötesindeki Ayışığı'na selam verdi.

Yuh. Bu neydi be? Marasi burnunun dibinde bunlar olurken zamanının ne kadarını banka soygunları ya da haraççılarla boşa harcamıştı?

Bunlar da artık neyse.

"Hiç sanatın ne kadar yıkıcı olduğu dikkatini çekti mi?" dedi Ayışığı.

"Sanat?" dedi Marasi kaşlarını çatarak. "Yıkıcı mı?"

"Her yeni dalga kendinden önce gelenleri yutuyor," dedi Ayışığı trafik tekrar ilerlemeye başlarken kamyonu sürerek. "Parçalarına ayırıyor ve cesedini yiyor. Kemiklerini alıyor ama üzerlerine yeni bir deri örtüyor. Her yeni sanat eseri bir açıdan daha önceki eserlerin bir parodisi."

"Bir sanatçıymış gibi konuşuyorsun."

"Ben mi?" dedi. "Hayır. Sadece hayranıyım. Sanat dünyasının tuhaflıklarıyla ve... diyebilirsin ki değerleriyle ilgileniyorum. Söylesene. Diyelim ki elinde aynı sanatçı tarafından yapılmış son derecede nadir on altı eserden bir tanesi var. Seninkinin en değerlisi olmasını sağlamak için ne yaparsın?"

"Eğer oyununu oynarsam bana TreH'den bahsedecek misin?"

"Şu anda bahsetmeye çalışıyorum zaten."

Marasi kaşlarını çatarak düşündü. "On altı sanat eserinden biri bende... ve benimkinin en değerli olmasını garantilemem gerekiyor, öyle mi?"

"Hı hı."

"Bir gizem havası yaratmaya çalışırım," dedi Marasi. "Kimseye 9östermem. Diğer on beşini nispeten sıradan hâle gelmeye bırakırım Ve insanlar konuştukça benimkinin değeri artar. Bir tane daha var. kimsenin görmediği bir tane."

"Akıllıca," dedi Ayışığı. "Etkilendim."

"Peki ya sen ne yaparsın?" dedi Marasi.

"Öbür on beşini çalarım," dedi Ayışığı. "Böylece hepsinin değerini *<er,di istediğim gibi biçebilirim."

"Zalimce."

Diğer seçenekler kadar değil. Bu sanat eserleri gerçek Marasi ve Iki tanesi sizin gezegeninizin tanrısının elinde."

"Harap ve Muhafaza."

Doğru. Bu da Ahenk'i kozmerdeki en değerli, en Kuşamlı varlık

yapıyor. Diğer on altısından bir tanesi kendininkini değerli yapmanın en iyi yolunun öbürlerinin hepsini yok etmek olduğuna karar verdi. Birkaç tanesinde başarılı da oldu."

"Bahsettiğin Trell mi?"

Ayışığı başını sallayarak reddetti. "Hayır, onun adı Garaz. Trell, Muhtariyet. Onun farklı bir fikri var. Bu binaları görüyor musun? Bu evleri? Hepsi daha büyük bir sanat eserinin parçaları. Büyük eser etkileyici ama size ait değil. Bu türden tasarım ve o düz çizgiler, o parlak kaplamalar... bunlar brutalizm diye bilinen bir Taldain sanat akımından.

"Muhtariyetten nefret etmemin sebebi kısmen bu. Herkesin bireysel olmasını istediğini iddia ediyor. Hepsine diğerlerinden belirgin şekilde farklı olan küçük birer ev veriyor ama sadece kendi planlarına, kendi arzularına uygun olan bir şekilde. Sahte bireyselcilik. Ortaklaşa eşsizlik. Diğer herkes gibi bu ürünü satın almakla insanlara kendi istedikleri yoldan gideceklerini, kendi istedikleri kişi olacaklarını söyleyen bir reklam gibi."

Marasi bütün bunların hepsini algılamak için çabalıyordu. Ama anladıkları zaten şüphelendiği şeyi destekliyordu. Başka bir gezegenden gelmiş bir varlık bu şehri yönetiyordu ve Marasi'nin dünyasının halkı için planları vardı.

"O zaman Trell'in amacı ne?" diye sordu Marasi. "Eğer diğer tanrıları yok etmek istemiyorsa?"

"Trell diğerlerini gölgelemek istiyor," dedi Ayışığı. "O diğer tanrılarla doğrudan çarpışmayı istemiyor. Bunlara Pareler diyoruz bu arada. Muhtariyet, kozmeri kendisinin farklı suretleriyle doldurarak diğerlerini değersizleştirmeye çalışıyor. Deyim yerindeyse tekel olmaya çalışıyor. Aşırı derecede istilacı bir bitkinin farklı bir ekosisteme girerek yerel türleri boğması gibi."

Marasi kaşlarını çattı. "Ben... galiba anladım."

"Muhtariyet hakkında konuşmak kafa karıştırıcı olabiliyor," dedi Ayışığı gözleri yolda. "Trellizm sizin dünyanızdaki antik bir din, uzun ama çok uzun bir zaman önce Muhtariyet tarafından kurulmuştu. Gezegene gelmeye karar verdiği zaman kullanacağı bir tohumdu. Şimdi o zaman geldi. Muhtariyet bu gezegende o rolü alacak, o kimliğe tamamen bürünecek birisini arıyor."

"Dur, kimliğe bürünmek mi?"

"Bu gezegenden gittiğinde geride bir tanrı bırakmak istiyor," diye açıkladı Ayışığı. "Onun gücünün bir parçasına sahip olan, onun çıkarlarını gözeten ve pek çok açıdan onun ruhunun bir parçası olacak

olan biri. Muhtariyet bunu her yerde yapar. Bazı dünyalarda hepsi onun suretleri olan bütün panteonlar var. Her birinin farklı bir kimliği ve kişiliği oluyor."

"Yani... tiyatro mu oynuyor? Kendi kendine?"

"Evet," dedi Ayışığı. "Ama Muhtariyet'in Kuşam'ının da canlanmaya eğilimi var ve o yüzden zamanla her sureti bağımsız bir şey hâline geliyor. Bazen bir kişi değil sadece bir kuvvet şeklinde. Başka zamanlarda eğer durum dikkatli idare gerektiriyorsa güç vermek için bir insanı seçiyor."

"Yani..." dedi Marasi. "Bizim dünyamızı bir rakip tanrı oluşturup Ahenk'i kovarak mı ele geçirecek?"

"Aşağı yukarı," dedi Ayışığı. "Sizin gezegeniniz Muhtariyet için öncelikli bir hedef Marasi. Bir kişinin elinde olan iki tane Parenin varlığı onu korkutuyor. Siz onun kendi asli dünyası dışında bütün kozmer- de ateşli silahlar ve elektriği icat eden ilk gezegensiniz. Sizin gittikçe daha da güçlendiğinizi, gittikçe daha fazla şey öğrendiğinizi görüyor. Gerçek sırlara yaklaştığınızı. Bu sizi kozmerdeki en büyük tehlike yapıyor, en azından onun için."

"Ahenk'i nasıl yenecek, anlamıyorum ama."

"Doğrusu ben de," dedi Ayışığı. "Herhangi bir insanın, planın tamamını anlayabileceğinden emin değilim. Ama Ahenk'in hareket etmekte zorluk çektiğini biliyor ve o yüzden bir fırsat gördü."

Marasi arkasına yaslanarak nefesini bıraktı, eli tabancasından indi. Cevaplar. Gerçek cevaplar. O kadar uzun zamandır arıyordu, o kadar çok kere eli boş kalmıştı. Nihayet bir açıklama bulabilmek... harika bir şeydi.

"O zaman Muhtariyet kendine bir suret arıyor," dedi Marasi. "Büyük ihtimalle bulmuştur. Telsin isimli bir kadın."

"Wax'in kız kardeşi mi?" Hay lanet.

"Gerçi düşman saflarında rekabet var," dedi Ayışığı. "Muhtariyet söz konusu olduğunda her zaman olur. O yüzden Telsin'in en iyi, en güçlü olanın kendisi olduğunu kanıtlaması gerekecek. Ve bireysellik 'te yaratıcılık Muhtariyet'in erdem saydığı şeyler olduğu için metanet, haşarı ve vizyonu ödüllendiriyor."

Ayışığı başıyla yanlarından geçtikleri yarı bitmiş binalara işaret etti. "Bu şehir bunun bir örneği, tamamı Telsin'in beş yıl önce ata- dığı üstün yetenekli bir mimar tarafından tasarlandı. Mimarın eseri Muhtariyet'i etkilemek için... ama bireysel ev sahipleri? Onların bir söz hakkı yok. Onlar 'bireysel' evleri alıp oturuyorlar."

“Haksızlık gibi görünüyor,” dedi Marasi.

“Ne istediğine bağlı,” dedi Ayışığı. “Eğer boynunu eğer, kendini sınamanı talep edeceği tehlikeli yerlere gitmezsen, onun egemenliği altında yaşamak güvenli olabilir. Muhtariyet gaddar ama cömert. Eğer onu etkilersen yükselirsin. Sana emredilenlere meydan okusan bile başarılı olursan ödüllendirilirsin.”

“Peki ya başarısız olursan?”

“O zaman sonun iyi olmuyor,” dedi Ayışığı. Gözlerini uzaklara dikti. “Benim midemi bulandırıyor. Ama onu anlıyorum... sanırım. Biraz zaman aldı.”

Marasi koltuğunda arkasına yaslandı, düşünceliydi. Cevapları bulmuştu. Nihayet. Ama aynı zamanda... bu kadına ne kadar güvenebilirdi? Bunların ne kadarı doğruydu?

“Neden bunları bana şimdi anlatıyorsun?” diye sordu Marasi.

“Çünkü örgütümüzü etkiledin,” dedi Ayışığı. “Biz, Scadrial’ın savunucuları çok dikkatli hareket etmek zorundayız. Bu dünyada yanlış bir adım attığımızda bizi yok edebilecek güçler var, Ahenk de dâhil."

Marasi durakladı. Eğer Ahenk için çalışmıyorlarsa kimin için çalışıyorlardı?

Ayışığı kamyon konvoyunu sonunda anayoldan çıkardı, şehrin kuzey kıyısındaki mahallelerin kenarlarından geçtiler.

“Her şey o kadar... sahte ki,” dedi Ayışığı “Şu tabelaya bak. Görüyor musun?”

“Reklam panosu mu?” dedi Marasi Bilming’in arkasından bir ışık yükselen stilize bir resminin olduğu büyük postere bakarak. GELİŞİM GURURU, diyordu. DIŞ ŞEHİRLER ÖZGÜVEN HAMLESİ.

“Bunlar şehrin her tarafında,” dedi Ayışığı. “Geceler adına! Birbirinin aynısı yüz tane sanat eseri. Kopyalanan sanat... gerçekten sanat sayılır mı?”

“Tabii ki sayılır,” dedi Marasi. “Sadece kopyası yapıldı diye neden sanat olmayı bıraksın?”

“Görgüsüzlük.”

“Elitistlik yapıyorsun,” dedi Marasi. “Eğer bir tür yüzeysel kontrol hissi yerine gerçekten sanatın güzelliğiyle ilgileniyor olsaydın, bunu herkesin tecrübe edebilmesini isterdin. Ne kadar çok kişiye ulaşırsa o kadar iyi.”

“Güzel savunma,” dedi Ayışığı. “Muhtariyet’e olan nefretimin görüşümü etkiliyor olabileceğini itiraf etmeliyim.”

Konvoyla birlikte Biggle Yolu’na girdiler, sonra tek sıra hâlinde ya-

vâşça devam ettiler. Neden sonra bir adam Marasi'nin kamyonunun yanında hızlarına ayak uydurarak yürümeye başladı, defterde yazdığı gibi kırmızı bir ceket giyiyordu. Marasi tekrar pencereyi açtı.

"Düz gidin," dedi adam. "Büyük Otoban'ı geçince sağdan üçünü bina."

Marasi başıyla onayladı ve pencereyi geri kapattı. Sokağın sonunda Büyük Otoban'a ulaştılar, altı şeritli engin bir yoldu. Marasi hiç bu kadar geniş bir cadde görmemişti. "Bu günlerde gerçekten de böy- lesine bir şeye ihtiyaç duyulacak kadar çok sayıda otomobil var mı?"

"Gelecekte şehrin çok daha büyük olmasını planlıyorlar," dedi Ayışığı.

Eh, bu kadar çok şeride şu anda ihtiyaç olmayabilirdi ama yine de Büyük Otoban üzerinde bol bol trafik vardı. Yolu geçebilmek için durup trafiğin yavaşlamasını beklemeleri gerekti. İleride büyük depolardan oluşan bir dizi görebiliyordu, üçüncüsünün kargo kapısı açıktı. Hedefleri işte buydu.

"Baskınımıza müdahale edecek misin?" diye sordu Marasi.

"Hayır," dedi Ayışığı. "Söz veririm."

"Daha sonra seninle konuşabilir miyim?" dedi Marasi.

"Evet," dedi Ayışığı. "Ama bizden olmayan birine sadece bir yere kadar bilgi verebilirim. Şu an için sadece izlemek için buradayım.

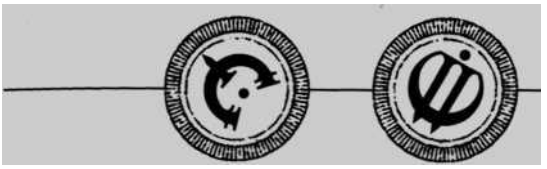
Trafikte bir boşluk olduğu zaman Ayışığı karşıya geçti, gerçi diğer dokuz kamyonun da sıralarını beklemeleri gerekmişti.

"Peki ya mermiler uçuşmaya başlarsa?" diye sordu Marasi. Burada oturup izleyecek misin?"

"Senin de işaret ettiğin gibi ben bir polis değilim," dedi Ayışığı. "Yani evet. Beni işinin bir hayranı olarak düşün. Kolluk kuvvetlerinin tuhaflıklarıyla ve... değerleriyle ilgileniyorum."

Bilmiş bir şekilde gülümsedi, sonra kamyonu mağara gibi depodan

21

Wayne önlerindeki kamyonlar otoyolu geçmek için beklerken başıyla onayladı. “İşte böyle Hoid,” dedi. “Sebze turşuları konusunda bildiklerimin hepsi bu kadar.”

"... Sağ ol?” dedi Hoid.

“Bişey değil,” dedi Wayne. “Ben ayaklı faydalı bilgiler kitabı gibiyim hakikaten.”

Önlerindeki kamyon harekete geçerek onlarca ve onlarca otomobille dolu engin otoyolu geçti. Hoid kamyonlarını ilerletti, sıra onlar- daydı.

“Şimdi mızıkamı geri alabilir miyim?” diye sordu Hoid.

Wayne cebini karıştırdı ve çıkardı. “Bunun için şenle adil bir takas yaptım!”

“Hiç de öyle bir şey yapmadın.”

“Yaptım!” dedi Wayne. “Torpido gözünde. Her zaman cebine bir şeyler koyamayacağım kadar dikkatlisin. Nasıl o kadar iyi oldun ki? Pas tutası bir şoförsün sen.”

“Antrenman,” dedi Hoid ciddiyetle. “Çok büyük miktarda antrenman.” Torpido gözünü açtı ve uzun tüysüz bir kuyruğu olan parlak beyaz bir yaratık kafasını dışarı uzattı. “Wayne. Canlı bir fare mi?” “Ben ona Üstat Cikson diyorum,” dedi Wayne. “Onu getirmeyecektim ama gizli gizli cebime girmiş. O yüzden düşündüm ki, ‘Bu kafesinden kaçmasına yedinci kere izin verişin Wayne. Sorumluluk sahibi binlerine vermen daha iyi.’”

“Sen eşsiz derecede acayip bir kişisin,” dedi Hoid fare kolundan yukarı tırmanırken. “Ama... takası kabul ediyorum diyelim.”

“Güzel, güzel,” diye cevap verdi Wayne. “Çilek ve alkol seviyor ama hiç alkol verme, çünkü sonuçta fare.”

“Aklımda tutarım.”

Geniş otoyolun kıyısında beklediler. Ve Wayne’in içinde buğun bütün gün bu his vardı. Bir şeyler oluyordu. Önemli bir şeyler.

“Hiç hayatının da hikâyelerdeki gibi olmasını istiyor musun?” dedi Wayne.

“Ne açıdan?” diye sordu Hoid.

“O hikâyelerde her zaman bir mutlu son var. Annemin anlattıkları… onların bir anlamı vardı. İnsanların bir değeri vardı.”

“Ben bizim her gün hikâyelerde yaşadığımızı düşünüyorum,” diye cevapladı Hoid. “Hatırlayacağımız ve anlatacağımız ve kil gibi istediğimiz şekilde şekillendireceğimiz hikâyeler.

“Annemin bana anlattığı en son hikâye bir kanun adamı hakkındaydı,” dedi Wayne. “Komik, ha? Sonunda benim de kanun adamı olmam. Ama o bir kahramandı. Ve ben… eh, ben benim.

“Kendinizi hafife alıyorsunuz Üstat Wayne,” dedi Hoid alçak sesle. “Kötü adamsan kahraman olamazsın Hoid.”

“Ama hikâyelerin çoğunda kahramanı en iyi tanıyan kötü adamdır.”

Wayne önlerindeki yoldan akan otomobilleri izlerken bunu düşündü. Ve… kendini otoyolu bir nehir olarak hayal ederken buldu. Çünkü bir parçası Hoid’in söylediği şeyin doğru olmasını diliyordu.

Sonra biraz daha bekledi.

Ve sonra biraz daha.

Ulan birilerinin yolu geçmek isteyen otomobillere yardım edecek bir yol bulması şarttı be. Belki köşede dikilip yolu kapatan otomobillerin sayısı çok arttığı zaman havaya ateş edip korkutarak daha hızlı gitmelerini sağlayacak biri kiralanabilir miydi? Neyse, o vızır vızır geçen otomobiller… bu yol geniş bir nehir olabilirdi. Evet, taş ve çelikten bir nehir. Dünyanın bütün diğer nehirlerinden daha hızlı olan bir nehir.

Gülümseyerek dünyasını uzun süre sağlam tutan sakin, güzel sesi hatırladı.

Evet, kovalanması gereken bir haydut var, diye düşündü. *Ama bu yanlış. Kahraman nerede? Burada olması gerekirdi ama geride kaldı.*

Bir boşluk olduğunda Hoid kamyonun gazına bastı ve hızla kar- Ş'ya geçtiler, sadece yavaşlamak zorunda kalan üç otomobil korna Çalmıştı. Düşünülünce epey iyiydi. Eğer kendin daha büyük kayaysan en hızlı, en fena kayalarla dolu nehri bile geçebilirdin. Hikâyede

Jak'ın yaptığı gibi uçmaya gerek yoktu. Hem hile yapmak sayılmazdı. Sadece daha zekice bir yoldu, o kadar.

Konvoylarının son kamyonu da onları takip ederken, duvarların tepeleri boyunca dizili açık pencerelerden gelen ışıkla aydınlanan loş depodan içeri girdiler. Neden o kadar yukarı pencere koymuşlardı ki? Kimse dışarı bile bakamazdı.

Ha, tamam. Kanun dışı işler. Evet, bu mantıklıydı.

"Getirdiğin için sağ ol Hoid," dedi Wayne çeteci şapkasını alarak. Yakaladıkları haydutların birinden takasla aldığı yıpranmış yünden bir başlıktı. "Bu sonraki kısım kurşunlu hâle gelirse kafanı eğmek isteyebilirsin. Olmamasını umuyorum gerçi."

"Anlaşıldı Üstat Wayne," dedi Hoid. "Bol şanslar."

Wayne başıyla onayladı, başka biri olma zamanıydı. Yüzünü buruşturarak gözlerini Franis gibi kıstı, şapkayı aldığı herif oydu. Wayne'in yaşında ve boyunda bir adamdı ama daha fazla yıpranmıştı. Zamandan, sigaradan, yaptığı işlerden. Wayne zaten saç rengini değiştirmek için bir peruk takıyordu, çenesinde büyütmek için bir parça kauçuk vardı ve gözlerini çökük gösteren biraz da makyaj. Şapkayla birlikte Franis olmuştu, tek bir şeyi eksikti.

Kamyondan indi ve kasıldı. Franis kasılmayı gayet iyi biliyordu. Vendel -Granks adlı bir adam olan Devir'in bedenine bürünmüştü- onunla kamyonun önünde buluştu. Diğerleri sessizce beklediler. O kamyonların içindeki adi aynasızlar sadece yakalayacakları önemli birileri olduğu zaman dışarı fırlayacaktı. Bir yığın işe yaramaz, düşük seviyeli dallamadan daha önemli birileri.

Franis dallama değildi ya. Onun sadece işe ihtiyacı vardı, anladın? Limanda bir iş bularak başlıyordun ama orada işler azalmıştı. Ve mesailer çok berbattı. Sonra arkadaşın Vin'in daha iyi para veren birinden iş bulduğunu duyuyordun ve tek yapman gereken birkaç kutu taşımaktı. Kutu taşımakla kimin başı bela girerdi ki? Sürekli olarak silahlı olman ve ateş etmeye hazır olman gerekli olsa bile.

Kasıla kasıla VenDell'in süslü takımı ve daha da süslü bedeninin yanına yürüdü. "Bu yaptığın olağanüstü," dedi. "Bir insanı neredeyse benim türümden biri kadar iyi taklit edebiliyorsun."

"Sadece sana biraz benzeyen birini bulacaksın," dedi Wayne. "Ve aradaki farkı kapatacaksın. Sakın rolünü bozma."

"Doğru, doğru," dedi kandra. Normalde ne kadar mızmız bir tip olduğu düşünülürse hiç de fena sayılmazdı. Granks'ın bedenini iyi giyiyordu. Çetenin kendini terfi ettirilecek kadar kanıtlamış bir üyesiydi.

Geri kalanları alt tarafı kiralık adamlarken ona bir unvan ve biraz otorite verilmişti.

Engin odayı geçerek duvarın dibinden beliren iki herife doğru gittiler. Hatta bir sürü herif içeri girmeye başladı. En az bir kırk tane silahlı adam geliyordu. Yerel bir çeteydi. Bunlar... polis memurlarından daha fazlaydı.

Baskın yapacağız gerçi, diye düşündü Wayne. Üstelik kamyonlar zırhlıydı, siper olurlardı. Wayne ve Marasi de onların tarafında olduğuna göre sorun olmaması gerekirdi, bir Saklı Ölümsüz de cabasıy- dı. MeLaan epey iyi dövüşçüydü, VenDell'in de çatışma çıkınca işe yaraması gerekirdi.

Onlarla konuşmak için yaklaşan iki eleman iş kıyafetleri giyiyordu. Askılı pantolonlar, düğmeli gömlekler. Yetmezdi. En azından bir Takım'a -Granks'ın üstü olacak rütbe- ve tercihen bir Dizi'ye ihtiyaçları vardı. Ya da hatta kıdemli bir Seri'ye. Ama Küme'den onlardan aynı anda sadece birkaç tane olurdu. Ve tek bir lider. Anahtar.

Wayne/Franis o önemli işlerin hiçbirini istemiyordu. O süslü giysiler giymek ve ateş edilmek istemiyordu. Ona parasını versinler ve kötü bir şey yapmıyormuş gibi yapmasına izin versinler istiyordu.

"Devir," dedi iki adamdan daha şişman olanı. Bu büyük ihtimalle Dip isimli bir eleman olacaktı sorgulamalara göre. Ya da... belki Embrier isimli olandı.

Kim olursa olsun, Franis'e bir bakış attı ama doğrudan ona bir şey söylemedi. "Kamyonları bırakabilirsiniz," dedi VenDell'e. "Adamlarını dışarıdaki iki kamyonete bindir ve evinize geri dönün. Başarınız kaydedildi."

"Tamam," diye homurdandı VenDell Granks'ın şivesinin oldukça iyi bir taklidini kullanarak. "Ama Dizi'yle konuşmam gerek. Bir sorun var."

"Telsiz yetmiyor mu?" dedi belki-Dip yanındakine bir göz atarak.

"Telsizlerin güvenli olmayabileceğine inanmak için sebeplerim var," dedi VenDell. "Dizi burada, değil mi?"

Wayne'in fikriydi. O lider türleri her zaman yakınlarda bir yerlerde takılır ve izlerdi. Franis gibi çalışkan ve *dürüstümsü* hırsızların işlerini düzgün yapacaklarına güvenmezlerdi. Yani evet, Küme'nin üst seviyeli bir üyesi buralarda olacaktı. Bir yerlerde. Tamam, Franis şu anda Franis olmayabilirdi ama nispeten yakın sayılırdı; kimsenin Franis'in kemiklerini yemeden bundan daha yakın olması mümkün değildi ve onu da zaten hileciler yapardı.

Neyse. Önemli konuşmalar. Ölüm kalım meselesi. Etraflarını çevirmiş kırk tane silahlı adam. Dikkat etse iyi olurdu.

"Mesajını Dizi'ye ileteceğim," dedi belki-Dip.

"Bu yeterli olmayacak," dedi VenDell. "Bir sorunumuz var. Çok büyük bir sorun."

İki serseri birbirlerine bir bakış attılar. Pas tutası... şüphelenmişlerdi.

Wayne ateş etmek için sadece kısa bir emre ihtiyaçları duyacak olan etraflarını çevreleyen tiplere bir baktı. Sonra hızlı bir karar verdi. İsmi Dip olan bu herif olmayacaktı. Çünkü kim ismi Dip olan bir elemana yetki verirdi?

"Hey Embrier," dedi kendi şivesinin biraz değişmiş bir şeklini kullanarak. Liman işçisi ama bu serserilerin edindiği mızmızlanma havasıyla kaplıydı. Birlikte çalışan insanlar birbirlerinin konuşma tarzlarını kapmaya başlardı. "Bi' konuşabilir miyiz?"

Şişman adam ona bir baktı, sonra başıyla onayladı. "Evet, Franis?"

Wayne ona elini salladı ve ikisi bir kenara çekildiler. VenDell diğer adamla konuşmaya başladı, "ele geçirmeyi" başardıkları malların listesinin üzerinden geçiyorlardı.

"Ne oldu Franis?" dedi serseri alçak sesle, sonra başparmağıyla omzunun üzerinden geriye işaret etti. Devir hiçbir zaman böyle şeyleri umursamazdı. Sadece ona söyleneni yapar."

"Beyin ıslak çimento gibi," diyerek katıldı Wayne alçak sesle. "Terfi edenin o olduğuna inanabiliyor musun?"

"İnanabiliyorum," dedi Embrier. "Hiç soru sormuyor neticede. Senin aksine."

"Hey," dedi Wayne. "Ben sadece param geleceği zaman soru soruyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz," dedi Embrier, sonra ona yan bir bakış attı. "Güneş görmüşsün."

Makyaj yeteri kadar solgun olmamıştı be. Adama babasını sordurabilir miydi? Wayne gerçek Franis'ten babası hakkında epey bir bilgi edinmişti. "Ağır iş. Sen de biliyorsun. Babamın her zaman söylediği gibi, en iyi iş kolların ve sırtınla yaptığın iştir."

"Evet ama sen bir mağarada yaşamıyor musun?"

"Pas tutası mağaranın içinde yaşamıyorum," dedi Wayne. "Ne, sence sürekli öyle karanlıkta mı oturmalıyım?

Embrier homurdandı. "Kız kardeşin nasıl?"

Kız kardeş mi? Hay pas tutası. Wayne Embrier'ye bir bakış attı. O gülümseme...

"Kız kardeşimden uzak dur," dedi Wayne.

"Sadece soruyorum," dedi Embrier ellerini kaldırarak. "Hay Harap. Anında yakama yapışmana gerek yok."

"Bak," dedi Wayne alçak sesle. "Devir garip davranmıyor. O endişeli. Üssümüzün etrafında gezinen aynasız bir hatun gördü. Koyu saçlı. Bildin mi?"

Adam alçak sesle küfretti. "Neden onu söylemedin?"

"Şimdi söyledim ya. Ama Devir rapor vermek istiyor. Bununla... belli binlerinin ilgisini çekeceğini düşünüyor. Büyük ihtimalle etrafımızda olacağını zaten bildiğimiz bir aynasızı gördü diye. Pas tutası salak." Ama Devir'in Trell'in dikkatini çekmeyi isteyebileceği iması üzerine Embrier'nin rengi biraz solmuştu. En iyisi onu yatıştırmaktı. Wayne kolunu elemanın omzuna attı ve diğerlerine doğru geri götürdü.

"Dahası," dedi Embrier. "Kız kardeşimi unutabilirsin. Bir kadınla tanıştım, var ya tam senlik."

"Öyle mi?" diye sordu Embrier.

"Tabii. Yulip'in yakışıklı olduğunu düşünüyor."

"Yulip mi? Kurbağaya benzeyen koloss soylu mu?"

"Aynısı," dedi Wayne öbürlerine katılırlarken.

Embrier başını iki yana salladı. "Delilik." VenDell'e başıyla işaret etti. "Gidip Dizi'yi getireceğim. Sen adamlarına malları boşaltmaya başlayabilirsin."

VenDell dönerek başlamaları için elini salladı. Marasi Wayne'in ona dediği gibi ortalıkta görünmese iyi olurdu. Fazla göze batıyordu. Arada bir yüzünü kırıştırıp olmadığı biri olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Aşağılık duygusuna çok iyi geliyordu.

Yine de nehri kahraman olmadan geçmemeliydik, diye düşündü ^ayne iki serseri deponun arka tarafına hızla yürüyerek bir kapıyı açarken.

"Gerçekten, bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu VenDell Wayne'e. Kemiklerini bile almadan?"

"Kendini daha az beğenmen lazım VenDell," dedi Wayne. "Ayna- V[a] daha az bakarsan sen de yaparsın."

"Bu resmen haksızlık," dedi. "Bir ölümlü Kontratlılardan bir tanesi-[nın] yanında durup onların taklit yeteneklerine denk olmamalı."

"Oo, kıskançlık," dedi Wayne. İçine çekti. "Kiraz çiçekleri gibi ko-[ktuy°r. Ayrıca rolüne sadık kalsana hıyar herif."

Nihayet deponun arka tarafındaki karartılmış bir odadan dışarı giysileri daha kaliteli olan iki kişi çıktı. Harika. İstedikleri işte buydu. Şimdi pusuda bekleyen polisler...

Bir anda dış kapılar çarpılarak açıldı ve kahverengi üniformalı şekiller içeri dolarak silahlarını serserilere doğrultmaya başladı. "Silahlarınızı atın!" diye bağırdı bir ses. "Polis!"

"Aynasızlar!" dedi Wayne tabancasını kılıfından çekerek.

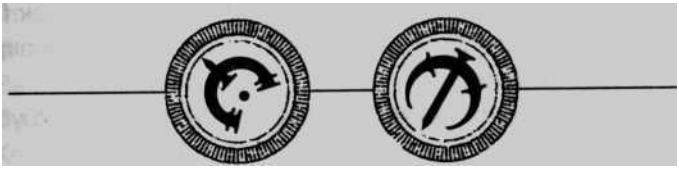
VenDell kolunu yakaladı.

"Ha, doğru," dedi Wayne kolunu aşağı itmesine izin verirken. "Tamam, tamam. Bazen unutuyorum."

Ama bunlar onların adamları değildi. Ne oluyordu burada? Etraflarındaki serseriler dönüyordu ama kimse ateş etmedi çünkü daha da fazla kahverengili içeri doluşmaya devam ediyordu. En azından yüz tane polis memuru vardı. Hepsinin...

... kalkan ve kaplumbağa armaları vardı, Bilming'in sembolü. Bunlar yerel polislerdi.

Marasi'nin baskını basılmıştı.

Marasi inledi ve koltuğunda doğruldu, yüzünü gizlemek için kullandığı şapkayı indirdi.

Bilming polisi. Harika. Omzunu silken Ayışığı'na bir baktı.

"Hiç haberim yoktu," dedi Ayışığı.

Marasi içini çekti. En azından Dizi ve yancısının etrafını çevirecek kadar akılları vardı. En azından yirmi polisten oluşan bir grup silahlarını ona doğrultmuştu. Küme'den haberleri olmayabilirdi ama kaçakçılık ve çeteler gibi şeylerden anlıyorlardı. Sayıca çok üstün olan yeni gelmiş memurların geri kalanları akıllılık ederek ateş etmemeye karar vermiş olan serserileri topluyordu. Gönülsüzce silahlarını attılar.

Marasi kapısını açtı ve aşağı atladı. Anında yaklaşan polislerin birkaç tanesi silahlarını ona çevirdi. Marasi içini çekip ellerini kaldırdı. "Elendel polisi!" diye bağırdı onlara. "Ben Özel Dedektif Marasi Colms!"

"Ne oluyor?" diye hesap sordu bir ses. Kısa sarı saçlı uzun boylu bir kadın memurları iterek aralarından çıktı, bir Bilming üniforması giyiyordu. Marasi onu tanıdığını düşündü.

"Yüzbaşı Blantach?" dedi Marasi. "Geçen yıl şehirlerarası eğitim toplantısında karşılaşmıştık."

Kadın Marasi'yi baştan aşağı inceledi, sonra inledi. Yakınlarında Marasi'nin polislerinden bazıları tereddütlü bir şekilde kamyonların ikalarından iniyor, resmî belgelerini gösteriyorlardı.

Yüzbaşı Blantach elini alnına koydu. "Ciddi misin sen?" dedi. "Benim şehrimde operasyon mu düzenliyorsunuz?"

“Havza’nın tamamında yetkiliyim,” dedi Marasi belgelerini arayarak. “Polis Komutanı Reddi valinin onayını aldı.”

“Bütün Havza’da yetkiniz olduğunu mu iddia ediyorsunuz!” dedi Blantach belgelerine elini sallayarak. “Pas tutası Elendelliler. Elbette benim şehrime baskın yapıp da önceden haber bile göndermeyecektiniz.”

Marasi kadın adına üzülüyordu. Yine de, Küme Dış Şehirleri kontrolü altına almıştı. Önceden yerel polislere haber göndermek fazlasıyla riskli olurdu, Blantach’ın teşkilatında Küme’nin casuslarının olacağı neredeyse kesindi.

Gerçi... polislerin burada olduğu gerçeği bu teoriyi çürütüyor gibiydi.

“Onları bize teslim etmeniz gerekecek,” dedi Marasi elini çetecilere doğru sallayarak.

“Hadi oradan,” dedi Blantach kollarını kavuşturarak, üniforma ceketi sert ve tüm düğmeleri kapalıydı.

“Bunlar çok daha büyük bir örgütün parçası,” dedi Marasi.

“O zaman bunu sorgulamalar sırasında biz keşfederiz.”

Marasi içini çekti ama derin bir nefes aldı. “Blantach,” dedi. “Bu kavgayı etmemiz şart mı?”

Daha uzun boylu olan kadın ona ters ters baktı ama bir şey söylemedi.

“Politikacılar geçinemiyor ama bu onların derdi,” dedi Marasi. “Bizim derdimiz şehirleri korumak, bütün şehirleri. Biz sadece işleri başından aşkın bir çift aynasızız. Gel dalaşmak yerine işbirliği yapalım."

“Belki bunu kabul edebilirim... eğer şartları ben belirleyeceksem.”

“Benim peşinde olduğum dava derinlere gidiyor,” dedi Marasi. “Tehlikeli derecede derinlere. Ve Havza'nın her parçasını sarmalamış sis iplikçikleri var. Şehrinizin liderleri neredeyse kesinlikle şüphe altında.”

“Konunun politika olmadığını söylemiştin.”

“Politikacıların geçimsizliğinin bizi etkilememesi gerektiğini söyledim,” dedi Marasi. “Ama bugünlerde her şeyin ucu politikaya dokunuyor. Peşinde olduğum örgüt kasıtlı olarak Elendel ile Dış Şehirler arasında savaş çıkarmaya çalışıyor.

“Eğer onlara yaklaşacak olursak iki şehrin yönetiminde de bizi durdurmaya çalışacak olan kişiler var. Sana geleceğimizi haber verememin sebebi de buydu. Bunun için özür dilerim ama bizim kendi yöneticilerimizin de pek çoğunun bu baskından haberi yoktu.”

Blantach belki de tutuklu sayısını bildirmek için hızla gelen bir yar

dımcısına elini sallayarak uzaklaştırdı ve Marasi'ye bakmaya devam etti. Bu durum biraz politik bir pazarlığa benziyordu ama Marasi'nin Steris ve Wax'e göre bir avantajı vardı. Hiçbir zaman senatörlerin gerçekten ne istediğini bilemezdin. Ama polis meslektaşları?

Bu işe şöhret için başlamazdın ya da en azından şöhret için işi yapmaya devam etmezdin. Şöhret isteyen herkes hızla hâkim ya da avukat konumlarına geçer, mümkün olan en kısa süre içinde asıl polislik mesleğinden uzaklaşırdı. Ama Blantach bir polis memuresiydi. Reddi'den daha uzun süredir bu işi yapıyordu.

"Beni endişelendiriyorsun Colms," dedi Blantach.

"Bu baskını organize etmen ne kadar zor oldu?" diye sordu Marasi. "Kendi yöneticilerin, polis teşkilatının üst rütbeli üyeleri sana karşı mıydı?"

"İşler her zaman öyle. "Blantach omzunu silkti. "Bürokrasinin nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Bu..." Duraklayarak kaşlarını çattı. Bu baskın için normalden fazla sorun çıkmış olabilir."

"Peki neden engel olmadılar?" diye fısıldadı Marasi. Neden devam etmene izin verdiler?"

"Kararlıydım."

Ondan değildi. Eğer Küme bu baskından haberdar ve engel olmaya kararlı olsaydı engel olurlardı.

Buraya kaçak getirilen silahlar zaten Bilming'in askerlerini silahlandırmak için kullanılacaktı, diye farkına vardı Marasi. O *yüzden polisin ele geçirmesinde bir sorun yok. Yine de gitmeleri gereken yere gidecekler.* Küme incelikli bir iş yapmak zorundaydı. Bilming i kontrol ediyor olabilirlerdi ama çoğu kişinin bundan haberi yoktu. Yani tek yapmaları gereken el koyulan malların şehirdeki doğru yerlere gönderileceğinden emin olmaksa, neden bir polis baskınına engel olarak kendilerini belli etsinlerdi?

Peki ya Dizi? Marasi onun etrafını çevreleyen memur yığınına baktı. Bağlanmıştı ama kendinden emin bir havası vardı. Kültürlü bir görünüşü, şık bir takım elbisesi vardı. Kalın kaşlı ve büyük dudaklıydı. Marasi'nin tahminine göre baskın olacağından haberi vardı ve daha sonra serbest bırakılacağını bildiği için uysallık ediyordu.

Sonra Marasi'yi gördü. Ve kaşlarını çatarak başını bir yana eğdi. Yürüyerek yaklaştı ve memurlar tarafından zapt edilmesi gerekti, sanki onları unutmuş gibiydi. Şaşkındı, gözlerini Marasi'ye dikmişti.

Bir an sonra yüzünde geniş, hatta heyecanlı bir gülümseme belirdi-Gerindi, sonra başını kaldırdı.

Pas tutası. Marasi neyi ıskalamıştı?

Pas ve Harap! Havza'da daha fazla gerginlik yaratmak için bir anda yerel işlere müdahale eden bir grup Elendel polisi bulmaktan daha iyi ne olabilirdi? Özellikle de...

"Blantach," dedi Marasi kolunu yakalayarak. "O adamı uyutmamız lazım."

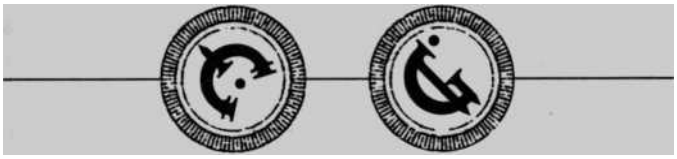
"Ne? Uyutmak mı? Neden?"

"Metalsoylular için hazırlıklı değil misiniz?"

"Bu grupta hiç Metalsoylu yok," dedi Blantach. "Bütün bilgilerimize göre..."

Dizi inanılmaz kuvvetli bir Allomantik İtme dalgası yaratmak için o anı seçti.

23

Marasi metal keseleri olan kopçalı bir silah kemeri takıyordu, o yüzden İtme kemerini sökmekten fazla bir şey yapmadı. Bilinmeyen polisleri o kadar hazırlıklı değillerdi. Kendi silahları, kelepçeleri ve meslekleri gereği taşıdıkları diğer eşyalar tarafından geriye fırlatıldılar.

Blantach yere devrilirken çığlık attı ama sadece yere düştüğü için şanslıydı. Pek çok memur metrelerde geriye fırlamıştı. Kamyonlar sarsılmış ve hatta iki tanesi devrilmişti. Binanın yanlarındaki kapılar sökülüp gitmişti. Pencereler çatlamıştı ve silahlar zemin boyunca savrularak duvarlara İtilirken insanlar bağrıştı. Birkaç silah etkilenmeden yerde duruyordu. Görünüşe göre düşmanların bazılarına alüminyum tabancalar verilmişti.

Dizi şimdi rahatça bunlardan bir tanesini yerden aldı, Marasi'nin hiçbir normal Sikkeci'den hissetmediği bir güç patlamasının merkezinde duruyordu. Marasi geriledi, afallamıştı. Bu sanki... eski hikâyelerdeki 9ibi bir şeydi. Ahenk'in tarihçelerine göre Miraç Savaşçısı'nın kullanabildiği güce benziyordu.

Bu korkunç bir alametti çünkü Marasi Dizi'nin neden gülümsediğini anlamıştı. Büyük ihtimalle direnmeden tutuklanmayı planlıyordu [ar]ha şimdi daha iyi bir şey bulmuştu. Elendel'i suçlayacak bir skandal yaratma fırsatı vardı ve polislere mümkün olduğu kadar çok kayıp verdirmek isteyecekti.

Diğerleri kendilerini toplarken Marasi alüminyum tabancalardan birine doğru atıldı. Ama Dizi nişan aldı ve tam onun önüne ateş ede-

rek silahsız olan Marasi'yi devrilmiş bir kamyonun arkasında siper almaya zorladı. Neyse ki Allomantik İtme durmuştu, şimdilik.

Bunu okumuştun, diye düşündü. *Sadece Sissoylular tarafından kullanılabilen antik güçlerden bir tanesi.*

Duralümin deniliyordu, gizemli bir metaldi. Bunu kullanan bir Allomanser bütün metal rezervini bir anda yakabiliyordu. Tek bir mermi sıkmak yerine bütün bir barut fıçısını patlatmaya benziyordu, müthiş büyüklükte bir Allomantik enerji yayardı. En azından... Marasi'nin hatırladığı kadarıyla öyleydi. Yüzlerce yıldır önemi olmamıştı çünkü kimsenin aynı anda iki Allomantik gücü olamıyordu.

Hemalurjik kazıkların olmadığı sürece.

Bir an sonra fötr şapkalı ve peruklu bir silüet yanında siper aldı. Wayne'i Devir'in geniş göğüslü bedenine bürünmüş olan VenDell takip etti. Bir an sonra Wayne'in hız baloncuğu onlara biraz nefes alacak zaman verdi.

"Bizim için hazırlıklardı!" dedi Wayne. "Bu baskını yapacağımızı biliyorlardı!"

"Hayır," dedi Marasi. "Blantach ve onun baskınından haberleri vardı ama sanırım tutuklanmayı umursamıyorlardı. Tahminimce o baskında teslim olacak, daha sonra gizlice hapisten kaçacaklardı.

"O zaman ne değişti?" diye sordu Wayne.

"Dizi bizim Elendel'den olduğumuzu daha yeni fark etti," dedi Marasi. "Ve bizim varlığımızı bir olay çıkarmak için kullanmak ve Elendel'i bir Bilming operasyonuna müdahale ederek polislerin ölümüne sebep olmakla suçlamaya karar verdi."

Sadece bir tahmindi. Ama gerçekler netti. Sessizce götürülmek üzere olan bir adam Marasi'yi gördüğü anda savaşmaya karar vermişti. Bu da herkesi tehlikeye atıyordu.

Şimdi vurulmaktan endişe etmesine gerek kalmadığı için kamyonun arkasından depoya baktı. Dizi tabancasını umursamazca ayağa kalkmakta olan Yüzbaşı Blantach'a doğrultuyordu. Odanın kenarlarında sersemlemiş olan polisler de, çete üyeleri de yerden kalkıyorlardı. En çabuk kendilerine gelmiş olanlar silahlara doğru atılmaktaydı.

"Plan ne?" diye sordu Wayne.

"Sen o Dizi'yi oyala," dedi Marasi Wayne'e. "Ben bizim memurlarımızı organize edeceğim. Küme'nin adamları da buna şaşırmış görünüyor, yüzlerindeki şoka bak. Ben gerçekten de onların yakalanmayı, sonra da rüşvet alan hâkim ya da savcılar tarafından serbest bırakıl

mayı beklediklerini düşünüyorum. Eğer şaşkınlıklarından faydalanabilirsek kazanabiliriz."

"Plan bu değildi!" dedi VenDell onun arkasından depoya doğru bakarak.

"Planlar birileri ateş etmeye başlayana kadar dayanır birader," dedi Wayne.

"Ne kadar da vahim," diye mırıldandı VenDell. "Bütün o güzel kemikler kırılacak."

"Biz engel olmazsak," dedi Marasi. "Wayne'e o Dizi konusunda yardım et ve gördüğün bütün silahlı düşmanları indir. Bizim sürücülerimize dikkat et, üniforma giymiyorlar ama hepsinin ayakkabıları beyaz."

"Ee..." dedi VenDell. "Ah. Hmm... 'İndir' derken tam olarak neyi kastediyorsunuz Colms Hanım?"

"Öldür." dedi Marasi. "Vur. Sakatla. Ye. Seçici değilim VenDell." "Ah, evet, ee," dedi VenDell. "Görüyorsunuz, ben pek de iyi savaşçı değilimdir. Bir uzmanım. İyi bir planlamacıyım. Derin ve önemli düşüncelerin filozofuyum."

Marasi ona ters ters baktı.

"Ben İlk Ahit'e tabiyim Colms Hanım," dedi. "Kandraların neredeyse hepsi gibi. Canlı bir varlığı öldüremem, hatta zarar bile veremem. Özellikle de bir insana."

"MeLaan hiç zorlanmıyordu," dedi Wayne.

"MeLaan bir serseri!" dedi VenDell. "Neden sizin yanınıza onun atandığını düşünüyorsun? Sadece o ve TenSoon iyi savaşçılar, geri kalanlarımız şiddetten nefret eder! Ben, ee, uzaklaşmalıyım. Ve plan yapmalıyım. Evet, nasıl karşılık vereceğimi planlamalıyım."

Marasi gözlerini deviren Wayne'e baktı.

"Sen aşağı yukarı ölümsüzsün, değil mi?" dedi VenDell'e. "MeLaan gibi?"

"Eh, teknik açıdan. Ama gördüğünüz gibi ben..."

"O zaman çık ortaya ve silahları üzerine çek," dedi Marasi. "Ve eğer becerebilirsen o alüminyum tabancalardan birini bana at." "Pekâlâ," dedi VenDell derin bir iç çekmeyle. "Bir daha asla Ahenk'in beni böyle şeylere ikna etmesine..."

Kısa boylu bir kadın bir şekilde onların hızında hareket ederek kamyonun arkasından dolaşırken kandra sustu ve sonra onların hız baloncuğundan içeri girdi.

tuyordu. “Merhaba güzellerim,” dedi. “N’apıyoruz? Görüşme mi yapıyoruz? Ben yeni insanlarla görüşmeyi severim. Onları öldürmek monotonluğu azaltıyor.” Sırıttı, sonra Marasi’ye doğru atıldı.

Bu, o kadar aykırı bir tecrübeydi ki, Marasi utanç verici bir yavaşlıkla tepki verdi. Daha önce hiç kimse Wayne’in baloncuklarından birini çiğnememişti. Wayne o kadar kısıtlı değildi. Kadın düello değneğini savururken kolundan yakaladı ve Marasi’nin kafasına vurmasına engel oldu.

Üçü de bir yığın hâlinde yere düştüler. Düello değneği Wayne’in elinde kalmıştı ama kadın hızla emekleyerek uzaklaştı. Hız baloncuğunun kenarına ulaştığı zaman bir an için bir bulanıklığa dönüştü ama sonra normal insan hızıyla odayı geçmeye başladı. Bir saniye sonra da olduğu yerde dondu, çok yavaşça hareket etmeye başladı.

“Vay be!” dedi Wayne. “Başka bir Kırpıkçı!”

Elbette. Wayne’le aynı güce sahip biriydi, kendi hız baloncuklarını yaratabiliyordu. Bir an için hızlı hareket ettiği zaman kendi hız baloncuğu Wayne’inkiyle kesişerek hızını ikiye katlamıştı. Ama odanın içinde ilerlemeye devam edebilmek için kendi baloncuğunu kapatmak zorunda kalmıştı, Kırpıkçılar güçlerini tekrar kullanmadan önce kısa bir ara vermek zorundaydı.

“Wayne,” dedi Marasi. “Yeni plan. Ben Allomantik el bombalarımı almaya çalışacağım. Deminki İtmeyle uçup gittiler. Senin bu acayip ikizini durdurman gerek.”

“Ne? Sırf Kırpıkçı olduğu için mi benim acayip ikizim oluyor?” diye sordu Wayne.

“Katılıyorum,” dedi VenDell. “Wayne zaten son derece acayip, o yüzden onun acayip bir ikizi normal olurdu.”

“Önemli değil!” diye tersledi Marasi. “Wayne, Kırpıkçı’yla ilgilen. VenDell, Sikkeci’nin dikkatini dağıt. Hazır mısınız?”

“Hazırım,” dedi Wayne.

“Değilim!” dedi VenDell.

“Baloncuğu kapat!” dedi Marasi şimdiden ileri doğru atılarak.

Wayne itaat etti ve depodaki sesler bir çığ gibi üzerine düştü. Silahlara doğru atılan adamlar ateş etmeye başlıyordu. Acı bağrış ve çığlıkları geliyordu. Polisler organize olmaya çalışıyor, bir düzine farklı ses çelişkili emirler veriyordu.

Marasi ancak ayağa kalkabilmiş olan Yüzbaşı Blantach’ın üzerine atlayarak onu başka bir kamyonun arkasına itti. Dizi’nin mermileri zemine çarparak beton parçacıkları saçtı, kıl payıyla ıskalamıştı.

Blantach şaşkınlıkla hızla ayağa kalktı, sonra şimdiden sırtını kamyona dayamış Marasi'ye teşekkürle başını salladı. Bu kendisinin bindiği kamyondu ama Ayışığı hiçbir yerde görünmüyordu.

Bir an sonra Wayne Kırpıkçı'nın üzerine atladı. VenDell devrilmiş kamyonun arkasından çıktı ve ellerini sallamaya başladı. "Bana bakın! Nasıl da savunmasızım! Hem de hainim! Hah! Polislere her şeyi anlatacağım!"

Anında kafasından vuruldu.

"Pas tutası!" diye bağırdı Yüzbaşı Blantach nihayet ne olduğunu anlayarak. "Allomanserleri var!"

Marasi içini çekti. "Memurları organize edebilir misin Yüzbaşı!" diye bağırdı gittikçe artan gürültünün içinde. "Bu kamyonların içlerindeki en üst kutuların içindeki silahlar gerçek ve bütün araçlar siper alınabilecek kadar zırhlı."

"Tamam o zaman," dedi Blantach dönüp odanın doğu duvarına doğru elini sallayarak. "Memurlar! Buraya toplanın! Biz..."

Arkasında saklandıkları kamyon yalpaladı. Marasi ikinci bir kuvvetli Çelikitme odayı sarsarken tam zamanında sıçrayarak uzaklaşmayı zar zor başardı. Deponun duvarları zangırdadı, tahtalar kırıldı ve çiviler yerlerinden söküldü. Silah bulmuş olan herkes tekrar geriye fırlatıldı.

Ve Marasi'nin siper olarak kullandığı kamyon sanki tekmelenmiş top gibi fırlayıp gitti. Dışarıdaki sokağa düşerek yuvarlandı, kutuları dökülerek kırılıp etrafa silahlar saçtı. Pas tutası!

Polisler ve haydutlardan oluşan yığına doğru gitmeye başlamış olan Blantach'ı kıl payı ıskalamıştı. Bunların pek çoğu yere devrildi.

Şimdi siperi olmadığı için Marasi Dizi'nin alüminyum bir şişeyi salladığını, sonra açıp bir yudum aldığını gördü. *Daha çok metali var,* diye fark etti Marasi. Eğer doğru hatırlıyorsa, her duralümin kullanmasından sonra Dizi'nin metal rezervini tekrar doldurması gerekecekti.

Dizi içmeyi bitirirken alnında kurşun deliği olan biri üzerine atladı. VenDell en azından uğraşıyordu.

"Memurları organize et!" diye bağırdı Marasi Blantach'a, sonra deponun parçalanıp açılmış ön tarafına doğru koştu. O enkazın içinde bir yerlerde metal kemeriyle bombaları olacaktı. Aşırı güçlü bir Allomanser'i durdurmak için en iyi şansı onlar olmalıydı.

Giderken inanılmayacak bir manzaranın yanından geçti: Wayne'le diğer Kırpıkçı dövüşüyordu.

Wayne ani bir hız patlamasıyla Kırpıkçı'ya doğru sıçradı ama balon

cuğunu havadayken kapattı. Kadın kendi baloncuğunu yarattı ve ikili bulanıklıklar ve çılgın hareketlere dönüştü. Hız baloncuğu kapandı ve ayrıldılar, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı ki birden hızlanarak tekrar çarpıştılar. O kadar hızlılardı ki Marasi bulanıklıkları bile göremiyordu.

Pas tutası. *Odaklan,* diye düşündü Marasi. Deponun önünden dışarı çıktı ve enkazı inceledi, yakınlarında bir tekeri dönerek ters dönmüş yatan zavallı kamyonu görmezden geldi.

Orada, diye düşündü, fırlayıp kırık bir kutunun altından ucu çıkan metal kemerini kaptı. Çekip çıkardı ve bir kesenin içini karıştırdı ama mandalı kırılmış ve iki el bombasından biri düşmüştü. Sadece bir tane vardı.

Debelenen bir beden uçarak yanından geçti ve ters dönmüş kamyona çarptı. Yere düştü ve yığıldı, sonra dönerek kırık bir boynun üzerindeki ezilmiş bir yüzle ona doğru döndü. "Yenildim," dedi VenDell kırık çenesi kelimelerini bozarak. "Bu kemiklerin faturasını sana keseceğim."

"Mızmızlanma," dedi Marasi ve anında kadmiyum yakmaya başladı. Kutu elinde uğuldayarak dolmaya başladı.

Koşarak depoya geri döndüğünde Blantach'ın kendininkiler ve Marasi'ninkilerden oluşan bir grup memuru topladığını gördü, birkaç devrilmiş kamyonun arkasında siper alıyorlardı. Çete üyelerinin çoğu deponun arka tarafındaki Dizi'nin etrafında toplanmışlardı. Arka odalardan getirdikleri silahları kuşanıyordu, diğerleri de polis kalkanları bulmuştu.

Wayne ve düşmanı hâlâ bulanıklardan ibaretti. Dizi bir Çelikitmeyle havaya yükselmişti. Mermiler yakınından saparak duvarlara gidiyordu, Sikkeci doğrudan vurulamıyordu. Pas tutası. Eğer bunu yapabiliyorsa güçlerini kullanmakta Marasi'nin öldürdüğü Devir'den çok daha tecrübeli demekti. En azından kendi adamlarına zarar vermeden o aşırı güçlü İtmeleri yapamayacaktı.

Marasi eğilerek koştu ve devrilmiş kamyonlardan birinin arkasında çöktü. El bombasının zamanlayıcısını ayarladı ve Dizi'nin arkasını döneceği bir anı bekledi. Güçlerinin mermileri engelleyeceğine güveneceğini ve Marasi'nin bombasını görmeyeceğini umut ediyordu.

Ne yazık ki tam o bombayı fırlatırken Dizi Marasi'den tarafa bir bakış attı. Kıl payı İtip uzaklaştırmayı başardı ve bomba uzak duvarın yakınında çalışarak kimseyi yakalayamadı. Yukarıdan Marasi'nin bakışlarını yakaladı, sonra ona doğru bir sikke fırlattı. Marasi son anda siper alabilmişti. Sikkeci her an bu kamyonu hareket ettirebilirdi.

yüzden
eşit kuvvetle İterek kendini dengede tutuyordu. Arkasındaki eşit derecede ağır bir şeylerden destek almadan bir kamyonu İtemezdi.

Memurlarını saydığında siper almış olanların pek çoğunun yaralı olduğunu gördü. Birkaç tanesi yerdeydi, hareket etmiyorlardı. Dahası düşmanlar saldırmaya hazırlanıyorlardı. Marasi'nin içinde kötü bir his vardı. Ne türden bir çete polislerle doğrudan silahlı çatışmaya girerdi?

Ağır silahlı olan türden, diye düşündü Marasi. *Ve kazanabileceklerini düşünüyorlar. Savaşmamalıyız. Bu şekilde değil.*

Odada silah sesleri yankılandı ve mermiler taşlar ve metallerin üzerinde çınladı.

"Geri çekilmeliyiz," dedi. Teğmenlerinden biri olan Kellen'e işaret etti. "Koruma ateşi açmalı ve düzenli olarak geri çekilmeliyiz! O açıklıktan dışarı çıkacağız."

"Geri çekilme mi?" dedi Kellen sürünerek yaklaşırken. "Ama düşman!"

"Biz polis memuruyuz, asker değil," dedi Marasi. "Bir şehrin ortasında gerçek bir savaş başlatmayacağım! Görev başarısız oldu. Gitme zamanı."

Kellen bir an düşündü, sonra başıyla onayladı. "Haklısınız," dedi. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Diğerlerini topla ve yaralılara yardım edin. Ben Bilming grubuyla koordinasyonu ayarlayıp dikkatlerini dağıtacağım. Gerçek patlayıcılar hangi kamyonda?"

"Altı numara!"

"Wayne'inki mi? Buna kim karar verdi?"

"Harap'tır herhâlde," dedi Kellen. "Benim hiç aklıma gelmedi."

Ayrıldılar. Marasi metal kemerindeki kılıftan tabancasını çekti, sonra açık alanı hızla geçerek Blantach'ın arkasında siper aldığı altı numaralı kamyona doğru gitti. Mucizevi bir şekilde devrilmemişti, ger-Çi Marasi sürmeye çalışmanın akıllıca olmayacağını düşünüyordu. Dizi'nin araçları devirmeye yetecek kadar kuvveti varken olmazdı.

"Geri çekileceğiz," dedi Marasi Blantach'a. "Bizimle misiniz?"

"Pas tutası, evet," dedi Blantach. "Bir piknik sepetini açıp arı yuva-sı bulmuş gibi hissediyorum. Kim bu herifler?"

"Toplumumuzu yıkmaya çalışanlar bunlar," dedi Marasi. Kamyo-na eliyle vurdu. "Bunun içinde patlayıcılarımız var. Biz geri çekilirken b'rkaç tanesini düşmana atacağım."

"Bana bir dakika ver," dedi Blantach. "Memurlarımı size katılmak için hazırlayayım. Yaralılarımız var."

"Bizim de var," dedi Marasi. "Patlama bize yeteri kadar zaman verir diye umuyorum."

Marasi derin bir nefes aldı, sonra kamyonun kapısını çekip açtı ve içeri atıldı. Orada sürücü kısmıyla kasanın arasındaki bir kapağı açıp arkaya geçmeyi başardı. Burası karanlıktı ama patlayıcılarla dolu kutunun arkada olacağını biliyordu, teslimat sırasında gösterilmeye hazırdı.

Kutunun içini eliyle yoklayarak birkaç normal el bombası buldu. Ve yangın bombası olduğunu umduğu bir şeyi; kil ve sıvı olacak, İtilemeyecekti.

Aralıktan sıkışarak sürücü kısmına geri dönerken endişeler peşini bırakmıyordu, sonra yolcu tarafındaki kapının zırhının onu mermilerden koruyacağına güvenerek aşağı eğildi. Ne kadar çok düşünürse, konumlarını o kadar az beğeniyordu.

Eğer kaçarsak, o kuvvetli İtme patlamalarından bir tane daha yapacak, diye düşündü. *Biz kapılardan çıkmaya çalışırken kamyonlar üzerimize düşecek.*

Ama başka ne yapabilirdi? Bombalarıyla kamyondan indi. Kellen ve Blantach ona başlarını salladılar, geri çekilmeye hazırlardı. Depo silah sesleriyle doluydu ama kendi taraflarında sadece düşmanın dikkatini çekmek için ateş eden birkaç tane memur vardı, geri kalanları yaralılara yardım ediyordu.

Harekete geçmenin...

Dizi havadan düşerek doğrudan siper olarak kullandıkları dört kamyonun ortasına indi. Sonra İtti, iki tarafında ikişer kamyon vardı. Araçları inanılmaz bir Çelikitmeyle uzaklaştırdı.

Bir anda siperleri yok olmuştu. Perişan memurlar grubu kendilerini tamamen açıkta buldular, yaralılarını ayağa kaldırmışlardı. Odanın öbür ucunda çeteciler kum torbalarından küçük bir tahkimat inşa etmişti ve şimdi bir tanesi çok namlulu büyük bir makineli tüfeği bir üçayağın üzerine takıyordu. Askerî düzey, sıvı soğutmalı ve şeritle beslenen tüfeğin mermileri bir insanın avcundan daha uzundu. Bunlar bir Malvvish işgaline karşı geliştirilmişti ve Elendel'den dışarı çıkarılmaları kanuna aykırıydı.

Tam olarak ne kadar dezavantajlı olduklarını Marasi o anda anladı. Depo garip bir şekilde sessizleşti, gerçi bir yerlerde cam kırıldığını duyduğunu düşündü. Zihninin bir parçası sesi duymuştu ama dikkati

o makineli tüfeğin üzerindeydi. Memurların en önünde duruyor, doğrudan namlulara bakıyordu. Şimdi ne olacağını fark etmişti.

Neredeyse silahsız sayılacak polisleri bir savaş meydanına getirmişti.

Makineli tüfek kesik kesik bir gümbürtüyle çalışmaya başladı ve doğrudan Marasi ve diğerlerinin üzerine yoğun mermilerden bir nehir gönderdi.

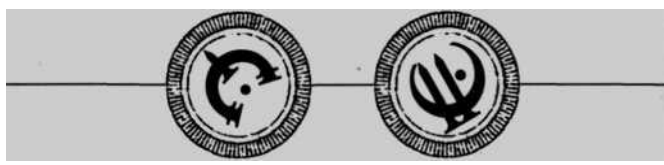
Sonra o mermiler havada durdu.

Ve anında geri uçarak düşman tahkimatına yağdılar, kum torbaları ve kalkanlar vuruldu ve haydutların şaşkınlıkla bağrışmalarına neden oldu. Makineli tüfek durdu ve bir an için depo sessizleşti. Gerginlikle Marasi omzunun üzerinden geriye baktı ve Waxillium Ladrian'ın hemen arkasında durduğunu gördü, hızla bir tabancasını Marasi'nin omzunun üzerinden doğrulturken sispaltosunun püskülleri savruluyordu. Tek bir barut patlamasıyla ateş etti.

Makineli tüfeğin dürbününü tam ortasından vurdu ve arkasındaki adamı gözünde bir mermiyle yere devirdi.

"Kusura bakmayın geç kaldım," diye ilan etti Wax kalabalığa. "Sizi bulabilmek için silah seslerini beklemek zorunda kaldım. Devam edelim mi?"

24

Adil bir şekilde dövüşmek asla adil değil, diye karar verdi Wayne. Düello değneğiyle vurdu, hilecinin kafatasına indiği zaman güzel çınlayan bir çatırtı çıkarmıştı. Kadın düştü ama yuvarlandı ve bir an sonra geri kalkmıştı, kafasındaki yara iyileşirken sırıttı. Şimdi iz bile kalmamış derisinin üzerinden bir parça kan akıyordu.

Elbette buna iyileşme gücü de vermişlerdi. Muhteşem. Çok pas tutası muhteşemdi.

Kadın bir bulanıklığa dönüştü ve Wayne sol tarafında olduğunu görmek için kendi hız baloncuğunu zar zor zamanında yaratabildi. Vuruşunu engellemek için değneklerini çaprazladı. Sonra savurmaya başladı.

Wayne Kırpıkçı'nın bir tarafına vururken, o da aynısını Wayne'in öbür tarafına yaptı. Pas tutası Pas ve pas tutası Harap! Acımıştı. Ve pahalı viskiyi sarhoş olduktan sonra içmek kadar mantıklıydı. İkisi de geri çekilerek yüzlerini buruşturdular ama metalakıllarına erişerek iyileştiler.

"Ahenk'in olmayan kutsal hayaları adına be kadın," dedi morarmış kolunu sallarken. "Gıcıksın."

"Gıcıksın," dedi kadın. "Gıcık... gıccıkk..."

"Şivemi taklit etmeye çalışmayı kes!" diye tersledi Wayne.

"Bir daha 'kes' diyebilir misin?" diye sordu Kırpıkçı düello değneğini havaya atıp döndürdükten sonra geri yakalarken.

Pas tutası.

Hileci.

Kadın!

Wayne güçlerini adil yoldan kazanmıştı. Tamamen şans eseri doğuştan geliyorlardı. Bu kadınsa gidip güçleri başkalarından çalmıştı. Kesinlikle hileliydi. Herkes alabileceğin ve alamayacağın şeylerin olduğunu biliyordu. Wax'in kullanmadığı cep saati? Al gitsin. Lessie'nin verdiği saat? Dokunulmaz.

Milletin ruhları? Hiç dokunulmaz.

İkili odanın geri kalanındaki kargaşayı görmezden gelerek birbirlerinin etrafında döndü. Bir şeyler yakınlarına çarptığında zamanı durdurdu, bir mermi bir kamyonun kenarından sekmişti ve kıvılcımların yavaş yavaş düştüklerini gördü. Ama silahlı heriflerle Marasi ve aynasızların ilgilenmeleri gerekecekti. Wayne'in ilgilenmesi gereken ve kesinlikle ikizi olmayan biri vardı.

Öne atılarak değneğini savururken Kırpıkçı sırıtıyordu. Evet, Wayne ona vurursa iyileşebilirdi ama insan depolanmış sağlığı bitmeden önce sadece bir yere kadar iyileşebilirdi. Wayne'in vurmaya devam edip onun sağlığının kendininkinden önce bitmesini umması gerekecekti.

Bu sefer darbeden kaçmıştı.

"Hop!" dedi Wayne. "Kımıldama."

"Hop!" diye cevap verdi kadın. "Oop!"

"Kes şunu!"

Kadın geriye kaçarak gülümsedi. "Bunun için yıllardır bekliyo- rum," dedi şivesi kaybolarak. "Planlıyor, hazırlanıyorum. Beni senin 'Çin yarattılar Wayne. Onur duymuyor musun? Seni öldürmek için yaratıldım!"

"Öf! Bir de acayip olman şart mı?"

"Seni öldürdüğüm zaman şapkanı giyeceğim ve kolonyanı süreceğim. Tek eksiğim onlar."

Kadın ona sırıtırken Wayne olduğu yerde durdu. Amma. Da. Ga-[rı]Pti. Pas. Tutası. Sonra Kırpıkçı döndü ve yüzü asıldı. "O burada ne arıyor?"

Wayne ne gördüğüne bakabilmek için yan yan ilerledi. Ve... e ni-[^a]yet. Kahraman gelmişti. Wax orada Harap'ın kendisi gibi durmuş, [etr]afında savrulan püsküllerle polisleri koruyor ve düşman hatlarına ^ermi yağdırıyordu.

Şimdi Wax de geldiğine göre hileci yenilmiş sayılırdı. Her şey ol- [rTlası] gerektiği gibiydi.

Tabii Wax şu anda meşguldü ve yardıma ihtiyacı olacaktı. O yüz

den Wayne hilecinin üzerine atladı, dirseğiyle karnına vurdu ve bunu yaparken kolunda keskin bir şey hissetti. Kırpıkçı'nın metalakıllan mıydı? Ya da kazığı? Şimdi Wax burada olduğuna göre bir İki-Yüz Manevrası yapabilirlerdi. Ama sadece Wayne'le çünkü Wax'in vurması gereken elemanlar vardı.

Hileci onu üzerinden atmaya çalışırken Wayne döndü ve sendeleyerek doğru konuma gelmesine neden oldu. Sonra arkasından öne uzandı, düello değneğini iki eliyle kavradı ve yukarı çekerek Kırpıkçı'nın çenesinin altına dayadı. Hileci bir homurdanmayla ona vurmaya başladı ama bu sadece onun dengesini bozuyordu.

Bir an sonra Wayne onu yere devirmişti, dizini sırtına bastırmış, düello değneğini yukarı çekerek hileciyi boğuyordu. Kendisi de bu duruma düşmüştü bir zamanlar ve eğlenceli bir şey değildi. Boğulmanın etkilerini iyileştirmek zorunda kalırken metalakıllarının bitip tükendiğini hissediyordu.

Kırpıkçı çılgınca debelendi. Etrafındaki dünya o panikle gücünü kullanıp dururken kesik kesik hızlanıp yavaşlıyordu. Ama değneklerle olan bütün yeteneğine rağmen basit güreş tekniklerini atlamıştı. Ne yaptığını bilen biri olsa Wayne'i sırtından atabilirdi.

Wayne başını iki yana salladı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Güreş manevralarını es geçemezsin birader," dedi hileciye. "Eğer düzgün dövüşmek istiyorsan yerdeyken nasıl kazanacağını da bilmen şart."

Kırpıkçı homurdanmalarla karşılık verdi, bu da daha öncekinden çok daha iyiydi. Wayne'in şansına Wax gelmişti. Kahraman gelmeden önce o köşeye sıkışmıştı.

Yanlarına süslü giysili bir şekil düştü. "Getruda," dedi kadına. "Beni hayal kırıklığına uğrattın." Sonra Wayne'in kafasına bir silah dayadı.

Peki o zaman. Wayne hileciyi bıraktı ve kenara kaçtı. Yerde yuvarlandı -güzel bir yuvarlanmayla biten hamleleri sevmezdi ki?- ve bir hız baloncuğunun içinde ayağa kalktı, yanında yaralılardan biriyle ilgilenen Marasi'yi de yakalamıştı.

"Hey," dedi nefes nefese. "İşler iyiye gidiyor, hı?"

"Yine de geri çekilmeliyiz," dedi Marasi. "Bizim bunun için eğitimimiz yok."

"Kazanmışken gitmek yazık olur gerçi," dedi Wayne. Başıyla arkasına doğru işaret etti. Emir vermenin ortasında donmuş olan Dizi dışarı çıkışa işaret ediyordu ve hileci ayaktaydı, o yöne doğru koşuyordu.

“Kazandık mı?” dedi Marasi. Yaralı memure Mathingdavv’a baktı, bacağındaki bir kurşun deliğinin acısıyla yüzünü buruşturup gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı.

“Eğer Wax o Sikkeci’yle ilgilenirse kazanacağız,” dedi Wayne. Adamları saklanmaya çalışırken düşman safları kargaşa içindeydi.

“En azından birkaç tane alüminyum mermileri var,” dedi Marasi yan tarafa doğru işaret ederek. Gerçekten de havanın içinde o kadar yavaşça hareket eden mermilerin bazıları Wax’in İtmelerinden etkilenmiyordu.

“Ama neden bu kadar az?” dedi Wayne. “Yüzcanlı Miles’ın tonlarca alüminyumu vardı.”

“Bu grup bugün yakalanmayı planlıyordu,” dedi Marasi. “Bundan eminim. Soruşturmayı durdurarak şüphe çekmek yerine Blantach’ın polislerinin onları tutuklamasına izin vereceklerdi.”

“Biraz temelsiz duruyor,” dedi Wayne. “Ama sen çoğunlukla böyle konularda haklı çıkıyorsun. Çok fazla alüminyuma el koyulmasını istemezler. Teşkilatların bunları para için eritme huyu var.”

Wayne en önde duran Wax’e doğru bir bakış attı. Üç parmağıyla yanından geçen bir mermiye işaret ederken donmuştu. Mermiyi... kenara doğru yönlendiriyormuş gibi görünüyordu.

Yok be. O kadarı biraz fazlaydı, Wax için bile.

“İçgüdülerim beklersek bu güruhun dağılacağını söylüyor,” diye cevap verdi Wayne. “Bak, zaten bizimle çatışmakla gazetelere çıkacak bir olay yarattılar ve kazanacakları daha fazla pek bir şey yok. Ama bizim yaralılarımız var ve geri çekilmemiz zor olur.”

Marasi başıyla onayladı. “Tamam o zaman. Konumumuzu koruyacağız. Wax o Sikkeci’yi kovaladığı sürece.”

“Baloncuğu kapatıyorum.”

“Git.”

Wayne baloncuğunu yok etti. Wax dönmeye devam etti ve hay Pas tutası... işaret ettiği mermi doğrudan memurların konumuna gizli gizli yaklaşmaya çalışan çetecilerden birini vurmuş gibi göründü.

“Wax!” diye bağırdı Marasi. “Bunları biz halledebiliriz. Ama o Sikkeci’yle ilgilenilmesi gerek!”

Wax ona baktı, sonra başıyla onayladı ve havada mermiden kaçınan Sikkeci’ye ateş etti. Adam doğrudan yukarı fırladı ve tavanı deşip 9eÇerek şehre çıktı.

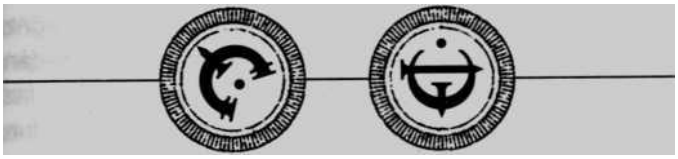
Wax onu takip ederek kırık bir tavan penceresinden dışarı uçup Ditti.

İkisi kaybolurken hileci de ön kapılardan dışarı koştu. Serserilerin akıllı olanları neler olduğunu anladı ve bulabildikleri her açıklıktan kaçmaya başladılar. Wayne dikkatleri üzerine çekmek için ön tarafa atıldı ve Marasi de odanın yan tarafına doğru koşturdu. El bombası küçük bir grup düşmanı dondurana kadar Wayne bunu neden yaptığını merak etmişti.

İşin geri kalanı kolaydı, asıl dövüş gökyüzüne geçmişti. *Bir dakika,* diye düşündü Wayne. Yakınlarındaki iki yaralı sürünerek siper almak için bir kamyonun arkasına geçebilsin diye bir hız baloncuğu yarattı. *Kimse Wax'i Sikkeci'nin o deli güçlü İtmeleri yapabildiği konusunda uyardı mı?*

Hmm. Eh, Wax'in bunu çabucak fark edeceğini tahmin etti.

25

Wax havaya fırladı ve anlık bir tutarsızlık hissetti. Elendel'in üzerinden o kadar çok uçmuştu ki, onun manzarasını görmeyi bekliyordu. Bu şehir yuvarlak şekli, monorayı ve limanındaki devasa savaş gemileriyle kafasını karıştırıyordu. Buraya daha önce de gelmişti ve binaların garip tasarımlarını biliyordu. Hiçbir bina diğerlerinin aynısı değildi. Ama böyle yukarıdan sanatsal bir desenle dizilmiş olduklarını gördü. Fazla düzenli, fazla kusursuz, fazla dengeliydi. Bir Çocuğun oyuncak şehri gibiydi.

Düşman Sikkeci şehrin sınırına doğru sıçrayarak gidiyordu ve Wax de birkaç Çelikitmeyle takip etti. Rakibi becerikliydi, belki Hemalurji'yle güçlendirilmiş gerçek bir Sikkeci de olabilirdi. Yeni Sikkeciler her zaman otomobiller gibi doğrudan altlarında olan destek noktaları arar ve arkalarında olanları unuturdu ama bu yanlarından geçtikleri binaları usta bir şekilde İtiyordu.

Yine de Wax nereyi İteceğini önceden tahmin ederek arayı kapatmayı başardı. Vindication'la nişan aldı. Sikkeci'yi öldürmek istemiyordu, cevaplara ihtiyaçları vardı ama belki kolundan ya da bacağından...

Adam bir anda havaya doğru fırladı. Altındaki otomobil sanki üzerine basılmış gibi ezildi ve Wax irkilerek içindeki zavallı insanları düşündü. Sikkeci bir mermi kadar hızla gökyüzüne yükseldi, köreltici 9üneşe karşı takip etmesi zordu.

Wax yakınlardaki bir çatının üzerine aceleyle indi. Vay pas tutası. Bu...

Duralümin. Bu güce sahip olan bir düşmanla karşılaşması sadece zaman meselesiydi ama Wax bu güçler hakkında sadece okuduklarını biliyordu. Hiç karşılaşmamıştı. Wax'in başka bir Sikkeci'yle nasıl düello yapılacağı konusundaki bütün tecrübeleri geçersiz olmuştu. Tek bir İtmeyle kendini bir kilometre havaya fırlatabilen biriyle nasıl dövüşecekti?

Diğer herkesle dövüştüğün şekilde, diye düşündü Wax. *Akıl ve becerini kullanarak.*

Eğer Wax doğru hatırlıyorsa, adamın gücü her kullandığı zaman yeni bir şişecik daha içmesi gerekecekti. Çatışmaya katılmadan önce çantasını sakladığı başka bir çatının üzerine gitti. Burada fazladan bir kese alüminyum mermi aldı ve sıradan mermilerle doldurulmuş olan Çelik Firari'yi bıraktı. Tamamen alüminyumdan yapılmış olan Vindication'ı kaldırdı ve alüminyum mermilerle doldurdu. Üzerindeki tek metal kemer kılıfının içindeki Ahenk'in gönderdiği şişeciklerdi ve onlar da alüminyumla kaplıydı.

Yukarıdan saldırmaya çalışacak, diye düşündü Wax gökyüzünü gözleriyle tarayarak. Gerçekten de yukarıdan silah sesleri geldi. Düşmanın da alüminyumdan bir silahı vardı ama Wax binanın kenarından atlayarak mermilerden kaçmayı başarmıştı. Düşerken bir üst kat penceresini İterek bir dairenin içine indi.

Oda boştu. O yüzden eğer Wax başka bir odadaki pencerede konumlanabilirse belki düşmana bir tuzak kurup...

Evin duvarı, içindeki metal kirişler tarafından parçalanarak içeri göçtü. Molozdan bir dalga Wax'e çarparak onu arka duvara doğru itti. Etrafına dökülen enkazın içinde inledi ve yeni parçalanarak açılmış duvarda hafif bir hareketi göz ucuyla gördü.

Sikkeci sıçrayarak belirdi, elinde metal rezervini geri doldurmak için alüminyum bir matara vardı. Korkunç İtmesi için destek olarak kullandığı sokağın karşısındaki binaya da benzer bir hasar vermişti. Matara akıllıcaydı, suyu metalleriyle doymuşsa her duralümin kullanışında bir yudum alabilirdi.

Wax adam ateş ederken enkazın arkasında siper aldı, mermiler çarparken taşlardan beyaz tozlar yükseldi. Düşmanı uzaklaştırmaya çalışarak bakmadan birkaç el ateş ederken molozlar Wax'in ayağının altında çıtırdıyor ve üzerinden dökülüyordu. İşe yaramıştı ama Harap olsun.

Wax titreyen ayakları üzerinde enkazın arasından geçerek apartmanın koridoruna çıktı. Burada bir an için saklandı, binanın ve diğer

dairelerin boyutlarını belirlemek için hafifçe çelik yakarak etrafındaki metal kaynaklarına baktı. Sessizce silahını tekrar doldurdu ve hızla çeliğini geri doldurmak için kemerinden metal şişecik çıkardı.

Alüminyumun fiyatı fahişten sadece aşırı pahalıya düştüğü için insanlar gittikçe daha da fazla kullanmaya başlamıştı. Wax'in kemerindeki tabanca kılıfı gibi. Ama düşmanının elindeki matara daha iyiydi. Wax şişeciklerini içmek için çıkardığı zaman savunmasızlardı ama o...

Bir mermi duvarın ahşabını deşti ve neredeyse Wax'i kafasından vurdu. Wax yere atılarak küfretti ve dairelerinden dışarı bakmaya çıkan şaşkın apartman sakinlerine uzaklaşmaları için elini salladı. Başka bir mermi ilkini takip etti ve yine neredeyse Wax'i vuruyordu. Sikkeci dışarıdan ateş ediyor ve mermileri ahşabın içinden geçirmek için İtiyordu. AmaWax'i nasıl görüyordu. Buradan onu görmesi mümkün değildi...

Salak, diye düşündü Wax çeliğini söndürürken. Düşmanın yakınlarında Allomansi kullananları hissedebilmek için tunç kullanmasını sağlayan bir kazığı olmalıydı. Wax koridorda biraz daha ileri siper aldı ve duvarın içinden başka mermi gelmedi. Belki Sikkeci onu öldürdüğünü mü düşünmüştü?

Doğal bir Sikkeci olduğunu düşünürsek, ki yeteneğine bakılırsa böyle olması mümkün, bir tunç ve bir de duralümin kazığı var. En azından. Bir insan bedenine Ahenk'in nüfuzuna ve doğrudan kontrolüne maruz kalmadan önce üç kazık çakılabilirdi. Ama Marasi düşmanın bir şekilde bu sınırı aşmanın bir yolunu bulduğunu iddia etmişti. Belki Ahenk'in körlüğü yüzündendi.

İnsanlar Wax'in uyarılarına rağmen arkasındaki koridoru doldurmaya devam ediyordu. Pek çoğu yıkık dairenin etrafında toplanmış, avval aval bakıyordu. Çok masum insan vardı. Wax burada kalamazdı. Koridorun sonuna ulaştı, pencereyi sağlam bir tekmeyle açtı, dışarı çıktı ve çok sert düşmemek için Ferusimya kullanarak ağırlığını azaltarak aşağı atladı.

Düşman Sikkeci anında yakınlardaki bir çatının üzerinde belirdi ve ateş etmeye başladı.

Wax aceleyle bir köşeyi dönerek metalaklına erişmeyi bıraktı, bu-
9ünlerde bedeninin içine gömülü olarak taşıyordu. Matem Bantları'nı
Çevreleyen olaylardan sonra hekimlerin yardımıyla yaptığı bir değişik-
İnsan vücudu alüminyum gibi davranır, metalakıllar gibi şeyleri dl§
müdahalelerden korurdu.

Öte yandan hikâyeler yeteri kadar güçlü bir Allomanser'in bunu

hâlükârda, adam Wax'in metalaklına erişmesinden kısa süre sonra belirmişti. Tuncuyla Wax'in Ferusimyasını görmüştü, sadece en ender becerikli Arayıcıların yapabildiği bir şeydi. Bu adam nasıl bu kadar yetenekliydi?

Eğer benim güçlerimi kullanmamı görüyorsa bunu kullanalım, diye düşündü Wax.

Binanın arka tarafına dolaştı ve sokağın yanında bir kanalizasyon ızgarası buldu. Buna harlayarak tek bir İtme göndererek kendini havaya attı ama yukarıya doğru olan momentumuyla devam etmek için anında durdu. Çoğu Sikkeci uçarken uzun süreli İtmeler yaptığı için bu kısa İtiş Wax'in yerdeymiş gibi görünmesine neden olacaktı.

İtmesi Wax'i en azından altı metre yukarı fırlatmıştı, binayı çatının hemen aşağısından kavradı ve taştan bir süse tutundu. Orada asılı durdu, hâlâ düşmanını canlı yakalamayı umuyordu.

Üstündeki çatıdan ayak sesleri duydu ve bir gölge hareket etti. Derin bir nefesle Wax kendini yukarı İterek düşmanın tam önüne fırlattı. Arkasına doğru hızlı bir İtme Wax'i savurarak adama bindirdi ve ikisini de bir yığın hâlinde çatının üzerinde yere yıktı.

Şaşkınlığından faydalanan Wax düşmanına dizleriyle bastırarak tabancasını düşürmek için bileğini yumrukladı. Sonra herifi yeleğinden kavradı ve yumruğunu kaldırdı. Dibinde kalmakla hız baloncukları için endişelenmesine gerek kalmayacaktı ve Wax'in üzerinde hiç İtilebilecek metal yoktu. Adamın fiziksel güç için lehimi olması mümkündü. Suratına yiyeceği birkaç yumruk bunu belli ederdi.

Wax düşmanını yukarı çekti ve yumruğuyla girişti. Ve Pas ve Harap, belki tekrar dövüşebildiği için heyecanlanmasındandı ama darbeleri Wax'in elini bir zamanlar olacağı kadar çok acıtmıyor gibiydi.

Düşmanı panik içinde tabancasını almak için uğraştı ama Wax yumruklamaya devam etti. İlk yumruğu yediği zaman insanda belli bir sersemleme ortaya çıkardı, özellikle de yüzüne. Bir tür inanmazlık, afallamaya neden olan bir tutarsızlık gibiydi. Wax kendi yediği ilk yumruğu hatırlıyordu, zihninin geçmiş tecrübelerini bu yeni ve acı dolu varoluş tarzıyla bağdaştıramamasını. Adamın paniği arttı ve Wax bir saniye sonra düşman çatıdaki çivi ve demir kalasları aşırı şiddetli bir şekilde İterken hatasını fark etti.

Wax ve Sikkeci ani bir ivme ve kükreyen bir rüzgârla havaya savruldular. Wax ilk başta Sikkeci'ye tutunmayı başardı. Ama yükselişlerinin zirvesine gelmelerinden önce adam elini Wax'in yüzüne koydu ve Wax ani bir soğukluk hissetti.

Metal rezervi kaybolmuştu.

Sikkeci'nin bir gücü daha vardı. Bir Asalak'tı, başkalarının Allomansi'sini tüketme becerisi vardı. Wax'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve Wax metal kemerindeki keseden bir şişecik kapmak için hareketlendi. Sonra Sikkeci, Wax'in kemerini bir eliyle kavradı ve tekme atarak İkiliyi birbirlerinden ayırdı. Birileri içindeki metalleri İttiği zaman kopup gitmek için yapılmış olan kemer koptu ve Wax'in eli de içinde olduğu için açık ağzından metal şişecikleri havaya saçıldı.

Ama Wax şişeciklerden bir tanesini kapmayı başardı. Çeliği bitmişti, onlarca metre yüksekteydi, şişeciği ağzına kaldırdı ama patlamadan önce içindeki sıvının sadece biraz tadını alabilmişti. Düşmanın Wax'in yüzüne doğru sıktığı bir mermi az farkla ıskalamış ama şişeciği vurarak parçalamıştı.

Wax anında ağırlığını arttırdı ve bunun momentum üzerindeki garip etkisi yüzünden yukarı doğru uçuşu iyice yavaşladı. Sonraki mermi havada tam kafasının üzerinden geçti ve bir saniye sonra durup düşmeye başladı. Aşağı doğru hızını arttırmak için anında metalaklı- nı doldurmaya koyuldu. Hava direncinden yavaşlayacak kadar fazla hafiflememeye dikkat etmişti. Sikkeci hareketini takip etmekte zorlandığı için daha fazla mermi üzerinden geçerek ıskaladı. Wax yuvarlanarak düştü ve kargaşaya rağmen, ani ivme yüzünden başının dönmesine ve midesinin kalkmasına rağmen bir şeyi fark etti.

Metal olmadan ölecekti. Eğer düşüşünü değiştiremezse, daha iyi nişan alan Sikkeci'nin sonraki atışları onu vuracaktı. Yavaş düşmek yeterli değildi. İçindeki metalleri aradı ve o yudumdan gelen azıcık bir parça çeliği bulmayı başardı. Bunu bir binadan destek alarak kendini havada İtmek için kullanmakla yukarıdan gelen sonraki birkaç mermiden kaçtı.

Sonra bitmişti. Hızla esen rüzgârdan başka bir şey yoktu. Sonra yukarı baktı ve şişeciklerinden bir tanesinin döne döne düştüğünü gördü, bir an için düşüşünü yavaşlatmak ve şişecikle aynı hizaya Çelmek için ağırlığını tekrar arttırdı. Kolunu uzattı, uzandı ama birkaç santim uzaktaydı, parmak uçlarının hemen ötesindeydi...

Pat. Şişecik avcunun içine düştü. Wax havada dönerek yarısını 'Çti. Çelikgörüşü bir patlama gibi geri döndü. Düşerken binaların arasından geçti ve rastgele bir şekilde kendini yana İtti. Bir an sonra yukarıdan gelen mermiler etrafındaki havayı yardı, yer korkutucu bir hızla yaklaşıyordu. Son anda Wax şişeciğin kalan yarısını altına fırlattı ve İtti.

Şişecik yere çarptı ve parçalandı ama içindeki metal destek noktası olmak için yeterliydi. Yavaşladı ve yere düşerek kaydı, sispalto- sunun püskülleri etrafında uçuyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, tabancasını kılıfından söktü ve havaya çevirdi.

Ama gökyüzü boştu. Adam avantajlı durumdayken kaçmaya karar vermişti.

Wax süslemeli kaldırım taşları ve garip, kaba ve bloklu bir tarzda yapılmış olan birkaç etkileyici heykelin olduğu bir şehir meydanına inmişti. Düşmesi biraz... eh, birazdan daha fazla dikkat çekmişti. Görünüşe göre yeni bir binanın açılış törenini bölmüştü çünkü oradaki ayaklı bir evanotip kameranın arkasında durmuş resim çeken bir gazeteci vardı.

Bir ışık patlamasının ardından Wax gazetelerin ikindi baskısının ön sayfasında olacağını morali bozularak fark etti. Muhteşem. Sakinleşerek ayağa kalktı ve her ihtimale karşı bir güneşliğin altında siper aldı. Sonra ne yapacağını düşünürken siyah şık bir otomobil yanına geldi ve içinden çıka çıka bir şoför şapkası ve beyaz eldivenlerini giyen Hoid çıktı. Onun burada ne işi vardı?

"Arabanız efendim," dedi Hoid eliyle işaret ederek.

"Beni bulmayı nasıl başardın?" diye sordu Wax.

Hoid toplanan kalabalığa bir kaşını kaldırdı. "Kusura bakmayın Lord Ladrian ama epey göze batıyorsunuz. Sizi takip etmesi o kadar da zor değil."

Eh, buna itiraz edemezdi. Kalabalık uğuldamaya başlarken Wax arabaya binmenin ve uzaklaşıp gitmenin cazibesini görebiliyordu. Ama polis memurları hâlâ hayatları için savaşıyordu.

"Sağ ol Hoid," dedi. "Ama Wayne ve Marasi'nin bana ihtiyacı var." Havaya fırlayarak üzerine daha fazla dikkat ve evanotip makinesinin ikinci flaşını çekti.

Marasi gönülsüzce yerel polislerin olay yerini incelemesine ve yakaladıkları Küme üyelerini hapsetmelerine izin vermeyi kabul etti. Bu büyük ihtimalle tutukluların Küme'nin eline geçeceği anlamına geldiği için bu fikirden hoşlanmıyordu. Ama şu anda bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Yaralı memurları daha acil bir konuydu.

Bunun ötesinde... eh, Blantach ve memurları geldiği anda bütün baskın bir kargaşaya dönüşmüştü. O yüzden şimdi Bilming'e gelmelerinden üç saat sonra kendini Wayne, VenDell ve Wax'la birlikte Bil- ming Polis Teşkilatfnın karargâhındaki bir odada bulmuştu. Memurlarını hastaneye göndermişti ve elinde zayiat raporlarıyla oturuyordu.

İki polis ölmüştü. Pas tutası, isimlerini okumak bile acı veriyordu. Bu bir felaketti.

Ama şimdilik dikkatini içinde oldukları durumun üzerinde tutmaya Çalıştı. "Yani Ahenk'in kör olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

Yakınlarında dikilen Wax başını sallayarak onayladı, duvara diktiği gözleri uzaklardaydı. "Yapabildiği kadarıyla yardım göndereceğini söyledi. Ama korkuyordu Marasi. Gerçekten de korkuyordu. Ve Steris'le birlikte bulduklarımıza bakarak... Düşmanlarımızın bu silahı Allanmaya yaklaştığından endişeleniyorum. Tehlikeli derecede yakıştıklarından."

Marasi'ye bir bakış attı, sonra sessizleşti. İzleniyor olabilecekleri için fazla bir şey söylemek istemiyorlardı. Kapıda kimse yoktu ama bu küçük odayı dinlemenin baska volları vardı. Solgun sarı duvarlar

ve çıplak bir elektrikli lamba odaya kasıtlı olarak kasvetli bir hava katıyordu. Marasi sorgulamalar için kullanıldığından emindi.

Bilming memurları kapıyı kilitlememişlerdi, buna cesaret edemezlerdi ama Wax ve diğerleri silahlarını bırakmak zorunda kalmıştı. Ve buraya konuldukları zaman ima edilen şey açıktı: *Bir şey denemeyin.*

Her ne kadar dört sandalye verilmiş olsa da, sadece odanın arka tarafındaki Marasi oturuyordu. Wax kapının önünde volta atıyordu. Tükenmiş gibi görünen VenDell kapının yanında yerde oturuyordu. Kırık kemiklerini kirişlerle bağlayarak yerlerinde tutuyordu, hatları yamuk ve anormal görünüyordu. Kırılmış ve parçaları yamuk şekilde geri yapıştırılmış seramik bir heykel gibiydi.

Wayne ise elbette ki kestiriyordu.

Yerdeydi, şapkasıyla gözlerini örtmüş, başının altında katladığı ceketini yastık olarak kullanıyordu. Pas tutası herif. Marasi kendisi de o kadar rahat olabilmeyi diledi. İki polis ölmüşken kendine güveninin paramparça olduğunu hissediyordu. Cali Hatthevv sadece iki yıllık memurdu ve bu baskına gelmek için yalvarmıştı. Onun kanı Marasi'nin ellerindeydi. İyi plan yaptığını düşünmüştü ama...

Wax yürüyerek geldi ve çömeldi. "Hey," dedi. "İyi misin?"

Marasi başını olumsuzca sallayarak zaiyat raporuna parmağıyla vurdu. "İşe yarar bir şeyleri bilen iki kişi kaçtı ve ben iki iyi memur kaybettim. En azından on tanesi ciddi şekilde yaralandı ve şehirler arası potansiyel bir skandala neden oldum. Ha, bir de Küme'nin bütün adamlarının serbest kalacak olması da cabası."

Wax yüzünü buruşturdu. "Marasi, biz dünyadaki en kurnaz ve güçlü insanlarla savaşıyoruz. Arada bir yenilgiye uğrayacağız. Sen iyi iş çıkardın, herkesi mümkün olduğu kadar güvende tuttun."

"Eğer sen gelmeseydin hepimiz ölmüş olurduk."

"Ama geldim. Sen bir savaşçı değilsin Marasi. Meslek olarak değil. Senin işin araştırmak, planlamak ve kanunu uygulamak."

"Ya senin işin ne?" diye sordu Marasi.

Wax ayağa kalktı. "Ben onun kılıcıyım Marasi. Kısa süre önce rafımdan indirildim, tozum üflendi. Bugün olanlara rağmen araştırmaya devam etmeliyiz. Çünkü bu şehirde büyük bir şeyler oluyor. Son derecede tehlikeli bir şeyler. Bugün iki iyi memur kaybettin ama onlar milyonların ölümünü engellemeye çalışırken öldüler."

Marasi başıyla onayladı, baş ağrısını dindirmeye çalışarak şakaklarını ovaladı. Eğer Wax ve Steris haklılarsa... eğer düşman Elendel'e gizlice bir bomba sokmaya çalışıyorsa

“Pekâlâ,” dedi odaklanmaya çalışarak. “İpuçlarına ihtiyacımız var. Şimdi Dizi kaçtığına göre ne yapacağız? Nereye bakacağız?”

“Düşünüyorum,” dedi Wax. “Dövüştüğüm adamın kazıkları vardı. Senin öldürdüğün Devir'in ve Wayne’in dövüştüğü kadının da. O kazıkların her biri bir Metalsoylunun ölümünü gerektiriyor.”

“Kaçırmalar mı?” diye sordu Marasi midesi bulanarak.

Son on yıl boyunca Küme’nin birincil faaliyeti -Wax ve Marasi’nin dikkatini ilk çekmiş olan şey- güçlü Allomantik soylardan gelen bir dizi kadının kaçırılmasıydı. Son birkaç yıl içindeki araştırmaları sadece onların olmadığını kanıtlamıştı. Hem kadın, hem erkek olan başkaları da ortadan kayboluyordu, çoğunlukla böyle kayıpların rapor edilmediği Yabanlar’da. Her zaman Metalsoylular ya da ailelerinde Metalsoylu olanlardı.

Wax ve Marasi’nin bunların sebebi hakkındaki endişeleri rahatsızlık vericiydi. Şimdi Küme’nin güçleri olan bu kadar fazla üyesiyle karşılaşmaları...

“Kaçırmaların izini sürmeye çalıştık Wax,” dedi Marasi. “Hiçbirisinden bir şey çıkmadı. Ahenk’in bunun hakkında bir şey bilmediğinden emin miyiz? Kör olmasından önce?”

“Söz konusu biz olduğumuzda bile emin olamıyor,” dedi VenDell duvarın yanında oturduğu yerden. Başını kaldırıp onlara baktı, bozuk yüzü garip bir şekilde hareket ediyordu. “Ama o insanların nereye gittiğini bildiğini düşünmüyorum. Biz onları ararken Ahenk’in bize neden daha fazla bilgi vermediğini merak etmiştik. Neden dünyanın gizli yerlerine bakıp bize söylemediğini. Bence uzun bir süredir o aynntıları görmeyi başaramıyordu. Ama bu... engelini bizden saklıyordu.”

Kandra birden yorulmuş gibi görünerek içini çekti, derisi şeffaf ve hafifçe yeşil hâle geldi. “Dahası da var Waxillium. Bunu gizlemeye çahşıyor ama bence... Ahenk’te yanlış olan bir şeyler var. Onun arkasında karanlık bir gölge görüyorum.”

“Eğer yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorsa, Tanrı’nın bizim tayfımızda olmasının ne faydası var?” dedi Marasi kollarını kavuşturarak.

Yardım etmek için bir şey yaptı,” dedi Wax. “Bizi gönderdi. Bana sürekli öğretmeye çalıştığı bir ders bu.”

Ben onunla konuşacağım," dedi VenDell. “Ve daha fazla yardım 'deyeceğim. Ama Waxillium haklı Memure Colms, biz onun bir şey- er yapma çabasıyız.”

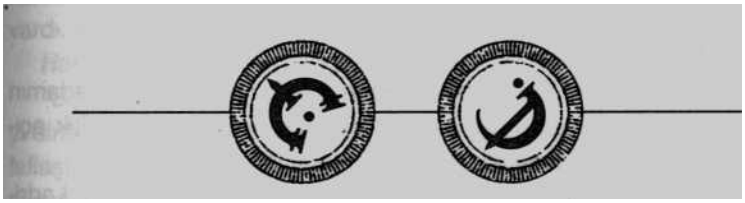
Wax yana döndü, yüz ifadesi yine dalgınlaştı. Marasi'ye yıllar önce ona ne olduğunu tam olarak anlatmamıştı. Marasi belki Wax'in bir an için öldüğünü düşünüyordu. Marasi onu o soğuk, unutulmuş mabette bulmadan önce. Ahenk'le görüşmüştü.

O zamandan beri Wax bazen böyle konuşuyordu. Dinsel konularda Marasi'nin rahiplerden bile duymadığı bir otoriteyle.

Kapı açıldı ve Yüzbaşı Blantach içeri girdi. Temiz bir üniforma giymişti ve kısa, sarı saçlarını taradığı belliydi ama hâlâ perişan görünüyordu. Belki de arkasından gelen adam yüzündendi.

Hay lanet olası, diye düşündü Marasi. *Valiyi getirmiş.*

27

Wax içini çekti. İş şimdi yetki alanı meselesinden politikaya dönmüştü. Gerçi zaten bütün gün sürücüsü olmadığı için dörtnala giden bir posta arabası gibi o tarafa doğru ilerlemişti. Başını sallayarak onaylayan Marasi'ye bir bakış attı. Burada Wax'in öne çıkması gerekiyordu.

Bilming'in lord valisiyle görüşmek için öne çıktı. Lord Gave Entrone. Wax'in şimdiye kadar birkaç kere karşılaştığı, her seferinde bir öncekinden daha çok sinir olduğu bir adam. Bu da kolay bir şey değildi çünkü ilk karşılaşmalarında Entrone Steris'in yüzüne karşı hakaret etmişti.

Gave'in işleri iyiye gitmiş, doğum yeri olan Yeni Seran'ın ötesine taşmıştı. İki yıl önce Dış Şehirler'de politikanın tam merkezi olan Bilming'e gelmişti ve bir şekilde Elendel'in zorbalığına "boyun eğmeyecek" ideal adam olduğunu onlara kanıtlamıştı.

Bugün resmî bir kıyafet giyiyordu, hatta içeri girerlerken kol düğmelerini bile kontrol etmişti, tahtalara takılı ışıldayan elmasları göstermek için yaptığına şüphe yoktu. Yağlanarak geriye atılmış siyah saçtan, teneke kutuları açmak için kullanılabilecek bir çenesi vardı. Ve Ebette ki karakteristik kendini beğenmiş gülümsemesi.

Bilming'in lord valisi önemli bir konumdu, büyük ihtimalle Elendel'in dışındaki en önemli konum. Bu da Wax'in ona hakaret etmemek için dikkatli olması gerekeceği anlamına geliyordu. Hassas bir konuşma olacaktı.

"Hop!" dedi Wayne doğrulup oturarak. "Hey Wax! Birileri bir çuval bok kullanıp adam yapmış! Yürüyor bile!"

Oda sessizleşti. Sonra VenDell kıkırdadı.

"Bunun için özür dileyecek misin Ladrian?" diye sordu Gave. "Ha!" dedi Wayne ayaklarının üzerine fırlayarak. "Gave Entrone'muş. Kusura bakmayın Lord Vali! Sizi başka bir şeyle karıştırdım. Gerçi benzerlik inanılmaz, var ya."

"Wayne?" dedi Wax.

"N'oldu patron?"

"Lütfen yardım etmeyi kes."

"Tamam."

Wax ve Entrone bakışlarını birbirlerine kilitlediler. Wax adamın Küme'yle bağlantılı olduğundan emindi. Dış Şehirler'de politik açıdan dikkate değer yükselişinin kısmi bir açıklaması buydu.

"İşte buradayız," dedi Gave ellerini ovuşturarak. "Waxillium Ladrian. Yabanlar'ın büyük kanun adamı. Benim şehrimdeki yasa dışı bir baskına karışmış!"

"Bizim burada yetkimiz var," dedi Marasi. "Birleşik Adalet Kanunu'nun..."

"On yedinci maddesine göre mi?" dedi Gave. "Biz onu yürürlükten kaldırmıştık, hatırlıyor musun? Üç ay önce."

"Yürürlükten kaldıramazsınız," dedi Wax. "Buna yetkiniz yok." "Yetkimiz mi yok?" dedi Entrone. "Kendi şehrimizdeki polis etkinlikleri üzerinde söz hakkına sahip olmaya mı yetkimiz yok? Yahu bu çok kibirli bir iddia, sence de öyle değil mi Yüzbaşı Blantach?" "Teknik olarak doğru lord vali," diye cevap verdi yüzbaşı.

"Teknik olarak o Güney'deki maskelilerden biri de burada 'yetkili' olduklarını söyleyen bir kanun çıkarabilir," dedi Gave. "Ama buna ne hakları olur?" Odanın içinde bir tur atarak yürümüş ve Wax'in önünde durmuştu. "Onlar bizim türümüzden değil."

"Ne yaptığını görüyorum Entrone," dedi Wax alçak sesle. "Görüyor musun?" diye fısıldadı Entrone, Wax'in nefesindeki nane kokusunu alabileceği kadar yakınına yaklaşarak. "Bunun ne kadar leziz olduğunu gerçekten de anlıyor musun? O aptal kanunun geçmesini engellemek için o kadar çok uğraştın ama işte burada, elimdesin. Bizim kanunlarımıza göre sen bir düzineden fazla suçun failisin. Tek çıkış yolun bizim yetkimizi çiğnemek, tam olarak sahip olmaya hakkımız olduğunu savunmakla aylar harcadığın şeyi. Elimdesin Ladrian. Seni yakaladım."

"Elendel buna asla izin vermeyecek," dedi Marasi.

Belli ki Entrone'un istediği şey buydu. O Wax'in Elendel'e geri ka

çıp kendisi için resmî af çıkarılmasını talep etmesini istiyordu. Ya Egemenlik Kanunu ne olacaktı? Eh, Elendel hükümetinin yerel hükümeti çiğnemesini talep etmekle Wax ikiyüzlü olduğunu kanıtlamış olurdu. Bu da Elendel ile Dış Şehirler arasında savaş çıkması için gerilimi daha da arttıracaktı. Tam da bu adamın istediği şeydi.

Entrone gülümsedi. Dişlerini göstermeden. Sadece yarılsa ve kanla kaplansa çok daha iyi görünecek, iki kendini beğenmiş dudak vardı. Wax kendini zorla tuttu.

Harap olası, nefret ediyorum bu adamdan, diye düşündü.

"Belki," dedi VenDell ayağa kalkarak. "Daha... yüksek bir otoriteyi dinlemeyi kabul edersiniz lord vali." Kandra derisini tamamen şeffaflaştırarak altındaki kemikleri gösterdi. Yüzünün arkasındaki kafatası çatlaktı ve kirişlerle bir arada duruyordu. Ürpertici bir görüntüydü, özellikle de VenDell gözlerini normal bıraktığı ve şimdi yüzünün dönüştüğü jölenin içinde yüzüyormuş gibi göründükleri için.

"Ah!" dedi Entrone. "Kuklalardan biri! Bak, nasıl da bizi korkutmaya çalışıyor Yüzbaşı Blantach!"

"Ee, evet," dedi VenDell. "Ben Ahenk'in bir elçisi ve temsilcisiyim."

"Ben Yolcu değilim," dedi Gave elini sallayarak. "Neden umurumda olsun?"

"Tanrı mı umurunda değil?"

"Benim tanrım değil," diye cevap verdi Gave. "Benim tanrım insan ruhunun çalışkanlığı, ilericiliği ve kararlılığı. Uzun zaman önce ölen bir varlığın kalıntılarından içmeyi başarabilmiş bir rahip değil. Aa! Bak Yüzbaşı Blantach! Sözlerim yüzünden şok olmuş rolü yapıyor!"

"Rol yapmıyor," dedi Wax. "VenDell de hepimiz gibi bir kişi. Sadece biraz daha fazla... değişken."

"Ah, Ladrian," dedi Entrone, sonra da Wax'in kolunu sıvazlama cüretini gösterdi. "Ne kadar da kolay kanıyorsun. Kandralar hayvan. Kukla. Yahu gerçekten canlı bile değiller. İnsan rolü yapan sishortlak-lar bunlar ve ben konuşan bir çamur parçası tarafından..."

Wayne'in inceden inceye dibine girdiğini fark ederek duraksadı, çamur parçası tarafından," diye devam etti Gave, "... tehdit edilmeye... ee..."

"Devam et," dedi Wayne gözleri endişe verici derecede genişleyerek. "Arkadaşlarıma hakaret etmeye devam et. Konuş."

Entrone iyice endişelenmiş gibi görünerek geriye çekildi. "Ben resrnen suç duyurusunda bulunduğumuzu ilan edene kadar bir saa-tin var," dedi Wax'e. "Ya buradan kaçar ve belki birkaç polis memu-

runu vurursun ya da valini arar ve yardım etmesi için yalvarırsın. Sana bir telsiz getirteceğim."

Aceleyle gitti, bir yandan da Wayne'i gözünün önünde tutmaya çalışıyordu. Blantach'ı geride bırakmıştı.

"Dallamaya bak," dedi Wayne ürkütücü bakışları olan rolünü bırakarak.

"... Özür diliyorum," dedi Blantach. "Korkarım onu aramaktan başka bir seçeneğim yoktu."

"Sorun değil Blantach," dedi Marasi. "Ama anlamak zorundasın. Bizi hapse atamazsın, bütün Havza'nın kaderini tehlikeye atmış olursun. Lütfen dinle."

"Ben bir şeyler... yapabilir miyim diye bakacağım," dedi Blantach omzunun üzerinden arkasındaki polis merkezine bakarak. "Ama iş artık benim elimden çıktı Colms. Bir dahaki sefere şehrimize gelmeden önce bize haber verin."

Dışarı çıkarak yukarısında ufak bir gözlem penceresi olan kapıyı kapattı. Bir an sonra bir memur bir telsizle geldi, sonra bir gözünü üzerlerinde tutmak için dışarıda dikildi.

Wax içini çekerken öbürlerine döndü. Düşman tarafından getirilmiş bir telsize güvenecek değildi.

VenDell'in derisi normal rengine geri döndü. Kandra tereddüt etti, sonra Wayne'e bir bakış attı. "Söylediğinde samimi miydin? Ben gerçekten... senin arkadaşın mıyım?"

"Tabii," dedi Wayne. "Evet, sen arada bir alay ettiğimiz züppe olanısın ama her ekibin onlardan bir tanesine ihtiyacı var." Wax'e işaret etti, sonra Marasi'ye, sonra VenDell'e. "Benim üç tane var. Steris'i de sayarsan beş, çünkü o iki tane sayılır. Ama gereğinden fazla züppe arkadaş diye bir şey yok."

"... Anlıyorum," dedi VenDell başını kaşıyarak.

"Önemli olan şey," diye devam etti Wayne. "Biz seninle alay ediyoruz çünkü seviyoruz. İşler öyle yürüyor. Başka birileri yaptığı zamansa küfür etmemeye çalıştığım için söyleyemeyeceğim bir taraflarına düello değneğini sokuyoruz."

"Çalışıyor musun?" dedi Marasi.

"Hı hı. Ranette sürekli etrafta çocuklar olabilir diye dediklerime dikkat etmem gerektiğini söyleyip duruyor. Bu da cidden garip, sence de öyle değil mi? Zaten söylediklerimi anlayamayacak olanlar çocuklar. O yüzden duysalar ne olacak?"

Wax kapıya doğru döndü, hızla düşünüyor, bu durumdan kurtul

mak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Ama bir parçası işe yaramayacağının farkındaydı. Buradan çıkıp gidebilir ve Entrone'u görmezden gelebilirdi. Ama bu ateşe daha fazla odun atacak, iç savaşı körükleyecekti. Bunun ötesinde her adımında polisler tarafından kovalanmadan şehirde araştırma yapmaya devam edebilir miydi?

Bombanın bununla ne ilgisi var? diye düşündü Wax. *Kül yağmurunun. Kız kardeşimin. Burada gerçekten neler oluyor?*

Cevapları bulmanın bir yolu olabilirdi. Bir çatının üzerine gizlediği büyük çantasındaki mermi stoğundan tekrar doldurduğu kemerinin içini yokladı. Kemer kesesindeki metal şişeciklerin yanındaki Ahenk'in ona verdiği küpeyi yokladı.

Ve diğerini. Trellyumdan olanı.

Pas tutası. En azından denemek zorunda kalacaktı. Trellyum küpeyi çıkardı ve kulağına taktı.

Bindiği araba bir tümseğe toslamış gibi bir sarsıntı hissetti. Ahenk'le konuştuğu zamandan farklıydı. Sonra güçlü bir şeylere doğru çekildiğini hissetti. İçinden bir titreşim geçti, kuvvetli, şiddetli. Oda etrafında bulanıklaşırken nefesini tuttu.

Anında tanıdık bir ses zihnine bir kazık gibi saplandı.

Daha hızlı. Bunun işe yaraması gerekiyor.

Telsin. Wax kız kardeşinin konuştuğunu duyuyordu. Etrafını biraz hissedebiliyordu. Açık havadaydı... bir odanın yankıları yoktu.

Zamanımız azalıyor, diye devam etti Telsin. *İkincil sistem fazla bariz. Durdurması fazla kolay. Birincilin çalışması şart. Mutlaka...* Ses durakladı. *Bir şey hissediyorum,* dedi, sonra kenara çekildi.

Sesi yükseldi, Wax'in üzerine odaklandı. *Uzatma. Kardeşimle dövüştün. O kadarını zaten biliyorum. Bu... Dur.*

Waxillium? Bu sen misin? Ah... Evet öyle. Seni hissedebiliyorum, indine bir trellyum küpe buldun, öyle mi? Akıllıca. Senin fikrin miydi yoksa o tanrının mı?

"Merhaba Telsin," diye fısıldadı Wax. Yalan söylemeye çalışmanın %dası yoktu. O da Wax'i bu kadar net hissediyordu. Wax tanıdık bir duygıı hissetmeye çalıştı. Ama şu anda o ses sadece rahatsızlığa neden oluyordu. Uzun zaman önce geçmiş bir zamanın yankısıydı. Gende bıraktığı ama peşini bırakmayı reddeden bir zamanın.

Demek Bilming'desin. Telsin'in sesi eğlenirmiş gibiydi. *Gelişin her zamanki kadar gürültü çıkardı. Hiçbir şeyin değişmediğini görmek gü- zel. Benim temizlememi gerektiren bir pislik yaratmadan işe yarar bir Şeyler yapmayı hiçbir zaman başaramadın.*

"Telsin, ne yapıyorsun?" dedi Wax alçak sesle.

Yapılması gerekeni. Her zaman olduğu gibi.

"Ben..."

Ne diyebilirdi? Bütün itirazları kulağa boş geliyordu. "Milyonlarca kişiyi öldüreceksin," mi? Altı yıl önce hedeflerine ulaşmak için kendi adamlarını öldürmeye gönüllüydü. Elendel halkını umursamayacaktı. "Halkımıza ihanet ediyorsun," mu? Kendi kardeşine ihanet etmeye hazırdı. "Kontrolünün ötesindeki kuvvetlerle oyun oynuyorsun," mu? Bu tam onun sevdiği türden şeydi, her zaman ateşin daha da yakınına uzanırdı.

Wax ne elde etmeyi ummuştu ki? Bunu daha dikkatli düşünmüş olması gerekirdi. Düşmanın inine planı olmadan girmemesi gerektiğini biliyordu.

Ah Wax, dedi Telsin zihninin içinde. *Hâlâ oyun mu oynuyorsun? Kendine kahramanın olduğunu mu söylüyorsun? O kahraman ailemizin ihtiyacı varken neredeydi? Yabanlar'da oyun oynuyordu. Gerçek sorumluluklarından kaçıyordu.*

Sana ne yaptığımı söyleyeyim. Yapılması gerekeni. Bu dünya ve üzerindeki herkesin kaderi mühürlendi. Ben müdahale etmediğim sürece. Sen kaçıp gittikten sonra benim öne çıkıp liderlik yapmamın gerekmesi gibi. Kahraman sen değilsin Waxillium. Hiçbir zaman değildin. Sen kaçtın, kurallara katlanamayan bir çocuk gibi...

Wax küpeyi çıkardı, nefes nefeseydi.

Pas tutası. Bütün bu yıllardan sonra hâlâ Wax'i etkileyebiliyordu. Bu, berbat bir fikirdi.

En azından gerçekten Ahenk'in söylediği gibi olduğunu biliyorum, diye düşündü. *Düşmanın bir tür sureti. Ve gergin, aceleci. Zaman sınırı var. Endişeli. Ben şehirde olduğum için.*

Telsin'in söylediklerini düşündü, "birincil sistem" ve "ikincil" bir şeyler.

Odada etrafına bakındı ama diğerleri ne yaptığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Hepsi kendi düşünceleri ya da dertleri içinde kaybolmuştu. VenDell hariç hepsi, o Wax'i dikkatle izliyordu.

Wax eliyle alnını sildi. "Sen... Ahenk'in yardım göndereceğini mi söylemiştin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Yaklaştı," dedi, VenDell kapıya doğru bir bakarak. "Ah. Ya da daha doğrusu geldi demeliyim. Bakın."

Kaşlarını çatan Wax kapıya doğru gitti ve gözlem penceresinden dışarı baktı. Muhafız gözlerini binanın ön kapılarına dikmişti.

Ölüm oradaydı.

dedi ki, "Eğer ^hirbsmm.banav«*■

re Yaraüğı'ndan ve hatta Allomanser jak'ın yardımcısı olduğum zaman-dan bile daha garipti.

(Devamı sayfanın altında!)

Kanun Adamı Senatörü > Waxillium sonra gen donmı Varlance'a Ladrian'ın üzerine kilitlenmiş Havza'nın Malwish- lerle savaşa doğru durumda. Ladrian'ın yakın zamanlarda gidiyor olabileceğine kendisi de kuzey Havza'ya yaptığı ziyaretler inanıyor mu diye sorulduğu zaman sırasında açıkça ortaya koyduğu sadece göze batacak şekilde askerî görüşüne pek çok Dış Şehir sakinleri de madalyalarını taktığı göğsünü katılıyor: Egemenlikten Önce sıvazladı. Temsiliyet.

(Devamı arka sayfada.)

Vali Varlance ve ahbapları

İl, yaıasiM. a- - Önüne çıkan her batağın içinde debelen-

miniyi" şeklindeki yommunugen alıyor

E D İ1

fMFİöÜP MİSAFİR BAŞMAKALE

Geçici Editör Gemmes Millis

BURUNTOP YASAĞI UYGULANSIN!

Onlan her ekilmemiş tarlada ve boş arsada görüyoruz. Serseriler ve aylaklar, hatta bazılan bizzat kendi çocuklarımız, çeteler hâlinde toplanıyor ve ölüm'ün kendi oyunu "oynuyorlar": Buruntop. Bu "oyuncuların" okula gidiyor ya da fabrikalarda çalışıyor olmalan gerekir! Bunun yerine onların ayarsız toplan masum otomobil sürücülerini vuruyor ve yollarda anzaya neden oluyor. Vali bu kepazeliği aylar önce yasakladı ancak polisler bunu uygulamıyor. P*s ve H*rap, hatta bazılan iştirak bile ediyor! Gelecek Çelikgün öğleden sonra şehir merkezinin yanındaki Tabret Parkı'ndaki Buruntop Karşıtı Yürüyüşe gelin ve Uğruna Savaşmaya Değer Bir Davaya katılın!

rnk kereler yazdığım mek toplan görmezden gelen ^eKöpeciklen üreticisi SoonieSanayi'nin gazeteniz-de reklam vermelerine izin vermeye devam etmenize bir kere daha itiraz etmem gerekiyor. Tarihçilerin tekrar tekrar Kül Günleri'nde modem köpek türlerinin henüz ortaya çıkmamış olduğu**nu** kanıtlamasına rağmen Soonie Sanayi, Miraç Savaşçısının Koruyucusunu aslında bir kurt köpeği olduğu hâlde bir Terris kurttazısı olarak betimliyor.

Kurban savunmasıyla

Jl'ʸi

Zamanı Sliming yerlisi işçi Schrib Welfor'un yeni romanı. Şimdi tüm kaliteli kitap dükkanlannda!

ÇALIŞAN ARANIYOR-Yeni "hızlı yemek" lokantası için serobent Siskanı aşçı aranıyor. Dolgun ücret artı ikramiye ve iş dışı kullanım için serobent hakkı verilecek. Mesai saatleri çok iyi! Haftada bir gün tatü artı her yü Firari Günü ya da Ahenkakı için iki gün izin. 2. Sokak ile Nellis'in köşesindeki Kevron'un Yeri'ne şahsen başvurun.

YEMEK SERVİSİ—Gece ya da gündüz, yağmurda ya da siste, herhangi bir açık lokantadan zamanında yemek servisi için önceden sipariş verin. Eğitimli Çelikadımlanmız bütün otoyolları, ara yollan ve kısa yolları bilerek trafiği atlatıyor. Ertesi gün teslimat için öğlene kadar Çelik Mutfak'tan Vema'ya sipariş verin.

HAVA DURUMU-Fener Bur nu'nda sis ihtimali. Gök gürültülü fırtınalarda duraklama var ancak iki hafta ya da daha uzun süre boyunca hava koşullan hafif sisli. En yüksek: 26$ En düşük: 17$

İOrnizorun ! Uçuşu

Her ne kadar gözetlemeyi çaresizce istesem de, her ne kadar kaynaşmalarının sesi bir ahtapotun dev bir salyangozu öpmesine benziyor olsa da, uzun süreli yoldaşlarım için olan saygım beni onların arzusuna uymaya zorladı. On dakika boyunca. Nihayet tekrar bakmama izin verildiği zaman karşımdaki yaratık ocakta gördüğümüz omizor resimlerinin tüysüz bir hâline benziyordu, uzun ince kemikleri ve yarasaya benzer kanatları vardı. Yaratığın kafasının iki tarafında, normalde gözlerinin olacağı yerlerde sağda KeSun'un yüzü, solda da Tabaar'ınki vardı.

"Mutlak derecede güzelsiniz!' dedim ellerimi çırparak.

'Garip bir kişisin Savage Hamm," dedi yaratık Tabaar'ın ağzından.

Beni bir pençeyle aldılar ve kanatlarının derisi bir şemsiyenin kumaşı gibi gerilerek uçurumun kenanndan havalandılar.

Altımızdaki hafif bir sisin içinde daha fazla taş çıkıntının uçları belirdi, sislerin nerede bittiği ve taşların nerede başladığını görmek imkansızdı.

Vila'nın izlerine karşı etrafı izledim. Ben o olsam, saldırmak için biz sislerin içine girene kadar beklerdim, o yüzden ben de yılan şekilli metal muştamı sol elime geçirirken Tabaar-KeSun'u sislere doğru yönlendirdim. Sağ elimde şem siyemi hazır tutuyordum.

Sisin içine girdik ve tam da beklediğim gibi Vila'nın şekli belirerek çarpışana kadar bize doğru uçtu.

"Anahtar nerede?" dedi Vila "Şimdi buradan çok uzakta," diye cevap verdim gülümseye rek.

Vila hırlayarak dişlerini gös terdi. Bunun arkasından < omizorun bacağına tutunmaya çalışırken yumruklar ve tekmelerden oluşan bir kargaşa geldi Ancak bu benim avantaj imaydı çünkü Tabaar-KeSun'un pençesi beni uçurumlara düşmeden dövüşebileceğim kadar sıkı tu tuyordu.

Vila'ya birkaç kere kapa lı şemsiyemin ucuyla vurdum ve sonra onun dikkatini dağıttığım zaman metal muştayla bir yumruğu indirdim. Altın yılan Vila'nın yanağıyla karşılaşırken ben de krom yaktım ve onun çelik rezervlerini tükettim.

ELARİEL$ YILLIK

BOÂJOUTBuftcjI

Yeni moda ustası îdkwyl Elariel'in Terris esintili tasanmlannı görmek için şehirdeki en büyük dükkanımıza gelin.

PİRİNÇ GÜNEPNDE AÇILIYOR!

ÇİK-O-TONİK

Diğer gazlı tonikler ve onların güya "gizli formülleri" konusunda şüpheli misiniz? Bir kimyager kiralamadan da tanıyabileceğiniz tadı olan bir gazlı tonik mi arıyorsunuz? Daha fazla aramayın! Biz toni-| ğimizi sadece en kaliteli ithal Malvvish çekirdeklerini kavurarak tatlandırıp gazlı bir içecek üretiyoruz. İsmiylejsteyirri

_____ "ÇENEMİ DOĞRU YAP!1

WEM BANTLARI TAPINAGINI ZİYARET EDİN

ta? ^ahat simdi Seherkursun'un I

seçeneği ae e

MtöSIKKF DEĞİL!

LEZİZ İCECEK!

Çık Zonik

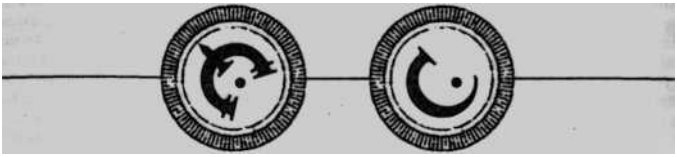
GÖZÜNÜZE IŞILTI VERİR!

M

%***» bir şekilde imha yetkililere tes-HC^ri gereken tehlikeli Hkj!ᵐᵘᴵˢᵏᵃˡᵃⁿ- Kendinizi ve bŞyjj! ^nizi menfur Malvvish horuyun. Bonkör bir Sokak No. 42'deki

1 * itişime geçin.

28

Mesafesi yaratıkla bir kere karşılamış olsa da, Wax Ölüm'ü hiç görmemişti. Demirgöz olarak da bilinen antik Sorgucu'nun gözlerine çakılmış ağır kazıklar vardı, uçları kafasının arkasından dışarı çıkıyordu. Ahenk'in, Sazed'in geride bıraktığı Kuruluş Kitapları'nda kaydedildiği gibi göz yuvalarından biri bir dövüş sırasında ezilmişti. Wax gözlerinin etrafını çevreleyen solmuş dövmelerin arasına karışmış olan yara izlerini seçebiliyordu.

Ölüm, geniş siyah bir cübbe giyiyordu ve derisi hayalet gibiydi. Hasta görünüyordu. Kol yenlerinden dışarı çıkan elleri o kadar inceydi ki, iskelet gibi görünüyorlardı. Wax efsanelerden çıkmış varlıklarla konuşmaya alışmıştı, bugünlerde kandralar, hatta TenSoon bile onun için resmen sıradandı. Ama yine de Demirgöz'ü gördüğü zaman rahatsız edici bir ürperme hissetti. Bu varlığın ölülerin ruhlarına Öte'ye giderken eşlik ettiği söylenirdi.

Dışarıdaki masalar, memurlar ve görevlilerle dolu odanın tamamı sessizleşmişti. Kimse bir sayfayı bile çevirmeye cüret edemiyordu, hepsi arkasından gelen parlak güneş ışığının önündeki o silüete gözlerini dikmişti. Arkasından bir şeyler yayılıyordu. Eski bir gazete sayfasını buruşturan bir el gibi ruhu kavrayan bir dehşetti. Bir...

Hayır, diye düşündü Wax. *Bundan korkmuyorum. Ben ölümle zaten yüzleştim.*

Garip bir şekilde dehşet hissi kaybolup gitti. Bu... duygusal Allomansi miydi? Etkisi altındayken fark etmesi zordu ama sonra dönüp baktığın zaman çok belirgin olurdu. Ama bu sefer Wax'i diğer herke

se yaptığı gibi etkilemiyordu, yüzünün o kadar solmasına bakılırsa Marasi bile atlatamamıştı.

Wax derin bir nefes aldı, kapıyı itip açtı ve uzun adımlarla yürüyerek muhafızın yanından geçti. Odanın ortasından geçerek ilerledi ve çok uzun boylu olan Demirgöz'le yüzleşti. Her zaman Wax'in hayal ettiği gibiydi aslında.

"Kılıç," dedi Ölüm kazıkları üzerine odaklanarak. "Konuşmamız gerek."

Wax öbürlerinin olduğu odaya doğru işaret etti ve Ölüm de afallamış memurların arasından yürüyerek geçti, gerçi omzunda bir Arayıcı arması olan bir tanesi bir tabanca çekmeyi başarabilmişti. Wax'in tavsiye edeceği bir hareket değildi. Ölüm'ün tek yaptığı umursamazca elini sallamak oldu ve tabanca uçarak odayı geçip eline geldi. Sonra silahı ellerini arasında havada asılı tuttu; bu, Allomanser olmayan çok az kişinin zorluğunu kavrayabileceği inanılmaz bir hareketti ve parmaklarını büktü. Ve tabancanın namlusu çatırtılarla kırıldı.

Wax dondu. Daha önce birinin güçleriyle *böyle bir şey* yaptığını görmemişti. Nasıl mümkün olabilirdi ki?

Ucunun yakınından İtip uzak tarafından Çekerek, diye düşündü. *Ama Pas ve Harap, bunun için gereken kuvvet...*

Tabanca yere düştü ve Wax Ölüm'le birlikte kapıya ulaşırken Entrone ve Blantach'ın bir ofisten dışarı çıktıklarını gördüler, gözleri kocaman açılmıştı.

"Ah, Gave," dedi Demirgöz, lord valinin üzerine odaklanırken. "Ölümlü olduğum zamanlar tanıştığım Entrone Evi'nin üyelerinin hiçbirinden pek hoşlanmamıştım."

"Ben..." dedi Entrone. "O benim tutuklum. Kim..."

"Yalnız kalmak istiyorum," dedi Demirgöz. "Bu ölümlülerin silahlarını geri vereceksin. Görüşmemiz tamamlandıktan sonra da bu şehirdeki araştırmalarına daha fazla engel oluşturmayacaksın."

"Ben senin dinine inanmıyorum..."

"Ölüm bir din değil," dedi Demirgöz. "Bir gerçek."

"Ama..."

"Nasıl ölmek istersin ölümlü?" diye sordu Demirgöz yakınına giderek, cübbesi etrafında dalgalanıyordu. "Ve ne zaman? Sessizce mi? Geceleyin duran bir kalple mi? Yeni gemilerinden biri batarken boğularak mı? Burada mı? Hemen şimdi? Kendi aptallığının ağırlığı altında ezilerek?"

Entrone dudaklarını yaladı, sonra fısıldadı, "Emredersiniz Demir-

göz, istediğinizi yapacağım." Görünüşe göre dindar olmadan da batıl inançlı olunabiliyordu.

Wax odadan içeri yürüdü ve Demirgöz'de arkasından süzüldü. "Wayne," dedi Ölüm alçak sesle kapıyı kapatırken. "Lütfen kapıyı gözetle ve kimsenin bizi izlemediği ya da dinlemediğinden emin ol."

"Iı, olur," dedi Wayne aceleyle kapıya ve penceresine giderek. "Hepsi öyle orada dikiliyorlar. Birkaç tane bayılan hariç. İyiymiş." Demirgöz'e bir bakış attı. "O şive... harbiden eski, çok ilginç... Neredeyse doğru tutturmuşum."

Ölüm bir sandalyeye çöktü ve birden yaşlanmış gibi göründü. Gözlerinin kenarlarından kırışıklar sarkarak yüzünü kapladı ve yanakları çöktü. Yüksek sesle içini çekerek metal gözlerini tavana doğru çevirdi. "Lord Hükümdar," diye mırıldandı. "Gerçekten gösterişli oldu, değil mi? Bir de çetenin makul olan üyesi bendim."

Marasi ve Wax bakıştılar.

"Demirgöz?" dedi Marasi. "Sen... iyi misin?"

"Hayır," dedi Ölüm. "Atiyumum azaldı ve bu yüzden yaşlılık nihayet arayı kapatmaya başladı. Her zaman peşimden geliyordu. Şimdi avına iyice yaklaştığını hissediyor. Burada Bilming'de araştırma yapıyordum. Metali tekrar yaratmayı çalıştılar ve ben de düşünmüştüm ki belki..."

"Atiyum biterse... ölecek misin?" dedi Marasi.

Ölüm başını sallayarak onayladı. "Buna izin verecektim. O kadar çok uzun yaşadım ki, hak ettiğimden çok daha fazla. Ama ben bu dünyayı yok etmeye yardım ettim, istemeden, evet, ama zayıflığım o kadar fazla kedere neden oldu. Yardım etmeye yemin etmiştim. Ve o yüzden yaşamaya devam etmek için çabalıyorum..."

Pas tutası. Ölüm derin bir nefes aldı ve yüzündeki kırışıklar azaldı, sonra nefesini bıraktığı zaman geri ilerlediler. Her nefesiyle onlarca yıl gençleşip yaşlanıyor gibiydi.

"Trell bu gezegeni ele geçirmek istiyor," diye fısıldadı Ölüm. "O yüzden sizin zamanınız da benimki gibi azalıyor." Wax'i o okunamayan göz-sayılmayacak-kazık dipleriyle inceledi. "Bu diyarı yok etmek isteyenleri avlamaya devam edemeyecek kadar zayıfladım. Az önceki gösterim sizi bu odadan çıkaracak, belki yerel polisleri sizi rahat bırakmaya da ikna edecek ama bu... yapabileceğim tek şey olabilir." Aklına bir düşünce gelen Wax yaşlı yarı tanrının yanında çömeldi. "Şehre atiyum bulmak için gelmişsin. Neden?"

"Çünkü burada birileri ahenkyumu ayırmaya çalışıyor," diye açık

ladı Ölüm. "Ve metali tekrar yaratmaya. Gerçi lerasiyum yaratmak çok daha tehlikeli olurdu..."

"Ahenkyumu ayırmaya çalıştığın zaman ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Marasi.

Ölüm başını olumsuzca salladı.

"Bir patlama," dedi Wax. "Kocaman bir patlama. Durdurmaya çalıştığımız şey bu. Herhangi bir bilgin var mı?"

"Bir tane belki," dedi Ölüm düşünceli bir şekilde. "İki hafta önce bir adam ortadan kayboldu. Ben ismini daha yeni duydum: Tobal Copper. Kaybolmasından önceki aylarda mahkemelerde ahenkyu- mun ayrılmasından bahsedilen bir tür olay çıkarmış. Sonraki adımım ona ne olduğunu öğrenmek olacaktı."

Wax başıyla onayladı. Zayıf da olsa bir ipucu, en azından bir başlangıç noktasıydı. Kız kardeşinin konuşma şekli... onda gittikçe artan bir aciliyet hissi yaratmıştı.

"Demirgöz?" diye sordu Marasi yanına gelerek.

"Bana Marsh diyebilirsiniz," dedi alçak sesle. "O ismi duymak... iyi olur. Bir zamanlar ne olduğumu hatırlamak."

"Marsh," dedi Marasi. "O tabancayı nasıl kırdın?"

"Duralümin," dedi Marsh dikkatsizce. "Ve bol bol pratik. Dinle çocuk. Ahenk gittikçe daha da pasifleşiyor. İnkâr ediyor ama ben görüyorum. Bu Muhtariyet'e, Trell'e, yabancı tanrıya bize saldırma fırsatı veriyor. Bizi daha galaktik politika sahnesine çıkamadan ortadan kaldırmayı amaçlıyor ve takipçileri şimdiden Hemalurji'yle silahlanmış durumda. Size verdiğim kitabı incelediniz mi?"

"Evet," dedi Marasi. "Ve Waxillium neredeyse ezberledi sayılır." Wax onaylayarak başını salladı.

"Düşmanınız Hemalurji'nin en önemli sınırlamalarından birini aşmayı öğrendi, ajanlarında çok fazla kazık var. Ahenk'in onları kontrol edebilmesi gerekirdi ama olmuyor. Ya Ahenk onların zaafından faydalanamayacak kadar zayıf ya da Trell'in kendi metalini kullanarak nüfuzunu dengelemenin bir yolunu buldular.

Bu, son derecede tehlikeli. Şimdiye kadar Hemalurji kullanarak değiştirme yapmanın sırrını öğrenebildiklerine inanmıyorum. Kimlik bulaşması buna engel oluyor, bizi kurtaran tek şey bu. Eğer bunu yapabilirlerse... ya da Lord Hükümdar esirgesin... eğer atiyum ya da lerasiyum elde edebilirlerse..."

"O zaman... ne yapacağız?" diye sordu Wayne kapıdan.

"Her zaman yaptığımızı," dedi Marsh. "Kurtulacağız." Tekrar

Wax'e baktı. "Bilming halkı bu Elendel'i tehdit etmek için olan donanmayı inşa etmekle büyük işler yaptıklarını düşünüyor. Bunların hepsi bir şekilde Trell'in planı. Dikkatli olun. Uyanık olun. Takipçilerine yol gösteriyor. Ben son zamanlarda yaşlılıkla savaşmaya çalıştığım için... aklım köreldi."

"Onları durduracağız," dedi Marasi. "Söz veriyorum Marsh."

Wayne onlara elini salladı. Bir an sonra bir görevli silahları ve eşyalarıyla birlikte geldi. Sonra geri gidip onları silahlanmaları için bıraktı.

"Marsh," dedi Marasi küçük bir tabancayı omuz çantasına koyarken. "Hiç bunun gibi bir sembol gördün mü?" Hızla not defterine iç içe geçen üç elmas çizdi. Wax'e bir şeyleri hatırlatmıştı. Elendel civarındaki bir tür mimari tasarım mıydı?

Evet, diye düşündü. *Yenidoğum Parkı'nın yakınlarında.* Aslında Mare çiçeklerinin üç yapraklı şekline benziyordu.

"Bu, kardeşimin sembolü," dedi Marsh. "En iyisi olduğunu düşündüğü şeyleri yapıyor. Her zaman olduğu gibi. İçgözlem yapmakta çok başarılı biri değil ama Scadrial'ı gerçekten korumak istiyor. Takipçileri size yardım edebilir."

"Sanırım bir kere onun gözlerinden görmüştüm," dedi Wax. "Yıllar önce. Firari hâlâ hayatta mı?"

"Hayatta mı?" diye sordu Marsh. "Ne kastettiğine bağlı. Hayatta sayılır diyeyim."

"Yani... hayalet mi?" diye sordu Wayne.

"Bir açıdan," diye cevap verdi Marsh. "Benden daha az hayatta ama belki diğer hayaletlere kıyasla daha canlı sayılır. Söylemesi zor. Orijinal çeteden geriye üçümüz kaldık. Onca zaman sonra. Bir üçayağın bacaklarıyız, birbirimizi dengeliyoruz. Ve birimiz olmazsa... ne olur bilmiyorum."

Wax buna ne anlam vereceğini bilmiyordu. Yine de silahlarını geri kuşanmak iyi gelmişti ve şimdi takip edecek bir ipuçları vardı. Bir isim ve görünüşe göre kovalanmadan bu karakolu terk etme izni. Bu da iyiydi. Her ne kadar Ölüm'ün kendisi biraz...

"Ben burada kalacağım," dedi VenDell kapıda toplanırlarken. "Lord Demirgöz'le ilgileneceğim ve hastanedeki memurların durumlarını takip edeceğim. Araştırmanız konusunda daha fazla fayda sağlayabileceğimi düşünmüyorum."

"Nasıl istersen," dedi Wax.

"Sadece bildiğinizi unutmayın Lord Ladrian," dedi VenDell. "Bi

raz önce söylediğinizi. Ahenk insanları olmaları gereken yere koyuyor ama sonra hareket etmesi gereken onlar. Onun yolu bu."

Wax başıyla onayladı. "Wayne, Marasi. Hazır mısınız?"

"Hazırım," dedi Marasi çantasını omzuna atarak.

Ellerini beline koyan Wayne'e baktılar. "İkinizden biri hayaletlerin gerçek olduğunu biliyor muydu?"

"Önemi var mı?" diye sordu Marasi.

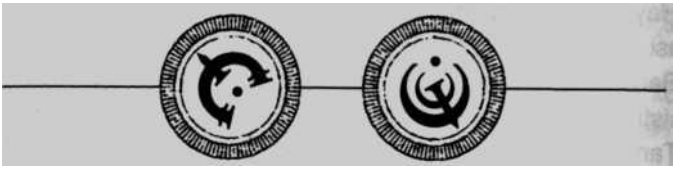
"Hayaletlerin varlığının mı önemi var mı?" dedi Wayne. "Bence var Marasi. Tabii ki var!"

"Bana onlara Bilinçsel Gölgeler denilmesinin daha iyi olduğu söylenmişti," diye mırıldandı Marsh.

"Tamam, tamam," dedi Wayne düello değneklerini kemerindeki halkalara geçirirken. "Adamın ölümden sonra yaşamın varlığının kesin kanıtıyla karşılaştığı için afallamış olmasına dırdır etmek adil değilmiş gibi geliyor ama neyse. Karanlık tanrıların. Ölümün bizzat ölmesinin. Pas tutası hayaletlerin. Muhtemelen işimizin başına geri dönmemiz gerekiyor ama bundan sonra kimsenin binlerinin en sevdiği ayakkabısını 'takas ettim' gibi bir şeyler yüzünden şikâyet ettiğini görmek istemiyorum. Duydunuz mu?"

Birlikte sessizlik içindeki polis merkezinden ayrılarak gün ışığına çıktılar.

29

amam, diye düşündü Marasi duygularını toparlamaya çalışırken. *Ölüm'le konuştuk. Sadece bir diğer sıradan gündelik konuşma. Ölüm'ün bizzat kendisiyle.*

Wayne'i rahatsız olduğu için suçlayamazdı. Ama araştırmalarına odaklanmaları gerekiyordu. Ne yazık ki birileri arkalarından koşarak gelmeden önce Marasi ve diğerleri daha polis merkezinin merdiveninden aşağı inmeyi bile bitirememişlerdi. Zorlanmaktan ve belki de stresten kızarmış olan Blantach şimdi kendinden daha önce olduğundan çok daha az emin görünüyordu.

Marasi Blantach'la konuşmak için öne çıktı. "Evet?"

"Arkanızdan birilerini gönderecek," dedi Blantach. "Orada... Onunla olanların şokunu atlattıktan hemen sonra. Lord Entrone'u tanıyorum. O kadar 'modern' ve 'ileri görüşlü' olmasından çok gurur duyuyor. Onu bir şekilde kandırdığınıza karar verecek ve sizi tutuklamaları için memurları gönderecek."

Wax alçak sesle homurdanarak arkalarından yaklaştı. "Devriyelerden kaçmaya vaktimiz yok."

"Bak," dedi Blantach. "Ben... bu şehirde neler oluyor hiç bilmiyorum. Bildiğimi düşünüyordum. Ama sonra..." Polis merkezine doğru bir bakış attı ve titredi. "Sanrılarım oldukça berbat bir şekilde yıkıldı. Burada tehlikeli şeyler oluyor."

"Tehlikeliden fazla Blantach," dedi Marasi. "Korkunç."

"Tamam. Tamam," dedi Blantach. "O içeride... gerçekten...?"

"Evet," dedi Marasi. "Onunla daha önce de karşılaşmıştım."

"Pas tutası..." Blantach derin bir nefes aldı ve tekrar onlarla yüzleşmek için döndü. "Sanırım eğer yanınızda bir memur göndermeme izin verirseniz Entrone'un peşinize takılmasına engel olabilirim."

"İmkânsız," dedi Wax.

Blantach yaklaşarak gözlerinin içine baktı. "Dinle. Burası benim şehrim. Neden ya da kimden korkuyorsun bilmiyorum ama benimle bir bağlantısı yok. Yardım etmek istiyorum ve düşünebildiğim tek şey bu. Yanınızda bir Bilming memuru olursa Entrone'u sizi gözetim altında tuttuğuma ikna edebilirim."

Dönerek işaret etti ve merdivenlerden aceleyle inen birisi geldi, son adımda neredeyse takılıp düşüyordu. İnce kadın yüzündeki aşırı büyük gözlüğü yukarı itti ama bu neredeyse taşımaya çalıştığı üç defteri düşürmesine neden oldu. Defterleri elinde tutmaya çalışırken omuzlarına kadar inen siyah saçları yüzünün etrafında dağıldı, sonra parlak kırmızı rujlu dudaklarıyla utançla sırıttı.

Ayışığı'ydı.

"Seni tanıdığını söylüyor," dedi Blantach. "Ve onunla çalışmayı kabul edebileceğini. Kim, araştırmacılarımızdan biri. Saha memuru değil ama Bilming'i biliyor ve şehirde araştırmalarınıza yardımcı olabilir."

Ayışığı... "Kim" tokalaşmak için elini öne uzattı, bu bir daha neredeyse defterlerini düşürmesine neden olmuştu. Sakarca defterleri geri yakaladı.

"Eğlenceli bir tipe benziyor," dedi Wayne.

"Sen sadece onun ayakkabılarının bağcıklarını birbirine bağlamayı hayal ediyorsun," dedi Wax kollarını kavuşturarak. "Marasi, sen onu tanıyor musun?"

"Ee... evet," dedi Marasi.

"Nereden?" diye sordu Wax.

Gerçeği Blantach'la da paylaşmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu. "Bir süre önce birlikte bir proje üzerinde çalışmıştık. Yaptığı bir araş-tırrr>a için Elendel'e gelmişti."

Wax gözlerini kıstı, belli ki bunun Kim'i daha çok mu, daha az mı Şüpheli yaptığına karar vermeye çalışıyordu. Gerçi Marasi belki kadma güvenebileceğini düşünüyordu. Biraz. Ne de olsa Marsh iç içe 9eçen elmas dövmeli kişilerin onların tarafında olacağını söylemişti.

Ayışığı Wax'e selam verdi. "Faydalı olmaya ve ayağınızın altına dolaşmayacağıma söz veririm amirim." Yüzünü buruşturdu. "En azından kasıtlı olarak."

"Onu yanımıza almamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Marasi.

Wax başıyla onayladı. "O zaman ekibe kabul edildin Kim. Bakalım faydalı olabilecek misin. Kısa süre önce bu şehirde Tobal Copper isimli bir adam kayboldu. Onun yaşadığı yeri bulmak ve onu tanıyabilecek binlerini sorgulamak istiyorum."

"Ah!" dedi Ayışığı. "O türden bilgileri üzerimde taşımıyorum elbette. Sadece şehrin ayrıntılı haritaları yanımda! Ama sizi evrak ofisine götürebilirim! Orada cevap bulabilmemiz gerekir."

"O zaman ne yaptığımız öğrenirler," dedi Wax. "Küme'nin o kadar önemli bir yerde casuslarının olacağı kesin."

"Bu bilgiyi bulmanın başka bir yolu olduğundan şüpheliyim," dedi Marasi. "Bizim sadece hızlı hareket etmemiz ve onlardan önce davranmamız gerekecek."

"Katılıyorum," dedi Wax bir an düşündükten sonra. "Yolu göster Kim. Yüzbaşı Blantach, lord valinin bizi rahat bırakması için yapabileceğiniz her şey çok faydalı olur."

* * *

Bilming Evrak ve Araştırma Binası, Elendel'deki benzer ofislerle kıyaslandığı zaman çok ilerideydi. Marasi kalın defterleri ya da gazete arşivlerini incelerken gömme dolapların içinde uzun saatlerini harcamak zorunda kalmıştı.

Öte yandan bu bina şık, gümüş renkli bir şeydi, dört duvarı da duvardan çok pencere sayılırdı. Blantach onları içeri kendisi getirmiş ve gitmeden önce memurenin kimliğini şöyle bir göstermesi onlara kıdemsiz araştırmacılardan bir sürünün tahsis edilmesini sağlamıştı.

Dakikalar içinde Marasi ve diğerleri cam duvarlı bir toplantı odasındaki rahat koltuklarda oturmuş, çaylarını yudumlayarak sonuçları bekliyorlardı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atan Wax dışında.

Eh, Marasi belki Allik'in sıcak çikolatasını tercih ederdi ama bu kesinlikle kendi başına yorgun gözlerle saatler boyunca eski kayıtları taramaktan çok daha iyiydi. Molaları ona Allik'e bir mektup karalama fırsatı vermişti, eğer gazetelerden memur kayıpların olduğunu duyarsa endişelenmemesini söylüyordu.

Marasi durakladı. Sonra taşradaki babasını ziyaret etmek için Allik'in kısa bir yolculuk yapmasını ve bugün için Elendel'den uzak durmasını ekledi. Her ihtimale karşı.

Mesaj göndermek için dışarı çıktı, arşive gelirlerken yolda bir rad-

yo istasyonu görmüştü. Fazla beyaz koridordan ilerlerken Aytşığı bir yan geçitten dışarı çıktı. Tuvalete gitmemiş miydi? Marasi omzunun üzerinden geriye bir bakış attı ve Wax'le Wayne'i bıraktığı toplantı odasının buradan görünmediğini gördü.

"Güzel," dedi Ayışığı alçak sesle. "Benimle konuşmak için fırsatı kullanıp çıkacağını umuyordum."

"Onun için çıkmadım aslında," dedi Marasi. "Gidip kim olduğunu diğerlerine de anlatmalıyız. Sır olarak tutmak için bir sebep yok."
"Anlatmamayı tercih ederim," dedi Ayışığı kaygısızca. "Ben senin için buradayım. Onlar için değil."

"Müdahale edemeyeceğini sanıyordum."

"Emirsiz edemem," dedi Ayışığı. "Emir geldi. Yardım edebilirim ama öbür ikisine kendimi tanıtmamam gerekiyor. Öğretmenim onların Ahenk'le olan bağlantıları yüzünden endişeli."

Marasi onlar dışında boş olan koridorda durdu. "Arkadaşlarıma yalan söylemeyeceğim Ayışığı."

"Söyledin bile."

"Sadece seni Blantach'a belli etmemek için," dedi Marasi.

"O ikisinin sana hayatlarındaki her şeyi anlattıklarını mı sanıyorsun?" dedi Ayışığı. "Her küçük ayrıntıyı."

"Önemli olanlarını."

"Waxillium öldüğü zaman Ahenk'le ne konuştular?"

"Bu... önemli değil."

"Bana önemli görünüyor." Ayışığı Marasi'nin etrafından dolaşarak tam önüne gelip durdu. Gerçekten yolunu kapatmıyordu ama Marasi'nin gözlerine bakmasını sağlamıştı. "Cevapları istiyor musun? Bizde var. Scadrial'ı korumak istiyor musun? Bizim ana hedefimiz bu. Ama açıktan açığa hareket edemeyiz. Böyle yaparsak düşmanlarımıza davetiye çıkarmış oluruz. Trell gibi varlıklar fazla güçlü ve Ahenk fazla kararsız. Yardım etmek için ne yapıyor ki?"

"Bizi gönderdi," dedi Marasi.

"Sizi ateşin ortasına attı ve 'İyi şanslar!' dedi. Bu onun suçu değil, öğretmenim ondan oldukça sevgiyle bahsediyor. Ama gezegeninizin durumu gerçekten kötü ve bu yüzden biz de gölgelerin içinde hareket etmeliyiz. Ve sırlarımız saklanmak zorunda, sadece kendilerini ka-Ttlamış kişiler tarafından bilinebilirler."

"Dünyada Wax kadar 'kendini kanıtlamış' olan başka bir kişi yok." "Biz onunla ilgilenmiyoruz," dedi Ayışığı. "Seninle ilgileniyoruz. Onun bilmediği şeyleri, neredeyse hiç kimsenin bilmediği şeyleri bil-

mek seni heyecanlandırmıyor mu? Kozmerin sırlarını?"

"Kendimi özel hissetmek için başkalarından sır saklamaya ihtiyacım yok."

Ayışığı gülümsedi. "Sana inanıyorum. Ne kadar da ilgi çekici. Eh, şimdilik senden sırrımı saklamanı talep ediyorum. Yardımımın bedeli bu. Ben Muhtariyet'le karşılaştım. Onun nasıl hareket ettiğini biliyorum. Bana ihtiyacın var. Ama herhangi birine benden bahsedersen gideceğim."

"Kozun bu mu? Şantaj?"

"Şantaj mı?" dedi Ayışığı. "Bu sadece bir anlaşma. Benim kendi iradem var Marasi. Sana yardım etmek zorunda değilim. Şimdi bir ipucum da var, kendi başıma büyük ihtimalle sizden çok önce bu To- bal Copper'ın evini bulabilirim." Omzunu silkti. "Waxillium sana güveniyor. Ona neden söyleyemediğini anlattığın zaman anlayışlı olacaktır."

Marasi'nin yanından geçti ve koridordan devam etti, toplantı odasının kapısına ulaşırken tavırları değişiyordu. Telaşlı ve heyecanlı hâle geldi ve kapıyı itip açılmadığı zaman kızardıktan sonra kapıyı çekip açtı.

Marasi yoluna devam etti, kararsızdı. Ayışığı'nın söylediklerinde bir şey vardı... Sıradan serserileri ya da hatta tehlikeli planları olan çeteleri kovalamak bir zamanlar Marasi'yi heyecanlandırıyordu. Ama dünya ve onu hareket ettiren güçler hakkında daha çok şey öğrendikçe daha da az tatmin oluyordu.

Uzun zaman önce Wax'e polis olmasının felsefesini açıklamıştı. Bütün şehri daha güvenli hâle getirmeyi amaçlıyordu, suçluları kovalayarak değil, insanların ve mahallelerin kendilerine bakışlarını değiştirerek. Bir adamı hapse attığın zaman onun suç işlemesini engelleyebilirdin. Bir adama kendine ve toplumuna saygı duymayı öğrettiğin zamansa onun isteyerek ya da zorla suç işleteceği herkesi durdururdun.

Marasi kişiler üzerine odaklanmak istemiyordu. Dünyayı değiştirmek istiyordu. En azından polis olmayı ilk hayal ettiği zamanlarda öyle düşünmüştü. Mesleğin günlük monotonluğunun onu başka bir şeylere dönüştürmesine izin mi vermişti?

Allik'e mesaj göndermekten geri dönene kadar araştırma ekibi cevaplarla gelmişti bile. Ve ilgili gazeteleri ve evrakları Wax'in önündeki masaya yayıyorlardı. Marasi yanına gelip durdu, Ayışığı yüzünde sevimli bir gülümsemeyle bir köşede uslu uslu oturuyordu. Wayne

uyukluyormuş gibi yapıyordu ama bir gözü aralıktı, Ayışığı'nı izliyordu.

Rolü fazla abartma Ayışığı, diye düşündü Marasi memnuniyetle. *Seni yakalayacak.*

"Tobal Copper," diyordu araştırmacılardan birisi bir listeye işaret ederek. "Elli üç yaşında. Kimyager, uzmanlık alanı lastik imalatı. Havza Lastik'te çalışıyor ve... ee, lastik imal ediyordu."

"Yaklaşık beş yıl önce... tutarsız davranışlar nedeniyle işini kaybetti," diye anlattı bir diğeri.

"Bu da ne demek?" dedi Marasi uzun masanın üzerine yayılmış kâğıtları inceleyerek.

"Eh, bu bilgilerin çoğunu eski işverenine karşı açtığı bir davadan aldık," dedi gömleğinde V desenleri olan kıvırcık saçlı Terrisli bir kadın olan araştırmacıların lideri. "Görünüşe göre onlar... ee... 'dünyanın yaklaşan sonu hakkındaki hayati bulgularını dinlemeyi reddetmişler.' "

Wax ve Marasi bakıştılar.

"Devam et," dedi Wax.

"Söylenecek fazla bir şey yok ne yazık ki," dedi araştırmacı. "Dava daha mahkemenin ilk aşamasına bile ulaşmadan önce düşmüş. Burada yaptığı broşürlerden bahsediyor ama bu bizim arşivlediğimiz türden bir belge değil. Onun yerine elimizde dava belgeleri, dairesinin kira sözleşmesi ve bir tutuklama hakkında polis kaydı var."

"Kamu düzenini bozduğu sebebiyle tutuklanmış," dedi diğer araştırmacı. "Apartmanındaki kapılara vuruyor, 'Neredeyse ahenkyumu kıracaklar ve ayırdıkları zaman hepimizi yok edecek' diye bağırıyor- muş."

"Bilgileri size bırakacağız," dedi Terrisli araştırmacı masanın üzerindeki kâğıtlara dokunarak. "Ve aramaya devam edeceğiz ama başka bir şey bulacağımızı zannetmiyorum. Tutuklanan herkesin isimleri- ni dikkatle takip ederiz ve bu üç evrak dışında hiçbir yerde geçmiyor."

"Eğer mümkünse bir şey daha var," dedi Marasi onlar gitmek için hazırlanırken. "Kaybolan gıda nakliyatları hakkında kayıtları bulabilir misiniz? Özellikle dayanıklı gıdalar için?"

"Ha, onlar şimdi iki yıldır düzenli oluyor," dedi Terrisli araştırmacı. Yüzbaşı Blantach bunları çok acayip bulduğu için bize özellikle takip ettiriyor. Şehrin organize suçluları neden konserve fasulyelerle bu kadar ilgili olabilir?"

"Gerçekten neden," dedi Marasi dava evraklarından bir sayfayı

alarak. *Binleri açıklanamaz teknolojiler tarafından sebep olunacak bir afete karşı sığınaklar inşa ediyor. Şehrin hükümeti işin içinde ve benim işverenlerim de öyle! Gerçeğe fazla yaklaştığım için beni işten attılar. Dinlemek zorundasınız. Ahenkyumu ayırmaya çalışıyorlar ve ayırdıktan zaman da hepimizi kaplumbağalara dönüştürecek bombalar yapacaklar,* diye iddia ediyordu Copper.

Bu... son kısım pek inandırıcı görünmüyordu.

Araştırmacılar kapıdan çıkıp giderek Marasi ve Wax'i üç evrağı sırayla okumaları için bıraktılar. Ne yazık ki, pek fazla bir şey yoktu. Tutuklama kaydı Tobal Copper'ı sakinleştikten sonra serbest bıraktıklarını söylüyordu. Başka bir suç işlememişti.

Son sayfada araştırmacının pahalı olduğunu söylediği bir bölgedeki bir adres vardı. Marasi bir baş kimyagerin maaşının yüksek olacağını tahmin etti.

"Fazla şüpheli görünmemesi için gürültü dindikten sonra büyük ihtimalle onu öldürdüler," dedi Wax alçak sesle.

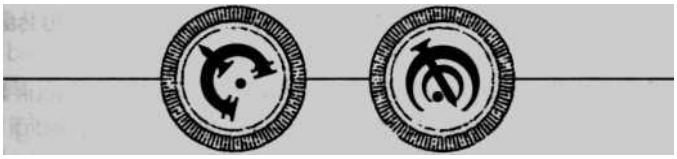
"Mümkün," dedi Marasi. "Ama projeleri üzerinde çalıştırmak için kaçırmış olmaları da eşit derecede mümkün."

"Ölüm iki hafta önce kaybolduğunu söyledi," dedi Wax. "Şimdi bulacak hiçbir şey kalmamış olabilir."

"Ama elimizdeki en iyi ipucu bu," dedi Marasi.

"Katılıyorum. Kim, bu adresin nerede olduğunu biliyor musun?"

30

partman bir platoya pek benzemiyordu.

Wayne elleri belinde diğerleriyle birlikte durmuş, başını kaldırmış binaya bakıyordu. Fazla parlaktı, çok fazla penceresi vardı. Bütün bir pahalı bir şey şişesi gibiydi. Binaların böyle görünmemesi gerekirdi, tuğlalara benzemeleri gerekiyordu. Ve fazlasıyla pahalı bir Şişenin içindekileri tükettikten sonra birinden çıkan pahalı olmayan Şey gibi kokan yan sokaklarının olması.

En önemlisi de Wayne bir plato bekliyordu *Hayır, dur,* diye fark etti. *Sonra bir kanyon olacak. Hikâye öyle gidiyor. Önce onu bulmamız lazım.*

Rahatlayarak Marasi, Wax ve sakar olmak için fazla uğraşan kadını takip etti. Fuayenin bir kapıcısı bile vardı. Burası süslüydü. Belki Wayne de böyle bir bina satın almalıydı. Wayne pahalı şişelerinden Çok içtiği zaman onu dairesine taşımak için bir kapıcının muhakkak faydası olurdu.

Gerçi çoğunlukla sidik kadar ucuz şeyler içiyordu. Gizlice zengin ve süslü oldu diye artık berbat içkilerin bilmeyecek hâle gelmemiş- "■ Sadece bunlara "retro" ya da "otantik" filan demesi gerekiyordu.

Kapıcı bina idarecisini çağırdı, o da tuğla şeklinde bir adam çık- f*• Uygun bina protokolünden tamamen vazgeçmemiş olmaları iyiydi. Marasi ve Wax ölü adamın dairesini incelemeleri gerektiğini anlatırken Wayne devasa dans eden insan resimlerinin olduğu fuayenin et- rafında uzun bir tur attı. Takım elbiseler ve tuvaletler giyiyorlardı, bankları gerçekten çok uzundu, sırtları hep dimdikti; sanki etten değil cetvelden oluşuyor gibilerdi.

Hikâyedeki kanyon bu muydu? Annesi güzel bir yer olduğunu söylemişti. Ama hayır. Bu olmazdı. Hiçbir kendine saygısı olan kanyon duvarlarında dans eden insanların resimlerinin olmasına izin vermezdi.

Wayne neden bu işin hikâye gibi olacağını sanmıştı ki? Eh, çünkü aklına gelmişti, diye düşündü. Bir kere bir şeyi düşündüğün zaman kaybetmeyecektin. İşler böyle yürürdü.

Bina idarecisi Wax ve Marasi'nin anlattıklarını dinledi, Kim'in kimliğine gözlerini kıstı, sonra homurdandı. Asansöre giden yolu işaret etti ve hepsi asansöre sıkıştı.

Wayne asansörlerden pek hoşlanmıyordu. Sadece küçük bir kutunun içinde kısılı kaldıkları için ya da nasıl çalıştığını bilmediği ve çalıştırmak için binlerine ihtiyacının olduğu için değildi. Bir araya sıkıştığın zaman herkesi biraz fazla koklayabildiğin ya da nereye gittiğini görememenin çok yükseklere çıkmanın eğlencesini harap etmesi yüzünden de değildi.

Dur. Yok, büyük ihtimalle o sonuncusu yüzündendi. Asansörler korkmanı ya da gerçekten eğlenmeni istemeyen aşırı koruyucu anne babalar tarafından tasarlanmış lunapark oyuncakları gibiydi. Elektrikten ziyade insanlar tarafından hareket ettirildikleri zamanlarda Wayne asansörlere daha çok güvenirdi. İnsanlar bu duvarlardaki deliklerden akan garip güce aşırı fazla güveniyordu. Ne de olsa Wayne bu teknolojinin en önde gelen yatırımcılarından biriydi ve sırf bunun herkes için kocaman bir uyarı olması gerekirdi.

Yirmi ikinci kattaki uzun bir koridorun sonunda bina idarecisi büyük bir dairenin kapısını açmak için bir anahtar kullandı. İçeri girmeleri için işaret ederek homurdandı.

"Buraya gelen başka kimse oldu mu?" diye sordu Wax.

"Hayır," dedi idareci.

"İki haftadır kayıp," dedi Wax. "Kimse aramaya gelmedi mi? Polis? Aile?"

İdareci başını sallayarak reddetti, homurdandı, sonra gitti, görünüşe göre polislerle hiç işinin olmasını istemiyordu.

"Derdi ne acaba," dedi Marasi kapıyı arkalarından kapatırken.

"Bilmem," dedi Wayne. "Ama her neyse en azından bulaşıcı görünmüyor."

Wax odanın ortasına yürüdü. Bir duvarda ince, tavandan zemine inen pencereler vardı, aralarındaki çelik kirişlerle şehre tepeden bakıyordu. Bunun sağındaki duvar kitap raflarıyla doluydu. Sol tarafta gü

zel sarı bir halısı ve siyah mobilyaları olan şık bir oturma alanı vardı. Her şey olağanüstü derecede düzenliydi, gerçi daireni temiz tutmak büyük ihtimalle kaybolduğun ya da öldüğün zaman kolay oluyordu.

"Adamı kaçırdılar ya da öldürdüler," dedi Marasi. "Sonra da dairesini ellemediler, hatta tertemiz bıraktılar. Tuzak mı?"

"Tuzak," dedi Wax başıyla onaylayarak. "Bana bir dakika verin, Allomansi ile etrafı araştırayım."

Modern kil patlayıcıları kullanarak bile içinde biraz olsun metal olmayan bombalı tuzak kurmanın epey zor olduğu ortaya çıktı. Üç tane tel ve bir basınç plakası buldular, her biri büyük birer bombaya bağlanmıştı. Küme'nin sivil zayiatları pek umursamadığı belliydi.

"O zaman kovaladıklarınız her kimse buraya bizden önce gelmişler," dedi Kim ellerini gergince ovuşturarak. "Pas tutası. Nasıl bir işe giriştiğimi bilmiyordum..."

"Copper'ın kaybolmasının arkasında onların olduğuna şüphe yok," dedi Wax. "Herkes dikkatli olsun. Iskaladığımız bir tuzak olabilir. Kim, komşu dairelerdeki herkesi önümüzdeki bir saat için buradan gitmeye ikna edebilir misin?"

Kim bunu yapmaya gitti ve geri kalanları da tanıdık bir işe başladı. Olay yerinde ipuçları arıyorlardı. Kısa bir süre sonra Wayne kitaplıkların yanındaki yazı masasını incelerken Kim geri döndü. Wayne'in yanında diz çökerek o gizli bölmeler arayarak masanın altına vururken yukarı baktı.

"Iı..." dedi endişeli rolü yaparak. "İstediğinizi yaptım. Ama... neden arama yapıyoruz? Düşmanlarınız zaten burayı iyice elden geçirmişler."

"Tabii," dedi Wayne. "Bunu kanıtlayabilirim bile. Şu küçük matkap deliklerini görüyor musun? Bunları hiç gizli bölme olmadığından iyice emin olmak istediğin zaman yaparsın ama mobilyayı sağlam bırakmak istiyorsan. Bu daha az eğlenceli... ama bazen iyi sebepleri olabi- ''yor. Mesela bir grup memur geldiği zaman kendilerini patlattırmaları daha olası olsun diye odanın normal görünmesini istiyorsan."

"Öyleyse öğrenecek ne var?"

"Eh, bu bir tür dövüş," dedi Wayne. "Bir ileri, bir geri. Bir dans. On- lar bu tuzakları tehlikeli birileri Küme'nin kokusunu alırsa diye kurdu- lar- Sıradan polisleri patlatmaya gerek yok. Sıradan olmayanları patlatacaksın."

"Senin gibi mi?"

"Yok ya," dedi Wayne, sonra kitapları tarayan Marasi'ye, sonra

uzak duvara vurarak bölme arayan Wax'e işaret etti. "Şu ikisini görüyor musun? Onlar iki cinsin en iyileri. Wax içgüdüyü temsil ediyor. O epey yaşadı, epey bir mermi yedi. Polis memuru olmak için eğitimi yok, okul yıllarını Terrisli âlimlerden insanların çok uzun zaman önce yazdıkları şeyleri öğrenmekle geçirdi.

"Ama Marasi, o bilgi. Hayatını bu türden saçmalıkların nasıl yapıldığını öğrenmekle geçirdi. Bazen ben onun polis olmak hakkında okuduğu kitapların sayısının polislik hakkında yazılmış kitapların sayısından fazla olduğunu düşünüyorum. O suç modellerinden, yoksulluğun engellenmesinden ve adama belki polisliğin aslında matematikten oluştuğunu düşündüren zekice şeylerden bahsediyor.

"Bu ikisini bir araya koyduğun zaman ikisini de elde ediyorsun. İçgüdü ve bilgi. Pratik ve uygulama. Düşman bu daireyi gözden geçirdi, kesin. İlk bakan onlar oldu. Ama onlar arkalarında bombalar bırakmış. Bu da bir şeyleri kaçırdıklarından korktuklarına işaret ediyor. Bu dans da o yüzden. Onların kaçırdığı şeyi biz bulabilir miyiz?" "İlginç," dedi Kim. "Peki sen ekibe ne katıyorsun?"

"Neşe."

Kadın bir kaşını kaldırdı.

"Belki biraz da mizah," dedi Wayne. "Doğaçlama. Hayal."

"Geniş bir hayal gücün mü var o zaman?"

"Fazlasıyla geniş şeylere hayallerimde her zaman yer vardır." Gülümsemesine neden olmuştu. Rol yapmadığı zaman yeteri kadar iyi bir insan gibi görünüyordu. Elbette büyük ihtimalle bir tür hain filandı. Yazık.

"Hey Wax," dedi Wayne. "Şuna bak."

Bir an sonra Wax de ona katılarak masanın çekmecesindeki bir deste zarfın altını inceledi.

"O ne?" diye sordu Kim.

"Dolmakalem kullandığın zaman kuruması için beklemen gerekir," dedi Wayne. "Ama bazen acelen vardır ya da endişelisindir, o yüzden de bir kenara koyup üzerine bir şeyler bastırırsın. Mesela bu zarf destesi gibi. Sonra da mürekkep altında iz bırakır."

"Bulanık," dedi Wax zarfı havaya kaldırarak. "Ama belki okunabilir. Buradaki şu kısmın altı çizilmiş. Bu sana da bir dizi sayı gibi görünüyor mu?"

"Bu yedi mi?" diye sordu Wayne bir tanesine işaret ederek. Bir sonraki okunamayacak kadar lekelenmişti. "Sonra tire ve on üç."
"Belki bir şifredir," dedi Kim sayıyı görmek için diplerine girerken

alçak sesle. “Daha büyük tren istasyonlarında eşya depolamak için parayla kiralayabildiğin böyle şifreleri olan büyük kilitli dolaplar var.” Wax başıyla yavaşça onayladı. “Marasi, ne buldun?”

“Bence bu kitapların hepsi değiştirilmiş,” dedi Marasi. “Çok kitap okuyan türden birine benziyor ama bunların hepsi yepyeni. Tahminime göre Küme dairedeki bütün kitapları her ihtimale karşı almış ve kitap raflarını başkalarıyla doldurmuş.”

“Bunlar orijinal mobilyalara benziyor gerçi,” dedi Wax ve bir sandalyeyi geri çekip duvara vurarak gösterdi, tam oradaki boya tekrar tekrar öyle vurulması yüzünden aşınmıştı. “Eski. Yıpranmış. Halı da öyle. Oda düzenli ve temiz gibi görünüyor çünkü Küme büyük ihtimalle aradıktan sonra temizlik yaptı ama onlar gelmeden önce çok dağınık olması olası.”

“Bence eleman ölmüş,” dedi Wayne duvara vurarak bir parça macunu sökerken. “Mermi deliği. Büyük ihtimalle zavallı sersemi burada otururken sırtından vurmuşlardır.”

“Bu kadar az kanıtla ulaşmak için fazlasıyla ayrıntılı bir sonuç,” dedi Marasi ona katılırken. Küçük bir fırça çıkardı ve deliğin içini kurcaladı, en sonunda birkaç kırıntı çıkardı ve bir şişeciğin içine koydu. “Kan mı?” diye tahmin etti Wayne.

“Evet,” diye itiraf etti Marasi. “Ve bir kemik parçası olabilecek bir kıymık. Masanın üzerindeki kanı temizlemiş olmalılar ama delikten sadece mermiyi çıkarmışlar.” Parmaklarını ahşabın üzerinde gezdirdi. “Aşınmış. Tobal bu masayı çok kullanmış. Ya da zaten eski olan bir masayı satın almış. Söylemesi zor.”

Wax yürüyerek geldi ve Wayne’e ressamların giydiği türden deri bir şapka verdi.

“Yatak direğinin üzerinde buldum,” dedi Wax. “Ne düşünüyorsun? Sana yeteri kadar malzeme bulduk mu?”

“Olabilir...” dedi Wayne şapkayı başına geçirerek. Odanın ortasına yürüdü, sonra pencereden dışarı bakarak her şeyi bir araya koydu. Burada yaşayan adamı hayal etmeye, hakkında bildiklerinden çıkarım yapmaya çalıştı.

“İlk başlarda saygı görüyordu,” dedi Wayne. “İyi bir bilim adamıydı. Ama sonra bir şeyler buldu, başka şeyler duydu, daha fazlasını öğrendi. Kimyagerdi, değil mi?”

“Bir lastik şirketinde,” dedi Marasi.

“Büyük ihtimalle paravandır,” dedi Wax. “İşverenlerinin bomba Yaptığını söylüyordu. Bahse girerim onun kimya çalışmaları Bilming

hükümeti için silah sistemleri ve patlayıcı araştırmalarını içeriyordu."

"Evet..." dedi Wayne gözlerini kapatarak. "Bomba yapmaya çalıştıklarını fark etti ve ahenkyumu ayırma konusunu duydu. Ve belki zaten biraz acayipti. Şehri kurtarmaya çalıştı... Ama garip bir elemandı ve kimse onu dinlemedi..."

Kapalı gözleriyle kollarını açtı ve kendi etrafında yavaşça dönerek daireyi kokladı ve hayal etti. Köşede yığılmış bulaşıklar. Kokuyu hâlâ hafifçe alabiliyordu. Telaşlı geceler... okumakla... düşünmekle geçen...

"Dinlemediler," dedi Wayne. "Ve onu tutukladıkları zaman felaketi durdurmak için normal adalet sistemini kullanamayacağını öğrendi."

"O zaman ne yaptı?" diye sordu Kim. "Onu öldürenlerin bir şeyleri gözden kaçırmaktan korktuklarını söyledin. Bu, Tobal'ın onların açığa çıkmasını istemedikleri bir şey bildiğini ima ediyor. Nereye sakladı?"

"Saklamaz," diye fısıldadı Wayne. "Bu elemanın yapacağı şey değil. Anladınız mı, Küme de... onlar da onun hakkında yanılacaklar. Tıpkı Kim gibi."

"Nasıl?" diye sordu Marasi sağ tarafında bir yerlerden alçak sesle.

"Küme bilgiyi kavrıyor," dedi Wayne. "Bilgiyi boğazlıyorlar Marasi. Ama bunun gibi bir adam, o biraz kaçık olabilir ama o herkesin onun bildiklerini bilmesini istiyor. Gidip fikirlerini tren istasyonunun birinde kilitleyecek değil. Paylaşacak. Eğer hükümet onu dinlemiyorsa, o zaman..."

Gözlerini açtı ve Wax'inkilere baktı, "...bildiklerini yaymak için elinden geleni yapacak."

"Kim," dedi Wax düşünceli bir şekilde. "Yerel gazetelerin hangisinin şöhreti en kötü? Ellerine geçen her türlü saçmalığı basan türden bir tane? Özellikle de korkutucu ya da biraz garipse."

"En az yedi tane var," diye cevap verdi Kim.

"Hangisi o sersem Jak'ın yazılarını yayınlıyor?"

"Gerçeğin Gözcüsü," dedi Kim. "Ben... onları biraz seviyorum..." Utanmış gibi görünüyordu ama gereği yoktu. Onlar güzel hikâyelerdi. Tamamen saçmalıklardı elbette ama bazen ucuz içkinin yanında ucuz hikâyeye ihtiyacın olurdu. Gazeteye sarılı bir şeyleri içerken gerçek edebiyat okumak hiç mantıklı değildi.

"Gerçeğin Gözcüsü..." dedi Wax. "Ofislerinin adresini biliyor musun?" dedi Wax.

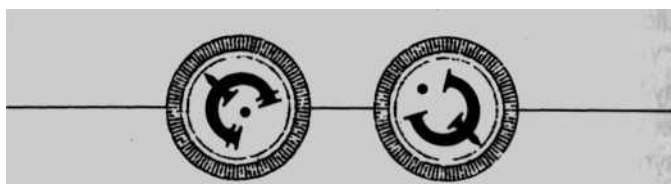
"Bulabilirim," dedi Kim şehir adreslerinin olduğu kitaplarını çıkarırken.

wavne şapkay. çıkardı ve hafifçe tuttu. Zavallı eleman To^
r ölmüştü Küme'nin onu sindirmesine ya da onlar için ^
zorlamasına izin vermemişti. Buraya onun Küme ve planlar, hJS V
nJer bildiğini öğrenmek için gelmişlerdi ve onu sag ^akr^^
dı Ama binlerine söylemiş olabilirdi. Küme nın bulrnayı ba§*r!jV^A
•, binlerine, çünkü onlar için bilgiyi serbest bırakmak hayal bj^V^

^tldlTdedi'L. "Gözcü'nün yay.n ofisinin yen...- B^\V
dırdı. "Yedinci Sokak. 42-13. Geceler adına! Zarfın altında
nuzsayıların aynısı." ... -
Wax Wayne'in kolunu sıktı. "İyi ış çıkardın Wayne.
Wayne omzunu silkti. "Çok malzemen olduğu zaman

Jluyor." .,
. _ı. .mı <ş:. ı/\ n/M'rlı ı *Kim* mPrflklâ.
jyuı.
"O çok muydu?" diye sordu Kim merakla.
"Tabii," dedi Wayne şapkayı bir cebine atarak. Bir ad. lv
ün hayatı."

31

Steris uzun, derin bir nefes aldı. Sinirleri yatıştırmak için işe yaradığını okumuştu bir yerlerde. Gergin durumlarda Marasi'nin de aynısını yaptığını görmüştü. İşe yarıyor muydu? Steris emin değildi. Ama hareket çok normaldi, değil mi?

Belki yanlış yapmış olabilir diye bir derin nefes daha alarak yavaşça bıraktı. Sonra Senato'nun ana toplantı salonuna girerek gürültü ve kargaşanın saldırısına uğradı. İkisi çoğu zaman ortak oluyorlardı.

Salon boyunca senatörler birbirlerine bağırıyordu. Yardımcılar etrafta koşturuyor, senatörlerine ikindi gazetelerini ve özel raporları götürüyorlardı. Steris de bunlardan birkaçını ele geçirmeyi başarmıştı, Bilming'den gelmiş gazeteler değildi bunlar, ya yerel tekrar baskılar ya da gazetelerin telgrafla gelen özetleriydi. Büyük haberlerde acil baskılar sık olurdu, her gazete faydalanmak için acele ederdi.

En güvenilir haberler olmayacaklardı. Ama yangın çıkarmak için kesinlikle yeterliydi. Yürüyerek geçerken birkaçına göz attı.

BECERİKSİZ ELENDEL BASKINI BİLMİNG'DE TRAJEDİ YARATTI! GİZLİ ELENDEL POLİSLERİ YEREL KOLLUK KUVVETLERİNİ SABOTE EDİYOR!

SAVAŞ İLANI ELENDEL KUVVETLERİNİ BİLMİNG POLİSİYLE DOĞRUDAN ÇATIŞMAYA SOKTU! SİLAHLAR KONUŞTU! ON YEDİ ÖLÜ!

Laflar farklıydı ama havaları benzerdi. Waxillium çoğunlukla olduğu gibi dikkatleri üzerine çekmişti ve Steris'in kayıpların çoğunun Küme üyeleri olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bu manşetlere uygun bir

şına göndermişti. Dedelerinin güneydeki malikânesinde güvende olmaları için Firari'ye dua etti.

Steris gürültünün içinden ilerledi, kendini dalgalanan sayfalara, sözlerin kargaşasına karşı katılaştırarak vali yardımcısının koltuğuna doğru yürüdü. Orada Steris Senato'da kocasının konumunu kullanabilmesi için gereken uygun belgeleri teslim etti.

Adawathwyn, Steris'in gönderdiği ve şehrin karşısındaki tehlikeyi anlatan uyarı mektubu konusunda hiçbir şey söylemedi. Neden? Onu bu kadar kolay mı duymazdan geliyorlardı?

İnsanlar hiçbir zaman Steris'i dinlemek istemiyordu. Başlarını sallamayı ve başka şeyleri düşünmeyi tercih ediyorlardı. Wax'in yerine doğru gitti. Kendi yerine. Wax haklıydı, bu Steris'in de hakkıydı. İlk başta, bir beraberliği düşünmelerinin ana sebeplerinden birisi buydu. Onun serveti, Wax'in otoritesi. Birlikte büyük başarılar sağlayabilirlerdi.

Eğer Steris kendine hâkim olabilirse. Evet, daha önce de Wax in yerine geçmişti ama hiçbir zaman bu kadar hayati bir şey söz konusu değildi. O yüzden küçük masada durdu, etrafı kargaşayla çevriliydi. Bunun için hazırlanmıştı. Durumun nasıl olacağını yazmıştı. Hatta iki derin nefes bile almıştı. Evet, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, endişeli olduğunu iddia ediyordu ama kalbi ne anlardı ki? Yıllarca Steris'in âşık olmayacağı konusunda ısrar etmişti ve hatalı çıkmıştı. Kalbi, Steris'in neleri yapıp yapamayacağını bilemezdi. Sadece daha önce ne yaptığını ve yapmadığını biliyordu.

Umduğu gibi insanlar Steris'in orada sessizce dikildiğini fark etti ve tartışmaların bazıları kesildi. Adawathwyn'in salonda sessizlik isteyerek bağırmasını ve en sonunda duyulabilmesini sağladı bu sayede. Bir Terrisli için olağan olmayan şiddetli sesi nihayet düzeni sağladı. Ateşten alınan bir çaydanlık gibi senatörler kaynamayı kestiler ama hâlâ sıcaklardı. Koltuklarına oturarak alçak sesle mırıldandılar.

"Vali, Ladrian Evi'nin senatör vekilinden bir açıklama arzu ediyor," dedi Adawathwyn.

Salondaki bütün gözler Steris'e döndü. Eh, buna alışkındı. İnsan- tar ona gözlerini dikmeye meyilliydi. Ya da ters ters bakmaya. Ya da kaşlarını çatmaya. Bu ne kadar yanıldıklarına ve Steris in buna işaret etmesine ne derecede kızdıklarına bağlı oluyordu.

"Kocam Bilming'deki özellikle tehlikeli bir durum nedeniyle bir kanun adamı olarak görevine geri çağrıldı," dedi Steris salona. Baskıda bütün polis komutanlarının rızası ve valinin onayı ile izin verilmiş

tir. Sayın vali, kocamın yaptığı her şey tamamen kanun sınırları içinde ve belgeli."

"Bazen izinlerin alınmış ve belgelerin hazırlanmış olmasının önemi olmaz," dedi vali. "Bir hareket yine de uygunsuz olabilir."

Ne? Bu ne cüret! Bu uygunluğun tanımının ta kendisiydi! Steris öfkesini bastırmaya çalıştı. Bazı insanlar... sadece böyle düşünüyordu.

Gizlice not kâğıdına bir bakış attı. Bütün sabah düşündükten sonra valiyle küçük bir grubun olduğu bir ortamda görüşmesi gerektiğini belirlemişti. Şehirde panik yaratmak istemiyordu ve daha durumun ne kadar acil olduğunu bilmiyordu.

Yine de şehri tahliye etmek için bir plan oluşturulması gerekiyordu. Her zaman en kötüsü için plan yapılmalıydı. Yani valiyi daha özel bir konuşmaya çekecekti. Doğru şartlar altında bir Senato oylaması olmadan şehrin tahliye edilmesi emrini verebilirdi.

"Sayın vali," dedi Steris valiye. "Polis Komutanı Reddi'nin kocamın görevi hakkında bilgisi var. Ona bu sabah korkularım hakkında ayrıntılı bir rapor gönderdim. Şehirler arasındaki artan gerginlikten çok daha büyük bir meseleyle karşı karşıyayız. O nedenle ben acil durumla çabuk ve zamanında ilgilenilmesi için bir seçmeli konsey oluşturulmasını öneriyorum."

Vali Seçmeli Konseyleri sınırlı yetkileri olan küçük komiteler olurdu, bu durumda bir avuç senatör ve en azından bir polis komutanından oluşacaktı. Geçmişte şehir merkezindeki trafik sorunlarının giderilmesi gibi daha küçük ölçekli konular için oluşturulurlardı. Ama seçmeli konsey kuvvetli bir araçtı, iktidarın birkaç belirli kişinin elinde toplanmasını sağlıyordu. Steris bundan önce acil bir durumda asla kullanılmadığını görerek şok olmuştu, kanunlar dikkatli bir şekilde okunduğu zaman böyle bir uygulamasının olacağı bariz oluyordu.

"Nasıl?" diye sordu vali. "Buna... iznimiz var mı? Ben o komitelerin önemli açılışlarda çiçeklerin seçilmesi filan gibi şeyler için olduğunu sanıyordum."

Vali yardımcısı onu kolundan kavradı ve çekerek oturttu, sonra alçak, tıslayan seslerle konuştular. En sonunda bir kâtip çağırdılar. Salondaki birkaç kişi daha bunu yaptı.

Vali ayağa kalktı. "Bu harika bir öneri gibi görünüyor," dedi, sesi şaşkın gibiydi. "Bu Bilming konusu için bir seçmeli konsey oluşturulması için oylama yapılmasını öneren var mı?" Aralarında kelleşen saçlarını geriye yatırmış olan Lord Darlin Cett'in de olduğu salondaki birkaç senatöre doğru özellikle baktı.

Cett bu hükümetteki güçlü bloklardan birinin lideriydi ve valinin bakışı, "Eğer bu konseye olumlu oy verirseniz içinde olursunuz," demek istiyor gibiydi. Bu vali için kurnazca bir hareketti, bu da büyük ihtimalle kendi fikri olmadığı anlamına geliyordu.

Bir kez olsun Senato oylaması Steris'in umduğu sonucu verdi. Valinin takdiriyle bir seçmeli konsey oluşturulacak, yirmi dört saat için Bilming'deki krizle ilgilenme yetkisine sahip olacaktı.

"Lord Cett," dedi vali. "Leydi Hammondess ve Leydi Gardre. Lütfen Polis Komutanı Reddi gelene kadar vali ofisinde Adawathwyn ve bana katılın. Senato'nun geri kalanı için oturum sona ermiştir."

Steris tereddüt etti. Onu çağırmamıştı. Bunu... unutmuş muydu? Steris'in de katılacağı ima ediliyor muydu yoksa...

Yoksa onu konseye almıyor muydu?

Hay pas tutası. Steris bu kadar doğal bir olasılığı nasıl kaçırabilmişti? Seçmeli konseyi o istemişti ama davet edilmiyordu. Bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Elini başına koydu, sıcak basmıştı ve kendinden utanıyordu. Her şey için hazır olan kadın bu kadar bariz bir hareket tarafından gafil avlanmıştı.

Steris mide bulantısını bastırmaya çalışırken salonun arkalarından bir kişi ayağa kalktı. Gözlemci koltuklarından. Kırmızı çizgilerle boyanmış tahta maskesi olan bir şekildi. "Sayın vali," dedi Malvvish elçisi. "Bu konseyin çalışmalarını gözlemlemeyi çok isterim."

"Ee, Amiral Daal mıydı?" dedi vali. "Bu, Havza'nın iç meselesi."

"Evet, ben de tam olarak o nedenle gözlemlemek istiyorum," dedi elçi. "Bir halk hakkında bir krize nasıl tepki verdiklerine bakarak Çok şey öğrenebilirim. Şehirde demirlenmiş olan bir eğlence gemim [v]ar, şahsıma ait. Onu ödünç almayı faydalı bulabilirsiniz sayın vali. Havza'yı gözlemlemek için."

Vali gözlerini kırpıştırdı. "Eh," dedi. "Eminim ki savaş tecrübesi bol bir amiralin bilgeliği konseyimiz için büyük fayda sağlayacaktır. Ge- Ün o zaman."

Hay pas tutası. Gerçekten de bu kadar bariz bir rüşveti kabul mi etmişti? Senato'nun ortasında? Bu hareket Steris'in utancını sildi ve [St]eris de Adawathwyn'e bir bakış attı. Vali yardımcısı avcuyla yüzü- [nü] kapatmıştı. Bunu rüşvetten başka bir şeymiş gibi göstermek için [e]Pey sıkı çalışmak zorunda kalacaktı. Ama, eh, Varlance gibi ezik birini vali yapmanın sorunlarından bir tanesi başkalarının da onu gayet [ez]ebilecek olmasıydı.

Sen de ezebilirsin, diye düşündü Steris kendi kendine. *Denemek zorundasın.*

Oturmasını ve bu durumu nasıl önceden tahmin edebileceğini yazmasını söyleyen içgüdülerini duymazdan gelen Steris koltuğundan fırladı ve koşarak aşağı indi, valiye ulaşmak için kabaca bir çift senatörü iterek aralarından geçti.

"Sayın vali," dedi. "İnanıyorum ki bu konseye faydalı olacak bilgiler önerebilirim."

"Ha!" dedi ona doğru bakan vali. "Leydi Ladrian." Sonra yana doğru baktı, orada Adawathwyn şiddetle başını sallıyordu. "Maalesef," dedi vali Steris'e geri dönerek. "Ben konseyin yeteri kadar kalabalık olduğuna inanıyorum. Gerçi öneriniz muhteşemdi."

"Sayın vali," dedi Steris. "Şehir korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya. Beni dinlemeniz gerekiyor."

Vali tereddüt etti.

"Sabah erken saatlerde bu konuda bir mektup göndermişti efendim," dedi Adawathwyn. "Elendel'i yok edebilecek bir bombayla ilgili bir tür saçmalık."

"O ne demek?" dedi vali yardımcısına doğru dönerek.

"Bu doğru," dedi Steris. "Mektubu valiye vermediniz mi?" "Evinizin sorunları abartmaya eğilimi var," dedi Adawathwyn. "Kocanızın işçi hakları kanun önerisine karşı oy verilmesinin şehirde kargaşa çıkaracağını iddia ettiği zamanı hatırlıyor musunuz? Ya da eğer gümrük vergisi planlarımızdan vazgeçmezsek Yabanlar'ın bağımsızlığını ilan ederek ayrı bir ülkeye dönüşeceğinde ısrar ettiği zamanı?" "Bu sefer durum farklı," dedi Steris. "Bunu... Ahenk de doğruladı." "Anlıyorum," dedi Adawathwyn. "Madem Ahenk bizzat binleriyle konuşmak istiyor, valiyle konuşmaz mı?"

"Kocanız bir bomba gördü mü?" diye sordu vali. "İddialarınızı destekleyecek kanıtı var mı?"

"Şu anda kanıtları topluyor," dedi Steris.

"O zaman neden o kanıtlar elinizde olduğu zaman bize geri dönmüyorsunuz?" dedi vali.

"Çünkü o konseyde sizinle birlikte yer almam..."

"Leydi Ladrian," dedi vali daha alçak sesle. "Mutlaka siz de bunun önemli, gergin bir durum olduğunu görüyorsunuz. Bu senatörlük süresi daha bir saat bile olmamış bir kadın için uygun bir yer değil." Gülümsedi. "Bu durum duyarlı ve düşünceli kişileri gerektiriyor..."

Sen her neysen onu değil, diye ima ediyor gibiydi cümlenin geri

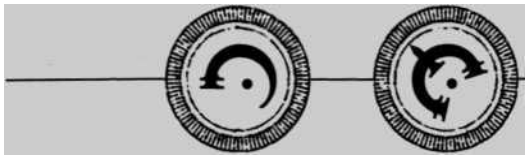
kalanı. Vali ona başını salladı, sonra vali ofisinin kapısındaki diğerlerine katıldı.

Steris salonun ortasında tek başına kalmıştı. Utanç içindeydi. Onun... eh, onun başka bir plan yapması gerekiyordu. Evet, bu duruma nasıl karşılık vereceğinin planını yapmalıydı. Bugünün geri kalanını buna ayırabilir...

Hayır. Plan yapmakla zaman harcamaya cesaret edemezdi. O odadan içeriye girmek zorundaydı.

Ve o anda bunu başarabilmesinin bir yolu aklına geldi.

32

Gerçeğin Gözcüsü gazetesinin ofisi Bilming'e uymuyordu. Modern, şık tasarımların aksine bu bina bir kulübe gibi görünüyordu. Eski, tahta bir şeydi. Tek katlıydı, sivri bir çatısı, şişmiş duvarları ve parmaklıklı pencereleri vardı.

"Şehrin bu kısmında çok sayıda balıkçı kulübelerinin olduğu zamandan kalmış eski binalardan biri," diye açıkladı Kim. "Her şeyi yıkıp yeniden inşa etmek için olan hamle beş yıl önce başladı ama şehrin her tarafında bunun gibi tek tük binalar var."

"Son zamanlarda çalışıyormuş gibi görünmüyor," dedi Wax kapıdaki asma kilide ve içerinin karanlığına dikkat ederek. "Hâlâ baskı yapıyorlar mı?"

"Bu aralar yayınlar düzensizleşti," dedi Kim. "Jak'ın gezilerinin 'Firari'nin Son Vasiyeti' ayağının sonunu okumak için altı hafta beklemek zorunda kalmıştım."

Pas tutası salak herif, diye düşündü Wax. Güney diyarlarının halklarına yardım eden ve yöneten "Egemen" keşfedildiğinden beri Firari modası alıp yürümüştü. Şehrin her yerinden görüldüğüne dair iddialar geliyordu, özellikle de sisli gecelerde.

Jak elbette ki bundan yararlanmıştı ve yıllardır maceralarında Firari'nin andaçlarını "keşfediyordu." Eğer salak arada sırada Wax'ten bahsediyor olmasaydı hiç de o kadar sinirini bozmazdı.

Ön kapıyı çaldılar ve bir cevap gelmediği zaman açmaya çalıştılar ve kilitli olduğunu gördüler. O yüzden Wax paltosunun bir kurdelesini yumruğunun etrafına sardı ve pencereyi kırmaya hazırlandı.

“Wax?” dedi Marasi. “Ne yapıyorsun?”

“Soruşturma yapmaya başlıyorum.”

“Birkaç dakika bekleyelim,” dedi Marasi. “Bakalım gazeteci geri dönecek mi.”

Wax yumruğu camdan birkaç santim uzakta durdu. “Arama emrimiz var. İçeri girebiliriz.”

“Acil bir durumda,” dedi Marasi. “Ve diğer seçenekleri denedikten sonra. Burası bir vatandaşın özel malı ve Küme’nin burada olduğuna inanmak için hiçbir sebebimiz yok. Daha önce gittiğimiz dairenin aksine burada bir suç işlendiğine inanmak için bir sebebimiz de yok.”

“Ben yaparım,” dedi Wayne yürüyerek pencereye giderken. “Hepiniz beni durdurmaya çalıştığınızı ama benim bildiğimi okuduğumu söylersiniz. O zaman size bir şey demezler.”

“Konu yanımıza kalması değil Wayne,” dedi Marasi eliyle yüzünü örterek. “Uygun prosedürü takip etmeliyiz. İstediğin her yere zorla giremezsin, dünya değişiyor. İnsanların hakları var. Bizim işimizi zorlaştırıyor ama dünyayı iyileştiriyor.”

Wax kaşlarını çatarak elini indirdi.

“Birkaç dakika bekleyebiliriz,” dedi Marasi. “Eğer haklıysak, buranın sahibi her kimse onun bizimle işbirliği yapmasını istiyoruz ve zor- la girmek onu bize karşı çevirebilir. Eğer haksızsak da binlerinin iş yerini boş yere talan etmiş oluruz.” Güneşe bir baktı. “Öğlen yemeği zamanı. Gazetenin sahibi dışarıda olabilir, ne de olsa gazete hâlâ yayınlanıyor, o yüzden eninde sonunda işe geleceğini düşünmemiz mantıklı olur.”

Wax gönülsüz bir şekilde geri çekildi. Wayne’in şikâyet etmesi- ni beklerdi ama o sadece omzunu silkti ve yiyecek bir şeyler almak 'Çin koşturarak sokağın köşesindeki bir yemek tezgâhına gitti. Marasi Ve Kim yakınlardaki küçük bir parkta bir banka oturup Wax’i etrafı bir Çtle çevrili küçük bir toprak parçasındaki iyi bakımlı bir ağaca sırtını yalayarak beklemesi için bıraktılar.

Böyle anlar onun kendini yaşlı hissetmesine neden oluyordu. Sadece bedensel değil, zihinsel olarak da. Devri geçmiş bir şeyleri temsil ediyor gibiydi. Yalnız kanun adamını. Ve... eh, buna üzülme- sl zordu. Çünkü mantıksal olarak Wax de Marasi’ye katılıyordu. Polis ^ernurlarının yetkilerine yasal sınırlar getirmek için oy vermişti. Top- umun herkesin gücü üzerinde sağlam sınırların olmasına ihtiyacı var- ^ Wax’in bile. Özellikle de Wax'in.

Ama aynı zamanda bu dünyanın çözülemeyecek kadar büyük

görünmesine neden oluyordu. Yabanlar'dayken bir kapıyı kırıp içeri girebilir ve istediği herkesle konuşabilir ya da bazen vurabilirdi. Bu Wax'in kendini neredeyse her sorunu çözebilirmiş gibi hissetmesine neden olurdu.

Ama bu sahte bir kontrol hissiydi, değil mi? Bunu itiraf etmek onu rahatsız ediyordu. Dünya artık daha karmaşık hâle geliyor değildi. Wax kendisine dünyanın eskiden beri karmaşık olduğunu görme izni veriyordu.

Bir dakika sonra Wax bir şey duydu. Binanın içinden geldiğine yemin edebilirdi. Gözlerini kısarak çelik yaktı, etrafındaki mavi çizgileri takip ederek binanın tepesine yakın olan birkaç tanesinin hareket ettiğini gördü. Öbürlerine bir elini kaldırdı, sonra Vindication'ı çekti. Orada birisi vardı, ikinci katta. Wax bundan emindi. Kapıyı çalmalarını duymamış mıydı?

Yere bir mermi kovanı attı ve İterek havalandı, sonra kiremitlerin eğimli olduğu çatıdaki küçük tavan arası penceresinin yanına dikkatli bir şekilde kondu, kepenkleri kapalıydı. Her ne kadar sessiz olmaya çalıştıysa da, Wax indiği anda metal çizgiler hızla sağa hareket etti, sonra durdu. Büyük ölçüde. Titreşiyorlardı.

Gözlerini kısarak pencereye baktı. Kepenk köşelerinden bir tanesi kırıktı, içerideki kişinin dışarı göz atabilmesini sağlıyordu. Doğrudan deliğe işaret eden bir metal çizgisi vardı. Wax'in bir parçası soğukluk hissetti çünkü o metal neredeyse kesinlikle ona doğrultulmuş bir silahtı. Etrafında tüm yönlere doğru İtmeye başlarken ayaklarının altındaki kiremitler tıkırdadı, mermileri saptırmak için öğrendiği ince bir numaraydı. Çatının üzerindeki çivilerin etki alanından kaçmaya çalışırlarken titreşmelerine neden oluyordu.

Önümdeki o çizgi gibi titreşiyorlar, diye düşündü. *Bu titreyen birinin ellerindeki bir tabanca.*

Karşısındaki bir Küme suikastçısı değildi. Dikkatle tabancasını kenara doğru kaldırarak pencereden uzağa çevirdi.

"Ben bir kanun adamıyım," dedi yüksek sesle. "Yardım etmek için geldim."

Sessizlik. Sonra nihayet bir ses geldi. Dişil, boğuktu. "Beni öldürmeye geldin. Tobal'ı öldürdüğünüz gibi."

"Hayır," dedi Wax. "Söz veriyorum." Öne adım attı. "Ben onu öldürenleri arıyorum. Eğer başka bir sebeple burada olsaydım konuşmak yerine ateş ederdim."

Daha fazla sessizlik. Wax'in sinirini bozacak kadar uzun sürdü,

sonra nihayet kepenkler savrularak açılıp kısa boylu bir kadını ortaya çıkardı. Dağınık gir siyah saçları ve perişan bir görünüşü vardı. Birkaç düğmesi iliklenmemiş bir yelek ve sanki hayatının büyük bir kısmını buruşturularak bir köşeye atılmış hâlde geçirmiş gibi görünen uzun bir etek giymişti. Gözlerinin altında koyu torbalar vardı ve solgun görünüyordu, eskiden daha kilolu ama zayıflamış gibiydi, sanki dolgusunun bir kısmı eksilmiş bir koltuğa benziyordu.

"Sen... Sen Seherkurşun musun?" dedi elindeki tüfeği indirirken.

"Benim," dedi Wax rahatlayarak.

Kadının yüzü aydınlandı. "Jak'ın arkadaşısın!"

Jak'ın arkadaşı mı? Sadece o salak arada bir Wax'ten bahsetmeyi akıl ediyor diye mi? İtiraz etmek için ağzını ama sonra aklı başına geldi.

"Onu tanıyorum," dedi Wax. "Bak, bu şehirde bir şeyler oluyor. Çok tehlikeli şeyler. Bunu Tobal'ın apartmanına, sonra da buraya kadar takip ettim. Lütfen. Sana bir şeyler verdi mi? Bir şeyler söyledi mi?"

Kadın pencereden dışarı sarkarak şüpheyle sokakları taradı. "Aşağıda arka kapıda buluşalım." Kepenkleri çekerek kapattı ve Wax de çok sayıdaki kilidi ve zinciri açılırken takırdayan arka kapıda Marasi ve Kim'e katıldı.

Nihayet kapı açıldı. "Normalde aynasızlarla konuşmam. Asla."

"En doğrusu," diye mırıldandı ağzı bir şeylerle dolu olan Wayne. Yürüyerek Wax'in yanına geldi ve ekmek olabilecek bir şeylerin içine sarılmış olan birkaç et parçası sayılabilecek bir şey ile yağdan bir ısırık daha aldı. Yoksa büyük bir krep miydi?

"Ama Jak'ın arkadaşları olduğunuza göre..." dedi kadın.

"Öyleyiz tabii," dedi Wayne Wax'in omzuna vurarak. "Jak ve Wax Yabanlar'da çok maceraya atıldılar!"

"O zaman siz o tür aynasızlar değilsinizdir diye tahmin ediyorum," dedi kadın içeri girmeleri için işaret ederken. "Siz öbür türdensiniz."

"Hı hı," dedi Wayne. "Biz üniforma sevmeyen ve bize belge imzalatmaya çalışanları vuran türdeniz." Dürümünden bir lokma daha aldı.

"O ne ki öyle?" diye sordu Wax Marasi ve Kim içeri girerken.

"Chouta diyorlar. Güzel."

"İğrenç görünüyor."

"Birader, sokak yemeklerinin güzel olduklarını öyle anlarsın."

İçerideki bina küflü ve karanlıktı, kapının yanında çok sayıda çöp

kutusu vardı, sanki kadın boşaltmak için dışarı çıkmaya cesaret edememişti. Elinde tüfeğiyle her an ona saldırmak üzere olduğundan eminmiş gibi Wax'i izliyordu, gerçi doğrultmamıştı.

"Jak... şehirde mi?" diye sordu. "Yardım edebilir mi?"

"Ben... ee..." dedi Wax. "Hayır. O... bir maceraya gitti."

"Ona haber gönderemezsiniz herhâlde." dedi kadın sesinde bir umutla.

"Korkarım gönderemeyiz."

Kadın kaşlarını çatarak ona dik dik baktı.

"Ha, sen Seherkurşun'a aldırma," dedi Wayne Wax'i dürtükleyerek. "Bazen Jak konusunda nazlanıyor." Kadına doğru eğildi. "Dürüst olmak gerekirse biraz kıskanıyor."

"Eh, kim kıskanmaz?" dedi kadın, sonra içini çekti ve kapının kilitlerini kilitlemeye başladı. "Hiç senin Kızıl Güneş Mızrağı'nı tutmana izin verdi mi?"

Wayne Wax'e baktı, o da dişlerini gıcırdattı. "Hayır," demek için zorladı kendini. "Fazla güçlü. Jak, ona dokunursam kazara... zombi- leri uyandırabileceğimi söyledi."

Kadın kilitleri bitirirken başıyla onayladı, sonra onu binanın içine doğru takip etmeleri için elini salladı.

"Güzel," diye fısıldadı Wayne Wax'e. "Ama mızrak zombiler için değildi. Onlar Ölüm Adası'ndaydı, Nikki'yle birlikte."

"Sen nereden biliyorsun?" diye tısladı Wax ona.

"Ben hepsini okudum," dedi Wayne. "Niye okumayayım?"

"Sen..."

"Ben senin okuma yazma bilmediğini sanıyordum," dedi Marasi yanlarından sıyrılıp geçerek kadını takip ederken.

"Yok, okuma biliyorum," dedi Wayne. "Ama ben aptalım ya, o yüzden sadece aptal olan şeyleri okuyorum."

Kadın onları kitaplarla dolu bir koridorun içinden geçirdi, kitap yi* ğınları neredeyse her boş yeri dolduruyordu. Sonraki odada büyük bir baskı makinesi, birkaç kova mürekkep ve etrafa dağılmış kutular dolusu kurşun baskı harfleri vardı. Duvarda yamuk bir şekilde asılı duran kadının gençliğinin resminde MARAGA DULCET, BAŞ EDİTÖR yazıyordu.

O zaman Tobal'ı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" dedi kadın bir elini dağınık saçlarının içinden geçirerek. "Doğu yakasında yaşayan o altın saçlı insanlar mı? Onlar bir tür peri, bundan eminim." "Aslında biz onların tekrar Küldağları'nı patlatmayı planlayan giz

li bir grup olduklarını düşünüyoruz. Ve müthiş güçlü bombalar yaratmak için çalıştıklarından endişeleniyoruz."

Maraga başını sallayarak onayladı. "Demek biliyorsunuz."

Bu bir testti, diye fark etti Wax.

Maraga eski bir merdivenin göründüğü bir kapıyı açtı. "Peki o zaman. Beni takip edin."

Maraga önden gitti ve Wax de takip etti, Marasi ve Kim'e her ihtimale karşı birkaç adım geride kalmalarını işaret etti. Havada eski patateslerin, örümceklerin ve bir zamanlar konserve olabilecek unutulmuş kavanozlar dolusu bir şeylerin kokusu vardı. Aşağıda Maraga bir düğmeye basarak kabloların ucunda sallanan bir dizi elektrik lambasını yaktı.

Küflü bodrum odasının duvarları metallerle kaplıydı, bir araya sıkıştırılmış kelimeler ve resimler, harfler ve şemalarla ayrıntılı bir şekilde oyulmuşlardı.

"Hepsini metalden yazmaya karar verdik," dedi Maraga. "Her ihtimale karşı."

33

Gözleri hayretle açılmış olan Marasi bodrumda dolaştı. Eski malzeme yığınlarına ve istiflenmiş şiltelere bakılırsa bir zamanlar depo olarak kullanılmıştı. Bunların hepsi metal plakalara yer açmak için duvarlardan uzağa itilmişti.

Kuruluş Kitapları metal plakalardan bahsederdi ve Marasi harflerin derin ve kuvvetli bir şekilde oyulduğu büyük, kalın levhalar hayal etmişti. Onun yerine Maraga bir kalemle kalay plakaları karalamış, sık sık yanlış yaptığı yerlerde cümlelerin üzerlerini karaiamıştı. Pek çoğu listeler şeklindeydi. Telaşlı bir havaları vardı ama mesela deli bir adamın sayıklamaları gibi değildi. Daha çok...

Notlar, diye düşündü Marasi. *Bir gazetecinin kısaltılmış notları, fikirleri birleştiriyor ve bir hikâye oluşturuyorlar.*

Maraga en alt basamağa çökerek oturdu, tükenmiş görünüyordu. "Ben... ilk başta ona inanmamıştım," diye fısıldadı. "Tobal'a. Onun bir deli olduğunu düşünmüştüm. Ama delilerin çoğu zaman anlatacak güzel bir hikâyeleri oluyor, okuyucularımın duymak isteyeceği şeyleri.

"Sonra bana kanıt getirmeye başladı. İşverenlerinden çaldığı bilgileri. Sanırım gizlice geri gidiyor, defterleri, kâğıt parçalarını, eline geçen her şeyi çalıyordu... Benim yardım etmeme hiç izin vermedi. Fazla karışmamı istemiyordu." Başını kaldırıp duvarlara baktı. "Sanki bunlar zaten beni öldürtmek için yeterli değilmiş gibi..."

Marasi teselli etmek için yürüyerek yaklaştı ama kadın irkildi. Maraga'da bir... kadercilik havası vardı. Zarları atmış ve şimdi ne geleceğini görmek için bekleyen bir kadının havasıydı.

“Ne zamandır?” diye sordu Wax plakalardan birini incelerken.

“Neredeyse dört yıl,” diye fısıldadı Maraga. “Dediğim gibi ilk başta ona inanmamıştım. Ama her zaman fark edilmeden geçip giden haberler ilgimi çekmiştir. Diğer gazetelerin fazla sansasyonel ya da fazla basit göründükleri için görmezden geldikleri şeyler.”

“Yalan demek istiyorsun,” dedi Wax. “Yalanları basıyorsun.”

“Biz ‘mizahi faraziyeler’ demeyi tercih ediyoruz. Eğer gerçek olsalar büyüleyici olan hikâyeler.”

“Yani...” dedi Wax. “Yalan.”

“Müşterilerimiz neyi satın aldıklarının farkındalar Lord Ladrian,” dedi Maraga çenesini kaldırarak. “Siz de biliyorsunuz. Jak’ın arkadaşısınız. Amaç büyük olmak, gerçek hayattan daha büyük! Müşterilerimiz bizim daha ilgi çekici şeyleri, dünyanın ‘olabilirlerini’ ve ‘bir ihtimallerini’ bulmak için çalıştığımızı biliyor.”

Wax başını iki yana salladı, ikna olmadığı belliydi.

Maraga burnunu çekti. “Ben çıraklığımı *Times*'ta yaptım, şehrin en büyük gazetesi. İtibarları kusursuz. Yaptıkları abartılar, çarpıtmalar ya da doğrudan uydurmaları görsen dehşete düşersin. En azından ben dürüstüm. Dahası ben yalan basmıyorum. İnsanların kalplerine dokunan duygusal haberleri basıyorum, medyanın çoğunluğu tarafından görmezden gelinen insanların hikâyelerini. Maceraperest ünlülerin heyecanlı haberlerini. Karikatürleri, komik şekilli sebzelerin resimlerini...”

“Ne kadar komik?” diye sordu Wayne odanın karşı tarafından.

“Espri anlayışına bağlı,” diye cevap verdi Maraga.

“Hafif terbiyesizlik soslu.”

“Soldan ikinci kutu,” dedi Maraga. “Ayağının yanında.”

Wayne çizimlerle dolu olan doğru kutuyu buldu. Saniyeler içinde kendi kendine kıkırdamaya başlamıştı.

“Neyse,” diye devam etti Maraga. “Tobal ne kadar fazlasını getirdiyse ve ben de ne kadar çok parçayı birleştirdiysem, o kadar çok dehşete düştüm. Bu... bir haberdi. Gerçek bir haber. Elektriğin tehlikeleri ya da böcek adamlarla ilgili havai bir hikâye değildi. Bu... insan-[lar'] öldürtebilirdi. Beni öldürtebilirdi.”

Başını kaldırıp onlara baktı, sonra devam etti. “Ben ona inandıktan sonra aylar boyunca birlikte çalıştık, bunların hepsini bir araya getirdik. Ben onun görmediği şeyleri görmeye başladım. Tobal tam ola-[ra]k... inanılır değildi. Düşünmeden sonuçlara varıyordu. Ama yanlış değildi, haberin özü doğruydu. Ve o uydurmamıştı.

“Bir gün, bana her geceki konuşmalarımız için gelmeyeceğini söylemişti. Demişti ki, bu olduğu zaman kaçmalıyım. Her şeyi yetkililere götürmeliyim. Ama yetkililer de işin içinde, peki ne olacaktı? Kime söyleyecektim? Sonra iki hafta önce gelmedi. Bir gece. İki gece. Üç... Ve anladım. Anladım. Onu bulmuşlardı.”

“Üzgünüm,” dedi Marasi.

“Hâlâ hayatta olabilir mi?” diye sordu Maraga. “Onu... kaçırmış olabilirler mi?”

“Mümkün,” dedi Marasi. “Ama... biz pek olası olduğunu düşünmüyoruz.”

Maraga başıyla onaylayıp ayaklarına baktı. Sonra gözlerini kapattı ve bekliyormuş gibi göründü. Ama neyi?

Zarları, diye fark etti Marasi. *Bize güvenmiyor. Öldürecek miyiz görmek için bekliyor.*

Marasi odada etrafına bakındı ve resimlere bakıyormuş gibi yaptığı hâlde Wayne’in aslında Ayışığı’nı izlediğini fark etti, bir elini tembelce düello değneğinin üzerine koymuştu. Büyük ihtimalle bir şeyler denerse diye metalleri de hazırdı. Hatta Wax bile gözünün bir ucuyla onu izliyordu.

“Bu harika,” dedi Ayışığı onun yerine duvarlardan birine bakarak. “Bunlar... atış eğrisi hesaplamaları mı?”

Marasi kalaydaki çizim dizilerinin yanında ona katıldı, döngülü yaylar betimlenmişti. Ayışığı haklıydı, bu bir atışın ne kadar uzağa gidebileceğinin tahmini ölçümleri gibi görünüyordu.

Maraga sanki sorudan güç almış gibi görünerek ayağa kalktı. “Doğru,” dedi. “O sayılar Bilming ordusunun yeni toplarının ulaşabileceğini iddia ettiği mesafeler. Yerel gazetelere açıklamalar göndererek büyük donanmalarını övmeye bayılıyorlar. Büyük ölçüde gösterişten ibaret. Otuz kilometre uzaktan Elendel’e bombardıman yapabileceklerini iddia ediyorlar ama bu yalan. Topların menzilleri bundan çok daha kısa.”

“Ya bu?” diye sordu Marasi bir diğer dizi eğriye işaret ederek.

“Zavallı Tobal’ın işi kimyasal yakıtları araştırmaktı,” diye cevap verdi Maraga. Anlamayan bakışlarının karşısında devam etti. “Bu insanlar kendinden tahrikli top mermileri geliştirmeye çalışıyor. Kendi kendilerini ateşleyebilecek ve hedefi vurup patlamadan önce kilometrelerce uçabilecek silahlar. Ya da hatta yüzlerce kilometre.”

Pas tutası, diye düşündü Marasi gözleri açılarak. Odada yürüyerek duvarlardaki sekiz büyük plakaya da baktı. Bir tanesinin şehrin

"metro" sistemiyle ilgili olduğunu gördü, tren hatlarının nereye yerleştirileceğini belirlemek için büyük ve birbirine bağlı, karmaşık bir mağara sisteminde "inceleme" yapılıyordu. Ama Maraga'nın notlarına göre işin gerçeği tamamen farklıydı, incelemeler yer altında yaşamaya uygun koşulların sağlanabileceği sağlam mağaraları arıyordu.

Sığınaklar hazırlıyorlar, diye düşündü Marasi. *Yiyecekler de bunun için. Yoksa bir felaket için stok mu yapıyorlar?*

Dünyanın sonundan önceki son günlerde insanların mağaralara sığınmasına benziyordu. Ahenk'in Miraç'ı ve dünyayı yeniden şekillendirmesinden önce.

"Bu, mantıklı değil," dedi Wax ona katılarak. "Ahenk kız kardeşimin bu gezegeni yönetebileceğini kanıtlamaya çalıştığını söylüyor. Eğer dünyayı patlatırsa bu neyi kanıtlayacak? Neden sığınak inşa ediyorlar? Gerçekten de nüfusun bir ufak bir kısmını kurtarmak ve geri kalanını imha etmenin becerisinin kanıtı olacağını mı düşünüyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Marasi, sonra başka bir plakaya işaret etti. "Bu kül yağmurlarından bahsediyor. Kül ve yıkım çağları Lord Hükümdar'ın neredeyse mutlak iktidar sahibi olmasını sağlamıştı, en azından Kuzey'de. O yüzden belki Telsin bunun tekrar işe yarayacağını düşünüyordur?"

"Bir sonraki plakayı okumalısınız," dedi Maraga.

Birlikte yana geçerek bir isimler listesi gibi görünen şeyi okudular. "Dupon Melstrom..." dedi Wax. "Venis Hasting... Mari Hammon- dess... Bunlar Elendel'deki en güçlü senatörler."

"Hepsi işin içinde."

"Ne?" dedi Marasi hızla dönerek. "Hepsi mi?"

Maraga bir dolabı karıştırdı ve bir sayfa kâğıtla geldi. Marasi'ye verdi, o da bunu Wax'e gösterdi. Venis Hasting'den bir mektuptu, inanılmaz güçlü bir bombanın yaratılmasından bahsediyordu. Tarihi neredeyse iki yıl önceydi ve duvardaki isimlerin pek çoğunu şüphe âtında bırakıyordu.

Marasi kaşlarını çattı. Bu... imkânsız görünüyordu. Kendi hükümetlerindeki bu kadar çok kişinin haberi mi vardı? Küme'nin Parmakları Havza'nın boğazına bu kadar sıkı sarılmış olabilir miydi? Wax'e baktı.

"Bu insanların bazılarını tanıyorum," dedi Wax. "Venis bir sıçan elbette. Ama Leydi Ostlin iyi bir arkadaşım. En yakından güvendiğim senatörlerden biri. Burada bir yanlışlık var Marasi. Bunların hepsinde bir yanlışlık var."

“Belki Senato bu yüzden Dış Şehirler’i ezebileceği konusunda kendinden o kadar emindir,” dedi.

“Ben bu insanları tanıyorum,” dedi Wax. “Onlar böyle bir sırrı saklamazlar. Saklayamazlar. Şimdiye kadar yaptıkları her şey hava atarak kasılmak. Egemenlik Kanunu, gümrük vergileri, Güneylilere karşı takındıkları ukala tavırlar... Eğer Venis’in bir bombadan haberi olsaydı, ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak için stratejik testlerin yapılması için ısrar ediyor olurdu.”

“Hepsi Küme’nin içinde olabilir,” dedi Marasi alçak sesle.

Wax’in yüzü karardı. Mektubu alarak gözlerini dikti ve Marasi ne düşündüğünü biliyordu: Eğer Küme’nin ipleri bu kadar derinlere, senatörlerin arasındaki arkadaşlarının kalplerine kadar uzanıyorsa...

“Hayır,” dedi Wax. “Burada çok garip bir şey var Marasi. Eğer bütün bu insanlar kardeşimin emrinde olsalardı Havza’yı zaten yönetiyor olurdu. Bulmacanın büyük bir parçasını gözden kaçırıyoruz.”

Ayışığı yürüyerek yanlarına gelip plakaların bir diğerine doğru işaret etti. “Bir bombadan mı bahsediyordunuz? Eh, görünüşe göre bir bombaları var, şuna bakın.”

Marasi ve Wax giderek plakada bir diğer yeraltı sarsıntıları listesi daha buldular. “Sismografla takip edilmiş yer altındaki silah testleri,” diye etiketlenmişti.

“Şehrin altında bir yer altı üsleri var,” dedi Maraga. “Orada saklanıyorlar. Lord vali Gave Entrone de onlardan, büyük ihtimalle liderlerinden biri de olabilir. Mağaraların bazıları silah testi bölgeleri gibi görünüyor ama diğerleri her nedense hazırladıkları ve üs olarak kullandıkları sığınaklar.”

“Testleri kısa süre önce kesmişler,” dedi Ayışığı. “Neden acaba?"

“Eh... işe yaradığını biliyorlar,” dedi Maraga. “Yani zaman sınırlarını çok aştılar."

“Zaman sınırları mı?” diye sordu Marasi ürperdiğini hissederek.

“Çalıntı iç yazışmalar,” dedi Maraga bir plakaya işaret ederek. “Tobal bunları nasıl ele geçirdi bilmiyorum. Projenin tamamlanma tarihleri yazıyor. Silahın iki hafta önce patlatılması gerekiyordu.” Maraga tekrar basamaklara çöktü. “Onu bir gün önce öldürdüler. Ben kısa süre sonra sonun geleceğinden emindim...

“Ben...” Yüzünü ellerine gömdü. “Bunu basmam gerektiğini biliyordum. Ama korkağım. Sonuç olarak ben korkağın biriyim. Burada çökmüş küllerin yağmasını bekliyorum, değil mi? Hay pas tutası. Kimsenin dinlemeyeceğinden emindim... Çok geç olduğundan..."

“Olan oldu, olmayan da olmadı,” dedi Wax kararlılıkla. “Şimdi haberimiz oldu ve hâlâ durdurmak için zaman var.”

“Wax,” diye tısladı Marasi kolunu tutarak. “Bombaları var ve belirleyebildiğimiz kadarıyla Elendel’de patlatmayı planlıyorlar. Eğer şehirden içeri nasıl sokacaklarını çözebilmiş olsalardı çoktan patlatırlardı.”

Maraga başıyla onayladı. “Kendinden tahrikli silahlarında sorun var, ismine roket diyorlar. Sorun yakıt olabilir. Ne planladıklarını fark etmeden önce Tobal’ın üzerinde çalıştığı şey buydu..." Ayağa kalktı ve kendini hazırladı. “Size bir şey daha göstermem gerek.” O aceleyle bazı kutulara gider ve içlerini karıştırırken Ayışığı da hiç utanmadan plakaların kopyalarını çıkarıyordu.

Maraga bir evanotip resmi çıkardı. “Baş tacım,” dedi alçak sesle. “En sağlam kanıtım. Hiçbir zaman yazmayacağım haberin kapak resmi...”

Marasi alıp yanına gelen Wax’e kaşlarını çattı. Külle kaplı bir manzarayı betimliyordu. Renkleriyle.

Saf turuncu gökyüzüne, havada uçan küllere, uzaklardaki harap olmuş bir şehrin kalıntılarına bakarken Marasi’nin nefesi kesildi. Bu biraz... Elendel’e benziyordu, gerçi küller o kadar çok yığılmıştı ki, için için yanan yıkık binaların uçları ve mahvolmuş duvarların çıkıntıları dışında her şeyin üzeri örtülmüştü.

“Nasıl...” dedi Marasi. “Nasıl dünyanın sonunun bir resmi olabilir?”

“Firari’nin zamanında evanotipleri yoktu,” dedi Wax daha yakından bakarak. “Renkler olağanüstü. Birileri eski bir resmi alıp üzerini mi boyamış?”

“Bilmiyorum,” dedi Maraga. “Ama görünüşe göre... olacakların bir resmine benziyor. Bunu bulduktan sonra Tobal gerçekten de korkmaya başladı. En son buluşmamızda neredeyse hemen geri gitmişti- Galiba sonunda onlar gelene kadar dairesinde saklanıp bekledi. Aynı... aynı benim yaptığım gibi.”

Bodrum sessizleşti, Wayne bile durumu kavrayarak komik resimlerine kıkırdamasını gizledi. Marasi o resmin karşısında gittikçe yükselen bir dehşet hissediyordu. Wax'in bir bombadan bahsettiğini duy- muştu, düşmanın ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Ama böylece açık aÇik ortaya dökülmesi bunu düşünceden gerçeğe dönüştürüyordu.

Yapmak istedikleri şey buydu. Marasi’nin sevdiği her şeyi yok Geçeklerdi. Yerinde enkaz ve kül bırakacaklardı. Bu daha önce ta

kip ettiği hiçbir davanın kıyaslanamayacağı kadar büyük bir şeydi. Ve anladığı şeyler onu ciddi şekilde endişelendiriyordu.

Etrafında dönerek sakin elektrik ışığını yansıtan plakalara baktı. Antik şeyler. Yeni şeyler. Tıpkı Wax'in ona geri verdiği resim gibiydi.

Üst katta bir kapı açıldı.

Kilitler gelen her kimse durdurmamıştı. Wayne ayağa fırladı, tek bir kişinin ayak sesleri yukarıdaki ahşap zemini geçerken eli düello değneğine gitti.

Wax bir tabancasını kılıfından çekti ve merdiveni izleyebileceği bir yerde konum aldı. Basamaklardan bir silüet indi. Koyu saçları ve sağlam yapısı küçük burnuyla ciddi dudakları arasında tezat oluşturan bir kadındı. Pantolonu, beyaz bir gömleği, ceket ve kravatıyla birtakım elbise giyiyordu.

Telsin'di. Wax'in kız kardeşi ve Küme'nin lideri. Silahlı değildi, en azından Marasi'nin görebildiği kadarıyla. Wayne mırıldanarak geri çekilirken Wax'in yüzüne bir tabanca doğrultmuş olmasını umursamıyor gibiydi.

"Bir adres," dedi Telsin. "Zarfın arkasındaki numara pas tutası bir adres miydi? Tren istasyonlarındaki dolapları aramakla kaç saati boşa harcadığımızdan haberiniz var mı?"

34

Marasi anında bir Allomantik el bombasına uzandı ve cebinde hafifçe doldurmaya başladı. Wax tabancası kardeşinin üzerinde hafifçe öne ilerledi. Wayne merdivenden aceleyle uzaklaşmış ve kendi kendine mırıldanarak bir ayağından diğerine sıçrıyordu. Sanki düşmanların duvarların içinden çıkıp gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakıyordu.

Telsin'i son gördükleri zaman onlara ihanet ederek Küme'ye teslim etmişti. Neredeyse Wax'i öldürtüyordu ve bunun karşılığında Wayne de göğsüne bir pompalı tüfek sıkmıştı. Wayne'in ondan önce aleşli bir silah kullanmasının üzerinden... eh, Marasi onun ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyordu.

Ancak Telsin iyileşmiş ve Wayne'in onu bıraktığı kanlı karların içinden kaybolmuştu. Bir Hemalurjist'ti ve en azından Wayne gibi bir Altınilik'in güçlerine sahipti. Büyük ihtimalle başka güçleri de vardı. En azından onlarla tek başına yüzleşmesine yetecek kadar güçlü olmalıydı. Pas tutası.

"Fevkalade," dedi Telsin bodrumda etrafına bakınarak. "Sırlarımızın bu kadarını çalabilmiş olması inanılmaz. En büyük düşmanımızın ordular, polisler ya da hatta sen bile olmayacağı kimin aklına gelirdi axillium? Sefil, kel, yaşlı bir kimyager çıktı."

Tobal iyi bir adamdı!" dedi Maraga ve Telsin ona doğru bakınca arkasına saklandı.

'Of, tabancayı indirebilirsin Waxillium," dedi Telsin basamaklara turarak. "Şuradaki salak sana beni vurmanın ne kadar etkili olduğu anlatır."

“İyi gelmişti,” dedi Wayne. “Az daha sıksam ne olur ki? Hadi Wax. Bana bir tabanca ver. Birkaç kere daha deneyeyim.”

Wax hareket etmedi ve Telsin de gözlerini devirdi. Hepsi öylece orada dikildiler, Marasi’nin el bombası gücünü soğurdukça parmaklarında hafifçe titreşiyordu. Şimdi ne olacaktı? Onlarla oyun oynadığı belliydi. Ama nasıl? Küme’nin lideri basit bir oyalama için onların ayağına gelir miydi?

“Bize Küme’nin ne planladığını söyle,” dedi Marasi.

“Hayır,” diye cevap verdi Telsin.

“Hah,” dedi Wayne kulakları dikilerek. “Bu benim onu konuşulabileceğim anlamına mı geliyor? Bacaklarını kırmama ne dersin Telsin?”

“Saniyeler içinde iyileşeceğim Wayne,” dedi Telsin.

“Kazıkları sökmezsek tabii,” diye tersledi Wayne.

“O zaman ölürüm,” dedi Telsin. “Eminim bu size o kadar çok bilgi sağlar ki.”

“Eh,” dedi Wayne. “Birkaç parçanı kırıp çıkarmamız yine de acıtacak Telsin. İşin o tarafı hakkında ben de bir iki şey biliyorum.”

“Aslında acımayacak,” dedi Telsin. “Bir Ferusimyacı’nın acısını bir metalakılda depolayabileceğini biliyor muydun? Benimkini bulup sökemeyeceksiniz. Onları nasıl daha iyi gizleyeceğimizi öğrendik. O yüzden istersen bana işkence yapabilirsin Wayne. Sıkılırım o kadar.”

Telsin bakışlarına kendine güvenle karşılık verdi. Wayne endişeyle Marasi’ye doğru baktı, geriledi. Oyuncak kemiği ısırmasına karşılık veren bir köpek gibiydi.

Marasi, Wax için daha çok endişeleniyordu. O yerinde donakalmıştı, tabancasını kaldırıp Telsin’e doğrultmuştu, kolu düzdü. Yüz ifadesi... haşindi. Telsin onun hayatta olan son yakın akrabasıydı ve onu aptal yerine koymuştu. Altı yıl önce Wax kardeşini kaçırdıklarını düşündüğü düşmanlarından kurtarmak için epey bir fiziksel ve duygusal çaba harcamış, ancak sonunda en başından beri onlarla çalıştığını keşfetmişti.

Şimdiyse Telsin dünyayı yok etmeyi planlayan bir tanrının tarafına geçmişti.

“Neden buradasın Telsin?” diye sordu Wax.

“Seni uyarmak için Waxillium,” dedi Telsin odanın karşısından. “Bundan sonraki hareketlerinin önemi son derece büyük. Bu sorunu çözmek için iki günün var. Sadece iki kısa gün.”

Wax alçak sesle küfrederek Marasi ve Wayne’e doğru eğildi. “Hız baloncuğu,” diye tısladı

Wayne bir tane oluşturarak etraflarındaki dünyayı yavaşlattı. Ayrıca Telsin'in söylediklerini duymasını ya da en azından anlamasını engelleyecekti.

"Ne çeviriyor Wax?" dedi Wayne. "Daha endişeli görünmesi gerekir. Onu vurdum. Ben. Yıllardır ilk defa. Ve umurunda bile olmamış gibi görünüyor."

"Wayne," dedi Marasi. "Bekâretini kaybetmiş gibi konuşuyorsun."

"Hayır!" dedi Wayne. "Onu hep kaybediyorum zaten. Bu seferki özeldi."

Marasi Wax'e bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Wax alçak sesle zamanda donmuş olan kız kardeşine doğru bakarken. "Ama canım yanıyor. Eski bir yaranın düzgün iyileşmediği için tekrar kaşınmaya başlaması gibi."

"Neden iki gün dedi?" diye sordu Marasi. "Wax, bizi kandırmaya çalışıyor."

"Katılıyorum," dedi Wax. "Bizi gerçekte olmadığı kadar fazla zamanımızın olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Oyunlarından biri." Gözlerini kıstı. "Burada olması onun farkına varmamış olabileceği bir şeyi söylüyor ama. Çaresiz olduğunu. Bizi durdurmak zorunda olduğunu biliyor."

"Ama bizden korkmuyor," dedi Marasi.

"Fiziksel açıdan değil," dedi Wax. "Bizim tarafımızdan esir alınmak yada öldürülmekten korkmuyor. Ahenk'in dediğine göre... eh, o kısmen bir tanrı olmuş, en azından bir açıdan. Muhtariyet onu bir tür güç ve otoriteyle Kuşamlamış, bu gezegende Trell'in sureti hâline getirmiş. Şimdilik. Başarısızlığa uğrayana kadar."

"Dur," dedi Wayne. "Trell kim ve Muhtariyet kim ve o basamaklardaki kim?"

"O basamaklardaki benim kız kardeşim," dedi Wax. "Tanrı Muhtariyeti temsil eden bir kadın. Bu dünyadaki antik bir tanrı olan ^ell'in unvanını kullanarak."

"Tamam," dedi Wayne. "Ve üçü de büyük dallama mı?"

"Büyük dallama," diyerek onayladı Wax.

Marasi bakışlarını takip ederek tekrar o kadar kendinden emin ve 9ururlu görünen Telsin'e baktı. İzlerken Marasi gözlerinin hafif bir kırmızıyla parlamaya başladığına yemin edebilirdi. En ufak bir ışık pırıltıydı. Bir an sonra kaybolmuştu.

"Pas tutası," diye fısıldadı. "Bu, bizi aşan bir şey gibi görünüyor Wax."

"Başka birisi yok," dedi Wax. "Ama dediğim gibi, o her burada."

sa bizim yüzümüzden endişelendiği için. Planını haftalar önce uygulamak istiyordu ama teknolojisini çalıştırmakta sorun yaşıyor. Şimdi de biz buradayız, etrafı yokluyor, onların izini bulamadığı şeyleri buluyoruz. İçgüdülerim buraya benim aklımı bulandırmak için bir fırsat arayarak geldiğini söylüyor. Beni yanlış yönlendirmek için. Riskli bir hareket ama akıllıca."

Sessizleştiler ama Marasi az önceki aynı soğuk dehşet hissini duyuyordu. Katlanmıştı. Küme'nin planı, Muhtariyetin oluşturduğu tehlike... Marasi aşağı baktı, hâlâ Maraga'nın çıkardığı resmi elinde tutuyordu. Gökten kül yağıyor, yok edilmiş şehirleri gömüyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Wayne.

"Düşüneyim," dedi Wax. "Ne kadar serobentin var? Tüketiyor muyuz?"

"Yok," dedi Wayne. "Bol bol var."

"Tasarruf ediyordu," dedi Marasi. "Ve parasıyla metalleri konusunda daha fazla sorumluluk sahibi olmayı öğreniyordu."

Wax ona bir bakış attı. "Parayı kimden aldın?"

"Değersiz birinden," dedi Wayne.

"Banka hesaplarımı kontrol etmemi hatırlat," dedi Wax. "Eğer bütün bunlardan sonra geriye banka kalırsa. Şimdilik en acil mesele bomba. Ellerinde hazır ama Elendel'e sokamıyorlar. O yüzden bombayı ateşlemek için hazırladıkları makine her neyse onu bulmamız ve onları durdurmamız gerekiyor."

"Maraga, Küme'nin şehrin altındaki sığınakları bir tür üs olarak kullandığını söylemişti," dedi Marasi. "Eğer oraya gizlice girebilirsek belki makineyi bulabiliriz. Ya da en azından yerini öğrenebiliriz."

"Bir tür yarı tanrı seni izlerken gizlice bir yerlere gitmek zor," dedi Wayne başıyla Telsin'e doğru işaret ederek.

Wax bir an için düşündü. "Telsin'le yüzleşmem, başa çıkmam gerek, olursa ondan bilgi almaya çalışmam. O bombayı bulmak ve durdurmak istiyorum. Yalanlarını gerçeklerden ayırmayı başarmam mümkün. Ama katılıyorum, onların üssüne sızmaya çalışmak değerli olabilir. Bunu nasıl başaracağımızdan emin değilim gerçi."

Marasi hız baloncuğunun dışında donmuş duran Ayışığı'na doğru bir bakış attı. O bütün bunlar hakkında ne düşünüyordu? Cevapları biliyor muydu?

Belki Marasi'nin Wax'e doğruyu söylemesi gerekirdi. Yalnız... bu Ayışığı'nın ona duyduğu zayıf güveni yıkar mıydı? Kadın depodaki çatışmadan sonra yaptığı gibi kolayca ortadan kaybolabilirdi.

Ne kadar çok sır vardı. Marasi'nin memure olurken bir amacı da sırları açığa çıkarmaktı ve burada Ayışığı'yla birlikte çalışmakla bir fırsatı olacaktı. Daha büyük bir şeyler yapmak için. Daha önemli bir şeyler. Sırların ötesindeki sırları öğrenmek için. Ayışığı'ndan cevaplarını alabilmek için daha çok zamana ihtiyacı vardı.

"Wax," dedi. "Ayrılmalıyız."

Wax bakışlarına karşılık verdi. "İki ekip," dedi. "Siz mağaralara girmenin bir yolunu bulacaksınız. "Ben Telsin'le ilgilenip ondan elde ettiğim ipuçlarını takip edeceğim."

"Aynen öyle," dedi Marasi. "Bence Kim'e güvenilebilir. Arşivdeyken onunla konuşma fırsatı buldum ve şehir hakkında epey bilgisi var. Onun yardımıyla mağaralara bir giriş bulmam mümkün. Orada bir şeyler sakladıkları muhakkak, belki de bombanın yerini öğreniriz. Ama üslerinden içeri sızmak zaman alacak. Belki çok uzun sürer."

"O yüzden Wayne ve ben düz bir yoldan gideceğiz," dedi Wax. "Telsin'i sorgulayacak ve bombayı o şekilde bulacağız."

"Aklını bulandıracak birader," dedi Wayne.

"Biliyorum. Ama o benim kardeşim. Benim... bunu yapmam gerekiyor." Wax derin bir nefes aldı. "Eğer haklıysam bana yalanlarının yanında birkaç gerçek kırıntısı da verecektir. Eğer oyunu ondan daha iyi oynayabilirsek bu bizi silaha götürebilir."

"Tamam," dedi Marasi. "Ne bulursanız Steris ve Komutan Reddi'ye telsiz üzerinden gönderin. Ben de aynısını yapacağım. Bu şekilde bulgularımızı birleştirebilir ve birbirimize haber gönderebiliriz."

Wax başıyla onayladı ama gönülsüz görünüyordu.

"Yerel telsiz operatörlerine güvenemeyiz diye mi endişe ediyorsun?" dedi Marasi.

"Bir bakıma," dedi Wax. "Ama daha iyi bir yol bilmiyorum. Buradan çıkar çıkmaz Steris'e bir haber göndereceğim."

"Allik'e de yazar mısın?" diye sordu Marasi. "Ona şehirden ayrılmasını istediğimi hatırlatmak için. Bencillik ediyorum ama..."

"Sorun değil," dedi Wax. "Sevdiklerini korumayı istemek bencillik değil." Durakladı. "Bugün bitmeden tekrar karşılaşma şansı bulabile-ceğk miyiz bilmiyorum. O yüzden benden bir haber alamazsan senin Ararlarına güvendiğimi bil Marasi. Eğer bombayı durdurmak için bir fırsat bulursan kullan. Bedeli ne olursa olsun."

"Sen de öyle," dedi Marasi. "Tamam. Hadi ayrılalım." Wax ^ayne'e başını salladı, o da hız baloncuğunu yok etti.

Ye böylece Marasi kendini Ayışığı'nı özgürce sorgulayabilecek bir

k.

konuma getirmişti. Bulduklarını yy
gösterecekti. Marasi bunu ondan
gibi hissediyordu ama aslında hey^k A*
Wax, Telsin'e doğru yürüdü -
dedi ona. S
"Katılıyorum," dedi Telsin merg- \
Wax takip etmek için hareket|e'V^h, \ n
ce Marasi'yi kolundan tuttu. "HiZ'-A*V \ yi
önce dikkat et. Ben bir seyler gi?^ J*1" r?V \ VV
tipe eylem gi2|Z-e^^ u
"Uyarın için sağ ol," dedi MaraJ§VV Vy \ V
lasını ını biliyor ama düşman için ça|, ' ^(\^I yf
"Tamam," dedi Wayne. "Hey, ^
"Sen de Wayne." %
"Her zaman etmiyor muyum?-
Sanki espri yapar gibi söylerrıjst.
iyi misin?" diye sordu Marasi. 1
Wayne omzunu silkti. "Sadece ^
ortaklıktan sonra seni kendi başı^^fjK \
gerekiyor. Benim dünyaya ve ba^ <\S, '•
yoksun kalacaksın." ' V'K ■
Marasi gülümsedi, sonra bir
ğuna vurması için kaldırdı. "Hikâyeı^'Aı^ A,
memnunum. Bir efsanedense bir
rim." V» X '
"Aynen." \K,V
"Wayne, kimse bana efsane g^..
ı»ayı ıc, Alfl|OU uaı ıa uıoaı ıt; QO>^ k\ ^
"Bakacaklar," dedi Wayne gö? .^Vl^ \ \ K y
Bu gece tekrar görüşeceğiz." Oda^^^ V ^
den eski bir melon şapka aldı. Kafa^ \ \
bağlanmış olan bir zımba bıraktı, g.lr*^ t vV I ^
Wax ve Wayne, Telsin'in arka^ t^VS Yt\ \\V ırasi'yi Ayışığı,
Marasi maraga ve bütün h^K 1ht| ^ \ V
bırakarak gittiler. KJ ,VV-

m

35

Wax Wayne'e başını salladı ve birlikte koşarak gazete ofisinden dışarı çıktılar ve yakınlardaki iki apartmanın arasında siper aldılar. Wax Telsin'i kavrayarak arkasından çekmişti.

Dururlarken Telsin içini çekti, sonra ceketini düzeltti. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Wax işaret etti ve Wayne de hızla etrafı kolaçan etmek için ara sokakta daha ileriye gitti.

"Keskin nişancı yok," dedi Telsin. "Etrafınız çevrilmedi. Sadece ben varım."

Wax onu duymazdan gelerek dalgınca Vindication'ın mermilerini birer birer kontrol etti. Gökyüzüne doğru bakıyordu çünkü ona her baktığında acıyı hissediyordu. İhaneti. Marasi'yle Telsin'le başa çıkabileceğini söylemişti. Ama şimdi bunu sorguluyordu. Wax hayatında biç ona üstün gelebilmiş miydi ki? Telsin onu her zaman aptal yerine koymuştu.

Buraya yapmaya geldiğin şey bu, dedi Wax kendi kendine. *Pal- toyu bu yüzden tekrar giydin. Çünkü bir şekilde Telsin'le ilgilenilme- s' gerekiyordu.*

"Ya seni tutuklayıp Elendel'e götürür ve hapse atarsam?" dedi "Ona ne dersin?"

"Elbette hayır," dedi Telsin. "Konuşmaya geldim. Seni ikna etmeye."

"Neye?"

Telsin gözlerinin içine baktı. "Kaçmaya Wax. Yabanlar'a geri dön.

Karını al, çocuklarını al ve git. Zamanın var. Git ve beni yapılması gerekeni yapmam için rahat bırak. Senin yaşamanı tercih ederim."

"Bu tercihin altı yıl önce neredeydi?" diye sordu Wax. "O dağın tepesinde?"

Telsin sanki çocukça bir şey söylemiş gibi içini çekti, sonra ara sokağın duvarına yaslandı. "Seni vurmayı istemiyordum Wax. Ortaya çıkmanı ve planlarımızı bozmanı istemiyordum ve o anda gerekli olanı yaptım.

"Wax, seni tanıyorum. Bu işin seni aştığını biliyorum. Senin için fazla büyük, elinde tabancayla kapıyı tekmeleyerek çözülebilecek bir şey değil. Kayda değer bir şeyleri başarabileceğin bir yerlere geri dön. Bundan sonraki kısım pis olacak ama gezegenimizi kurtarmanın tek yolu bu."

"Benden gezegenin güvenliğini umursadığını düşünmemi mi bekliyorsun? Senin özverili olduğuna inanmamı?"

"Hiç de değil," dedi Telsin kollarını kavuşturarak. "Ben de burada yaşıyorum Wax. Eğer Havza yok olursa ben de yok olurum. Eğer bir tek şeye güvenebilirsen, benim kendimi koruma içgüdüme güven. Elendel'in yok edilmesi gerekiyor. Başka türlü olmaz."

"Yoksa Muhtariyet bütün Havza'yı mı yok edecek?"

"Onun bir ordusu var," dedi Telsin bakışlarını kaçırarak. "Altın ve kızıllı askerler... benim başarısız olmamı bekliyorlar. Nefesleri ensemde. En iyi umudumuz benim, onun için bu gezegeni yönetebileceğimi kanıtlamak. Ve bunu yapmadan önce Elendel'deki yönetimi ortadan kaldırmam gerekiyor." Wax'e odaklandı. "Onu takip edersek durumumuz daha iyi olacak. Ahenk senin de şimdiye kadar şüphesiz öğrendiğin gibi hiçbir işe yaramıyor. Daha güçlü birine ihtiyacımız var." "Tesadüf eseri onu senin temsil etmeni isteyen biri," dedi Wax. "Bu, yapılması gereken bir iş."

"Bence senden başka kim olursa daha iyi olur."

"O kararı vermek sana düşmüyor." Telsin başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bir kere tamamen Kuşamlandığım zaman, Muhtariyet'in Kıymığı olduğum zaman göreceksin. Havza'yı yeniden inşa edeceğim. Bilming kadar modern ve verimli hâle getireceğim. Ahenk'in bizi sakatladığının farkında mısın? Havza'da yaşam fazla kolay, fazla lüks. Hiç çekişme ya da savaş yok, o yüzden biz yenilik aramıyoruz, büyümüyoruz. Muhtariyet'in bana öğrettiği şey bu."

Ürperdiğini hisseden Wax ona doğru bir adım attı. "Yani bunun çözümü Elendel'i imha etmek mi? Neredeyse nüfusumuzun yarısını?"

Kız kardeşi gökyüzüne doğru bakmaya devam etti.

"Telsin," dedi Wax. "Bu delice plan işe yaramaz. Zayıf gibi göründüğümüz anda Güney istilaya gelecek. Dış Şehirler yaptığın şeyin karşısında dehşete düşerek isyan edecekler. O şehirlerin valilerini tanıyorum. Kızgınlar ama canavar değiller.

Elendel'i yok etmekle bizi kaosa sürüklersin. Ve evet, çatışma olur. Ama Muhtariyet'in saldırması ne kadar sonumuz olursa, bu da o kadar sonumuz olur. Bu, sana istediğin şeyi vermeyecek. Muhtariyet seni kandırıyor. Bunu hiç düşündün mü? Belki kendisi zahmet etmek zorunda kalmamak için Havza'yı senin yok etmeni istiyordur."

Telsin yine ona bakmadı. Ve hay pas tutası, bulmacanın bir diğer parçasını daha bulduğunu hissetti. Ahenk Muhtariyetten, insanları zorlukları aşmaya, kendilerini kanıtlamaya ittiğinden bahsetmişti. Yok edilmiş bir şehir bunu başarmak için yeteri kadar acımasız bir harekete benziyordu, Telsin de bu yüzden bunu yapmaya çalışıyordu.

Ama ya Elendel senatörlerinin de onun tarafında olduğuna işaret eden mektup? diye düşündü. *Yanlış. Eksik bilgilere dayanarak tahminler yürütüyorum.*

"Gel," dedi Telsin dönerek bir yangın merdiveninden yukarı çıkmaya başlayarak. "Ara sokakların kokusundan nefret ediyorum.

Wax tabancasını ona doğrulttu ve bir siskıran mermisi hazırladı. Hedefe saplandıktan sonra infilak edecek ikinci bir patlayıcısı olan alüminyum bir mermiydi, uzuvları koparabilme becerisi olan gaddar bir şeydi. Wax Matem Bantları'nı keşfettikten sonra bedenlere saplanmış kazıkları zorla sökmenin bir yolunu aradığı için Ranette tarafından tasarlanmıştı.

Telsin umursamazca merdiveni tırmanmaya devam etti. İlk sahanlıkta durdu ve Wax'e bir baktı. "Hadi." Sonra çıkmaya devam etti.

Pas tutası. Wax, Vindication'ı havaya çevirdi, sonra öbür eliyle yere bir mermi attı ve bunu kullanarak kendini havaya fırlatıp Telsin in yanından geçerek çatının üzerine kondu. Kısa bir süre sonra o da Wax'e katıldı ve şehrin manzarasına seyre başladılar.

"Eğer Yabanlar'da kalsaydın hayat gerçekten çok daha basit olurdu Wax," dedi.

"O zaman sen ve Edvvarn'ın ortadan kaybolmamanız gerekirdi."

"Saklanmak zorunda kaldık," dedi Telsin. "Ahenk sana hiç anne ve babamıza ne olduğunu söyledi mi?"

"Bir... kazaydı."

"Ahenk'in casuslarıydı, beni hedefliyorlardı. Ahenk hiç sana bunu

itiraf etti mi?" Yürüyerek Wax'in yanından geçti. "Hayır, yüz ifadene bakılırsa ettiğini sanmıyorum."

Seni kandırmasına izin verme Wax. Bilgi topla. "Bombanın nakliyat mekanizmasının çalışmadığını biliyorum Telsin. Onu bulacak ve durduracağım. Belki Yabanlar'da saklanmayı planlaması gereken sensindir. Daha iyisi belki benden yardım istemen gerekiyordun Eğer Muhtariyet'in saldırmaya hazır bir ordusu varsa onunla nasıl savaşacağımızı bulmak için birlikte çalışmamız gerekir."

Telsin binanın kenarında durdu, dirseklerini taş trabzana dayamıştı, düşünceliydi. "Güzel, sence de öyle değil mi? Geleceğin şehri. Kusursuz bir yüz gibi tamamen simetrik. Lekesi olmayan bir güzellik." "Telsin," dedi Wax yanına gelerek.

"Aman, sert kanun adamı sesini bırak Wax," dedi. "Bu şehri görüyor musun? Benim kılavuzluğum altında altı yılda durumu Elendel'den çok daha iyi olur. Halkımızın fazla zayıf olduğunu itiraf etmek zorundasın. Malvvishler bizden önde ve diğer gezegenlerin neler yapmaya muktedir olduğunu görmedin bile. O kadar geri kaldık ki. Savunmasızız."

"Başkenti havaya uçurmanın bunu nasıl değiştireceğini anlamıyorum Telsin."

"Çünkü hiçbir zaman vizyonun olmadı Wax," dedi. "Gerçekten engin bir şey karşına çıktığı zaman sen bunu anlamak yerine kaçıyorsun." Wax mesafesini korudu. "Neden beni görmeye geldin Telsin?" diye sordu. "Burada olmanın asıl sebebi ne?"

"Aile sevgisi desem?" dedi Telsin. Sonra Wax karşılık olarak ona dümdüz bir bakış attığı zaman gülümsedi. "Sadece senden kurtulmak istiyorum. Burada olmamanı. Müdahale etmen kötü. Kaçınılmaz bir şekilde başarısız olduğun zaman bile."

Kardeşinin ortaya çıkıp işini bozması kötü, diye düşündü Wax. Telsin tekrar uzaklara baktı ama Wax duruşunda bir gerilim hissediyordu. Planlarının başarılı olmayacağından ve Muhtariyet'in ordularını göndereceğinden endişe ediyordu.

Kendi kardeşinin kurnaz planlarını harap etmesine izin veremezdi. Onu yok edip etmeyeceğine karar vermek üzere olan karanlık tanrının karşısında fiyakası bozuluyordu.

"Beni bir davanın peşini bırakmaya gerçekten zorlayabileceğini düşünüyor olamazsın," dedi Wax.

"Sanırım düşünmüyorum," dedi Telsin alçak sesle. "Ama denemek istemiştim."

Evet, endişeli. Telsin onu tanıyordu ama Wax de onu eşit derecede tanıyordu. Belki Ahenk onunla konuşmasını önerdiğinde haklıydı. Bilenmiş bıçak iyi keserdi ve Wax özellikle bu bıçağı bilemekle bütün bir hayatı harcamıştı.

"Köyde olduğumuz zaman kendi odanı istediğini hatırlıyor musun?" dedi Telsin'e.

"Babam her zaman soyumuz nedeniyle bizim için uygun olacağını söylerdi," dedi Telsin. "Odalarımızı paylaşmamalıydık."

"Bunu elde etmek için kuzeninin eşyalarının arasına para sakladın. Üstelik senin asıl hedefin bile değildi, gizli gizli dışarı çıkabilmek için yalnız yaşamak istiyordun. Senin için her şey güç gösterisi."

"Çünkü ben öne çıkmaya hazırım," dedi Telsin. "Ve yönetmeye. Ebeveynlerimiz öldüğü zaman evimizin idaresini elime aldığım gibi. Bu gezegeni ele geçirdiğim gibi. Bu olacak Wax. Bunun için seni ezip geçmek zorunda kalacağıma üzülüyorum."

Wax bakışlarına karşılık verdi ve çok önemli bir şeyin farkına vardı.

Bu kadında ailevi hiçbir şey göremiyordu.

Tanıdıktı, evet. Ama Wax'in sevdiği ne varsa uzun zaman önce kaybolmuş, sökülüp atılarak yerlerine her zaman nefret ettiği parçaları getirilmişti.

"Son şans Wax," dedi Telsin gözlerine bakmaya devam ederek. "Yabanlar'a geri dön. Elendel olmadığı zaman oradaki o insanların onları koruyacak ve yol gösterecek binlerine ihtiyacı olacak. Sen o kişi olabilirsin. Buradaki mesele senin için fazla büyük. Bunu sen de biliyorsun."

Wax itiraz etmek için ağzını açtı. Evet, bir keresinde kaçtığını anlatmak için. Politika, sosyete, beklentiler ona fazla gelmişti. Macera istiyordu, Yabanlar'da bulmayı hayal ediyordu ama daha önemlisi tek bir adamın kolayca fark yaratabileceği bir yerde olmak istiyordu. İşlerin daha basit olduğu bir yerde.

Hayati bir şeyi fark ederek kendini tuttu. Telsin onun hakkında yanılıyordu.

Wax değişmişti. Yeni bir insan olmuştu, büyüyerek korkularını aşmış bir kişiydi. Ama Telsin bunun farkında değildi. Onun Lessie'den haberi yoktu. Wayne'le olan arkadaşlığının derinliğini anlamıyordu. Steris'e olan aşkını, Ahenk'in ölümden geri dönme ve bir daha deneme önerisini kabul etmesinin sebebini bilmiyordu.

Telsin onu tanımıyordu Ama tanıdığını zannediyordu.

Hay pas tutası. Hayatında ilk defa Wax'in ona karşı bir avanta- İ1

kadının aşırı bir hâline dönüşmüştü. Wax'in küçüklüklerinden beri takip edeceğinden endişelendiği yoldan dümdüz devam etmişti. Ama Wax sapmıştı. O büyümüştü. Değişmişti.

"Elendel'de işleri düzeltemeyebilirim," derken buldu kendini. "Senin ve Muhtariyet'in tam olarak neler yaptığınızı kavrayamayabilirim. Ama bir bombayı durdurmak çözebileceğim bir sorun. Çözeceğim bir sorun."

Telsin içini çekti, sadece inatçı kanun adamını görüyordu. Küçük kardeşi ve onun hayallerini.

"Hiçbir fikrin yok..." diye fısıldadı Telsin başka yöne bakarak. "Bunu durduramazsın Wax. Bombayı bulsan bile Muhtariyet'in istediğini elde etmesi için önlem üzerine önlem var. Kendimizi kanıtlamamız gerekiyor. Ve ben de bunu yapacağım."

Önlemler. Bununla ne demek istiyordu? Muhtariyet'in göndereceği söylenen ordudan bahsediyormuş gibi değildi. Daha başka içsel baskılar mı vardı? Rakipler? Bir tahmin yürüttü.

"Gave Entrone," dedi Wax. "Seni geçmeye çalışıyor. Konumunu ele geçirmeye."

"Entrone bir korkak," dedi Telsin. "Bana karşı hareket etmeyecek. Wax, düşündüğün kadar zeki değilsin."

Wax her şeyi göremiyor olabilirdi, doğru. Ama eğer Entrone bir korkaksa o zaman belki Wax yanlış kişiyi sorguluyordu. Telsin'i konuşturabileceğinden şüpheliydi. Ama bu planlardan haberi olan başka binlerinin de olduğu açıktı.

O *zaman Entrone'u konuşturacağım,* diye düşündü.

"Hiç yüksek bir yerde durup o direnmesi güç kendini aşağı atma dürtüsünü hissettin mi?" dedi Telsin.

"Hayır," dedi Wax kaşlarını çatarak. "Atlamak istiyorsam atlarım. İstemiyorsam atlamam."

"Çelikitmenin laneti," dedi Telsin şehre bakarak. "Sen onu hissedemiyorsun. Dramatik, şiddetli, etkileyici bir şeyler yapma arzusunu."

"Durduk yerde kendini öldürme arzusunu mu?" diye sordu Wax afallamayla.

"Korkma fırsatını," diye fısıldadı Telsin. "Yeni ve heyecan verici bir ■şeyler yapmayı. Biliyor musun, Çelikitme ve Demirçekme kazıklarını özellikle istemedim. Yüksekliklerdeki gerginliğimi kaybetmek istemiyordum. Sonra yeni korkular, yeni zorluklar, yeni tutkular buldum."

Wax yavaşça başını salladı. Onun bildiği Telsin işte buydu. Her

Ama ayrıca daha fazla tecrübe. Daha fazla yenilik. Başkaları üzerinde daha fazla kontrol.

"Orada bütün bir kozmer var," dedi Wax'e. "Çok az kişi görüyor ya da biliyor. Ama benim bir fırsatım var. Gerçek bir fırsatım. Ve bunu benden almana izin vermeyeceğim. Sana söylüyorum Wax. Kendimi tutmayacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ve ben de seni durduracağım. Ne gerekiyorsa yaparak."

"Her zamanki ahlakçı," dedi Telsin ona bir bakış atarak. "O kadar dik duruyor, o kadar uzağı görebiliyormuş gibi yapıyorsun ama aslında çözmeye çalıştığın sorunların ne olduğunu bile zar zor kavrayabiliyorsun. Ben onları çoktan çözdüm. Trell'in ne olduğunu duymak ister misin? Muhtariyet'in? Onun sureti olmanın ne anlama geldiğini?

Bir parçası istiyordu. Ama Telsin ona bunu anlatmak istiyorsa... eğer anlatmayı öneriyorsa...

Hay pas tutası, o zaman onu oyalıyor demekti.

Telsin çaresizce başarabildiği kadar çok zaman kazanmaya çalışıyordu. Bir parça daha yerine oturmuştu. Wax'le konuşuyordu çünkü onun dikkatini dağıtmak zorundaydı. Önemli olan onu oyaladığını anlamak değil, Wax bir şeyler öğrenmek için onu dinlediği sürece Telsin'in kazanıyor olduğunu fark etmekti.

Böyle bir oyunda kazanmanın tek bir yolu vardı. Ve o da masadan kalkmaktı.

"Bizi yok mu edecek?" dedi Telsin'in arkasından yürüyerek çatıyı aşarken.

"Bizim kurtarılmaya değeceğimizi ona kanıtlamadığım sürece," diye açıkladı Telsin şehre bakmak için dönerek. Daha önceki gibi Wax'e sırtını dönmeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Muhtariyet... garip. Cesur, güçlü, kendi başına hayatta kalabilen kişilere say- 9i duyuyor. Ayrıca kendisine itaat etmelerini istiyor. Sanırım tanrı olmanın ironisi bu. 'Hür' olmak yarı yarıya onun planına uymak demek oluyor. Bir de fazla hevesli olmayacaksın, o başka bir tanrı.

"Hürriyet, her şeyi en iyi kendisinin bildiğini düşünen bir tanrının ttierceğinden süzülen sağlam bir bireyciliktir. Ve bu bağlamda bireycilik onun yaptığı planları uygulamanın yollarını bulmak için kullanıldığı zaman bir erdem oluyor. Bireysel olarak kendi seçtiğin yoldan ona itaat etmiş oluyorsun..."

Wax ondan sonra ne dediğini kaçırdı çünkü sessizce çatının kenardan aşağı atlamıştı. Eğer şanslıysa Telsin konuşmaya devam ederek Wax'e uzaklaşmak için yeteri kadar zaman verecekti.

36

Marasi ve Ayışığı hızla bodrumdaki işlerini bitirdiler, Ayışığı aceleyle duvar plakalarının son birkaçının da kopyalarını çıkarıp çantasına koydu. Birlikte zemin kata çıkarak kalabalık bir odanın ortasında dikilen gri saçlı editör Maraga'yı buldular, elinde aşırı dolgun bir seyahat çantasıyla perişan görünüyordu.

"Dışarı çıkarken Seherkurşun bana taşradaki yakınlarıma gitmemi söyledi," dedi Marasi'ye. "Ama benim bütün ailem ya burada ya da Elendel'de. Ben... onların yanına mı gitsem?"

"Büyük ihtimalle akıllıca olmaz," dedi Marasi. Bilming'deki herhangi bir akrabası Küme tarafından kolayca bulunabilirdi ve Elendel... eh, Elendel'i hedef alan devasa bir bomba vardı.

O düşünce Marasi'yi endişeyle dolduruyordu. Ama felaketi önlemenin üzerine odaklanması gerekiyordu. Elendel'e yardım etmeyi kız kardeşine bırakmak zorundaydı.

"Ayışığı," dedi Marasi. "Mutlaka şehirde Maraga'yı gönderebileceğin bir yer vardır? Bize bu kadar büyük bir iyilik yapmış olan birisi için güvenli olacak bir yer yok mu?"

Ayışığı bir an için düşündü. Aceleyle iş yapan bir tip değilmiş gibi görünüyordu. Dikkatliydi. Hesapçıydı. En sonunda kol yeninden iç içe geçmiş elmaslar sembolü olan küçük bir kart çıkardı. "Şövalye- köprü Mahallesi'ni biliyor musun?"

"Evet," dedi Maraga tereddütle kartı alarak.

"Otuz Üçüncü Sokak ile Finete'nin köşesine git, 187 numaralı ev. Kapıyı çal, onlara bunu göster ve 'Ayışığı verilen hizmetler karşılığın

da sığmak isteyebileceğimi söyledi' de. Seni içeri alacaklar. Oraya saldırmak Küme'nin bile zorlanacağı bir şey."

"Teşekkür ederim," dedi kadın kartı göğsüne bastırarak.

"Belgelerini toplaması için binlerini göndereceğim," dedi Ayışığı. "Gerçi plakaların hepsinin kopyalarını çıkardım. Senin gitmen gerek. Çabuk."

"Gidip kız kardeşimi de alacağım," dedi Maraga. "Lütfen."

"Eğer istiyorsan," dedi Ayışığı. "Ama haberin olsun, Küme burada olduğumuzu bildiğine göre boşa harcadığın her saniye hayatını tehlikeye atıyor."

Maraga hızla kapıya doğru gitti. Duraklayarak geride bıraktığı ofisine baktı, sonra kendini zorlayarak aceleyle dışarı çıktı.

"Ya biz?" diye sordu Ayışığı.

"Bizim yer altı mağaralarına açılan bir giriş noktası bulmamız gerekiyor," dedi Marasi. "Düşmanın hareketlerini gösteren bir haritan var mı? Küme'ye ait olabileceğini düşündüğün yerlerin bir listesi?

"Yanımda yok," dedi Ayışığı. "Belki evrak ofisine geri dönebilir ve araştırma yapabiliriz."

"Sanırım benim daha iyi bir fikrim var," dedi Marasi ön kapıdan çıkarlarken önden giderek. "Daha riskli ama hızlı olacağını umuyorum.

"İlgimi çektin," dedi Ayışığı ona katılarak daha kalabalık bir sokağa doğru yürürlerken. Orada biraz uğraşarak Marasi bir araba durdurmayı başardı. Kiralık araba sürücülerinin at arabalarından otomobillere o kadar hızla geçiş yapmalarını inanılmaz buluyordu.

Otomobilin arka koltuğuna yerleştiler ve koyu saçlarını atkuyruğu yapmış bir kadın olan sürücü onlara baktı. "Nereye?"

"Şövalyeköprü Mahallesi," dedi Marasi. "Otuz Üçüncü Sokak ve Finete'nin köşesi."

Arabacı başıyla onayladı, trafiğe girerek batıya doğru gitmeye başladı.

"Akıllıca," dedi Ayışığı Marasi'ye. "Senin etrafında kendime dikkat etmem gerekecek. Ama istediğin haritaların bizim üssümüzde olduğunu sana düşündüren ne?"

"Elendel'in altındaki mağaralarda beni buldun," dedi Marasi. "Dahası biraz önce o haritaların var olduğunu ima ettin, sadece 'yanında' değillerdi. O yüzden bunun iyi bir yol olacağını düşündüm. İhtiyacımız olan bilgi senin arkadaşlarında olacak."

"Seni içeri almayabilirler," dedi Ayışığı. "O zaman ne olacak? Zamanını boşa harcamış olacaksın."

“Boşa harcamış olacağım,” diye patladı Marasi. “Boşa mı harcamış olacağım?” Sürücüye doğru bir bakış attı, ne diyebileceğinden emin değildi.

“Karasu, hayatım,” dedi Ayışığı sürücüye. “Bize biraz izin verir misin?"

“Tamam Ayışığı,” dedi sürücü arabanın ön ve arkasını birbirinden ayıran pencereyi kapatarak.

Marasi afallamayla bakakaldı. Sonra omzunu silken Ayışığı’na baktı.

“Ayışığı,” dedi Marasi düşüncelerini toplayarak. “Sen bizim burada nasıl bir oyun oynadığımızı zannediyorsun? Bütün amacınızın bu gezegeni korumak olduğunu söylememiş miydin? Şimdi de beni üssünüze almayıp oradaki hayati bilgilerden mahrum bırakacağını mı ima ediyorsun?”

Ayışığı koltuğunda arkasına yaslanarak düşündü. “Örgütümüz Scadrial gezegenini korumak ve çıkarlarını gözlemek için oluşturuldu. Bu, benim vatanım değil ama onun istikrarlı olmasını sağlamakta kararlıyım. Kozmerde hareket eden korkunç güçler var, benim halkımın müttefiklere ihtiyacı olacak.”

“O zaman neden bana yardım etmemek için bu kadar çok uğraşıyorsun?”

“Dürüst olmak gerekirse oyuna getirildiğimizden endişeleniyorum,” dedi Ayışığı. “Muhtariyet yanlış yönlendirmenin, sahte ipuçlarının ve yarı yalanlardan oluşan kafa karıştırıcı gölgelerin ustası. Kül yağmurlarını yeniden başlatmak? Bu... saçma görünüyor. Onun için bile imkânsız. Bunların hepsinde yanlış olan bir şeyler var. Doğal olmak için fazla kırmızı bir ton.”

“O zaman benim gerçeği bulmama yardım et Ayışığı,” dedi Marasi. “Oyun oynamayı kes.”-

“Oyun oynamıyorum,” dedi Ayışığı. “Bu, bir giriş sınavı.”

Marasi gözlerini kırpıştırdı. *Ne?*

“Kısa bir süre öncesine kadar ben Küme’nin planlarını çözmek için daha aylarımızın olduğunu sanıyordum,” diye devam etti Ayışığı. Bir parmağıyla koltuğun koluna vurdu, sonra plakaların çıkardığı kopyalarının ucundan dışarı çıktığı çantasına baktı.

Birlikte çalıştıkları kısa süre içinde Marasi Ayışığı’nı her şeyi bilen biri, gizemli yabancı bir şey olarak görmeye başlamıştı. Ama o gözlerindeki endişe, kararsızlıkla bocalaması... fazlasıyla insaniydi.

“Seni üsse alacağım,” dedi Ayışığı en sonunda. “Ve bütün bunlar

Muhtariyetin gölge oyunlarından bir diğeri çıkarsa bunun sonuçlarıyla da sonra ilgileneceğim. Ama sana istediğin her şeyi verebileceğimden emin değilim.

"Şehrin mağaralarının haritaları yok ama onların casuslarını takip ediyoruz." Çantasını ve plakaların kopyalarını okşadı. "Bu patlamaların koordinatlarını gösteriyor. O yüzden eğer patlamaların olduğu yerleri Küme'nin casuslarının ortaya çıktığı ve kaybolduğu yerlerle kıyaslayacak olursak..."

"... bomba testi bölgelerine giden bir yol bulabiliriz," dedi Marasi. "Elendel'in altındaki o mağarayı bulmak için de benzer bir şey yapmıştım."

"Bütün bunların aklıma ilk yatmaya başladığı zamanı hatırlıyorum," dedi Ayışığı alçak sesle. "Ufkumun genişlemesini ve kişisel çekişmelerimin, hatta imparatorlukların kaderlerini etkileyenlerinin bile biranda o kadar küçülmesini. Sen epey iyi tepki veriyorsun."

"Benim hayatım büyük ölçüde ani etkinlik patlamalarıyla bölünen uzun sıkıcı sessizliklerden oluştu," dedi Marasi. "Baskı altında çalışmaya alışkınım."

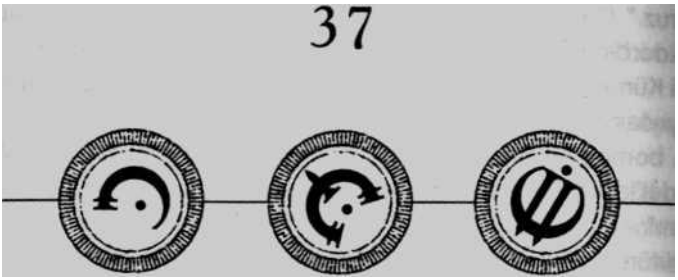
"Peki ya tanrılarla muhatap olmaya?" dedi Ayışığı. "Onlara karşı savaşmaya?"

"Eh, bizim tarafımızda da bir tane var."

"Nispeten," dedi Ayışığı. "Ahenk bu günlerde o kadar güvenilir değil. En azından öğretmenimin tercih edeceği şekillerde değil. Sizin tarafınızda bir tanrı olmasından çok maçınıza sadece arada bir müdahale eden kudretli bir hakemin varlığı gibi."

"Ya da yardım etmek için çok daha fazlasını yapabileceği kesin olduğu hâlde anlaşılmaz sebeplerden ötürü etmeyen bir gözlemci gibi," dedi Marasi.

"Evet, biraz..." Ayışığı gözlerini kıstı. "Mesajını verdin. İşte, üsse yaklaşıyoruz. Umarım öğretmenim beklenmedik bir şekilde geri dönmemiştir. Firari, Ahenk için çalıştığını düşündüğü kişilere karşı her zaman makul olmuyor ve... olumsuz tepki verebilir."

Wayne bir keresinde zamanda geriye giden bir eleman hakkında epey enteresan bir kitap okumuştu. Aynı anda çok fazla ampulü yaktığı için oluyordu. Bu tamamen saçmalıktı ama kitap daha elektrik yeni icat edildiğinde yazılmıştı, o yüzden affedilebilirdi. O zamanlar insanların elektrik hakkında harbiden çok saçma fikirleri olmuştu. Wayne kendisi de bir defasında bir kovayı elektrikle doldurmaya çalışmıştı.

Küme'nin adamlarının izlerini arayarak yakınlardaki sokakları tararken kendini bu hikâyeyi düşünürken bulmuştu. O kitabın konusu hep geçmişi değiştirmenin nasıl o kadar tehlike bir şey olduğuydu. Hikâyedeki eleman bir ağacın dallarını kırmıştı ve geleceğe geri döndüğü zaman babasının sandviçlerini mayonezli değil, tereyağlı sevdiğini öğrenmişti. Bir de şehri akıllı aslanlar yönetiyordu.

Wayne o hikâyede... yanlış bir şeylerin olduğunu düşünmüştü. Bunu arkadaşlarına söylediği zaman Nod aynı konudan bahseden başka bir kitaptan bahsetmişti, oradaki eleman bir sıhhi tesisat arıza- sı ve talihsiz derecede büyük bir sifon yüzünden zamanda geriye gidiyordu. Ve o bir simit yiyerek geçmişi değiştirmiş, sonra geri döndüğü zaman herkesin tersten konuştuğunu ve artık kimsenin gömlek giymediğini bulmuştu.

Bu kitap birincisinden daha iyiydi çünkü içinde daha çok küfür vardı. Bir de gömlek giymeme kısmı evrenseldi ve gayet ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu ama yine de Wayne fikri rahatsız edici buluyordu.

Adama fark ettirmeden bir dilencinin kirli mendiliyle bir deste parayı takas etti, Wayne bunu köşesine küçük bir tavşan işlenmiş olduğu için beğenmişti. O hikâyelerin onu neden rahatsız ettiğini anlamaya başlıyordu. Onlarda bu geleceği değiştirmenin korkutucu ve tehlikeli bir şey olduğu havası vardı.

Ama insanlar bunu her gün yapmıyor muydu?

Wayne insanların yaptıkları seçimleri düşündü. Hayatlarını koşturarak geçiriyor, simit yiyor, dal kırıyorlardı. Her birisi geleceği değiştiriyordu. O zaman hepsinin bu konuda biraz daha... fazla endişe etmesi gerekmez miydi? Bunu geçmişte yapan birileri hakkında kitaplar yazmak yerine şu anda geleceği nasıl değiştirdiklerinden endişelenmeleri gerekmez miydi? Bazı şeyleri bilemesen bile önceden tahmin edebilecekleri pek çok şey vardı. Gelecekte konuşan aslanların falan olmasını sağlayamayabilirlerdi ama daha üzgün, daha kızgın insanların olmasına neden olabilirlerdi.

Belki dünyayı sessizce daha iyi hâle getiren elemanlar hakkında- ki hikâyeler eğlenceli olmaktan ibaret değildi. Kulağa epey sıkıcı da geliyordu aslında. Onların içindeki insanlar da gömlek giymiyor olsalar...

Arkasından bir el Wayne'in ağzını kapattı. Neredeyse herifi öldürüyordu ama kokusu Wax gibiydi, o yüzden...

Hı hı, Wax'ti. Adam Wayne'i yavaşça bir ara sokağın içine çekti, sonra sokaktan birisi geçerken çöplerin arkasında eğilerek sakladı. Telsin'di, etrafa bakınıyordu, kızgındı.

O gittikten sonra Wax elini çekti.

"Gitmesine izin mi verdin?" diye fısıldadı Wayne.

"Bana deli diyebilirsin..."

"Sen delisin."

"... ama daha çok ben kaçtım gibi geliyor." Wax başıyla ters yönü işaret etti ve sessizce uzaklaştılar.

"Doğruyu söylemek gerekirse dikkatimi çekmenin daha iyi yollardı vardı," diye mırıldandı Wayne. "Arkadaşlarını esir almak yanlış bir Şey Wax, en azından bir parola ve esnek ipler olmadan."

"Esnek ipler mi?"

"Biraz hareket edebildiğin zaman daha eğlenceli oluyor," dedi Wayne. "Bağlanan ben olmam gerektiği için deneyen de ben oldum. Hani sevgilimin istediği zaman bir jöle yığınına dönüşebiliyor olması nedeniyle. O zaman bağlamanın pek bir anlamı kalmıyor."

Sokağa çıkarlarken Wax alçak sesle inledi. "Bunları öğrenmemin

gereği yoktu Wayne. Belki bir ihtimale Ahenk'in bizi gönderdiği görevler sırasında belaltı konulardan bahsetmesen olmaz mı?"

"Dur bakalım," dedi Wayne. "Bir kere belaltı değil. MeLaan ilahi bir varlık. Ahenk tarafından seçilmiş. Benim düşünceme göre onunla takılmak aşağı yukarı kiliseye gitmek gibi bir şey sayılır, değil mi?"

"Ya esnek ipler?"

"Bir, ee, mecaz... hepimizin Tanrı'nın iradesine bağlı olduğumuza işaret ediyor."

Bakıştılar, sonra Wax sırıttı ve başını salladı. Güzel. Adam bu günlerde baba olmak, senatör olmak ve arada bir de lanet olası şehrin tamamını kurtarmak zorunda kalmak yüzünden fazla gergindi.

Wayne'in söylediği şekilde Hoid onları almak için otomobille geldi ama Telsin hâlen buralarda bir yerlerdeydi. O yüzden Wax ve Way- ne başka bir yöne gittiler ve koşturan insanlarla dolu çok kalabalık bir sokağa girdiler. Hayatı ne kadar zorlaştırdıklarından hiç haberleri olmayan Bilming salaklarıyla doluydu. Gerçi Wayne bunun biraz fazla geniş bir genelleme olduğunu tahmin etti. Bilming'de salak olmayan bol bol insan vardı, şehir dışından salaklara bakmak için geliyorlardı.

"Telsin'den bir ipucu elde edebildin mi?" diye sordu Wayne kalabalığın arasına karışırlarken.

"Kesin değil," dedi Wax.

"Eh, ben kesin bir şey buldum."

"Öyle mi? Ahenk'e şükür."

"Hı hı. Üç sokak ileride harbiden iyi bir meyhane var. İki farklı ayyaş buna yemin etti."

Wayne bunun karşılığında çok sağlam bir ters bakış almıştı. Kendiyle epey bir gururlanmasını sağladı. Gülümseme, sonra ters bakış, sonra gülümseme, sonra ters bakış. Adamı macun gibi ileri geri çekiyor, esneklik veriyordu.

"Telsin'den kaçmam gerekiyordu," dedi Wax. "Oyalıyordu, beni meşgul etmeye çalıştığından eminim."

"Görünüşe göre onu durdurabileceğimizden endişe ediyor."

"Katılıyorum. Bu da cesaret verici. Ama ondan işe yarar hiçbir şey koparamayacaktım. Zamanım yetmezdi. Sorgulayacak başka birini bulmamız gerekiyor ve bana bir fikir verdi. Sanırım lord vali bir ziyareti hak ediyor."

"Bak şimdi," dedi Wayne. "İşte iyi bir fikir."

Sokakta durdular, insanlar onlardan epey uzak duruyordu. Burada milletin giysileri Elendel'den çok daha çeşitliydi ama kimsenin sila

hı yoktu. Wax adamın suratındaki kocaman bir siğil gibi göze batıyordu. İçinden ne çıkacağını görmek için patlatmayı istediğiniz cinsten.

"Kalabalığa pek karışamadık sanki?" dedi Wax.

"Birader sen pas tutası bir sispaltosu giyiyorsun."

"Rahat."

"Dikkat çekiyor."

"Sen dikkati seversin!"

"Kimin baktığına bağlı." Wax'e ters ters baktı. "Hiç kendi ayağıma dolaşmadan o şeylerden biriyle merdivenlerden çıkmanın bir yolunu bulamadım."

"Ben hiç zorluk çekmiyorum."

Öyleydi tabii. Sispaltoları sıradan bir giysiymiş gibi görünürdü ama Wayne gizli gizli başka bir şey olduklarından emindi. Sisten filan yapılıyor olmalılardı ve Ahenk Wax'i sevdiği için palto da ona çelme takmıyordu.

Tanrı'nın Wax'i daha çok sevmesi adil değildi. Wayne sarhoş olduğu zaman küfretmeye çalışıyor değildi, sadece ağzından kaçıyordu. Ve gerçekten de, eğer küfürler dışarı akarsa bu sonra adamın daha dindar olacağı anlamına gelmez miydi? O yüzden Wayne o kadar çok sarhoş oluyordu. O yüzden ve kesinlikle başka hiçbir sebepten değil.

İkili plan yapmak için yolun kenarına geçerek bir ara sokağın ağzında durdular. Wax bön bön bakan herkese epey bir ters bakarak yollarına gönderdi.

"O zaman ne yapacağımıza çabuk karar vermeliyiz," dedi Wax. "Telsin'den kaçarken bir şekilde Küme'yi atlatmayı başarabildiysem Çok geçmeden bizi bulurlar."

"Çünkü cenaze evindeki pembe renkli bir ayakkabı kadar göze batıyorsun."

"Çünkü cenaze evindeki pembe renkli bir ayakkabı kadar göze batıyorum."

"Ben Entrone'u silkeleme fikrini beğendim," dedi Wayne. "En azından prensip olarak. Ama bunun ne kadar çok dikkat çekeceğinden endişeleniyorum. O yüzden belki onu özellikle sorgulamamız gerekmiyordun Ne de olsa nerede oturduğunu biliyoruz."

Wayne yolun yukarısına doğru işaret etti, şehrin karşı tarafındaki yüksek gümüşi beyaz binaya. Şehrin tam ortasına hâkim olan merkezi kule açık arayla en yüksek binaydı, hatta daha yükseltmek için tepesine yeni inşaat yapıyorlardı.

Yine de valinin konağında belli bir görkem vardı. “Hop birader! Buralarda ‘hop birader' gibi kelimeleri kullanmayacaksın,” diyen türdendi.

“Entrone’un bütün bunlarla ilgisinin olduğu belli,” dedi Wayne. “O sırlarını bir yerlerde yazmış olacak türden bir tip, belki bize bombanın nerede saklandığına işaret eden bir ipucu verebilir. Büyük ihtimalle sırlarla dolu bir kasası filan vardır.”

“Daha demin onu silkelemenin başka bir skandal yaratacağını söyledin,” dedi Wax elleri belinde, kılıflarındaki tabancaları paltosunun kenarından görünerek etraflarındaki hemen hemen herkesi geriyordu. “Şimdiyse onun konağını talan etmemizi mi öneriyorsun?” “Ben oda servisi hizmeti öneriyorum,” dedi Wayne, sesine hoş bir Beşinci Oktant yüksek sosyete şivesi ekleyerek. “Yastık kılıflarını değiştirerek, havlularını katlayarak ve en mahrem sırlarını hafifçe aşırarak. Elbette en hassas ve dikkatli şekilde. Edeple talan edip, nezaketle yağmalayacağız.”

“Öyle mi?” dedi Wax.

Wayne öne eğildi. “Yani yine de her şeyini kırıp sırlarını çalacağız. Sadece gitmeden önce koltuğuna osurmayacağım. Kibarlık olarak.” Wax derin bir nefes aldı. “Eh, sanırım adamın kendi yakasına yapışmakla başarılı olma ihtimali yüksek bir şeyler yapmanın ortası böyle bir şey olur. Hadi gidelim.”

Wayne sırıttı.

“Ama yağmayı ben yapacağım,” dedi Wax. “Dikkatleri sen dağıtacaksın.”

38

Steris valinin Bilming konusunda ne yapacaklarına karar vermek için özel konseyini topladığı ofisinin kapısını savurarak açtı. Sonra Polis Komutanı Reddi için tuttu. O kendi yardımcılarıyla birlikte toplantıya davet edilmişti. Bugün bu iki kişiyi içeriyordu: Kayıt tutması için memur Gorglen. Ve Steris.

Vali toplantı masasında oturuyordu. Adawathwyn anında koyu kahverengi gözleriyle Steris'e ters ters baktı. Kan kırmızı maskesinin arkasındaki yüzü okunamayan Elçi Daal'ın yanında üç senatör vardı; Lord Cett, Leydi Hammondess ve Leydi Gardre. Kısa boylu amiral masaya oturmamış, duvarın yanında ayakta duruyordu, duruşu resmî ve ciddiydi.

"Hah nihayet," dedi vali başını gazetelerden kaldırarak. "Reddi. Sen... Dur. O burada ne arıyor?"

"Leydi Ladrian mı?" dedi Reddi. "Konunun uzmanı olan danışmanım o."

On beş dakikadan beri. Steris ona para vermesi için ısrar etmişti ve Reddi'nin arkasında kapıyı kapatırken bir sikkeyi yumruğunun içinde tutmaya devam ediyordu. Sonra ilerledi ve masada yanına oturdu.

"Sana onu bu konseye özellikle kabul etmediğimi söyledi mi?" dedi vali.

"Evet, söyledi," diye cevap verdi Reddi. "Ve dürüst olmak gerekirse sayın vali, bunu akılsızca buldum. O bu krizi bize haber veren adamın eşi. Leydi Ladrian bana geldiği ve neden onu danışman olarak almam gerektiğini açıkladığı zaman onun şüphesiz ki bu konseyin ihtiyacı olan bilgilere sahip olduğunu gördüm.

Vali yardımcısı kollarını masanın üzerinde kavuşturarak yüzünü buruşturdu. Ama vali... o başıyla onayladı. Steris insanların yüz ifadelerine önem vermezdi ama şimdi merak ediyordu. Bu ikisinin arasında bir uyuşmazlık mı vardı? Her zaman Varlance'ın tamamen Adawathwyn'in cebinde olduğunu düşünmüştü.

Ama öte yandan hiçbir insan kolay kolay cebe sığmazdı.

"Pekâlâ," dedi vali. "Maalesef siz olmadan başladık. Bilgiler geldikçe ve Dış Şehir hükümetlerinin düşüncelerini daha iyi kavradıkça, yapmamız gerekenin kaçınılmaz olduğunu görmeye başladık. Savaş olacak gibi görünüyor."

"Savaş mı?" dedi Reddi.

"Gerekli hamlemiz bu," dedi Leydi Hammondess. Ön dişlerinin arasında küçük bir aralık vardı, erkeklerin çoğu zaman sevimli diye tarif ettiği bir şeydi. Sanki güzelliğinin sebebi kusursuz teni, narin yüz hatları ve uzun kirpikleri değil de oymuş gibi. Küçük kusurların kişi normal standartlara göre çekici olduğu zaman her nedense sevimlilik hâline gelmesi garipti. "Dış Şehirler savaş için hazırlanıyor."

"Bilming'in savaş gemileri var," diyerek katıldı Lord Cett. Göz alıcı bir adamdı, eğer kaliteli giysili ve şık tiplerden hoşlanıyorsan. Steris insanın kusurlarını pudralar ve yumuşak giysilerin arkasına bu kadar iyi saklamak için ne kadar çok uğraşmasının gerekeceğini merak etti. "Güneyde demir yolları engellenmiş. Yabanlar'da 'güvenlik kuvvetlerinde' iş ilan eden afişler."

"Bizim de durumu teskin etmek ve uzlaşmak için işte bu yüzden bu kadar sıkı çalışmamız gerekiyor!" dedi Komutan Reddi.

"İlk saldıran biz olmalıyız, böylesi daha iyi," dedi Leydi Hammondess. "Uyarı işaretlerini fazla uzun süre görmezden geldik. Eğer kısa süre içinde harekete geçmezsek kazanmayı başaramayacağız."

Steris odadaki asillerin üçüncüsü olan Leydi Gardre'ye baktı. Tombul kadın öbürlerinden çok daha makul, çok daha az savaş çığırtkanıydı. Ama o bile gönülsüz bir şekilde başını salladı. Üstelik mantıklı görünüyordu. Elendel'in oyalandığı her gün diğer şehirlere güçlerini arttırmak için zaman veriyordu. Elendel'in altyapı, imalat kapasitesi ve koordinasyon avantajı vardı. Ama bu uzun süre dayanmayacaktı.

Eğer savaşın kaçınılmaz olduğunu düşünüyorsan ilk saldırmak mantıklıydı. Ama bu sefer değildi. Kaçınılması mümkündü.

Düşmanın planı buydu. Steris Dış Şehirler'deki savaş çığırtkanlığının Bilming'de hazırlanan silah her neyse onu gizlemek için

Reddi hızla konuşmaya başladı. “Hangi orduyla savaş? Elendel’in on bin askeri ancak var ve buna güneyle olan ticareti koruyan donanmamız da dâhil!”

“Mecburi askerlik planlarımız var,” dedi Adawathwyn kolayca. Ve son derece becerikli ve eğitimli bir polis kuvvetimiz var.”

Reddi bu iddia karşısında dehşete düşmüş gibi göründü. Steris in ekleyeceği bir şey vardı ama tereddüt etti. Konuşacağı yer burası mıydı? Bunu çok ender ayırt edebiliyordu.

“Benim adamlarım asker değil,” dedi Reddi.

“Kusura bakmayın komutan,” dedi Lord Cett masada öne eğilerek. “Ama kimse eğitilmeden önce asker değildir.

“Bize ihtiyaç var,” diye açıkladı Reddi. “Asayiş…”

“Sıkıyönetim ilan edilecek,” dedi vali. “Şehirdeki asayişi sağlamak sokağa çıkma yasaklarıyla çok daha kolay hâle gelecek. Arta kalan polis memurlarını silahlı kuvvetlere ekleyebilirsiniz.

Belki Steris’in konuşması gereken yer burasıydı. Steris ağzını açtı ve bir ses çıkardı ama onlar hiç aldırmadan konuşmaya devam ettiler.

“Buna göz yumacak değilim!” dedi Reddi ayağa fırlarken, paradoksal bir şekilde gözlerini kırpıştırarak. “Memurlarımın ettiği yemin bu değil!”

“Seçme şansınız yok memur bey,” dedi vali. “Sizin ve bu şehirdeki her polis memurunun amiri benim. Nihai olarak bana hizmet ediyorlar.”

“İstifa edebiliriz Varlance,” dedi Reddi ellerini masaya koyarak öne eğilirken. “Bizi savaşmaya zorlayamazsın.

“Ben…” diye başladı Steris.

“Aslında mecburi askerlik tam olarak o demek Memur Reddi,” dedi Adawathwyn umursamazca.

“Bence…” diye denedi Steris bir daha.

“Öyle mi?” diye tersledi Reddi. “Peki bizi tam olarak kim tutuklayacak?”

“Sesinizi kesin ve dinleyin yoksa bu masaya kusarım!” diye patladı Steris.

Bütün oda ona baktı.

“Yapabilirim,” diye uyardı. “Çantamda bu etkiyi yaratacak ilaç taşıyorum. Bu hareketin ne kadar sık işe yarayabiidiğini bilseniz şaşarsınız.”

Eh, şimdi dikkatlerini çekmişti.

derhâl başlamamız gerekiyor," dedi Steris.

"Olmaz," dedi Cett. "Eğer savaş çıkarsa fabrikaları çalıştırmak için işçilere ihtiyacımız olacak. Ve silah üretimini arttırmak için."

Pas tutası. Doğru cevaptı. Steris onların bu kadar ileri görüşlü olmayacaklarını ummuştu. Sessiz Malvvish elçisine bir bakış attı. Bütün bunlar hakkında ne düşünüyordu? Bunu tahmin etmiş miydi? Steris dikkatini her zaman Havza'daki Küme üyelerinin üzerinde tutmuştu. Ama bazılarının Malvvishlerin arasında da olmadıklarını kim söyleyebilirdi ki? Pas tutası.

"Savaş cevap değil," dedi Steris tekrar gruba dönerek. "Bize değil düşmanlarımıza fayda sağlar. Bakın, burada dediğimin mantığını kanıtlamak için bir liste yaptım. Dış Şehirler'in liderlerinin bizim onlan aşağılayan ve sınırlandıran kanunlar çıkarmamızı istediklerinden gittikçe daha çok emin oluyorum. Bizim onların işine karışmamızı istiyorlar.

"Orduları ve savaş gemileri var ama saldırmadılar. Waxillium'u şehirlerinin ortasında bir depoda çatışma çıkarırken yakaladılar ama ne yaptılar? Polislerimizi ya da diplomatlarımızı şehirden kovmadılar. Bağırdılar, gazeteler bastılar. Ama saldırmadılar. Neden?"

"Çünkü bizim yapmamıza ihtiyaçları var," dedi Reddi.

"Havza'nın sıradan halkı savaşmak istemiyor," dedi Steris. "Kesinlikle Elendel'e karşı değil, şüphesiz ki burada akrabaları var."

"Ya da kazanamayacaklarını düşündükleri için," dedi Lord Cett.

Steris notlarına baktı. "Bu... maalesef gerçek bir olasılık."

"Neden maalesef?" diye sordu Reddi.

"Çünkü doğrudan savaşla bizi yenemeyeceklerini biliyorlarsa çılgınca bir şey yapabilirler," dedi Steris. "Mesela kitle imha amaçlı bir silah kullanmak gibi."

"Asıl konunuza geri döndük," dedi Adawathwyn. "Bu iddia edip durduğunuz bombaya."

Ama Vali Varlance Steris'i izliyordu. O dinliyordu.

"Biz burada konuşurken kocam şu anda Bilming'de araştırma yapıyor," dedi Steris. "O ve ben laboratuvarımızda düşmanın elinde olduğunu bildiğimiz ender maddeleri kullanarak korkunç derecede tehlikeli bir patlama yarattık. Bilming'in altındaki mağaralarda bir dizi test patlaması yapıldığını öğrendik. Bir şeyler oluyor."

Steris valinin gözlerinin içine baktı. "Ve eğer bir bomba hakkında-ki korkularımızda haklıysak o zaman bu çığırtkanlığın, bizi direnilme- si gereken bir zorba ve tiran olarak göstermek için oynanan bu oyun-

lann amacı Dış Şehirler'in liderlerine bir gerekçe vermektir. Neden o kadar aşırı yöntemlere başvurduklarını, neden hepimizi yok ettiklerim açıklamanın bir yolu."

Oda sessizleşti ama sonra Leydi Gardre başını salladı. Gerçekten bu hayalleri ciddiye alıyor muyuz? Kıyamet silahları mı? Gerçek politik durum yeterli değil mi?"

Küme üyesi olan bu olmalı, diye fark etti Steris kadına bakara . Elendel'in üst seviyeli politikacılarının arasında en azından bir tane olacağını düşünmüştü. Bir süre için bunun vali ya da Adawathwyn olduğundan endişelenmişti ama onların ikisi de fazla barizdi. Küme sır perdelerin arkasında hareket etmeyi severdi.

Vali fazla üst seviyeliydi ve Adawathwyn Küme'nin istediği şeyleri yapmak için fazla sıkı çalışıyordu. O yemdi, Terrisli büyük ihtimalle kendi planlarını uyguladığını zannediyordu ama aslında o da sadece bir diğer kuklaydı. Yönlendiriliyordu ama eninde sonunda devrildiği zaman gerçek komplocuların açığa çıkmasını önlemek için şimdilik kenarda tutuluyordu. Bunların arasında da en makul, en mantıklı olarak görülen kişi vardı. Kurnazcaydı.

Steris onun kimliğini belirledikten sonra kendini çok daha rahat hissetti. Bu sanki... çamaşır çekmecende bir yılan bulmak gibiydi. Evet, telaşlandırıcıydı. Ama en azından çekmeceyi kapatabilirdin ve nerede olduğundan haberin olurdu.

Ama konuşmayı o kadına karşı nasıl çevirebilirdi? Hah. Belki öyle olurdu?

Memurlara döndü. "Bu, kendini göstermenin zamanı olabilir,"

dedi.

"Hı?" dedi Reddi.

"Siz değil Komutan," dedi Steris onun arkasındaki sırık gibi memur Gorglen'e bakarak. Daha gençti, uzun bir boynu ve çilleri vardı. Gayet gösterişsizdi. Steris'in bakışlarına karşılık verdi.

"Nereden bildin?" diye sordu hırıltılı, cüssesine uymayan sert bir sesle.

"Elemeyle," dedi Steris. "Bize yardım sözü verildi ve MeLaan polislerin arasında birden fazla kandra olduğunu söylemişti ama sadece tek bir isim verdi. Dahası sen iki bacaklı bedenler kullanmak zorunda kaldığın zamanlar sakarca yürüyorsun."

"Hay lanet," dedi Gorglen kılığındaki TenSoon. "Ama sanırım zamanlama konusunda haklısın." Ayağa kalkarak bir oda dolusu şaşkın kişinin önünde derisini şeffaflaştırdı. "Ahenk şu andaki tar

tışmanın önemini sizlere iyice vurgulamamı ve Leydi Ladrian'ın söylediklerini teyit etmemi istiyor. Küme gerçek. Elendel'i imha etmeyi planlıyorlar."

Valinin ağzı açık kaldı.

Adawathwyn geriye çekildi.

Reddi bakakaldı, sonra hızla Steris'e döndü. "Neden bana söylemedin?"

"Bugün erken saatlere kadar yüzde yüz emin değildim," diye itiraf etti Steris. "Ben aslında senin kandra olabileceğini düşünüyordum Reddi ama aksine karar verdim. Çünkü Ahenk'in kandralarının önemli yetkilileri taklit etmelerinden hoşlandığını sanmıyorum. O bir sefer hariç. Eh, bir de o diğer sefer. Ama onlar istisnaydı." Defterlerinden birini açıp karıştırdı. "Kimin yerine kandra geçmiş olabileceğini haftalardır takip ediyordum. Bak, Polis komutan yardımcısı. Ölümsüzlerden biri için şehirdeki ikinci en olası konum."

"Ya birincisi?" diye sordu Adawathwyn.

"Sen," dedi Steris bir sayfa geriye giderek. "Ama geçersiz bilgilerden yola çıkmıştım. Senin yerindeki bir kandra tamamen kıymetsiz bir pislik olmamak için çok daha fazla dikkat ederdi." Bir not aldı. Oda sessizdi. "Ah, yine uygunsuz bir şey mi söyledim? Bu hatayı bazı zamanlarda yapıyorum, değil mi?"

Reddi sandalyesinde geriye çöktü. "Buna inanamıyorum..."

"Kadronuzda yer almaları kaçınılmazdı Komutan Reddi," dedi Steris.

"Hayır," dedi Reddi. "Kandra olmasından değil. Ben sadece... hay pas tutası, Wayne haklıymış..."

"Ben TenSoon," dedi kandra odaya bir diğer haykırışlar dizisine neden olarak. Alçak sesle hırladı. "İnsanların şunu yapmasından nefret ediyorum. Ahenk endişeli. Ve o yüzden sizin de endişeli olmanız gerek. Özellikle de son zamanlarda Ahenk... bazı şeyleri göremediği için. Körlemesine gidiyoruz."

"Bir tanrıyı ne kör edebilir?" diye sordu vali.

"Başka bir tanrı," diye mırıldandı Steris.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Reddi. "Eğer onların istediği buysa savaş açamayız. Ama..."

Kapının çalınmasıyla sözü kesildi. Odada hiç yardımcı yoktu, sadece senatörler vardı, o yüzden de kapıyı Reddi kendisi açtı. Üniformasına bakılırsa telsiz teknisyeni olan genç bir kadındı, katlanmış bir sayfa kâğıt getirmişti.

“Ne oldu?” diye hesap sordu Reddi.

“Seherkurşun’dan Leydi Ladrian’a mesaj,” dedi teknisyen. “Ben... ee... toplantıyı bölmek gerektiğini düşündüm ama dışarıdakiler diyorlarki..."

“Doğru olanı yaptın,” dedi Reddi kâğıdı alarak.

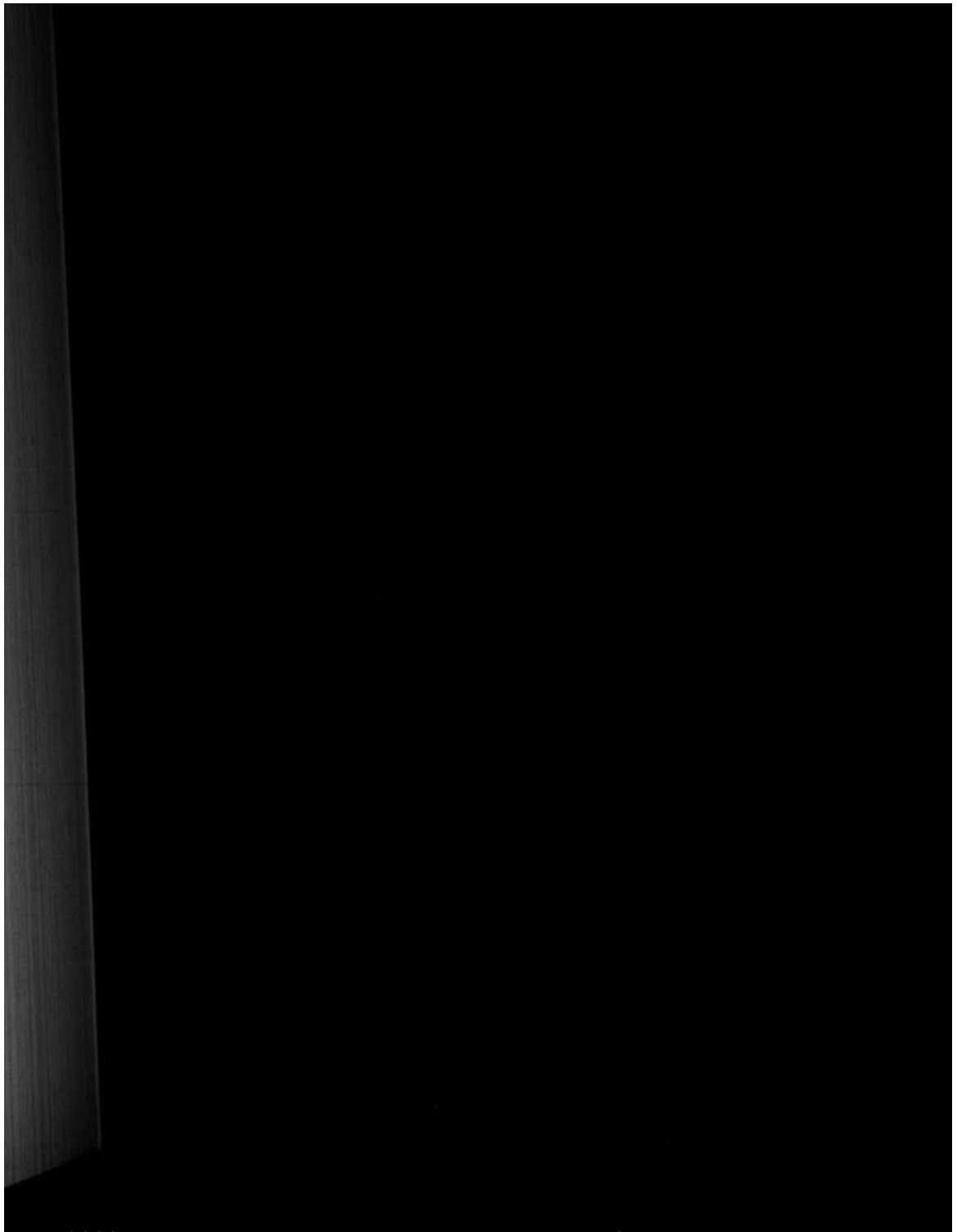
Zavallı kadının rengi solmuştu ve titriyordu.

“Okudun mu?” diye sordu Steris.

“Sizin için kâğıda dökmem gerekiyordu,” dedi. “Böyle yapıyoruz...”

Reddi mektubu Steris’e verdi ve o da açtı. Mektubun sert ve baskın olan ilk cümleleri âdeta sayfadan fırlayıvermişti.

Bomba gerçekten var ve tamamlanmış. Bütün bir şehri yok edebilecek kapasitede. Düşman, Elendel'e yollamanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Şehri tahliye etme zamanı geldi.

39

Marasi sıradan bir evin önünde duruyordu, sokak boyunca giden her biri farklı bir renkte ve hafifçe farklı bir şekilde olan aynı bir sıra binadan bir tanesiydi. Her çimenlikte farklı türden bir ağaç vardı. Bilming ideali: Seri üretilmiş bireysellik.

Marasi eşikte duraklayıp tereddüt etti. Harap olası. Firari ile karşılaşmaya hazır mıydı? Hâlâ nasıl hayattaydı ki? Ne kadar namlı olsa da mitoloji ve tarih bilimi yüzlerce yıl önce öldüğünde hemfikirdi. Ama bir şekilde dünyanın yeniden yaratılmasından sonraki yıllarda Güney Kıtası'nın halklarını korumuştu.

Wax'in ondan daha iyi anladığı karmaşık bir düğümdü. Neyse, Ayışığı öğretmeninin gerçekten o olduğundan emindi. O zaman onunla karşılaşmak nasıl bir şey olurdu?

Ölüm'le sohbet ettin, diye düşündü Marasi. *Bu o kadar farklı mı?*

Gerginliğine bakılacak olursa: Evet. Evet, farklıydı.

Ayışığı parmağıyla kapıdaki bir metal parçasına dokundu ve kilit açıldı. "Kimlik kilidi," diye belirtti Ayışığı, sonra kapıyı iterek açtı. İçerideki küçük fuaye tamamen cilalı parkedendi ve dikkate değer süs ya da resim yoktu. Ayışığı sola doğru ilerleyerek pencereleri kalın perdelerin kapattığı büyük bir odaya yürüdü.

Elektrik lambalarıyla aydınlanan duvarlar haritalarla kaplıydı. Ayışığı çantasını uzak duvarın yanındaki garip yazılarla kaplı bir kâğıda bakan yirmili yaşlarında bir kadının olduğu bir masanın üzerine bıraktı. Biraz tombuldu, sarı saçları kısaydı, kucağında da terier cinsi küçük bir köpek vardı.

“Ayışığı,” dedi kadın bir baktıktan sonra. “Bunu okuman gerek. Bjendal’a ulaşım tamamen bozuldu. Bu aşırı tehlike olmadan ziyaret edemeyeceğimiz birincil sistemler dört etti demek, Roshar’ı da sayarsan. Yıllardır bunu söylüyorum: Dikeysellikler artık makul değil. Nalt- his’teki aptallar ne kadar çok uğraşırsa uğraşsın, hiçbir zaman büyük ölçekli yolculuk ya da ticaret için uygun değillerdi. Bizim daha farklı...” Kadının sesi kesildi, sonra belki Marasi’nin içeri girdiğini fark ederek oturduğu yerde döndü. “Hey! Oralı birini getirmişsin!”

“Marasi, Kodadları’yla tanış,” dedi Ayışığı. “Kodadları, Marasi. Birlikte görevdeyiz.”

“Vay,” dedi Kodadları kâğıt sayfasını Ayışığı’na uzatarak, sonra küçük köpeği kolunun altına alarak ayağa fırladı. “Ona güveniyor olmalısın.”

“Hiç de değil.”

“Üsse getirmişsin!”

“Beni zorladı.”

“Kimse seni bir şey yapmaya zorlayamaz,” dedi Kodadları, sonra sıçrayarak yaklaştı ve boştaki elini Marasi’ye doğru uzattı. “Selam! Ben Kodadları Salakça Bir Şey. Uzun hikâye.”

Kadının hafif bir şivesi vardı, Allik ya da Marasi’nin Güney Kıtası’ndan tanıştığı kimseye benzemiyordu. Dahası “oralı biri” demesi... başka bir yabancı olduğuna mı işaret ediyordu? Bir şivesinin olması belki Ayışığı kadar dillerde becerikli olmadığını mı gösteriyordu? Marasi elini tutup sıktı. “Ben... ee... Firari burada mı?”

“Keli mi?” dedi Kodadları. “I ıh. Bir haftadır filan görmedim.” Hızla Ayışığı’na doğru döndü. “Rapor hakkında ne düşünüyorsun? Endişe verici, değil mi?”

Ayışığı kâğıdı iki parmağının arasında tutuyordu. “Kodadları,” dedi. “Bu hangi dil?”

“Thaylence,” dedi Kodadları. “Ah! Büyüleyici bir dil Ayışığı. Öğrenmelisin! Bak harfler nasıl birbirlerine bağlanarak...”

“Ben diller için Bağlantı kullanmaya devam edeceğim, sağ ol,” dedi Ayışığı aldığı plaka kopyalarını çıkarırken.

“Hile o.”

“Akıllıca kestirmenin başka bir adı,” dedi Ayışığı. “İkizRuh burada mı? Sanırım biraz matematiğe ihtiyacımız olacak.”

“Zambak’la gidip onu getiririz,” dedi Kodadları köpeğiyle arka odalara giderek.

Marasi konuşmayı kafası karışarak izlemişti ama anlamadıklarına

^ yerine anladığı bir şeye döndü. Haritalardan bir tane-
kl^l'd'- bütün dünya. Hayatında gördüğü en ayrıntılı haritaydı,
[ardan çok daha kapsamlıydı. Güneydeki keşfedilmemiş
$i * j l^pjijnmeyen kara parçalarını bile içeriyordu.
^ 0 Scadrial'sa o zaman bu öbür haritalar neydi? Pas tutası.
0^0# ^pya vardı?
I^e -rrıan bir sır daha vardır, diye düşündü çocukluğunda
^^gyatını okurken gördüğü vecizesini hatırlayarak.
süre sonra Kodadları yaşlı bir adamla birlikte odaya geri
fir ^ ^jzün toz beyazı bıyığı ve son derece bronzlaşmış tenindeki
,00- e pakılırsa adam... eh, epey yaşlı görünüyordu. Bilming tar-
°00e^e^(n elbise giyiyordu, o yüzden... Marasi'nin hemşerisi olabi-
^ ^rna b,y,9ının yanında kısa b'r sakalı da vardı, Marasi'nin
rrıv be hiç görmediği bir tarzdı. Her ne kadar yaşına rağmen dim-
lif 0 r»lca Ha av/aHarı hira7 7a\/ıf nihi\/Hi ioori nirorkon banının
Oefl° uyor olsa da ayakları biraz zayıf gibiydi, içeri girerken kapının
ciiK dUgsini sıkıca kavramıştı.
ce^e'! " dedi avuçlarını birbirlerine bastırarak. "Bir misafir! Evimize
V iiAp,
eldin şerefli misafir. Sana içecek bir şeyler getireyim."
fı°Ş ^jzfluh," dedi Ayışığı. "Acelemiz var ve..."
^ele, kabalık için bahane değildir," dedi İkizRuh. "Ben İkizRuh
ve sen de..
Ma'rası' dedi Marasi_
»Leydi Marasi!" dedi yaşlı adam. "Mükemmel." Anında Marasi'nin
utfak olduğunu tahmin ettiği yere doğru döndü. "Çayını nasıl
alırsın?"
^ »£e... nane çayı, eğer varsa. Limonlu."
"Mükemmel!" dedi tekrar. Kısa süre sonra bir kupa ile kuruyemiş
ve meyvenin olduğu bir tepsiyle geri döndü. "Lütfen tadını çıkar."
Marasi bu kadar yaşlı birisine hizmet ettirdiği için suçluluk duydu
ama aynı zamanda misafirperverlik önerisinde belli bir zorlayıcılık his-
setti. Marasi'ye içecek bir şeyleri reddedersen çok daha fazla alına-
cak olan teyzesini hatırlatmıştı. O yüzden Marasi kupayı ve bir avuç
kuruyemişi aldı.
"Şimdi," dedi İkizRuh. "Bana ne getirdin Ayışığı? İlginç, ilginç."
Masanın yanına geçti ve ellerini uzatıp masaya koyarak kopyaları in-
celedi.
Marasi de yanına geldi, meraklanmıştı. Adamın ellerinde daha
önce fark etmediği garip bir şey vardı, kristalden bir çizgi. Derisinin
ti, parmaklarının dışı ve dirseği boyunca neredeyse bir

kırmızıydı. Adam öne doğru eğildi ve Marasi benzer kristal çizgilerinin yakasının altından belirdiğini gördü, boynunun yanlarından uzayarak şakaklarına doğru büyüdüler. Minik sıvı nehirleri gibi derisinde akıyorlardı.

Marasi şaşkınlıkla izlerken bu filizler şakaklarından uzayarak bir gözlüğe dönüştü. Tamamen kristalden oluşuyordu, cam kısımları geri kalanından daha şeffaftı. Bunun önünde ikinci bir gözlük daha oluştu, daha küçüktü ve görüşünü iyice büyütüyordu.

Nasıl..." dedi Marasi Ayışığı'na bir bakış atarak. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Korkarım ki yabancı birisiyle kolaylıkla paylaşılacak türden bir bilgi değil, şerefli bir misafir olsa bile," dedi İkizRuh kâğıtlardan birini gererken. "Ayışığı'nın bunu görmenin uygun olduğunu düşündüğüne güvenmeliyim ama özür dilerim. Liderimizin izni olmadan açıklamayacağım."

"Acil durumdu," dedi Ayışığı kollarını bağlayarak bir kitaplığa yaslanırken. "Onu getirme riskine girmek zorunda kaldım." Marasi'ye bir bakış attı ve Marasi'nin gözle görülür hayretine gülümsediğini gizliyormuş gibi görünüyordu.

Benim buraya gelmem konusunda o kadar da endişeli değil, diye düşündü Marasi. *Benim ilgimi çekmek için bir fırsat olarak görüyor.*

İşe de yarıyordu. İkizRuh çeşitli kâğıtları dizdi, sonra işaret parmağını kaldırdı. O parmağın dışında iki kristal çizgisi büyüdü ve birleşe- fek bir dolmakalem ucuna dönüştüler. Küçük bir mürekkep kavanozunu açtı, sonra not almaya başladı.

"Acil durum ne Ayışığı?" diye sordu.

"Muhtariyet tahmin ettiğimizden çok daha hızlı hareket ediyor," d'ye anlattı Ayışığı. "Bu çizelgelerden birisi bir zamanlar demiryolu lnŞaatı nedeniyle oldukları düşünülen patlamaların listesi. Biz bunun düşmanın hareketli olduğunu gözlemlediğimiz yerlerle bağlantısını durabileceğini ve mağaralara olası bir giriş noktası bulmamızı sağlayacağını umuyoruz."

"Ah evet," dedi İkizRuh. "Silajana buna yardım etmekten memnun bacağını söylüyor. Kaise, gerekli dosyayı getirir misin?"

"Tabii," dedi Kodadları sıçrayarak istediğini yapmaya giderken, ^arasi'nin yardımıyla Ayışığı uzun bir masayı yakına çekti ve üzeri- ne bazı plaka kopyalarını dizdi. Şimdilik odanın ortasında daire çekideki masayı boş bırakıyorlardı, gerçi Marasi neden olduğunu anlamıştı.

İkizRuh not almaya devam ederken dalgınca aynı gül renkli taştan bir kupa yarattı, sonra odanın yan tarafındaki bir su sürahisinden doldurdu. Bitirdiği zaman kupayı bir tabağın üzerine koydu ve taş ufalanarak toza dönüştü, ondan sonra da tamamen kayboldu. Kısa bir süre sonra bir parmağının ucunda ince bir bıçak oluşturdu ve kopyanın belli bir parçasını kesti.

Kısa bir süre sonra Kodadları döndüğü zaman İkizRuh masanın yanında oturdu. Kristal bir sandalye yaratmıştı. Marasi kımıldandı ve duvar saatine baktı. Şimdiye kadar burada neredeyse yarım saat harcamışlardı. Durumun ne kadar acil olduğunu bilmiyordu ama keşfettikleri şeylere bakılırsa, beklemek rahatsız ediciydi.

"Hımm..." dedi İkizRuh parmak kalemiyle biraz daha not karalarken. O yazarken diğer elinden bir dizi kristal büyüdü ve kopyanın kesilmiş olan parçasına doğru uzandı. Orada ince kâğıt karenin etrafında küçük bir çerçeve oluşturdu. Arkasından bir çubuk büyüyerek daha iyi incelenebilmesi için bir resim gibi astı.

İkizRuh doğaçlama gözlükleriyle kâğıda baktı, uzun bıyığıyla oynuyordu.

"Keşke kardeşim burada olsaydı," dedi yakınlardaki bir koltuktan Kodadları. "Bu karmaşık matematiği kolayca anlardı..." Bunu söylerken üzgün görünmüştü.

"Sorun sadece matematik değil," dedi İkizRuh. Ayağa kalktı ve minik çerçeveli resmi geride bırakarak küçük atölyesinden uzaklaştı ve bu sefer taş ufalanmadı. Çok daha büyük bir bardağa su doldurdu, sonra içerken daire masanın yanına geldi ve bir elini üzerine koydu.

Masadan kristal bir şehir büyüdü.

Elinden başladı, sonra yayıldı. Çeliğin üzerinde oluşan kırağı gibiydi. İkizRuh'un kristali Marasi'ye Steris'in bir keresinde mutfağı süslemek için satın aldığı pembe tuztaşının daha koyu bir hâlini hatırlatmıştı. Bundan binalar türedi, oluklar gibi sokaklar oluştu. Dakikalar içinde şehrin bütün bir kopyası masayı kaplıyordu, kısmen bitmiş olan yüksek hızlı monorayın daire şeklindeki yükseltilmiş yolu en son oluşmuştu.

Marasi'nin nefesi kesildi, sonra kendinden memnun bir şekilde gülümseyen yaşlı adama baktı. Görünüşe göre şov yapmaktan hoşlanıyordu. Belki Marasi burada olmasa sıradan bir harita çıkarırdı. Ama o kadar daha etkileyiciydi ki.

"Buna eter deniliyor," dedi Ayışığı yürüyerek arkasından gelirken.

“Sizin dünyanızın yaratılışından daha eski olan antik bir varlık. İkizRuh bunu büyütebiliyor, biçimlendirebiliyor. Daha fazlasını öğrenmek ister miydin?”

“Evet,” diye fısıldadı Marasi.

Ayışığı gülümsedi. “Öğreneceksin de. Bize katıldığın zaman.”

Marasi nefesini hafifçe bıraktı, sonra binalardan birinin ucuna dokunmak için uzandı. Parmağının altında sağlam duruyordu, beklediğinden çok daha sağlamdı. Eter büyük ölçüde pürüzsüzdü, yer yer minik delikleri vardı.

“Sizin için üç olası seçeneğim var,” dedi İkizRuh. “Onları daha koyu renkli gül taşı ile işaretledim.”

Parmaklarının arasından öğretmenlerin kara tahtalara işaret etmek için kullandıkları türden küçük bir çubuk büyürken bir binaya doğru işaret etti. Bu bina daha koyu kırmızıydı. Şehrin merkezi kulesiydi, Bilming’in tam kalbindeydi, etrafındaki binalardan çok daha yüksekti. Yanları düzdü, sonra bitmemin en üst katlara doğru gittikçe inceliyordu.

“Bağımsızlık Kulesi,” dedi İkizRuh. “Bu bir sürpriz değil, Muhtariyet’in casuslarının burayı üsleri olarak kullandığını yıllardır biliyoruz.”

“Altında patlamalar oldu mu?” diye sordu Marasi.

“Patlamalar doğu tarafındaydı,” dedi İkizRuh. “Ama o mağaraların girişinin bariz sebeplerden dolayı o patlamaların tam ortasında olacağını sanmıyorum. Bağımsızlık Kulesi düşmanlarımız için merkezi bir hareket noktası ve eminim ki mağaralara bir girişi vardır.”

“Ama sıkı korunuyor olacak,” dedi Marasi. “Diğer iki seçeneğimiz ne?”

“Buradaki ofis binası leydim,” dedi şehirdeki daha küçük bir binaya işaret ederek.

Marasi başıyla onayladı. “Ben leydi değilim. Elim ekmek tutuyor.”

“Yalnızca bir saygı ifadesi Leydi Marasi,” dedi İkizRuh. “Benim halkım arasında. Bu sizin dilinize... doğru çevrilmiyor. Neyse, bu ofis binası hem yoğun Küme etkinliği olan bir yer, hem de sarsıntı bölgelinden birinin kıyısında. Dulouis Binası. Ben bunu en olası seçenek olarak görüyorum.”

Tekrar uzun binaya işaret etti. “Senin de belirttiğin gibi Bağımsızla Kulesi çok iyi korunuyor, resmen bir kale, şehrin ortasındaki bir tahkimat. Kuleye girmenin Firari’nin bile becerilerinin ötesinde olduğu ortaya çıktı.”

“Üstelik denemişliği de var,” diye ekledi Kodadları. “Güvenlik sistemleri hayaletleri tespit edebiliyor. Bundan kaçınmanın bir yolunu bulamadı.”

“Ya son yer?” diye sordu Marasi.

“Daha az önemi var gibi görünüyor,” dedi İkizRuh şehrin kıyısındaki bir binaya işaret ederek, bir monoray yolunun altındaydı. “Eski bir lastik fabrikası.”

“Lastik mi?” dedi Ayışığı Marasi’nin yanına gelerek. “Tobal Copper’ın çalıştığı yer gibi mi?”

“İkizRuh, o fabrikanın sahibi Havza Lastik dersem yanılır mıyım?”
“Gerçekten öyle,” dedi İkizRuh. “Siz daha çok şey biliyor gibisiniz leydim.”

“O şirket Küme’yle bağlantılı,” dedi Marasi. “Sizin ajanlarınız fabrika hakkında garip bir şeyler fark etti mi?”

Kodadları dosyalarından birini karıştırdı. “Ee… bakalım… İlginç. Burayı gözleyen kadın büyük ölçüde kapalı olduğunu söylüyor çünkü dışarıya neredeyse hiç mal göndermiyorlarmış.”

“Peki fabrikaya getirilen şeyler var mı?” dedi Marasi heyecanlanarak. “Belki fabrika neredeyse çalışmıyormuş gibi göründüğü hâlde garip bir şekilde çok fazla nakliyat geliyordur.”

“Evet,” dedi Kodadları. “Ajanımız bunu fark etmemiş ama evet. Buradaki nakliyat beyannamelerine göre… Eğer hiçbir şey imal etmiyorlarsa neden bu kadar çok şey geliyor?”

“Çünkü bunlar fabrika için hammadde değil,” dedi Ayışığı Marasi’nin bakışlarına karşılık vererek. “Bunlar yer altı mağaraları için yiyecek ve silahlar. Giriş noktamız burası.”

“Katılıyorum,” dedi Marasi. “Burada mağaralara bir giriş olması şart ve belki merkez kuleden daha az korunuyordur. Buradan vuracağız.”

“Oraya monorayla hızla gidebiliriz,” dedi Ayışığı. “Buradan oraya giden kısmın inşaatı tamamlandı ve çalışıyor.”

“Durun,” dedi İkizRuh. “Bu tehlike ne kadar acil?”

“Küme’nin Elendel’i yok edebilecek bir bomba geliştirdiğine dair ipuçlarımız var,” dedi Marasi. “Ahenk kör ve Küme’nin bombalarını çok uzak bir mesafeye göndermek için bir makine yapmaya çalıştıklarını biliyoruz.”

“Enselerinde sonuç almalarını talep eden bir tanrı var,” diye ekledi Ayışığı. “Planlarını haftalar önce uygulamış olmaları gerekiyordu. Ve Marasi’yle arkadaşları bu kadar yaklaştığı için… eh, başarabildikleri

anda bombayı patlatmak için tonla sebepleri var. Bu her an olabilir."

"Birinci eter adına..." diye fısıldadı İkizRuh gözleri kocaman açılmış Kodadları'na doğru bakarak. "Ayışığı. Efendiye haber vermeliyiz."

' "Haklısın," dedi Ayışığı. "Gecikmekten nefret ediyorum ama... Kodadları, özel arkadaşın yakınlarda mı?"

"Üst katta," dedi Kodadları hızla odadan dışarı fırlayarak. "Gidip getireyim."

"Efendi mi?" dedi Marasi. "Yani..."

"Evet," dedi Ayışığı. "Kelsier'le konuşacağız."

Kodadları'nın "arkadaşı" parlayan bir küre çıkmıştı, bir çocuğun kafası büyüklüğünde ama kusursuz bir şekilde simetrikti ve ortasında gizemli bir sembol vardı.

Marasi'ye doğru uçtu, sonra havada aşağı yukarı sallandı ve hafif bir erkek sesiyle konuştu. Marasi garip kelimeleri anlamamıştı.

"Bu... bir tür büyü mü?" diye fısıldadı Ayışığı'na.

"Seninle tanıştığına memnun olduğunu söyledi," dedi Kodadları. "Ve saçına iltifat etti."

"Ya," dedi Marasi parlayan küreye bakakalarak. Hiçbir şeyin üzerinde değildi, havada asılı duruyor, yer yer sedef renkli olan saf bir beyazla parlıyordu.

Kodadları aynı dilde küreyle konuştu ve o da tekrar yukarı aşağı sallandı, sonra değişmeye başladı. Eriyerek bir insanın başının şeklini aldı; güçlü, açılı hatları olan bir adamdı. Marasi Firari'nin çoğu resim ve heykelinin çok isabetli olduğunu görerek şok oldu. Sağ gözüne saplanmış kazık hariç. Saçı ve kafasının geri kalanı gibi bu kazık da ışık tarafından kopyalanmıştı.

"Sizden haber aldığıma şaşırmadım," dedi. "Bir sorun var, değil mi?" "Olabilir." dedi Kodadları. "Açıkçası emin değiliz Keli. Ama İkizRuh seninle konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Orada mı?" diye sordu Kelsier.

"Buradayım lordum," dedi İkizRuh adamın ışıktan kopyasına başını eğerek, gerçi Kelsier onu görebiliyormuş gibi değildi. "Ayrıca Ayı- şığı ile bir... misafir de burada. Marasi Colms isimli biri."

Firari'nin görüntüsü bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Marasi Colms. Seni izliyorduk."

Marasi kekeledi. Bu adam dininin merkeziydi, çocukken ona dua ederdi. Ve her ne kadar Steris kadar dindar olmasa da... onunla karşılaşmak yine de korkutucuydu.

Marasi'nin orada olması karşısında bir kızgınlık göstermemişti. Ayışığı'nın o kısmı abarttığının bir diğer işaretiydi, belki Marasi'nin bir zafer kazanmış gibi hissetmesini sağlamak içindi.

"Ne oluyor?" diye sordu Kelsier.

"Seherkurşun Bilming'de," dedi Ayışığı. "Ve Küme'nin yakında harekete geçeceğini düşünüyor. Bugün içinde."

"Ahenk kör olmuş Lord Firari," dedi Marasi araya girerek. "Wax'e bunu itiraf etti. Hiçbir şey göremiyormuş ama... efendim... korkuyormuş."

"Öff," dedi Kelsier. "Ben on iki saat uzaktayım, hava gemisiyle hızla geliyorum."

"Bu... yeteri kadar hızlı olmayabilir Keli," dedi Ayışığı.

"Lordum," dedi İkizRuh. "Ayışığı rahatsız edici bilgiler buldu. Görünüşe göre Küme ahenkyum ile trellyum arasındaki ilişkiyi keşfetmiş. Onun ötesinde uzun menzilli ateşleme mekanizmalarıyla deney yapıyorlarmış. Aptalca bir şey yapmaya hazırlanıyorlar.

"Aptaldan çok çaresizce," dedi Kelsier. "Muhtariyet'in bu gezegenin tamamen yok edilmesini emrettiğini biliyorlar. Küme sağ kalabilmek için bildikleri tek yolla savaşıyor: Elendel'i yok etmekle Muhtariyet'e bu gezegeni yönetebileceklerini kanıtlamış olacaklar. Gerçi ben daha çok zamanımız olduğunu sanıyordum. Neden şimdi?

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Ayışığı. "Ama yeni bir kül yağmuruna dair söylentiler dolaşıyor. Onu daha önce hiç duymamıştım. Dahası elimizde yok edilmiş bir şehrin evanotipi var. Başka bir yerlerde denediler ve resmini mi çektiler acaba? Ne olursa olsun, bu Elendel i bombalamaktan daha fazla bir şeyler olacağını ima ediyor."

"Her zaman iki plan vardı," dedi Kodadları. "Muhtariyet bütün gezegene felaket getirecek bir şeyler yapmak istiyor, kül yağmurları onun için planı olabilir. Ama Küme Havza'yı ele geçirebileceğini ve daha aşırı olan hareketin gerekli olmadığını kanıtlamayı umuyor. Hastalığın yayılmasını engellemek için bir parmağı kesmek gibi.

Oda sessizleşti, Marasi bunların boyunu aştığını hissediyordu. Sanki bu bir süredir mümkün olduğunu bildikleri bir şeymiş gibi bir 9ezegenin, onun gezegeninin sonundan bahsediyorlardı. Öte yandan şu

“Efendim,” dedi. “Ee, Lord Kelsier? Ben bu bombayı ateşlemeye yakın olduklarına inanıyorum. Onları durdurmaya niyetliyim ama ben sadece tek kişiyim. Yardıma itirazım yok. Önerebileceğiniz ne olursa.”

“Tedbirli olma lüksüm yok,” dedi Kelsier daha alçak sesle. “Güney Kıtası’na gitmemem gerekirdi. İş bu kadar ilerlemeden önce Saze'in durduracağını düşünmüştüm... Onun yapamadığını bizim yapmamız gerek. Colms Hanım, yardımımızı alacaksın. Kodadları, Bilming’de kaç tane Hayaletkan üyemiz var?”

“Ee...” dedi Kodadları. “Sadece üçümüz. Diğerleri Elendel’deya da başka yerlerde görevli.”

“Elendel’deki ajanlarımızı Bilming’e ne kadar hızlı getirebiliriz?" diye sordu Kelsier.

“Yeterince hızlı getiremeyiz,” dedi Ayışığı. “Hepsi gizli görevlerde, o yüzden doğrudan iletişim kuramayız. Akşamın erken saatlerinde, belki akşama doğru harekete geçirebiliriz ama birkaç saat uzaklıkta olurlar.”

“Onları kardeşime gönderin,” dedi Marasi. “O, Elendel hükümetine şehri tahliye ettirmeye çalışıyor.”

Kelsier hafifçe burnunu çekti. Elendel hükümetine pek saygısı varmış gibi görünmüyordu. “Kodadları, sen Dahy-oh’yu al ve bununla ilgilen. Saha ekibinin bu görev için bir dilbilimciye ihtiyacının olacağını sanmıyorum. Ayrıca Havza’nın her tarafındaki üyelerimizi uyar. Shri Prasanva, seni akşam çalışmalarından ayırmaktan nefret ediyorum ama korkarım ki yardımına ihtiyacımız olacak.”

Yaşlı ikizRuh dimdik doğruldu, sonra havada asılı duran kafanın önünde eğildi. “Hizmet etmek için hevesliyiz lordum. Silajana selamlarını gönderiyor ve mücadelenize yardımcı olmak için daha fazla eterbağlı gönderebilmeyi dilediğini söylüyor.”

“Duyarlılığını takdir ediyorum,” dedi Kelsier. “Sen ve Ayışığı, Colms Hanım’a yardım edeceksiniz. Hatta sanırım aşırı bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Arındırılmış Dor rezervlerini al. Emir ‘Saygı Göster’. Diğer hücrelere kendilerininkileri kullanma izni ver ve Emri onlara da aktar.”

Kodadları’nın nefesi kesildi. Marasi’nin arındırılmış Dor’un ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Ayışığı bile etkilenmiş gibi görünüyordu.

“Elinizden geleni yapın,” dedi Kelsier. “Ben gelişimi hızlandırmaya çalışacağım ama doğrusu ne kadar başarılı olacağımı bilmiyorum.

Suyun üzerinde yolculuk yapıyor^
dan daha hızlı gidemem. Altında n, v<â ^
atmanın pek bir faydası olmuyor." ^ ^ ı
"Bunu durduracağız lordum," v\
yeceğiz. Elendel'e geri döndüğü
bir şehir bulacaksınız."
"Her zamanki pis ve somurtr... r'v,A<i
Kelsier. "Gidin. Ahenk'i silkeleyip W ^
yim, bakacağım. En azından Seh^Ş J'1" 1^ * \
likenin gerçek olduğuna ikna ediy^
meşini sağlayabilecek olan her ş6 r- ^ V * V
Yüz tekrar eriyerek küreye döpHy ^ ^
harekete geçerek farklı yönlere doğ^tı^
maya karar verdi, aceleyle başka Jı
ya gitmişti. İçeride Ranette'i sevip Jr ^kVSıS
hanelik vardı. Duvarlarda tabanca| ^ \ \V
bıçaklar ve düello değnekleri. BüyP^' V' \
Ayışığı bunların hepsini görrp6^ ^
saya gitti. Marasi'nin görebildiği h^p p\!V\V\H
tu ama Ayışığı'nın omzunun üzerjp \^lX V Pp
önüne koydu ve "Saygı göster," k\ı^ljV^\
kırdadı ve kapak açıldı. ^i, P
"Bu da... ne, kimlik kilidi mi?" * İL K * v
"Hayır, daha güvenli," dedi Ay,^ ^ MVV ^
den parola ile mi açıyorsun yoksa §'• A
Uyanık... bir kilit mi? Yani canı, M_ L
İçeride sadece üç şey vardı, 6| |
dar büyük, birbirlerinin aynı, üç p^ \W ^
takip eden küreye benziyordu
hepsi odanın elektrikli lambalarıpj^
Ayışığı bir tanesini alarak e|jn!|h , V
Huşu içindeydi. NV \V'
"Ne bu?" diye fısıldadı Marasi. ^ij. w ^
"Yoğunlaşmış Kuşam," dedi /\y(^*0
fcSı
lenmiş değil. Bu senin Metal Sap^'^ı t< ı»
kullanılabilen bir enerji kaynağı." kj, P
"Onların güçleri tanrılardan gö||
"Aynen öyle," dedi Ayışığı. "g^r. ^
yor. Aslında birbirlerine karışmış
cjÛf| i.

derecede zor. Bununla yapabileceğin şeyler var ya... yani eh, benim yapabileceğim şeyler. Sen metallerinin yerini aşırı etkili bir şekilde tutmasından başka bir şey için kullanamazsın. Sizin burada Scadrial'da işiniz ne kadar kolay haberin bile yok, becerilerinizi kullanmak için metaller kadar sıradan şeyleri kullanabiliyorsunuz."

"Ya senin becerilerin?" diye sordu Marasi. "Onların gücü nereden geliyor?"

Ayışığı gülümsedi. Herhangi bir becerisinin olduğunu kabul etmemişti ama Marasi şimdiye kadar kristalden cisimler yaratabilen bir adam ve... evcil bir... küresi olan bir kadın ile örgütlerinde oldukça yüksek seviyeliymiş gibi görünen Ayışığı'nı görmüştü. O zaman Ayı- şığı ne yapabiliyordu?

Ayışığı bir şeylere sardığı üç kavanozu bir sırt çantasına koydu, sonra birkaç patlayıcıyı da içeren başka malzemelerle doldurdu. Çantayı omzuna attı ve duvardan birkaç tabanca aldı. Marasi de izniyle kaliteli görünen bir tüfek, içine koymak için masum görünüşlü bir çanta ve biraz alüminyum mermi aldı. Burada bol bol vardı.

"Elektroliz," diye belirtti Ayışığı. "Bir kere işlemi öğrendikten sonra alüminyumu yapması aslında oldukça kolay."

"Dur," dedi Marasi odadan çıkarlarken aceleyle ona katılarak. "Elektrolizle alüminyum yapabiliyor musun?"

"Evet," dedi Ayışığı. "Neredeyse yirmi yıldır örgütümüzü finanse etmek için kullanıyoruz. Bahse girerim Havza'daki alüminyumun yarısının kaynağı biziz."

"Bu sırrı bana öylece söylüyor musun?"

"Müessesemizin ikramı diyelim," dedi Ayışığı. "Dahası Elendel'deki kimyagerimiz Dean kısa süre içinde sırrı sizin de keşfedeceğinizden ve fiyatların dibe vuracağından emin. Dean, alüminyumun yakında kalaydan daha ucuz olacağını düşünüyor."

Kalaydan ucuz mu? Hay Muhafaza! Eğer her suçlunun Alloman- ser öldürebilen mermilere parası yetecek ve her vatandaş duygusal Allomansi'ye karşı şapkasına alüminyum bant takabilecekse bu...

Eh, dünyayı değiştirirdi.

"Bunların hepsi sadece yüzeysel Marasi," dedi Ayışığı.

"Neden ben?" diye sordu Marasi. "Neden Wax değil?"

"O meşgul," dedi Ayışığı. "Dahası Kelsier bizim gibi insanları tercih ediyor. Kenara itilmiş olanları, görmezden gelinenleri. Ve Wax biraz... belirgin. İnsanlar onu izliyor. Takip ediyor. Ona dikkat ediyorlar. Keli ne kadar ilgi odağı olmayı sevse de bizim tarzımız bu değil."

“Dahası sanırım yüksek rütbeli bir polis memuresi de faydalı olur,” dedi Marasi biraz düşünerek.

“Bir de senin ender bulunan Malvvish bağlantıların var,” dedi Ayı-ŞÖ<-

“Allik mi?” dedi Marasi eğlenerek. “Harika bir adam ama sanırım onun düşündüğünüz kadar bağlantılı olmadığını göreceksiniz.”

Pas tutası. Marasi onun şehirden çıktığını umut etti. İçgüdüleri eğer Marasi istediyse şehirden gideceğini söylüyordu. Allik pratik biriydi, Marasi bu özelliğini çok severdi. Muhteşem, nefis bir samimiyeti vardı.

Marasi meslek hayatında insanlığın doğasını sorgulamasına neden olan sayısız kişiyle karşılaşıyordu. Ama sonra eve gider ve insanların olabileceği en iyi hâli ona anımsatan şeyleri görüyordu. Her nedense o tamamen Marasi’nindi.

Ana odaya geri döndüklerinde küçük şehir ufalanmaya başlamıştı. Kupa kadar hızla toza dönmüyordu, bir şeyler bazen taşın biraz daha dayanmasını sağlarken, diğer zamanlarda anında kayboluyordu. Örneğin sandalye sapasağlam görünüyordu.

Ayışığı Marasi’ye onu fuayeye doğru takip etmesi için elini salladı. Burada trabzanı destek için sıkı sıkı tutarak İkizRuh merdivenlerden iniyordu, Marasi’nin hareket etme şekline ve omzundan aşağı sarkan hortuma bakarak tamamen suyla dolu olabileceğini düşündüğü bir sırt çantası takmıştı.

Kıyafetini değiştirmişti ve şimdi beline parlak sarı bir kuşağın bağlı olduğu bir tür gevşek üniforma giyiyordu. Hafifçe kavisli bir kılıç kuşanmıştı; süslü, altın bir kını vardı. Zemin kata indiği zaman Ayışığı’na başını salladı. “Kodadları mesajları gönderecek ve o yüzden buraya güvenlik için gönderdiğin diğer kadını bekleyebilir. Sanırım üçümüzün yola çıkma zamanı geldi. Dor’u aldın mı?”

Ayışığı sırt çantasına vurdu.

“Mükemmel,” dedi İkizRuh Marasi’ye dönerek. “Sizin emirlerinize ᵘymam emredildi leydim. Silajana ve senin izninle harekete geçiyoruz. Eğer tehlike ile karşılaşırsak seni korumak için savaşacağıma ye- min ediyorum.”

“Bu... tehlikeli olabilir,” dedi Marasi yaşlı adamın süslü kılıcına bakarak, ayakta ne kadar dengesiz durduğunu fark etmişti. “Eminim yardımın işimize yarayacak İkizRuh ama... senin savaşman iyi olur hiu bilmiyorum, istersen biz önden gidebilir ve senin özel yeteneklere ihtiyacımız olduğu zaman sana haber verebiliriz.”

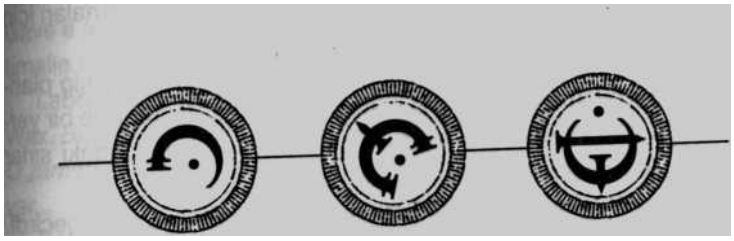
“Sizi yavaşlatmayacağıma söz veririm leydim," dedi İkizRuh. “Firari tarafından bana size yardım etme görevi verildi.”

Bunu sakin bir saygıyla söylemişti ama duruşu ve tavrı başka bir şeyleri fısıldıyordu. *Seninle geleceğim genç hanım. Daha fazla tartışmaman iyi olur.*

Peki o zaman. Marasi ona başını sallayan Ayışığı’na bir baktı. Onların bilgi ve tecrübelerine rağmen, bu Marasi’nin işiydi. Komuta on- daydı. Güzel.

“En yakın monoray istasyonu nerede?” diye sordu. “Mümkün olduğunca çabuk o fabrikaya ulaşmalıyız.”

41

ax lord valinin malikânesi Gümüş Ev'deki konumunu aldığı zaman ikindi olmuştu. Her ne kadar gece olmasına daha saatler olsa da her gün yaptığı gibi gecenin sisli olmasın, umdu. Sisle-

re son çıkmasının üzerinden yüzyıllar geçmiş g.b. geliyordu^ Sadece sisler bu günlerde daha az gelmiyorlardı, Wax'in geceleri dışarı çıkmak için gittikçe daha az sebebi oluyordu. Sisler gençliğinden tanıdığı ama nadiren konuştuğu bir arkadaşı gibiydi.

Blenderden şafaktan birkaç saat önce ayrıldıktan sonra butun gün koşturmuştu ama yorgunluk yine de uzak bir şey gı ı g ■ Saat dördü çeyrek geçtiği zaman Wax atılarak harekete geçti. y ne dikkatleri üzerine çekmiş olmalıydı, bu sayede^"^Sve rin üzerinden koşarak valinin malikânesine varabildi. Bir mermi attı ve İterek ikinci kata çıktı. . ..

Orada bir pencerenin dış pervazını kavradı ve içerideki mekanizmayı hızlıca İtti, mandalı açılmalıydı... -|.

Pencere salland, ama açılmadı. Pas tutası. Butun bir kıhdı »ardı, tek bir İtmeyle açılamıyordu. .

Pekâlâ. Ağırlığını kat kat arttırdı ve hızlı bir İtme pencereyi ça - tı ve kilidi eğdi, pencereyi zorlayarak açabildi ve ke"dl", 'ÇeJ, çe n Çizmeleri halıyla kaplı bir zemine gümleyerek indi.^ Buras! dagm k tı ama kalabalık değildi. Çalışma masasın, ve yakalardaki masa kâğıt yığınları kaplıyordu. Küçük bir barda bir içki koleks,y°^ va ; yansının ağızlar, açıktı, diğer yansın tıpalar, da gelişigüzel yanhş şişe .erin üzerine konulmuştu. Kitaplar bir rafa diziliydi, bazılar, duz, baz,

ları ters koyulmuştu ve uzak uçtakiler eksik olduğu için en azından üçte biri yana yatmıştı. Bütün rafta nöbette uyuklayan muhafızlar gibi bir hava vardı.

Pek çok açıdan Copper'ın dairesinin tersiydi. Orası lekesiz, sterildi. Burada ise yaşayan birileri vardı. Burada sırlarla dolu bir yerin havası vardı çünkü Gave kadar önemli bir adam ortalığı toplamaları için hizmetçiler ve uşaklardan bir ordu kiralardı. Bu oda hariç.

Wax'in elinde pek bir şey yoktu. Ama lord valinin Küme'nin planlarıyla bağlantısı vardı ve bağlantı izler bırakacaktı. Bu şehirde bir yerlerdeki bir bomba Elendel'e doğru çevrilmişti ve bu odadaki sırlar Wax'i ona götürecekti. Ama bunlar neredeydi?

Wax hızla çalışma masasının üzerindeki kâğıtları gözden geçirdi. Wayne büyük ihtimalle Nine Yine Votkaya Dadanmış yapıyordu; silahları değil, dikkatleri üzerine çekmek için en sevdiği numaraydı. Ne yazık ki Küme onun numaralarına karşı hazırlıklı olacaktı. Wayne'le özellikle savaşması için bir Metalsoylu yaratmışlardı. Kılık değiştirme eğilimini biliyorlardı.

Kâğıtlar ona pek bir şey vermedi. Şehrin kıyısındaki bir fabrikaya giden bazı nakliyatların belgeleri. Gave'i eleştiren makalelerin daire içine alınmış olduğu bir deste gazete. Ve böyle sorunların hiç olmadığı daha yeni bir deste. Masayı açtı ve Elendel'deki asillerden gelmiş mektuplar buldu.

Wax daha güçlü senatörlerden biri olan Venis Hasting'in de içinde olduğu isimlerin birkaçını tanıyordu. Mektubu taradı ve suçlayıcı hiçbir şey bulamadı. Her ne kadar ticaret anlaşmalarına değiniliyor olsa da büyük kısmı sohbetti.

Kaşlarını çatan Wax ceket cebini karıştırdı ve başka bir mektup çıkardı, Maraga'nın ona verdiği yine Venis Hasting'den gelmiş aşırı suçlayıcı mektuptu. Wax burada bir şeyleri kaçırıyordu. Ne zaman sohbet etmekten dünyayı yok etmekten bahsetmeye geçmişlerdi?

İki mektubu da cebine tıktı. Gave ile Venis işbirliği yapıyordu ama Wax bunu zaten biliyordu. Bombayı nerede bulacağına işaret eden bir şeylere ihtiyacı vardı. Neyse ki biraz daha araştırdıktan sonra altın buldu. Gave Entrone'un takvimini.

İnsanlar çoğu zaman en önemli belgeleri ve bilgileri sakladıklarından emin olurdu. Planlarını ve komplolarını kilit altında tutar ama çoğu zaman takvimler gibi basit şeyleri unuturlardı. Ama eğitimli bir kanun adamı için nerede olduğunu ve nerede olmayı planladığını bilmek bile yeterli olurdu. Yabanlar'dayken Wax sık sık insanların hara

ketlerini sorgulamalar ve araştırmalar kullanarak takip ederdi. Ama modern bir şehirde insanlar bunları Wax için yazmaya meyilli oluyordu.

Masa takvimi bütün bir ayı gösteren geniş ve düz türdendi, her gün bir kutucuk içindeydi. Önceki aylar arkasına katlanmıştı ve iki farklı el yazısıyla alınmış notlarla kaplıydı. Wax'in mektuplara bakarak Gave'e ait olduğunu varsaydığı daha özensiz bir el yazısı ile büyük ihtimalle bir sekretere ait daha iyi bir el yazısı vardı.

Laboratuvar dediği bir yere pek çok kere gitmiş, diye düşündü Wax. *Burada malikânedeki görüşmelerle arasında epey az zaman var. O zaman ya laboratuvar yakında, ya da doğrudan ulaşması için bir yol var...*

Başka bir yerde *atış ve mesafe testleri* yazıyordu ve bunun etrafında birkaç boş gün vardı. Demek ki bunun için biraz uzun bir yolculuk yapması gerekiyordu. İlginç. Dikkat çekmeden uzun mesafeli atışları nereye yapmışlardı?

Wax birkaç boğuk bağrış duyduğunda başını kaldırdı. Wayne dikkatleri dağıtmaya devam ediyordu. Wax aramaya devam etti, şüpheli olan herhangi bir şey görmeye çalışıyordu ve bir an sonra bir şeyi fark etti.

Bugünden sonra hiç randevu yoktu.

Wax, Gave'in kendi el yazısıyla belirtilmiş olan son randevuya bakarken içinde bir soğukluk yayıldı. *Geliyorlar,* yazıyordu sadece. Pas tutası. Bu ne demekti?

İncelemek için vakti yoktu, o yüzden burada olduğunu belli edecek olsa da sayfaları yırtıp aldı ve devam etti. Masadan başka bir şey çıkmayacağından emin olduğunda eski bir Sikkeci numarası denedi, çelik yaktı.

Göğsünden küçük mavi çizgiler yayılarak metal kaynaklarına doğru uzandı. Bunların çoğu hafifti, duvarlardaki ve mobilyalardaki çivilere işaret ediyorlardı. Işık bağlantıları, kapı kolları hatta görülmeyen elektrik kabloları. Gittikçe daha fazla hayatları metallerle çevreleniyordu, ışıltıları parlayan ampulden masadaki kalemin ucuna kadar her şeye işaret ediyordu. Wax bazılarının Metalsoyluların devrinin geçtiğine, modern gelişmelerin bütün insanları eşitleyeceğine ve Allomanser ile Ferusimyacı'nın avantajlarını ortadan kaldıracağına inandığını biliyordu.

Ama kendini eğitmiş, antrenman yaparak bir odadaki ışıkları duvarlardaki kabloları oynatarak söndürmeyi öğrenmişti. Her yeni keş-

fiyle becerikliliği artıyordu. Ve metaller hayatlarını daha çok çevrelemeye devam ettikçe odalardaki ayrıntıları gittikçe daha da iyi
seçebiliyordu.

Çalışma masasında herhangi bir gizli bölme görmedi ama odanın kasasını buldu. Sevimli bir şekilde bir kanepenin altındaki zeminin içine gizlenmişti, genel kanının aksine bu bir tablo ya da kitaplığın arkasından çok daha sık kullanılan bir yerdi.

Wax hızla kasaya atıldı. Bütün laubaliliğine rağmen Wayne böyle dikkatleri üzerine çekerken ciddi tehlike içinde olacaktı. Wax onu fazla uzun süre kendi başına bırakmak istemiyordu, kanepeyi kenara iterken daha da çok bağrışma ve haykırış duydu. Sesler yükseliyordu. Düşmanlar onu şimdiden keşfetmiş olabilirdi.

Kasanın Allomantik bir kilidi vardı. Gözle görülür bir anahtar deliği ya da kadranı yoktu. Eğer şanslıysa İtmelerle açılıyordu, eğer şanssızsa Çekmelerle. Wax gözlerini kısarak metal çizgilerini değerlendirdi. Kasanın kendisine giden devasa mavi çizgi vardı elbette. Çoğu Allomanser orada durur, eğer daha yakından bakarsan çizgilerin kaymalarına ve ayrılmalarına izin verirsen...

Bir devasa çizgi çok sayıda daha küçük çizgiye dönüşüyor, her birisi içindeki çeşitli mekanizmalara işaret ediyordu. Belli bir sırayla iterek kasanın kilidini açabileceği dişlilerdendi. Dışarıdaki bağrışlar daha sık hâle gelirken çalışmaya başladı. Bu türden kilitler çoğu insana, hatta çoğu Allomanser'e karşı yeterli olurdu. Ama bir zayıflıkları vardı. Wax dikkatle, hassasiyetle her dişliyi sırayla itti, bir mandalı çalıştıranını bulana kadar tek tek sarstı.

O ilki olacaktı. Bunu dürttü ve yerine kilitlenmesiyle ödüllendirildi. Şanslıydı, bu Çekebilen değil İtebilen birisi tarafından açılmak için yapılmış bir mekanizmaydı. Her ne kadar çoğu Sıkkeci bunun kadar incelikli bir şeyde sorun yaşasa da, Wax'in bunu açabilmesi gerekirdi.

ilk mandal yerindeyken İkinciyi bulmak için geri kalan bütün dişlileri tek tek kımıldattı. Kolaydı. Hızla üçüncüyü buldu, İtti ve...

Ve kilit geri attı.

Wax dondu, yanağından aşağı bir ter damlası süzülüyordu

Kısacası bu Sissoylunun açması için tasarlanmış bir kilitti. Ya da .. ..ortmak için Hemalurii kullanan birinin. idaWK'in şansının tükendiği anlamına geliyordu. Bu kasayı aramazdı en azından yerden söküp iki tarafından birden Iteme

V° «u- ve dışarıda daha başka bir şeyler oluyordu. Bağrışlar. Haykırışlar ve...

odayı inceleyebileceği başka herhangi bir şey var

m' Dur Ödemindeki metal desen. Tahta parkeler düz sıralar şeklindeydi, hatlar hâlinde çakıimışlardı. Halının altındaki tek bir kare hariç.

Kaoak diye düşündü ve halıyı kenara itti, gizli mandalı bulana *JZe* yokTad, Entrone'un onu Aliomanser yapan kazıklar, vardı

ve o kasaya bakılacak olursa güçlerine epey bir aşıktK.^Teaübeli ne doğuştan sahip olan birinin tecrübesine sahip bir Sikkeci o çivi dizisini eski bir duvardaki yen, boyanmış bır karenin göze batması gibi seçebilirdi. ninna

Kapak, içinde tahta bir merdiven bulunan oldukça dar bs oluğa açılıyordu. Büyük ihtimalle birinci katın iki duvar, arasından geçerek

"Sndan içeri duman dolmaya baş,arken iye çağr,İması için bağrışlar, ve koridordaki Ikoşturan ^
duyan Wax kasadan vazgeçmeye karar mrd': Me'dKe^e" "^ *oğ- ra kapağı çekip kapa». Bu oluk her nereye gidiyorsa Wax orada g
ru yönü gösterecek bir şeylerin olmasını umut etti.

42

Oturup beklerken böylesine telaş hissetmek Marasi'ye garip geliyordu.

Bilming'in monorayı namını hak ediyordu. Grup özel bir kompartmanda oturmuş, hızla şehrin etrafını dolaşarak trafik sıkışıklığını atlatıyorlardı. Tren sık sık duruyordu ama her seferinde sarsıcı bir ivmeyle tekrar harekete başlıyordu.

Neredeyse kendini bir Sikkeci gibi hissediyordu, trenin her hız patlaması onları hedeflerinin daha yakınına doğru savuran yeni bir İtmeydi. Marasi Miraç Savaşçısı'nın son anda Ahenk'i kurtarmak için Luthadel'e döndüğü Kader Uçuşu'nu Kuruluş Kitapları'nda okumuştu. Hikâyelerde Vin mucizevi bir mesafeyi sadece saatler içinde kat ediyordu.

Şimdi Marasi de büyük ihtimalle o aynı hızda seyahat ediyordu. Dışarıdan esen serin bir rüzgârla rahat koltukların üzerinde otururak. Kutular ya da torbalarda saklanmış silahlar taşıyorlardı ve Marasi'nin üzerinde baskın için giydiği basit bir pantolon ve gömlek vardı. Ayı- şığı, Bilming polis memuru üniformasını giyiyordu ve İkizRuh kendini yerel bir balıkçı yağmurluğu ile sarmalamıştı. Marasi ilk başta üniforması ve renkli kuşağının göze batmasından korkmuştu ama yaşlı adamın dikkat çekmemeyi bildiği açıktı.

"Bunun işe yaraması için kaynaklarımızı anlamam gerekiyor," dedi Marasi onlara. "Bunun anlamı da Ayışığı, senin neler yapabildiğini gerçekten bilmem gerekiyor."

"Sanat eleştirisi," dedi Ayışığı. "Dövüş, eğer şartsa. Uygun zamanlarda da şaka."

“Olağandışı beceriler demek istiyorum,” dedi Marasi.

“Onun şakaları gerçekten de olağandışı,” dedi İkizRuh gözleri parlayarak. “Yahu o kadar olağandışılar ki, sık sık komik olması gereken kısmın neresi olduğunu anlayamıyorum.”

Ayışığı da karşılık olarak ona gözlerini devirdi. “Şu anda yanımda üç tane ruhmührüm var; iki evrensel mühür, bir Öz Damgası. Daha fazlasını yapmak zaman ve hazırlık gerektiriyor, bizde olmayan bir zaman, o yüzden bunlarla idare etmemiz gerekecek. Her mührü birden fazla defa kullanabilirim ama hiçbiri fazla uzun dayanmayacaklar çünkü... Doğru, senin benim neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Ayışığı’nın cisimleri doğasını yeniden yazan mühürleri var,” diye açıkladı İkizRuh. “Bir tanesi daha önce olmayan bir kapının var olmasına neden oluyor. İkincisi kırık ya da yıpranmış bir cismi tamir ederek yeni gibi görünmesine neden oluyor. Doğru mu?”

Ayışığı başını sallayarak onayladı. “Üzerinde çalıştığım bir beceri, yani her cismin üzerinde çalışacak mühürler. Bu gezegendeyken Kuşamlı mürekkep gerekiyor ama büyük ölçüde süreci hallettik.”

“Yani bir kapı yaratabiliyorsun,” dedi Marasi. “Ve kırılmış bir cismin yeni hâle gelmesini mi sağlıyorsun? Kaç kere?”

“Kaç kere istersem,” dedi Ayışığı. “Ama her seferinde sadece kısa bir süre dayanıyor.”

“Ya,” diye fısıldadı Marasi. “Bu... büyü mü?”

“Allomansi büyü mü?” diye sordu Ayışığı.

“Elbette değil,” dedi Marasi.

“Bu da değil,” dedi Ayışığı. “Bir şeyi tamir etmek için sadece geçmişini yeniden yazıyor, cismi iyi bakılmış olduğuna ya da hiç kırılmadığına ikna ediyorum. Dediğim gibi, genel mühürler yeni bir teknoloji. Henüz kusursuz bir şekilde yapamıyorum ama şimdilik idare edecekler.”

Yine de Marasi’ye büyülü geliyordu. Allomansi ile metal kullanarak başka metal parçalarını İtebilmek gayet mantıklıydı. Ama bir cismin geçmişini yeniden yazmak? Bunun neresi büyü değildi?

“Üç mührün olduğunu söylemiştin,” dedi Marasi. “Üçüncü ne?” “O acil durumlar için,” dedi Ayışığı koltuğunda kımıldanarak. “Diğer ikisi sadece cansız şeyler üzerinde çalışıyor. Bu, bir insanı dramatik bir şekilde değiştiriyor, özel olarak beni. Mümkünse onu kullanmaktan kaçınıyorum.”

Marasi İkizRuh’a bir bakış attı, o da karıştırma der gibi başını iki

yana salladı. Eh, tamam. Marasi seçeneklerini ve avantajlarını bilmeden bir çatışmaya gitmekten nefret ederdi ama en azından bir şeyler öğrenmişti.

Tren bir durakta yavaşlayarak hepsinin koltuklarında yana kaymalarına neden oldu. İnsanlar dışarıdaki kompartımanlar arasındaki koridora doluşarak durakta dışarı fırlamak için bekledi.

"Ya sen İkizRuh?" diye sordu Marasi. "Senin yapabildiğin şeylerin bir sınırı var mı?"

"Maalesef," dedi yerde duran sırt çantasını dürterek. "Ciddi sınırlar var. Gül taşından cisimleri sadece belli türden Kuşam alanları içinde oluşturabilirim. Bazı gezegenlerde bu doğal olarak var ama si- zinkinde yok, bu nedenle üssümüzün dışında gül taşından eserlerim benimle temas hâlinde olmak zorunda, yoksa yok oluyorlar. Ayrıca yaratılmaları için bedenimden çekilerek alınan suya gerek var."

"Bunun ötesinde cisimleri oluşturma becerim kişisel yeteneğin ve anlayışımla sınırlı. Örneğin sana bir tabanca yapamam. Mekanizması bu yaşlı zihnin ötesinde ve ayrıntıları fazla ince. Becerilerimin sınırı basit araçlar, gerçi Silajana bu konuda benden daha yetenekli olan bazılarına da bağlanmıştı."

"Sil-ah-jana," dedi Marasi tanıdık olmayan sesleri oluşturmaya çalışarak. "Bu senin... tanrın mı?"

"Bir tanrıdan hem daha fazlası, hem daha azı," diye açıkladı İkizRuh. "Silajana ilkel eterlerden biri. Onlar Adonalsium'dan bile eskiler ve onun gücünün dışında varlıklarını sürdürüyorlar."

"Onlar Parelenme'den eskiler," dedi Ayışığı. "Bu, Adonalsium'dan eski oldukları anlamına gelmez."

"Benim halkım için bu kutsal bir ilkedir," dedi onu duymazdan gelen İkizRuh Marasi'ye. "İlkel eterler bazı insanlara çekirdeklerinden bir tomurcuk verir." Sağ elini kaldırarak avcuna gömülü şeffaf taşlardan bir ağı gösterdi ve camın önünde tutarak pencereden gelen ışığın içinden parlamasını sağladı. Marasi elin içindeki kemikleri görebiliyordu ve o noktada bir şekilde etin ve kasların yerini tamamen kristal almış görünüyordu.

"Bu tomurcuk beni Silajana'ya bağlıyor," diye devam etti. "Ve onun üzerinden, onun bütün diğer eterbağlılarına. O çekirdek ve biz onun ağıyız. O ebedi ve biz de onun kozmerdeki ölümlü temsilcileriyiz."

Bu... anlaması zor bir şeydi. Ama Marasi tek önemli olan şeyin yardım etmeye hazır olması olduğunu düşündü. "Görevimize katıl-

dığm için teşekkür ederim," dedi. "Silajana seni gönderebildiği için memnun oldum."

"Şimdi bizim yapacak başka çok az şeyimiz var," dedi İkizRuh pencereden dışarı bakarak. "Evimize geri dönebilene kadar..."

"Seninle gelmeyi kabul ederim Pras," dedi Ayışığı. "Eğer denemek istiyorsan." ' .

"Vatanımdaki kuvvetler fazla güçlü, fazla ölümcül, dedi İkizRuh. "Silajana sürgünde kalmaya devam etmemiz gerektiğini söylüyor. Dönüp dönmeyeceğimize ve ne zaman olacağına o kadar verecek.
Başka bir soykırım riskine girmeyecek."

Tren tekrar ileri fırlayarak hepsinin oturdukları yerde öbür yöne doğru eğilmelerine neden oldu. Varmalarına sadece üç durak kalmıştı.

"Ayışığı kapı mührün bizim düşman üssüne girmemize yardım edebilir mi?" diye sordu Marasi.

"Binanın malzemelerine bağlı olur," dedi Ayışığı. "Bu mühür kullanıldığı şeyi inşa edenlerin oraya bir kapı yerleştirdiğini söylüyor. Doğal kayalık gibi şeyler üzerinde kullanması pek güvenli değil.

"O zaman fabrikaya yaklaştığımız zaman bir odanın boş olduğunu düşünüyorsak her yönden içine girebiliriz," dedi Marasi. Ve sonra mağaralara inen bir yol buluruz."

"Çok fazla malzeme getiriyorlardı," dedi Ayışığı. "Büyük ekipman kasaları ve yiyecekler. O yüzden bir tür gizli merdiven aradığımızı zannetmiyorum."

"Haklısın," diye katıldı Marasi. "Büyük ihtimalle ana yükleme deposunda bir yük asansörü olacak. Mantıklı bir varsayım.

"Yeni malzeme getiren örgütlerinin üyeleri rolü yapabiliriz, dedi İkizRuh. "Belki gelen bir nakliye kamyonuna el koyabiliriz."

"Onu denedik," dedi Marasi. "Çok kargaşa çıktı. Daha gizli hareket etmeyi tercih ederim."

"Katılıyorum," dedi Ayışığı. "Ben fabrikayı gözlememizi, arka tarafta boş bir oda bulmamızı ve oradan içeri girmemizi öneriyorum. Güvenlik giriş noktalarına odaklanmış olacak, biz bunlardan kaçınabiliriz. Oradan kargo deposuna gidecek ve asansörü bulacağız.

Yeteri kadar mantıklı bir plandı. Gerçi hedeflerine yaklaştıkça Marasi'nin gerginliği artıyordu. Kısa süre sonra tren yalpalayarak durdu ve üçlü indi. İçinde aldığı tüfeğin gizli olduğu uzun çantanın dikkat çekmesinden endişeliydi ama kimse ikinci bir kere bakmadı bile. Belki bir tür müzik aleti olduğunu düşünüyorlardı. Daha büyük olasılıkla

Marasi'nin eşlikçilerinin ikisi de Scadrial kökenli olmamasına rağmen Ayışığı gözlerini gölgelemek için bir şapka takıyordu. Marasi'nin dünyasından olan çoğu kişiden daha kısa boyluydu ama bu onun halkının bir özelliği mi, yoksa kadının kendi özelliği mi, anlamak mümkün değildi. Onun aksine İkizRuh uzun ve çevikti. Daha koyu derisi sokakta göze batıyordu ama çoğu kişi sadece Terrisli atalarının olduğunu sanacaktı. Terris halkının deri renkleri Marasi gibi eski Merkez Salahiyet soyundan gelen insanlardan çok daha değişken olurdu.

Dahası bu şehirdeki giysilerde epey bir değişkenlik vardı. İnsanlar Elendel'de sık olan koyu kahverengiler ve siyahlardan kaçınıyor gibiydi. Çoğu zaman uyuşmayan parlak renkler burada modanın bir parçasıydı. Diğer gariplikler de vardı. Sadece tren istasyonunda bile bir mobilya dükkânı için broşür dağıtmaya çalışan kostümlü bir maskotun, bir çift maskeli Malvvish turistin ve takım elbiseli bir koloss soylu kadının yanından geçmişlerdi.

İstasyondan çıktıklarında aşağıdaki sokaklara inen basamakların olduğu platformdan az ilerideki hedeflerini gördüler. Önünde bulanık bir tabelanın olduğu eski, kahverengi tuğlalı bir fabrikaydı. Bu modern şehrin bile daha az tercih edilen kısımları vardı, çoğu monoray raylarının altında gizlenmişti.

Marasi Hayaletkan casusun kayıtları son haftalarda gelen nakliyatların azaldığına işaret ettiği için binayı ıssız bulmayı ummuştu. Ne yazık ki bugün bina insan kaynıyordu, binanın yan tarafındaki büyük depo kapılarından girip çıkan yarım düzine kadar kamyon vardı.

"Eh, yükleme deposunun nerede olduğuna şüphe yok," dedi Ayışığı. "Büyük ihtimalle asansörü orada bulacağız."

"Şu anda düşman kuvvetleriyle dolu olan deponun içinde mi?" dedi İkizRuh.

"Evet..."

"Ya asansörün arka tarafından gelirsek?" dedi Marasi. "Her duvarda kapı yaratabiliyorsun, değil mi? Ya asansörün arka tarafından kapı açarsak?"

"Bu mümkün," dedi Ayışığı. "Gerçi bu kalabalıktan hoşlanmadım. Sessiz bir anda gizlice sızmayı umuyorduk."

Marasi ona katılıyordu, gerçi düşündüğü zaman saflık ettiklerini fark etti. Küme onların Bilming'de olduğunu ve şu anda onları durdurmaya çalıştıklarını biliyordu...

Marasi birkaç kamyonun gürüldeyerek fabrikadan uzaklaşmasını ve hükümet binalarının olduğu tepeye doğru ilerlemelerini izledi.

konusunda “Adamlannı t0Plu y ° r’ kayh^'
larınTyığıyorlar... Bahse girerim hepsini onun üzerine gonderec

ler.”

“Bana güten^dedi Marasi. “Wax nereye giderse Pa*'aTMalar kip eder. Küme onun hakkında endişeli ve buyuk olasılıkla rak nerede oluğunu biliyorlar. Havada uçmak epey goz

ne<“EğerhakHysanız ieydim. o zaman bizim bas— teklemiyor ninhiiklpr ” dedi İkizRuh. “Gözleri Seherkurşun a donmuş olabilir. Daha çok kamyon uzaklaş., ve İkizRuh koyu dumandan devasa b,r sütunun yükseldiği şehrin kuzey tarafına dogrı''§are _ malikânesi. Belki Seherkurşun fazla... s.k.nt. çıkarıyordu^?

“Bana uyar,” dedi Marasi merdivenlerden inmeye başlarke .
“Hadi herkesin dikkati dağılmışken saldıralım.

43

Kandra da dâhil odadaki herkes Wax'in gönderdiği mektubu okumak için Steris'in etrafında toplandı. Belki onun okuyarak verecegi bilgiye güvenmiyorlardı, belki de kendi gözleriyle görmeye ihtiyaçları vardı.

Bomba gerçekten var ve tamamlanmış. Bütün bir şehri yok edebilecek kapasitede. Düşman, Elendel'e yollamanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Şehri tahliye etme zamanı geldi.

Benim peşlerinde olduğumu biliyorlar. Varlığımın onların aceleci bir şeyler yapmasına neden olmamasını umuyorum. Araştırmalar tren ya da kara yoluyla gönderme çabalarının başarısız olduğuna ve farklı alternatifler aradıklarına işaret ediyor. Belki bir tür kendinden tahrikli top mermisi kullanarak. Ne olursa olsun, bir önlem olarak Elendel'e giren bütün yolları engellemenizi öneriyorum.

Küme'nin içinde çekişme var. Bazıları Elendel'i yok etmek istiyor, öbürleriyse bulduğumuz garip bir evanotipe göre Küldağları'nı tekrar patlatarak belki bütün Havza'yı yok etmeyi amaçlıyor. Aralarındaki uyuşmazlıktan faydalanabilirim. Birincil hedefim bombayı Elendel'e gönderecek makineyi etkisiz hâle getirmek.

Başarısız olma ihtimaline karşı mümkün olduğu kadar çok kişiyi tahliye edin.

Seni seviyorum.

Waxillium

Adawathwyn anında genç telsiz teknisyeninin ve mesajı duymuş olma ihtimali olan herkesin bir odaya kapatılmasını emretti. Diğerleri sandalyelere yığıldı ve birkaçı TenSoon'a doğru baktı.

"Seherkurşun'a inanmalıyız," dedi. "Ahenk uzun bir süredir düşmanın böyle bir şey üzerinde çalıştığını düşünüyordu. Durumun aci- liyeti... farkında olduğumuzdan çok daha fazla. Bunu çok ciddiye almamız gerek."

"Katılmak zorundayım," dedi odadaki herkes dururken Ada- #athwyn. "Ladrian'dan pek hoşlanmıyorum ama... bir kandranın da onayladığı bu haberler... Sayın vali, görünüşe göre başımıza dayanmış bir silah var."

Vali masada öne doğru eğildi, suratı asıktı.

Nihayet, diye düşündü Steris tuttuğu nefesini bırakarak. *Konuya hak ettiği dikkati veriyorlar.* Belki Steris şimdi bir şeyler yapabilirdi.

"Durumumuz vahim," dedi vali masanın etrafındaki üç senatör ve vali yardımcısına bakarak. "Eğer gerçekten de bir bomba varsa... çok az zamanımız var."

"Katılıyorum," dedi Lord Cett. "Şehirden ne kadar hızlı çıkabiliriz?"

"Değişir," dedi vali. "Elçi Daal. O hava gemisi gezisine şimdi çıkabilir miyim?"

"Sokaklar çok kalabalık olmadığı sürece teorik olarak bir saatten kısa sürede otomobil kafilesiyle şehirden çıkmış olabiliriz," dedi Ada- wathwyn.

"Bu yeteri kadar hızlı olacak mi?" dedi Leydi Hammondess. "Bu silahın yok etme menzili ne kadar kandra? Güvende olmak için ne kadar uzakta olmamız gerekiyor?"

"Ben ailelerimize haber göndereceğim," dedi vali. "Yalnız kitlesel panik yaratmamak için bunu sessizce yapmalıyız."

Steris gözlerini kapattı, midesi bulanıyordu. Bir taraftan onların duygularını anlıyordu. Ne de olsa kendisi anında çocuklarını şehirden uzağa göndermişti.

Aynı zamanda... Hay pas tutası. Hepsi kaçacaktı, değil mi? Komutan Reddi'nin gözlerine baktı. Sandalyesinde geriye yığılmıştı, donmuş gibi görünüyordu. Şehrin halkını korumak için yemin etmişti ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Burada oturmak ve neler olacağını düşünerek dehşete düşmekten başka hiçbir şey yapamazdı.

Steris'in bunu yapması gerekmiyordu. O zaten her zaman dehşet içinde yaşıyordu. Listelerinin amacı buydu. Şok olarak yönteminin işe yaradığını fark etti. Korku hissetmiyordu. Gergin değildi.

KOt edebilirdi.

Hare gterIs'In tahliye etmesi gerekiyordu.

Ş^rl defterlerinin en kalınını çıkararak sertçe masaya koydu. Sterl^açrnaya hazırlanarak yardımcılarını çağırırken o düşüncele- Herl<eS| d\ ve notlarını karıştırdı. Şehri tahliye etmek için yedi taneay-

rini topjadı lanI vardı. Bu durumda en iyi olanı hangisiydi?

rint'1' P k birkaç dakikadan sonra vali tekrar kapının kapatılmasını ve Anc Çımaların geçici olarak dışarı çıkarılmalarını emretti. Odanın pütün 'sakjn|eri ona doğru döndü,

gerg'n dedj va|j "Adavvathvvyn'in bir önerisi var."

"ee dini hızlı toparlamıştı ve şimdi lekesiz Terris cübbesiyle ayak- ellerini öne açmıştı. "Durum gerçekten de vahim. Ama ben bir tayd'' ürT1üzün olduğunu fark ettim... deyim yerindeyse kollarımızda, çözü^^jiijum büyük ihtimalle bombayı şehrimize kadar fırlatacak L orcJ şakine olduğunu söylüyor. Ama bizim elimizde Metalsoylular bir tür' 'daki en yüksek miktarda.

Havza-.(fecileri toplamalı ve onları bu silahı İterek engellemeleri için ^fiiandırmalıyız. Silahın gelişini beklemeleri için en yüksek bina- kOnU özerine yerleştirebiliriz ya da daha iyisi Bilming'deki yetkilileiar,rT11 ayıp izlemelerini söyleyebiliriz. Bombanın ne zaman yola çık-

-inYiiYZI^onlar bize söyleyebilir.

t'ğ'n'"jsura bakma Adavvathvvyn," dedi Steris. "Sen hiç modern siateşlenmesini gördün mü? Hangi hızla hareket ettiklerini bil^^ftıuisun? İnan bana. Eğer bu silah ateşlenirse, Elendel'e geldiği liy°r j^jçbir Allomanser'in durduramayacağı kadar hızla düşecek." ^ ygrdımcısı bir an için büzüldü, sonra gözleri kocaman açıldı.

va Lord Hükümdar'ın bütün güçlerine ve yeteneklerine sahip

PeAl'lomanserimiz olursa?"

bir Qdadaki birkaç kişi nefeslerini tuttu. Daal dimdik doğruldu, masdzleri Adavvathvvyn'in üzerine kilitlendi.

<9BÜ acii bir durum," dedi Terrisli. "Gerçek bir acil durum. Bütün tehlike altında! Bin kişinin beyin gücüne sahip, dağları devirip, Sen nenleri oynatabilecek birine ihtiyacımız var... Matem Bantları'na

A/a/ef-

Bir Kere Bantlar öyle işlemiyordu. Bir kişiye aşırı güçlendirilmiş l becerileri veriyorlardı, evet, ama "Lord Hükümdar'ın bütün rb'ejerine" sahip olmuyordu. Ne yazık ki, Bantları çevreleyen mitolo- gü5 ,jn Kullanmasının üzerinden yıllar geçtikçe daha da abartılmıştı.

Öte yandan Steris, Bantları kullanmayı düşünmüştü elbette, çoğu zaman hesaplamalarında yer alıyorlardı. Firari -ya da belki Lord Hükümdar- tarafından yaratılmış güçlü bir silahtı, elinde tutana engin Metalsoylu güçleri bahşeden bir şey insanın görmezden geleceği bir şey değildi.

"Bantları kullanamayız," dedi Steris. "Elendel halkı bir söz verdi. Bir anlaşmanın temeli bu."

Arkalarından toplantının büyük kısmı boyunca o kadar sessizce durmuş olan Amiral Daal masaya yaklaştı. "Matem Bantları sizin halkınız tarafından hiçbir zaman kullanılmayacakları anlayışı ile Saklı Ölümsüzler'e teslim edilmişti," dedi.

Teknik olarak Bantlar Malvvishler, Elendel'e saldırmadığı sürece kullanılmayacaktı. Asıl anlaşma buydu, Malwish saldırganlığının fazla ileri gitmeyeceğinden emin olmak için bir yöntemdi.

"Mutlaka bizim kendimizi koruma ihtiyacımızı görüyorsunuzdur Amiral," dedi Adawathwyn. "Bu vahim durumda kendimizi bu afetten koruma yöntemini bizden esirgemeyeceksiniz umarım?"

"Hiç şüphe yok ki bu kutsal andacın Havza sakinleri tarafından herhangi bir şekilde kullanılmasının, durum ne kadar vahim olursa olsun, halkıma karşı bir saldırı olarak değerlendirileceğini görüyorsunuzdur," dedi Elçi Daal. Siz bizim durdurmak için Bantları kullanmayı isteyeceğimiz afetlere katlanmak zorunda kalmadığımızı mı düşünüyorsunuz? Bu son altı yıl boyunca Bantları insanları kurtarmak için kullanmış olabilirdik! Ama anlaşmamız onların hiç kimsenin kullanmasına izin verilmeyecek kadar güçlü olduğu şeklindeydi."

Oda sessizleşti. *Burada bir tür oyun oynuyor,* diye düşündü Steris. Ne olduğunu akıl edemiyordu.

"Biz..." dedi vali dudaklarını yalayarak. "Biz Bantları getirtmeliyiz. Eğer zihinsel hızı arttırılmış bir Allomanser bu bombayı patlamadan önce İterek uzaklaştırabilirse bir şansımız olabilir."

"Bantlar'ın sizin düşündüğünüz kadar gücü yok," dedi Steris. "Bunu başaramazlar."

"Aslında bir ihtimal var," dedi TenSoon.

"Ne?" dedi Steris.

"Güçlerin etkileşimleri hakkında sizin bilmediğiniz... şeyler var," dedi TenSoon. "Benim sadece kabaca bir fikrim var. Bombayı uzaktaştırmak için Bantları kullanmanın... mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ama yaptığımız anlaşma..."

"Kutsal Kişi," dedi vali. "Eğer iş bir şehir olarak sağ kalmamız ile

Malwishlerin güvenine ihanet etmek arasında seçim yapmaya gelse Ahenk ne derdi? Onun dileği nedir?"

TenSoon bir an için sessizce durdu, sonra hırlayan bir sesle ko* nuştu. "Bantları getireceğim."

sadece cüzdanınızın peşinde ve sizi en iyisini içmemeniz için kandırmaya çalışacak. Eğer eczacınız başka bir şeyin de "yeteri kadar iyi" olduğunu söylerse ona deyin ki:

"FARK EDER BANA VİF VER"

(W Canlandırıcı tarafından ısmarlanmıştır.)

Sonar şimdi Bunny de bizim gazetemize özel olacak.

"En başından beri benim amacım buydu," dedi Jak hevesli bir hayranlar kalabalığına. "Sevgili Handenvym'e nasıl büyük bir adam olacağını öğretmek, sonra da önlüğün iplerini kesmek, onu yuva

yazmanız olmadığı halde bile okuyabileceğiniz kitaplar!"

Konuyla ilgili yorum yapmasını istendiği zaman Terrissoylu sadece gözlerini kapattı ve içini çekti.

Ayrıntılar arka sayfada: Hâkim neden hapların Jak'ta kalmasına izin verdi?

msaat®

-Pusuiiy¹ bana ver>" dedim' &gti sonraki tepenin üzeri- ı tadalım."

omzunun üzerinden arka- ıbıkarak Tekinsiz Adam'ın ■Mn yaklaşan tepeyi gördü. Bua bir bakış attı, gözle- ıjbocamın açılmıştı, şüphesiz Üçeliği olmadan Sikkecilikle ^sıyacağını anlıyordu. Tu- ı düşmüştü. Şaşkınlığından başka bir şeylere tu- J unuttu, la bunu planlamamışım. Hıyır!" diye bağırdım anın- ifemsiyemi bırakarak Vila'ya ■uzanarak. Şans eseri süslü «kanin dantellerinden yakaladı bışardım.

Teni kurtarıyor musun?" di- «wdn. "Düşmemi istemiyor ıjdun?"

'Ahenk adına, hayır," dedim, halayla suratıma vurdu, bu Jpçekten yanlış bir hareketti. Tâdüsei olarak onu bıraktım. ^1* düşerken öne doğru uza- •jkonu tekrar yakalamaya P^tım ama şans kaprisli bir gelini onunkini kıl payıy- "Ptdı. Dehşet içinde sislerin •Tatmasını izledim. Arıcak pfctttu bir anda değişmesi "•Pençeden kurtardı.

•«t anda ağırlıksız kalmış- •ttun son olabileceğinden

İİJtoyû* kanatların hava- J hissettim. Bir pençe baladı ve tepenin üzerin- ^ekinsiz Adam'ın yanına

jj^tnun hemen kıyısına kayarak durdum, özel cık.ıı ^ıe*•J•d°n çizmelerin tıkırtılarla kıyıdan rıyordu. Ahenk o çiz- - ^ §ak hem de sağlam kutsasın. (Siz de 9. bir»:* . ennemağazasın- ^Çut edinebilirsiniz. Özel . alan gerekiyor, evet, . .ni adımı verirseniz ezgâhtarlar yardımcı ^İi®-01111111 olacaktır.)

ksin"-küt atarak>nefe- tepenin üzerini ^-»sula... tepeleri ara-

„ _ KeSun kondu ve diğer *Çtılar. Pusula yuvar- Jİijve ben de kaptım. ***r edemeden ön- ^arn elimi kavradı U^n, çaresiz gözlerle Süüöi^?anlçi somurtma- zaman bu yeni J du,°n^a Ucuz parfümün . „1_!Ca8t kadar yabancı

Nicelle," dedi bana ender bir gülümsemeyi bahşederek.

"Ne oldu?" diye sordum kendimi yaralar için inceleyerek. Her ne kadar bluzumdan birkaç düğme kaybetmiş olsam da en azından bütün gömleği kaybetmemiştim. Bu Jak'ın hikâyelerinde bu noktada her zaman olan bir şeydi. "Ben iyiyim. Söz."

"Neredeyse düşüyordun," dedi yanağıma büyük, kaba ellerinden bir tanesini koyarak.

Kalbimden kaynayan ısı yükseldi ve ben de gülümsemesine karşılık veremeden edemedim. İlk karşılaşmamızdan bu yana ne kadar çok yol gelmiştik!

"Sersem adam. Asla benden bu kadar kolay kurtulamazsın," dedim. "Sen ve ben birlikte koz- meri sonsuza kadar keşfedeceğiz. Tıpkı söz verdiğimiz gibi."

Beni kucaklamasına izin verdim, cehennemateşi ve sedir kokusu tanıdıktı. Parmağının boğumuyla çenemi kaldırarak fırtınalı gözlerinin içine bakmamı sağladı.

Beni öpecek miydi? Bunu istiyor muydum? Ahenk adına, evet. O anda bunu son altı yıldır hep istediğimin farkına vardım, her ortaya çıktığı ve (kaçınılmaz olarak) hayatımı altüst ettiği seferde.

"Nicelle..." dedi, sesi alçak ve derindi.

"Evet?" Parmak uçlarımda doğruldum ve ona yaslandım.

"O kadar üzgünüm ki." Ruhlar Pusulası'nı kaldırdı, alüminyum anahtarı soktu ve çevirdi. Minik halkalar hayaletsi bir ışıkla başlayana kadar döndü, sonra kulaklarımla duymaktan çok ruhumda hissettiğim devasa bir pat sesiyle kendi içine döndü.

Dizlerimin üzerinde öne düştüm, Tekinsiz Adam'm varlığı artık beni tutmak için orada değildi, gerçi yanan bir kibritin dumanı gibi kaybolmadan önce cihazı çalıştıran görüntüsü bir an için daha orada kalmaya devam etti.

Başarmıştı. Sonunda hayalet boyutuna girmişti.

Ve bensiz yapmıştı.

Bana ihanet etmişti. Kullanmıştı pas tutası.

Sizi bunun arkasından gelen öfke krizimin çirkin ayrıntılarıyla sıkmayacağım, gerçi onunla geçirdiğim zamanlarda öğrendiğim leziz küfürlerden bazılarını bağırarak söyledim. Krizimin sonunda kusursuz makyajım dağılmış, şapkam ve kuzgun tüyleri paralanmıştı ve Tabaar ile KeSun birden insan şekillerinde oradalardı.

"Gitti!" diye bağırdım. "İşi bitirmenin tek yolunu da yanında götürdü ve şimdi biz kıtalar arasındaki boşlukta evden bin kilometre uzakta kaldık!"

Beni umursadığını düşünmüştüm. Böyle bir ihanetin beni inciteceğini biliyordu ve yine de yapmıştı. Pas ve Harap, dünyayı kurtarmak için zamanında yeti- şememesini umarım. O ve lanet patronu yanabilir.

"Onu takip edemediğim için şanslı." Kenarları avcuma batana kadar yumruğumda metal muştayı sıktım.

İki Saklı Ölümsüz sanki bir şeye karar verirmiş gibi başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar. Sonra Tabaar konuştu.

"Aslında," dedi. "Başka bir yol daha var."

Hatıdenvym'den bir not:

Nicelle'in son mektubundan bu yana iki hafta oldu. (Yazışmalarının ne kadar kesintili olabileceğini siz de biliyorsunuz.) Sadece hayaletler alemine girmekte başarılı olduğunu ve Ahenk'in izniyle yakında bizim de macerasının sonunu öğreneceğimizi sanıyorum.

-Devamı haftaya!-

NICK1SAVAGE

Tober'in İsabetli Soonie Köpeciği

tarafından finanse edilmektedir Tarihsel olarak yanlış olan bir Soonie Köpeciği'ni getirin ve yepyeni bir Profesör Tober'in İsabetli Soonie Köpeciği ile takas edin,

sadece 5<!

up/

dS*.

44

Marasi hedeflerine doğru giderlerken başı çekti. Tren raylarının altından gizlice gitmek kolay çıkmıştı, bu alacakaranlık mahalledeki binalar sıkışık, sokaklar dardı. Neredeyse hikâyelerdeki antik Luthadel'in kenar mahalleleri gibiydi.

Kalabalık apartmanlar fabrikaların, rafinerilerin ve depoların dibine yığılmıştı. Hepsi her birkaç dakikada bir insanın dişlerini zangırdatarak geçen, birlik ve ilerlemenin sembolü olan monorayın gölgesin- deydi. Böylesine modern bir şehirde yaşamak ne kadar da güzeldi, değil mi? Monoray gibi bir gelişim abidesinin kattığı gelişim hissi dikkat çekiciydi.

Marasi prensip olarak ilerlemeden yanaydı ama fazlasıyla sık bir şekilde toplumu birleştirmekten çok katmanlaştırıyormuş gibi görünüyordu. Monoray iyi bir şeydi ama ondan en fazla fayda sağlayacak olan kişilerin kullanmaya parası yetiyor muydu? Lüks daireler harikaydı ama oralarda oturamayanlar rayların altındaki karanlıkta yaşamak zorunda kalıyorlarsa, bu toplumun bir kısmını iyileştirirken başka bir kısmını kötüleştiriyor demekti.

Kendisi de reform yapmaya çalıştığında bu meseleyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. İyi niyetin yanında yapılan işlerin sonuçlarına gerçekçi bir şekilde bakılması gerekiyordu. Durumu iyileştirmeye çalışırken kötüleştirmek fazlasıyla kolaydı.

Bu yüzden mi yıllar geçtikçe işimin dedektiflik kısmı üzerine daha fazla yoğunlaştım? diye düşündü. *Ben dünyayı değiştirecektim. Ama iş günden güne o kadar talepkârdı ve büyük sorunlar da o kadar büyüktü...* Başka zaman düşünülmesi gereken şeylerdi. Üçlü arka sokakların

içinden lastik fabrikasına doğru gittikçe yaklaşıyordu. İkizRuh sözünde durarak onlara ayak uyduruyordu, gerçi hızlı hareket etmek zorunda değillerdi ve her zaman elini yaslaması ve dengesini koruması için bir duvar vardı. Marasi hâlâ seksenlerindeki bir adamı kısa süre sonra savaş meydanına dönüşebilecek olan bir yere götürme konusunda endişeliydi ama sessiz kalmaya devam etti.

Yaklaştıkları zaman Ayışığı grubu durdurdu, sadece bir sokak kalmıştı. Marasi durmalarına neyin sebep olduğunu merak ederken pencereleri karartılmış siyah bir otomobilin fabrikanın önüne yanaştığını gördü.

Birkaç sağlam görünüşlü korumanın eşlik ettiği Bilming'in lord valisi Gave Entrone aşağı indi. Aceleyle depo kapısından içeri girdi, geride kalmış olan birkaç kamyona bağırıp hareket etmeleri için elini salladı. Marasi bağrışlarının arasında "Seherkurşun" lafını duyduğundan neredeyse emindi.

Kısa süre sonra binanın içinde kayboldu.

"Telaşlanmış," diye fısıldadı Marasi.

"Büyük ihtimalle evinin yakılmasından memnun olmamıştır," diye fısıldadı İkizRuh.

Marasi başını sallayarak onayladı. "Hadi. Entrone'un gelişi doğru yeri bulduğumuzu kanıtlıyor."

Binanın etrafından dolaşırken kısa bir süre için rayların gölgesinin altından çıkarak geri girdiler ve fabrikanın arka duvarına ulaşana kadar gölgelerin içinde gittiler. Burada tahtalar çakılarak kapatılmış eski bir pencere bulana kadar gizlice ilerlediler. Marasi içeri göz atarak boş bir °da bulmayı ummuştu ama pencere iç taraftan da kapatılmıştı.

"Hmm," dedi İkizRuh yaşlı, kemikli elini tuğlaların üzerine koyarak. Avcundan kristaller büyüyerek duvardan ilerleyip tahtaların arasına girdi. "Evet, gerçekten de bunu ziftle kapatmaları gerekirdi."

"Ne görüyorsun?" diye fısıldadı Ayışığı.

"Bir şey görmüyorum," dedi yaşlı adam. "Ama Silajana raflar ve küçük cisimlerle dolu küçük bir oda algılıyor. İçeride kimse yok ve Pencerenin sağındaki duvar rafsız."

Elini söküp kurtararak duvarda ufalanmaya başlayan kristalden bir kabuk bıraktı, dökülen tozlar da yanarak gül renkli bir sise dönüşüyordu. Ayışığı sırt çantasını karıştırdı, bir an için içerideki parlayan kavanozlar görünmüştü ve deriden yapılmış bir şey çıkardı. Çok büyük bir cüzdan ya da alet kemeri gibiydi, açıldığında içinde üç taştan ûarnga olduğu ortaya çıktı.

Bir tanesini seçti, parlayan garip bir kırmızı mürekkeple ıslattı, sonra kaldırdı. "Harekete geçmeye hazır olun," dedi, sonra duvara bastırdı. Damganın ucu enteresan bir şekilde bir santim kadar tuğlaların içine girdi. Ayışığı arkasında kırmızı sis bırakarak geri çektiği zaman duvarın içine işlemiş kırmızı parlayan bir mühür kalmıştı, incelikli desenleri ve ayrıntıları vardı.

Sonra duvar kaymaya başladı. Tuğlalar alçak sesle inledi, sonra bir anda hızla yanlara doğru hareket ederlerken çıtırdadılar ve duvarın içinden bir kapı çıktı. Sanki... birileri duvarı fermuar gibi açarak altındaki kapıyı ortaya çıkarmıştı. Saniyeler içinde bina kendini yeniden düzenleyerek dökülen sarı boyalı eski bir tahta kapı yarattı, pek çok tuğla kaybolup gitmişti.

Ayışığı kapıyı çekerek açtı ve içeri girmeleri için işaret etti. İlk önce Marasi duvarın önüne yığılmış birkaç boya kutusunun üzerinden atlayarak başını eğip girdi. İkizRuh onu takip etti ve en son Ayışığı girdi. Kırmızı renkli bir elektrikli ampulün aydınlattığı küçük odanın içinde sıkışık kalmışlardı. Neden tezgâhın üzerinde bu kadar çok leğen ve bütün bu sıvılarla dolu kavanozlar vardı? Burası temizlik malzemesi deposu muydu? Bu neredeyse hiçbir işe yaramayacak kadar loş olan kırmızı lambayı açıklamıyordu.

Arkalarındaki kapı ağzı sanki yanlarındaki tuğlalar tarafından yutulmuş gibi kayboldu. "Bu, hayatımda gördüğüm en anormal şey," diye fısıldadı Marasi.

"Senin resmen uçan bir arkadaşın yok muydu?" dedi Ayışığı.

"Ee?" dedi Marasi tüfeğini kutusunun içinden çıkarırken. İkizRuh yağmurluğunu bir kenara atarak takım elbisesi ve sarı kuşağıyla kaldı, sonra bir elini kılıcının üzerine koydu. Marasi kapıyı dinledi ve Ayı- şığı da ona katıldı. Yan odadan hiçbir şey duymadıkları zaman Marasi kapıyı yavaşça açtı ve arkasında zifiri karanlık bir oda buldu.

Odaya girdiler, sandalyeye benzeyen pek çok şeyin yanından geçtiler. Evet, sıralar hâlinde dizilmişlerdi. Bu neydi ki böyle? Odanın uzak ucunda Marasi bir kapı arayarak karanlığı yokladı. Bunun yerine elleri bir dizi ışık düğmesine benzeyen bir şeylere dokundu.

Odanın boş olduğu belli olduğu için Marasi düğmelerden bir tanesine bastı. Ama beklediği türden bir ışık yanmadı. Bir duvardan fışkıran bir aydınlık çizgi, diğer duvarın üzerine düşerek ışıldayan bir resim yarattı.

Yıkık bir şehrin görüntüsüydü, gökten küller yağıyordu. Ondan sonraysa resim hareket etmeye başladı.

45

Marasi bir şehrin renkli resmini gösteren hareketli görüntüye bakakaldı, gerçi o renklerin çoğu parlak kızıl gökyüzünün önündeki solgun koyu griler ve siyahlardı ama olsun. Küller yukarıdan süzülüyor, için için yanan harabelerin üzerine serpiliyordu. Işığın yayıldığı odadan yüksek ve mekanik bir ses geliyordu.

"Birinci eter adına," dedi İkizRuh Marasi'nin yanına gelir ve bir elini destek almak için yakınlardaki bir sandalyenin arkasına koyarken. "Bu da ne? Geleceğe açılan bir pencere mi?"

"Hiç böyle bir şey görmedim," dedi Ayışığı görüntüye en yakın olan uzak duvardan. Tereddütle bir elini ışık demetinin içine kaldırdı ve görüntüyü bozdu, duvarda elinin bir gölgesi belirmişti.

Neyse ki Marasi böyle bir şeyi daha önce bir kez görmüştü. VenDell onlara evanotip görüntülerini ışık kullanarak bir duvarın üzerine yansıtmanın bir yolunu göstermişti. Onlar sabit ve siyah beyazdı. Ama Marasi'nin o zamandan beri hatırladığı bir şeyi de söylemişti: *Ahenk bunu şaşırtıcı bulduğumuzu ima ederek bu resimlerin hareket edenleri geldiğinde metallerimizi yakacak kadar telaşlanacağımızı söylüyor.*

Görünüşe göre Küme o sırrı keşfetmişti. Kameralar kullanarak başka bir yerin hareketli resmini yaratmanın bir yolunu da mı bulmuşlardı? Bu odada gerçekten küçük bir tiyatro salonu havası vardı, sadece sahne yoktu.

Ama... bu yıkık şehirler ve yağan küller resmi gelecekten miydi, yoksa geçmişten mi? Mimarisine bakılırsa Elendel'e benziyordu ama o kadar çok enkaz vardı ki Marasi tam olarak emin olamıyordu.

"Hey, şuna bakın," dedi Ayışığı odanın uzak ucunda başka bir kapıyı açtığı yerden seslenerek.

İkizRuh ve Marasi Ayışığı'na başka türlü bir dekoru olan bir odada katıldılar. Devasa bir masa odaya hâkimdi ve üzerinde bir şehrin minik bir modeli vardı. İkizRuh'un yarattığı model gibiydi ama boyalı tahta ve sıvalardan inşa edilmişti. Yıkık ve haraptı, binaları sanki bir tür felaketle yıkılmış gibiydi.

İşte bu Elendel'di. Marasi bunu şehir planından görebiliyordu. Yani birileri sadece geleceği görmekle kalmamış, bir de geleceğin modelini mi inşa etmişti?

Ayışığı bazı kutuların içine baktı, sonra bir tanesinden bir avuç kül çıkardı ve parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. Diğer raflarda ufak cisimler vardı, ceset gibi yatan oyuncak insanlar. Boyalı sıvadan yapılmış ölü atlar. Yıkık binalar, harap otomobiller, üzerlerine alev alev bir güneşle bulutların resimlerinin çizilmiş olduğu büyük, kırmızı kâğıtlar...

Ve masaya alçak bir açıdan bakacak şekilde yerleştirilmiş evanotip kameralar. Bunu görmek Marasi için bütün parçaların bir anda bir araya gelmesini sağlamıştı.

"Her şey sahte," diye fısıldadı rahatlamayla. "Geleceğe ya da geçmişe seyahat etmediler. Yıkık bir Elendel modeli yaptılar... sonra bu makineleri kullanarak gerçek olmayan bir geleceğin resimlerini yarattılar. O daha önce bulduğumuz resim bile... hepsi sahte. Bu modelin bir evanotipi. İnsanlara dünyanın sonunun gelmek üzere olduğunu düşündürmek için özellikle bir aldatmaca yaratmışlar."

"Hayır," dedi Ayışığı. "İnsanlara dünyanın sonunun geldiğini düşündürmek için özellikle bir aldatmaca yaratmışlar. Ama bunu kime göstermeyi planlıyorlardı ve neden?"

"Eğer cevaplar buradaysa onları aşağıda bulacağız," dedi Marasi. Başıyla tiyatro odasının kapısından dışarıya işaret etti, yansıtma makinesinin yakınındaki duvardaki daha büyük kapıya doğru.

Dışarı göz attıkları zaman kafesli sanayi lambaları tarafından aydınlatılan bir koridor buldular. Fabrika biraz önceki etkinlikle kıyaslandığı zaman ürpertici derecede boş duruyordu. Önden Ayışığı gitti. Marasi de ona katıldı ve koridorun sonunda bir kapı buldular. Bunların yukarısında pencereler vardı, böylece ötedeki yükleme deposundan içeri bakabildiler.

Burada silahlı bir grup devriye geziyordu. İkizRuh Marasi'nin yanında çömeldi, sonra kapının altından gizlice dışarı minik bir kristal cizgisi gönderdi, neredeyse görünmez sayılırdı.

“Hah,” dedi. “Solumuzdaki o çıkıntı yapan büyük duvarı görüyor musunuz, hemen odanın içinde? Sizin burada olacağını tahmin ettiğiniz yük asansörü o leydim.”

Marasi bahsettiği duvarı seçebiliyordu ama asansörün ön tarafı onlara ters yönde olacaktı. Boş yükleme deposunun içinden görülmeden geçmeleri mümkün değildi. Neyse ki, bunu yapmalarına gerek de yoktu.

Koridorda uygun bir yere geçtiler, asansörün arkasında olması gereken boş bir duvardı.

“Tamam,” diye fısıldadı Marasi.

Ayışığı bir kapı daha yarattı, sonra açarak aşağıya inen karanlık, derin bir boşluğu ortaya çıkardı. Asansör aşağıda olmalıydı, büyük ihtimalle vali ve korumalarını derinliklere götürmüştü.

Şimdi ne olacaktı?

“İzin verin,” dedi İkizRuh kapının ağzından girip hemen içerideki küçük bir kutuyu kavrayarak kendini dengelerken. Bir ayağı dar çıkıntının üzerinde duruyor, öbürü de boşluğun üzerinde havada sallanıyordu. Marasi ona destek olmak için uzandı ama o bunu yapamadan önce duvar kayarak yerine geri döndü ve kapı kayboldu.

Ayışığı aceleyle duvarı tekrar damgaladı, sonra kapıyı açtı. İkizRuh’u gül taşından inşa edilmiş bir merdivende asılı dururken buldular. Suyla dolu sırt çantasından uzun bir yudum aldı ve gülümsedi. “Gidelim mi?” diye sordu.

“Ya birileri asansörü tekrar yukarı çağırırsa?” diye sordu Marasi.

“Bu bir yük asansörü,” dedi Ayışığı. “Asansör boşluğunun genişliğine, kabloların ne kadar kalın olduğuna bak. Yavaş hareket edecek. En kötü ihtimalde asansörün üzerine çıkıp yukarı geri dönebiliriz. Yukarımızda ezilmeyeceğimiz kadar boşluk var.”

Marasi başıyla onayladı ve İkizRuh da aşağı inmeye başladı, o indikçe altında yeni basamaklar oluşuyordu. Marasi merdivene çıkarak sağlamlığını denedi. İkizRuh’u yanlarında getirmelerinin son derece faydalı olduğunu anlamışlardı. Marasi Ayışığı’na yer açmak için biraz daha aşağı indi. Kapı tekrar kayboldu ama Ayışığı biraz ışık için sırt çantasını aralayarak asansör boşluğunu solgun beyaz bir parıltıyla doldurdu.

Mağaralara doğru inmeye başladılar. Cevapların orada olmasını umuyordu.

46

Wax valinin malikânesindeki gizli geçitten aşağı *indi. Evet,* gerçekten de iki duvarın arasına *gizlenmişti,* birinci katı *geçerek* bodruma ulaşacak kadar uzun bir *mesafe* inmişti. Burada bu merdiven demir duvarları ve tavanı olan küçük *bir* odaya açılıyordu.

Raflarda erzaklar vardı, kuru gıdalar ve su testileri. *Bir tür küçük* acil durum sığınağına benziyordu. Uzun süreli barınma için inşa edilmiş değildi, sadece... ne içindi ki? Şehirdeki bir ayaklanma sırasında saklanmak için miydi? Ya da örneğin kazara bomba patlaması gibi daha beter bir şeyler için mi?

Ürperen Wax odayı inceledi ve zeminde bir duvarda gizli kapı olduğuna işaret eden çizikler buldu. Desteklenmiş kalın mealden imal edilmiş olsa da, Wax fazla zorlanmadan açtı ve kanalizasyona açılan bir yol buldu. Yukarıdaki ızgaralardan içeri ışık sızıyordu ve koku nahoş olsa da korkunç değildi. Gerçek bir lağım değildi, sadece sokaklardan gelen yağmur sularının okyanusa doğru akması için bir tüneldi.

Ve *valinin malikânesinden hoş bir acil çıkış yolu,* diye düşündü çamurun içinde ve ilerideki tünelin betonunda görünen çok sayıdaki ayak izlerine bakarak. Biraz daha ileride küçük, üstü açık bir motorlu araba buldu, bu dar alanda sürmek için mükemmeldi. Tekerlekleri çamurla kaplıydı ve ilerideki çamurun içinde de çok sayıda tekerlek izi vardı.

Arabada anahtar yoktu ve her ne kadar bir şekilde çalıştırmanın bir yolu olduğunu duymuş olsa da, bu Wax'in hiçbir zaman öğrenme-

dığı bir hırsızlık becerisiydi. Bunun yerine paltosunun cebindeki katlanmış takvimi çıkardı ve tekrar "laboratuvara" yapılmış pek çok ziva- rete baktK Tekrar tekrar gitmişti, bazen aynı günde birkaç kere Eğer
Wax gizi, bir ussu o kadar sık ziyaret ediyor olsaydı, kesinlikle gizli bir ulaşım yönteminin olmasını isterdi.

Wax yürüyerek tünelde ilerlemeye başladı ama sonra uzun zaman önceden gelen hayaletler etrafında yükseldi. Bir an için Havza'daki en modern şehirdeki bir kanalizasyon tünelinde değildi. Pis bir maden galerısındeydı ve içerisi korkunç bir zihin tarafından yapılan "sa-
nat eserienyle'' do|duru|$_{mu}^{s}_{tu}$. Yukarıdan altın renkli bir ışık geliyordu. Kaderle buluşmaya gidiyordu.

Bizi başka birileri oynatıyor.

'le b'r anl'k hUZUr 0 haya,etleri kovaladı. Onlar son- Uil H ^ olacaklardl ama artlk yakasın, bırakmışlardı. Hayalet erden çok yankılar gibilerdi. Eskiden olduğu adamın, yaşadığı ha-
ya in ve sevd.g. kişilerin izleri. Yukarıdaki sokağa çıkan bir merdiven buldu ve gidip Wayne'ı bulmak için çıktı. Yanmadığını umdu.

s ayse kl Wayne' canİ1 ve sadece biraz közlenmiş olarak buldu ®.dan ^adadıkları buluşma noktasında bekliyordu. Bir meyhaneydi burası, başka ne olacaktı? Buluşacaklar, yeri ne de olsa Way- r,e seçmişti. '

bir ü'"i^{ia}$_{1}$^{rkad}f5,nın yanındaki sandalyeye yığıldı ve Wayne de dnüne Jk bardak vısk, koydu, Wax de bir tatmin tıslamasıyla kafasına dikti zgah$_{a}$ para bıraktılar, sonra arka taraftan gizlice çıktılar.

ara e *L^{Ş}-y buldun mu?" dlye sordu wayne meyhanenin arkasındaki ara sokağın sonuna ulaşırlarken.

önpmf$^{1'}$-olabi|®cek bazı yazılar," dedi Wax. "Takvim. Mektuplar. Daha
*T** 9121 bır tuneL Umarım faydalı bir yerlere gidiyordur "

İyiymiş," dedi Wayne.

"Sana ne oldu?"

Eh, dedi Wayne. "O kadar ilginç bir şey yok."

Wax ona baktı, sonra da pantolonundaki yanık izlerine.

açıklan w/Yİne V º tkaya Dadanm,Ş numarasını yapamadım," diye yaptım -Wayn6' Uk bulamad,m ?ünkü- 0 yüzden Yanan Tavşan',

tav2^{an}T Tavşan m,?" dedi Wax düz bir Şekilde. "Lütfen bana bir Şanı ateşe verdiğini söyleme Wayne."

^{de}n buHayîm?^$^{1'}$ ^ bi'e bUİamadım diyorum' tavŞanı "ere-

"Güzel, ben..."

"Yanan Tavşan için kedi kullanıyorsun. Ve onlardan da her yerde var."

"Wayne. Bir kediyi ateşe mi verdin?"

"Yok be! Sen beni ne zannediyorsun? Sadist miyim ben?"

Wax biraz rahatladı.

"Kediyi pencereden dışarı atıyorsun," diye açıkladı Wayne.

"Ah, Ahenk..." dedi Wax. "Neden?"

"Yangından kurtarmak için elbette!" Wayne Wax onu kanalizasyona doğru götürürken başını iki yana salladı. "Plan basit. Büyük bir yangın çıkarıyorsun, sonra çığlık atarak etrafta koşturuyor ve bir kediyi pencereden dışarı atıyorsun. Millet evcil hayvanını kurtardığını sanıyor." "Sonra..."

"Sonra da binlerinin tavşanı kurtarması gerektiğini haykırıyorsun," dedi Wayne. "Herkesi ayağa kaldırıp kapıları çaldırıyor ve insanları dışarı çıkartıyorsun ve herkes sana yardım ederken dikkatleri dağılıyor ve iyice deneniyorlar."

Wax sokakta durarak diğer herkesle birlikte aval aval Gümüş Ev'e baktı. Neredeyse tamamen alevler içindeydi, sanki Zifir gibi korkunç bir duman bulutu yükseliyordu.

"Büyük bir diplomatik skandalin ardından en azından biraz eğlenebileceğimizi sen söyledin," diye belirtti Wayne.

"Ben öyle demedim." Wax içini çekti.

"Ne?" dedi Wayne. "Sen hâlâ o kedi olayında mısın?"

"Gerçekten kediyi pencereden mi attın?"

"Sen ne yapardın? Bıraksaydım da yansın mıydı? Hayvanı kurtarmam gerekiyordu."

"Kediyi kurtarman gerekiyordu. Kendi çıkardığın yangından. Özellikle o amaç için kaçırdığın bir kediyi."

Wayne sırıttı. "Yok, merak etme. Bir ağaca doğru çok iyi fırlattım. Kediler yeteri kadar güçlü fırlattığın sürece her zaman ağaçların üzerine konar."

"Neden... böyle bir şey düşündün?"

"Bilmem," dedi Wayne Wax tekrar ilerlemeye başlarken. "Okulda öğrenmiş olmalıyım."

"Sen... okula gittin mi?"

"Çocukken mi? Yok. Ama bir defasında bir okulu yakmıştım, Yanan Tavşan'ı icat etmemden bile önceydi. Belki kedi şeysi orada bir kara tahtada filan yazıyordu."

"Bir dakika. Sen ne ara bir okulu yaktın?"

"Batıliman'da." dedi Wayne. "Dokuz yıl önce. Çok berbat bir okuldu pas tutası."

Wax kanalizasyon merdiveninin olduğu ara sokağın ağzında tereddüt ederek düşündü. Batıliman...

Hah, tamam. Gerçekten berbat bir okuldu orası.

"Tamam," dedi Wax kanalizasyon kapağını çekip açarken. "Hadi devam edelim."

Wayne aşağı indi. Dibe geldiklerinde homurdandı.

"Ne oldu?" dedi Wax ona katılarak.

"Bunu Marasi'ye söyleme," dedi Wayne. "Ona senin beni hiç kanalizasyona götürmediğini söylemiştim. En azından bu kokmuyor... Gözlerini kıstı. "Aslında yukarıdan gelen ışıklarla dar bir kanyona benziyor..."

"Bunun ne önemi var?" dedi Wax.

"Önemli değil."

İkisi de yukarıdan gelen itfaiyecilerin çanlarını duyunca arkalarını döndüler.

"O zaman..." dedi Wayne. "Takvim ve mektuplar mıydı?"

Wax başını sallayarak onayladı. "Gave laboratuvar denilen bir yeri ziyaret ediyormuş, ayrıca iki ay önce bir tür atış testi için iki haftalığına bir yerlere gitmiş. Tatil olarak göstermiş."

"Ya," dedi Wayne ileriye işaret ederek. "Ve laboratuvar da bu yönde diye mi düşünüyorsun?"

"Olası görünüyor," dedi Wax. Bir an cebini karıştırdı, sonra takvim sayfalarını Wayne'e verdi.

O da alçak sesle ıslık çaldı. "Bugünden sonra hiç randevu yok mu?"

"Onu ben de fark ettim."

" 'Geliyorlar'..." diye okudu Wayne.

Wax başıyla onaylayarak mektupları çıkarırken Wayne'e takvim sayfalarına bakmak için zaman verdi. Burada ışık çok iyi değildi ama 'zgaraların arasından gelen güneş ışığında yeteri kadar görebiliyordu. İki mektubu tekrar okudu, biri tam anlamıyla suçluluk kanıtıydı, diğeriyse sohbetle doluydu. Ne...

Hay pas tutası. "Wayne," dedi Wax gazete editöründen aldıkları mektubu kaldırarak. "Bu, sahte."

"Ne? Öyle mi?" Wayne mektubu aldı. "Nereden biliyorsun?"

"Bütün bunlar başlamadan önce güya bu mektubun yazarı olan

Venis Hasting'e işaret eden bir skandalin araştırması üzerinde epey bir zaman harcamıştım. Diğer senatörlere rüşvet verdiğini kanıtladım. İddiamızı öne sürmek için Steris ve ben ondan elde ettiğimiz mektupları doğrulatmıştık. Pas tutası. Üç farklı el yazısı uzmanına gittim ve onlarda Venis'in çizgilerinin belirgin dönme şeklinden özellikle bahsetmişlerdi. Ki bu mektuptakiler doğru değil." Gözlerinin iyice açıldığını hissetti, "işte bu... Ondan öyle yapıyor..."

"Birader," dedi Wayne. "Daha net olman lazım. Çünkü ne dediğin belli değil."

"Telsin," diye açıkladı Wax. "Havza'nın kontrolünü ele geçirmenin bir yolunu bulması ve Muhtariyet'e burayı yönetebileceğini kanıtlaması gerekiyor. Ben Elendel'i patlatmanın bunu nasıl başaracağını merak ediyordum."

"Önündeki bir sürü engeli ortadan kaldırır."

"Evet ama diğer şehirler böylesine bir canavarlığı yapan birini asla takip etmezler." Wax sahte mektubu gösterdi. "Telsin, ElendePİ patlatanı iddia etmediği sürece. Bombayı yapanların Elendel'in içindeki senatörler olduğuna işaret eden sahte mektupları olmadığı sürece. Doğru belgelerle kazara kendi kendilerini patlatmışlar gibi gösterebilir." "Vaaay, işte bu kurnazcaymış," dedi Wayne. "Bombanın imaların bazı ayrıntılarını da enkazdan 'kurtarabilir', böylece Bilming'in de 'istemeye istemeye' Havza'yı Malvvishlerden koruyacak teknolojili erişimi olur. Harap olası... Elendel'i ortadan kaldır. Havza'yı birleştir. Gezegenin üzerinde hâkimiyet kur. Müthiş plan."

Bir parça daha yerine oturdu. Gave'in Venis Hasting'le olan gerçek mektupları bile şimdi mantıklı gelmişti. El yazısı örneklerine ihtiyaçları vardı, valiyle senatör arasındaki dostça mektuplar da bunun içindi.

"Ya bugünden sonra randevu olmaması?" diye sordu Wayne. "Görünüşe göre zamanımız korktuğumuzdan bile daha az."

"Bu laboratuvarı bulmalıyız," dedi Wax tekrar kanalizasyon tünelinde *ilerlemeye* başlayarak. "Ve bombanın orada olmasını umut etmeliyiz."

Wayne de başını sallayarak ona katıldı. Gave'in malikânedeki randevularının aralarında laboratuvara gidip gelmek için on beşer dakikalık süreler vardı, o yüzden fazla uzakta olmayacaktı.

Yürürlerken Wax kendini gittikce daha da fazla endiselenirken

"Ee..." dedi Wayne. "Valinin ofisindeyken... güzel bir masası var mı, dikkat ettin mi?"

"Oldukça güzel masa vardı," dedi Wax. "Neden?"

"Sen de..." Gümüş Ev'den tarafa doğru başını salladı. "Dediğimi yaptın mı?"

"Koltuğuna osurup osurmadığımı mı soruyorsun"

"Hı hı."

"Wayne. Elbette ki hayır."

Çamurun içinden biraz daha yürüdüklerinde duvarlara çizilmiş geniş, dev gibi Terris usulü V desenlerine bakılırsa çocukların aşağı indikleri bir yer buldular.

"Tamam," dedi Wax nihayet, çok uğraşsa da görmezden gelmeyi başaramayarak. "Böyle bir şey yapacağımı aklın nasıl alıyor? Hadi kafana yattı diyelim, böyle istek mi olur? Kim yapar bunu?"

"Kimse," dedi Wayne. "Yapmaman iyi olmuş. Standartlarımızı düşürmeyeceksin, anlarsın ya. Özellikle de böyle zamanlarda. İşler çok ciddi. Bombalar şehirleri tehdit ediyor. Patlama yüksek ihtimalle bugün. Lakaytlık için zaman yok."

Durakladı.

"Ama..." diye devam etti. "Ben orada olsaydım ve o süslü koltuğu görseydim... Eh, ben o koltukları seviyorum, biliyon di mi? İyice arkaya yatan türden oluyorlar, tamamen deri kaplı ve destek olacak kadar sert ama rahatsız etmeyecek kadar yumuşak.

"Aklımdan bir an için, 'Vay be, amma süslü koltukmuş,' diye geçebilirdi. Ve arka tarafta çıkacak bir fırtınanın sesi farklı olur mu diye merak edebilirdim. O kusursuz deriden konturlarının arasına biraz konsantre Wayne özü katsam ne olurdu? Normalden farklı gelir mi? Çatalın..."

"Bu kadar yeter. Lütfen."

"Ha, tamam. Peki."

Biraz daha ilerlediler ama sözlerindeki bir şeyler... Wax bir kere daha aklına getirmemeyi denedi ama...

"Wayne," dedi en sonunda gözlerini kapatarak, konuşmaya devam ettiği için kendi kendine kızıyordu. "Benim de evdeki çalışma odamda tam olarak öyle bir koltuğum var."

"Evet, var," dedi Wayne ciddi bir şekilde. "Olduğunu biliyorum."

Hay lanet olası. "Wayne. Acaba hiç..."

"Wax bütün şehir tehlike altında, unuttun mu? Dikkatini lütfen buraya verir misin? Önce hükümet binalarını ateşe vermemi kafaya

taktın, ki unutmayalım sadece iki kereydi, bu alışkanlık demek değil, sadece tesadüf. Şimdi de benim kıçımdan çıkan şeylere takıldın. Önemli meselelere odaklanamaz mıyız?"

"Evet, sanırım haklısın."

"Mesela bu resimler," dedi Wayne bazı duvar resimlerine takdirle bakarak. "Annem haklıymış. Burası gerçekten güzel bir yer."

"Annen mi?" dedi Wax. "Bu sefer neden bahsettiğini bilmek istediğimden emin değilim."

"Bu sadece bana içinde kanyon geçen eski bir hikâyeyi hatırlatıyor," dedi Wayne devam ederlerken Wax'e katılarak. "Annemin anlattığı bir hikâyeydi. En son anlattığı. O yüzden iyi hatırlıyorum, anladın mı?"

"Hayır," dedi Wax. "Bu tünel nasıl bir kanyon oluyor?"

"Öyle işte," dedi Wayne alçak sesle, başka bir ızgaranın daha altından geçerlerken başını kaldırdığında güneş ışığı yüzünde çizgili bir desen yarattı. "Bugün sabahtan beri onu düşünüyorum. Kaçınılmaz, anlıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedi Wax. "Gerçekten anlamıyorum Wayne." "Eh, öyle işte," dedi Wayne. "Senin bundan haberin olmasa da. Kahraman sensin Wax ve bir görevin var. Barm. Gelmiş geçmiş en pis canavar. Sen de onu durduracaksın..." Wayne tereddüt etti. "Dikkat et. Bu kanyonda yılanlar olabilir."

"Bu bir kanalizasyon tüneli," dedi Wax. "Üstelik şehirde hiç yılan görmedim."

"Evet, çok sinsidirler," dedi Wayne. "Yılan demişken, Küme. Bizim malikâneye gittiğimizi anlamıştır."

"Şüphesiz," dedi Wax. "Hassas belgeleri kurtarmak için valinin ofisine girebilirler. Yerdeki kapağın üzerindeki halıyı geri örtemedim, o yüzden benim tüneli bulduğumu anlayacaklar."

"Hah, harika." *

"Harika mı?"

"Kanyonda bir kötü adamla kapışman gerekiyordu zaten," diye açıkladı Wayne. "En azından hikâye doğru ilerleyecekse."

"Wayne," dedi Wax. "Biz annenin hikâyesindeki bir kanyonda değiliz. Bilming'deki bir kanalizasyon tünelinin içindeyiz, patlayıcı bir cihazı bulmaya ve durdurmaya çalışıyoruz. Bizim..."

Hemen ileriden gelen bir silah sesi lafını kesti, dar tünelde yankılanmıştı. Ve bir mermi Wax'in başının yanındaki betonu vurarak taştan parçalar saçtı.

İkisi de anında eğilerek yana kaçındılar ve ilerideki tünelde hemen bir köşenin ötesinde hareket eden gölgeler gördüler. Wax tünelin döndüğü yerdeki çömelmiş iki şekli seçti. Daha önce dövüştüğü Sikkeci ile melon şapka takan kısa boylu bir kadındı.

"Vay," dedi Wayne. "Şuna bak. Hem kötü adam, hem de yılan. Aynı anda ikisi birden."

47

Marasi'nin grubu dikkatlice İkizRuh'un merdivenini kullanarak olaysız bir şekilde asansör boşluğunun dibine ulaştı. İniş yavaşlarken kırmızı-pembe tozlar etrafında dökülüyor, minik zerreleri sık sık etrafındaki havada buharlaşıp gidiyordu. Büyük ihtimalle Marasi'nin saçlarının içine de biraz saçılmışlar, soğuyan küller gibi için için orada tütüyorlardı.

Büyük yük asansörünü boşluğun dibine sıkıca yerleşmiş olarak buldular. İkizRuh merdivenini üçünün de yan yana inebilecekleri bir şekilde yanlara doğru genişletti. Sonra Marasi asansörün tavanını ayakkabısının ucuyla denedi. Katı, sağlam metaldendi. Dikkatli bir şekilde ağırlığını üzerine verdiğinde bükülmedi bile. Diğerlerine başını salladı, onlar da ona katıldı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Marasi.

"Giriş kapağı," dedi Marasi diğer köşede olduğunu görerek. Yavaşça açtı. Asansörün ön kapısı açıktı ama bu açıdan pek bir şey göremiyordu. İkizRuh'a gelmesi için elini salladı. "Aşağıda nöbet tutan kimse var mı, görebilir misin?"

Gül taşından ince bir çizgi cevabı buldu.

"Silajana iki nöbetçi görüyor," diye fısıldadı İkizRuh. "Tüfekli bir adam ve bir kadın. Açık asansör kapısının karşısındalar, doğal taştan bir duvarın yanında duruyorlar. Görünüşe göre gerçekten bir dizi tünel ve mağaraya ulaşmışız.

"Nöbetçiler dikkatli görünmüyor ve şu anda asansöre değil, birbirlerine bakıyorlar. Onları ruhlarını bu hayatlarında yaptıkları yanlış

seçimler üzerinde düşünmeleri için eterlere göndermeyi deneyeyim mi?"

"Marasi sessiz olmak istiyor İkizRuh," dedi Ayışığı. "O fazla gürül tülü olabilir."

"Ben bunu halledebilirim," diye fısıldadı Marasi. "Görebilmem için beni delikten biraz aşağı sarkıtabilirsen faydası olur İkizRuh."

İkizRuh Marasi başını asansörün içine uzatırken ona destek olması için kristallerden küçük bir kafes oluşturarak itaat etti, saçları aşağı sarkmıştı. İki nöbetçi birkaç büyük kasanın arasında dikiliyor, farklı kutulara sırtlarını yaslamış şekilde birbirlerine bakıyorlardı. İkizRuh haklıydı. Etraflarına dikkat etmiyorlardı. Hatta flört ediyormuş gibi görünüyorlardı. En azından adam kendi esprilerine kıkırdıyor ve kadın da etkilenmemiş gibi yapmaya çalışıyordu.

Marasi belindeki keseden Allomantik el bombalarından birini sonra da olta ipini çıkardı. El bombasını doldurdu, sonra bekledi ve adam nihayet kadını güldüren bir şey söylediği zaman ödüllendirildi. Dikkatleri iyice dağılmışken Marasi yere dokunur dokunmaz çalışmaya başlayan bombasını fırlattı. Birbirlerine odaklanmış olan iki nöbetçinin etraflarında zamanın yavaşlamış olduğunu fark etmemelerini umuyordu.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Marasi olta ipini elinde tutarak. "Gidelim."

Bir gümlemeyle asansörün içine indi. Ayışığı daha sessiz bir şekilde takip ederek yere atladığı zaman öne doğru ilerledi. Basamağı olan gül taşı bir sırığın üzerinde duran İkizRuh da mağrur bir şekilde alçaldı. Zemine indi, sonra tökezledi ve elini asansörün duvarına ko
yarak destek aldı.

Üçlü tüneli başka nöbetçilere karşı kolaçan etti, kimse yoktu ve sıcakta betonun üzerindeki titreşen havaya benzeyen yavaşlık baloncuğunun zar zor görülebilen kenarına dokunmamaya dikkat ederek dışarı süzüldüler.

İki nöbetçi orada donmuş olarak kaldı. Kadının gülerken gözleri kapanmıştı ve ona odaklanmış olan adam da sırıtıyordu. Marasi gözünün ucuyla bulanıklıkları yakalamayacağını umdu. Yakınlarda tüneli kesen başka bir tanesinin içinde saklandılar, Marasi olta ipine asılarak el bombasını sertçe çekti ve yavaşlık baloncuğu yok oldu.

Kadın nöbetçinin kahkahası kasaların arasında yankılanırken Marasi bombasını havada yakaladı. Bekledi, gergindi. Görülmüşler miydi? Nöbetçiler kahkaha sesinden bombanın taşlara çarpma sesini duyabilmişler miydi?

Konuşmaları sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Marasi rahatlamayla diğerlerine başını salladı ve şimdi içinde oldukları tünelden sessizce biraz daha ilerlediler. Duvardaki kalın bir kablonun üzerindeki bir dizi madenci feneri tarafından aydınlatılıyor, sırayla giden karanlık ve aydınlık bölgeler yaratıyordu.

°jyi işti," diye fısıldadı Ayışığı Marasi olta ipini tekrar sararken. "Şimdi gidebileceğimiz tek bir yol var. Bu tünelden ileri."

Marasi başıyla onayladı.

"Ben böyle fazla savunmasız hissediyorum," diye fısıldadı İkiz-Ruh. "Daha fazla nöbetçiyle karşılaşabiliriz."

Marasi de aynı fikirdeydi ama yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Önceki gün Wayne'le birlikte girdikleri tünellere epey benzeyen bu tünelden devam ettiler. Pürüzsüz antik kayalarla çevriliydi, ara sıra patlayıcı silah testleri sırasında tavandan düşmüş olan enkaz parçaları vardı. Patlamaların bazıları test olarak değil, tünelleri ve mağaraları birleştirmek için kullanılmış da olabilirdi.

İleriden konuşma sesleri yankılandı. Marasi arkalarındaki uzun ve açık tünele bir bakış attı, sonra karanlık bölgelerden birinde birkaç büyük kaya parçası gördüğünü düşündüğü ön tarafa doğru işaret etti. Marasi ve Ayışığı hızla gölgelerin içine dalarken İkizRuh verdiği söze rağmen geride kalmıştı.

Tünel ileride kavisli olduğu için konuşanlardan hiçbiri henüz görünmüyordu. Marasi bir parça enkazın arkasında çömefdi, Ayışığı da ona katıldı. Taş parçaları çömeldiği zaman sadece dizlerine kadar yükseliyordu ama hiç yoktan iyiydi. Gergin şekilde elinden gelenin en iyisini yapan ikizRuh'a el salladılar, yanlarına geldiği zaman tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Sonra elinden taşlar büyümeye başladı. Etraflarında kavis çizerek yükseldi, her zamanki gül taşından daha koyu renkliydi. Her ne kadar hâlâ pembe olsa da, gölge rengini gizliyordu. Sırt çantasından uzunca su içti, sonra İkizRuh'un ısrarıyla yapabildikleri kadar yere yattılar ve gül taşı yayılarak üzerlerini kapladı. Öndeki küçük bir kısım dışarıda neler olduğunu seçebilmeleri için açık kalmıştı.

Devriye gezen bir grup asker köşeyi döndü. Sadece beş kişi vardı ama durup lord valinin ziyareti hakkında konuşurlarken Marasi gizlendikleri için memnundu. Sonra ayrılarak ters yönlere gittiler. Bir devriye asansöre doğru geri giderken saklandıkları yerin tam yanından geçti. Aşağı bakmadılar bile.

Yine de tünel tekrar sessizleşene kadar Marasi'nin kalbi gümbür

gümbür atmaya devam etmişti ve sonra fısıldama riskine girdi. Siz ikiniz kesinlikle boş değilsiniz."

"Teşekkür ederim leydim," dedi İkizRuh.

"Bu Hayaletkanların üyelerinin yeteneklerinin sadece ufak bir kısmı," diye belirtti Ayışığı. "Sana göstereceklerimiz karşısında hayrete düşeceksin."

"Bir ihtimal tabii," dedi Marasi. "Ama ne olduğunuzu, ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Eh, o kadarını açıklaması kolay," dedi İkizRuh. 'Bizim uç gen ilkemiz var."

"Scadrial'ı korumak," dedi Ayışığı, gül taşından kabuk ufalanmaya başlarken.

"Ama ikiniz de buralı değilsiniz," diye fısıldadı Marasi.

"Doğru " dedi İkizRuh. "Ama benim vatanım artık benim turum için yaşanabilecek bir yer değil. Lord Kelsier'e eninde sonunda karanlık etere karşı yapacağım savaş için müttefik ve kaynak elde etme fırsatı için katıldım. Ve bu gezegenin güvenli ve bozulmamış olara kalması da değerli bir hedef."

"Ya sen?" diye sordu Marasi Ayışığı'na. "Sen de mi evine done-

niyorsun?"

"Dönemiyorum," dedi Ayışığı. "Ama o kadar da umurumda değil. ten Hayaletkanlar'ın belli bir düşmanını gözlüyorum. Dahası ben sıran severim." Başıyla ileri doğru işaret etti.

Devam ettiler ve başka gelen kimsenin olmadığından emin olmak çin köşenin arkasını kontrol ettikten sonra Marasi Ayışığı'na fısıldadı. Öbür iki ilke ne?"

"Bildiklerimizi birbirimizle paylaşıyoruz," dedi Ayışığı. Bir ekibin çinde sır olmaz. Kelsier'e sorduğun zaman o bile sana kendi plan arı anlatıyor. Ama sırları onun izni olmadan hiçbir şekilde örgütün dışındaki birileriyle paylaşamazsın."

"Ya üçüncüsü?"

"Birbirimize güveniyoruz," dedi İkizRuh. "Biz bir ekibiz. Bir aileyiz. Bize katılırsan hiçbir şekilde başka bir Hayaletkan'a karşı bir hareket yapmamaya kati bir şekilde yemin ediyorsun. İç çekişme yok. İhanet yok. Birbirine karşı numara çevirmek yok. Kaynak ya da nufuz için didişmek yok."

"Bunu çok ciddiye alıyoruz Marasi," dedi Ayışığı. Ve senin davranış tarzın, bir ekibin parçası olarak gösterdiğin tavır sana gelmemizin ana sebeplerinden biri."

Wax'e gitmemelerinin sebebinin de bu olduğunu ima ediyordu. Marasi bu iki fikri düşünürken devam ettiler. İkincisini kolaylıkla kabul ediyordu. Birbirlerine karşı hareket etmemek. Grubun başka bir üyesinin amaçlarını ya da görevini baltalamamak. Bu kulağa muhteşem geliyordu. Başka polis memurları yüzünden Marasi çok kere işini düzgün yapamamıştı.

Ama diğer ilke... Gruptan olmayanlarla bilgi paylaşmamak? İşte bu Marasi'nin içine hiç sinmiyordu. O, Elendel şehrinin bir görevlisiy- di. Hayaletkanlar'a katılmak... başka bir ülkeye sadakat yemini etmeye benziyordu.

Ama bildikleri sırlar... yaptıkları işler... Marasi eğer Hayaletkanlar'a katılırsa bir daha zamanını adi suçlularla uğraşarak boşa harcayacağını hiç sanmıyordu.

Bir kavşağa yaklaşırlarken bu düşüncelerin hepsini şimdilik bir kenara bıraktı. En sağ tünel özellikle iyi aydınlatılmıştı. Orada tünelin yan duvarları boyunca iki uzun ve ince yapı inşa edilmişti. Yol bunlar sanki bir sokaktaki dükkânlarmış gibi aralarından devam ediyordu.

Bu tünele köşeden bir göz atan Marasi iki binadan birinin cüsseli adamlar tarafından korunduğunu gördü. Lord valinin korumalarıydı. Ama iki adamın dikkati başka yerdeydi, içerideki biriyle konuşuyorlardı. Bu da Marasi'ye bir fırsat vermişti.

Eğilip önden giderek köşeyi döndü ve en sağdaki binayla arasındaki kısa mesafeyi aştı. Korumalar konuşmalarını bitirir ve kapıyı kapatarak nöbet tutmaya geri dönerken diğer ikisi de Marasi'ye katıldı.

Üçünün birlikte saklandıkları binanın bu kısa kenarındaki bir pencere Marasi'ye gizlice bir bakış atma şansı verdi. Ve işte oradaydı, Lord Vali Gave Entrone hemen içerideydi. Resmî bir smokin giymiş, saçlarını yağlı bir şeylerle geriye yatırmış, bir masada oturuyordu. Ondan başka kapının yanında duran iki koruma daha vardı. Beyaz laboratuvar önlükleri giyen dört kişi Gave'in masasının yanında büzüşmüştü, bir tanesi ona içecek bir şeyler veriyordu.

Marasi Gave'in kambur duruşunu fark ederek kaşlarını çattı. Lord vali... bitkin görünüyordu. Polis merkezinde olduğundan daha az buyurgan ve kendini beğenmişti.

Başını salladı. "O bombayı ateşleyebilmesinin ihtimali sence ne kadar?" diye sordu, içeriden sesi boğuk geliyordu ama anlaşılırdı. "Bu durumu gerçekten kurtarabilir mi?"

"Bu... benim alanım değil efendim," dedi bilim adamlarından biri. "Ben mühendis değilim."

•İsin buraya geldiğine inanarrayorum," dedi Gave sesi yumuşaya-
„* t katıldığım zaman... hiç aklıma bile... Geldiler mİ?"

"Neredeyse," dedi bir bilim kadını.

"Kac kişiler?" diye sordu Gave.

"Cok " diye cevap verdi kadın. "Altın derili ve parlayan kırmızı gözlü askerlerden bir ordu. Efendim, doğru mu? Onlar gerçekten...

Gave masayı yumrukladı. "Benim kontrolde olmam gerekiyordu. Onun başarısız olması ve yerini benim almam gerekiyordu/'

"Alacaksınız efendim," dedi bilim adamlarından biri. Eğer bom bayı işlevsel hâle getiremezse Muhtariyet onu öldürecek.

"Ama bütün pas tutası Havza'yı işgal edecek," ded, Gave elleriyle yüzünü örterek. "Belki de dünyayı. Lanet olsun. Böyle olmaması gerekiyordu..." İçkisini kafasına dikti ve ayağa fırladı.

Marasi diğerleriyle bir bakıştı. Eğer Telsin Havza'yı k ° ntro'e^ ' leceğini kanıtlamayı başaramazsa Muhtariyet'.n bir tur buyuk saldırı yapmayı planladığın, biliyorlardı. Görünüşe göre Gave de buna yardım etmekle görevlendirilmiş olabilirdi. _ .

Eğer yukarıda yıkıcı bir savaş başlarsa bir sığınak olarak bu mağaraların elinde olması Gave için faydalı olur, diye duşundu. *Yiyecek stoklarını da açıklar.* .

Bir tür işgalci ordusu mu vardı? Marasi Yüzcanl. M.les can verirken altın ve kızıllı askerlerden ne kadar huşu içinde bahsettiğin, hatırladı. Pas tutası. c .

"Sığınakta kendi askerlerimizden kaç tane kaldı? diye sordu Ent-

İki birlik," dedi liderleri gibi görünen bir bilim kadını. Beyaz laboratuvar önlüklü ve kalın gövdeli bir kadındı.

"Metalsoylu?" diye sordu Entrone.

"Hiç yok " dedi kadın. "

"O kadın beni kasten zayıf durumda bırakmaya çalışıyor dedi Entrone. Volta atmaya başladı. "Bense en kotu ihtimal gerçe eşme sin diye ona destek olmak zorunda kalıyorum. Işın bu kadar ileri gitmesine izin verdiğime inanamıyorum. O yabancı askerler, kontrol etmek için askerî bir kuvvete ihtiyacımız var.

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu bilim kadın,

"Bilmiyorum," dedi Entrone elini başına koyarak. Ben külleri yo netmek istemiyorum. Pas tutası, Edvvarn'ın planlar, herzamandaha üstündü. Telsin'in aptal bombasının yerine onları takıp etmek için bastırmamız gerekirdi."

“Evet lordum,” dedi Önlüklü. “Edvvarn’ın planlarından bahsetmişken, siz... testi uygulamamızı istiyor musunuz?”

Vali devam etmesi için elini salladı ve böylece Önlüklü de iki yardımcısını odanın uzak kenarındaki taş duvara gönderdi. Marasi taşın içine takılmış olan kalın kapıyı fark etmemişti, dayanıklı bir ahşaptan yapılmıştı ve üzerinde sağlam kilitler vardı.

Yardımcılar bunları açarak kapıyı aralayıp yaklaşık yirmi kişiden oluşan, karanlıkta büzüşmüş bir grubu ortaya çıkardılar. Farklı türlerde giysiler giyiyorlardı; bazıları pahalıydı, diğerleriyse sıradan iş kıyafetleriydi. Hepsi dağınık ve kırışıktı. Tabancalarını çeken yardımcı bilim adamları yırtık bir gece elbisesi giyen, makyajı akmış, ince bir kadını seçip çıkardılar. Direnmemişti bile, üstünkörü bir itirazdan fazla bir şey yapamayacak kadar bitkin görünüyordu.

Kapı tekrar kilitlendi ve bilim adamları kadını bir masanın üzerine yüz üstü bağladılar. Sonra bir tanesi uzun ve ince gümüşi bir kazık çıkardı. Marasi bir ürperti, sonra mide bulantısı hissetti. Bu bir...

Hay Harap. Bir Allomanser mi yapıyorlardı? Ölüm’ün ona verdiği kitapta nasıl olduğunu okumuştu ama hiçbir zaman kendi gözüyle görmeyi istememişti.

Önlüklü bir defter çıkardı. “Edvvarn’ın bulduğu tekniği ayırt etmeyi başardığımıza inanıyoruz,” dedi. “Hatta geliştirdik bile. İşlem çok ince bir kazık ve garip bir şekilde doğru zihniyeti gerektiriyor lordum.”

“Zihniyet mi?” diye sordu Entrone.

“Ne yaptığınızı ve sebebini bilmeniz gerekiyor,” diye açıkladı kadın. “Çalışırken bir Emir fısıldamanın da faydası oluyor, gerçi bunun ille de gerekli olmadığını bulduk. Numunenin travma geçirmiş olması da yardımcı oluyor.”

Önlüklü’nün başını sallamasıyla yardımcıları uzun kazığı kadının sırtının üst kısmındaki bir bölgeye sapladılar. On beş santimlik bir iğneyle dikiş atıyor gibiydi. Zavallı kadın acıyla inledi ve işlemi yapan bilim adamı kendi kendine bir şeyler mırıldandı, sonra iğneyi yavaş yavaş kadının derisinin içinden geçirdi. Sanki bir takı takmak için iki delik açıyor gibiydi. Kadın işlem tamamlanırken daha yüksek sesle çığlık attı.

Kazık deriden çıkar çıkmaz delikler kanamaya başladı. Kadın sessizleşti, bilim adamı kanlı kazığı yıkadı ve Önlüklü’ye verdi, o da hızla bunu bir makineye takılı olan bir çözeltinin içine attı ve inceledi.

“Kabaca yüzde beş Kuşamlı,” diyerek Entrone’a rapor verdi. “Gördüğünüz gibi numune hâlâ hayatta. Biz özetle ruhun bir parçasını ayırdık ve metalin içinde depoladık.”

Dur.

Kadını öldürmeden mi bir kazık yapmışlardı?

Bunun imkânsız olması gerekiyordu. Tamam, Marasi Ölüm'ün kitabını Wax kadar ayrıntılı olarak incelememişti ama Hemalurji'nin her zaman kurbanını öldürdüğünden oldukça emindi.

"Ee?" dedi Entrone. "Fark ettin mi bilmiyorum ama ben bu insanların ölmesini ya da yaşamasını pek de umursamıyorum. Onları öldürmeden kazık yaratmanın bir anlamı yok. Çok büyük sayıda Metalsoyluya ihtiyacımız var. Muhtariyet'i bu etkileyecek. Bu gezegenin yakılması gereken bir yer değil, bir kaynak olduğunu anlamasını sağlayacak."

"Ah, lordum" dedi kadın. "Bu kadın Metalsoylu değil. Biz sıradan bir insanı kullanarak bir kazığı az biraz Kuşamladık. Bütün insanlar varlığımızın temeli olarak Harap ve Muhafaza tarafından Kuşamlanmıştır. Ve Pareler tarafından yaratılışımız sırasında fazladan bir parça Muhafaza ile kutsandık. Biz bunun bir kısmını alıyoruz.

"Elde ettiğimiz yüzde kişiye göre değişiyor. Biz genetik olarak bir Metalsoylu olmalarının ne kadar olası olduğuyla bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz. Ama eğer güçler kişide ortaya çıkmamışsa o fazladan kısma ihtiyaçları olmuyor. İşlevsiz oluyor. Biz sadece o kısmı ayırıyor ve bir kazıkta kullanıyoruz. Bir kazığı tam olarak Kuşamlamak yirmi ila otuz kişi gerektiriyor."

"Ama o kazıklarla Allomanser yapabiliyor musunuz?" dedi Entrone. "Anahtar nokta bu."

Bilim kadını diğerlerine bir baktı. "Efendim, bu muhteşem bir sonuç. Araştırmalarımız için müthiş bir..."

"Bana Allomanser yaratabilir misiniz?" diye hesap sordu Entrone. "Şimdi. Bugün. Muhtariyet'e göstermek için."

"Hayır," diye itiraf etti Önlüklü. "Bunu belirli bir Metalsoylu kutsamasına dönüştürmek için bir şekilde ayarlamak gerektiğini düşünüyoruz. Bunun üzerinde çalışıyoruz. Birkaç kişide bu kazıklardan bir tanesini kullanarak kısa bir süre için bir gücün ortaya çıkmasını sağladık ama kısa süre içinde kayboluyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Entrone. "Bunun anlamı Edvvarn ın buradaki Topluluk projesinin hâlâ değerli olduğu." Kollarını kavuşturarak tekrar bitkin göründü. "Ama şu anda Muhtariyet'e göstermek için elimizde bir şey yok. Ordusuna yol açmak zorunda kalacağım. Bunu yapmak zorunda kalacağım. Geri kalan bütün sadık üyelerimize haber verin, doğrudan Telsin için çalışmayanlara. Mağaralara gelsinler."

“Ama...” diye başladı Önlüklü.

“Telsin’in planını uygulamasını bekleyeceğiz,” dedi Entrone. “Ona her fırsatı vereceğiz. Ve sonra... sonra eğer işe yaramazsa...”

“Sağ kalacağız,” dedi Önlüklü.

“Sağ kalacağız.” Entrone kendi kendine başını salladı. “Dikeyselliği görmek için Topluluk’a gidiyorum.” Elini odanın arka tarafındaki hücreye doğru salladı. “Onlar çok fazla şey duydu ve gördü. Bu bir zaaf. İdam edin.”

“Emredersiniz lordum,” dedi Önlüklü. Entrone içerideki iki korumayı geride bırakarak gitti ama tüneldeki ikisini yanına alıyordu. Kapıyı çarparak kapattığında çelimsiz binanın sallanmasına neden oldu. Neyse ki dışarıda öbür yöne döndü ve yürüyerek Marasi ve ekibinin önünden geçmek yerine mağaraların içlerine doğru ilerledi.

“Bana invel gazı getirin,” dedi Önlüklü, odadaki yardımcılarına. “Bu mahkûmlar için acısız bir son olacak. Fion, sadık üyelerimize mağaralara geri çekilmelerini söyle. Ailelerini getirebilirler ama başka bir şey almasınlar. Birincil öncelikli bir tahliye emri. Bir tatbikat değil.”

Yardımcılardan bir tanesi bütün gücüyle koşarak gitti, o da mağaraların içlerine doğru ilerliyordu. Diğerleri odanın yan tarafındaki dolapları kurcalamaya başladılar. Marasi ve iki Hayaletkan gölgelerin arasında çömelerek fısıldaştı.

“Bu bilgiyi Kelsier’e ulaştırmamız gerek,” dedi Ayışığı. “Yeni bir kazık yapma yöntemi her şeyi değiştirir.”

“Hâlâ vahşilik,” diye fısıldayarak karşılık verdi Marasi. “Birinin ruhunun bir parçasını çalmak onu öldürmekten daha iyi olabilir ama bunun ahlaki açıdan kullanabileceğimiz bir şey olduğundan şüpheliyim.”

“Anlamıyorsun,” dedi Ayışığı. “Eğer ruhların ham gücünü kullanarak Metalsoylu yaratmaya biraz olsun yaklaşmışlarsa, yaptıkları testlerin sonunda ne kadar geçici olursa olsun bir Allomanser oluştuysa... Marasi, bu ruh yerine saf Kuşam kullanarak kazıklar yaratmanın bir yolunu bulmaya varabilir.” İçindeki parlayan kavanozlara işaret ederek hafifçe sırt çantasına vurdu.

Harap olası. Kazık yaratmanın mekanik bir yöntemi mi olacaktı? Malvvishlerin madalyonlarının yaratılması bile Metalsoylulara ihtiyaç duyuyordu. Eğer Ayışığı’nın ima ettiği şey doğruysa, bu her şeyi gerçekten değiştirirdi.

“Şu an için Silajana bize gezegenin kendisinin tehlikede olduğunu hatırlatıyor,” dedi İkizRuh. “Eğer o işgal olursa bu bilgiyi Lord

Kelsier'e götürmenin bir anlamı olmaz. Entrone'u takip etmeli ve Muhtariyetin planlarını bozmanın bir yolunu bulabilir miyiz diye bak-

^Marasi köşeden tünelin daha da ilerisine baktı. Gizlice geçebilirlerdi. Ama o odadaki insanlar öldürülmek üzereydi...

"Mahkûmlara yardım etmemiz gerekiyor," dedi Marasi.

"Şu anda birkaç hayatın anlamı yok," dedi Ayışığı. "Devam etmeliyiz. Bizim yolumuz bu."

"Benimki değil," dedi Marasi. "Ben bir polis memuruyum. Bir grup insanı ölüme terk edemem. Dahası çok şey duyduklarını söylediler. Bize faydalı olacak bir şeyler biliyor olabilirler.

Ayışığı ve İkizRuh birbirlerine baktılar.

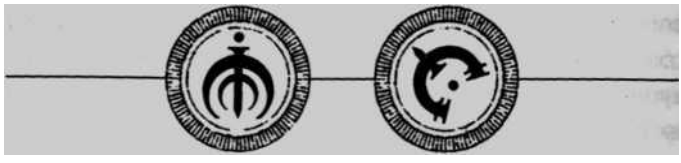
"Ben onlara yardım edeceğim," dedi Marasi. "Sadece iki tane koruma var. Onları kolayca durdurabiliriz. n

"Eğer herhangi bir şey ters giderse herkesi alarma geçirebilir, dedi Ayışığı. "Tek bir silah sesiyle...

Marasi tereddüt ederek riskleri tarttı. Aptalca olabilirdi, bunu kabul ediyordu ama insanları öldürülmeye terk etmek için polis olmamıştı. Doğrulup kalktı. "Bu alacağım bir risk. Benimle misiniz, yoksa tek başıma mı yapacağım?"

Diğer ikisi de ayağa kalktı. "Çabuk olalım o zaman," dedi Ayışığı.

48

Steris bir yangında ilk kaçan yaratıkların fareler olduğunu duymuştu. Onlar alevler kontrolden çıkmadan önce dumanın kokusunu alabiliyorlardı, bu nedenle bazı ender durumlarda fareleri izleyerek yaklaşan tehlikenin erken bir işaretini görebiliyordun.

Şimdi düşüncelerini toplar ve diğer senatörlerin kaçış yollarını hazırlamalarını dinlerken yaptığı şey de buydu. Leydi Gardre'yi izliyordu, Steris'in neredeyse kesinlikle Küme üyesi olduğundan emin olduğu kadın. Gardre şehirde kaldığı sürece zamanları var demekti.

Ama TenSoon'un Bantlar'la geri dönmesini beklerken dakikalar uzadıkça şüphe duymaya başladı. Belki Gardre değildi. Belki asıl casus yardımcılardan birisiydi ve çoktan kaçmıştı. Belki Küme'nin hükümetin üst kademelerinde hiç casusu yoktu. Belki...

Bir yardımcı aceleyle odaya girdi ve Leydi Gardre'nin yanına geçerek kulağına fısıldadı.

"Aa," dedi Gardre. "Bununla ilgilenmem gerekiyor." Ayağa kalkarak ceketini düzeltti. "Birazdan geri döneceğim."

Steris dönmeyeceğini biliyordu. Onun gidişi şehrin şu anda tehlike içinde olduğu anlamına geliyordu. Dışarı çıkarken TenSoon'un yanından geçti, diğerlerinin dikkatlerini kandra üzerine çekmişti. Farkında değillerdi.

"Şimdi bakalım bunlar nasıl çalışıyor," dedi Adawathwyn masanın etrafından uzun adımlarla dolaşarak TenSoon'a doğru giderken. "Bantları bana verin. Ahenk'in yolundan yürüyecek ve şehri kurtaracağım! Ben Metalsoyluyum, bir zihin Ferukanıyım. Buraya atılan

bomba her neyse onu bütün bir gezegenin gücüyle İtip uzaklaştırabilirim! Ya da Bilming'e uçabilir ve o vicdansızların dersini verebilirim!"

Yüzü maskesinin arkasında gizli olan Elçi Daal öne çıktı. "Bunun bir müzakere olması gerekir. Bantların kullanılmayacağına söz vermiştiniz."

"Hayati ihtiyacımızı görüyorsunuz Elçi," dedi Steris. "Bizi kurtarabileceği hâlde ölmemizi beklemiyorsunuz herhâlde?"

"Muhakkak ki siz Kuzeyliler söz vermenin anlamını biliyor olmalısınız," dedi Daal maskesindeki deliklerin arkasından Steris'e bakarak. "Bantların bize geri verilmesi konusunda pazarlık etmek için yetkim var." Ellerini masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi ve doğrudan irkilerek geri çekilen valiye baktı.

"Eğer siz Bantları kullanacaksanız, o zaman ben de bundan sonra bizim seçeceğimiz bir felakette kullanılmak üzere bize teslim edilmelerini talep ediyorum. Bir uzlaşma, hı? Eğer savaştan kaçınmak ayrıca Bantları kullanmak istiyorsanız, tek çözüm bu. Siz şimdi kullanacaksınız. Sonra da biz kullanacağız. Anlaştık mı?"

Odadaki bütün gözler TenSoon'a döndü. Anlaşmayı kandralar tasdik etmiş ve emanetin koruyucusu olmuşlardı. Görünüşe göre diğerleri onun bu kararı verebileceğini düşünüyordu ve Steris'in de TenSoon'un ellerindeki bir arabulucuya en yakın şey olduğunu kabul etmesi gerekirdi.

"Ahenk meşgul," dedi TenSoon. "Ama zamanımız kısıtlı. O yüzden eğer insanlar bunu onaylıyorsa ben de kabul edeceğim. Havza şu anda Bantlar'ı kullanabilir. Ama Malvvishlere geri verilecekler."

"Tamam," dedi vali. "Eğer şehri bu kurtarabilirse... kabul ediyorum."

Bu bir pazarlığa girmek için en ideal durum değildi ama Steris tam olarak ne kadar fena kazıklandıklarını merak etti. Daal bunu istediğini elde etmek için kusursuz bir fırsat olarak görmüş olmalıydı. Yine de hâlâ neden TenSoon'un bunun işe yarayabileceğini düşündüğünü anlamıyordu. Evet, Bantlar bir kişiyi güçlü bir Metalsoylu yapıyordu ama Daal sanki kendi başlarına savaş kazanabilecek bir şeymiş gibi davranıyordu ve TenSoon'un yüzünde de bu dalgın bakış vardı. Steris'in bakışına karşılık verdi.

"Ne oldu?" diye sordu Steris.

"Biz bazı Metalsoylu güçlerinin hepsini birden kullanarak cisimleri çok büyük mesafeler boyunca aktarmanın bir yolu olduğuna inanıyoruz," diye fısıldadı. "Bu Ahenk'in de henüz anlamadığı bir şey. Ama

Bantlar'ın eşsiz gücünü elinde tutan birisi... bu bulmacayı çözebilir mi diye merak ediyorum."

Büyüleyici bir düşünceydi. Steris not aldı.

TenSoon Bantları göstermek için kutuyu açtı. Büyük bir mızrak başı şeklindelerdi, farklı metal türlerinden yapılmış çok sayıda şeritten oluşuyorlardı. Vali, Adawathwyn'e alması için işaret etti. Kadın da gözleri parlayarak uzandı ve dokundu. Aldı, kaldırıp bir an tuttu ve kaşlarını çattı."

"Nasıl..." dedi. "Nasıl çalıştıracağım?"

"Wax'e doğal gelmişti," dedi Steris yürüyerek yanına giderken. Tereddütle Bantları dürtükledi ve hiçbir şey hissetmedi.

Elden ele geçirerek herkesin denemesine izin verdiler. En sonunda TenSoon Bantları aldı, yüzü düşünceyle kırıştı. Arkasından dehşet geldi. "Tüketilmişler," diye fısıldadı. "Bir şey olmuş... Nasıl...?"

Güçleri olmadan Matem Bantları sadece ağır bir tarihi eserden ibaretti. Bir heykelin kırık kolu gibi.

Vali çaresizlikle inledi ve koltuğunda geriye yaslanarak gözlerini sıkı sıkı kapattı. Kurtuluşları az önce kanatlanarak uçup gitmişti. Steris neyi kaçırdığını merak etmeden edemedi. Bu hiç aklına gelmemişti. Bantlar tüketilebiliyor muydu? Nasıl? Ve kim tarafından?

Daal öne çıktı ve bir parmağıyla dokundu. "Bu, doğru," diye mırıldandı. "Ne yaptınız? Bunları gizli gizli kullanıyor muydunuz?"

"Ne?" dedi Adawathwyn. "Hayır! Onları anlaşmadan beri, yıllardır hiç görmedik!"

Daal bir eliyle Bantları aldı. "Halkıma geri döneceğim."

"Durun," dedi Steris ayağa kalkarak. "Anlaşma bu değildi."

"Değil miydi?" dedi Elçi. "Siz onları kullanma şansını elde ettiniz. Tesadüf eseri sizin bir işinize yaramadılar. Şimdi sıra bize geçmeli. Acaba Bantların çalışmasını sağlayan şey inanç mıdır diye merak ediyorum, hı? Ya da belki ben haklıyımdır ve en başından beri gizlice kullanmışsınızdır. Âlimlerimiz eğer bizi bir sahteyle kandırmaya çalışıyorsanız anlayacaklar."

Steris ona baktı ve bunun... önceden hazırlanmış bir konuşma olduğu şeklindeki belli bir hisse kapıldı. Evet. Steris sıradan konuşmalarda bile söyleyeceği her kelimeyi önceden hazırlardı. Daal'ın hareketleri ona antrenmanlı, hazırlıklı geliyordu. Ama mutlaka yanılıyor olmalıydı. Malvvish bunun için hazırlıklı olamazdı, değil mi?

Tabii Bantlar'ın tükenmiş olacağını zaten bilmiyorsa. Elendel'e bu anlaşmayı önerebilmesi için Bantları kullanmalarına neden olacak bir kriz aramak için gelmediyse. Ve sonra da

“Buna izin verebilir miyim bilmiyorum,” dedi vali.

“Engel olabilir miyiz, bilmiyorum,” diye hırlayarak karşılık verdi TenSoon. “Kabul ettiniz.”

“Ah,” dedi Daal. “Yoksa sizin Saklı Ölümsüzleriniz aslında tarafsız olabiliyor mu? İlginç. Ben inanmamıştım.”

Daal Bantlar’ın kutusunu alçak ve tehlikeli bir sesle hırlayan ama sonra bırakan TenSoon’dan aldı.

Steris garip bir yabancılık hissiyle izliyordu. Bu bir tür... Malvvish komplosuydu, Bilming’le olan gerilimden tamamen ayrı bir şeydi. Bu da bunu başka bir zaman çözülmesi gereken bir sorun yapıyordu, yok edilme tehdidi altında olmadıkları bir zamanda. Bugün Bantlar çözüm değildi. Ama burada Steris’in eninde sonunda açığa çıkarmayı isteyeceği bir sır vardı.

Elçi kapıya doğru yürüdü ama orada Bantlar kolunun altında durakladı. “Size gemime binme sözü vermiştim vali. Eğer bu şehir gerçekten hepinizin düşündüğü gibi yok olacaksa o zaman... eğer isterseniz hepiniz şimdi bana katılabilirsiniz. Sizleri güvenli bir yerde indireceğim.”

“Ben geleceğim,” dedi Adawathwyn anında. Masadaki eşyalarını kaptı.

“Belki...” dedi vali. “Belki yanılıyoruzdur. Bu tehlikeyi bir şekilde yanlış anlamışızdır...”

“Bahis sever misiniz vali bey?” diye sordu Reddi. “Çünkü ben severim. Ve belli bir adama karşı asla bahis oynamamayı öğrendim. Eğer Seherkurşun üzerimize bir bombanın çevrildiğini söylüyorsa, çevrilmiştir.”

“Şehri tahliye etmemiz gerekiyor.” Steris defterlerini masanın üzerine vurdu. “Burada planlarım var. Çeşitli farklı felaket kategorileri için şehrin tamamen boşaltılması için acil durum planları. Birkaç yıl önce boş zamanım vardı ve sıkılmıştım.”

“Eğlenmek için de bunu mu yaptınız?” diye sordu Reddi.

“Eh, ertesi yılın emlak vergileri zaten bitmişti,” dedi Steris. “İşte. Bu durum için en iyi olan plan bu. En hızlı şekilde en fazla kişiyi şehirden dışarı çıkarıyor. Ne kadar uzun zamanımız varsa, o kadar çok kişiyi kurtarırız. Bu, benim daha verimli planlarımdan biri.” Başını kaldırıp valiye baktı. “Lütfen. Gidemeyiz. Şehri korumamız gerekiyor.”

“Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye tersledi Daal kapının ağzından. Belki de valiyi kurtarmış olmanın şerefini ve politik kozunu

Vali Varlance Steris'e baktı. Sonra kapıdan dışarı fırlarken cübbeleri savrulan Adawathwyn'e. Diğer senatörler de takip etmek için acele etti.

"Sen bu şehrin liderisin," dedi Steris valiye alçak sesle. "Bütün bu ülkenin. Halk tarafından onları temsil etmek için seçildin. Mümkün olduğu kadar fazlasını kurtarmak için senin otoritene ihtiyacım var. Daha sonra kaçman için zaman olacak. Şimdi bu şehri kurtarmama yardım et."

"Senin... gerçekten de bir planın var mı?" dedi vali. Alnını sildi. "Bir tahliye planı?"

"Evet. Bunu yapabiliriz Varlance."

Vali başını sallayarak onayladı. Hızlı, tereddütlü bir baş sallamaydı, korkuluydu. "Denemek istiyorum. Nereden başlayacağız?"

49

Bu kanyonda hiç siper yoktu, o yüzden Wayne'in akıllıca şeyi yapması gerekti, kendisi oldu.

Köşeyi geri dönerek kaçan Wax'in önüne adım attı. Çok yavaş kalmıştı ama neyse ki düşmanın sonraki atışları Wayne'i vurdu. Homurdandı. Mermiler gerçekten acıtıyordu. Amaç da galiba buydu ama bazı diğer yaralar o kadar büyük oluyordu ki vücudun biraz kafayı yiyor ve acımadığına karar veriyordu, en azından ilk başta. Sanki, "Oha, ne pis vurdu be. En iyisi önce derin bir nefes alayım," diyormuş gibiydi.

Ama mermiler Wayne'i şoka filan sokmuyordu. Sadece acıyorlardı. Ölüm'ün kendi gözleri gibi.

Yine de Wax'in vurulmasını engellemişti. Birlikte tüneldeki kavisten geri giderek düşmanın görüş alanından çıktılar. İkili orada beklediler, Wax silahlarını çekmiş, ateş etmeye hazırdı. Tünelden daha fazla ilerlemelerini engelleyen ikiz dallamaları gördükleri yerle aralarında otuz metre vardı.

Mermi yaraları metalakıllarını biraz daha tüketerek iyileşirken VVay- ne omzunu yuvarladı. Bu son birkaç gündür rezervlerini epey hızlı tüketiyordu. Neyse ki Marasi'yle olan işinin büyük bir kısmı fazla iyileşme gerektirmemişti. Onun soruşturmaları çoğu zaman Wayne'in pas tutası bir kediyi pencereden atmak gibi şeyleri içermiyordu.

"Hop," diye seslendi Wayne'in taklitçisi tünelin daha ilerisinden. "Saklanıp durursanız sizi vuramayız! Ortaya çıkın da sizi bir öldürelim birader!"

Of, işte bu resmen rezaletti. Kadın fazla zorluyordu, bunun Yabanlar şivesiyle hiç ilgisi yoktu. İç şehirdeki Yabanlar göçmeni bölgesi şivesiydi, biraz da sosyetik tiyatrocu eklenmişti. Büyük ihtimalle lehçe öğretmeninin etkisiydi. Sonuçta ortaya çıkan şive saçmalıktı, Wayne'in doğal şivesine ancak bir kara tahtayı çizen paslı çiviler kadar yakındı.

"Bu ikisi ne ayak ulan?" diye fısıldadı Wayne.

"Birkaç yıl önce planlarını nasıl harap ettiğimizi düşününce, Küme'nin bir gün bizimle çatışmak zorunda kalacağını fark ettiğini sanıyorum," diye cevap verdi Wax. "O yüzden üyelerinden birkaçına kazıklarla bizim güçlerimizin aynılarını vermiş ve bizimle savaşmaları için eğitmişler."

"Bu karı benimle savaşmaya çalışmıyor," dedi Wayne. "Ben olmaya çalışıyor. Seninkinden de aynı hissi alıyor musun?"

"Hayır," dedi Wax. "Takım elbisenin dışında sadece fazladan birkaç kazığı olan becerikli bir Sikkeci gibi görünüyor. Ona dikkat et Wayne. Bütün çeliğini tek bir korkunç patlamayla yakıp İtmelerini çok güçlü hâle getirebiliyor. Sana dokunursa metallerini de tüketebiliyor." "Metali olduğu sürece," dedi Wayne.

"Küme'nin bazı epey büyük kaynakları var Wayne," dedi Wax. "Bahse girerim onun kromu senin serobentinden daha uzun dayanır."

"Göreceğiz bakalım." Wayne gözlerini kısarak köşeden ileriye bir bakış attı. "Benim gibi olduğunu düşünen o kadın berbat bir iş çıkarıyor. Ben hiç de o kadar gıcık değilim."

Wax sakince tabancasına birkaç mermi doldurdu.

"Hey," dedi Wayne. "Sakın bir şey deme."

"Ağzımı açmadım." Tabancasının silindirini tıkırtıyla kapattı. "Ne yazık ki, her türlü gecikme onların avantajına. Bu da bizim saldırıya geçmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor."

"Buralar dar alanlar birader," dedi Wayne. "Çelikitme için çok iyi değil. Onlar bizi tuzağa düşürmek için hazırlanırken yavaş zamanda takılıp kalmak epey kolay olur."

"Dördümüzü birden bir hız baloncuğunun içinde yakalayabilecek misin, bir bak," dedi Wax. "Dar alan, evet, ama onlar için de öyle." "Kendi baloncuklarını yapabilirler birader," dedi Wayne. "Bizimkinin içinde bile. Ama sanırım benim gibi şekillendiremiyorlardır. O yüzden arayı birlikte kapatırsak hallederiz."

"Aynen öyle," dedi Wax. "Eğer ikimiz de hız baloncuklarına ya

da Çelikitmeyle yüksekten uçmaya bel bağlayamıyorsak, belki çalışıp edindiğimiz yetenekler onların çalıntı güçlerine üstün gelebilir. O Sikkeci'yi dondurmak için baloncuktan dışarı fırlatmayı deneyebiliriz. Sadece sana dokunmasına izin verme, yoksa güçlerini emebilir."

Yeterince iyi bir plan olduğunu düşündü Wayne. Cebindeki muhasebecilerinin ona verdiği alüminyum astarlı keseyi karıştırdı ve birkaç serobent boncuğu çıkardı. Küçük bilye şeklindelerdi, yutması kolaydı.

Bunları ağzına attı. Wax başını salladı ve Wayne de yapabildiği kadar büyük bir hız baloncuğu yarattı. Koşarak içinden geçip karşı tarafından dışarı fırladılar ve tünel boyunca fırladılar. Büyük beton boru gibi bir şeydi, bir üç metre ya da daha fazla çapı vardı, dibindeki birkaç karış genişliğinde olan kısımda son zamanlardaki yağmur eksikliği yüzünden kısmen kurumuş bir çamur duruyordu.

Kötü ikizleri Wayne ve Wax hareket ederken bir hız baloncuğunun içinde plan yapma fırsatı buldu. Ama içeriden pek bir şey yapamazlardı. Baloncuk yok olduğu zaman kendilerine çok iyi bir konum bulmak hariç. O yüzden Wayne ileride hareketlilik gördüğü anda yere atladı ve çamurun içinde yuvarlandı. Wax de öyle.

Mermiler kafalarının üzerinden, saniyeler önce oldukları yerden vızıldayarak geçti. Wayne yaklaşmak için son birkaç metreyi de koşarak geçti, sonra dört kişiyi birden yakalayabilmek için yaklaşık beş metre çapında, büyük bir hız baloncuğu yarattı. Düello değnekleri ellerinde doğrudan taklitçisine doğru gitti, vuracakmış gibi yaptı, sağa kaçtı, sonra soldan kafasına çakmak için bir değneği savurdu. Kadın darbeyi engellemeyi zar zor başardı, sonra Wayne'in parmaklarına vurmak için kendi silahını onunki boyunca kaydırarak klasik bir manevra yaptı.

Wayne onu geriye itti ve tekrar girişti ve bundan sonraki darbeler dizisi davul çalınıyormuş gibi oldu, tahta sopa tahta sopaya vurdu. Wayne bir darbe indirdi ama metalakılları iyileştirirken kadın neredeyse irkilmemişti bile. Darbeye karşılık verdi ve Wayne yediği darbeyle hafifçe inledi. Her ne kadar kaburgaları çatlasa da hemen geri iyileşiverdiler.

"Hop!" dedi kadın o Wayne'in şivesinin abartılı parodisiyle. "Hile yaptın!"

"Sen ben değilsin," diye hırladı Wayne. "Rol yapmayı bırak."

Kadın sırıttı ve itiraf etmek gerekirse becerikli bir hamleyle çamurda kayarak Wayne'in yanından geçti ve bir sonraki saldırısından kaç

tı, bunu yaparken kemiği kıracak kadar kuvvetli şekilde koluna da vurmuştu. Wayne yüzünü buruşturdu ve kasları yerlerine geri çekilirken kemiği düzeltmek için elini yana doğru savurdu.

Taklitçisinin gerilemeye zorlamasına izin verdi ve diğer kolu iyileşirken bir sonraki saldırıyı tek koluyla savuşturdu. O anda Wax aralarından uçtu ve bir homurtuyla tünelin duvarına bindirdi. Havaya bir avuç mermi attı, sonra eğilerek kendi ikizini mermileri İtmesi için kandırdı. Wax sonra yerden kayarak geldiği yöne geri dönerken tabancalarını mermileri bitene kadar Sikkeci'ye doğru ateşledi.

Wayne ve ikizi olanları afallamış hâlde izlerken tereddüt ettiler, sonra Wayne ikinci düello değneğini çamurun içinden kaptı. İkili tekrar atılarak birbirlerine girdiler ve karşılıklı birkaç darbe daha indirdiler.

"Bunu ayık yapmaktan nefret ediyorum," dedi kadın. "Belki bir şeyler içip sonra doğru ruh hâlindeyken bu işi bir daha tekrarlamalıyız."

"I ıh," dedi Wayne. "Ben piçlerle, yalancılarla ve sersemlerle içerim. Ama benim gibi birisi olursa çizgiyi çekiyorum."

"O zaman iyi gidiyor muyum?" diye sordu kadın yaklaştıklarında değnekleri birbirlerine kilitlenirken. "Benziyor muyum?"

"Çok ama çok kötüsün," diye mırıldandı Wayne. "Ben olmak isteyen birisin."

"Hah!" dedi kadın onu kenara iterek değnekleri birbirlerinden kurtarırken ve Wayne'in kayarak hız baloncuğunun titreşen kıyısına gelmesine neden oldu. Wayne'le birlikte hareket etmiyordu. Yerinde sabitti, o yüzden de Wayne istemediği ya da dışına itilmediği sürece kaybolmayacaktı.

Kollarını salladı. Güçlü kadındı. Doğal kuvvet eğitimi yapmış gibi görünüyordu ki Wayne'in onu yapacak zamanı yoktu. Omuzlayarak Wayne'in üzerine geldi ve gövdesine bindirirken Wayne inledi.

"Umarım Dumad'ın işi iyi gidiyordur," dedi ikizi ortağına doğru başını sallayarak. "Ona söylemeden metal şişeciklerinden birkaçını çalmıştım."

"Ben çalmam," diye mırıldandı Wayne.

"Pardon! Ödünç aldım."

"Ben ödünç de almam! Ayrıca şiven Yabanlar sokak ağzından Güney Elendel çetecisine kaymaya başladı. Gah! Her şeyi yanlış yapıyorsun be!"

"Seni öldürmek üzereyim ama sen hâlâ şive diyorsun, bayıldım!" dedi kadın suratını Wayne'inkinin dibine getirerek. Cam bir bıçakla

göğsünden bıçakladı, Wayne düello değneğini bıraktığını görmemişti bile. "Tam senlik bir şey Wayne!"

"Beni tanımıyorsun," diye hırladı Wayne bacağına tekme atmayı ve biraz ayağını kaydırmayı başararak. Kadının kavrayışı gevşedi, bu da Wayne'in ondan kurtulup etrafından dolaşabilmesini sağladı, gerçi bıçağı göğsünü boydan boya kesmişti.

Pas tutası. Bunu kol bandındaki sağlıkla iyileştirebilirdi, bugünlerde baldırının etinin içine gömülmüş olarak tutuyordu. Ama ne kadar fazla kullanmak zorunda kaldığı konusunda endişeliydi. Büyük ihtimalle amaç da buydu.

"Ah, Wayne," dedi kadın ona doğru dönerek. "Seni iyi tanıyorum. Yıllardır seni inceledim! Vurdumduymaz Wayne! Her zaman bir esprisi hazır. Ne görürse kapıyor, kadın peşinde koşuyor. Hayatını sonuçlara aldırmadan yaşıyor. Sadece içki ve eğlence için burada!"

"Öyle mi?" diye mırıldandı Wayne. "Ya acı?"

"Eh," dedi kadın bir omuz silkmeyle. "Patlatılmaya alışıyorsun, değil mi?"

"Acı dediğim o değil," diye fısıldadı Wayne.

Tekrar kapıştılar, ikizi kapışma kısmında alenen ondan daha iyiydi. Ha, Wayne değneklerde iyiydi. Ama hayatını yaşıyordu ve bunu yaparken antrenmanı aksatmıştı, akşamın geç saatlerine kadar çalışmak yerine binanın arka tarafında sakız çiğniyordu. Marasi'yle ortaklığı sırasında kafasını kırdırtmak için çok zaman harcamamıştı.

Ama bu yaratık, eh, epey bir sıkı çalışmıştı. Tamamen bu güne, bu karşılaşmaya, bu dövüşe odaklanmıştı. Wayne sokaktan bir serseriyle ya da hatta yetenekli bir Küme Metalsoylusuyla bile boğuşmuyordu. Özellikle onu öldürmesi için tasarlanmış olan bir suikastçıyla yüzleşiyordu.

Wayne'den daha kuvvetliydi. Daha hızlıydı. Daha gençti. Değneklerde ondan daha iyiydi. Wayne özel güçlerinde daha iyiydi. Bundan emindi. Ama bu dar alanda bunun gerçek bir önemi yoktu. Kadınla karşılıklı silahlarını savurur, darbeler alır ve kendini iyileşmeye zorlarken Wayne... Eh, attığı dayak yediğini tutmuyordu. Pas tutası... şimdi yaşı ilerlemeye başlamış olduğundan Wax'in hissettikleri de böyle bir şey miydi?

İçinde durdukları dev taştan tüpün dibindeki çamurun içinden geçerek yana doğru yuvarlandı. Bu Wayne'i hız baloncuğunun öbür kenarının hemen dibine getirmişti ve kayarak yarı yarıya dışına çıktı, gerçi neyse ki baloncuğa dokunduğun sürece etkisi altında kalıyordun.

Wax'in dövüştüğü taraftan gelen bir hareket Wayne'in eğilmesine neden oldu. Wax de tekrar uçarak geçti ve hız baloncuğundan tamamen dışarı çıktı. Bu öbür herife yapmayı planladıkları şeydi be.

Wax anında donarak asık bir yüzle havada asılı kaldı, tabancası parmaklarından ayrılıyor ve önünde duruyor, sispaltosunun kurdeleleri etrafında savruluyordu.

Ayy, diye düşündü Wayne.

Bir an sonra sikkelerden bir yağmur Wayne'i vurdu.

"Aa, Dumad," dedi ikizi dönerek. "Ne güzel eğleniyordum. Onu halleden ben olmalıydım."

"Verimsizsin Getruda," dedi Dumad. "Oyun oynuyorsun. Sağlığı tükenene kadar ona tekrar tekrar vurman gerekiyor." Bunu Wayne'e bir surat dolusu sikke daha atarak vurguladı. Wayne yere yıkıldı.

Pas tutası. Bu kötü olmuştu. Wayne onu da iyileştirdi ama yavaştı, sağlığı tehlikeli derecede azalmaya başlamıştı. Artık idareli kullanması gerekiyordu.

"Hop," diye mırıldandı. "Ölüm. Elli klibine iddiaya varım bundan sağ kurtulacağım." Bu bahse girmek için iyi bir zamandı. Çünkü böyle bir durumda Wayne gerçekten çaresizce bir şeyi denemek zorunda kalırdı.

Gerçeği.

Tökezleyerek ayağa kalkarak sırtını tünelin eğimli duvarına dayadı. "Beni tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye fısıldadı Wayne. "Benim neler yaşadığımı bildiğini mi sanıyorsun?"

Dumad ona baktı, sonra da İtti. Ve pas tutası, herif o kadar güçlüydü ki Wayne'in bedeninin içindeki metalleri bile etkileyebiliyordu. Bunu hissetmesi çılgınca bir şeydi. Wayne bedenine saplanmış sikkeler tarafından geriye savruldu. Pas ve Harap... bu Miraç Savaşçısı'nın sahip olduğu söylenen bir güçtü.

Bunlar gerçekten de hile yapıyordu. Wax'in dövüşü kaybetmesine şaşırmamak gerekirdi. Wayne'in de kaybetmiş kadar olmasına şaşırmamak gerekirdi, en azından düello kısmını. Ama dikkatlerini üzerinde tutmaya devam edebilirse...

İtme yüzünden inledi. Sonra ileri bir adım attı, bedenindeki sikkelerin onu delerek daha derinlere gittiğini hissetti. Bir adım daha attı, İtmeye doğru abandı.

İkizi değneklerini indirerek tereddüt etti. Wayne gözlerinin içine baktı.

Sonra sırıttı

“Beni incitemezsin,” diye fısıldadı şivesini değiştirerek. “Hiçbir şey beni hayat kadar incitemez. Beni öldüremezsin. Ben zaten öldüm. Ben yıllardır ölüyüm.”

Öne doğru bir adım daha attı. Çoğu insan bunun gibi şive değişikliklerini fark etmezdi. Kelimelerin tonlarındaki ufak düzenlemeleri. Ama insanlar yine de bunların üzerinden seni yargılardı. Beyinleri şiveleri anlamlarla eşleştirirdi.

Dumad kaşlarını çattı, rahatsız olmuş gibi görünüyordu, sonra elini kaldırdı ve daha da kuvvetle İtti. Sikkeler içini daha fazla girerken Wayne çamurda kaydı. Sonra öne bir adım daha attı ve şivesini tekrar değiştirdi. En kocaman gözlü, en heyecanlı yüzünü takındı. Sesini çarpıtarak doğal olmayan bir şeye döndürdü. Dehşet verici bir şeye. Kâbuslardan çıkıp gelmiş bir şeye. İkizinin şivesini tutturmuştu ama korkunçtu.

Ailesinden ve tanıdıklarından duyduğu şive gibiydi. Ama yanlıştı. Wayne’in bunun için bir şapkaya ihtiyacı yoktu.

“Senin yaptığını yapmak kolay çünkü umurunda değil,” diye hırladı Wayne İkiliye gözlerini iyice açarak. “Rol yapabildiğin sürece. Ama gerçek acı, o aslında ne olduğunu fark ettiğin zaman geliyor. Ne yaptığını. Her sabah kalkmak, değersiz olduğunu bilmek. Acı işte o. Diğer şeyler, sizin bana yapabileceğiniz şeyler, onlar eğlencelik.”

“Sen...” Wayne’in gülümsemesi daha da genişlerken Dumad’ın sesi kesildi.

“Wax’i buradan dışarı attığın için sağ ol,” dedi Wayne. “Böylece birkaç saniye için ikinizi de kendime saklayabiliyorum.”

Sikkeler nihayet Wayne’in sırtını delerek çıktı ve ani bir hızla yalpalayarak öne atılabilmesini sağladı. Bu esnada kendini yere fırlattı. Çünkü o gösterisi sırasında dikkatlerini tamamen kendi üzerinde toplarken hız baloncuğunu yok etmişti. Ama onlar fark etmemişti.

Wax arkasında bekliyordu ve bir sıskıran mermisini doğrudan kabının suratına sıktı. Bir saniye sonra ikinci patlama duyuldu ve kadının kafatasının yarısını parçaladı. Wax’in ikinci atışı Dumad’ı göğsünden vurdu, sonra sırtından patlayarak çıktı.

İnanılmaz bir şekilde Sikkeci ayakta kalmıştı. Lehim. Elemanın yaralarına rağmen devam etmek için yakacak lehimi de mi vardı? Kaç tane kazığı vardı bu herifin ve neden Ahenk’in onu kontrol edebilmesine neden olmuyorlardı?

Ne yazık ki, adam hayatta kaldı ve sonraki mermilerden kaçındı. Tavandaki bir ızgarayı yukarı İterek açtı, sonra kan içindeki kadını kavradı ve bir sikkeyi İtti.

İkili havaya fırlayarak dışarı uçtular. Birinin göğsünde acıması gerektiği kadar açıyormuş gibi görünmeyen bir delik vardı, diğerinin ise kafasının yarısı yoktu. Kadın ölmüş olabilirdi ama Wayne emin olamıyordu. Kafadan vurulmak belirsiz bir şeydi. İnsanı bitirebilirdi ama her şey nelerin zarar gördüğüne bağlıydı.

Wax kaçarlarken onlara birkaç mermi daha sıksa iyi olurdu ama dövüşte epey hırpalanmış gibi görünüyordu. Derin nefesler alarak tünelin duvarına yaslanıp yığıldı. Bu dövüşü kaybetmeye çok yaklaşmışlardı. Hem de fazlasıyla.

Wayne sendeleyerek ayağa kalktı, her tarafı ağrıyordu ve o sikke yaralarını kapatmak için sağlığını kullandı. Ama acımaya devam ettiler. Wayne metalaklındaki son rezerv kırıntılarını saklamak için iyileşmeyi kesmek zorunda kalmıştı. Hay pas tutası.

Wayne döndü ve yalpalayarak Wax'e doğru gitti, giysileri kanlı, çamurlu bir yığındı. Wax'inkilerse imkânsız bir şekilde epey iyiydi, zemindeki pisliğin sadece biraz izi vardı.

"Hey!" dedi Wayne. "Sen nasıl çamurla kaplanmadın be? Senin de yuvarlandığını gördüm."

"Bunu yaparken bir mermiyi İttim," dedi Wax. Bir elini omzuna koydu ve hafifçe inledi. "Dikkatlerini iyi dağıttın." Wayne'in gözlerinin içine baktı. "Dediklerinin herhangi bir kısmı gerçek miydi?"

"Yok be, değil tabii," dedi Wayne başka yöne bakarak. Hay Harap, kendini tükenmiş hissediyordu. Ve gıcırtılı. Sanki üzerinden o kadar fazla yürünmüş bir zemindi ki, bütün tahtaları sallanıyordu.

"Wayne..."

"Zamanı değil birader." Yere oturdu. "Pas tutası, kendimi yaşlı hissediyorum. Benim yaşlı hissetmememem gerekiyor. Dinç olan benim burada!"

Wax yanında betonun kuru bir kısmına yerleşip oturdu. "Otuz dokuz yaşındasın Wayne. Yıllar insana yetişiyor."

"Bana sen bulaştırdın, var ya," diye homurdandı Wayne. "Marasi'yle çalışırken hiç kendimi yaşlı hissetmiyordum!"

"Sana yaşlılığı mı ben bulaştırdım?" dedi Wax.

"Doğal olarak."

"Bu senin için bile saçma."

"Hayır, değil. Sen tutup kendini yaşlı hissetmeye başladın ve benim de kafama soktun." Wayne parmağıyla kafasına vurdu. "Fikirler bulaşıcıdır Wax. Hastalıklardan bile fazla."

Birkaç saniye daha durup dinlendiler. Ne yazık ki oyalanamazlardı.

“Bu tüneli bulduğumuzu kesinlikle biliyorlar,” dedi Wayne. “Eğer ucunda bir tür laboratuvar varsa biz bürada konuşurken boşaltıyor olmalılar-" .

Wax başıyla onayladı ve kendini zorlayarak ayaklarının üzerinde doğruldu. Wayne’e yardım etmek için bir elini uzattı.

“Konuşmamız gerek,” dedi Wax. “Senin hakkında. Son zamanlardaki ruh hâlin hakkında.”

“Tabii. Olur. Ben konuşmayı severim. Ama sonra.”

Sonra her zaman daha iyiydi.

Birlikte ilerlediler. “Kadını epey iyi vurdum,” dedi Wax. “Sence bu onu öldürmüş müdür?”

“Belli olmaz. Son zamanlarda şansın nasıl?”

“Berbat,” diye itiraf etti Wax. “Ama en azından doğru yolda olduğumuzu biliyoruz. Yoksa bizi durdurmak için bu kadar çok uğraşmazlardı.”

“Evet,” dedi Wayne. “Kanyonu bitirdiğimiz için memnunum ama en zor kısmı daha gelmedi. Plato. Ve seni yiyecek. İçeriden boğmayı unutma.”

“Elimden geleni yaparım.”

50

Marasi hızlı bir plan yaptı, yapabileceği tek plan türü buydu, Ayışığı ve İkizRuh pencerenin yanında kaldılar, içeri girmeye hazırlandı. Marasi binanın ön tarafına doğru ilerleyip kapının yanına bir el bombasını yerleştirdi. Yavaşlık baloncuğu duvarın arkasına da etki edecek ve içeride duran iki korumayı tuzağa düşürecekti. Ancak Marasi bombasını doldururken Ayışığı dikdörtgen binanın köşesini döndü ve hızla yanına geldi.

"Korumalar yer değiştirdi," diye tısladı. "Bilim adamlarının yanındaki kutudan gaz maskeleri alıyorlar."

Pas tutası. Marasi gaz kullanmalarına izin veremezdi.

"Şimdi giriyoruz," diye tısladı Marasi. "Eğer el bombası işe yaramazsa bana destek ver."

Ayışığı başıyla onayladı ve Marasi kapıyı bir tekmeyle açarak el bombasını sol köşedeki gizlice içeriyi izledikleri pencerenin yanında duran gruba doğru fırlattı.

Kusura bakma İkizRuh, diye düşündü Marasi onun da bombanın etki alanında kalacağını bilerek. İyi nişan almıştı ve bombası bir laboratuvar masasından sekti, sonra korumalar ve bilim adamları grubunun yanında yere düştü.

İki koruma anında fırlayarak kaçtı, biri masanın üzerinden kaymış, diğeri de koşarak ön kapıya doğru atılmıştı. Bilim kadınlarından biri de etki alanının kıyısındaydı ve ne yazık ki şaşkınlıkla geri sıçradığı için kurtulmuş oldu.

Bomba çalıştığı zaman sadece gaz maskeleri takmış olan iki bilim

adamını yakaladı. Şanslarına bu üzerinde uyarı etiketleri olan teneke kutuyu tutanı da içeriyordu, büyük ihtimalle zehirli gazdı.

Marasi'nin bombası onları dondurup bırakacaktı. Ama şimdi alarm veremeden önce diğerleriyle ilgilenmesi gerekiyordu. Kaçan bilim kadını odanın yan tarafına sinmişti, o yüzden Marasi öne atıldı ve tüfeğinin dipçiğini tabanca çekmekte olan bir korumanın koluna vurdu. Ayışığı arkasından geldi, Marasi diğer korumayla onun ilgileneceğini umdu çünkü kendi saldırdığı adam onu omuzlayarak beherlerle dolu bir masaya doğru itmeye karar vermişti.

Kendi tüfeğinin ucu neredeyse boynuna saplanırken Marasi homurdandı. Etrafındaki zemine düşen camlar parçalandı ve bir parçası paniğe kapıldı. Bunca yıl sonra bile hâlâ bu işlere uygun olmadığından, yeteri kadar iyi olmadığından endişe eden parçasıydı.

O parçası eskiye kıyasla daha sessizdi. Çünkü Marasi yeteri kadar iyiydi. Bu onun soruşturmasıydı. Ve her ne kadar bu adam ondan daha kuvvetli olsa da sadece sıradan bir serseriydi. Eğitim, kaba kuvveti yenerdi.

Döndü, sonra tüfeği bıraktı ve sol ayağıyla öne adım atarak adamın ağırlığını ve kuvvetini kaydırdı. Adam tökezlerken kendini elinden söküp kurtardı, dönerek arkasına geçti, sonra kafasını aşağı iterek suratını tezgâha vurdu.

Tüfeğini geri alarak dövüşen Ayışığı'na bir bakış attı. Öbür korumanın silahını düşürtmüştü ama kendisi de duvara yaslanmıştı. Marasi bunu görürken duvar çarpıldı ve Ayışığı'nın arkasında bir kapı yoktan var oldu.

Kapı açılırken Marasi Ayışığı'nın elindeki damgayı zar zor seçebiliyordu ve kadın geriye doğru düşerken şaşkınlıkla haykıran korumayı da kendisiyle birlikte yere çekti. Ayışığı susturmak için adamın yüzüne dirseğiyle vurdu, o yüzden Marasi de kendi korumasının suratına tüfek dipçiğiyle vurarak halletti, sonra bilim kadınıyla ilgilenmek için döndüğünde onun...

Kanıtları mı yok ediyordu o? Marasi küfretti ve koşturarak kadına doğru gitti ve içinde bir ateş yaktığı çöp kutusundan uzağa çekti. Marasi çöp kutusunu tekmeleyerek devirdi, dışarıya yanan defterler ve sayfalar saçtı.

"Marasi!" diye bağırdı Ayışığı.

Pas tutası. Bilim kadını büyük bir bıçak bulmuş ve Ayışığı'nın dövüşüne katılmıştı. Ayışığı onu yakalamaya çalışan korumayla debelenirken bilim kadını bıçağı kaldırdı.

Hızlı bir karar veren Marasi tüfeğini doğrulttu ve ateş etti, iyi hedeflenmiş bir mermiyle kadını öldürdü. Ses tünellerde suçlayıcı bir çığlık gibi yankılandı. Birileri kesinlikle bunu duymuş olmalıydı.

Ayışığı korumanın işini kendi bıçağıyla bitirdi, sonra yarattığı kapı yok olunca gözden kayboldu. Marasi yere oturdu ve hafifçe inledi, yavaşlık baloncuğunun titreşen sınırı sadece birkaç adım uzağındaydı. Hayat kurtarmak için riske girmişti. Ne yaptığını biliyordu. Ama şimdi baskınlarını tehlikeye atmıştı.

O zaman boşa gitmesine izin verme, diye düşündü ayağa kalkarak. Yavaşlık baloncuğu kaybolurken tüfeğini doğrudan iki bilim insanının üzerine doğrulttu.

"O kutuyu açmak için parmağını kımıldatırsan seni öldürürüm," dedi. "Kötü bir gün geçiriyorum, o yüzden ben olsam şansımı denemezdim."

Zehirli gaz tabletlerinin olduğu kutuyu tutan bilim adamı dikkatle kutuyu yere koydu, sonra ikisi de ellerini kaldırdı ve geriye çekildi. Ayışığı bir an sonra içeri girdi ve onları bağlamaya başladı. İkizRuh tökezleyerek arkasından geldi, destek almak için kapı çerçevesini tutuyordu.

"Güçlerinize yakalanmışım gibi görünüyor," dedi Marasi'ye.

"Özür dilerim," dedi Marasi.

"İki etkisiz hâle getirilmiş koruma görüyorum," dedi. "Ve bir tane de ölü bilim kadını. O zaman harekât başarılı oldu mu?"

"Marasi beni kurtarmak için birini vurmak zorunda kaldı," dedi Ayı- şığı bir bilim adamının bağlarını sıkarken. "Benim hatamdı."

"Hayır," dedi Marasi. "Yeteri kadar hızla yardıma gelmediğim için benim hatamdı."

"Olan oldu," dedi İkizRuh. "Tutsaklarla ilgilenmeli ve bir çıkış bulmalıyız. Bu yanmış kâğıtlar ne?"

"Kanıtları yok ettiler," dedi Marasi. "Hemalurji'yi nasıl yaptıkları hakkındaki notlardır diye tahmin ediyorum. Kanıtları kurtaramadım, o yüzden..."

Ayışığı burnunu çekti. "Orada bir defterin kapağı var gibi görünüyor. O kadarını kurtarmışsın."

"Ama yazıların hiçbiri yok," dedi Marasi.

"Ben onu daha sonra bir mühürle geri çevirebilirim." Yanmış kalıntıları kavradı ve torbasına tıktı. "İkizRuh haklı. Büyük ihtimalle geri çekilmeye başlamamız gerekecek. O silah sesi milleti çekecektir."

"Geri çekilmek mi?" dedi Marasi. "Entrone işgal kuvvetinin saldır

masına yardım edeceğini söyledi. Ayışığı, düşman askerleri gerçekten de... başka bir dünyadan bize ulaşabilir mi?"

"Büyük ihtimalle Shadesmar'ın içinden geliyorlardır," dedi Ayışığı. "Bizimkiyle örtüşen bir boyut. İkizRuh ve ben de buraya öyle geldik."

"Muhtariyet'in bazı çok... özellikli askerleri var," dedi İkizRuh. "Kontrol etmesi zor. Serbest bırakması tehlikeli. Ben kişisel olarak onların yıkıcı gücünü biliyorum. Her ne kadar o bombadan daha çok korksam da Muhtariyet'in kuvvetleri tarafından yapılacak bir işgal de felaket olabilir. Neyse ki yerel dikeysellik, bu dünyaya açılan kapı çok uzakta, güneyde ve dikkatle kontrol ediliyor."

"Başka hiç yol yok mu?" diye sordu Marasi.

İkili bakıştı.

"Muhtariyet'in beklenmedik bir şekilde benzer kapılar açtığı gezegenler var," dedi Ayışığı. "Bilinen bütün kurallara aykırı bir şekilde. Burada yaparsa ya da kısa süre içinde yapacaksa şaşırmam. Ordularına bir saldırı imkânı verir."

Yani Wax bombayı durdurmakta başarılı olursa, bir işgal olacaktı. Marasi derin bir nefes aldı. Kaçmamaları için bir diğer sebep daha. O ordu konusunda neler olduğunu öğrenmeden önce olmazdı. Ama şimdilik Marasi hücrenin kilidini ve kapısını açtı, perişan tutsakların üzerine ışık düştü. Gecenin içindeki sishortlakları gibi ışıktan geriye çekildiler.

"Ben Marasi Colms," dedi cebinden kimliğini çıkararak. "Elendel Polis Teşkilatından."

"Ah, Firari'ye şükür!" dedi bir adam tökezleyerek öne çıkar ve elini kavrarken. Takım elbisesi bir zamanlar kaliteliydi ve kel başında birkaç saç tutamı vardı. Marasi onu... tanıyor muydu?

"Sen Bilming'den bir politikacısın," dedi. "Senato'da yerel danışman olarak çalışıyordun."

"E...evet," diye kekeledi. "Pielle Fromed. Bilming Meclisi'ndeki muhalefet partisinin lideriydim. Hâlâ lideriyim... sanırım..."

Diğerlerinin çoğu sıradan vatandaşlara benziyorlardı ama arkada uzun saçları dolaşmış bir Terrisli kadın vardı. Bu... evet, bu kadın önemli bir gazetenin sahibiydi, değil mi? *İki Mevsim*'in editörü müydü? Önceki yıl Marasi'yle röportaj yapmışlardı... Elendel taraftan olan bir gazeteydi.

Muhafaza adına... Entrone sadece vatandaşlarının üzerinde deney yapmıyordu, politik rakiplerinin üzerinde de deney yapıyordu. Buna cüret etmesi hayret vericiydi. Bu insanları kimsenin haberi olmadan ortadan kaldırmayı nasıl başarmıştı?

Ayışığı tutsakları ana odaya alırken Marasi *İki Mevsim'm* editörüne yardım etmeye gitti. "Dinleyin," dedi kadın. "Sanırım onların bir ordusu var! Ben... ben not tutuyordum..."

Marasi ayağa kalkmasına yardım ederken neredeyse bayılıyordu. Ama bir defteri Marasi'nin eline tutuşturdu. "Çok bir şey yok. Ama bana inanmak zorundasınız."

"İnanıyorum," dedi Marasi. "Buraya onları durdurmaya geldik."

"Topluluk dedikleri bir yeri bulun," dedi editör. "Sanırım kışlaları orada."

"Onları durduracağız," diye söz verdi Marasi onu diğerlerine doğru götürürken. "Bu insanları buradan çıkarmamız gerekiyor," dedi İkizRuh'a. "Derhâl."

Birlikte üçü zavallı tutsaklara yol gösterdi. Yavaş, yorgun ve aç bırakılmışlardı. Hepsini birden tünele çıkarmak tehlikeli derecede uzun bir zaman aldı. Marasi onları asansöre doğru götürmeye hazırlanırken o yönden gelen sesler duydu.

Endişeyle en azından iki düzine korumanın, asker sayılırlardı aslında, tüneldeki köşeyi dönerek geldiklerini gördü, büyük ihtimalle yukarıdaki binayı koruyanlardı.

Sessiz operasyonları artık açık bir çarpışmaya dönüşmüştü.

51

Marasi ve ekibini gören Küme askerleri anında köşeyi siper olarak kullanarak tünelin içinde saf tuttu. Neyse ki bu bekleme Marasi'ye birkaç kıymetli saniye vermişti, düşmanlar karşılarında ne olduğunu bilmiyordu, o yüzden savunma pozisyonu aldılar.

Marasi kurtardıkları tutsakları odaya doğru geri gönderdi, gerçi çelimsiz alçı duvar mermilere karşı çok az savunma sağlayacaktı.

Ancak İkizRuh eğildi ve iki elini de yere koydu. "Ayışığı," dedi. "Fazladan yakıta ihtiyacım olacak. Su bunun için yeterli olmayacak." Ayışığı hızla parlayan kavanozlardan birini çıkardı ve ona attı. İkizRuh'tan bir kristal çizgisi büyüdü ve kavanozu sararak kapağını açtı. Kristalleri daha hızlı büyümeye başladı, saniyeler içinde önlerinde göğüs yüksekliğinde, gül taşından bir duvar yarattı.

Tünelin öbür ucundan silah sesleri yükseldi, odaya doluşurken tutsakların bağrışmasına neden oldu. Marasi elinde tüfeğiyle İkizRuh'un tahkimatının arkasında Ayışığı'nın yanına sindi ve gül taşı duvarın üzerinden bir bakış atma riskine girdi. İkizRuh bunu mat yapmıştı, belki düşmana daha az bilgi vermek içindi.

Bir mermi duvarı vurarak etrafa birkaç çentik saçarken geri eğildi. İkizRuh'un bu kadar büyük bir engeli tutmak için konsantre olmaya devam etmesinin gerektiği belliydi. Bağdaş kurarak oturmuş ve ellerini yumruk yapmıştı, parmaklarının eklemlerini önünde birbirlerine dayamış, başını eğmişti. Kristal-taş garip bir şekilde büyüyerek kollarını kaplamıştı. Marasi Ayışığfna doğru döndü.

"Yerde bir kapı yapabilir misin?" dedi. "Altımızda tüneller olabilir."

Ayışığı başını iki yana salladı. “Varsa bile taşın kalınlığı benim mührüm için çok fazla gelir.”

“İnanıyorum ki leydim Marasi, benim kurtardığımız kişileri almama ve hızla çıkışa doğru götürmeme izin vermelisiniz,” dedi İkizRuh. “Görünüşe göre bu askerler yukarıdaki kargo deposunu koruyorlardı. Yani onları yarıp geçebilirsem sivilleri kurtarabilirim.”

“Bu iyi olurdu,” dedi Ayışığı. “Marasi ve ben tünellerden daha içlere kaçabiliriz ve düşman iyice sana ve kaçışınıza odaklandığı için bizi fark etmeyebilir.”

“Buna izin verememem,” dedi Marasi mermiler tepelerinden uçarken. “İkizRuh orada en azından yirmi beş asker var. Kendi başına onlarla başa çıkamazsın. Yanlış anlama ama destek almadan koridorda bile zor yürüyorsun.”

“Anlamadım,” dedi İkizRuh, gül taşı büyümeye devam ederken sesi boğuktu, daha da yukarı ve her nedense etrafına doğru genişliyordu. “Ama karşılık olarak... Yanlış anlamayın leydim ama siz Silajana’yı hafife alıyor olabilirsiniz.”

Gül taşı onu tamamen kaplayarak etrafında şeffaf bir kayaya dönüştü. Başı eğikti, süslü kuşağı belindeydi, gül renkli taşın içinde bağdaş kurmuş oturduğu net bir şekilde görülebiliyordu. Gül taşı hızla büyümeye devam ederken Marasi kaşlarını çattı. Bu yapının büyüklüğü ve oluşma hızı kavanozun içindeki parlayan maddenin yardımını gerektiriyor gibi görünüyordu, gül taşı büyüdükçe madde azaldı.

Kayanın yanlarında çıkıntılar oluştu. Daha... küçük kayalar mıydı? Ama uzunlardı. Sonra kayanın altının arka tarafında iki tane daha oluştu. Marasi başını yana eğdi, sırtını siper duvara dayamıştı, tüfeği dizlerinin üzerindeydi. Aslında tepede oluşan daha küçük kayayla da sanki bir... sanki bir...

Yanlardaki çıkıntıların ucunda kalın taş parmaklar oluştu, sonra gül taşından devasa kollar taşlara sürtünen taşların sesiyle açıldı, alt kısımlarda dizler ve ayaklar oluştu. Merkezindeki İkizRuh’la birlikte yapı kendini yukarı itti, dört metre boyunda taştan bir devdi. Kristal bükülmüyordu ama zırhlardaki gibi eklem yerleri oluşmuştu.

Kayadan yapılmış bir adamdı, sanki bir tür mitolojik yaratık gibiydi. Tepesinde bir kafası, geniş omuzları ve ağaç gövdeleri gibi bacakları vardı. İkizRuh kalbinde bağdaş kurmuş oturuyordu, önünde yumruklarını birbirlerine bastırmıştı. Ama başını kaldırdı ve gözleri açıldı, yarattığı şey onu zemine bağlayan gül taşı çizgilerini sökerken hafifçe parlıyorlardı.

Duvar hemen ufalanmaya başladı ama askerlerin dikkati tamamen ilerleyen taş canavarın üzerindeydi, başı tünelin tavanına sürtüyordu. Silah sesleri arttı, mermiler tıkırtılarla taş parçaları saçarak vuruyorlardı. İkizRuh pek umursuyormuş gibi görünmedi. Marasi'nin önüne geçti ve yaratığının ellerini önüne uzattı, içlerinden bir şey büyümeye başladı.

"Bakın!" dedi İkizRuh sesi bir şekilde tünelin içinde gümbürdeyerek. "Silajana, Suna, Vishvvadhar ve On İki İlkel Eter'in lütfuyla, benim adım Sanvith Prasanva Maahik va Sila, on iki krallığın Yüce Eterbağlı'sı, Kişniş Saray'ın Rajası. Ve bu insanlar benim korumam altında."

Taştan parmaklarında devasa bir gürz sözlerini vurgular gibi oluşmayı bitirdi. Bir ucunda laleye benzeyen kocaman bir yumru vardı. Bir gümlemeyle ucunu yerdeki taşlara vurarak zemini salladı.

Askerlerin bazıları ateş etmeye devam etti. Diğerleri dönüp kaçtı. Devden kıymıklar saçılıyordu ama o delikler anında geri doluyordu. Hâlâ yarım dolu olan saf Kuşam kavanozu gül taşı ile kaplanmıştı ve büyük taş devin arka tarafındaydı, parıltısı İkizRuh'u arkadan aydınlatıyordu.

"Silajana sizleri uyarmamı talep ediyor," diye ilan etti. "Bu yeniden doğum size etrafınızdakileri kutsamanız, teşvik etmeniz ve yüceltmeniz için verilmişti. Buradaki hareketleriniz ile siz bu hediyeyi boşa harcadığınızı kanıtladınız. Eğer bugün benim bu masumları korumama direndiğiniz için yok edilirseniz, çok büyük bir kutsamayı reddetmiş olacaksınız ve sayısız yüzyıl boyunca size tekrar yeniden doğum verilmeyebilir. Silahlarınızı bırakın ve geçmemize izin verin ya da gazabımı tadın."

Kesinlikle konuşmayı iyi biliyordu. Ayışığı Marasi'yi omzundan kavradı, saklanan sivillerin olduğu binanın gerisine çekilmeleri için işaret etti. Ancak şu an için Marasi olduğu yerde kaldı, İkizRuh un devinin gürzünü kaldırmasının görüntüsü karşısında afallamıştı.

"Görünüşe göre önerim reddedildi," diye ilan etti İkizRuh. Karşılık olarak, sizin çatışma öneriniz kabul edildi. Kendinizi hazırlayın! Bundan sonra koridor boyunca hızla ilerledi, her adımı zeminin sarsılmasına neden oluyordu.

Marasi nihayet Ayışığı'nın onu geri çekmesine direnmeyi bıraktı. Çelimsiz binanın içinde silahların, çığlıkların ve taşlara vuran taşların gümbürtüsünün arasında tutsaklara silahlanmalarını ve İkizRuh'u çıkışa doğru takip etmelerini söylediler.

Sonra Marasi ve Ayışığı dışarı çıktı ve hızla ana koridordan ilerlediler, karanlık bir yan yol bularak içeri girdiler. Bunun ana yoldan gelebilecek destek kuvvetlerinden kaçınmalarını sağlamasını umuyorlardı.

"Onları dışarı çıkarabilecek mi sence?" diye fısıldadı Marasi tünel ağında ilerlerken fısıldayarak, geri kalan iki kavanozdan birini ışık için kullanıyorlardı. TOPLULUK yazan bir yön tabelası gördü.

"İkizRuh en iyi şansları," diye cevap verdi Ayışığı. "Sanırım başarabilir. Saf Kuşam'ı var ve o dayandığı sürece neredeyse yenilmez olacaktır. Daha küçük koridorlardan geçmek için ihtiyacı olursa devini küçültebilir. Eğer elektriği kesmeyi denerlerse asansörü en tepeye kadar itebilir bile, ya da gül taşından yeni bir asansör yaratabilir."

Arkalarından daha fazla silah sesi geldi. Marasi bunun silahlanmış ve uzaklaşırlarken arkalarındaki askerlere ateş eden siviller olduğunu umut etti. Ana tünelden daha fazla ayak sesi ve bağrış duyduğundan emindi.

Ayışığı geriye baktı ve gülümsedi. "Merak etme," dedi. "Ona bir şey olmaz. Ve bu da tam olarak bizim ihtiyacımız olan şey. Prasanva kafasına taktığı zaman dikkatleri üzerine çekmek konusunda usta."

"Sen devam etmeye gönüllü müsün?" diye sordu Marasi.

"Burada gerçekten bir dikeysellik varsa," dedi. "O zaman... evet. Her ne kadar bu bilgiyi geri götürmek istesem de gezegeni korumak önceliğimiz." Tereddüt etti. "Bu tür geniş çaplı düşünmede yeniyim. Uzun bir süreyi sadece kendime ve kendi hedeflerime odaklanmakla geçirdim. Eğer fazla ketum ya da geri çekilmek istemekte fazla hızlı görünüyorsam kusura bakma."

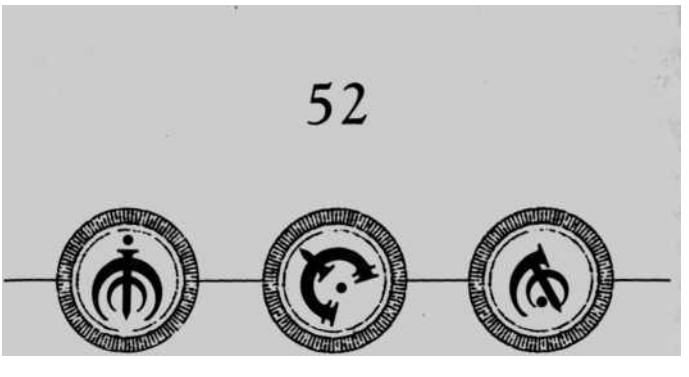
Marasi başıyla onayladı, ileride biraz ışık olduğunu görmüştü. Sessizce öne çıktı ve Ayışığı da sırt çantasındaki kavanozları sakladı. Birlikte madenci lambalarıyla aydınlanan başka bir tünele yaklaştılar. Doğal tünel sağlarında kayboluyordu ama sollarındaki taşlarda farklı bir ton vardı. Marasi duvarlarda ve tavandaki çıkıntılı taşlık bölgelere işaret etti.

"Burayı patlatmışlar," diye fısıldadı. "Bu açtıkları ve genişlettikleri bir bölge."

Ayışığı başka bir tabelaya doğru işaret etti. Topluluk artık her neyse bu yöndeydi. Marasi Gave ve Küme'nin Muhtariyet'in ordularına yol açmakta o kadar da hevesli olmamalarını umut ediyordu. En azından Gave tereddütlü gibi görünmüştü. Ne kadar yalaka bir herif olsa da o bile bunun aşırı olduğunun farkındaydı. Ayrıca yıpranmış gibi de görünüyordu. Sanki direnemez ya da savaşamazmış gibiydi.

Patlatılmış tünelde daha da ilerlediklerinde Marasi düşüncelerini bir kenara bıraktı. Arkalarındaki tünelden sesler mi geliyordu? Bir şeyler onları takip mi ediyordu?

Ayışığı da sesleri duymuş gibiydi çünkü o da döndü ve o yöne baktı. Bakıştılar, sonra bu her neyse arkalarında bırakmayı umarak aceleyle ilerlediler.

Wax ve Wayne tünelin sonuna yaklaşırlarken Wax arkadaşının burnunu çektiğini ve geride kaldığını fark etti. Altından geçtikleri ağaradan gelen ışıkta Wax aniden Wayne'in gözlerinin altında torbaların belirdiğini gördü.

"Bu sağlık depolamak için en iyi zaman olmayabilir," diye fısıldadı Wax alçak sesle.

"Azalıyor," diye mırıldandı Wayne. "Depolayabildiğim her zerresine ihtiyacım olacakmış gibime geliyor. Ya o ya da birileri beni vurduğu zaman öleceğim. Bu resmen dehşet verici, var ya. Siz buna nasıl katlanıyorsunuz hiç bilmiyorum." Durakladı. "Eğer çatışma çıdarsa duracağım. Sadece molalar sırasında fazladan biraz daha biriktirmem lazım."

Wax bir şey söylemedi. Bu pratik bir şeyden çok Wayne'in rahatı içindi. Ellerindeki zamanda pek fazla bir sağlık depolayamazdı. Bir perusimyacı'nın metalaklını doldurmak için aylar boyunca sağlık depolaması gerekirdi.

Tekerlek izleri devasa taş tünelin okyanusa açıldığı ucunda bitiyordu. Wax, Elendel Limanı'nın nispeten korunaklı ve sakin sularına alışkındı, dalgalar o kadar uysaldı ki büyük bir göl bile olabilirdi. Burada Bilming'in oturduğu burundaysa sular köpürüyor ve çalkalanıyor, limanı gürültüyle dövüyorlardı. Bilming donanmasının böylesine devasa metal canavarlardan oluşmasına şaşırmamak gerekirdi. Wax onların kısa bir mesafe ileride sıra hâlinde durduklarını görebiliyordu, benzin motorlu altı savaş gemisi vardı. Her biri bir öncekinden daha büyüktü.

Hepsini toplaşan bile Wax'in peşinde olduğu bombayla'kıyaslan-

dığında önemsiz bir tehdit oluşturduklarını düşünmek garipti. Savaş silahları yaratmak için harcanan bütün o çabalar tek bir keşif tarafından geçersiz kılınmıştı.

Son bir merdiven ve kapağa doğru işaret etti, laboratuvara açılıyor olması gerekirdi. Wayne'le birlikte limandaki bir sokağa çıktıkları anda yakınlardaki bir kapı çarpılarak kapandı. Wax hızla etrafında dönerek depolara baktı.

"Orada," dedi Wayne işaret ederek. "Sıradan üçüncüsü. Pencereden dışarı bakan biri de vardı."

ikili birbirlerine baktı, sonra pencere silah sesleriyle dışarı patlarken siper aldılar. Çelikgörüşü ona sıradan silahlar ve mermiler olduğunu söylüyordu.

Alüminyum silahları yok, diye düşündü Wax. *Bizimle başa çıkmaları için o Allomanserleri gönderdiler ama onun dışında hazırlık yapmaya zamanları olmamış. Nihayet onlardan önde olabiliriz.*

Metalaklıyla ağırlığını arttırdı, sonra bir sonraki mermi dalgasını geri İterek tahta duvarlara ve cam pencerelere doğru savurdu. Küfürler geldi, ona ve Wayne'e aceleyle binaya yaklaşma fırsatı vermişti. Wayne başıyla onayladı, o yüzden Wax de ağırlığını arttırdı ve arkasından destek alarak bütün binayı İtti.

Duvar sallandı ve bir parçası çivileri ve bir pencere çerçevesi tarafından sökülerek koptu. Wayne delikten içeri atladı ve içerideki birkaç silahlı adamı devirdi. Wax elinde Vindication'la takip etti, üç dikkatli atış Wayne'in ulaşamadığı adamları indirmişti. Çatışma devam ederken bir kamyonun motoru çalıştı ve tekerlekleri kayarak deponun diğer tarafından dışarı fırladı. Wax onun önünde iki tane daha olduğunu gördü. Küçük bir konvoy akşam ışığında kaçıyordu.

Büyük odaya hızla bir göz atmak ona bütün bir hikâyeyi anlattı. Laboratuvar masaları ve makineler aceleyle boşaltılmıştı. Yerde döküntüler vardı. Tablo ya da şemaların hızla söküldükleri yerlerde hâlâ duvara zımbalanmış duran yırtık kâğıt köşeleri. Tavandan sarkan zincirler burada o masaların merkezinde bir şeyin imal edilmiş olduğuna işaret ediyordu.

Wax'in Gümüş Ev'i basmaya cüret etmesini ya da tüneli bulmasını beklemiyorlardı. Şimdi sadece bir adım gerilerindeydi.

Wax kendini kamyonun arkasından fırlattı, ağırlığını azalttı ve kamyon tekerleri çığlık atarak başka bir köşeyi daha dönerken büyük garaj kapılarından dışarı uçarak takip etti. Kamyon neredeyse hızından yana devriliyordu.

Wayne geride kalanlarla ilgilenecekti. Wax'in o kamyonların içinde ne olduğunu öğrenmesi şarttı.

Yükseklik kazanarak hızla havaya fırladı ve üç kamyondan sonuncunun şehrin merkezine doğru geri döndüğünü gördü. Bütün günü ayak uydurmak için koşturarak, yıllardır yapılan planların izini bulmaya çalışarak geçirmişti. Yarım cevaplardan, kardeşinden yüz adım gerideymiş gibi hissetmekten yorulmuştu.

Şimdiyse çözümler gözünün önündeydi. Gerçek cevaplar o kamyonlardaydı, belki bombanın kendisi bile. Kaçmalarına izin vermektense sonsuza kadar bir kül çukurunda hapsolmayı tercih ederdi.

Bir kanalizasyon kapağını İterek daha da yükseğe çıktı. Şimdi güneş ufka yaklaşırken yeni yanmaya başlayan sokak lambaları yeni destekleri oldu. Yükseklik ve momentum kazanmak için ikişer ikişer İtiyor, sonra binaları devasa destek noktaları olarak kullanıyordu. Sonra bile hızlanmak için hareket eden bir otomobilin momentumu- nu ödünç aldı.

Hava etrafında bir ıslığa, sonra da bir kükremeye dönüştü, sis-paltosunun kurdeleleri savruluyor ve dalgalanıyordu. Otoyoldan hızla ilerlemelerine rağmen Wax'in saldırgan gidişi kamyonlarla arayı kapatmasını sağladı. Sıranın sonundakine tam yetişmişti ki arka kapıda bir aralık açıldı ve birkaç otomatik tüfeğin namluları dışarı uzandı. Alüminyumdan yapılmışlardı.

Kaçarlarken iyi silahları yanlarına almışlardı. Bunu alüminyum mermilerden bir yağmur takip etti. Wax içgüdüyle hareket etmişti. Şimdiye kadarki hareketleri fazla düzenliydi, onu kolay bir hedef yapıyorlardı.

Mermiler havayı yararken kenara kaçındı. Otoyoldaki irkilen sivillerle dolu otomobillerin üzerinden savruldu, sonra siper olarak iki binanın arasına girdi. Orada çizmelerini asfalta basarak yere kondu, kurdeleler hâlâ etrafında savruluyordu.

Bu doğru değil, diye düşündü. Kamyonları takip ederken Wax'in geçtiği yol belliydi ama onların otoyoldaki gidişleri daha bile barizdi. Onu yine kandırıyor olabilirler miydi? Bir mermiyle kendini havaya fırlattı, sonra yanlarındaki binaları İtip pencereleri sarsarak hız kazandı, hatta birkaç tanesini metal çerçevelerini yamultarak çatlatmıştı bile.

Elendel'de kendini tutmak zorundaydı. Fazla hasar yaratmamak için hareketlerine dikkat etmesi gerekliydi. Ama Wax'i bu yola Ahenk göndermişti ve emekli Seherkurşun'u da iyi çocuğu oynamak için göreve çağırmazdın. Milyonlarca hayat tehlike altındaydı.

Bunu engellemek için birkaç pencere kırabilirdi. Hatta gerekirse birkaç kafa bile kırardı. Otomobillerin üzerinden fırladı, otoyola paralel ilerlerken yayaların haykırışlarını duymazdan geldi. Düşmanın kamyonuna yetişmek için yeteri kadar hız kazanmaya çalışıyor ama binaları kamyonla arasında tutuyordu. Doğru anda pencereleri parçalayarak tekrar kendini otoyolun üzerine fırlattı ve hızla öne atıldı, üçüncü kamyonu tam olarak bulmayı umut ettiği yerde bulmuştu.

Sivil araçlarından bir grubun arasındaydı, o yüzden Wax tekrar gizlendi ve bir dakika daha paralel olarak takip etti. O yan sokak boyunca uçarken kendini... canlı hissediyordu. Çelikle ateşlenmiş, uçan bir mermi gibiydi. Belki fazla uzun zamandır bunu yapmadığı için bu hissi unutmuştu ama kendini daha önce hiç olmadığı kadar kontrollü hissediyordu.

O kamyonu yavaşça durdurmam gerek, diye düşündü. *Bomba içinde olabilir.* Makinenin basitçe sarsılarak patlatılmayacağım düşünüyordu, kendi yaptığı deney gerçek patlamanın belli bir mekanik etkileşim gerektirdiğini göstermişti. Ama yine de dikkatli olması gerekiyordu.

Bir sonraki kavşakta sağa bir bakış attı ve görmeği umduğu şeyi gördü: ondan uzaklaşmak için acelesi olan kamyon sivil araçların arasından çıkarak otoyolun daha boş bir kısmına geçmişti.

Wax otoyolun kenarından içeri daldı ve ağırlığını on katına çıkardı. Bunun sonucu olarak havada yavaşladı ve yanından geçen kamyonun yan tarafını İtti, otoyolun yan duvarına bastırmıştı. Wax'in istemediği kadar fazla sarsıldı ama yavaşlamıştı.

Wax yönünü değiştirerek kamyonun yanında kaldı, tekerlekleri patlayana ve durana kadar yan duvara bastırmaya devam etti. Kırık arka kapının yakınında yere kondu, içerideki dengelerini kaybetmiş üç silahlı adamı gördü. Hepsini vurdu, sonra bir mermiyi doğrudan kamyonun ön duvarına sıkarak sürücüyü kafasının arkasından vurdu. Ama bu adamların dışında kamyon boştu.

Aldatmacaydı.

Pas tutası!

Kamyonu İterek tekrar havaya fırladı, yükselmeye çalışırken çatısını eğmiş ve yamultmuştu. Böyle bir İtme onu sadece bir yere kadar yükseltebilirdi, destek noktandan ne kadar uzaklaşırsan, o kadar az kuvvetle İtebilirdin.

Desteğiyle gelebileceği en yüksek noktaya çıktı ve etrafında dönerek altındaki şehri gözledi, kamyonları...

Orada. İkinci kamyon da ilerisinde otoyolda gidiyordu. Neredeyse anında peşine düşecekti. Ama...

Üç kamyon. En azından biri yem. Bir diğerini daha da uzakta gördü, otoyolun dümdüz olduğu bir yerdi. Bu fazla kolaydı. Bunun gibi bir otoyolun üzerinde o kadar belirginlerdi ki, Wax'in dikkatini üzerlerinde tutabilir, onu otoyol boyunca götürebilirlerdi...

Wax orada asılı durdu; İtmeye devam ediyor, kendini havada tutuyordu. Gerçi rüzgâr yandan esmeye başlamıştı, dengesini bozuyordu. Tam alçalmaya başlarken...

... gördü. Görünüşü diğerleriyle aynı olan dördüncü bir kamyon, otoyoldan uzaklaşan yan yollardan ilerliyordu. İçlere, şehrin merkezine doğru gidiyordu. Bazı binaların arkasında kaybolduğunu zar zor görmüştü.

İşte onu yakalaması gerekiyordu. İçgüdülerinin haklı olduğunu umarak öbürlerinin peşini bıraktı ve şehrin içine doğru düştü. Park etmiş bir otomobilin tepesini İterek yavaşladı, ağırlığıyla ön camını kırdı, sonra konduğu zaman da çatısını çökertti. Bir kuzgun sürüsünü dağıtarak bir parkın ortasına doğru uçtu, sonra bir binanın yan duvarı boyunca yükseldi. İtişi biterken tepesine ancak ulaşmıştı.

Hareket etmekte canlandırıcı bir heyecan vardı. Şehir metalle o kadar doluydu, engellerle o kadar kaplıydı. Bir kovalamacada her biri bir avantaj olabilirdi. Wax binaların üzerinden uçabilir, yükselebilir, kamyonu takip edebilir ve arayı kapatabilirdi. Ne de olsa kamyon yolları takip etmek ve trafikle uğraşmak zorundaydı.

Wax binanın yanından atladı, sonra havuzun duvarından destek alarak öne atılan bir yüzücü gibi iki diğer binayı İtti. Köşeleri döndü ve neredeyse çöldeki ısı dalgaları üzerinde süzülen bir kuş gibi aşağıdaki insanların bağrışlarına binerek gittiğini hayal etti.

Yabanlar'daki kovalamacaların farklı bir cazibesi vardı. Ama oradaki hiçbir şey gerçek bir balkona inmek, binanın içinden koşarak geçmek ve diğer taraftan dışarı çıktığı zaman hedefini aşağıda görmekle kıyaslanamazdı. Bir balkon parmaklığı atlama tahtası oldu ve yakınlardaki binalar inişini dikkatle ayarlamasını sağladı.

Burada Wax o toz ve taştan oluşan diyarda hiçbir zaman yapamadığı bir şekilde uçabilirdi. Geçmişini geride bıraktığı gerçeğini artık kabul edebilir, hayır, buna sevinebilirdi.

Önündeki kamyondakiler arka kapıda yine bir aralık açtılar. Wax Vindication'la nişan aldı ama pencereye değil. Kapıya.

Bir siskıran mermisiyle vurdu, Hemalurjist bedenlerini parçalamak

için ikinci bir patlama yaratacak şekilde tasarlanmıştı. Kapıyı patlatıp parçaladı ve kamyonun arkasını yarıp açtı. Silahlı adamlar tökezleyerek gerilerken Wax içeriye bir bakış atabildi. Bomba yoktu ama bir sürü kutu, defter ve belge vardı.

Bununla idare etmesi gerekecekti. Adamlar ateş etmeye başlarken kamyonun gerisinde kaldı. Ağırlığını arttırdı ve sokaktaki bir ızgarayı İterek yamulttu ve aşağı düşürdü, sonra atlayarak tekrar kanalizasyon tünellerine girdi.

Havada dönerek arkasındaki tünel duvarına iki mermi sıktı, sonra bunları ve çamurun içine düşen ızgaranın kalıntılarını İterek kendini sokağın hemen altındaki tünel boyunca süratle gönderdi.

Bir an sonra bir kanalizasyon kapağını patlatarak havaya fırladı İki ayağı açık kanalizasyon deliğinin iki yanında yere kondu ve ağırlığını yüzlerce katına çıkararak metalaklını tamamen tüketti. Sonra da İtti.

Ayakları betonun üzerinde birkaç santim kaydı.

Kamyon sanki sağlam bir duvara çarpmış gibi büzüldü, ön tarafı folyo gibi kırışarak sürücüye talihsiz şeyler yaptı. Kamyonun arka ucu havaya fırladı, sonra o kâğıt sayfalarını saçarak yere yıkıldı. Tekerleklerden bir tanesi tamamen koparak doğruca yakınlardaki bir binanın ön penceresine çarptı. Bir içki dükkânı olduğunu fark etti Wax yüzünü buruşturarak. Wayne bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Diğer otomobiller de dururken sokak sessizleşti, sürücüleri koltuklarında sinmiş ya da daha çoğunlukla afallamış hâlde bakıyorlardı. Wax birkaç derin nefes aldı, kalbi gümbürdüyordu, vücudu heyecanlıydı. Aklı...

İşine odaklanmıştı. Bir nefes daha bıraktı ve kendim ne kadar sakin hissettiğine şaşırdı. Bir parçası... bir parçası tekrar göreve dönme konusunda endişeliydi. Bu türden heyecanları hissettikten sonra normal hayatını sıradan, yetersiz bulacağından endişeliydi.

Neyse ki olmamıştı. Elendel'de etrafa bu kadar fazla zarar vermemeye dikkat ettiği sürece ne zaman isterse bunun gibi bir uçuşa çıkabilirdi. Hatta neşesini paylaşacak birinin olması için Max i de yanında getirebilirdi. Böyle şeylere bir zamanlar olduğu gibi ihtiyacı yoktu.

Bunu idrak etmesi ne kadar harika bir şeydi. Derin bir nefes aldı,

53

Marasi ve Ayışığı av olmuşlardı.

Arkalarında bir şey vardı, tam olarak insanmış gibi durmayan bir şey. Taşların üzerindeki hareketleri pençelere benzer bir ses çıkarıyordu, buna eşlik eden anormal hırlamalar vardı. Marasi yanında Ayışığı'yla patlayıcılarla açılmış tünel boyunca aceleyle ilerledi, hızlarını dengelemeye çalışıyordu. Eğer fazla hızlı giderlerse doğrudan bir devriyeye denk gelebilirlerdi. Ama eğer fazla yavaşlarlarsa o zaman da arkadaki o şey onlara yetişirdi.

O yüzden dura dura hareket ediyor, madenci lambalarının ışığıyla görebildikleri bir uzaklığa kadar hızla gidiyor, sonra tekrar öne atılmadan önce duraklıyorlardı. Tüneller ağının bu kısmında geldikleri taraftan çok daha fazla bina vardı, pek çok köşe de vardı. Ama tabelaları takip ederek gittikçe Topluluk'a daha fazla yaklaşabiliyorlardı. Daha çok alçıdan odanın yanından geçtiler, bazılarının dolu olduğu belliydi ve birkaç kere insan grupları aceleyle yanlarından geçerken saklanacak siper bulmaları gerekmişti.

Bunlar asker değildi ama. Çoğu işçi ya da bilim insanıydı. Fısıltılı konuşmalarına bakılırsa Entrone herkese odalarına gitmelerini emretmişti. İnsanlarda telaşlı bir endişe havası olsa da kararlı ve gerginlerdi de. Bunun faydası oluyordu çünkü etraflarına fazla dikkat etmiyorlardı.

Marasi ve Ayışığı birkaç kutunun arkasında bu grupların birinden saklanırken Marasi onları takip eden şeyin yetişmesinden endişelenmişti. Ama o da yavaşça yaklaşıyor, acele etmiyordu. Belki... belki o

Neden sonra Ayışığı Marasi'ye beklemesi için fısıldadı, sonra aralık kapısından boş gibi görünen bir odadan içeri girdi. Birkaç saniye sonra iki laboratuvar önlüğüyle çıktı ve sanki buranın çalışanlarıymış gibi koridordan yürümeye başladılar. Kılıkları hiç inandırıcı değildi ama Marasi'nin tüfeğine rağmen kimse onlara ikinci defa bakmıyordu.

Kısa süre sonra tünelde bir ses yankılandı. "Sakin olun. Endişelenmeyin. Ben Topluluk'ta yeni gelecek ziyaretçilerimiz için hazırlık yapıyorum. Hepinizin odalarınızda kalmanızı ve beklemenizi istiyorum. Bu planını yaptığımız şey, hazırız."

Bu, Gave Entrone'du, lord vali. Sesi koridora dizilmiş hoparlörlerden geliyordu, birkaç yıl önce icat edilmesinden beri gittikçe daha sık bulunmaya başlayan bir teknolojiydi.

Sesini duymak sonunda Marasi'nin Gave'in işgale direneceği umudunu söndürmüştü. Bu yer altı üssü, ikmal malzemeleri... her şey doğru olduğuna işaret ediyordu. Burası bir sığınaktı, işgalin başlangıç noktasıydı. Ve Entrone'un taraftarları için gelecek yıkımdan korunacak bir yerdi.

Rahatsız edici bir endişe bunun işin sadece bir parçası olduğunu fısıldıyordu. Marasi Entrone'u durdurmak zorundaydı ama bu Elendel'i Telsin'in üzerine çevirdiği bombadan korumayacaktı. Onun için Wax ve Wayne'in görevin kendilerine düşen kısmını başaracaklarına güvenmesi gerekiyordu. Onun işi bu gelen orduyla ilgilenmekti. Altın ve kızıllı askerlerle.

Tünel sonunda genişleyerek büyük bir mağaraya dönüştü. Ama ilginç bir şekilde karşı duvar tabandan tavana dümdüz tahtaydı. Ve patlatılmış tavanın eğilimine bakılacak olursa aşırı derecede büyük olan mağarayı ortasından ikiye ayırıyor gibiydi. Tahta duvarın dibine inşa edilmiş birkaç karanlık oda vardı. Aslında mağaranın tamamı sessiz ve büyük ölçüde karanlıktı, sadece birkaç lamba tarafından aydınlatılıyordu.

Marasi ve Ayışığı mağaranın ağzında durdular. "Topluluk" bu muydu? Neden mağarayı böyle bölmüşlerdi? Sebep ne olursa olsun, odalarına dönme emrine uyulmuştu ve görünüşe göre bu bölgede olabilecek askerlerin hepsi İkizRuh'la savaşmak için gitmişti. Bu da Marasi ve Ayışığı'nın mağara girince yalnız olmalarını sağlamıştı.

Kısa süre sonra o sesler yine arkalarından geldi. Ayışığı'nı omzundan tutan Marasi büyük duvarın yanındaki iki binanın arasına çekti. Bu yetersiz sığınağından bir şeyin mağaranın ağzından içeri girmesi

ni izledi. Dört uzatılmış bacağın üzerinde yürüyordu ve rahatsız edecek kadar uzun bir boynu ve tam olarak köpekgillerden sayılamayacak bir kafası vardı. Ve gölgeli oldukları hâlde bile fazlasıyla... insan görüntüsünü andıran yüz hatları... Burnu bir köpeğinki gibiydi ya da onu andıran bir şeydi ama insansı gözleri kafatasının ön tarafındaydı.

Giysisi ya da kürkü yoktu. Omuzlarından iki tane kazık ucu çıkıyordu. Marasi böyle bir şeyi daha önce duymuştu, Wax Elendel'in altındaki tünellerde buna benzer bir şeylerle karşılaşmıştı. Şimdi Ölüm'ün ona verdiği kitabı iyice okuduktan sonra Marasi bunun ne olduğunu anlıyordu. Hemalurjik bir canavardı.

Hemalurji'nin bir kullanım alanı Metalsoylu yaratmaktı. Ama Lord Hükümdar ayrıca onu kullanarak insanların çarpık versiyonlarını da yaratmıştı. Kandralar bunun sonucunda ortaya çıkmıştı, kolosslar da öyle. Onları yaratmak için dikkatli bir şekilde iğnelerin kullanılması gerekmişti, bir tanrının bilgisine ihtiyaç vardı. Eğer böyle tasarımları tahminle yapmaya çalışırsan deneğini öldürmen çok olasıydı. Ya da kazara bir tür yarım-varlık yaratabilirdin. Çarpık bir mutasyon oluşturur, kişinin ruhunu kazıklarla parçalardın.

Görünüşe göre Küme korkunç bir sonuca ulaşmayı başarmıştı. Yaratık havayı kokladı, sonra dikkatle mağaradan içeri girdi. Burada olduklarını biliyordu. Marasi ve Ayışığı'nın etraflarını incelemek için durdukları yerde durdu, şu anda saklandıkları yerden ancak otuz metre kadar uzaktaydı. İğrenç şey mağarada yankılanan bir ötme sesi çıkardı ve başka sesler karşılık verdi, hem de onlarcası.

Ayışığı Marasi'nin omzunu kavradı, sonra işaret etti. Yanında saklandıkları odanın duvarında bir kapı yarattı ve mağarayı bölen tahta duvara dayalı karanlık odadan içeri süzüldüler. İki pencere duvarın ötesine bakıyordu.

Marasi Ayışığı'nın yanında durduğu köşede pencerelerden dışarıyı iyi göremiyordu. Kapı kayboldu ve birkaç saniye sonra içinden geçtikleri duvardan kazıma sesleri geldi. Bunu sessizlik takip etti, sonra odanın kapısına bir darbe indi. Şimdilik dayanmıştı.

Marasi tüfeğini omzundan indirdi, Ayışığı'na bir baktı, sonra başıyla pencerelere doğru işaret etti. Belki onların içinden kaçabilirler miydi? Dışarı bakmak için yaklaştı ve... bir kasaba buldu.

Engin bir mağaranın içinde düzgün ev sıraları vardı, o taraf buradan daha büyüktü. Yukarıdan projektör lambalarla aydınlatılıyordu. Birileri zeminde geniş alanlara çimen ve çiçek resimleri çizmişti ve başka yerlerde de ağaçları andıracak şekilde heykeller dikilmişti.

Günlük giysiler, etekler, pantolonlar, elbiseler giyen insanlar "sokaklarda" dolaşıyordu; gerçi görebildiği kadarıyla hiç at ya da otomobil
yOktU.

"Muhafaza adına bu ne?" diye fısıldadı Marasi. Yukarıda olacak yıkımdan kaçmak için kendilerine inşa ettikleri Topluluk bu mu?

Marasi kaşlarını çattı. Kısa bir süre önce bunun kül yağmurlarının geri dönmesine karşı inşa edilmiş bir sığınak olduğunu düşünebilirdi ama şimdi onun bir aldatmaca olduğundan tamamen emindi. Gerçek tehlikeler bomba ve işgalci orduydu.

Arkalarında yaratık kapıyı pençelemeyi bıraktı. Marasi bunun iyiye işaret olduğundan emin değildi, yardım çağırmaya gitmiş olabilirdi.

"Bu yerin tamamında yanlış olan bir şey var," dedi Ayışığı. Pencereye eliyle vurdu. "Sanırım bu aynalı cam. Rengi görüyor musun? O kasabadaki insanlar? Odalarına dönme emrini ya da çatışmayı duymuş gibi görünmüyorlar. Fazla sakinler.

"Oraya kaçabiliriz."

"O çarpık şeyler bizi takip edecek," dedi Ayışığı. "Küme nin geliştirdiği bir tür tazı gibi iz sürüyor ama neredeyse bir insan gibi düşünebiliyor da."

"Onlarla savaşabilir'miyiz?" dedi Marasi mermilerini kontrol eder@k

"Ben... bir asker değilim," dedi Ayışığı. "Zorunda kalırsam kendimi savunabilirim ama..." Kapıya doğru bakarken endişeli göründü.

Dışarıdan bağrışlar geldi. Askerler yaklaşıyordu.

"Başka bir damgan daha var," dedi Marasi. "Seni değiştirebileceğini söylemiştin."

"Başka birisine," dedi Ayışığı. "Farklı bir geçmişi, farklı eğitimi, farklı... becerileri olan birine."

"O kişi savaşabilir mi?"

Ayışığı derin bir nefes aldı. "Evet. Ama savaşmaktan daha iyisi onun ortadan kaybolabilmesi gerekir. Saklanması. Ama dönüşeceğim kişi... o ben olmayacak. Ben her zaman bu dönüşümü denemeyi istemiştim Marasi, damgam o yüzden var. Ama bu tehlikeli.

"Bu öbürleri kadar kolayca bitmeyecek, ben durdurmaya karar verene kadar etkisi sürecek. Ve ben böyle damgalanarak başka birisi olduğum zaman aynı şekilde düşünmeyeceğim. Bir gün dönüşecek ve hiçbir zaman geri gelmeyeceğim. Ama güç kaynağı olarak saf Kuşam

Ayışığı damgayı çıkardı, sonra Wax'in tabancalarından birini temizlerken büründüğünü gördüğü aynı havayla gözlerini damgaya dikti.

"Bana kendini başka bir kişiye dönüştürmenin büyü olmadığını mı söylüyorsun?" dedi Marasi.

Ayışığı yüzünü buruşturdu. "Tamam. Bunlar biraz daha mistik gibi geliyor. Eğer Dor'u anlarsan hepsi mantıklı ama..."

Marasi pencereden dışarı baktı, sonra tekrar ön kapıya. Dışarıda haykırışlar toplanıyordu. Pas tutası... çok fazla asker varmış gibiydi. Marasi tüfeğini kaldırdı, sonra tereddüt etti.

"O canavarlar kokuyla iz sürüyor. Ya sen bana bu duvarda bir kapı açsan ve ben dışarı atlasam? Sonra sen onların dikkatini dağıtabilir, büyük bir çatışma çıkarırsın, ondan sonra da söylediğin gibi kaybolursun. Bana ne olduğunu anlamayabilirler, ikimizin de kaçtığını düşünebilirler."

"Sağlam bir plan," dedi Ayışığı. Derin bir nefes aldı. "Tamam. Bunu denemeyi istiyordum. Yapabilmek için Kell'i bana o Kuşam'dan biraz vermeye ikna etme niyetim vardı. Hiç sahada kullanacağımı düşünmemiştim gerçi. Bu hâldeyken savaşabilirim ama bu seni tek başına bırakacak."

"Ben kaçamam Ayışığı," dedi Marasi. "O askerleri çekmemiz benim hatam. Onun ötesinde Havza benim vatanım. Entrone ve planlarına terk edemem."'

Ayışığı sertçe başını salladı. "Yapalım o zaman. Bana değnekler ve süngülerle saldırabilirler gibi, o yüzden avantajlı olacağım. Çok fazla ateş etmek o Topluluk'ta ne yapıyorlarsa onu rahatsız edebilir. Dikkat edersen Küme burada akıllıca olan şeyi yaparak bu odanın tamamını taramadı."

"Hadi," dedi Marasi.

Ayışığı çantasından bir şey çıkardı, üzerinden bazı numaraları okuduğu küçük bir aletti. "Eğer sorarsam bana mesafe yirmi yedi atmış üç, meyil on iki derece de. Ve bana bu haritayı göster." Bir defteri gösterdi. "Nedenini açıklamaya zamanım yok." Kuşam kavanozunun kapağını açtı, sonra damgasını o ışığın içine daldırdı ve duvara basarak Marasi için kapıyı yarattı. "Bu daha uzun süre dayanmasını sağlamalı." Sonra diğer damgayı bileğine dayadı. "Eğer işler kötüye giderse Kelsier'in beni kendime getirmek için burada olmasını ummuştum. Bana bu askerlerle neden dövüşmem gerektiğini tekrar anlatman gerekebilir."

“Ne demek istiyorsun?”

“Hatıralarımın tamamı olmayabilir," dedi Ayışığı. “Bu, benim geçmişimi tamamen tekrar yazacak. Ruhum benim kendi gezegenimde ailemin başka bir krallığa taşındığını ve benim orada doğup büyüdüğümü düşünecek. Kişiliğim tamamen değişecek. Hepsini yazmıştım ama... eh, deneyene kadar bir Öz Damgası’nın nasıl çalışacağından
asla tam olarak emin olamam.”

“Dur,” dedi Marasi. “Bana işin o kısmından hiç...”

Ayışığı damgayı bileğine bastırdı.

Sonra değişmeye başladı.

54

Saf Kuşam'ı musluklu bir fıçı gibi ihtiyacı oldukça yavaş yavaş çekerek kullanan İkizRuh'un aksine, Ayışığı elini kavanoza daldırıp içine çekerek bütün Kuşam'ı tek bir 'lokmada' yuttu. Saçları kısaldı ve parladı. İnanılmaz bir şekilde derisi onu gölgede bırakmayı başararak sanki içi alev almış gibi ışıldadı. Ama beyaz bir ateşti, bir şekilde her türlü dünyevi ateşten çok daha saftı.

Güç Ayışığı'nın etrafında girdaplandı ve sanki yerden havalanırmış gibi göründü, gerçi sadece parmaklarının ucunda yükselmişti. Uzun, tatminkâr bir nefes bıraktı, sonra Marasi'ye döndü. Efsanelerdeki ilahi bir varlık gibi parlıyordu. Parlak enerjiden bir varlıktı. Fazlasıyla kusursuz dudakları gülümsedi, doğal aydınlığıyla içinden kutsanmıştı.

Işıltı neredeyse anında solmaya başladı ama o yere çömeldi ve parmağıyla çizmeye başladı. Haritaya ve Marasi'nin ona gösterdiği notlara baktı. Başını salladı ve ışık Ayışığı'ndan dışarı taşarak yere çizdiği resmin bir izini bıraktı. Biraz küçük bir haritaya, Havza'nın hızla yapılmış bir karalamasına benziyordu ama ortasında garip bir rün vardı.

Bitirdiği zaman ışığı sabittendi, sonra parlaklaştı. Tatminle içini çekti ve dairesel ışık resminin ortasında durdu. Ancak ondan sonra Marasi'ye hitap etti.

"Ah!" dedi, sesi daha önce olduğundan biraz daha tizdi. "Bir ölümlü! Nasılsın çocuğum?" Bir cevap beklemeden odada etrafına bakındı. "Beklenmedik bir yerdeyim gibi görünüyor."

"Bilming'desin," dedi Marasi. "Yer altında."

"Hiç duymadım."

“Elendel Havzası?” dedi Marasi ve ödülü boş bir bakış oldu. “Daha şimdi yere bir haritasını çizdin.”

“Ha,” dedi Ayışığı ayaklarına bakarak. “Çizmişim gerçekten. Ne kadar ilginç.” Ellerini arkasında kavuşturarak kendi kendine mırıldanmaya başladı. Marasi’nin ona afallamış bir şekilde baktığını fark ettiği zaman önce bir yana, sonra öbürüne baktı. “Ah. Benden bir lütuf mu istiyordun çocuğum? Senin için yapabileceğim bir şey mi var?”

“Dışarıda askerler var,” dedi Marasi kapı inen darbelerle çatlamaya başlarken. “Bizi öldürmek istiyorlar.”

“Nalet,” dedi Ayışığı, sonra ellerini havada hareket ettirmeye başlayarak karmaşık bir çizgiler ağı çizdi ve ağ havada asılı kalarak orada parladı. Süslü bir hareketle çizmeyi bitirdi ve çizgiler kapıdan içeri işleyerek soldu, kapı da vuranlara rağmen çatlamayı kesti.

“Kim bunlar?” dedi Ayışığı. “Gül İmparatorluğu’ndan serseriler mi? Yoksa kendilerinden üstün olanlarla savaşmaya çalışarak zamanlarını boşa harcamaya gelmiş VVyrn’in kullarından bir grup mu?” “Ee...” dedi Marasi. “Onlar sadece kötü insanlar. Bizim planımıza göre...”

“Biz mi?” diye sordu Ayışığı.

“Sen ve ben, değişmenden önce.”

“Ben her zaman Shay-l idim,” dedi Ayışığı elini sallayarak. “Shay-ode’un kutsanmışı.”

Peki. Tamam.

“Ey kutsal kişi,” dedi Marasi başka bir şey deneyerek. “Gücünüz inanılmaz ve varlığınız ilahi. Lütfen bana bir lütuf bahşeder misiniz?”

“Elbette yahu!” dedi Ayışığı neşelenerek. “Ne kadar da kibar! Ölümlülerde çok ender bir özellik.”

“Kısa süre sonra kaybolacak olan şu kapıdan kaçmam gerekiyor,” dedi Marasi arka duvardakini işaret ederek. “Dışarıdaki insanların başka bir yöne gittiğimi düşünmelerine ihtiyacım var. Sizinle birlikte. Anladığım kadarıyla siz ortadan kaybolabiliyormuşsunuz...?”

“Kaybolmak mı? Aon Tia’yı kullanacağım,” dedi Ayışığı. “Ama epey büyük bir kutsama istiyorsun. Mesafeye ve meyile ihtiyacım olacak...”

“Ah,” dedi Marasi. “Yirmi yedi atmış üç, meyil on iki derece. Ama siz gerçekten de ortadan kaybolabiliyor...”

“Tamam, tamam. Ama sen o kapıdan kaçarsan burada sadece beni bulacaklar. Zayıf planlama becerileri olan birisi tarafından tasarlanmış kusurlu bir çözüm. İşte.”

Marasi'nin alnına dokundu, sonra bir eliyle havada bazı semboller çizdi. Bir an sonra Ayışığı'nın gücünden oluşan Marasi'nin bir kopyası belirdi. Hareket etmeye başladı, gerçi Marasi dokunmaya çalıştığı zaman parmakları içinden geçti. Bu kopyayı daha da rahatsız edici yapıyordu.

"Hâlâ burada mısın?" dedi Ayışığı. "Kışt, kışt. Her şey Shay-l'nin kontrolü altında çocuğum. Bunlarla ben ilgileneceğim, sonra büyük bir gösteri yaparak kaybolacağım. Yüce gönüllü bir şekilde sana bahşettiğim kutsama için uygun adakları sunmayı unutma ve tanrıların karşısında imanlı ol."

"Hı hı," dedi Marasi. "imanlı. İmanlı olacağım." Kapıya doğru adım attı, sonra duraklayarak sırt çantasının içindeki son kavanozu fark etti. İçinde kavanozun dışında da faydalı şeyler varmış gibi görünen çantayı aldı ama yanmış defteri ve damgaların deri kesesini Ayışığı'na verdi.

"Bunları daha sonra isteyeceksiniz yüce kişi," dedi Marasi. "Çok önemliler. Lütfen onları alın ve güvende tutun."

"Tamam, tamam," dedi Ayışığı, sonra bir eliyle Marasi'yi kovaladı, diğerini de şimdi iyice kuvvetle vurulan kapıya doğru salladı. "Acele et. Neredeyse geldiler."

Marasi çantayı omzuna attı ve pişmanlıkla tüfeğini geride bıraktı. Dikkat çekmemesi gerekiyordu, o yüzden çantaya sakladığı tabancanın yeterli olması gerekecekti. Laboratuvar önlüğünü de bıraktı, hâlâ üzerinde olan Küme'nin işçileri arasına karışmak için giydiği sıradan bir kamyon şoförü kıyafetinin onu saklayacağına güveniyordu.

Sonra kapıdan geçti. Kapatırken Ayışığı'nın sahte Marasi'nin arkasında durmuş, iki eliyle havaya parlayan çizgiler çizdiğini gördü, uzak duvar sallanmaya ve kırılmaya başlıyordu.

Marasi pencerelerden uzaklaştı. Bu tarafları gerçekten aynalıydı, daha büyük kareli bir desenin parçaları olacak şekilde gizlenmişlerdi. Çantayı omzuna attı ve huzurlu mahallenin içine süzüldü, Ayışığı'nın bu garip hâlinin planı takip etmesini umuyordu.

55

Wax kamyonun arkasında belge ve malzemeden oluşan bir karmaşa buldu. Üç tane de ceset.

Amansız bir görev duygusu hissederek Wax içeri girdi ve cesetlerin hepsini numara yapıyor olmaları ihtimaline karşı kontrol etti. Sonuncunun önünde durdu. Kadın kan içindeydi ama nefes alıyordu ve gözleri açıldığı zaman içlerinde hafif kırmızı bir pırıltı vardı.

"Ah," dedi kulak tırmalayan bir sesle. "Gerçekten de iyisin. Biz yeteri kadar önlem aldığımızı düşünmüştük. Ancak işte buradasın. Ensemizde. Nasıl bir kararlılık. Nasıl bir bireysellik. Seni önce Ahenk'in bulmuş olması ne kadar yazık."

Wax geriye çekilerek tabancasını ona doğrulttu.

"Bu beden yakında tükenecek," dedi yaratık. "Endişe etmene gerek yok."

"Sen nesin?"

"Ne olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı.

"Trell."

"Trell kız kardeşin olacak," diye fısıldadı varlık. "İsim ve mitolojiyi devralması için ben hazırlamıştım. Ama daha elde etmedi. Ve ben Trell değilim. Seninle yaptığım kadar doğrudan birisiyle konuştuğum enderdir."

"Muhtariyet," diye fısıldadı Wax.

"Evet. Metallerle deşilmişsin. Ruhun dokunuşuma açık..."

Wax daha da geriye çekildi, ne düşüneceğinden emin değildi. Kadın dudaklarındaki kanla gülümsedi. "Benden korkmanı gerek-

tiren hiçbir şey yok. Sana ve çabalarına müdahale etmeyeceğim. Kız kardeşin bunu anlamıyor Ahenk'in Kılıcı. O bana hareket etmem için yalvarıyor ama göremiyor: Bir insan ya da bir halk, potansiyeline ancak hayatta kalma mücadelesi içinde ulaşabilir."

"Bu şehir," dedi Wax. "Ve içindeki her şey. Bunlar senin suçun." "Bu daha fazlası için mücadele edenlerin suçu," dedi Muhtariyet. "Ve başarı da onların ödülü. Gerçi ben kardeşinin gerçek Muhtariyet'in doğasını anladığını düşünmüyorum. Onun çabalarında bir... yapaylık, zorlama bir özgünlük var. Gerçek bireyselliğin ham yaraları değiller.

"Öğrenecek. Gücü elinde tutmaya devam ettikçe, benim doğamın daha fazla sureti oldukça, daha çok görecek ve anlayacak. Eğer sağ kalırsa. Onunla gurur duymalısın. Her ne kadar kendisi yok olmanın eşiğinde olsa da bu dünyayı onun çabaları hayatta tuttu. Yoksa yıllar önce saldırırdım."

Wax kaşlarını çatarak yaklaştı. "Bomba nerede?"

"Aaah. Endişelenmen gereken şey bomba değil. Eğer o bomba başarısız olursa benim göndereceğim yıkım."

"Bence blöf yapıyorsun," dedi Wax.

"Neye istersen inan. Ama insanın ölümden önceki o anlarda sahip olduğu o gücü, o kapasiteyi sen de biliyorsun. Ruh sınırlarının sonuna kadar itildiği zaman gerçek istisnalar ortaya çıkar. O yüzden bir başarısızlığın da ölüm kadar kesin ve korkunç bir sonucu olmalı." "Defolup gitmen ve bizi rahat bırakman için ne yapmamız gerekiyor?" dedi Wax.

Muhtariyet'in kanlı dudakları gülümsedi. "Bunu hak ettiğinizi kanıtlayın." Gözlerini kapattı. Ve beden nefes almayı kesti.

Pas tutası. Wax Muhtariyet'in söylediği tek bir kelimeye bile inanabilir miydi? Duymazdan gelme riskine girebilir miydi? Ne olursa olsun, bu konuşma onu kovalamacadan daha fazla sarsmıştı.

Yine de hızla kamyonun arkasındaki kâğıtları karıştırmaya başladı. Büyük bir kısmının kesilip parçalandığı, sonra da su kovalarına atıldığını gördü. Wax'in bir şeyler öğrenmesini engellemeye çalışmışlardı.

Neyse ki sadece yarısı ıslak olan bir defter buldu ve ateşleme testlerinin kayıtlarını okumaya başladı. Pas tutası... bu "kendinden tahrikli roketler" elli ya da atmış kilometre gidebiliyordu. Kimsenin haberi olmadan bunları nasıl test etmişlerdi?

Gemiler, diye farkına vardı Wax. *Donanmayı o yüzden inşa ettiler, silahlarını okyanusta test edebilmek için.* Notlar bunu teyit ediyordu. En son testin tarihini kontrol etti.

Gave'in "tatiliyle" uyuşuyorlardı. Testlerini yapmak için okyanusa açılmışlardı. Ama roketler başarısız olmuş ya da en azından istenilen seviyede çalışmamışlardı. Elendel'e tam yetişemiyorlardı, gerçi defter ihtiyaçları olan biraz fazla mesafeyi nasıl aşabilecekleri konusunda fikirlerle doluydu.

Bulabildiği işe yarar her şeyi bir araya topladı, sonra köşede bulduğu bir bez çantanın içine tıktı. Bunlardan anlam çıkarabilmek için çok az zamanı vardı ama bütün bu yığının içinde bir yerlerde, bombayı nerede bulacağına dair bir ipucu olduğunu düşünüyordu.

Çantayı omzunun üzerine attı ve kamyondan aşağı indi. İçki dükkânının zavallı işletmecisi de dâhil olmak üzere insanlar toplanmaya başlamıştı. Adam dışarıya çıkmış, kırık penceresinin yasını tutuyordu.

Her ne kadar Wax'in yoluna devam etmesi gerekse de tereddüt etti, sonra yürüyerek yanına gitti ve adamın eline biraz para sıkıştırdı. "Pardon," dedi. "Bir felaketi engellemeye çalışıyoruz."

Adam paraya aval aval bakakaldı ama o cevap veremeden önce Wax kırık pencerenin içindeki bir şeyi fark etti.

"Hey," dedi. "Şu bir Kütükcila kasası mı?"

* * *

Kısa bir süre sonra Wax, Wayne'i bıraktığı laboratuvarda tekrar yere indi. Umduğu gibi eski yardımcısı düşmanları halletmişti, hatta birkaç tanesini bağlamıştı bile. Şimdi Wayne elinde üzerine başka birinin baş harfleri işlenmiş bir mendille oturmuştu ve burnunu siliyordu. Sefil görünüyordu.

Wax hiçbir zaman sağlık depolamak zorunda kalmamıştı, o yüzden nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdi. Özellikle de bir işin ortasında. Ve şimdi kovalamacanın heyecanı geçtiği için Wax yorgundu. Pas tutası, soruşturmalara hiç uyumadan karışmaması gerekirdi. Artık yirmi yaşında değildi.

Yürüyerek Wayne'in yanına gitti, o da başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Sonra Wax iki şişe Kütükcila'yı kaldırdı. Yabanlar'da yapılan bir biraydı, oradakilerin en iyisiydi.

"Hay pas tutsun Wax," dedi Wayne. "Onları nereden buldun?"

"Görev başında insanın karşısına çıkan şeyler inanılmaz," dedi bir tanesini Wayne'e vererek.

"Yıllardır hiç Kütükcila içmedim." Adamın gözleri bile yaşarmıştı. "Sen... Pas tutsun be birader. Sen gerçekten beni umursuyorsun, değil mi?"

“Sanırım biraz mola vermemizin zamanı gelmişti,” dedi Wax.

“Vaktimiz var mı?”

“Bulduklarımı incelemem gerekiyor,” dedi Wax. “Ve çatışmadan çatışmaya tükenmiş hâlde koşturamayız, kendimizi öldürtürüz. Sanırım yarım saat filan ayırabiliriz. Sence iyi mi?”

“Ne iyisi?” dedi Wayne. “Muhteşem be.”

56

Mağaranın içinden gizlice geçmenin Marasi için imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı. Tavandaki projektör lambalar çok az gölge bırakıyordu ve evler yeşile boyanmış tahta kıymıklardan yapılmış sahte çimenleri olan merkezi bir parkın etrafına inşa edilmişti. Sinsi sinsi gezinen bir kişiden daha fazla göze batacak bir şey olamazdı.

O yüzden kendini tamamen savunmasız hissederek ve yarı yarıya silah sesleri duymayı bekleyerek resim gibi evlerden bir sıra boyunca yürüdü. Yabancı değilmiş gibi rol yapmaya çalıştı. Bir çatışmadan diğerine koşturmanın acelesinden sonra gerçek dışı geliyordu.

Bu mağaranın içindeki kimsenin dışarıda olanlar hakkında herhangi fikri varmış gibi görünmüyordu. El ele dolaşan çiftlerin yanından geçti. Bir adam bir evin bahçesinde oyuncak yapmaya çalışıyor, çocukları da hevesle salıncağı asmasını bekliyorlardı. Beyaz üniformalı bir adam yürüyerek yanından geçti, her eve yiyecek kavanozları dağıtırken kendi kendine mırıldanıyordu.

Çok acayipti. Her şey fazlasıyla huzurlu, fazlasıyla normaldi... ve hiç metal yoktu. Pencerelerin çerçeveleri tahtaydı. Binalar çiviye ihtiyaç duymayacak şekilde tuğla ve kilden inşa edilmişti. Sokak lambaları ya da fenerleri yoktu.

Bir kere fark ettiği zaman göze batıyordu. Hatta görmeyi başarabildiği tek metal o yüksek tavandaki projektör lambalardaydı. Bu Marasi'nin taşıdığı sırt çantasını daha da sıkıntılı yapıyordu. Parlayan kavanozun dışında içinde biraz mermi ve birkaç küçük patlayıcı, bandajlar, biraz nakit para, bir çilingir takımı ve başka aletler vardı. Ayışı- ğı hazırlıklı olmayı seven türden bir kadındı.

Marasi çantayı iyice çekerek omzuna dayadı. Ne yazık ki dikkatleri çekiyordu. İnsanlar o geçerken dönüp bakıyordu. Dolaşan çiftlerin konuşmaları kesildi. Gözler Marasi'yi takip ediyordu, sanki teftiş gününde üniformasını giymeyi unutan tek kişi oymuş gibiydi.

Belki bu garip mahalleden hızla geçmek ve mağaranın diğer ucunda bir çıkış yolu var mı diye bakmak en iyisi olacaktı. Ama bunun gerçek bir faydası olacak mıydı? Bulguları ordunun geleceği kapıya ulaşmak için Topluluk'tan geçmesi gerektiğini söylüyordu. Marasi'nin bunu bulması gerekliydi.

Lord vali Topluluk'a gitmekten bahsetmişti, diye düşündü Marasi. *Buralarda bir yerlerde olabilir. Belki o beni kapıya götürür.*

Günlük elbiseler giymiş ve hızlı bir tempoyla yürüyen iki kadın yolda çabucak yanından geçerken Marasi'ye birkaç sinsi bakış attılar. O duruşları... Marasi'nin içgüdüleri birilerine ondan bahsedeceklerini söylüyordu.

O aynı içgüdüler ona diğer yönde devam etmesini söyledi. Ama... Marasi'nin buranın liderini bulması gerekiyordu. Neredeyse Wayne'e ne düşündüğünü soracaktı, sonra kendini aptal gibi hissetti. Yıllar içinde ona bel bağlamaya başlamıştı. Desteklemek için yanında olmaması... eh, yanlış bir şeymiş gibi geliyordu.

Anlık bir değerlendirmeden sonra o iki kadını takip etmek için hızla yürümeye başladı. Kadınlar aceleyle dış duvarı boyunca tahta iskeleler yerleştirilmiş iki katlı bir eve doğru gittiler, sarmaşıkları taklit edecek şekilde boyanmış iplerle kaplıydı.

Marasi kapıdan içeriyi gözetledi ve kadınları askerlerin değil, orta yaşlı sarışın bir kadının etrafında durduklarını gördü. Gri mavi renkli, kaliteli bir elbise giyiyordu, kısa bir mantosu ve hafifçe kabartılmış uzun eteği vardı. On yıl önce moda olan bir tarzdı. Mağrur kadın Marasi'nin bakışlarına karşılık verdi, sonra aceleyle yaklaştı ve kolunu tuttu.

Marasi'nin içgüdüsü geri kaçmaktı ama bu tehditkâr bir hareket değildi.

"Çabuk, çabuk," dedi kadın Marasi'ye. "İçeri. Şimdiden çok fazla kişi seni gördü canım. Drenya, perdeleri kapat!"

Drenya perdeleri kapatırken Marasi şaşkınlıkla kadının onu iyi döşenmiş odanın içine çekmesine izin verdi. Üçüncü kadın masadaki bir yağ lambasını yaktı. Elektriğin yıllar boyunca yavaş ve kaçınılmaz bir şekilde her evden içeri girmesi ve her ışık kaynağının yerini almasını izledikten sonra bunu görmek... tuhaf gelmişti.

"Fialia," dedi lider kadın. "Diğerlerini çağır. Kessi onunla tanışmak isteyecek elbette ki. Ve Abrem. O not tutuyordu. Çabuk, çabuk!" Sonra dalgınca Marasi'nin kolunu sıvazladı. "Nasılsın canım? Aç mısın? Susadın mı? Ne kadar zorlu zamanlar geçirmiş olmalısın. Kurtulmuşsun. Ne güzel."

Drenya şimdi kapalı perdelerden dışarıya bakarak gözetledi. Daha çok renkli olsa iyi olacak bir elbise giyen çekingen genç bir kadındı. "Gord'un onu gördüğünü sanmıyorum, Firari'ye şükür."

"Eninde sonunda haber alacak," dedi Fialia kapının yanında duraklayarak. "Doğrudan valiye gidecek."

"Lord Entrone'la ben ilgilenirim," dedi Marasi'yi bir koltuğa oturtan sarışın kadın. "Git."

Fialia gitti ve Marasi neler olduğunu anlamaya çalışarak oturdu. Valinin onun burada olduğunu öğrenmesini istemiyorlardı, o zaman bunlar Küme'nin içindeki muhalifler miydi? Ama giysileri, bu evler, bu kasaba...

Ve bu kadın. Mağrur sarışın Marasi'nin elini okşadı, sonra başka bir odaya gidip kayboldu. Orası bir mutfak mıydı? Marasi neredeyse kaçıyordu. Belki onun Vali Entrone'u durdurmasını geciktirmeye mi çalışıyorlardı? Ama sonra sarışın kadın çay ve bisküvilerle geri döndü.

Marasi bakakaldı, düşman üssündeki tehlikeli bir operasyon sırasında çay molası verme fikrinin karşısında afallamıştı.

"Zavallıya bir bak," dedi Drenya perdelerden. "Herhâlde gerçek bir yiyecek görmesinden beri yıllar geçmiş."

"Sorun değil," dedi sarışın kadın bisküvileri uzatarak. "Korkma. Burada yemeğimiz bol. Eski günlerdeki gibi. Hatırlıyor musun?

"Eski... günler?" dedi Marasi.

"Evet, felaketten önce," dedi sarışın kadın. "Kül yağmurlarından önce. Burada yer altında güvendeyiz."

"Bizi korumak için inşa edilmişti," dedi diğer kadın yanlarına gelerek. "Yukarıda sağ kalabildiğin için, burayı bulabildiğin için çok güçlü olmalısın."

Yukarıda.

Hay pas tutası. Sonunda Marasi bütün parçaları yerine oturtmuştu. Başından beri kül yağmuru resimlerinin, yukarıdaki maketlerle yapılmış garip hareketli görüntünün dışarıdaki dünyayı tehdit etmek için olan bir planın parçaları olduğunu sanmıştı. Ama hayır. Aldatmaca gelecekte kullanılması planlanan bir şey değildi, zaten kullanılmıştı bile. Bu

Pas tutası. Onlar dünyanın yok olduğunu düşünüyorlardı. Ve kendilerinin bundan korunduğunu.

“Ne kadar zamandır buradasınız?” diye fısıldadı Marasi.

“Yedi yıl oluyor,” dedi sarışın kadın elini okşayarak. “Gerçi ilk başta çok daha küçük mağaralarda yaşıyorduk. Bu kasaba, biz ona Seyyah diyoruz, yaklaşık beş yaşında.”

“İnşa etmesi korkunç derecede zordu,” diye ekledi diğer kadın. “Ama öyle iyi ki. İnsana eski günleri hatırlatıyor, değil mi? Gökyüzü ve güneş ışığıyla. Ağaçlar ve bitkilerle.”

Marasi hissiz bir şekilde bir bisküviyi aldı ve ısırdı, kısmen sarışın kadın yedirmek için zorlamasın diye. Zihni hızla çalışırken dalgınca lezzetli olduğunu fark etti. Bu insanlar... dünyanın sonunun geldiğine inanmaları için kandırılmışlardı. Yer altındaki bir sığınakta yaşamaya zorlanmışlardı. Ama neden? Mutlaka Küme'nin planları için bol bol gönüllü üyeleri vardı, neden bazılarını bu kadar cahil tutuyorlardı? Ve bunun gelecek orduyla ya da bombayla ne ilgisi vardı?

Kısa süre sonra Fialia'yla birlikte birkaç kişi daha içeri doluştu. Üç kadın ve bir adam, taştan aletlerle dolu bir kemeri olan yapılı bir elemandı.

“Metal yok,” diye mırıldandı Marasi.

“Eh, doğal olarak," dedi sarışın kadın. “Metal mutantlar metalleri hissedebiliyor. Kullanmaya cesaret edebildiğimiz tek metaller ışıkları ve anons sisteminin hoparlörleri için biraz alüminyum.”

Diğer dördü bir araya büzülerek aval aval Marasi'ye baktı. Marasi gerçekten bir kıyametten kurtulmuş birine mi benziyordu? Giysilerinin tekrar tekrar silahlı çatışmalara girdikten ve hayatı için dövüştükten sonra biraz hasarlı olduğunu kabul ediyordu. Bir de sırt çantası vardı ve temizlenmek için hiç fırsat bulamamıştı...

Eh, belki benziyordu.

“Zavallılar,” diye fısıldadı Marasi.

“Şokta,” dedi çekingen Drenya.

“Bize yukarının nasıl olduğunu anlatabilir misin?” dedi alet kemerli adam öne çıkarak, elinde kumaş bir şapka vardı. “Kül yağmurları hâlâ kuvvetli mi? Dışarıdan birini görmemizin üzerinden bir yıl geçti.”

“Başkaları da mı var?” diye sordu Marasi şaşırarak.

“Arada sırada yukarıdan birileri tünellerin arasından yolunu buluyor ve bizim korumamıza, kasabamıza ulaşabiliyor,” dedi sarışın kadın ellerini okşayarak. “Valiye o korumalara ihtiyacımızın olmadığını, şu andakinden çok daha fazla sayıda kişiyi kabul edebileceğimizi

söyleyip duruyorum. Ama Gave Entrone inatçı bir adam. Yabancıların fazla tehlikeli olduğunda ısrar ediyor."

"Gave," dedi Marasi. "Sizin... valiniz mi?"

"Evet, o aslen diğer mağaralardan," dedi sarışın kadın. Elendel in altındakilerden. Birkaç yer altı sığınağı var ve arada bir insanlar oradakinden buraya taşınıyor."

"Entrone bir despot," dedi alet kemerli adam. "Bizim yukarıdaki dünyaya yardım etmemize izin vermiyor. Kurtulanları aramamıza izin vermiyor. Mağaraları araştırmamıza bile izin vermiyor. Ve senin gibi insanlar geldikleri zaman da..."

Sarışın kadın ona ters bir bakış attı.

"Sorun değil," dedi Marasi. "Bilmem gerekiyor. Lütfen, burada sizin bilmediğiniz sırlar var."

"Eh," dedi sarışın kadın. "Senin gibi yabancılar geldikleri zaman... diğer mağaralardan birine gönderiliyorlar. Onlarla fazla konuşamıyo- **ruz."**

"Peki onlar... size yukarıdaki dünyadan mı bahsediyorlar?' diye tahmin etti Marasi ipuçlarını bir araya getirerek.

"Külle kaplı bir dünya," dedi diğer kadınlardan bir tanesi. "Korkunç metal mutantlarıyla dolu yok olmuş bir diyar."

"Bir keresinde bir tane görmüştüm," dedi adam. "Korkunç, çarpık bir şey. Zavallı varlık. Buraya girmeyi başarmıştı ve lord valinin güvenlik kuvvetleri onu öldürdü."

Hemalurjik bir canavar, diye tahmin etti Marasi. *Bu insanları korku içinde tutmaya devam etmek için kasten buraya sokulmuştur.*

"Yeni gelenler durumun ne kadar korkunç olduğunu paylaşmadan edemiyorlar," dedi kadın. "Sonra da alınıp götürülüyorlar. Biz lord valinin bizi korkutmalarını istemediği için olduğunu düşünüyoruz."

"Tam tersine..." dedi Marasi. "Onlar rol yapıyor. Buraya valinin yalanlarını doğrulamak için getiriliyorlar."

Marasi odada etrafına bakınarak endişeli bakışlarına karşılık verdi. Onun için endişeleniyorlardı. Hiçbir fikirleri yoktu.

Sarışın kadın Marasi'nin elini bir kere daha okşadı. "Biz hep tanıdığımız kişilerin... yaşadığının... haberini almayı umuyoruz.

"Benim üç kızım vardı," dedi alet kemerli adam. Bilming de. Onlara ne olduğunu bilememek kurtarıldığımdan beri beni paslandırıyor. Lütfen hanımefendi. Yukarıda sağ kalmış gruplar hakkında hiç haber var mı? Buraya gelen son mülteci, o bütün şehrin çöl olduğu

nu, tamamen yok edildiğini söylemişti. Ama... bazı insanlar kurtulmuş olmalı..."

Marasi kaşlarını çattı. "Bir dakika. Sen kurtarıldın mı? Nasıl buraya geldin?"

Sarışın kadın ona zorla bir bisküvi daha verdi ve diğerleriyle bakıştı. "Rastgele kura çekildi," dedi en sonunda. "Küldağları'nın patlamak üzere olduğunu keşfeden bilim insanları sadece birkaç kişiyi kurtarabileceklerini fark ettiler. O yüzden imkânsız bir karar vererek rastgele insanları seçtiler."

"Tamamen rastgele değildi," dedi kadınlardan biri. "Bariz sebeplerden dolayı doğum yapabilecek yaştaki kadınlara öncelik tanınmıştı. Ve Allomanserler ya da soyunda Allomanser olanlara da vurgu yapıldı. Yine bariz sebeplerden dolayı."

"Ailelerimizi getiremedik," dedi adam başını eğerek. "Burada uyandığımız zaman bunun için ısrar ettik. Ah, yöneticileri mantıklı olmaları için ikna etmeye ne kadar uğraştık. Ama... sonunda... yerin sarsıldığını hissettik ve anladık..."

"Sonra lord vali geldi," dedi sarışın kadın. "Ve daha sıkı protokolleri uygulamaya koydu."

"Despot," diye mırıldandı adam.

"Hâlâ arada sırada sallantıları hissediyoruz," dedi kadınlardan bir tanesi yukarı doğru bakarak. "Küldağları'nın patlamalarını. Dışarıda sağır edici olmalılar. Arada bir sizin dünyanıza bir bakış atmamıza izin veriliyor ama sık değil. Çok tehlikeli. Yine de ben dışarının nasıl olduğunu gördüm. Uzak harabe şehir, kızıl güneş, boğucu küller. Bir kefen gibi..."

"Bunları nasıl görüyorsunuz?" diye sordu Marasi.

"Bir gözlem odasından," diye açıkladı kadın. "Mağaranın kıyısında oraya çıkan bir merdiven var."

Bu Marasi'nin gördüğü hareketli resim odasına gidiyor olmalıydı, oradan çok uzakta değillerdi. O odanın tamamının deneme amacıyla yapıldığını ve bu insanlara o kadar bariz bir ışık oyunu olmayan daha gerçekçi duran bir şeylerin gösterildiğinden şüphelendi.

Ne olursa olsun, şimdi aldatmacanın illüzyonu güçlendirmek için getirilen ve sonra bir hata yapıp gerçeği belli edememeleri için "başka bir mağaraya" gönderilen aktörlerle birlikte, ne amaçla yapıldığından emindi. Deneyin asıl deneklerinden biri gitmediği sürece kimsenin haberi olmazdı.

Ama neden? Bu kadar çok işi ne için yapmışlardı?

S5E=S«ESSK£

“■Benim ebeveynlerimin ikisi de **Ailomanse*-**dedi adam. "Ama

»endim **hiç** güç "*$^{m}_{d}$Xdü. Marasi **neler olduğuna çc,**

kadmı tanıyordu. Tanıdık g^T^Ha^s'^Y^Tyll önce Wax'in **^^^CS^ÜacaniiMiies** ve Arakçılar tarafından kaçırılmış bir kadındı.

arasi'nin o anda hemen gitmesi gerekirdi. Küme'nin deneyi için esir alınmış insanlardan öğrenebileceği çok az şey vardı. Ama ne de öğrendikleri üzerine çökmüştü. O yüzden elinde bir bisküvi o yumuşak koltukta afallamış bir hâlde oturdu, etrafı yıllardır kandırılmış olan insanlarla çevriliydi.

Kaçırılan insanların Allomansi görülen ailelerden olduklarını ilk fark eden Wax olmuştu. İlk başta hepsinin kadın olduğunu düşünmüşlerdi ama aynı zaman aralığında birkaç erkeğin de gizemli bir şekilde kaçırıldığı ortaya çıkmıştı.

Marasi ve Wax yıllardır arada sırada bu insanları aramışlardı. Küme'nin onlara korkunç şeyler yaptığından korkmuşlar ama hiçbir zaman böyle bir şeyi hayal bile etmemişlerdi. Hepsini bir sığınakta hapsetmek? Onları dünyanın yok olduğuna ikna etmek?

Küme'nin birincil uzun dönemli hedeflerinden biri Allomantik güçlere erişim kazanmaktı ve bu kadar çok kazığa sahip olmaları kaçırılanlardan bazılarının sonlarının kötü olduğunu gösteriyordu. Ama bu grup ve şimdiye kadar Küme'nin sadece en önemli üyelerinin kazıklarının olması çok daha uzun vadeli bir planın varlığına işaret ediyordu. Burada yer altında Metalsoylu olmaları muhtemel çocuklar için resmen fabrika sayılabilecek bir yerleri vardı, yeni üyeler bulmak ya da kazıklar yaratmak için mükemmeldi. Bu Marasi'nin midesi düğümlenmiş gibi hissetmesine neden oluyordu, özellikle de odadaki kadınlara bakmayı akıl ettiği ve iki tanesinin hamile olabileceklerini fark ettiği zaman.

O daha önce gördüğü adamın yaptığı salıncak bir anda daha ka-

ranlık bir tona büründü. Ama... bunlar çocuklarının ellerinden alınabileceğinden korkarmış gibi görünmüyordu. Marasi'nin onları zamanında bulduğuna dair bir umudu vardı. Bütün travmaları engellemek için değil ne yazık ki, bu insanlar hayatlarından ve ailelerinden çalınmışlar ve burada hapsedilmişlerdi ama en azından Küme daha onlardan kazık yapmaya başlamamıştı.

Lord vali Topluluk'a "Edvvarn'ın projesi" demişti, diye duşundu. Bütün bu aldatmaca Wax'in amcasının bir planıydı, Küme'nin Allomantik güçler elde etmesi için uzun vadeli bir çözümdü. Marası onun ölümünden sonra yaptığı işlerin büyük kısmına başkalarının el koyduğu, Telsin'in başa geçtiği ve Muhtariyet'in tepelerine bindiğinden şüpheleniyordu. Bir Allomantik üreme programı olarak tasarlanan mağara şimdi genişletilerek lord valinin taraftarlarının yerleştirildiği bir sığınak hâline gelmişti. Kazıklarla yapılan diğer deneyler farklı yeniliklere yol açıyordu. . . . .

Ama bu eski deney duruyordu ve insanlar içinde hapisti. Marası kazara onu en çok rahatsız eden çözülmemiş gizemlerden birinin cevabına denk gelmişti. Bu insanları kurtarabilirdi. Önce dünyanın kendisini kurtarabileceğini düşünerek.

"Seni tanıyorum," dedi Marasi sarışın kadına. "Sen Armal Harms'sın, değil mi?"

"Ee, burada evlenmeden önce Harms'tım," dedi kadın. Sem... anıyor muyum?"

"Sadece resimlerini gördüm," dedi Marasi. "Ben Marası Colms. Steris'in... kuzeniyim." Babasının sadakatsizliğini açıkça kabul etmesinden önce her zaman kullandıkları yalandı.

"Steris?" diye sordu Armal sevinerek. "O da hâlâ... yani...?

"Hayatta," dedi Marasi. "Armal... herkes hayatta. Sizlere korkunç bir şekilde yalan söylendi. Bu konuda nasıl daha hassas olabilirim, bilmiyorum. Kül yağmuru filan yok. Havza yok olmadı. Bu bir aldatmaca." Yüzünü buruşturdu. "Hepiniz çok kötü insanlar tarafından kaçırıldınız."

Odadakiler birbirleriyle bakıştılar.

"Kül çarpması," dedi kadınlardan bir tanesi.

Çekingen kadın başını sallayarak onayladı, sonra Marasi'nin omzunu okşadı. "Aklın karışmış, hayal görüyorsun canım."

Marasi içini çekti. Elbette ki Küme bunun gibi bir bahane uydurmuştu. Birileri savunmalarını aşarsa yedek bir açıklamalarının olmasını isterlerdi.

“Bunu size şu anda kanıtlayamam,” dedi Marasi. “Ama bir yolunu bulacağım. Lütfen söylediklerimi bir düşünün. Gerçekle yüzleşmek zorunda kaldığınız zaman darbeyi hafifletecektir. Ben Elendel Polis Teşkilatında yüksek rütbeli bir memurum.” Kimliğini çıkardı. “Yıllardır sizin izinizi bulmaya çalışıyorum: Küme isimli bir örgüt tarafından kaçırılmış kişiler. Onların başka planları var, daha da tehlikeli şeyler, o yüzden burada kalamam. Ama işin doğrusu Armal, sizleri Allomanser istedikleri için kaçırdılar. Ve Allomanserlerinin olması için çok uzun vadeli planlar uygulamaya razılardı.”

Armal üst kattan yere vuran küçük ayakların ve çocuk gülüşmelerinin sesi geldiği zaman yukarı doğru bir bakış attı.

“Bir soygun sırasında silahlı bir grup adam tarafından kaçırılmış olmanın garip olduğunu sen de kabul etmelisin,” dedi Marasi.

“Yaptıklarını gizlemek için o şekilde hareket etmeleri gerekiyordu,” dedi Armal. “Kitlesel panik yaratmamak için.”

“Bir grup haydut kılığına girerek mi?” diye sordu Marasi.

“Kuruluş Kitapları’nda işe yaramıştı,” diye cevap verdi kadın. “Firari bir hırsız rolü yapmıştı.”

Marasi’nin bu tartışmaya devam etmek için zamanı yoktu. “Gave Entrone’u bulmam gerekiyor,” dedi. “Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Tam o anda sanki Ahenk’in emriymiş gibi dışarıdaki bir dizi hoparlörden bir ses patladı. Anons sistemi engin mağarada yankılanıyordu.

Lord Vali Gave Entrone’du.

“Seyyah halkı, dikkatli olun,” dedi hoparlörlerden gelen tiz bir sesle. “Tehlikeli bir yabancı dış tünellerden içeri girerken görüldü, bu yöne doğru geliyor olması ihtimali var. Büyük olasılıkla silahlı ve çok ama çok ağır kül çarpmasından muzdarip olduğu biliniyor.

“Bu kadını aşırı derecede tehlikeli kabul edin ve görülmesi durumunda derhâl mahallenizdeki sükûnet subayına haber verin. Ona yaklaşmayın. Onunla konuşmayın. Şimdiden cinayet işledi bile ve fırsat verilirse tekrar işleyecektir.”

İnsan grubunun hepsi yukarı doğru baktı ve Marasi gerildi. Yumuşak tavırları nereye kadar sürecekti?

“Onu saklamamız gerek,” dedi Armal.

“Başkaları da içeri girdiğini gördü,” dedi alet kemerli adam.

“Odayı dağıtacağız ve bizi tehdit ettiğini ve kaçtığını iddia edeceğiz,” dedi Armal. Marasi’ye baktı. “Sen hastasın ve kafan karışık.

Ama... buradan nasıl çıkabileceğini hatırlıyor musun? Mağaralardan dışarı çıkış yolunu?"

"Boş ver onu," dedi utangaç kadın, bir anda öfkelenmişti. "Silahın var mı? Entrone'u devirmek için kullanabileceğimiz herhangi bir şeyin?"

"Onu devirmiyoruz!" dedi Armal. "Tek yapmamız gereken planımızı takip etmek; gizlice yüzeye çıkacağız, kurtulanları bulacağız ve buraya getireceğiz. Herkese yardım etmek için bir şeyler yapabileceğimizi kanıtlayacağız. Bu lord valiyi de bizim görüşümüze hak vermeye ikna edecek."

Bu, asil bir felsefeydi. Ayrıca tamamen umutsuzdu. Marasi'nin onları daha fazla ikna etmeye çalışmak için zamanı yoktu. "Entrone nerede?" dedi ayağa kalkarak.

"Kasabanın kıyısında yeni bir malikânesi var," dedi Armal. "Büyük, anons istasyonu da içinde. Orası tehlikeli çünkü makineleri çalıştırmak için metallere ihtiyacı var, eğer mutantlar burayı bulacak olursa ilk önce ona gidecekler."

"Ne kadar da cesurmuş," dedi Marasi aceleyle pencereye doğru giderek, diğerleri onun önünden çekilmişti. "Yüzeye çıkan güzel bir tünelinin de olduğuna şüphe yok. Düz dış duvarları biliyor musunuz? Onlarda bu tarafları aynalı pencereler var. Sizi öyle izliyorlar."

"Kül çarpması," diye tısladı kadınlardan biri.

"Buralarda bir tür..." dedi Marasi nasıl dile getireceğini çözmeye çalışarak. "Kapı var mı? Pas tutası. Neye benzeyeceğini bile bilmiyorum. Belki bir tür büyük inşaat? Ya da özellikle yasaklanmış bir bölge var mı?"

Marasi'ye öyle şaşkınlıkla baktılar. *Bunu beklemem gerekirdi,* diye düşündü Marasi. Elbette bilmeyeceklerdi. Onlar tutsaktı, işbirlikçi değil.

Ama bu konuda bir şeyler kafasına takılıyordu. Eğer Entrone Muhtariyettin ordusu için bir kapı yapıyorsa bunu neden burada, bu insanların yakınında yapıyordu? Neden mağara ağının daha ücra bir yerinde, deneklerinden uzakta değildi? Ama kapıyı açmak için özellikle buraya geldiğini söylemişti.

Yüzünde asık bir ifadeyle elindeki Marasi'nin kimliğine bakan Armal'a bir bakış attı. "Neden sahte kimlik taşıma zahmetine giresin ki?" dedi Armal. "Bu yılın tarihi için sahte bir mühür yaratacak kadar dahi ileri gitmişsin..."

"Çok hasta olmalı," dedi diğerlerinden birisi.

Armal Marasi'nin bakışına karşılık verdi, yüzü daha da asıldı.

“Çünkü size doğruyu söylüyorum,” dedi Marasi. “Şimdi Entrone'u bulmam ve durdurmam gerekiyor.”

Armal başını sallayarak reddetti. “Marasi birbirimize yardım edebiliriz. Aceleci bir şey yapma. Lord valiyi sevmiyoruz ama şiddet istemiyoruz. Zaten çok fazla ölüm oldu. Eğer seni saklarsak konuşabilir, plan yapabiliriz.”

“Plan yapmaya zaman yok,” dedi Marasi aceleyle odanın karşı tarafına gider ve sırt çantasını kaparken. “Bu odayı dağıtın. Onlara benim aşırı tehlikeli olduğumu söyleyin, uzun uzun anlatın. Belki onları biraz geciktirir.” Sırt çantasından bir tabanca çıkardığı zaman ona aval aval baktılar. Armal dışında hepsi; onun yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı.

“Bakın,” dedi Marasi onlara. “İşler burada çok tehlikeli ve çok karışık hâle gelmek üzere. Arkadaşlarım askerlerinin büyük bir kısmıyla ilgilendi, o yüzden Entrone’u tek başıma yakalama ihtimalim var. Ama eğer ben geri gelmezsem, sizin onu devirmeniz gerekiyor. Milyonlarca hayat buna bağlı olabilir.”

“Bunu yapamayız,” dedi Armal. “İsteseydik bile silahımız yok.”

“Zaten silahsınız siz,” dedi Marasi. “Size biraz olsun...”

Metal. O yüzden burada hiç metal yoktu. Küme ya olağanüstü güçleri olan ya da olağanüstü güçlü çocukları olabilecek çok sayıda kişiyi hapsetmişti. Telsin ve diğerleri dikkatli olmazlarsa kendi mahkûmları tarafından yenileceklerini biliyordu. Metallerin yokluğu ve metalleri hissedebilen “mutantların” hikâyesi bu yüzdendi.

Tehlikeli bir grup insanı nasıl esir alırdın? Onları aslında esir olmadıklarına ikna ederek.

Marasi döndü ve Armal’ın gözlerine baktı. “Lord valinin evi ne tarafta?”

"Ee..."

Armal tekrar kimliğine bir bakış atana ve sonra gözlerini kaçırana kadar Marasi gözlerine bakmaya devam etti.

“Biliyorsun, değil mi?” dedi Marasi. “Dediklerimin doğru olduğunu. Ya da en azından şüpheleniyorsun. Her zaman bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordun.”

“Bir ailem var,” dedi Armal. “Çocuklarım ve sevdiğim bir kocam.”

“Ve eğer Entrone kazanırsa onlar karanlığın içinde yaşamaya mahkûm olacak,” dedi Marasi. “Armal çocuklarını elinden almayı planlıyor. Sizin kendinize biraz metal bulmanız ve var gücünüzle savaşmanız gerek.”

“Metal bulacakmışız,” dedi kadınlardan biri burnunu çekerek. “Ne yapmamızı istiyorsun? İçlerinde biraz demir olacağını umarak kayaları mı yalayalım?”

“Sana inanıyor muyum bilmiyorum," dedi Armal. “Ama ben... savaşmayacağım, silahım olsa bile. Seni Entrone’un yaşadığı yere götürebilirim. Ama hepsi bu.”

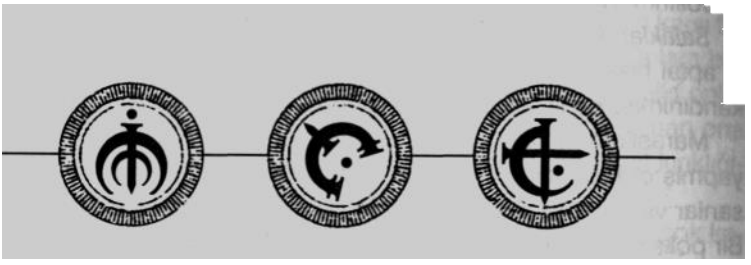
Salaklar, diye düşündü Marasi dişlerini gıcırdatarak. Sonra kendini aptal hissetti. Korkuyorlar diye salak değillerdi. Suistimal edilmiş, kandırılmış, karanlıkta kilitlenmişlerdi.

Marasi’nin onları azarlamaması gerekirdi. Gerçekten de bunu yapmış olduğu için utancından garip bir şekilde kafası açıldı. Bu insanlar ve onlar gibileri Marasi’nin bu mesleği yapmasının sebebiydi. Bir polis olmasının. Onları kurtarmak Marasi nin işiydi.

“Beni Entrone’a götür,” dedi Marasi. “Onunla ilgilenmenin bir yolunu ben bulurum.” Sırt çantasını omzuna kaldırdı.

Sonra tuzladığını duyurarak döndü.

5 8

Wayne Wax'in şişeleri başının üzerine kaldırmasını, sonra kısa bir Allomantik İtmeyle kapaklarını fırlatıp atmasını izledi. Epey pratikti. Tanrı Allomansi'yi tasarlarken Sikkecilerin iyi şişe açacağı olmayı değini de hesaba katmış mıydı acaba?

Wax bir tanesini Wayne'e uzattı, o da akan burnunu mendiline sildi, sonra da şişeyi aldı. İçini çekti, başı zonkluyor, bedeni ağrıyordu. Sağlık depolamaktan nefret ediyordu ulan. Kendini adamın ayakkabılarını fazla uzun süre giydikten sonra parmaklarının arasında bulduğu şeyler gibi hissetmesine neden oluyordu.

Reklam panosunun önündeki desteğe sırtını dayadı. Buraya uçarak çıkmışlardı doğal olarak, çünkü Sikkeciler gökyüzünde olmayı seviyordu. Dahası Wax göze batmayı severdi. Şehrin aptal propaganda ilanının önünde bira içmekten daha çok nasıl göze batacaklardı?

Zımbırtının önünde bir çıkıntı vardı, o yüzden oturması yeteri kadar rahattı. Tahminen işçilerin resmi asması içindi, arkasından ışık çizgileri yayılarak gökyüzüne doğru bakan bir herifin mide bulandıran bir resmiydi. ORTAK MÜCADELE İLE BAĞIMSIZLIK, yazıyordu. Way- ne bira şişesinin etiketini yiyip ertesi gün sıçsa bundan daha mantıklı bir şey çıkardı.

Gıcık reklam panosu yüksekteydi, ana otoyola doğru dönüktü. Shaw diye isim taktıkları şehrin merkez kulesine bakıyordu. Eski Kre- dik Shavv'dan esinlenmişti.

Wax birasını uzattı ve Wayne de öne uzanıp şişeleri tokuşturdu. Sonra Wayne başını geriye attı ve içti, güçlü tadı hoşuna gitmişti. Acıy-

dı, ot tadı vardı. İyi bir biranın olması gerektiği gibiydi. Yabanlar'da bunu biliyorlardı. Neden hepsini temizleyip de tadını olduğundan başka bir şeye benzetiyorlardı ki? Şehir biraları... onlar aslında bira sevmeyen insanlar içindi.

Köpüklerin sağlık depoladığı zaman gıcık olan boğazındaki hissi hoştu. Sanki her gün hasta gibiydi ama normalde bedeni gizlediği için fark etmiyordu. Sadece sağlık depolamaya başladığı anda hastalık öne çıkıyordu.

Wax kendi birasından uzun bir yudum aldı ve rahatlayarak tadını çıkardı, gözleri uzaklardaydı. Hâlinden memnundu.

"Hatırlıyor musun, bir seferinde sen şişelerin kapaklarını açıyordun ama ben önce biraları masaya vurmuştum, o yüzden yüzüne fışkırmışlardı?" dedi Wayne.

"Hangi sefer?" dedi Wax.

"Heh," dedi Wayne. "O şaka hiç eskimiyor."

"Çünkü ilk denediğin zaman da antikaydı."

Wayne sırıttı. "İlk seferi düşünüyordum, sen Buz Ben Oldson'ı yakaladıktan sonra. Hani yardımcın Blinker'dı?"

"Hatırlıyorum."

"O herifle birlikte çalıştığına inanamıyorum," dedi Wayne bir yudum daha alarak. "Hiçbir şeyi vurmayı beceremiyordu."

"Başka becerileri vardı," dedi Wax. "Sen de hiçbir şeyi vurmayı beceremiyorsun."

Doğruydu. Ama Wax şerif yardımcısı konusunda gerçekten zevksizdi.

"O şişeleri sallayarak beni ıslattığın ilk seferi hatırlıyorum," dedi Wax birasını yudumlayarak. "İyi hatırlıyorum. Gerçekten de gülümsüyormuş gibi göründüğün ilk seferdi."

"Evet, eh," dedi Wayne. "Ben olmadığım şeylermiş gibi yapmakta iyiyim, bildin mi? Eninde sonunda gerçek bir değeri olan bir insan rolü yapmayı çözdüm. İyi bir yalan. Hâlâ inanmayı başarabiliyorum. Bir yudum aldı. "Çoğu zaman."

"Wayne..."

"Nutuk çekmene ihtiyacım yok Wax." Wayne başını metal desteğe yaslayarak gözlerini kapattı. "Düzelirim. Sadece şapkayı takmam gerekiyor..."

"Son zamanlarda kendini daha da kötü hissediyordun, değil mi?" diye sordu Wax. Gıcık, dikkatli herif. "Sadece MeLaan yüzünden de

Wayne omzunu silkti, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Konuş," dedi Wax. "Sana bira verdim. Bana cevap borçlusun. Kurallar böyle."

Harap olsun bu herif. Kuralları biliyordu.

"Sadece düşünüyordum," dedi Wayne alçak sesle. "Ailemi hatırlıyordum ve katil olduğum için annemin benden ne kadar utanacağını. Bunca yıldır bunun bedelini ödemek için çalışıyorum ama daha iyi hissetmiyorum. O yüzden sanırım merak etmeye başladım: Belki hiçbir zaman yaptığım kötülüğü dengelemeye yetecek kadar iyilik yapamayacağım. Belki her zaman değersiz olacağım."

"Bedelini ödeyemezsin," diye fısıldadı Wax. "O kadarı doğru."

Wayne gözlerini açtı.

"Durkel, şu öldürdüğün adam," dedi Wax. "O her zaman ölmüş olacak. Yapabileceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ne kadar çok iyilik yaparsan yap, onu geri getirmeyecek ya da affedilmeni sağlamayacak."

Wayne midesi bulanırken bakışlarını kaçırdı, sağlık depoladığı için değil Wax'in sözlerinden rahatsız olmuştu. "Nutuk çekmene ihtiyacımın olmadığını söyledim ya Wax. Ama gözüme sokmana da gerek yoktu."

"Neyse ki senin affedilmene gerek yok Wayne," dedi Wax.

"İşte bu saçmalık."

"Hayır, değil." Wax öne eğilerek şişesiyle işaret etti. "Wayne, şansın olsa tekrar yapar miydin? Bir adamı harçlık parası için soyar miydin? İşler kızıştığı zaman onu vurur muydun?"

"Ne? Tabii ki hayır!"

"Öyleyse affedilmeye ihtiyacın yok," dedi Wax geriye çekilerek. "Çünkü sen Durkel'i öldüren adam değilsin. Artık değiştin. Onu yapan adam, eh, o öldü. Yabanlar'da toprak yerine geçen kil ve taşların altına gömüldü. Sen yıllardır o değilsin."

"Bence o iş öyle olmuyor," dedi Wayne.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Wax birasından bir yudum daha alarak. "Eğer insanlar değişemiyorsa bütün bunların anlamı ne? Eğer senin için bir şans yoksa Wayne, kimse için bir şans yoktur. Herkesi ilk yaptıkları hatada vuralım o zaman çünkü ne de olsa asla değişmeyecekler, o zaman kim itiraz edecek?"

"Adil değil."

"Sen adil değilsin," dedi Wax. "Üstelik kendine karşı. Seni izledim Wayne. Sen kefaret için benim yardımcım olmadın. Affedilmeye ihti-

vacın olduğu için benim yanımda savaşmaya devam etmedin. Artık böyle biri olduğu için yapıyorsun. Dünyayı daha iyi bir yere çevirmek istediğin için yapıyorsun." .....

"Belki yanılıyorsundur," dedi Wayne. "Beynimin içinde ne var, bilmiyorsun Wax. Belki ben baştan sona kötüyümdür. Kavga çıkınca nasıl olduğumu sen de biliyorsun. Belki bunların hepsini milletle dövüşüp öldürmek için yapıyorumdur. Çünkü seviyorumdur.

"I ıh," dedi Wax. Birasını bitirdi, sonra şişeyi uzatarak iki parmağının arasında salladı. "İnanmıyorum Wayne. Seni tanıyorum. Ve sana saygı duyuyorum. Takdir ediyorum. Senin kadar iyi bir adam olabilmeyi dilediğim zamanlar oluyor." .

Wayne doğrulup oturarak ona gözlerini kıstı. "Bir dakika. Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim tabii." . . . . . , ,

"Birader, ben bugün bir binayı yaktım. Hem de bir okul gibi yakılması gereken bir bina da değildi. Büyük ve önemli bir binaydı."

"Evet ve o yangınla ne yaptın?" diye sordu Wax. "Yaktın ve kaçtın mı?"

Wayne omzunu silkti.

"Hayır, herkesin binayı terk ettiğinden emin oldun," dedi Wax. "Emin olmak için bir grubu kapı kapı dolaştırdın. Yangını çıkarmak zorunda olduğun için çıkardın ama sonra sen..." Durakladı, şişesinin boş olduğunu ikinci kere kontrol etti, sonra kaşların, çatarak Wayne'e baktı. "Wayne. Okullar yakılmak için değil. Sırf bir kere yaptık diye bu normal demek değil." ..

"Hayır bak," dedi Wayne kendi birasını bitirerek. Ben çözdüm. Okullar gerçekten yakılmak için. Bir çocuk olduğunu hayal et, sonra uyanıyorsun ve öğreniyorsun ki okul yok olmuş? Vay arkadaş, en güzel gün o gün olur be!"

Wax içini çekti.

"Bana göre şehir o yüzden daha çok okul yapmaya devam ediyor. Bu günlerde kaç tane oldular, gördün mü? Hükümet ileride çocukları mutlu etmeleri gerekirse diye onları biriktiriyor. Sonra hepsini yakacaklar bence."

Wax ona dik dik baktı. Wayne de gülümsedi ve goz kırparak bunun abartılı bir şaka olabileceğine işaret etti.

Wax arkasına yaslandı. "Bazen emin olamıyorum...

"Sorun bu ama, değil mi?" dedi Wayne. "Çünkü ben çok kötü şeyler yapıyorum! Ranette'e göre Durkel'in kızın, ziyaret etmek yapabile-

ceğim en kötü şeymiş. Yıllar boyunca onun hayatını karartıyormuşum da haberim bile yokmuş!"

"Umurunda mı?" diye sordu Wax.

"Umurumda tabii!"

Wax başını ona doğru eğdi. "İşte kanıt. Sen iyi bir insansın."

"Ben hâlâ her şeyin içine ediyorken onun da ne faydası oluyor ya birader. Hâlâ tanımadığım insanlardan bir şeyler araklıyorum. Uzun süre bunu düşünmüyorum. Sonra birden aklıma tak ediyor, eleman belki puro kutusunu seviyordu."

"Düzelttiklerinden çok daha azını bozuyorsun Wayne. Bunu inkâr edemezsin. Sen iyi bir adamsın."

Wayne sessizleşti. Çünkü... çünkü Wax'i seviyordu. Dahası Wax'e güveniyordu. Wax genelde haklı olurdu.

Bu konuda da... haklı olabilir miydi?

Wax öne doğru eğildi. "Bir zamanlar olduğun adamın cesedini sırtında taşıyamazsın Wayne. Yanında gezdiremezsin. Bırak, kalsın. Şimdi kim olduğunu düşün, geride bıraktığını değil. Benim bu son yıllarda öğrendiğim şey bu. Bütün farkı bu yarattı."

Hı. Beylik laflardı. Bugün söylemesi kolay sözlerdi. Ama Wax öylesine laflar etmezdi. Hiçbir zaman etmemişti. Wax dediğine inanırdı.

Belki... belki gerçekten de o cesedi gömmenin zamanı gelmişti. Çünkü pas tutası son zamanlarda ağır geliyordu. Eğer Wayne bunu taşıyor olmasaydı hayat nasıl olurdu? Belki bir parçası yıllardan beri hazırdı. Tabanca tuttuğu zaman eli titremeyi bırakmıştı. Bedeni geçmişi geride bırakmaya hazırdı. Aklı da buna izin verebilir miydi?

Gözleriyle şehri taradı, kafası sağlık depolamaktan zonkluyordu. Aşağıda yeni bir dünyanın temsilcileri olan otomobiller hızla geçiyordu, güneş batmaya başlarken süslü yeni binaların gölgeleri uzuyordu. Bütün Havza değişiyordu.

Wayne neden onunla birlikte değişmeyecekti?

Sağlık depolamayı sonunda kesti, işin doğrusu pek bir faydası olmayacaktı. Kafası açıldı ve ağrıları kesildi.

"Peki o zaman," dedi doğrulup oturarak. "Bu işi çözmemiz lazım Wax. İçimde takip ettiğimiz izin çok ama çok soğuk olduğuna dair kötü bir his var, bütün gün devam etti."

"Katılıyorum," dedi Wax iki bez çantayı çekerek. "Sen şunu karıştır. Steris bize ne hazırlamış bak." Birincisini Wayne'e doğru itti, bir çatının üzerinde aldığı mermi torbasıydı.

Wayne aldı ve ipleriyle fermuarını açarken Wax de diğerini karıştıra-

rak birkaç kâğıt çıkarıp kaldırdı. Reklam panosunun geceleri görülebilmesi için üzerinde elektrikli ışıklar vardı, okumak için iyiydi bu. Hmm. Belki Wax'in burayı seçmek için aslında mantıklı bir sebebi vardı.

Wayne Wax'in tabancaları için mermileri sayarak küçük torbalarda bir kenara koymaya başladı. "Peki," dedi. "Okyanusta uçan bombaları filan mı test ediyorlarmış?"

"Sadece fırlatma makinesini deniyorlardı," dedi Wax kâğıtları karıştırarak. "Daha üzerinde bomba yoktu. Bu fazla tehlikeli olurdu. Dahası henüz hazır değildi. Burada bende bombanın şemaları var ve kısa süre öncesine kadar taşınabilir yapabilecekleri kadar büyük bir batarya imal etmekte zorlanıyorlarmış."

"Sonunda kıvırmışlar mı?"

"Ne yazık ki," dedi Wax bir şemayı ona uzatarak, sanki Wayne'in herhangi bir işine yarayabilirmiş gibi. "Buraya bak. Nihayet çalıştırmışlar, taşınabilir ama büyük. Onların başına bu kadar bela olması bu yüzden. En az elli-altmış kilometre uçabilen roketleri var ama bu kadar büyük bir yükle olmaz." Daha çok sayfayı karıştırdı, sonra başka bir kâğıdı verdi. "Bu şema bir acil durum patlatma mekanizması. Son derece ölümcül bir şey. Kimsenin bombayı imha etmesini istemiyorlar. Bu da çok daha büyük bir roket için bir tasarım. Belki bu işi yapmak için son şanslarıdır ama yeteri kadar uzağa uçamayacağından endişeliler... ve sadece Elendel'i değil, Bilming ya da diğer şehirlere de zarar verebilir."

Wayne homurdanarak sayfaları cebine koydu. Sonra kendi çantasının daha da içlerini karıştırarak bir sandviç buldu.

"Vay be," dedi açarak. Pastırmalı mıydı? Duble, vay be. "Beni dinlemeyip o kadından ayrılmadığın iyi olmuş. Epey iyi."

Wax ona düz bir bakış attı.

"Onun hakkında yanıldım, tamam mı?" dedi Wayne ikinci bir sandviçi daha çıkarıp Wax'e atarken. "Ben insanlar hakkında bol bol yanılırım. Belki kendim hakkında bile.

Wax gülümsedi, sonra sandviçine girişti. Wayne de aynısını yaptı ve ne kadar acıktığını fark etmemişti. Bunu birkaç matara takip etti, ne yazık ki suydu. Bir bira daha olmasını diledi. Ama hayır, yapacak işleri vardı. Bir tanesi onları dinç tutardı. Daha fazlası tehlikeli olurdu.

Wayne Wax için ağırlıkla dolu olan yeni bir metalakıl çıkardı ve ona fırlattı. Sonra hepsi küçük bir kılıfın içinde duran metal pullarıyla dolu birkaç şişe vardı. Sekizi önceden alınmıştı, sekizi daha duruyordu. "Bunlar senin normalde kullandıklarından değil."

“Onları Ahenk gönderdi,” dedi Wax. “Özel olduklarını söyledi.” “Öyle mi…” dedi Wayne sıranın sonundaki kırmızı bir tıpası olana ters ters bakarak. Bunları bir kenara koydu, sonra üzerinde kendi isminin olduğu küçük bir kese metali çıkardı. Pas tutası kadın ona biraz serobent bile göndermişti. “O zaman nereye gideceğiz Wax? Son bir roket yaptıklarını söylemiştin, en büyüğünü. Onu nerede bulacağız?” Wax notları inceledi. “Endişeliler Wayne. Köşeye sıkışmışlar. Burada sonda notlar var, bugünden. Muhtariyet’in bütün projelerini şiddetli bir şekilde iptal edeceğinden ölümüne korkuyorlar. O yüzden bizi savuşturmak ve son bir zafer şansı bulmak için koşturuyorlar. Ama nerede… nasıl…”

Wayne çantasını karıştırmaya devam etti, sonra ortasında bir ağırlık olan garip, sazdan bir top çıkardı. “Bunu Ranette mi yaptı?”

Wax sırıttı ve Wayne’in ona atması elini salladı. Sonra Wax topu bir Çelikitmeyle havaya fırlattı. “Max Steris’in hazırlanmasına yardım etmiş olmalı. Bana küçük bir hediye göndermiş.” İkinci seferde havada daha yukarıya uçurdu. Sonra daha da yukarıya.

Sonra yakaladı ve dondu.

“Ne oldu?” dedi Wayne.

“Bombanın nerede olduğunu biliyorum,” dedi Wax. “Yüksekliğe ihtiyaçları var. Bir şeyleri uzağa fırlatmak için önce yükseğe çıkman lazım. Dahası büyük bir roketi inşa etmek için insanların ayak altında dolaşamayacakları bir yerlere ihtiyaçları olacaktı. Güvenli bir yerde, çıkabildikleri kadar yükseğe çıkacaklar…”

Wayne bir nefes verdi ve ikisi birlikte şehrin merkezine doğru döndüler. Ve oradaki devasa kuleye, Shavv’a baktılar. Tepesinde yeni inşaat vardı, güya birkaç kat daha çıkacaklardı. Yoksa tamamen farklı bir inşaat projesi miydi?

“Bu gece epey meşguller ulan,” dedi Wayne kulenin üst katlarındaki ışıkların sayısına ve tepedeki projektör lambalarına dikkat ederek. “Köşeye sıkışmışlar gerçekten…” Wax’e doğru baktı. “Bu bir tepe. O kule. İşte tepe bu.”

“Ne tepesi?"

“Annemin hikâyesindeki,” dedi Wayne. “Her şey tepede bitiyordu. Düz bir arazinin ortasındaki yalnız tepede.”

Wayne o hikâyenin içinde olmadıklarından şikâyet edip etmeyeceğini görmek için gözlerini arkadaşına dikti. Çünkü bu sefer Wax yanılıyor olacaktı. İçindelerdi, en azından aynısını yaşıyorlardı. Çünkü Way- ne bunun böyle olduğuna karar vermişti ve işler böyle yürüyordu.

"Bir tepe, ha?" dedi Wax bir bacağını kenardan aşağı sarkıtıp sallayarak. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Ondan sonraki kısımda ne olduğunu hiç çözemedim," dedi Way- ne. "Hikâyede kanun adamı kötü adamı bulmak için tepeye gidiyor. Bariz Barm, gelmiş geçmiş en kötü adam. Ama tepe Barm oluyordu."

"Tepe... kötü adam mıydı?"

"Evet, tepeye dönüşmüş gibi oluyordu," dedi Wayne.

"Bu... pek mantıklı değil."

"Değil tabii," dedi Wayne. "Annemin neden öyle anlattığını hiç çözemedim."

"Belki bir anlamı yoktur," dedi Wax. "Belki hikâyelerde bir şeylerin olması gerektiği için uydurmuştur."

"I ıh," dedi Wayne. "Sen annemi tanımıyorsun Wax. O hikâyelerde iyiydi. Cidden iyi. Bir anlamı vardı..." Wayne derin bir nefes aldı. "Eğer tepeye çıkacaksak zorlu bir tırmanış olacak. Yakınlarında onun kadar yüksek bir bina yok. İterek bizi oraya çıkaramayacaksın."

"Zaten denersek nişancılara av oluruz," dedi Wax gözlerini kısarak Shavv'ın yüksek zirvesindeki projektör lambalarına bakarken. "İçeriden çıkmamız gerekecek... Hay Harap, Wayne. Haklısın. Zorlu olacak."

Wayne'in ayağı mermi torbasındaki bir şeye çarptı. Kaşlarını çattı, sonra eğildi ve en dibine yerleştirilmiş tahta bir kutuyu çıkardı. Üzerinde Ranette'in sembolü vardı.

Wax hafifçe, neredeyse hürmetkârca nefes aldı. "Steris paketlemiş."

"Neyi?" dedi Wayne kutuyu açarak.

Bir tabanca çıkmıştı. Bodurdu, en azından on santim olan bir namlusu vardı. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

"Özel bir şey." Wax kutudan çıkardı, sonra başka parçaları da alıp birleştirerek tek namlulu bir pompalı tüfeğe benzeyen bir şey oluşturdu, ama ağzı çok daha genişti. İçinde genişliği içki bardakları kadar ve iki katı daha uzun mermilerin olduğu büyük merkezi bir mermi silindiri vardı, neredeyse aşırı büyük bir altıpatlara benziyordu.

Wayne ıslık çaldı.

"Biz buna Büyük Tabanca diyoruz," dedi Wax. "İhtiyacımın olmayacağını ummuştum. Bir kanun adamı için yapılmadı. Bir... kılıç için yapıldı."

Uzaklarda güneş nihayet okyanus ufkunun altına battı, kocaman bir hamur parçasının bir güzel kızartılmak için yağın içine atılması gi-

,ne nefesini tuttu. Sonra havada sisler kıvrılmaya başladı. Gö-

ti-yel" ,v^gijklerden büyüyen sarmaşıklar gibi şehrin içine //*»*akıyorlardı,

■k ^ v vok,"diye itiraf etti WaVne- "Bir ya da iki mermiye dayanabi-

P 0 ,e/jn bir nefes aldı. "Senin geride kalmana ihtiyacım olacak, //^ar verdiği §ey' **yaPmam** için." Garip tabancanın emniye-/ » ve namluya devasa bir mermi sürdü. "O binanın tepesine *jjf^* bombanın ateşlenmesini durduracağız." Durakladı. "Ko-' i ç yıi önce °^sa bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Ama kim *ne* ^ın ve neden savaştığımı biliyorum. Bu işin sonu ne dü' ö'^56 bitsin' bunu bi,mek bana buzur veriyor."

dedi Wayne, midesi düğümlenmişti. "Keşke ben de $ {tseydim. Wax, bu kadar zamandan sonra bile işi çözmesi ^ ' G^eliyor. Bir adamı öldürüyorum ve hayatımı harap ediyor. *'fO** ^ katılıyorum ve onları öldürmeye devam etmem gerekiyor, ^gmler. Anlıyor musun?"

^rjp tabancayı omzuna dayadı, sonra elini Wayne'in koluna Anlıyorum. Ama belki annen kötü adamın tepe olduğu ** haklıydı. Hatta coğrafya olduğu konusunda. Belki dediği yyayne, bizim endişe etmemiz gereken şey dünya. Birey-y^^^^sanlar, eh, kötü olabilir. Ama biz asıl dünyanın onları kö-*I v* etmeyi durdurmalıyız.

Wax. "Sence annen o kazada ölmeseydi Kalasçılar'a d nr *İle* hayır," dedi Wayne.

J zorunda kaldığım neredeyse her adam var ya... Onların $ ipi hikâyeleri vardı. Marasi'nin her zaman bahsettiği şey. d11 jft ^ariz Barm'larını durdurmak zorundasın, evet. Ama daha pi' . jpn uy uuoy i uu uu lyu Y ui auuuu uu i... ui i, k. S/tek başına büyüyeceği bir dünya yaratabilirsen... eh, bel yüzleşmen gereken Bariz Barm'ların sayıları daha az y^nen onu demek istiyordu."

/.,eC dedi Wayne. "Evet, bu kulağa doğru geliyor." Pano k1 "^unda durdu, ikili kuleye doğru dönmüşlerdi. Wax o metal Şişeciklerinin sonuncularını kemerindeki alü-*f'i P* pia013*1kl*dın iÇ'ne koydu. Wayne birkaçını içti.

“Wayne, bunların nasıl başladığını hatırlıyor musun?” dedi Wax. “Yabanlar’dan sonraki yeni hayatının? Ben Lessie’nin ölümünden sonra pes etmiştim. Sen Elendel’de bana geldin ve beni geri getirdin Wayne. Ben öylece oturup kendi düşüncelerimin içinde kaybolmaktan memnundum. Sonra sen ortaya çıktın ve beni yakaladın. Bana gizemli bir şekilde soyulan tren vagonlarının olduğunu söyledin. Beni Trell’in izini süreceğim yola soktun...”

“Sanırım öyle,” dedi Wayne. “Ama kahramanın ben olduğum anlamına gelmez.”

“Saçmalama.” Wax ona bir bakış attı. “Sen tam da böyle birisin. Hiçbir şikâyet, hiçbir hayali suçluluk duygusu, hiçbir aksini iddia eden yalancı fısıltı bunu değiştirmeyecek. ‘Sen insanlara yardım etmek için varsın. Senin olayın bu.’ ”

Wayne başını bir yana yatırdı. “Bu... binlerinden alıntı mı?”

“Bu senin yedi yıl önce bana söylediğin şey. İnsanların bana ihtiyacı olduğu hâlde ben elime silah almaya korktuğum zaman söylemiştin.”

“Sen onu hatırlıyor musun?” dedi Wayne. “Söylediğim şeyin aynısını?”

“Hatırlıyorum elbette. O sözler benim hayatımı değiştirdi.”

Wayne kükreyerek bir kahkaha attı. “Ulan Wax. Ben öylesine konuşurum hep! Dediklerime gerçekten dikkat ettiğini nereden bileyim.”

“Anlamlıydı be!”

“Hah. Beni dinliyormuş. Dediğim şeyleri tabelaya filan yazdırsaydın bari. ‘Sen insanlara yardım etmek için varsın. Bir de unutma, hiçbir eleman bir kere daha salladığı için pişman olmadı ama herkes, biraz daha sallamadığı için eninde sonunda pişman olacak.’ ”

Sisler etraflarında girdaplanmaya başlarken bakıştılar, farlar aşağıdaki yolu Shavv’a doğru giden ışıktan bir nehir gibi aydınlatıyordu. Sonra ikisi de başlarını salladı.

“Hazır mısın?” diye sordu Wax.

“Hadi gidelim,” diye cevapladı Wayne.

59

Armal ve endişeli kasabalılar grubu Marasi'yi hep birlikte götürmekte ısrar etmişti. Seyyah'ın bir "arka yolundan" aceleyle gittiği bir parkı taklit etmek için sahte ağaçlarla çevrelenmiş bir patikaydı.

İşe yaradı. Küme'nin "sükûnet subayları" arkalarındaki ana yol boyunca kapı kapı dolaşarak arama yapmaya başladı ama dost canlısı mahalle bekçileri rollerini sürdürmek zorundalardı. Bu gezi yolu Marasi'yi gizleyerek onları atlatmasını sağlıyordu.

Entrone'un geçen yıl içerisinde inşa edilmiş olan evi o kadar büyüktü ki Marasi diğerlerini alındırdığını hissetti. Mütevazı görünecek kadar zeki olması gerekirdi, büyük ihtimalle burada fazla zaman geçirmiyordu. Ama görünüşe göre adamın egosu gösterişli bir şeyler istemişti, her yönüne bakan büyük manzara pencereleri olan üçüncü bir kat gibi. Yaklaştıkları zaman Marasi bunun büyük ihtimalle bir diğer gözlem merkezi olduğuna karar verdi. Belki görüntüyü kurtarmak için ön tarafında birkaç sahte oda da vardı.

"Pekâlâ," dedi Marasi Armal ve diğerlerine. "Dediklerimi düşünün. Lütfen."

Sahte ağaç ve çalıların arasına sindiler. Pas tutası. Marasi pek bir faydalarının olacağından şüpheliydi. Yine de küçük taştan bir tepenin üzerinde olan binaya doğru aceleyle ilerledi.

Entrone'un emirlerine açıkça karşı gelerek evlerinin dışında toplanmakta olan insanlar tarafından fark edilmişti. Bazıları ona işaret etti. Eh, zaten gizliliğin zamanı geçmişti. Kendini yalnız hisseden Ma-

rasi malikânenin arka kapısının kilidini açmak için Ayışığı'nın çilingir takımını kullandı, sonra içeri girdi. Biraz fazla temiz görünen bir mutfağın içinden geçti ve hızla birkaç sürgüyle kilitlenmiş olan başka bir kapı buldu. Peki o zaman. Çilingir takımıyla bunu aşamayacaktı.

Derin bir nefes aldı. Planında yanlış gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Ama zamanı ve kaynakları tükenmişti, arada sırada işleri Wayne'in yöntemiyle yapmak zorunda kalıyordun.

Ayışığı'nın patlayıcılarından birini kapının üzerine yerleştirdi, bir dolabın arkasında siper aldı, sonra patlatarak açtı. Bir saniye sonra elinde tabancasıyla dumanı tüten kapı ağzından içeri dalmıştı. Buradaki iki kişi patlama yüzünden kendilerini yere atmıştı, gerçi bu türden işlevler için tasarlanmış olan küçük bomba odaya pek fazla zarar vermemişti. İçeride telsiz teçhizatı vardı. Odanın karşı tarafındaki başka bir kapalı kapı binanın daha içlerine doğru gidiyor ve altından parlayan garip bir ışık geliyordu.

"Kımıldamayın," dedi Marasi tabancasını telsiz operatörlerine doğrultarak. İkisi de silahlı görünmüyordu ve hızla itaat ettiler.

Telsiz teçhizatı. Marasi odayı geçti, kadını tutup ayağa kaldırdı, sonra teçhizata doğru işaret etti. "Bu kasabaya yayın mı yapıyor? Şu mikrofonlardan?"

"E...evet," dedi kadın.

"Çalıştır," diye emretti Marasi.

Kadın aceleyle birkaç düğmeye bastı. Sonra Marasi iki teknisyeni odadan dışarı gönderdi ve doldurduğu bir el bombasının yavaşlık baloncuğuna hapsetti. Daha fazlasını yapmak için zamanı yoktu.

Telsiz odasına geri döndüğü zaman karşı uçtaki kapı açılmıştı ve gürültünün ne olduğunu görmek için birileri içeri giriyordu. Ve hay pas tutası, bir tanesi Entrone'du. Temkinli görünüyordu, gözlerinin altında torbalar vardı, solgun yüzü kaliteli takım elbisesi ve şapkasıyla kendi cenazesi için giyinmiş bir ceset gibi görünmesine neden oluyordu.

Arkasındaki oda beyaz bir ışıkla parlıyordu. Marasi ışığın kaynağı beyaz bir zemin olan büyük bir odayı seçebiliyordu ama şu an için bunu incelemeye zamanı yoktu. Onun yerine silahını Entrone'a doğrulttu ama korumaları anında önüne geçtiler.

"Size söylemiştim beyler," dedi Entrone arkalarından. Avladığımız fare karanlıkta saklanmıyor. Yeteri kadar uzun süre beklersen kendi ayağıyla gelen cinsten."

"Elendel Polis Teşkilatı'nın bana verdiği yetkiye dayanarak size sı-

lahlarınızı ve metallerinizi bırakmanızı ve tutuklanmak için teslim olmanızı emrediyorum," dedi Marasi.

Entrone sanki üç yaşındaki çocuğu tarafından uyumamak için ültimatom verilen bir adam gibi sabırlı bir havayla içini çekti. O yüzden Marasi de ateş etti. Korumalardan birini indirdi ama diğeri karşılık verdi.

Marasi atışlardan zar zor kaçarak tekrar mutfağa kaçtı. "İyi düşün Entrone!" diye seslendi Marasi odaya doğru. "Gerçekten bu kadar çok kişiyi öldürmeye hazır mısın? Herhangi bir şey gerçekten de bu kadar korkunç bir harekete değer mi?"

Cevap vermedi. Pas tutası. Marasi onu konuşturmayı ummuştu. Geri kalan korumayla karşılıklı birkaç el daha ateş ettiler, sonra silahını tekrar doldurdu.

Bunu yaparken ayak sesleri duydu. Refleks olarak geriye kaçtığında bir yavaşlık baloncuğuna yakalanmaktan ucu ucuna kurtuldu. Marasi'nin değildi ama duvarın arkasından geliyordu. Havadaki hafif bir dalgalanma sayesinde seçebiliyordu.

İçeri bir göz attı ve korumanın kapı ağzının hemen içindeki bir yavaşlık baloncuğunda donmuş olduğunu gördü. Entrone güvenli bir şekilde gerideydi. Ama nasıl...?

O *koruma benimle aynı Allomantik güce sahip,* diye fark etti. *Beni de baloncuğun içinde yakalamaya çalışıyordu ama kıl payıyla kaçırdı.* Eğer geri kaçmış olmasa Marasi de etraflarındaki zaman hızlanırken onunla birlikte o baloncukta hapis kalacaktı. Entrone'a destek çağırmak için bol bol zaman verirdi.

Birkaç kez Marasi'nin de kullandığı bir taktikti. Buna neredeyse yakalanacak olduğunu fark etmesi onu ürpertti. Yavaşlık baloncuğu mutfağın bir kısmını ve telsiz odasına açılan kapının büyük bir kısmını kaplıyordu.

Entrone volta attı, o yavaşlatılmış zaman ikisini birbirlerinden ayırıyordu. Silahlar bir işe yaramazdı, sadece birbirlerine ters ters bakabiliyorlardı. Marasi'nin onun arkasındaki odadan içeri bakabileceği uygun bir açısı yoktu ama o parıltı... bir şeyleri hatırlatıyordu.

Entrone yakınlardaki bir koltuğa oturdu.

"Neden Entrone?" diye sordu Marasi. "Neden bütün bu insanlar böyle hapsettiniz? Neden dünya yok olmuş numarası yapıyorsunuz?" O kapı ağzının baloncuğun dışında kalan köşesi sayesinde sesinin Entrone'a ulaşabilmesi gerekirdi. Ne yazık ki, Entrone yemi yutmayı reddetti, bunun yerine sadece koltuğunda arkasına yaslandı.

Belki de yaklaşımım yanlış, diye düşündü Marasi. *İsteyerek hiçbir şey söylemeyecek. Ama ya kendisinin benden bilgi kopardığını düşünürse?*

"Wax ve Wayne bombayı durdurdular," diye yalan söyleme riskine girdi Marasi. "Elendel güvende. Kapana kısıldın, kısa süre sonra burası polislerle dolacak."

Entrone anında ona gülmedi, bu da iyi bir işaretti. Marasi onu daha fazla konuşturmaya çalışmasını umuyordu.

"Bu, elbette saçmalık," dedi Entrone. "Onu..."

Sonra durdu. Çünkü sesi binanın dışında yankılanmış, kasabaya anons edilmişti. Telsize doğru bir bakış attı ve çalıştığını gördü. Marasi'ye düz bir bakış attı.

"Ben senin çok ciddi kül çarpmasından muzdarip olduğunu düşünüyorum genç hanım. Lütfen sana yardım etmemize izin ver."

Sonra uzandı ve telsizi kapattı.

Hay lanet.

"Akıllıca," dedi Marasi'ye- "Topluluk'takiler gerçeği öğrenseydi ne olacağını düşünüyorsun? Onlar bir avuç sinik sivil. Yedi yıldır burada hapisler. Gerçeği asla öğrenmeden. Asla öğrenmeye bile çalışmadan. Gerçekten de sana yardım edeceklerine mi inanıyorsun?"

Marasi yüzünü buruşturdu. O plan buraya kadardı.

Koruma donmuş hâlde aralarında durmaya devam ediyordu. Eninde sonunda Marasi'yi yakalayamadığını fark edecek ve baloncuğunu yok edecekti. Ama o baloncuklardan birinin içinde bu zaman alabiliyordu. Marasi bunun nasıl olduğunu iyi bilirdi.

"Entrone," dedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi?" dedi Entrone.

"Muhtariyetin ordusunun dünyamızı işgal edebilmesi için bir kapı açacaksın. Planı biliyorum."

Entrone homurdandı, sonra biraz daha öne çöktü. Hâlâ pislikti, umursamazca o tutsakların öldürülmelerini emretme şekli bunun kanıtıydı, ama durumun onu rahatsız ettiği belliydi. Belki Marasi iradesini kırabilirdi.

"Neden?" diye sordu gerçek bir merakla. "Buraya fethetmek değil, yok etmek için geldiklerini biliyorsun. İmha edecekler."

"Çünkü ben yapmazsam o ordusunu yine de gönderecek ve sonra ben de öldürülenlerden biri olacağım. Onlarla savaşamayız. Bizim kuvvetlerimizi ezip geçerler."

"Öyle mi?" dedi Marasi. "Benim duyduğum kadarıyla Muhtariyet

bizden korkuyor. Teknolojik açıdan onun türünü geçeceğimizden endişeli. Eğer bizi kolayca yok edebilecek olsaydı şimdiye kadar yapmış olurdu, değil mi?"

"Bu kapılardan birini yaratmak için özel şartlar gerekiyor," dedi Entrone. "Muhtariyet için bile. Öylesine herhangi bir yerde ya da herhangi bir zamanda olmuyor." Dönerek omzunun üzerinden geriye baktı. "Zaman sınırımızın nedeni buydu."

Pas tutası. O arkasındaki oda... kapı orada açılacaktı, değil mi? Marasi bir tür geçit olacağını varsaymıştı ama parlayan şey zemindi. Pas tutası... belki Entrone kibri yüzünden büyük bir malikâne istememişti. Belki de kapı artık nasıl bir şeyse burada belirmesini gizlemek için malikâneyi inşa etmişlerdi.

"Yerinin de..." dedi tekrar Marasi'ye dönerek. "Ben garip bir şekilde bu insanlar yüzünden olduğunu düşünüyorum. Bu kadar büyük bir Metalsoylular topluluğu yüzünden. Ve garip bir gücü getirmemiz gerekmişti, parlayan bir ışık. Bu anahtarın bir parçası."

"Ama..."

"Sen Firarist misin?" diye sordu Entrone.

"Evet," dedi Marasi.

"O zaman bizim birincil ilkemizi biliyorsun," dedi başını kaldırıp Marasi'nin gözlerine bakarak. "Çocukluktan beri bize öğretilen şeyi?"

"Yaşa," diye fısıldadı Marasi.

Entrone başını sallayarak onayladı.

"Böyle değil," dedi Marasi. "Başkalarının pahasına değil. Kelsier savaşmadan teslim olmadı. Öylece Lord Hükümdar'ın taleplerine boyun eğmedi. Bize engellere rağmen yaşamayı öğretti. Bir iki dakika fazla nefes alabilmek için yavaş yavaş ezilmeyi beklemeyi değil."

"Nasıl istersen öyle yorumla," dedi Entrone alnını ovuşturarak. "Ben bu askerlerin Telsin başarılı olsa bile geleceğini düşünüyorum... bizim bu yeni dünyayı, Muhtariyete hizmet ettiğimiz dünyayı yönetmemize yardımcı olmak için."

"Bahane," dedi Marasi.."Daha da beteri, korkaklık. Sen bu şehrin valisisin. Sorumluluğun halkına karşı Entrone."

Entrone bir kahkaha atarak ayağa kalktı. "Bu kadar idealist olman mümkün değil."

Marasi kızardı.

Öyle miydi?

Evet, öyleydi. Ve bununla gurur duyuyordu.

O *kapıyı kapatmak için bir yol bulmak zorundayım*, diye düşündü

yavaşlatılmış zaman baloncuğunun içinden ışığın geldiği odaya doğru bakarak. Bir kere daha tanıdık göründüğünü düşündü. Beyazdı, yer yer sedef renkliydi. Evet. Ayışığı'nın kavanozlarındaki saf Kuşam gibiydi. Zemine çukur kazılmış, sonra da bu malzemeyle doldurularak yerde bir tür havuz oluşturulmuştu.

"Bir yere toplanmış büyük miktarda güç..." dedi Marasi. Allik her zaman çok fazla ahenkyumu bir yerde depolamaman gerekir yoksa "garip şeyler olur, hı?" derdi. Bu şeylerin ne olduğunu bilmiyordu. Ama Marasi o odadaki havada bir çarpıklık olduğunu seçebildi- ğine yemin edebilirdi. O sıvı bir şekilde kapının işlemesini sağlıyordu.

Entrone yavaşlık baloncuğunun hafifçe görülebilen kıyısına geldi. Marasi'ninkilerden daha küçüktü, büyüklüğü Wayne'in baloncuklarına yakındı. Entrone donmuş korumaya başını salladı.

"Sen de onun gibisin doğru hatırlıyorsam," dedi Entrone yana doğru yürüyerek. "Bir Savsakçı, yavaşlatılmış zaman baloncukları yaratabiliyorsun."

Marasi cevap vermedi. Entrone telsiz odasını mutfaktan ayıran duvara doğru yürüdü, Marasi'nin artık kapı ağzından onu göremeyeceği bir yerdeydi. Baloncuk telsiz odasının çoğunu kaplıyordu ama kenarlarda biraz açık yer vardı. Bir an sonra Entrone'un sesi devam etti.

"Hiç işe yaramaz gücün yüzünden utandığın oluyor mu? Kız kardeşinin baban için bir utanç kaynağı olduğunu biliyorum. Ama en azından onu kabul etmişti."

Entrone dersini çalışmıştı. Birkaç yıl önce bu iğneleme Marasi'yi rahatsız edebilirdi. Şimdiyse Marasi gerçeği görebiliyordu, bu onun dikkatini dağıtmak için bir denemeydi. Parlayan havuza odaklandı. Yüzeyi dalgalanmaya başlamıştı. O odadan içeri girmenin başka...

O anda Entrone duvarı yıkıp geçerek yavaşlık baloncuğunu aştı. Pas tutası! Sesinde o kadar yılgınlık vardı ki Marasi onu neredeyse zararsız görmeye başlamıştı. Şimdiyse kirişleri dallar gibi parçalayarak duvarı delmişti.

Marasi onu göğsünden vurdu ama yaralar anında iyileşti. Wayne'den hızlıydı. Marasi'ye tatsız bir şekilde gülümsedi.

Marasi bütün şarjörü üzerine boşalttı ama bu elbisesinde birkaç delik açmaktan fazla bir şey yapmadı. Marasi'yi gömleğinin önünden kavradı ve havaya kaldırdı. Giysilerinden alçı tozları dökülürken Marasi'yi çekerek yüz yüze geldi. Marasi tabancasının kabzasıyle Entrone'un kafasının yan tarafına vurdu. O ise sadece sırıttı. Gerçi Marasi şapkasını düşürmeyi başarmıştı.

"Ben artık bir tanrıyım küçük piç," dedi Marasi'ye. "Bana karşı duracak ne gücün var? Allomansi mi? Acınası. Silah mı? Gülünç. Beni tehdit edecek hiçbir şeyin yok."

Döndü ve bir şangırtıyla Marasi'yi pencereden dışarıdaki ana mağaraya fırlattı.

Acımıştı. Keskin, kör edici bir acı bütün vücudunu kaplıyordu. Kesiklerin arkasından başına ve omzuna sersemletici bir darbe geldi ve yavaşlayarak bir yığın hâlinde durdu. Entrone'un yaşarmış gözlerine bulanık görünen silüetini acı içinde gördü, pencereden dışarı çıkarak peşinden geliyordu.

"Ordu geliyor," dedi, yürüyerek yaklaşırken sesi alçalmıştı, kaliteli ceketi kırışmıştı. "Ben bir tür yüce lord olacağımı, yeni bir dünyayı yöneteceğimi hayal etmiştim. Ama sanırım... sanırım... hepimiz sağ kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmak zorundayız."

Marasi'ye doğru uzandı. Marasi binanın dışındaki gölgelerin içinden çıkan başka bir grubun silüetlerini fark ederken geri çekilmeye çalıştı. Armal ve diğerleri onu malikâneye gelirken takip mi etmişti?

Entrone'a gerçeği anons ettirerek onlara duyurmayı ummuştu. Ama belki... belki şimdi meraklarından onun konuşmasını duyabilecek kadar yaklaşabilirlerdi...

Lütfen, diye düşündü. *Lütfen onu duymuş olun.*

Gave Entrone tepesinde dikildi.

"Allomansi konusunda haklısın," dedi Marasi öksürerek. "Kullanım alanları buldum. Ama gücüm ondan gelmiyor. Hayır."

Entrone onu kavradı.

"Gücüm hiçbir zaman Allomansi'den gelmedi," diye fısıldadı. "Pas tutası... bu dersi daha çocukken öğrendim. Taşıdığım silahlardan ya da hatta polis kimliğimden de gelmiyor."

Lütfen...

Entrone elini havaya kaldırırken belirgin bir tıngırtı duyuldu. Entrone dondu, sonra dönerek Armal'ı gördü. Sesin kaynağı yere düşürdüğü bir kavanozdu. Bir zamanlar ışıkla doluydu. Şimdiye boştu.

Metallerin yerini tutar demişti Ayışığı. Ama aşırı etkili.

"Ben bir polis memuruyum Entrone," diye fısıldadı Marasi. "Gücüm benden değil halktan gelir."

Bir Körükleme bin tane Allomanser'in gücünü taşıyan fiziksel bir dalga gibi duygularına bindirdi.

60

Utanç Marasi'ye bir dalga gibi çarptı.

Körükçü sanatı. Bir duygu seçer, sonra da kişiyi onunla bo-ğarsın. Duygusal Allomanserler için güçlerini belli bir kişi yerine bir yöne doğru odaklamak daha kolaydı.

Tökezlemesine bakılırsa Entrone'u yakalamıştı ama Marasi'yi de değersizlik hissiyle eziyordu. Kendi önemsizliği ve gereksizliğini yüzüne vuruyordu. Ruhunun içinden hatıralar kaynayarak geldi: başarısız olduğu zamanlar, yetersiz kaldığı zamanlar. Başarısız olmadığı bir zaman olmuş muydu ki? Ne zaman değersiz olmamıştı?

Çocukluğunu ondan utanç duyan bir baba tarafından gizlenmekle geçirmişti. Gençliğini uzaklardaki efsaneleri hayal ederek geçirmiş ama o efsanelerden biri gelip hayatına girdiği zaman kendini tamamen rezil etmişti. Her ne kadar Wax'e duyduğu romantik hisler çok uzun zaman önce geçmiş olsa da onun neredeyse üzerine atlaması ve reddedilmesinin utancı eziciydi.

Nefesi kesilerek dizlerinin üzerine çöktü, başı eğikti, kafasındaki bir kesikten gelen kan damlaları yanağından aşağı akıyordu.

Marasi hiçbir şeydi. Hiçbir zaman değeri olmamıştı.

Wax onun için üzüldüğünden ona katılmasına izin vermişti. Yıllarca Marasi onun gölgesinde yaşamıştı. Kendine bir ortak bulamadığı için onunkini ödünç almak zorunda kalmıştı. Önemli davaları onun yardımı olmadan çözememişti.

Bunun ağırlığı Marasi'yi boğuyor, ona olmadığı her şeyi hatırlatıyordu. Ve hiçbir zaman da olmayacağı. Üstelik...

Bunların hiçbirisi yeni değildi.

Marasi bunların hepsini daha önce de hissetmişti. Daha az güçlü bir şekildeydi, evet, ama bunların hiçbiri yeni değildi. Bu korkuların bazılarıyla bütün hayatı boyunca yaşamıştı. Diğerlerini ise meslek yıllarında bir kenara itmişti. Mantıklı değillerdi.

Mantığın önemi yoktu. Sadece duygular vardı. Ama Marasi o duygularla başa çıkabilirdi. Derin bir nefes aldı, yakında geçeceğini fısıldadı ve dayandı.

Bunu kaldırabilirdi.

Entrone'un o becerisi yoktu. Yeşile boyanmış taş avluda dertop oldu ve alçak sesle inledi. Dünyanın bütün iyileşme güçlerinin, hareket edemediği zaman faydası olmazdı ve alüminyum astarlı şapkası olmadan tamamen Armal'ın kontrolü altındaydı.

Bazı askerler koşarak geldi ama diğer kasabalılardan biri Teskin etmeye benzer bir şey kullanarak onlarla ilgilendi. Görünüşe göre Armal Marasi'nin önerdiği gibi Kuşam'ı başkalarına da dağıtmıştı.

Planı sonuç olarak işe yaramıştı. Marasi ilk amacında başarılı olmuş, halka güç vermişti. Şimdi dinlenebilir ve Körüklemenin geçmesini bekleyebilirdi.

Yalnız...

Yalnız o kapı açılmayı sürdürüyor, işgal kuvveti gelmeye devam ediyordu.

Bu dar, ince, utancını bir bıçak gibi kesip geçen endişe Marasi'yi odaklanmaya zorladı. Çünkü Marasi...

Marasi bununla baş edebilirdi.

Sanki sürünerek acıdan, kederden, utançtan uzaklaşıyormuş gibi hissederek hareket etmeye başladı. Her eziyetli santimle daha da güçlendiğini hissetti. O yalanları sırtından atıyordu. Dönüştüğü kişiyi kabul ediyordu. İş yapıldığı sürece kimin gölgesinde kaldığını umursamayan bir kadındı. Kendine güveni olduğu sürece babasının ya da toplumun ondan utanmasını umursamayan bir kadındı.

Acılı ama kararlı bir şekilde sürünerek yere büzüşmüş Entrone'un yanından geçen bir kadındı. Ve rahat bir nefes alarak Armal'ın Körüklemesinin etki alanından dışarı çıktı. Duygular sanki rüzgârlı bir gündeki duman gibi kayboldu. Marasi uzunca içini çekti ama rahatlamak için zaman yoktu.

"Dikkatli olun," dedi diğerlerinden biri yanına gelirken. "Entrone da Metalsoylu. İyileşebiliyor ve müthiş kuvvetli."

Marasi Armal'ın gücünün ne kadar dayanacağından emin değildi

ama görünüşe göre olağanüstü beceriler kazanmıştı. Yazıtlarda kaydedildiğine göre Vin'in sisleri içine çektiği zaman olduğu gibiydi.

Pas tutası. O parlayan ışık da tıpkı sisler gibi bir tanrının bedeni olabilir miydi? Marasi topallayarak malikâneye geri döndü. Donmuş korumayı görmezden geldi. Onun bakış açısından bunların hepsi saniyeler içinde olup bitmiş olacaktı. Marasi'nin baloncuğundan kaçmasına tepki veriyor ya da Entrone ona kapı ağzını engellemesini emretmiş olabilirdi.

Neyse ki lord vali Marasi için yeni bir yol açmıştı. Duvarın yıkık kalıntılarının arasından geçti, topallayarak telsiz teçhizatını geride bıraktı ve kapı odasına geldi. Malikânenin büyük bir kısmının sahte olduğu ortaya çıkmıştı. Binanın çok büyük bir kısmını bu tek parlayan zeminli oda kaplıyordu. Göz kamaştırıcı ışık altı metre genişliğindeki bir havuzun içine dökülmüştü ve çalkalanmaya başlıyordu. Kuvvetle ışıldıyordu. Duvarları hayaletsi bir beyaza boyuyordu.

Bu yerin mitolojik çağrışımlarını kavramak için fazla uzun düşünmesine gerek yoktu. Pas tutası. Bu ham, yoğunlaştırılmış güçtü. Tek bir kavanoz İkizRuh'a taştan devasa bir beden yaratma gücünü vermişti, ikinci bir kavanoz Ayışığı'nı başka bir insana dönüştürmüştü ve bir üçüncüsü de Armal'a Lord Hükümdar gibi duyguları Körükleme becerisi vermişti.

Bu havuzun içinde binlerce kavanozu dolduracak kadar güç olmalıydı. Öne adım attı, sonra da en korkuncundan bir önseziye kapıldı: onları görecek kadar yaklaşmıştı. Karanlık bir gökyüzü ve sisli bir zemin olan bir yerdi. İnsana benzemeyen, altın derili ve parlayan kırmızı gözlü binlerce asker görüyordu. Canlı heykellerdi. Gelişmiş tasarımlı tüfekler taşıyorlardı ve bakışları zihninde delikler açıyormuş gibiydi. Son metalin sahipleri, demişti Miles onlara. Yok etmeye gelmişlerdi.

Marasi tökezleyerek havuzdan uzaklaştı, dövüşün acıları alevlenmeye başlarken gözü korkmuştu. Entrone tarafından fırlatıldığı için vücudu kesik ve berelerle kaplıydı.

Ama o gücün çağrısının önünde acısı uzak görünüyordu. Önemsiz. Bir zamanlar Marasi Matem Bantları'ndan vazgeçmişti. Bunun gibi bir güce sahip olmasına gerek yoktu.

Bugün başka bir şeyin daha farkına vardı. Öyle bir güce ihtiyacı yoktu ama görev senin ihtiyaçlarına bakmıyordu. Senden istenene bakıyordu.

Yüzyıllar önce Son İmparator Elend Venture da benzer bir sorun

la karşılaşmıştı. Muazzam büyüklükte bir güçten nasıl kurtulabilirdi? Marasi ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bir saniye sonra binadan dışarıya fırlayarak bir araya toplanmış Topluluk üyelerini askerlerle konuşur ve onları sakinleştirirken buldu. Armal Entrone'u bağlamayı bitirmişti. Debeleniyor ama garip bir şekilde kurtulamıyordu.

"Macil bir Asalak," dedi Armal yakınlardaki kadınlardan birine işaret ederek. "İyileşebilir ama gücünü emip tükettik."

Marasi başıyla onayladı, acıya ve dayandığı Körüklemenin yankılarına karşı dişini sıktı. "Bu mağaradaki bütün Allomanserlerin burada toplanmalarını istiyorum, derhâl."

"Neden?" dedi Armal yanına gelerek.

"Yakındaki bir odanın içinde bir güç kuyusu var ve korkunç bir şeye kapı açıyor," dedi Marasi. "Bunu eski moda yöntemle durduracağız. Gücün hepsini Allomansimizle yakıp tüketeceğiz."

61

Wax sırtına tutunan Wayne'le birlikte şehir boyunca sıçrayarak Shavv'a doğru gitti. Yakınlarındaki bir gökdelenin tepesinden son bir kere atladı, burası bile sadece Shavv'ın üçte biri yüksekliktey-di, ve ikiliyi kaderlerine doğru savurdu, sisler arkalarında girdaplanı-yordu.

Kulenin ortasında, güçlü bir Sikkeci'nin menzilinin hemen içinde birkaç balkon vardı. Eğer düşmanın biraz bile öngörüsü varsa oralardan saldırıya karşı hazır olacaklardı. Yine de Wax'in en iyi seçeneği bunlardı. Ne kadar yükseğe çıkarsa, içeride o kadar az ilerlemesi gerekecekti. Bir kere girdikten sonra her santim için kendini paralaması gerekeceğini düşünüyordu.

Wax kendini binadan içeri bakan iki geniş, karanlık penceresi olan geniş bir balkona doğru açıladı. Destek noktası fazlasıyla uzakta olduğu için İtmesi oraya zar zor yetişmişti, hafifçe birkaç saksının arasına kondular.

"Aa..." dedi Wayne sırtından inerek. "Bizim o camların kırıp geçmemiz gerekiyordu! Çok dramatik olacaktı!"

"Yüzünün gözünün çizilmesi için harika bir yöntem," dedi Wax kenara çömelerek o pencerelerin görüş alanından saklanırken. "Ben iyileşemiyorum. Sen zar zor iyileşebiliyorsun. Ve kapı da işte şurada."

"Miraç Savaşçısı yapmış ama," diye homurdandı Wayne.

"Ne zaman?"

"Tam Lord Hükümdar'ı öldürmeden önce."

"Sen ne zamandan beri öyle şeyleri biliyorsun?"

"Max'le birlikte okuduğum bir çocuk kitabındaydı," dedi Wayne. "Tam benim seviyemde."

Wax büyük pencerelerin solundaki bir kapıyı buldu. Denedi ama kilitliydi. "Lord Hükümdar'a suikast mı?" diye sordu Wax. "Bir çocuk kitabı için fazla şiddet içermiyor mu?"

"Birader," dedi Wayne. "Din olunca şiddet sayılmıyor. Sen hiç mi bir şey bilmiyorsun?"

"Görünüşe göre hayır," dedi Wax. "Ben..."

İçerideki odada güçlü lambalar yandı ve ışık pencerelerden dışarı aydınlatmaya başladı. Wax yanında Wayne'le duvara sırtını dayadı. İçeri bir bakış atma cesaretini gösterdi ve odada dikilen binlerini gördü, silüetler silahlarını doğrultuyordu.

Silah sesleri fırtına gibi patlayarak pencereyi parçaladı.

"Yuh," dedi Wayne atışlar azalırken. "Bunlar asker birader. Ben bütün o yıllar önce bu Havza'ya vagonların değişik bir şekilde soyulmasıyla ilgili küçük ve sevimli bir soruşturma için gelmiştim. Harap adına, nasıl kötü tanrılar, ordular, şehir yok eden bombalar ve... ve hayaletlerle uğraşır oldum? Wax, hâlâ hayaletler konusunda konuşmadık."

Wax Büyük Tabanca'yı uçarken daha büyük silahları koyduğu ceketinin içinden çıkardı. "Ben onların etrafından dolaşırken dikkatlerini çekebilir misin?"

Wayne gülümsedi. "Ürkünç Ağaç? Ürkünç Ağaç yapabiliriz!"

"Ürkünç Ağaç için yeteri kadar depolanmış sağlığın var mı?"

"Birader, Ürkünç Ağaç için sağlığa ihtiyacım yok," dedi Wayne. "Sen izle."

Wax başıyla onayladı, sispaltosunu hızla çıkarıp yedek bir tabancayla Wayne'e verdi. Wayne silahı şok edici derecede bir sakinlikle almıştı. Çoğunlukla Ürkünç Ağaç yapmak için birkaç mermiyi ateşe filan atmaları gerekirdi.

Sonra pencerenin yanından içerideki odaya tabancayla ateş etmeye başladı, sispaltosunun püskülleri savruluyor, herkesi onun Wax olduğuna ikna ediyordu. Wayne sesini son derece etkileyici bir şekilde taklit de etmişti.

İnsanlar Wax'e kilitlenirdi. Meşhur Sikkeci kanun adamıyla savaşmak herkesin ilgisini çekerdi. Bugünlerde gazeteler tarafından yaptığı şeyler abartıldığı için daha beter olmuştu. Matem Bantları'nı bulmak ve kullanmanın da pek işe yaramadığını tahmin ediyordu.

Herkesin dikkati Wayne'in üzerindeyken Wax yandan sürgüyü

hızla bir İterek kapının kilidini açtı. Daha önce pencereden içeri baktığında bir duvarın askerlerin olduğu odayla bu kapının açıldığı yeri ayırdığını fark etmişti. Araladığı zaman küçük bir koridor buldu.

Eğer doğru tahmin ediyorsa düşmanları kısa süre içinde balkona çıkmaya çalışmak için bu koridoru kullanacaktı. O yüzden sessizce içeri girdi ve kendini tavana İterek diğer taraftaki kapının tam üzerine geldi. Zemindeki çivileri kullanarak orada durdu. Beklediği gibi küçük bir grup silahlı adam sessizce karanlık koridora girdi, arkalarındaki odadan saçılan lambaların ışıkları etraflarından akıyordu. Kör ediyordu.

Eski günlerde Allomanserler, özellikle de Sissoylular gölgeler gibi görülürdü. Ya da sisler gibi. Sessiz, gizli, neredeyse şekilsiz. Wax üç asker altından sıkışık bir grup hâlinde geçerken bu efsanelerin kökenini gayet iyi anlayabiliyordu. Yere kondu ve eski usulle işlerini bitirdi. Havaya atılan birkaç sikke sessizce arkalarından beyinlerine saplandı. Tabanca patlaması yoktu. Acı çığlığı yoktu. Sadece yere devrilen cesetlerin gürültüsü.

Kapıyı aralık bırakmışlardı, Wax öbür odadan içeri gizlice baktı. O projektör lambaları bunun için hazırlanmıştı ve tekerlekler üzerinde hareket edebiliyorlardı. Büyük ihtimalle Wax'in aşağıdaki binaların üzerinden sıçrayarak gelmesini bekleyen gözcüleri vardı ve pusularını içeri gireceğini düşündükleri yere kurmuşlardı.

Wayne'in oyalaması iyi gidiyordu. Askerler lambaları odanın ortasına bir sıra hâlinde dizmiş ve aralarındaki boşluklarda konum almışlardı, alüminyum mermiler sıkıyorlardı.

Wayne'in dediği gibi bu insanlar Wax ve Wayne'in bugün kapıştıkları sıradan sokak suçluları gibi değildi. Bunlar kırmızı renk üniforma giyiyor ve kaliteli silahlar taşıyorlardı, modern tüfekleri vardı. Doğru şekilde diz çökmüşler, dikkatlice ateş ediyorlardı. Birkaç tanesi Wayne'e başka açıdan yaklaşmak için odanın sol tarafı boyunca gizlice ilerliyordu.

Şanssızlıklarına kendilerinin etraflarına dikkat etmemişlerdi, ve her ne kadar alüminyum silahlar Çelikitmelerden etkilenmese bile devasa projektör lambalar etkileniyordu. Kendini sabitlemek için ağırlığına erişen Wax odanın içini İterek ışıkları birbirlerine vurdu. Ve aralarında mevzilenmiş olan askerleri ezdi.

Bütün bu yığının hepsini uzak duvara bindirdi, sonra ağırlığını azalttı ve arkasındaki duvardaki çivileri destek olarak kullanarak zemin boyunca kayarak ilerledi. Odanın diğer tarafında yerini ayarladı ve tekrar İterek enkazın bir kısmını geri kalan askerleri de yakalamak

için kendinden uzağa doğru savurdu. Onları ve kırık ışıkları pencereden sislerin içine fırlattı.

Bir an sonra Wayne şimdi kararmış olan odaya sallana sallana girdi ve Wax'e sispaltosunu attı. "Mermi delikleri için kusura bakma."

"Birkaç deliğin pek..." dedi Wax, sonra odanın titreşen tavan lambasının zayıf ışığında en azından on altı delik olduğunu fark etti. Hatta püsküllerin bazıları bile delinmişti. "Nasıl vurulmadın?"

"Mermilerin olduğu yerde olmayarak," dedi Wayne.

Wax sispaltosunu sırtına geçirdi, üzerinde üç tabancası vardı. Büyük Tabanca sol elindeydi. Çelik Firari alüminyumdandı ama normal kurşundan mermilerle doldurulmuştu. Ve Vindication'ın normal silindirinde alüminyum mermiler ve Metalsoylulara karşı hazır iki siskıran mermisi vardı.

"Gerçekten de içeriden mi yukarı çıkacağız?" dedi Wayne.

Wax başını sallayarak onayladı. Eğer Küme'nin buralarda keskin nişancıları olmasaydı bile dışarıdan tırmanmak için gerçek dağcılık teçhizatına ihtiyaçları olurdu.

Wayne bir düello değneğini çekti. Wax gözlerine baktı ve başını iki yana salladı.

"Ama..." dedi Wayne.

"Ahenk biliyordu," dedi Wax alçak sesle. "Benim neye dönüşmek zorunda kalacağımı o biliyordu."

Görünüşe göre duraklamak için bir anı vardı, gerçi daha çok düşmanın yolda olduğuna şüphe yoktu. O yüzden cebine uzandı ve küçük bir metal iğneyi çıkardı. Bunu kulağına taktı, sonra Vindication'ın her haznesinde bir mermi olduğundan emin olmak için dikkatlice, milim milim kontrol etti.

Daha önceki gibi trellyum küpeden hafif bir sarsıntı hissetti. Ama görü yoktu. Telsin'in dikkatinin üzerine odaklandığını hissetti ve hafifçe ne yaptığını duydu. Emirler veriyordu. Telaşlıydı.

Yukarıdaydı. Tepede. Wax bunu hissedebiliyordu.

"Waxillium," dedi Telsin zihninin içinde. "Dediğimi yapıp şehirden gitmen gerekirdi."

Wax tabancasının silindirinin sonraki haznesini bir tıkırtıyla çevirdi. "Ailemizin pisliğini temizlemeye geldim," dedi.

"Çok dramatik," dedi Telsin. "Sen..."

"Bana bunu yaptırma. Beni zorlama Telsin."

İlk başta cevap vermedi. Tek ses Wax'in silindiri çevirmesinin tıkırtılarıydı.

“Sen korku içindeki bir çocuktan başka bir şey değilsin Waxilli- um,” dedi Telsin. “Yıllar sonra bile risk alamıyorsun. Kendi sınırlı zihniyetinin ötesini göremiyorsun. Ben ise inanılmaz bir şeye dönüşeceğim.”

“Seni öldürürüm daha iyi,” dedi Wax hafif bir sesle.

“Wax,” dedi Telsin. “Benden otuz kat uzaktasın ve aramızda Gizli Muhafızlardan yüzlerce asker var. En iyi askerlerim. Burada seni durdurmak için hazırlanmışlardı.”

Wax Vindication’ın silindirini kapattı.

“Of Wax,” dedi Telsin. “Hiçbir zaman anlayamadım Beni yenemezsin. Hiçbir zaman bunu yapacak vizyonun olmadı. Ne denersen dene, her zaman senden önde olacağım.”

Vindication’ı bir kılıfa koydu, sonra fazladan bir çelik şişeciğini içti, Ahenk’in gönderdiklerinden biriydi. Nihayet Büyük Tabanca’yı bir eliyle kaldırdı. Ranette onu silahın neler yapabileceği konusunda uyarmıştı. O yüzden düşmanlarının alüminyumla silahlanmış olmasına rağmen çelik yakarak mermi kalkanını yarattı.

“Beni her zaman hafife aldığın hâlde vizyonu olanın sen olduğunu iddia etmen komik Telsin,” dedi. “Eğer gerçekten öngörülü olsaydın beni yedi yıl önce şehre ilk döndüğüm zaman öldürürdün.”

“Ne yaptığımı öğrenmenden önce mi?”

“Yok etmeyi amaçladığın şeyleri ben sevmeye başlamadan önce.

Küpeyi söktü ve bir kenara fırlattı, sonra yürüyerek koridora çıktı ve içeri doğru baktı, başka bir koridorla kesişiyordu. MERDİVEN diye işaretlenmiş bir kapının arkasından ayak sesleri ve konuşmalar duyuluyordu. Bir an sonra sustular.

“Birader,” dedi Wayne yanına gelerek. “Bundan emin misin?"

Wax silahını iki eliyle kaldırdı ve uzun adımlarla öne doğru yürüdü. “Arkamda kal. Benim işim bittiği zaman takip et. Ama çatışmaya karışma. Ahenk’in Kılıcı’nın işini yapmasının zamanı geldi.”

62

Wax merdiven boşluğuna doğru yürüdü ve sıradan kurşun mermilerle dolu olan Çelik Firari'yi çekti. İki kere ateş etti ve sonra içeri girdi, kapının iki tarafındaki tahtaları da birer mermiyle deşti. Ödülü içeride saklanan askerlerin acı çığlıkları oldu.

Telsin eğer aralarına yeteri kadar asker tıkıştırırsa bunun Wax'i yavaşlatacağını varsayıyordu. Ama Wax bir Sikkeci'ydi. Onunla hedefinin arasına ne kadar çok şey koyarsan, Wax'e silah olarak kullanabileceği o kadar çok enkaz vermiş olurdun.

Yanındaki duvardan bir yangın tüpünü kaptı, sonra fırlattı ve ağırlığını arttırarak öne İtti, merdiven boşluğunun kapısını menteşelerinden söktü ve arkasında saklanan askerlere vurdu. Tahmin edilebileceği gibi birkaçı açıklıktan uzanarak onu vurmaya çalıştı. Wax her birini kafalarına birer mermi sıkarak indirdi.

Sonra yangın tüpünü vurarak odanın içini beyaz duman ve kimyasallarla kapladı. En sonunda sol elindeki Büyük Tabanca'yı doğrulttu ve ateş etti. Devasa patlayıcı mermi beyaz dumanın içinde patlayarak Wax'in durduğu koridor da dâhil her tarafa şarapnel saçtı, mermi kalkanı da bunları İtip onu korudu. Hiçbir zarar görmeden çelik fırtınasının içinden uzun adımlarla geçti.

Özellikle onun için imal edilmiş bir silahtı. En fazla şarapneli saçmak için tasarlanmış bir bomba atardı. Öldüremediklerinin de yerini belli ediyordu. Wax kapı ağzından içeri daldı, kargaşanın içinde çelik-görüşünün çizgilerini takip etti ve dumanın içinden ona nişan almaya çalışan gölgeleri vurdu.

Dumanların arasından yukarı baktığı zaman modern bir gökdelenin merdiven boşluğunu buldu. Eğer bütün askerleri geçebilirse dümdüz en tepeye çıkıyordu. Wax'in silahları patladıkça merdivenlerdeki adamlar ve kadınlar düşüyordu. Daha önce gördükleri gibi bunlar da şık üniformalar giyiyor ve üzerlerinde bir metal düğme bile taşımıyorlardı. Yine de Wax'in kullanacak bol bol malzemesi vardı. Merdivenlerin metal bir parmaklığı vardı ve döne döne giderken ortada bir delik bırakıyorlardı. Neredeyse dümdüz yukarı uçacaktı ama arkasında düşman bırakmayı göze alamazdı. Dahası Wayne için de
bir yol açması gerekiyordu.

O yüzden Wax bir bombayı merdiven boşluğunun ortasından yukarı ateşledi. Bir dalga daha şarapnel ve çığlıklar geldi. Yukarı uçtu, sonra etrafını İterek metal parmaklığı söküp kendinden uzaklaştırarak duvara yapıştırdı ve parmaklık hâlâ ayakta duran askerleri de yanında götürdü. Yukarıdan körlemesine atışlar başladı, o yüzden Wax de geri düşerek alüminyum mermilerden bir yağmurdan ucu ucuna kaçtı. Boşluktan yukarı ateşlenen ve dikkatli bir İtmeyle tam olarak doğru noktada patlayan başka bir bomba onları durdurdu.

Momentumunu koruyarak yukarı fırladı ve bir sigorta kutusunu, sonra da kat numarasını gösteren metal bir levhayı İtti. Merdivenleri çıkarken ateş ediyordu, evet, ama en az ateş ettiği kadar metal enkaz parçalarını da silah olarak kullanıyordu. Amansızca ilerledi, hiçbir zaman yere değmiyor, İtmeye devam ettikçe önünde mermi kovanları, şarapnel ve enkazdan oluşan metal bir duvar oluşturuyordu; sürekli konumunu ayarlıyor, merdivenlerden yukarı uçuyor ve cesetlerin üzerinden atlıyordu.

Bir zamanlar Wax, çağrısından kaçmıştı. Bunu sadece cevaplar bulmasını, sadece sorunları çözmesini gerektirmeyen, korkunç bir şeye dönüşmesini talep eden bir görev olarak görmüştü. Muhafaza'nın güçleri tarafından kelepçelenmiş olan Ahenk ın yapamayacağı bir şey.

Bu gece Waxillium o görevi kucaklamıştı. Yıkımın ete kemiğe bürünmüş hâli olmuştu. Çünkü Ahenk'e tapınmak sadece Muhafaza ya tapınmak değildi, Harap'a ve onun temsil ettiği şeylere de tapınma tı Dikkat, ihtiyat ve empati gösterilecek zaman da vardı, insanların milyonlarca kişiyi öldürebilecek bir silahı doğrudan onun evine, seç menlerine ve karısına doğrulttukları zaman da.

Wax bir fırtına gibi merdiven boşluğunda yükseldi, sürekli da da yukarıyı hedefliyordu. Caddar bir tapınmayı sahte sanatına [illegible]

ru. Ve bunu yaparken sislerin merdivenlerden aşağı süzüldüğünü gördü, her katta dışarıya açılan küçük bir havalandırma deliği vardı. Ahenk'in kanının içeri akması için yeterliydi. Kapalı alanlara nadiren girerdi ama bu gece merdivenleri hayaletsi bir sıvı gibi kaplıyordu.

Metal tıngırdadı. Göremediği bir metal. İçgüdüsel olarak geri kaçtı ve bir saniye sonra başka bir patlama merdiven boşluğunu sarstı. Wax bir kolunun kanadığını fark etti, şarapnel gelmişti, karşılığında bomba göndermişti. Askerler onu durdurmak için ilerledikleri zaman Wax'in oldukça sağlam olduğunu gördüler.

Vindication'ın nişanı keskindi, alüminyumdan ölüm saçıyordu. Düşmanlar tahta kalkanlar ve mobilyalarla yolunu engellemek için bir araya toplanmışlardı ama Wax barikata bir bomba attı, sonra da şimdi içine çelik parçaları saplanmış olan tahtaları kullandı ve İterek onları geriletti. Onlar düştükleri zaman Wax barikatın arkasına indi ve yukarıdan gelen bağrışları duydu, ona Büyük Tabanca'yı altı bombayla tekrar doldurmak için zaman veriyorlardı. Silahı kapatıp kilitledi, sonra dişlerini sıktı.

Bu askerler hazır olduklarını düşünmüş olabilirdi. Hatta belki daha önce Sikkecilerle savaşmış da olabilirlerdi.

Ama Waxillium Ladrian'la savaşmamışlardı.

Devam ederken biraz daha çelik içti. Beklediğinden daha hızlı tüketiyordu. Yukarıdaki bağrışlara dümdüz uçmasını engellemek için merkez boşluktan karşıya ipler ve ağlar atan askerler eşlik ederken Wax şişeciği yere attı.

Amansızca devam etti. Kendini daha da yukarı çıkmaya zorlarken bazı zamanlarda bir kamyon kadar ağır, diğerlerinde bir mermi kadar hafifti. Allomansiyle merdiven boşluğu titriyordu, beton hissedebildiği ve kullanabileceği çeliklerle desteklenmişti. Wax'in iradesi karşısında pes ettiler, beton çatlayarak merdivenleri kırdı ve ona ateş etmeye çalışanların dengesini bozdu.

Sonraki asker grubuna ulaştığında zaman yavaşlar gibi göründü ve atışlarından kaçındı, sonra ağırlığını arttırdı ve bir tanesinin kafatasına bir mermi sapladı, sonra o adamı İtip arkasındakilere vurdu. Bir sonraki grubun ayaklarının altındaki basamakları tamamen çökertti.

Bu, bir soruşturma değildi. Bir gizem değildi. Cevaplanacak sorular yoktu. Wax duramıyordu. Durmaya cesaret edemezdi. Eğer dursa hayatı bitecekti. Bomba, mermi ve çelik kullanarak savaştı. Olması gereken yere koyulmuş Kılıç olarak savaştı. Bunun gerekliliğinden ne kadar nefret etse de.

Nihayet arkasında sisle, arkasında ölümle tepeye ulaştı. Merdiven boşluğunun sonuna. Buradan çatıya çıkan bir yol yok gibi görünüyordu ama en üst kata ulaşmıştı. Derin nefesler alarak merdiven boşluğunun ortasından aşağı baktı, titreşen elektrik lambaları sanki top mermileri tarafından parçalanmış gibi görünen kırık, ufalanmış taşları aydınlatıyordu. Parmaklıklar çarpılmış ve yıkıntılarla kaplanmıştı.

Aşağıdan lanetlenmişlerin yankılanan haykırışları gibi inlemeler yükseliyordu. Wayne'in başı bir kat aşağıdan uzanarak ona baktı, yıkık merdivenlerden toz ve kıymıklarla kaplanmıştı.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" diye fısıldadı Wax Ahenk'e. "Beni Elendel'e geri getirmenin asıl sebebi bu muydu? Lessie'ye beni bunun için mi takip ettirdin? Başından beri biliyor muydun?"

Bir cevap gelmedi elbette. Wax'in bedeninde doğru metal yoktu ve **Tanrfyla** iletişim kuramazdı. Yine de sanki Ahenk'in uzandığını, görmek için uğraştığını hissedebildiğini düşündü. Trell'in nüfuzuyla savaştığını.

"Bir daha benden bunu yapmamı isteme," diye fısıldadı Wax aşağıdaki katliama arkasını dönerek. "Bu bir macera değildi. Bir kıyımdı. İşi bitireceğim ama bir daha bana gelme. Kendine başka bir kılıç bul. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun."

Karşılık olarak belirgin bir izlenim duydu. Neredeyse doğrudan zihninin içine yerleştirilmiş bir hatıra gibiydi. Tükenmiş, bitkin bir adam parçalanmış bir şehir kapısının önündeki külle kaplı bir sokakta yaralı yatıyordu. Etrafı ölümle çevrilmişti.

Wayne bir an sonra son çatlak basamakları da hızla çıkarak geldi. "Birader," dedi alçak sesle merdivenlerden aşağıya bakarak. "Ben hiç... ee... Vay be."

"Daha bitmedi," dedi Wax en üst kata çıkan kapıyı yavaşça açarak. İkili süslü sütunları ve lüks kırmızı bir halısı olan büyük mermer bir koridora çıktı. Başka bir kuvvet uzak uçtaki büyük bir çift kanatlı kapının önünde toplanıyordu. Wax ve Wayne büyük bir sütunun arkasında siper aldı ama askerler ilerlediği anda etrafları çevrilmiş olacaktı.

Neyse ki bu son grup düşman kuvvetlerinin döküntüleri gibi görünüyordu. Çelikgörüşü ona neredeyse hiç alüminyum silahı olmadığını gösteriyordu. Hatta metal silahları, giysilerinde fermuarlar, ceplerinde anahtarlar vardı. Bu insanlar da üniforma giyiyordu ama diğerleri gibi değillerdi. Askerden çok güvenlikçiydiler.

Wax başka bir metal şişeciğini daha içti ve hızla silahlarını doldurdu, sonra... Pas tutası. O kolundaki kesikler zonkluyordu. Cebinden

yapışkanlı bir bandaj çıkardı ve kolunun etrafına yapabildiği kadarıyla sardı. Zararın çok kötü olmadığını umdu. Eli hâlâ normal hareket ediyordu.

"İyi silahları yok," diye fısıldadı Wayne'e. "Ama çok fazlalar. Bina güvenliğidir sanırım. Ben buradan..."

"Dur," dedi Wayne kolunu tutarak.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Wax.

"Bunlar gönülsüz," dedi. Sonra Wax kaşlarını çatarken devam etti. "O öbür herifler, ilk aşağı inenler? Onlar bizi öldürmek istiyordu. Kendilerini kanıtlamak istiyorlardı. Savaşmak istiyorlardı. Bu garibanlar. Onlar son savunma. Ve gönülsüzler."

"Haklı olabilirsin," dedi Wax. "Ama devam etmek zorundayız. Telsin her an bombayı ateşleyebilir."

Wayne başını sallayarak onayladı.

Sonra bağırmaya başladı.

63

t II ey!" diye seslendi Wayne yüksek sesle, sesi mermer odada |1 yankılandı. "Siz hepiniz, oradakiler! Sizi tanıyorum!"

Wax ona ters ters baktı ama Wayne onu görmezden geldi. Wax ₃k şey biliyordu. Ama bu gece herif Harap'.n suretine dönüşmüştü. tex haksız değildi. Ama haklı olmak zorunda da değildi.

"Sizi tanıyorum!" diye bağırdı Wayne daha yüksek sesle.

Oda silahların tıkırtıları ve ayakların sürünmesinin dışında sessızışti. Wax taş sütunun kenarından bir bakış attı, belki Wayne ın se- inin dikkatlerini dağıtmasından faydalanmayı düşünüyordu. Wayne rkadaşının kolunu kavradı, sonra başını iki yana salladı.

"Sizi tanıyorum," diye devam etti Wayne yüksek sesle, başını kailınp tavana bakarken. "Evet. Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Sız koumasınız. Bekçi. Binayı korumaları için kiralanmış elemanlar. Sızın jütün bu saçmalıklardan haberiniz yok; yok edilecek şehirleri, ko u anrılan bilmiyorsunuz. Evet, ürkütücü şeyler gördüğünüz oldu ama jnun için burada değilsiniz. Dürüstçe mesleğinizi yaparak paranız. cebinize koymak için buradasınız. ..

Bu gece eve gitmeniz gerekiyordu. Çocuklarınıza sarılacaktınız. Bir yemek yiyecektiniz, belki soğuk olacaktı ama ⁰o^ö'ᵐz.^' daşlarla içmeye gitmeniz ya da bir kez olsun iyi bir uyku çekmeniz

[36] Amaldi işte buradasınız. Elinizde silahlarla. Şu anda^olduğunuz yere nasıl vardığınızı merak ederek. Evet ˢᵃᵈ®ᶜᵉ * Daha manla karşı karşıyasınız. Ama aşağıda ne olduğunu duydunuz. Da

önce o iki elemanla aranızda yüz, belki iki yüz gerçek askerin olduğunu da biliyorsunuz. Ama şimdi hiçbiri yok."

Wayne bu düşüncenin kafalarında dolaşmasını bekledi. Oda o kadar sessizleşmişti ki, bir adamın tabancasının emniyetini kapattığını yüz adım öteden duyabilirdin. Wayne gözlerini sıkı sıkı kapatarak hatırladı. Hissetti. Sonra daha alçak sesle devam etti.

"Evet, işte buradasınız," dedi. "Silahınızın kabzasındaki eliniz kaygan. Kalbiniz sanki göğsünüzden dışarı atlayıp kaçmak istiyormuş gibi. Ama düşünüyorsunuz ki, 'Başka seçeneğim yok. İşim bu benim. Ateş etmem lazım.'

Yanılıyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin birader. Siktir et işini filan. Hepsini siktir et. Yanlış yerdesin ve bunu biliyorsun.

"Sağınızda bir kapı var. Nereye gidiyor bilmiyorum ama en azından buraya değil. Bir saniye sonra Seherkurşun ve ben öldürmeye başlayacağız. Eğer durup savaşırsanız belki şansınız yaver gider. Belki sizi öldürürüz ve siz de ömrünüzün geri kalanını bu gece yaptıklarınızın ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissederek geçirmezsiniz. Kanun adamlarını vurmaz, sonra çocuklar, aileler ve aynı sizin gibi sadece yaşamak isteyen adamlarla dolu bütün bir şehrin yok edildiğini duymazsınız.

Ama belki şansınız yaver gitmez. Belki o tetiği gerçekten çeker ve birimizi vurursunuz. Ve o zaman kötü olur. Kötüden beter olur. Bütün pas tutası hayatınız boyunca peşinizden gelir." Durakladı. "Neyse, ben sadece bunları söylemek istedim. Umarım bir taneniz dinlemiştir. Sütunun arkasından çıktığımız zaman eğer silahın kılıfındaysa ve kargaşada o kaçış yoluna doğru gidiyorsan... eh, ilk önce sana ateş etmeyiz."

Bandajını sıkıca bağlayan Wax'e baktı, sonra başını sallayarak karşılık verdi. Mermileri bittiği için Büyük Tabanca'yı bırakmıştı. Sıradan altıpatlarını kaldırdı, silahlı ve hazırdı.

Bazen onun yaptığını yapman gerekirdi. Bir kılıca ihtiyacın olurdu. Ama Wayne bazen başka bir şeylere ihtiyacının olduğunu fark etmişti. Kalkan mı? Ya da belki o fazla şiirsel olurdu. Wayne şiirden pek anlamazdı.

Bazen ihtiyacın olan şey daha önce karşıdakinin yerinde olan bir adamdı.

İkili eğilerek ellerinde silahlarıyla sütunun arkasından fırladılar ve bütün bir insan sürüsünün ite kaka o çıkıştan geçmeye çalıştığını gördüler. Wax afallamayla silahını indirdi ve Wayne heriflerin her biri gi-

derken sırıttı. Tamam, en sona kalan birkaç tanesi geriye endişeli bir bakış atmıştı, belki onlar bu güruhtan sorumlu olan tiplerdi ve görev yerlerini terk etmeyi istemiyorlardı. Ama ordun seni ikisinin de önceki leşlerinin sayısı üç basamağı bulmuş iki eğitimli Çiftsoylu'yla yüzleşmek için tek başına bırakınca...

Saniyeler içinde mermer giriş odası boşalmıştı. Wax Wayne'le bakıştı, sonra karşı taraftaki büyük tahta kapılara doğru yürüdüler ve savurarak açtıklarında çatısı camdan bir tür balo salonuna giden kocaman bir merdiven ortaya çıktı. Tepede takım elbiseli bir adam ile bir eliyle bir düello değneğini atıp tutan ve Wayne'in sırıtışını taklit etmek için elinden gelenin en iyisini yapan, ama hiç beceremeyen, melon şapkalı bir kadın duruyordu.

"Yine mi bu salaklar?" dedi Wayne bir iç çekmeyle. "Tamam. Ben şapkalıyı hallederim. Sen..."

"Hayır," dedi Wax alçak sesle.

"Hayır mı?"

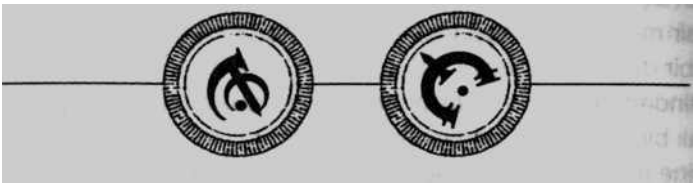
"Hayır," diye tekrar etti Wax. "Onlar bizi yenmeleri için yaratılmış ve eğitilmişler. O adam beni nasıl avlayacağını tam olarak biliyor."

"O zaman..." Wayne sırıttı. "Ben herife girişirken sen de kadınla mı ilgileneceksin?"

"Aynen öyle," dedi Wax gülümseyerek. "Adamın bir Asalak olduğunu hatırla. Fazla yaklaşma yoksa Allomantik güçlerini yok eder."

"Birader," dedi Wayne. "Ben de onu istiyorum zaten. Haydi."

64

Marasi'nin elindeki Allomantik el bombaları o kadar kuvvetle titreşiyordu ki, etini kemiğinden sıyırabilecekleri™ düşündü. Topluluk'un Allomanserleri hızla kaybolmakta olan parlayan havuzun kenarlarında toplanmış, elleriyle dokunmak için uzanmış ve kullanıyorlardı. İçleri güçle dolarlarken derileri parlıyordu.

Marasi içeri dalıp doğrudan ortasına gitmişti. Ve diğer taraftaki o askerleri hissedebiliyordu, bir şekilde uzak ama aynı anda imkânsız derecede yakın bir yerdelerdi. Bekliyorlardı.

Marasi'nin bu gücün yok olmasına ihtiyacı vardı. Derhâl. Marasi gücü çekmeye, el bombalarını doldurmaya devam etti. Ne kadar dolabilecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Daha önce asla bu türden bir güce erişimi olmamıştı.

"Çok fazla!" diye haykırdı bir adam. "Bununla ne yapacağım!" "Yak!" diye bağırdı Marasi. "Kullan!"

"Ne için?"

"Önemli değil!" diye seslendi Marasi. "Sadece tüketmemiz gerekiyor!"

Armal güçlerini Körüklemek için kullanırken üzerinden duygusal Allomansi dalgaları geçti. Telsiz odasındaki metaller titredi ve parçalandı. Odadaki Allomanserler erişebildikleri bütün enerjiyi harcıyordu.

Havuz daha da küçüldü. Marasi Armal'ın gönderdiği güven patlamalarının arasından diğer taraftaki askerlerin hareketlenmeye başladıklarını hissedebildiğini düşündü. Sonra farklı bir şey hissetti. Bir seyler yaklasıyordu. Geliyorlardı. Bir an içinde Marasi anladı, kapı-

mn içinden geçmeyi istemek gerekiyordu. Sana yol vermesi için emir vermeliydin. Askerler bunu yapmaya başlıyordu.

Hayır, gelmiyorsunuz, diye düşündü. Sonra iki el bombasını da bıraktı ve aynı zihinsel emri kullanarak onlar için kapıyı açtı.

Diğer taraftaki hareketlilik kesildi. Marasi'nin etrafındaki Allomanserler iyice açılmış gözleriyle havuzdan güç çekmeye devam ederken ordu zamanda donmuştu. Sonunda nihayet parıltı solana kadar akıl almaz gücü emdiler. Oda birden tekrar normal bir balo salonuna dönüştü, ortasında oyulmuş kayalardan bir metre derinliğinde bir çukur vardı.

Diğer taraftan son bir izlenim edinmişti. Şok. O el bombalarına ne kadar çok enerji doldurduğu düşünülecek olursa, o ordu ne olduğunu anlayana kadar epey bir zaman geçecekti.

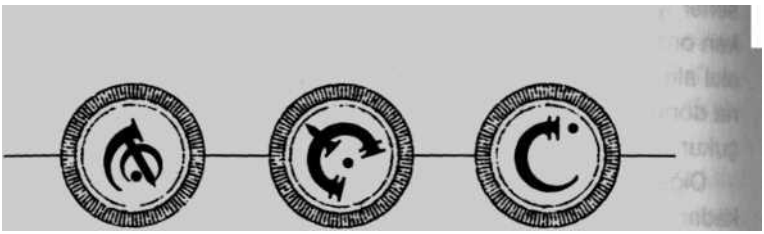
Diğer Allomanserler birbirlerine yaslanarak çöktüler, tükenmişlerdi. Marasi hiçbir zaman güçlerini kullanmanın bu kadar zahmetli olabileceğini düşünmemişti ama o da kendini bitkin hissediyordu. Sadece burada yaptıkları yüzünden de değil, bu kadar kısa bir süre için olup biten her şey yüzünden.

Topallayarak çukurun kenarına gitti ve diğerleri çıkmasına yardım ettiler.

"... Şimdi ne olacak?" diye sordu Armal en sonunda.

"Şimdi," dedi Marasi taşların üzerine yatarak. "Arkadaşlarımın işinin benimkinden daha kolay olmasını umut edeceğiz."

65

Ibette, diye düşündü Wayne merdivenlerden yukarı fırlarken. *Wax kötü ikiziyle benim kapışmamı istiyor tabii. Kolay işi o yaparken. Benim kötü ikizim büyük ihtimalle akşamı içerek geçirmiştir. Çocuk oyuncağı olacak.* Özellikle de bugün kafasının yarısını bir kere kaybettiği için.

Merdivenler kırmızı halılı bir zemini ve hiç mobilyası olmayan büyük bir balo salonuna çıkıyordu. Cam tavan sisin yukarıdan girmesini önlüyordu ama bu büyük ölçüde yüksek tavanlı ve engelsiz kocaman bir odaydı. Siper de yoktu. Wayne ve Wax basamakları çıkarken ikili biraz geriye çekildiler, Wax tepeye yaklaşınca çelik destekli bir sıçrama yaptı.

Wayne gözlerini kadının üzerinde tutarak ona saldıracakmış numarası yapıyordu. Ama yakınına gelir gelmez sola kırdı ve Sikkeci'nin üzerine atladı. Wayne ikisini birden halı kaplı zemine devirirken adam afallayarak haykırdı.

Pas tutası. Kolonyası çok kötüymüş.

Adam kurtulmak için debelendi ama Wayne takımının ceketini kavradı ve tutundu. Wayne Wax'in yanında dövüşmeyi biliyordu, bu da ona karşı nasıl dövüşeceğini de bildiği anlamına geliyordu. Wax'in dibinde kalmak gerekirdi yoksa zekice bir şeyler yapardı, mesela yükseğe uçmak ve düşmanı öldürene kadar ateş etmek gibi.

Adam homurdanarak Wayne'in elinden kurtulmaya çalıştı, yerde boğuşurlarken bütün bu tecrübe karşısında şaşkınlığa kapılmış gibi görünüyordu. En sonunda elini Wayne'in yüzüne koydu ve tüketti, midesindeki serobent kayboldu.

Wayne yine de kafakola almaya çalışarak boğuşmaya devam etti ama herif güçlüydü. Fazla güçlü.

"Ya o değil de, sen Wax'in kopyası olmak için fazla yakışıklısın," dedi Wayne. "Bir yara izin falan olması lazım."

Adam Wayne'in elini yakalayarak kurtarmaya çalıştı ama Wayne o elini bıraktı, sonra da adamı öbürüyle kavrayarak sırıttı, dibinde kalmaya devam ediyordu.

"Seni rezil!" diye homurdandı adam. "Git ve görevin olduğu şekilde Getruda'yla dövüş. Ben kendimi Ladrian'a karşı kanıtlamalıyım!

"Neden?" dedi Wayne kolunu adamın boynunun etrafına dolamaya çalışırken, ama ayrıca bir parça serobent de avuçlayıp ağzına tık- mıştı. "Neden siz ikinizin bizi taklit etme saplantınız var?

"En çok hak edenler yaşar," dedi adam bir homurtuyla. Trell hizmetkârlarının kendilerini kanıtlamalarını talep ediyor. Güçlüklere karşı. Topluma karşı. Büründüğümüz rollere karşı. Ve hayatta aynı konuma uygun olan birden fazla kişi olduğu zaman... eh, sadece en güçlüler sağ kalabilir ve ödüllendirilir.

"Çüş," dedi Wayne. "Bu hayatımda duyduğum en sapıkça şeylerden biri birader."

Wax'in ikizi Wayne'in parmaklarından lehimle arttırılmış bir güçle kurtuldu. "Bu Muhtariyettin yolu. Gelecek hükümdarlar panteonunda yerimizi edinmek için potansiyelimizi sonuna kadar kullanmalıyız. Biz sizi taklit etmiyoruz, asıl siz bizim hakkımız olan yerleri almayı hedefliyorsunuz." .....

Wayne konumunu değiştirdi ama sonra adamın ceketinin önündeki bir şeylerin titreştiğini hissetti. Adamın düğmelerinden bir tanesi, görünüşe göre metaldi, koparak bir mermi gibi fırlayıp giderken Wayne yuvarlanarak önünden çekildi.

"Vay," dedi Wayne yuvarlanmaya devam ederek. "O düğme numarasını Wax'ten mi çaldın?"

Adam ayağa kalkarak kılıfından bir tabanca çekerken Wayne e t$_e$rs t©rs bâktı

"Elbette ondan çaldın..." dedi Wayne. "Sen gerçekten de ona dönüşmeye çalışıyorsun. Senin şuradaki kadar sapık olmadığını düşünmüştüm ama yok, sadece daha afilisin, hı?

Adam ateş etmeye başladı ama Wayne bir hız baloncuğu *yara*_ Wayne'in hâlâ Allomansi'sini kullanabildiğini fark ettiği zaman eri ı

Wayne'in ikizini alt etmek için asıl yapılması gerekenin hız baloncuklarından faydalanamayacağı kadar yakınında kalmak olduğunu Wax biliyordu. O yüzden Wayne sola kırdığı zaman Wax de sağa kırarak melon şapkalı, kısa boylu kadını şaşırttı.

"Hop!" dedi kadın. "Bu adil değil! Kendi boyunda biriyle dövüş! Ya da en azından kendi kolonyanda!"

Wax'in sınırına gelmesine saniyeler kala bir hız baloncuğu yarattı. Onun bakış açısından kadın bir bulanıklığa dönüşmüştü. Neyse ki, Wayne'le ne yapması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir çalışıyordu. Yönünü değiştirdi ve zemine sıradan bir mermi sıktı. Kadın üzerine atlayarak bir bulanıklık olmaktan çıkarken Wax kendini İtip önünden çekilerek bir düello değneğinden kaçındı.

"Hop!" dedi. "Yerinde dur da seni adil türden bir şekilde sopalayabileyim pas tutası herif."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" dedi Wax geriye çekilerek darbelerinden kaçınırken ama eğer bir hız baloncuğu yaratırsa içinde olacağı kadar yakında kalıyordu. "Daha iyi bir performans çıkarmanı bekliyordum."

"Dün gece karının söylediklerini tekrarlamayı bırak da dövüş!" diye tersledi kadın.

Başka bir hız baloncuğu daha yarattı, Wax de yakalanmıştı ama Wayne ile Sikkeci'nin dövüşlerinin ortasında donmuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Wayne her nedense adamla boğuşuyordu.

Neyse işte. Wax yaklaşırken kadını vurdu ama o neredeyse irkilmedi bile. Çok fazla sağlık depolamış gibi görünüyordu, mantıklıydı. Büyük ihtimalle Wayne ve onunla savaşmak için yıllar önce hazırlanmaya başlamıştı.

Geri sıçrayarak hafif bir Çelikitmeyle hız baloncuğunun titreşen kıyısına kadar havada süzüldü. Kadının metalakıllarını bedeninden ayırması gerekiyordu. Wax Vindication'ın namlusuna bir siskıran mermisi sürdü, gerçi onu bununla geçen vurduğu seferde iyileşmişti.

Neresinden vurmak gerek? Wax Ölüm'ün ona gönderdiği Hemalurji kitabını ezberlemişti ama kazıkları gövdesinin derinlerine olacağı için patlatarak sökmesi zor olurdu. Gerçi iyileşme becerisi metalakıllarından geliyordu ve çoğu ameliyatla bunları kolların ya da bacakların içine yerleştirirdi. Kol kemiklerinin arasına bir iğne takılan ameliyattan sonra iyileşmesi, bir göğüs ameliyatına göre daha kolaydı ve eğer gerekirse metalaklı çıkarıp değiştirmesi de daha kolay olurdu.

Kadın hırladı ve hız baloncuğunu yok etti, sonra saldırdı. Wax'i faz

la uzağa kaçırmaya çalıştığı belliydi. Ama Wayne'le birlikte geçirdiği yılları ona tam olarak ne kadar uzakta kalması gerektiği konusunda içgüdüsel bir anlayış kazandırmıştı, bu da ne yazık ki saldırılarına tehlikeli derecede yakın durması gerektiği anlamına geliyordu. Kadının arkasına geçmek için bir sonraki sıçrayışında bacağına sağlam bir darbe indirebilmesine yetecek kadar alçaktan uçmak zorunda kalmıştı. Şansına hiçbir şeyi kırmamıştı ama acıtmıştı pas tutası.

Kadın bunu gördü ve pis pis sırıttı. "Ah, o acı. O acı leziz. Gel buraya. O daha aperatif."

* * *

Wayne hız baloncuğunu yarattıktan sonra temkinli olmaya devam etti ve Sikkeci'nin ona nişan almaya çalışmasını izledi. O düğme numarası Wayne'i endişelendirmişti. Geri kalan depolanmış sağlığı muhtemelen bir ya da iki mermiden kurtulmasını sağlardı ama daha fazlasını değil. Kendini aşırı savunmasız hissediyordu.

O *güçlendirici metaline karşı da dikkatli olmam gerek,* diye düşündü Wayne. *Ya da... aslında... büyük ihtimalle onu yenmemin en iyi yolu o...*

Adam nişan alırken kolunun hareket ettiği yönü tartan Wayne yerini değiştirdi ve baloncuğunu yok etti. Adamın mermileri ıskalarken bir dizi bam sesi geldi. Sonra Wayne öbür yönden eğilerek geldi ve tekrar üzerine atladı. Bu sefer adam ayakta kalmayı başarmıştı.

Wayne homurdandı. "Biliyor musun Leş, sana Leş diyebilir miyim? Yaptığın harekete saygım var. Bir adamı nasıl yeneceğini çözmek için onunla aynı kafaya gelmek? Bu iyi strateji. Ama...

Adam Wayne'in serobentini tüketti, sonra Wayne'i iterek üzerinden attı ve yumruk atmaya başladı, yüzü öfkeyle kırmızıya dönmüştü. Wayne darbelerden kaçındı, sonra öne atıldı ve adamı bir kere daha yakaladı.

"Ama bulaşmasından endişelenmedin mi?" diye devam etti Wayne. "Wax var ya, o tamamen boş bir adam değil. Öte yandan senin öyle olduğun belli. O yüzden oymuş gibi yaptığın için kazara faydalı bir şeyler yapman mümkündü."

Adam hırlayarak Wayne'i kenara itti, sonra birkaç el ateş etti. VVayne onlardan bir tanesini yedi, ah, ama bir lokma serobent daha yutmayı başardı. Anahtar buydu. İnsanlar Wayne gibi bir adamın o kadar pahalı bir metali bitirmesini beklerdi.

Ama elemanın haberi yoktu. Sadece sevimli rezil Wayne'le do-

vüşmüyordu. Pis zengin züppe Wayne **Terrissoylu'yla** dövüşüyordu, onun yakmak için çok ama çok parası vardı.

"İyileşebildiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Wayne bir hız baloncuğunu yok ederek eğilirken. "Beni vurmak biraz aptalca."

"Acıttığı sürece değil," diye tersledi adam, gerçi ateş etmeyi bırakmıştı. Hataydı bu, Wayne'in onu ateş etmemeye ikna etmesine izin vermemeliydi. Wayne'in sağlığının azalmış olduğunu bilemezdi. Öte yandan bir Altınilik'i metalakıllarını bitirmekle yenerdin.

Onun yerine adam cebini karıştırdı ve görünüşe göre alüminyumdan yapılmışa benzeyen bir kelepçe çıkardı. Wayne iğnelemesini yuttu. Bu... aslında iyi bir fikirdi. Eğer Wayne'le onu bir şeylere kelepçeleyecek kadar uzun süre boğuşur, sonra da uzaklaşabilirse, keyfine göre Wayne'i mermilerle doldurabilirdi. Wayne'in kaçmasının tek yolu kendi elini kesmek olurdu.

O düşünürken adam kelepçeyle Wayne'e doğru işaret etti, bunu yapmasına gerek yoktu ama Wayne karşılaştığı etkileyici manzaraları takdir edebilen biriydi. Bir an sonra, adam müthiş bir Allomantik güç dalgası yaydı. Bu, halıyı raptiyeleriyle söken ve Wayne'i devirerek geriye doğru yuvarlayan bir dalgaydı.

Pas tutası. Uyluk derilerinin altına yerleştirilmiş olan metalakılları bile o İtmeyi hissetmişti. Yine de Wayne bunun için hazırdı. O yüzden sersemlemiş numarası yaptı ve adam gizlice iç ceket cebinden alüminyum bir matara çıkarır ve bir yudum alırken dikkatlice izledi. Wax elemanın o aşırı kuvvetli İtmeyi her yapmasından sonra çeliğini yenilemesi gerekeceğini söylemişti.

Şimdi ben de o matarayı nereye koyduğunu biliyorum arkadaş.

Bir diğer hız baloncuğuyla Wayne arayı hemen kapattı. Wayne bir kere daha onu yakalayıp tutarken adam inledi.

"Sen ne gıcık bir dallamaymışsın ulan," diye patladı adam.

"Ohooo, birader," dedi Wayne. "Seni gidi ana kuzusu." Adamı daha da sıkı tuttu. "Sen benim ne kadar gıcık olabileceğimi daha öğrenmeye bile başlamadın."

***

"Acıdan hoşlanmam gerekiyor," dedi kadın Wax'in etrafında dönerken. Wax darbe almayacağı kadar uzakta ama onun da geri çekilerek bir hız baloncuğu yaratmasına fırsat verecek kadar da yakında kalmaya çalışıyordu. "Bu onun hakkında bilmediğim bir şeydi. Kısa süre önce öğrendim, gördün ya? Tünelde. O acıdan hoşlanıyor. Be

nim de acıdan hoşlanmam gerekiyor. Korkudan zevk almam. Izdıra- bın tadını çıkarmam."

Wax cevap vermedi, doğru mesafeyi korumaya odaklanmıştı.

"Neden biliyor musun?" diye sordu kadın Wax'in geri sıçramasına neden olan sahte bir saldırıyla öne çıkarak. "İlk başta ben çözemedim. Kafayı yiyecektim! Onun öyle olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama ne kadar düşünürsem o kadar mantıklı hâle geldi. Acıdan hoşlanıyor olması şart. Yoksa uzun zaman önce kendi işini bitirirdi. Mantıklı olan tek cevap bu."

Öne atıldı ve Wax da birazcık fazla geriye kaçmış olacaktı ki, kadın hemen durup kendini ters yöne fırlattı, yerde yuvarlandı ve bir bulanıklığa dönüştü. Wax küfrederek geriye kaçtı, göz ucuyla gördüğü bir şey kendini gerilerken rahat hissetmesini sağlamıştı. Bir an sonra sırtı Wayne'inkine dayandı.

"Ee, işler nasıl?" dedi Wayne.

"Daha iyi olabilirdi," diye cevap verdi Wax.

"Onu doğru dedin," diye homurdandı Wayne onları bir hız baloncuğuyla kaplayarak. "Yeni bir şeyler denemek ister misin? Taktik değiştirmek?" Elindeki düello değneklerinden birini salladı.

"Olur."

Wayne bir düello değneğini havaya attı ve Wax de ona alüminyum mermilerle dolu olan Vindication ı. Siskıran mermilerini kullanma," dedi Wax değneği havadan kaparak. "Üstteki kol onları namluya sürüyor."

Baloncuk kayboldu ve Wax Getruda'nın düello değneğini düello değneğiyle karşıladı. Tahtaların çatırtısı neredeyse Wayne Dumad'a birkaç el ateş ederken Vindication'ın sesi kadar yüksekti.

Wax sese gülümsedi. Bazı açılardan arkadaşının tabancayla ateş ettiğini duymaktan hoşlanmak saçmaydı. Ama burada önemli olan o değildi. Yaranın en sonunda iyileşmiş olmasıydı.

Wax sonraki değnek darbeleri dizisini savuşturdu. Getruda ondan daha iyiydi ama bu değişimin onu şaşırttığı belliydi. Daha savunmacı bir duruşla Wax'e saldırıyordu ve Wax de kısa bir süreliğine onu oyalamayı, sonra da uyluğuna bir darbe indirmeyi başardı. Metalakılları- nın Allomanslerlerin etkileyememesi için derisinin altında nereye yerleştirildiğini bulmaya çalışıyordu.

İki uylukta da değil, diye düşündü tekrar vururken. O da Wayne gibi aldığı darbeleri umursamazmış gibi görünüyordu. Gerçekten de her vuruşta gözleri acıyla parlıyor ve sırıtışı genişliyordu. Aynı zaman-

da Wax'in acıdan gerçekten de hoşlananlarda gördüğü vahşi zevk hissine de sahip değildi. Kendini Wayne'in hissettiğini tahmin ettiği gibi hissetmeye zorluyordu.

Bazı açılardan bu daha bile rahatsız ediciydi.

En sonunda Getruda daha saldırgan bir şekilde geldi ve yan tarafına aldığı bir darbeden sonra Wax kendini geri çekilmeye zorladı, bir kaburgasını zedelemiş olabilirdi. Kolu hâlâ şarapnel yüzünden yanıyordu ve hay pas tutası... yorulmaya başlıyordu.

O yüzden Wayne yanından geçtiği zaman Wax ona değneği geri attı ve Wayne'in fırlattığı Vindication'ı yakaladı. Siskıran mermileri dışında hepsini ateşlemişti.

"Vur kaç yapmaya devam mı edeceksin?" diye sordu kadın Wax'e, bir yandan esnerken. "Çok umurumda olduğundan değil, senin debelenmeni seyretmek eğlenceli çünkü. Ama bütün geceyi boşa harcamamayı tercih ederim."

Wax'in farklı bir şeyler denemesi gerekiyordu. O yüzden çelikgörüşüyle uygun bir metal parçası buldu, yakınlardaki bir kapının tutucusuydu. Öne atıldı ve bunu kaptı, sonra kadın bir bulanıklık hâline üzerine gelirken geri döndü.

Eski moda bir şey denemenin zamanı gelmişti.

* * *

Wayne Sikkeci'yi bir kere daha yakaladı. Adam Wayne'in metallerini tüketmekten vazgeçmişti ve zekice bir şey denedi. Havaya yükseldi, Wayne'i aşağı sarkarken sıkıca tutunmaya zorlamıştı. Sikkeci cam tavana ateş etti, sonra çarpıp geçerek karanlık ve sisli havaya çıktılar. Bunu yaparlarken bir cam parçası elemanın kolunu çok fena kesti.

Hah, diye düşündü Wayne. *Şuna bak.*

Yara iyileşmedi. Adam Altınilik değildi. Demek Küme'nin bir insana sokabileceği kazıkların sayısında bir sınır vardı. Ya da belki Trell/ Telsin sadece ona meydan okuyabilecek kadar güçlü olmalarını istemiyordu.

Havada olmak Wayne'in dövüşü çok daha az kontrol edebilmesine neden oluyordu, gerçekten sıkı tutunmak zorundaydı çünkü buradan aşağı düşecek olursa; eh, onu iyileştirmek Wayne'e başka hiçbir şey bırakmayacaktı. İki eliyle birden tutunma zorunluluğu herifin Wayne'in bileklerinden birine kelepçeyi takabilmesini sağlamıştı. Pas tutası.

Wayne çatıdaki inşaatın arasına kurulmuş zımbırtıya bir bakış

atma fırsatı bulmuştu gerçi. Uzun, metal bir silah vardı ve epeyce bir... evet, bir sosise benziyordu. Ve sosisler de çüke benzerdi.

Roket bu olmalıydı ve daha ateşlenmemişti, iyiye işaretti. Wax'in ceketli ve kravatlı kız kardeşi birkaç mühendisin arasında dikiliyordu, sisler ondan çok uzak duruyordu. Sanki görünmez bir cam kürenin içindeymiş gibiydi. Ellerini arkasında kavuşturmuş bekliyor ve karanlığın içine doğru bakıyordu... bu da kötü bir işarete benziyordu.

Sikkeci biraz alçalmalarını bekledi, sonra bir makineyi İterek onları öne fırlattı, sonra başka bir İtmeyle de geriye. Sarsıcı hareket Wayne'i üstünden atarak bir sıkıntı homurdanmasıyla çatının üzerine düşürdü. Fazla iyileşmesini gerektirecek kadar yüksekten düşmemişti yine de.

Lanet herif.

Eh, o şerefsiz gibi dövüşecekse Wayne de aynısını yapabilirdi. Doğru, Wayne zaten her hâlükârda şerefsiz gibi dövüşürdü ama bunun gibi zamanlarda bu konuda kendini daha iyi hissediyordu. Kırık tavan camına doğru koştu, oradan aşağı atlayıp Wax'in Getruda'yla dövüşmesine yardım etmeyi umuyordu.

* * *

Wax metal kapı tutucusunu bir silah olarak kullanarak kadına doğru İtti. Kadın içgüdüsel olarak kaçınmıştı çünkü o kadar büyük bir şey bir mermiden daha fazla acıtırdı.

Getruda yerde yuvarlanırken Wax üzerinden atladı, sonra tekrar kapı tutucusunu ona doğru İterek kolundan vurdu ve kemiklerini kırdı.

Getruda hırladı, acı maskesini düşürmüştü. Tökezlemesine bir an için iyileşmeyi bekleyerek yavaşlamasına neden olmuştu, bu da Wax'in yerini değiştirerek kapı tutucusunu doğrudan ayağına fırlatmasını ve oradaki kemikleri de parçalamasını sağladı.

Metal cisim yana doğru yuvarlandı ve Wax de o yöne doğru uçmak için bir İtme kullanarak yakaladı ve tekrar saldırdı. O zamana kadar kadın iyileşmişti ve kaçmayı başardı ama bu silah onu darbelerden kaçmaya zorluyordu. Ne zaman Getruda'nın dikkati dağılsa ya da kapı tutucusu derhâl geri almasının zor olacağı kadar uzağa düşse, Wax onu elinden İttiği bir mermiyle vuruyordu. Tabancasını doldurmak için duraklamıyordu. Sadece vurmaya devam etti.

Getruda'nın sataşmaları kesildi. Wax kırık çatı penceresinden ır metal parçasını kaptı ve bunu da kullanmaya başladı. Durmadan sürekli bir şeyler fırlatıyordu, kadının kaçınmak ya da acı ve iyileşme yu-

zünden yavaşlamak zorunda kaldığı çelikten bir yağmurdu. Kısa süre sonra Getruda öfkeli görünmeye başladı ve Wax'e doğrudan saldırmanın yollarını bulmaya çalıştı.

Wax buna izin vermedi. Yan tarafını kesti. Sonra öbür tarafını da. Sonra bir mermiyi doğrudan kolunun içine gönderdi ve hafif bir metal parlaması yakaladı. Bir an sonra yara iyileşerek üzerini kapattı ama Wax ne gördüğünü biliyordu. Getruda'nın metalaklı.

Bir an sonra Wayne bir gümlemeyle yukarıdan düştü, zorlukla nefes alıyor ve sessizce homurdanıyordu. Wax uzandı ve hız baloncuğu belirdiği zaman parmaklarını yetişecekleri bir yere getirdi. Vücudunun herhangi bir kısmının sınırına dokunması insanı baloncukların içinde tutmaya yettiği için o parmak uçlarıyla değmesi içeri yürüyüp Wayne'in yanına gelebilmesini sağlamıştı.

"Birader," dedi Wayne. "Seninle dövüşmek çok zor be."

"Bilmukabele," dedi Wax.

"Eğlenceli ama," diye belirtti Wayne. "Fena sinirlendi."

"Eh," dedi Wax. "İtiraf etmeliyim ki, ben de sık sık kısa boylu ve abartılı bir şiveyle konuşan, melon şapkalı binlerini vurmak için bahanemin olmasını istemiştim."

Wayne ona dik dik baktı.

"Çok acayip bir şey," dedi Wax. "Sebebinin ne olduğundan tam olarak emin değilim. İçgüdüsel galiba."

"Ben arabacı şapkası takıyorum," diye homurdandı Wayne nedense kelepçelenmiş olan bir elini sallayarak. "Aynı şey değil." Derin bir nefes aldı, sonra Dumad'ın sislerin arasında saklandığı gökyüzüne doğru işaret etti. "Onu tekrar aşağı indirmem gerekiyor. Hazır mısın?"

Wax başıyla onayladı ve hız baloncuğu kaybolurken ikisi birden kadına doğru atıldılar. Bu Sikkeci'nin dikkatini çekmişti çünkü müttefikini ikiye bir dövüşmesi için bırakmaya cesaret edemezdi. Tekrar halının üzerine indi, sonra İttiği mermilerle bir yaylım ateşi açtı. O bunu yaparken Wax Wayne'e bir metal parçası fırlattı, sonra dikkatli bir İtme kullanarak ikisini birbirlerinden uzaklaştırdı. Mermiler aralarındaki boşluktan geçti.

Wax İtmesi onu daha yakınına getirdiği için kadına doğru geri döndü. Aldığı darbeleri iyileştirmişti ama yavaşlıyor gibiydi, nefes nefese ve terle kaplıydı. Wax bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onun da çok sayıda yeri ağrıyordu ve hatta dövüşün adrenalini bile bütün bir günü zamana karşı yarışarak koşturmanın getirdiği bitkinlik karşısında tükenmeye başlamıştı.

Vindication'ı doğrulttu, siskıran mermisi namludaydı.

"Bana en azından neden olduğunu söyleyebilir misin?" dedi Wax. "Neden onu taklit etmekte bu kadar ısrarcısın? Bu düşmanı tanımaya çalışmanın çok ötesinde."

Getruda zorlukla bir nefes aldı. "Kendini bir hiç gibi hissettin mi Seherkurşun?" Wax cevap veremeden önce başını iki yana salladı. "Hayır. Senin her zaman bir önemin vardı. Soyadın vardı. Kaçtığın zaman bile hâlâ paran... bilgin... kendi kendinin patronu olduğunu biliyordun, koca bir hayatın vardı. Senin gibi biri için evden kaçmak bir lükstü." Durakladı, düello değneklerinden birini havaya atıp tuttu. "Eh, hepimiz o kadar şanslı değiliz. Bazılarımız bize verilenle idare ediyor. Başka birisi olmak bu yüzden öyle cezbedici ki.

Wax tabancasını üzerinde tutmaya devam etti. "Git. Seni tanımıyorum ama sana şunun sözünü verebilirim. Sana yalan söylediler. Trell, Küme. Yalan söylediler. Sen hiç değilsin. Bir yerlerde seni özleyen biriieri var."

Getruda sırıttı. "Bize anlayış göstereceğini söylemişlerdi. Söylemişlerdi! Ama bak, ben senin düşündüğünden daha zekiyim. Sizi önce ben anladım."

Koşarak üzerine geldi. Wax Vindication'ı bir derecenin zerresi kadar döndürdü ve tetiği çekti, siskıran mermisini sağ omzunun içine isabet ettirmişti. İkinci patlama bir an sonra geldi.

Kolunu koparıp attı.

Getruda yalpalayarak durup yaraya baktı ve afalladı. İyileşmedi çünkü sağlık depoladığı metalaklı o kolundaydı. Başka bir yerlerde ikinci bir metalaklı olabilirdi, birkaç tane taşımak akıllıcaydı, ama öyleyse bile Wax Getruda'yı hepsini tüketecek kadar iyileşmeye zorlamış olmalıydı. Çünkü kolu iyileşmedi.

Yara dehşet vericiydi ama insanın hayal edebileceğinin en kötüsü değildi. Baş yaraları çok kanardı ama bir uzuv koptuğu zaman... eh, berbat bir şeydi. Ama her zaman Wax'in beklediğinden daha az kan oluyordu.

Getruda ona neredeyse yalvarır gibi baktı ama üzerine koşmaya devam etti. O yüzden bir iç çekmeyle Wax havaya bir mermi attı ve bunu hassas bir İtmeyle kafasına sapladı.

Kadın düştü. Wax içini çekti, kendini bitik hissediyordu. Şimdi... Wayne nereye kaybolmuştu?

* * *

Sikkeci elini Wayne'e doğru kaldırarak yine aşırı güçlü İtmesini yapmaya hazırlandı.

Wayne sıkı durdu, sonra geri itilerek devrildi, hız baloncuğunu zamanında oluşturmayı ancak başarmıştı. Yukarı bir baktı ve baloncuğun kıyısından bir parmak kadar uzakta olan bir merminin yavaş yavaş havada ilerlediğini gördü. Mermi içeri girer ve sekerek yanından geçerken kenara yuvarlandı.

Tamam. Peki. Dişini sıktı ve öne atıldı, hız baloncuğunu yok ederek elemana doğru koştu. Bunu bekliyordu elbette. Wayne bu numarayı tekrar tekrar yapmıştı. Herif Wayne'in kaçındığı birkaç mermiyi fırlattı.

Kaderini kabullenen adam Wayne'le boğuşmaya başlamak için bir elini kaldırdı.

Wayne bunun yerine suratının ortasına düello değneğini geçirerek burnunu ezdi. Adam küfretti ve geriledi, kanla kaplanmıştı.

"Evet, böyle daha iyi," dedi Wayne. "Artık o kadar yakışıklı değil- sın.

Adam uluyarak tabancasını kaldırdı.

Wayne kelepçenin boş halkasını adamın bileğine geçirdi. Hem yüzü hem de kolu kanayan Sikkeci afallayarak baktı. Sonra bir öfke ve sıkıntı ulumasıyla ikisini büyük bir kuvvetle havaya İtti. Aynen Wayne'in umduğu gibi olmuştu, gerçi havaya fırlatılmanın kuvveti neredeyse kolunu çıkaracaktı.

Adama asılı durdu, sonra kavradı ve adama tırmandı, gittikçe yükseklere uçarlarken ceketini tutuyordu. Sislerin içinden inanılmaz bir Çelikitmeyle yükseliyor, Wax'in aynı metalle yapabileceğinden kat kat daha yukarıya çıkıyorlardı. O güçlendirme metali, duralümin miydi neydi, cidden deli bir şeydi.

"Sorunun ne, biliyor musun?" dedi Wayne uğuldayan rüzgârın içinden. "Çok fazla uzmanlaşmışsın!"

Adam Wayne'i boğazından yakaladı, artık tabancalarla uğraşmayı bırakmıştı. Yükselmeye devam ettiler, sonra sislerin tepesinden patlayarak fırlayıp yıldız ışıklarıyla yıkanan bir diyara çıktılar.

"Wax'le dövüşmeyi öğrenmek için elinden geleni yapmışsın," dedi Wayne. "Ama beni yenmek için hiç çalışmamışsın. Bu senin aşırı saplantılı olduğunu gösteriyor. Kendine bir hobi filan bulman gerek!"

Nihayet İtişin tepesine ulaştılar ve düşmeye başladılar. Sislerin içine geri girdikleri zaman adam Wayne'i iterek üzerinden attı, kelepçeyle bağlı sallanıyordu. Diğer eliyle ceketinin iç cebine uzandı.

Elini çıkardığında sarı bir mendil tutuyordu, köşesine bir tavşan işlenmişti.

"Yankesiciliğe başlamanı öneririm," diye seslendi Wayne Dumad'a. "Çok işe yarıyor!"

Adamın metallerle dolu alüminyum matarasını karanlığın içine doğru fırlattı.

Adam mataranın uzaklaşmasını izledi, gözleri dehşetle sonuna kadar açıldı. Düşerlerken rüzgâr yine şiddetlendi. Adam debelendi, telaşla üzerini aradı.

"Başka yok mu?" diye bağırdı Wayne. "Ne yazık!"

Düşerlerken Wax Wayne'e doğru uzandı, gözleri kanlanmış ve öfkeliydi. Ama düşmek hızlı olan bir şeydi. Ne kadar çok yaparsan, o kadar çok hızlanıyordu. Wayne her zaman bunun nedenini merak etmişti.

"Hey!" diye bağırdı Wayne. "Ölüm'ü gördüğün zaman..."

Cam tavana çatırtıyla düşüp geçtiler, sonra da bir gümlemeyle yere bindirdiler.

Her şey karardı.

Birkaç dakika sonra Wayne gözlerini kırpıştırarak açtı ve inledi. Depoladığı iyileşme yeterli olmuştu. Ucu ucuna. Yuvarlandı ve Sikkeci'nin ezik, harap bedenine baktı.

"Öf ya," diye mırıldandı. "Fazla hızlı düştük. Çok iyi bir laf edecektim."

Kelepçenin anahtarını adamın cebinden buldu ve kilidini açtı. Hay Harap, gövdesi acıyordu. Sabah çok ciddi morlukları olacaktı. Metalakıl ilk önce en kötü yerlerini tamir etmiş, onu ölmekten kurtarmıştı. Ama ucuz etin yahnisi türünden bir iyileşmeden ibaretti ve şimdi hiç sağlığı kalmamıştı.

"Ölüm'ü gördüğün zaman," dedi Wayne cesedin beline bir tekme atarak, "ona de ki bana elli klip borcu var."

Ağır ağır Wax'e doğru ilerledi. Wax, Wayne'in ikizi filan olmayan kadının kopmuş kolundaki metalakılları çıkarıyordu. Bunları sökmesi akıllıcaydı. Kopan bir uzuvdan bütün vücudunu Bileştiren Altıniliklere dair hikâyeler anlatılıyordu.

"Kazıklarını da sökmeliyiz," dedi Wayne. "Her ihtimale karşı."

"Önce bombayı durduralım da."

"Kız kardeşin yukarıda," diye uyardı Wayne. "Ateşlenmeyi bekleyen roket zımbırtısının yanında."

“Neden dövüşürken o kadar yakınında kaldın?” diye sordu Way- ne. “Yüksekte kalman gerekirdi. Belki bana birazcık, sadece yüzeysel açılardan benzeyen biriyle kapışmanın en iyi yolu olurdu.”

“İşe yaramazdı. Oyalayarak zamanımızı harcardı. Yakınında kalmam, benimle dövüşmeye zorlamam gerekiyordu.”

Vay. Eh, belki ikisi de bu sefer işleri kişisel olarak halletmek istemişlerdi. Odanın ortasında durdular, Wax’in onu kavraması ve ikisini de açık tavandan hayaletsi bir şelale gibi dökülen sislere doğru fırlatması için hazırdı.

Ama Wax durakladı.

“Birader?” diye sordu Wayne.

Yukarı bakmaya devam eden Wax cebini karıştırdı, sonra da küçük bir küpe çıkardı. Eğik bir çivi şeklindeydi. Yolcular için dinsel bir semboldü ama Wax için çok daha fazlasıydı.

Zorunda olmadığı sürece nadiren takardı. Bu geceyse kulağına geçirdi ve sonra bir şeyler fısıldadı.

66

^ D en üzerime düşeni yaptım," diye fısıldadı Wax. "Senin kılıcın
U oldum. Şimdi de senin üzerine düşeni yapmanı istiyorum."

Benim üzerime düşen seni doğru zamanda doğru... diye başladı Ahenk'in sesi kafasının içinde.

"Hayır," dedi Wax gözleri yukarıdaki sislerin üzerindeyken silahını hızla doldurarak. "Yeterli değil. Yeterli olmanın yanından bile geçmiyor Sazed. Ben insanları öldürebilirim. Bu konuda fazlasıyla iyiyim. Ama bir tanrıyı öldüremem. Eğer Muhtariyet müdahale ederse sana ihtiyacım olacak."

Muhtariyet müdahale etmeyecek, dedi Ahenk. *Bizim yolumuz bu değil, çünkü bu bizi savunmasız bırakır. O kardeşini Kuşamladı ama büyük ölçüde Telsin'in takipçileriyle iletişim kurabilmesini ve sıradan bir insanın düşünemeyeceği kadar karmaşık planları yapması için. Seninle savaşmayacak. Bundan sonraki kısmı mermilerle kazanmayacaksın.*

"Telsin'i öldürebilir miyim?"

Deneyeceğine güveniyorum. Ama... emin değilim. Öldüremeyeceğin kadar fazla Kuşamlanmış olabilir. Eğer öyleyse, Telsin sadece Muhtariyet'in gücünü geri çekmesi durumunda ölebilir.

"Yine de senin yardımını istiyorum."

Ben...

"Yapabileceğin ne var?"

Ben... bilmiyorum. Belki onu sersemletebilirim. Kısa süreliğine Muhtariyet'le olan Bağlantısını engelleyebilirim. Belki.

"Hazır ol," dedi Wax doldurduğu tabancasını bir eliyle yukarı kal-

dırarak, sonra Wayne'in kolunu yakaladı. Wayne başını sallayarak onayladı ve tutundu. Wax halıdaki çivileri İterek ikisini sislerin içine ve çatıya doğru fırlattı.

Wax sislerin içine girince kendini daha iyi hissetmeye başladı. Yorgunluğu eriyip gitti, acıları soldu. Sisler antik bir şeydi, Ahenk'ten eskilerdi. Miraç Savaşçısı ve Son İmparator'un dünyanın sonunu engellemesini görmüşlerdi. Ondan önce Lord Hükümdar'ın miracını görmüşler ve dünyayı yeni oldukları zamanda korumuş, belki tehlikeye atmışlardı.

Bana bir şey yaptın, diye düşündü Wax Ahenk'e İkiliyi yana doğru iter ve çatının üzerine konarken. *Bütün gün bana garip şeyler oldu. Bantları kullanmanın bir yan etkisi mi?*

Hayır, dedi Ahenk. *Başka bir şey. Ama umduğum şekilde işlemedi.*

Telsin'le yüzleşmek için soğuk çatı boyunca yürürken sisler Wax'in etrafını sardı. Telsin'in gözleri parlak bir kırmızıyla ışıldıyor, yakınlardaki sisleri kana boyuyordu. Sisler ondan uzak duruyorlardı. Daha önce tekme yedikleri bir adamdan uzak duran bir köpek gibi sinmişlerdi.

"Haklısın," dedi Telsin. "Seni gerçekten hafife almışım."

Wax biraz uzağında durdu, Wayne de yanındaydı. Telsin'in arkasında tepesinde roketin olduğu kocaman bir cihaz vardı. Çatının etrafını saran inşaat aşağıdan bakanların görmelerini engelliyordu, projektör lambaların ışıkları üzerini kaplıyordu. Mühendisler hummalı bir şekilde üzerinde çalışıyor, Wax'e endişeli bakışlar atıyorlardı.

"Wayne," diye tısladı Wax tabancası Telsin'in üzerinde. "O mühendisler bir yemek molası versin."

"Zevkle," dedi Wayne hızla onlara doğru giderek. Hepsini bir köşeye itelemek Wayne'i fazla zorlamamıştı.

Wax silahı Telsin'e çevrili olarak durdu, kendini... güvensiz hissediyordu. Buraya kadar gelmişti. Roketi bulmuştu. İşin burada çözülmesi gerekiyordu, değil mi? Ama şimdi ne yapacaktı?

Tekrar gafil avlanma, diye düşündü. *Altı yıl önce seni oyuna getirdi. Bugün için de planladığı bir şeyler olmalı. Kanma.*

"İşte buradayız," dedi Telsin gözleri daha da parlayarak. "Şimdi benim Elendel'i yok etmemi izleyeceksin."

"Saçmalama," diye hırladı Wax.

"Bir gezegeni kurtarmak için nelerden vazgeçerdin Waxillium?" dedi. "Yapılması gerekeni yapmak için kaç kişiyi feda etmeye gönüllüsün?"

Daha yakınına geldi. Wax Vindication'ın emniyetini açarak öne

uzattı. Pas tutası.

"Muhtariyet seni seviyor," dedi Telsin. "Sana bir şaheser dedi. Ben katılmamıştım ama işte buradasın ve ben de ikna olduğumu fark ettim. Ahenk güçsüzleştiğini biliyor, İhtilafın yaklaştığının farkında ve seni de o yüzden yarattı. Bir kılıç. Kendisi hareket edemezken hareket edebilecek biri."

Daha da yakınına geldi, Vindication'ı umursamıyordu. Neden umursayacaktı ki? Ahenk tabancanın bir işe yaramayacağını söylemişti. Wax'e doğru yaklaşırken gülümsemesi onu sırtından vurduğu o anı, hâlâ hayatta olan son akrabası tarafından ihanete uğramasını hatırlatıyordu.

O an. Telsin'i kurtarmakla sadece kendini değil Steris, Marasi ve Wayne'i de öldürmüş olabileceğini fark ettiği o korkunç an.

O berbat an devam ediyordu. İçinin derinlerindeki taşlaşmış bir ızdırap gibiydi. Eski hayatına giden son bir bağ. Telsin kadar bunu da yenmesi gerekiyordu.

"Ahenk'in bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Telsin rokete doğru işaret ederek. "Eğer bu dünyanın halkını korumanın tek yolu bu olsaydı? Geri kalanını kurtarmak için bir şehri feda edebilir miydi? Yoksa kararsızlıkla donar mıydı? İşinin ilk günündeki bir polis memuru gibi?"

Pas tutası. Telsin biraz bile endişelenmiş gibi görünmüyordu. Bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler çok fena yanlıştı.

"Eh, ben yeteri kadar güçlüyüm," dedi Telsin. "Ben yapacağım."

Pas tutası. Hay pas tutası. Bunların hepsi yanlıştı. Bir çatıda sessiz bir konuşma? Görünüşe göre durdurulmuş olan bir kıyamet silahı? Ama öte yandan pas tutası Telsin bu kadar kendinden emindi.

Sen sadece bir kılıç değilsin Wax, diye düşündü. *Sen bir dedektifsin. Seçtiğin hayat bu. Olmaya karar verdiğin kişi ol. Olmanı istedikleri kişi değil.*

Wax düşüncelerini odaklayarak ihanetin acısını bir kenara itti. *Düşün. O ateşleme çizelgelerini buldun. Hiçbirisi yeteri kadar uzağa gidemiyordu. O yüzden...*

Silahını indirdi. "Çalışmıyor."

Telsin dondu.

"Ateşleme mekanizması," dedi Wax. "Bunca zaman sonra bile bu kadar büyük bir bombayı ateşleyemiyor, değil mi? Mümkün olsa şimdiye kadar ateşlemiş olurdun."

Telsin omzunu silkti.

İçindeki dedektif bağlantıları kurmak için uğraştı. Eğer gerçekten Etenden yok etmezse dünyanın yok olacağını düşünüyorsa yine de ateşlemiş olurdu. Belki çalışacağını umut ederek. Çünkü eğer olmazsa zaten her şey bitecekti, o zaman neden denemesindi?

Wax ürperdiğini hissederek elini kaldırdı ve ağırlığını arttırdı. Sonra roketi İtti. Bütün mekanizma yıkıldı ve devasa bomba yankılanan boş bir çınlamayla çatının üzerine düştü.

Sahteydi.

Telsin'in gözleri büyüdü.

Wax döndü ve sisle hafifçe örtülmüş, bulanıklaşmış olan şehre baktı. Bir rüya gibiydi. Burada sislerin içinde düşünebiliyordu, bütün gün kaçırdığı bağlantıları kurabiliyordu. Bomba neredeydi?

Bunu yıllardır planlıyorlardı... ateşleme mekanizması hazır olana kadar beklemişlerdi. En büyük avantajı kazanmak için ateşleme yerini yükseğe kurmuşlardı. Bunlar doğru ipuçlarıydı. Wax doğru izleri sürmüştü.

Asıl sorun nihayetinde çalıştırmayı başaramamalarıydı. O yüzden bugün Wax şehre geldiği zaman paniğe kapılmışlardı. Bombayı başka bir yere götürmüşlerdi. Ama nereye? Mutlaka trenle ya da karayo- luyla göndermezlerdi. Fazla barizdi. Dahası Wax Steris'e Elendel'e giren yolları kapatmasını söylemişti. O zaman ne yapmışlardı? Bombalarını nakletmeleri ve yeni bir ateşleme makinesine yüklemeleri gerekiyordu. Öyleyse...

Uman, diye fark etti Wax parçalar yerine otururken. *Malikânedeki tüneli keşfettiğim zaman gerçekten şaşırmışlardı. Neden laboratuvarlarını bu kulede ya da mağaraların birindeki güvenli bir yere değil de oraya, limanın yakınına koydular?*

Çünkü başka bir nakil yöntemleri vardı, yedek planları. Eğer roket hiçbir zaman çalışmazsa diye. Ve ben şehre geldiğim zaman harekete geçtiler ve bombayı buradan alarak...

Hızla dönerek karanlığa baktı ve bir şekilde sislerin ötesini görebilmeyi başardı. Sanki sadece onun için şeffaflaşmışlardı. Uzaklarda, şehrin ötesindeki açık denizde ilerleyen bir şeyin ışıklarını seçti. Bütün gün limanda demirli durmuş Kalaygemi sınıfı devasa bir savaş gemisiydi. Bir güç gösterisi diye düşünmüştü Wax.

Ayrıca büyük bir şeyi Elendel'e doğru götürmenin en hızlı yoluydu. Demir ya da karayollarının engellenmesiyle durdurulabilecek bir yöntem değildi.

Bomba o gemideydi.

“Bulacağını düşünmüştü,” diye fısıldadı Telsin. “Sanırım seni bana tercih ediyor. Ben... bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.”

Wax’in zihni hızla çalıştı. Nasıl durduracaktı? Koşarak çatının kıyısına gidip sahte inşaatın çelik direklerinin arasından baktı.

“Wax?” diye sordu Wayne aceleyle yanına gelerek. “Bombayı devirdiğin zaman az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Ne oluyor?”

“Roketleri hiçbir zaman çalışmadı,” diye mırıldandı Wax. “İstedikleri kadar iyi değil.”

“Muhtariyet onların çözmelerini istiyordu,” dedi Telsin. “İleri seviye balistik hesaplamaları ve kendinden tahrikli roketçilik bizim becerimizin biraz ötesindeymiş anlaşılan. İlginç bir şekilde ben bu güçle... gelecekte neler olacağının ipuçlarını görebiliyorum. Ama mekanizmaları? Eh, onun için deney, araştırma, geliştirme gerekiyor...”

Pas ve Harap. Wax o gemiye yetişemezdi. Şimdiden çok uzaklaşmıştı, bir Çelikitmenin ulaşabileceği mesafenin fazlasıyla ötesindeydi. Destek noktası dayanmazdı ve Wax suyun içine düşerdi.

"... Birader?” dedi Wayne endişeyle. “Wax? Sorun ne?”

Elendel’e yeteri kadar hızlı ulaşabilir miydi? O gemiden daha hızlı gidebileceğini hiç sanmıyordu. Hem yapabilse bile vardığı zaman ne yapacaktı? Şehir patlama menziline yeteri kadar girdiği anda bombayı patlatacaklardı.

“Aman, bırak artık Wax,” dedi Telsin yanına gelerek, gözleri daha da koyu bir kırmızıyla parlıyordu. “Benim haklı olduğumu kabul et. Biliyor musun, en sinir bozucu şey ne? Gençken seni de bize katılmaya davet edecektim ama eminim bana demediğin kalmazdı. Her zaman benden çok daha üstün olduğunu düşünüyordun.”

Wax sesindeki öfkeye şaşırarak döndü.

“Senden yıllardır nefret ediyorum,” diye tısladı ona. “Çünkü hiçbir zaman şunu itiraf etmedin. Eh, bugün yapılması gerekeni ben yapıyorum. Sen de izleyeceksin. Ağlayacaksın. Ve ben kazanacağım.”

Nasıl?

Bir yolu olmak zorundaydı!

“Bu gece yeni bir dünya başlıyor,” dedi Telsin. “Elendel’in yanan enkazından yükselecek. Havza yeni bir tanrıya hizmet edecek, aciz olmayan, kararsız olmayan bir tanrıya.

“Bütün gün yakamı bırakmadın. Ama şimdi yakalanan sensin ve 9emi özgür. Bomba yola çıktı. Onu durduramazsın. Haydi. Kendini karanlığa doğru fırlat Wax! Körfezde yüzdüğünle kalacaksın.

"Ya da aceleyle Elendel'e gider ve patlamada ölenlere katılırsın. Bomba gemi durur ya da vurulursa patlamak için ayarlandı. Artık çok geç. Kazandım. Ben..."

Vur, diye düşündü Wax. *Ahenk, bağlantısını kes. Şimdi.*

Telsin'in nefesi kesildi. Tökezledi, gözlerindeki kırmızı parlama sönerek ağzı açıldı.

Bedeni sınırlarının çok ötesinde zorlanmış, diye açıkladı Ahenk. IVa-*xillium... onu sadece Muhtariyetin gücü ayakta tutuyor. Muhtariyetin geri çekilmesini sağla. O gemiyi durdur!*

Wax, Wayne'in endişeli, ona yalvaran gözlerine baktı. Cevap. Cevap neydi?

Wax sislerin bir delikten içeri akan sular gibi döküldüğü kırık cam tavandan aşağı baktı.

Aşağıdaki bir cesedi zar zor seçebiliyordu.

67

Steris insanların bir trene doluştukları merkez istasyonda duruyordu. Yük treniydi çünkü onlar daha çok kişiyi taşıyabilirdi. Listedeki bir diğer maddenin daha üzerini çizdi. Bir semt daha tahliye edilmişti.

Gazeteler Steris'in yaptıklarına dikkat etmeye başlamıştı. Bütün oktantlar tahliye ediliyordu. Açıklama olarak gizemli gaz sızıntıları kullanılıyordu. İnsanlar gittikçe artan sayıda otomobille kaçıyorlardı ama Steris onu da düşünmüştü. Tahliye planlarına dâhildi.

Polis memurunun bedenine bürünmüş olan TenSoon yanına geldiği zaman ona başını salladı. "Daal ve senatörler şehirden kaçtı. Gittikleri haberi yayılıyor."

"Bu sıkıntı verici," dedi Steris. "Ama şu andaki ihtiyaçlarımıza kıyasla önemsiz."

Kandranın yüz ifadesi dalgınlaştı. "Evet ama Bantları aldılar. Getirmemem, almalarına izin vermemem gerekirdi. İnsan politikalarından çok uzun süre uzak kalmışım." Steris'e baktı. "Bilmiyordum Steris. Bantlar'ın tükenmiş olduğundan haberim yoktu. Bir şekilde oyuna getirildiğimizi hissediyorum. Ben artık pek... insanlıktan anlamıyorum gibi."

"Bant sorunuyla da ilgileneceğiz," dedi Steris. "Eğer bugün sağ kalma lüksümüz olursa."

TenSoon alçak sesle hırladı ama bu itirazdan çok bir iç çekmeye benziyordu. Vali Varlance yürüyerek gelirken ikisi de döndü, mendiliyle alnını siliyordu. Bugün toplantılara beyaz yüz makyajıyla gelmişti

ma geriye pek bir şey kalmamıştı, sadece yanaklarında birkaç parvardı.

Onun varlığı Steris'in emirlerine otorite ekliyordu. İnsanlar valinin çaışmalara bizzat nezaret ettiğini görünce rahatlıyordu. Sadece Steris'in akınlarında dikilmekle büyük ihtimalle binlerce hayat kurtarmıştı.

Onun konuşmasına ve planlarını istemeden de olsa bozmasına engel olmaksa kolay olmuyordu. "İyi hissediyor musunuz?" diye sordu Steris ona başka bir tren daha uzaklaşırken bir not alarak. "Biraz daha kahve alır mısınız?"

"Hayır," dedi vali. "Teşekkürler." Durakladı ve daha alçak sesle konuştu. "Kaç kişiyi kurtarabileceğimizi düşünüyorsun?"

"Bu tamamen daha ne kadar zamanımız kaldığına bağlı."

"Fazla kalmadığını varsayalım," dedi sesi daha da alçalarak. "Leydi Ladrian, Bilming'deki istihbarat görevlilerinden az önce bir rapor aldık. Bir şey olmuş."

Steris içinin derinliklerinde bir soğukluk hissetti. "Ateşleme mi görülmüş?"

"Hayır," dedi vali. "Bilming'in savaş gemilerinden bir tanesi Elendel'e doğru yola çıkmış. Son süratle."

Bir savaş gemisi. Steris döndü ve memurlarının insanlar sonraki trenlere binerken sıralarda düzeni sağlamasını yöneten Reddi'ye doğru elini salladı.

Reddi hızla geldi. "Bilming bir savaş gemisi yollamış," dedi Steris.

"Tek bir savaş gemisi mi?" dedi Reddi. "Kendi donanmamız olmasa bile o kadarıyla başa çıkabiliriz."

"Doğru," dedi vali.

Sadece tek bir gemi mi? Son süratle giden.

Hayır.

Steris için cevap barizdi.

"Bomba o gemide," dedi gözleri büyüyerek. "Wax ateşlemeyi durdurmaya çalışacağını söylemişti. O yüzden onun yerine son süratle patlayıcılarla dolu bir gemi gönderdiler."

"Kutsal Muhafaza adına," diye fısıldadı Reddi, sonra insanlarla dolu olan engin istasyona baktı. Tahliye edilmiş olanlara eklendikleri zaman bile Elendel'in nüfusunun sadece küçük bir parçasını oluşturuyorlardı. "Topa tutabilir miyiz?"

"Bombayı mı patlatalım?" diye sordu Steris. "Eğer gemiyi yok etmek bombayı durdurabilecek olsaydı göndermek için bu yöntemi seçmezlerdi."

“O zaman Seherkurşun başarısız oldu,” dedi vali yanındaki bir sütuna doğru yığılarak. “Şehri kaybedeceğiz.”

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Steris.

“Bilming’den son süratle?” dedi Reddi. “Fazla değil. En fazla birkaç saat. Büyük ihtimalle daha da az.”

“Eğer hemen şimdi gidersek kurtulabiliriz,” dedi vali. “Bu trene binmek zorundayız.”

Steris orada hissiz bir şekilde durdu. Diğer senatörler zaten kaçmıştı. Bütün gün onun haksız olduğunu anlatır da anlatırlardı ama gerçek dumanın kokusunu alınca kaçabilmek için kapıları kırıyorlardı.

Ama Steris biliyordu. Biliyordu.

Elini kuvvetle defterine vurarak paniğe kapılmış valiyi duraklattı, kendi kararlılığına şaşırmıştı.

“O gemi bu şehre ulaşmayacak,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” dedi vali.

“Çünkü kocam, Waxillium Ladrian, buna engel olacak.”

“Peki ya olmazsa?” dedi vali.

Steris defterini karıştırarak düşünebildiği felaket senaryolarının olduğu kısmı açtı, deniz depremlerinin tehlikeleri hakkındaki tahminleriyle dolu olan bir sayfada durdu.

“Olacak,” diye söz verdi Steris. “Ama her ihtimale karşı bizim körfeze en yakın olan bölgeyi tahliye etmemiz gerekiyor. Tsunami ihtimaline karşı da hazırlanmalıyız.” Şehrin bir haritasını açarak işaret etti. “Bundan sonra kocamın yapabileceği en iyi şey bombayı erken patlatmak olursa diye bu bölgeleri tahliye etmeliyiz.”

“Ama... eğer Seherkurşun onları durduramazsa...”

“Durduracak,” dedi Steris. Valiyi kolundan tuttu. “Yardımına ihtiyacım var. Gitme. Burada kal. Kahraman ol Varlance.”

“Ama...”

“Kocam gemiyi durduracak.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu vali. Yakınlardaki trenlerden biri buhar püskürttü ve son çağrı yapıldı. Varlance o yöne doğru bir adım attı ama sonra Steris’e baktı.

“Hayatta bazı şeylere karşı plan yapılmaz,” dedi Steris alçak sesle. “Bunu öğrenmem zaman aldı Varlance. Ama doğru olduğunu öğrendiğim bir şey var: Ne olursa olsun, Waxillium Ladrian gitmesi gereken yere gitmenin mutlaka bir yolunu bulur.”

68

\/I arası nihayet son mandalı da açtı ve ağır metal kapağı kaldır- I V 1 dı. Kolu ve bacağı ağrıyordu ama ezici yorgunluğu geçmişti.

Bir ordu belirmemişti. Entrone yakalandıktan sonra Seyyah'taki askerler geri çekilmişti. Hemen hemen diğer herkes lord valinin emriyle odalarında oturuyordu.

Herkes bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyordu.

"Fark etmemiz gerekirdi," diye fısıldadı merdivenin daha aşağısında olan Armal. "Bu kadar çok metalin kendi iddialarına göre 'mutant- ları' çekmesi gerekirdi. Bu kapak asla onları dışarıda tutmak için değildi, gözlem odasına kendi başımıza gelemeyelim diye bizi içeride tutmak içindi."

Marasi gözlem odasından içeri tırmandı, gerçekten de daha önce bulduğu hareketli resim odasından farklıydı. Bu basit yuvarlak bir odaydı, düz olan bir duvarı yok olmuş bir şehri ve yağan külleri gösteren "pencereydi". Görünüşe göre kapağı açmak sistemi çalıştırmıştı.

Tüm öğrendiklerinden sonra Marasi görüntünün sahte olduğunu kanıtlayacak şekilde titreştiğini görebiliyordu ama buna benzeyen bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamış birisi için hayret verici derecede inandırıcıydı. Bir şekilde odanın içinde makineden gelen engellenebilecek bir ışık demeti olmadan arka duvarda beliriyordu.

Marasi, Armal ve diğerlerinin kapaktan çıkmalarına yardım etti. Dördü anında görüntüye kilitlenip kaldılar. Yan odada ışık makinesini buldular, bir kumaşın arkasına düşerek ana odadaki görüntüyü yaratacak şekilde yerleştirilmişti.

«W*™» tutsak ^“kap. bulup
rt“ken dt*ba db>u “ b**aSa doS-u

uve «esinde elektrik Uarasl onlann duy-
rülebiltyordu. top|anarak b a k t ı k a r ş ı sava-
* «> d.Ca«tdaba“di- Ona Enucne ve K ^ ^ adafinarab^^d' ama
bunu görmek-

^^Sad,*ma,
tkkını verdin» ° ’ şiarını Çatın bildin mı?
ırasi kadın ¥*«^ -ortan kullandın n»• “ avabilmeyı

-I hayatımın — 9Wler yenne
İcadım. <*>£££&diledim, kütten. Bana ,u bir dünyayı
9ba 6yle ,

,ı dolu dolu yaşa 9 geçirmişti ve

dar çok şey 9orpn^Ş ^ustu. Eğer Ayış»9' Janlabilirler-
< bir mal nam»*
_^sS^''_^zamanwan,h'' , rok yükseklerde
par-

şıklara baW_ bl eslerin ıçmde y
itolojik işaret ateş patlamayla
„ hi, sev parladı ve ışıkla- «' P
bakarken orada bır şey

69

Wellid'in okyanustan nefret ettiğine karar vermesi fazlasıyla uzun sürmüştü.

Bu görev için gönüllü olmuştu, Kalaygemi A16'yla Bilming'den Elendel'e gitmek için, çünkü en güvenli işin bu olacağını düşünmüştü. Çelikten yapılmış dev bir gemi değil miydi? Dünyanın gördüğü en büyük gemi değil miydi? Düşman mermilerinden kalın zırhıyla korunmuyor muydu?

En azından savaş başladığı zaman gelmiş geçmiş en batırılamaz gemide olacağını düşünmüştü. Evet, Elendel'e çarpışmaya gidiyorlardı ama Wellid bunu o manyak kanun adamının etrafta uçuştuğu Bilming'de olmaya tercih ederdi.

Ama şimdi buradaydı, Bilming'in tanıdık ışıltısı gerilerinde uzaklaşıyordu. Çalkantılı dalgaların üzerinden ilerlerken güvertede nöbet tutması emredilmişti. Ne için nöbet tutuyordu ki? Burada çalkalanan köpükler ve sislerden başka bir şey yoktu. Şimdi körfezden çıktıkları ve çarpabilecekleri diğer bütün gemileri arkada bıraktıkları için güvertedeki ışıkları bile kapatıyorlardı.

Okyanusa açılmanın huzurlu olacağını düşünmüştü ama bu gece değildi. Dalgaların çatırtıları, motorların uğultuları. Ve oradan bir yerlerden gelen diğer... hayali sesler. Suyun akışına uymayan şapırtı sesleri. Martı olabilecek bir şeylerin uzaktan gelen haykırışları. Ama geceleri hangi martı öterdi ki?

Seslerden ürken VVellid fenerinin kapağını kaldırdı. Ne yazık ki, bu sadece sisleri aydınlatmış ve etrafında ışıldayan bir alan yaratmıştı.

Sulardan pek bir şeyi seçemiyordu, geminin güvertesi epey bir yüksekteydi. Üç katlı bir binanın çatısında gibiydi, en aşağıda da su vardı.

"Ne yapıyorsun?" dedi sert bir ses arkasından. Gabria mıydı? Kıdemli denizci onu kolundan tuttu ve hızla fenerin kapağını kapattı. "Emri duymadın mı? Körfezden çıktıktan sonra karanlıkta gideceğiz. Elendel'in bizi vurabilmesini mi istiyorsun?"

"Bir şey duyduğumu düşündüm," dedi VVellid kolunu çekip kurtarırken. "Ben nöbetteyim. Nöbet tutmam gerekmiyor mu?"

"Eğer şüpheli bir şeyler duyarsan rapor vereceksin," dedi Gabria. "Mutlaka gerekli olmadığı sürece fenerini açma. Brifingi dinlemedin mi?"

"Dinledim tabii," dedi VVellid. Gerçi dikkati dağılmaya meyilliydi.

"Neden can yeleği giyiyorsun?" diye sordu kıdemli denizci. Bu emredilmemişti."

"Güvende olmak istiyorum," dedi VVellid. "Hey Gab? Ödülünle ne yapacaksın?"

Fenerin kapağı kapalıyken karanlıkta kadını göremiyordu. Ama rahatsız edecek kadar uzun bir süre boyunca VVellid'e bakarmış gibi durdu. Bir şeyi mi kaçırmıştı?

"Ödül mü?" dedi Gabria.

"Evet," diye cevapladı VVellid. "Bize söz verilen o büyük ödül var ya? Bu görev için."

"VVellid, sen bizim ne yaptığımızı düşünüyorsun?"

"Elendel'e bir yük naklediyoruz," dedi. "Bir silah, değil mi? Teslim edip geri döneceğiz."

Rahatsız edici bir sessizlik daha oldu. "Evet," dedi Gabria. "Geri döneceğiz. Doğru. Ama ben ödül için gelmedim.

VVellid'in bunu tahmin etmesi gerekirdi. Diğerleri biraz, eh, onların hepsi bütün bunlar hakkında daha... özenliydi. Trell. Elendel'le yaklaşan savaş. Onlar büyük ihtimalle yok edilemez devasa bir savaş gemisi olmasaydı bile bu görev için gönüllü olurlardı.

"O fenerin kapağını kapalı tut," dedi Gabria. "Ve eğer şüpheli bir şeyler görür ya da duyarsan beni çağır. İnandırıcı derecede şüpheli şeyleri."

Uzun adımlarla güverte boyunca yürüyerek gitti, VVellıd'ı soguK sislerin ve umursamaz suların yanında tek başına bıraktı. Devriye atması gerekiyordu ama ona belli bir güzergâh vermemislerdi. O yüzden o

ten sonra Gabria'nın gittiği yöne doğru yürümeye başladı. Mantık olarak eğer onu çağıracaksa o zaman onun yakınlarında...

O neydi?

Gemiye çarpma sesi hayal ettiği bir şey olamazdı. Geminin arka tarafına yakındı -ee, *geminin kıçı komutanım-* ve ses daha ileriden gelmişti. Fenerini titreyen bir elle tutarak yavaş yavaş öne ilerledi. Kapağı kapalıyken bile birazcık ışık veriyordu. Geminin arka parmaklığını daha iyi görmesini sağlıyordu.

O *ses bir* şey *değildi,* dedi kendi kendine sertçe. Sislerin içinde sesler duyardın. Bunu herkes bilirdi. Bir şey söylememeliydi çünkü Gabria'nın dediği...

Aşağıdaki karanlığın içinden bir el uzandı ve parmaklığın üst çubuğunu kavradı. Arkasından bir silüet gelerek kendini güvertenin üzerine çekti; simsiyahtı, insanı andırıyordu. Arkasında sallanan dokunaçları vardı, yüzlercesi sisler gibi kıvrılıyordu. O gölgenin içinde VVellid tiksinç bir şekli gördü. İnsan olmayan bir şey, insan olamayacak bir şeydi. Sisler de bunu biliyor gibiydi çünkü sallanan dokunaçların etrafında oynuyor olsalar da şeklin kendisinden uzak duruyorlardı. Sisi geri püskürtüyordu.

Bir sishortlağıydı. VVellid biliyordu. Derinliklerden gelmiş bir dehşet, antik çağlardan bir kalıntıydı. Hikâyeler ve efsanelerden ruhunu çalmaya gelmiş bir şeydi.

Çığlığı bastı. Beceriksiz parmaklarla fenerin kapağına asılıp açarak güverteyi ışığa boğduğu zaman ortaya...

Bir adam çıkmıştı. Uzun boyluydu, belirgin favorileri vardı, kalın bir paltonun altından yeleği ve kravatı görünüyordu. Arkasında sispaltosunun püskülleri rüzgârla savruluyordu.

Seherkurşun buradaydı. Gemiye çıkmıştı.

Gabria güvertenin daha ilerisinden hızla geri döndü. "VVellid neden..." Anında susarak Seherkurşun'un orada olduğunu gördü. İkinci bir adamın da parmaklıktan yukarı tırmanması ve bir gümlemeyle güverteye inmesini aval aval izledi. Doğrulup ıslak bir melon şapkayı kafasına taktı.

"Hayır!" dedi Gabria en sonunda. "Nasıl?"

Seherkurşun sispaltosunu genişçe savurarak daha önce üzeri kapalı olan bir şeyi gösterdi. Göğsünün alt tarafında büyük metal bir kazık vardı, iki kaburgasının tam arasından girmesi için giysilerinin üzerinden çakılmıştı.

***

Bilinci yavaş yavaş Telsin'e geri döndü.

Kendini çatının üzerinde buldu, işe yaramayan sahte bombasının yakınındaydı. Wax'in gelmesinden önce bile endişeliydi. Bugün Muhtariyetin verdiği son gündü. Belki daha çok zaman kazanabilir, roketi çalıştırmayı başarabilirdi ama... ama işine o burnunu sokmuştu.

Alçak sesle homurdandı ve dönerek mühendislerinden birinin kolunu dürttüğünü gördü. Ne olmuştu? Muhtariyetin Kuşamlamasının bunun gibi bir baygınlığa engel olması gerekirdi. Kendini... bitkin hissediyordu. İçi üşümüştü, kolları çatıya sürtündükleri için ağrıyordu, derisi nemliydi. Pas tutası. Neredeyse yine ölümlü gibi hissediyordu.

Ne oluyor? diye sordu Muhtariyet'e.

Sen beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, dedi uzak, fazlasıyla uzak olan ses.

Hayır. Bomba yolda. Ben... ben...

İlk kez olarak Telsin etrafındaki enkaza baktı. Çatı harap olmuştu. Çelik kirişler yamulmuştu. Roket ateşleme makinesinin kalıntıları ezilmişti.

"Ne... ne oldu?" diye tısladı Telsin.

"Cesetlerden kazıkları aldılar," dedi kadın işaret ederek. "Sıradan olanlardan, sizin metalinizden değil. Ama bir tanesi... duralümin veriyordu."

Hayır.

Telsin kendini ayağa fırlattı ve tökezleyerek körfeze doğru bakmak için binanın kıyısına gitti. Wax'in İtmesinin kuvveti burada gökdelenin içindeki kirişleri bile ezmiş ve yamultmuş, çatıyı eğik ve çatlak bırakmıştı.

Başarısızlığın başlıyor, dedi Muhtariyet sesi gittikçe daha da uzaklaşarak. *Değerini kanıtlayamadın.*

Telsinin içindeki ateş öldü. Aylar boyunca içini ısıtmış olan o güç akıp gidiyordu. Derisi griye dönmeye başladı.

Hayır! diye düşündü. *Hayır! Bomba durdurulamaz. Eğer dokunurlarsa kendilerini ve şehri yok ederler.* Potansiyel olarak iki şehri birden. Pas tutası.

Göreceğiz...

Telsinin nefesi kesildi ve kendini sakinleştirmeye çalışarak dizlerinin üzerine çöktü. Alt tarafı Wax'ti. Çocukluklarından beri bir sıkıntı kaynağıydı ama hiçbir zaman Telsinin başlattığı bir şeyi durdurmayı başaramamıştı. Dürüst olmak gerekirse büyük ihtimalle gemiye bile

ulaşamamıştı. Öyle bir sıçrama neredeyse imkânsızdı ve Wax o kadar iyi nişancı değildi.

Değil mi?

* * *

Wax kemerinden bir metal şişeciğini içerek çeliğini yeniledi. Sırtında Wayne'le o uçuşu inanılmazdı, o rüzgâr ve güç patlamasını hissetmek Matem Bantları'nı kullanmasını hatırlatmıştı. Sonlara doğru Allomansiyle onları yavaşlattıktan sonra bile gemiye zar zor ulaşmış ve nihayet üst güvertenin bir metre kadar aşağısındaki lombozların yanına inmeyi başarmıştı. Wayne'e geri kalan mesafeyi tırmandırdığı için azar işitmeyi bekliyordu.

Bir denizci tabancasına doğru uzandı ve Wax de aynısını yaptı. Ama ikisinin de silahlarını çekmelerinden hızlı davranan Wayne havaya bir avuç mermi atmış ve bunları İterek öne fırlatıp kadını indirmişti.

"Yuuuuh," dedi Wayne. "Senin için de her zaman böyle miydi? Çok kolay lan bu!" Wayne ona ters ters baktı. "Dürüst olmak gerekirse bu neredeyse namını siliyor birader. Eğer insanlar Sikkeci olmanın ne kadar kolay olduğunu bilseler, senin ne kadar müthiş olduğunu anlatıp durmayı bırakırlar."

Wax başını sallayarak Vindication'ı ikinci denizciye çevirdi. Feneri tutarak titriyordu. Wayne elbette kendisine de bir kazık çakılması için ısrar etmişti. Hay Harap. Yaptıkları işin çok da büyük bir günah olmamasını umdu.

Hayır, dedi Ahenk'in sesi kafasının içinde. *Günah değil Waxillium. Daha çok... kuvvetli bir geri dönüşüm hissi denilebilir.*

"Öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı Wax.

Bombanın nerede olduğunu göremiyorum, dedi Ahenk ona. *Sadece senin yaptıklarını görebiliyorum. Bombayı nakletmek için gemiyi kullanacaklarını bilmiyordum ama korkarım ki makinenin emniyet mekanizmaları ve yedek tetikleri olacak. Dikkatli ol. Kazara patlatamayız. Korkarım bu mesafeden bile pek çok masum kişi için ölümcül olacaktır.*

Garip. Wax tekrar tersine dönerek kafasının içinde Tanrı'nın sesini duymayı rahâtlatıcı bulmaya başlamıştı.

Wayne fenerli adamı kolundan yakaladı, sıkıca tutuyor ve tam gözlerinin içine bakıyordu. Gerçi adamın daha fazla korkutulmaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

"Bomba," dedi Wax. "Nerede?"

"Y... yük mü?" diye kekeledi adam, sonra yakınlardaki bir kapıya doğru işaret etti. "Cephane ambarında. En... en aşağıda. Duvar... duvarlardaki kırmızı çizgileri takip edin."

Wax Wayne'le bir bakıştı, sonra başını salladı.

"İçeri giremezsiniz!" dedi adam. "Silah kırılgan ve patlayabilir, o yüzden sadece uzmanların dokunmalarına izin veriliyor! Bütün gemiyi patlatacaksınız!"

"O zaman birader sana artık gemiden tüymenin bir yolunu bulmanı öneririm," dedi Wayne ağır ağır. "Hem de hızla."

Wayne kolunu bıraktı. Gergin eleman Wax'ten Wayne'e baktı, sonra bir panik hissiyle fenerini de yanında götürerek kendini aşağıdaki çalkalanan dalgaların içine atıp İkiliyi karanlıkta bıraktı.

"Tüh," dedi Wayne. "Ben bir filika filan bulsun demek istemiştim."

"Bu gemideki insanlar bir intihar görevine geldiklerine göre fanatik olmalılar," dedi Wax. Güvertenin daha ilerisinden bağrışlar geldi, başka fenerler de açılıyor, binlerinin neler olduğunu fark ettiğine işaret ediyordu.

Gittikçe artan bir aceleyle Wax adamın gösterdiği metal kapıya doğru ilerledi. Bir İtme çarparak açtığında aşağı güvertelere inen bir merdiveni ortaya çıkardı. Silahlı birkaç denizciyi şaşırtmıştı. Wax onları indirmeden önce ateş etmek için fırsat bulamadılar. Sonra atılarak merdiven sahanlığına uçtu. Bu geminin tamamı metalden yapılmıştı, merdivenleri de dâhil. Hareket becerisini oldukça kolaylaştıracak...

Wayne beceriksizce bir Çelikitme yüzünden yanında yere yıkıldı. Hızla ayağa fırladı.

"O kısmı göründüğünden daha zormuş," diye itiraf etti Wayne. "Benim kazığımı doğru yere çaktığından emin misin birader?"

"Yıllar içinde Lord Sissoylu'nun kitabını çok ayrıntılı inceledim Wayne," dedi Wax. "Eğer kazığı yanlış yerleştirmiş olsaydım acı içinde kıvranırdın."

Wayne homurdandı, sonra ölü denizcilerden birinin tüfeğini aldı. Wax'e başını salladı ve aşağı inerlerken her ne kadar teslim olmalarını söyleseler de birkaç denizciyi vurmaları gerekti. Kırmızı çizgileri takip ederek CEPHANE DEPOSU yazılmış küçük bir ambara ulaştılar.

Birilerinin gerçekten de bunlara dışarıda anahtarı olan bir muhafız bırakmanın çok yanlış bir uygulama olduğunu açıklaması gerek, diye düşündü Wax kapının kilidini açar ve anahtarı cebine atarken. Muhafızın cesedinin üzerinden atladı ve odanın içinde Wayne'e katıldı.

Kare seklindevdi. belki dokuz metre genisliğindevdi ve ortasının

yakınlarında üç tane çok büyük fıçı şekilli cihazlar vardı. Kablolarla kaplı ve belki bir buçuk metre yüksekliğindeydiler. Uzak duvarda yine kablolarla dolu olan başka bir alet daha vardı, bunlar üç fıçıya doğru gidiyordu. Gözle görülür bir zamanlayıcı, kontrol panosu ya da benzeri bir şey yoktu. Açık konuşmak gerekirse afallatıcı bir şeydi.

"Dikkatli ol birader," dedi Wayne cihazı incelerken. "Çok dikkatli ol."

"Bir tür otomatik patlatma mekanizması var," dedi Wax. "Bu üç fıçı patlayıcı cihazlar, her birinin kendi güç kaynağı var. Bir tanesini etkisiz hâle getirirsen merkezdeki o alet üzerinden diğer ikisini patlatacak bir sinyal gönderecek. Wayne, bana o şemaların yanında olduğunu söyle."

"Yanımda tabii," dedi Wayne ceplerini karıştırarak. "Burada bir sürü ilginç şeyim var." Wax'in ona verdiği şemayı çıkardı, sonra yere serdi.

Haklısın, dedi Ahenk Wax'in kafasının içinde, bilgiyi onun yapabileceğinden çok daha hızlı değerlendiriyordu. *Aslında düşündüğünden bile daha kötü. Merkezi alet her yirmi saniyede bir üç fıçıya patlamamalarını söyleyen bir sinyal gönderiyor. Eğer o sinyal kesilirse patlayacaklar.*

Bunun üzerinde bir de otomatik patlama sistemi var. Eğer bombalardan birine bir şey olursa diğer ikisi patlayacak. Hepsi birer fıçıyı aynı anda etkisiz hâle getirecek üç kişi olsaydı bile işe yaramazdı. Zamanlaması insanlar için fazla hassas. Bombaların ikisi patlardı.

"Ne büyüklükte bir yıkımdan bahsediyoruz?" diye sordu Wax bomba şemalarını katlayıp açarak. "Ya bir tanesini kurcalar, uzaklaşır ve okyanusun ortasında patlatırsak?"

Waxillium, Wayne... dedi Ahenk ve Wayne etrafına baktı, görünüşe göre konuşmayı o da duyuyordu. Bu yeni bir tür patlayıcı, maddenin doğrudan enerjiye dönüştürülmesini sağlıyor. Ben Muhtariyet ya da hizmetkârlarının bunun ne kadar yok edici olduğunu anladıklarını düşünmüyorum. Buna ve kullandıkları metalin miktarına baktığım zaman bu bombanın gücünü son derecede hafife almış olduklarından şüpheleniyorum.

Eğer sadece ahenkyumun suyla karıştığı zaman patlamasından bahsediyor olsaydık, o zaman evet, bunu okyanusta güvenli bir şekilde patlatabilirdiniz. Ama ahenkyumu trellyumla bölerek oluşturulan bir patlama... Bunun ne kadar büyük bir güç yayacağı konusunda benim hiçbir fikrim yok. Bu kadar güçlü bir şey ateşlenecek olursa ne olaca-

ğından tam olarak emin olamam. Atmosferi bile ateşe verebilir.

Eğer öyle olmazsa, potansiyel olarak sadece Elendel ve Bilming'i değil, yakınlardaki pek çok şehri de buharlaştırabilir. Kız kardeşin çaresiz ve Muhtariyet de zalim. O mağaraların içinde bu büyüklük ya da ölçekte bir şeyleri test ettiklerinden şüpheliyim. Bunun patlamasına izin veremeyiz. Ama... ayrıca etkisiz hâle getirmenin bir yolunu da göremiyorum.

Wayne alçak sesle ıslık çaldı. Wax kabloların hiçbirisine dokunmadan dikkatlice geriye çekildi. Yapılacak tek güvenli şey bu gemiyi ve içindeki her şeyi uygarlıktan mümkün olduğu kadar uzağa götürmekti.

"O zaman galiba bir gemi çalacağız, hı?" dedi Wayne. "Bak, bu yeni "

70

Steris'in yeteri kadar zamanı yoktu.

Ama muhasebecilikten ve sözleşmelerden kendini hiçbir zaman ölçeğe kaptırmaması gerektiğini öğrenmişti. Milyonlarla uğraşmak bin boxingi daha az değerli yapmıyordu. Benzer bir şekilde şehrin tamamını, ya da belli bir bölgesini, tahliye edemeyecek olmak tek bir hayatın bile değerini azaltmıyordu.

O yüzden Polis Komutanı Reddi'yi birincil tahliye bölgesinin başında bıraktı ve valiyle birlikte aceleyle şehrin limanına gitti. Ana planı bu insanların gemilerle gitmelerini içeriyordu, bu da şimdi bir sürü kişinin limana yığıldığı anlamına geliyordu. Eğer o bomba yakınlarda patlarsa bütün bu insanlar ciddi tehlike içinde olacaktı. Dahası sel baskınından endişeleniyordu. Okuduğu araştırmalardan bu ihtimal hakkında çok az bir şey biliyordu ama o bile Steris'i telaşlandırmak için yeterliydi.

Bu yanlış hesabını telafi etmesi gerekiyordu. Mümkün olduğu kadar çok kişiyi bu bölgeden uzaklaştırmalıydı. Vali ustabaşıları üzerinden liman işçilerinin kontrolünü aldı. Steris'in talimatlarını takip ederek onları insanları şehrin daha içlerine doğru geri çekilmeleri için toplamaya gönderdi.

Steris defterlerini bir zanaatkârın masasının üzerindeki fenerin yanına koymuştu, körfezin yukarısındaki yolda karanlık gökyüzünün altında oturuyor, bu bölgedeki kaynaklarının azlığından endişe ediyordu.

"Steris Ladrian?" dedi bir ses arkasından.

Dönüp bakınca karşısında sıradan giysileri olan sekiz kişilik bir grup buldu. "Bize yardımımıza ihtiyacınız olduğu söylendi," dedi başlarındaki adam.

"Sizi vali mi buldu?" diye sordu Steris.

"Aslında..."

Birkaç işçi tarafından takip edilen Vali Varlance koşarak yanlarına gelirken sözü kesildi.

"Sen," dedi Steris bir sayfayı yırtarak adamlardan birine doğru uzatırken. "Tren biletçisi miydin? Bütün bu insanların o yük trenlerinin içinde toplanmaları gerek. Sen," dedi başka bir tanesine işaret ederek. "Vinç operatörüsün, değil mi? O kargo kutularının buradaki sokakları engelleyecek yerlere dizilmelerini istiyorum, tsunami ihtimaline karşı yükselen sel sularını yavaşlatacak şekilde ayarlanmış olmalılar.

İnşaat işçileri, tebrikler. Artık polis memurusunuz. En parlak yelek ve şapkalarınızı giyin ve bu üç bölgedeki insanları limanlardan uzağa, iç kısımlara doğru gönderin. Sizin için bir yol işaretledim. Çok uzaklaşamayacaksınız ama okyanusla aranıza binaları almanız hayati.

Liman işçileri, bana halat lazım. Bulabildiğiniz kadar çok. Eğer sel olursa kapılanları yakalamak için insan zincirleri oluşturabileceğimiz sağlam destek noktaları oluşturacağız. Çabuk! Birinci endişemiz körfezdeki bir patlama. İkinci endişemiz de sel baskını."

Ustabaşıların çoğu koşarak sislerin içine gitti, ekiplerine sesleniyorlardı. Böylesine hızlı bir şekilde itaat etmeleri oldukça tatmin ediciydi. Steris insanların söylediklerini öylece yapmalarına alışık değildi, geçmişte her zaman ikna etmeye çalışması gerekmişti.

"Bir patlama ya da sele dayanabilecek kadar güçlü olduklarına inandığım binaları işaretledim," dedi Steris valiye. "Bu bölgedeki insanları pencerelerden uzakta toplanacakları şekilde orta katlara yerleştirmeliyiz."

"Bu..." dedi vali planları gözden geçirerek. "Bu inanılmaz! Neden bunların hiçbirisini kimseyle paylaşmadın?"

"Büyük ölçüde kendi kendimi eğlendirmek için planlamıştım," diye itiraf etti Steris. "Ya da endişelerimi bastırmak için."

"Ne israf," dedi vali kâğıtlardan bir tanesini alarak. "Ben tahliye planının kapsamlı olduğunu düşünmüştüm ama bu daha bile ötesi. Dâhice. Başka felaketler için de bunun gibi ayrıntılı planların var mı?"

"Sadece yangınlar, depremler, kasırgalar, ani işgaller, toz fırtınaları, kuraklıklar, yiyecek kıtlıkları ve toplu boru patlamaları için. Henüz başlama fırsatı bulamadığım yedi senaryo daha var."

Vali ona iyice açılmış gözlerle bakakaldı, geride kalmış hükümet görevlilerinin birkaçı da etraflarına toplanmış Steris'in haritalarına, listelerine ve planlarına bakarken başlarını sallıyorlardı. "Bugüne kadar yetenekleriniz boşa harcanmış Leydi Ladrian," dedi vali.

Bu... bu duygu neydi?

Takdir miydi? Daha önce Wax onu takdir etmişti, evet, ve arada sırada Marasi de. Ama yabancı binlerinin gözlerinde bunu görmek, Steris'in aşırı plancılığının bir karakter kusuru yerine yetenek olarak görülmesi...

Firari adına. İçindeki bu sıcaklık. Steris her zaman insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığını söylerdi. Ve bu duvarı, gördüğü muameleye karşı savunma maksadıyla örmüştü.

Ama bu... bu dikkate değer bir duyguydu. Etrafındakileri utandırdığından endişelenmek yerine kim olduğunla gurur duymak böyle bir şey miydi?

Mucizevi.

"Sırada ne var?" diye sordu vali. "Başka ne yapabiliriz?"

"Şu gemileri batırmak istiyorum," dedi Steris, körfezin ilerisinde, yolcuların binmesi için limana çağrılmayı bekleyen büyük yük gemilerine işaret ederek. "Denizcilerini güvenle karaya çıkardıktan sonra
tabii."

"Pardon," dedi geride kalmış ustabaşılardan biri. "Batırmak mı?"

"Suyu yavaşlatabileceğin! düşünüyorum," dedi Steris. "Tsunami olursa. Üç yıl önce Alicago Adası'na ne olduğunu okudunuz mu? Hayır mı? E neyse, hız tümseklerini düşünün. Dalgalar suyun yüzeyindeki büyük yük gemilerini geçip gider ya da daha beteri yanlarında sürükleyip limandaki insanlara vurabilir. Ama batırılıp körfezin zeminine çökerlerse direnç yaratacak ve eğer dalgalar gelirse güçlerini azaltacaklar."

Bir kere daha itiraz ya da şikâyet etmek yerine ustabaşılar öylece Steris'in açıklamasını ve emirlerini kabul etti. Sadece tek bir tanesi endişeli görünüyordu. Diğerleri gitmeye başlarken o tereddüt etti.

"Ne oldu?" diye sordu Steris.

"Vali bey bize çok fazla zamanımız kalmadığını söylemişti," dedi adam. "O gemileri batırmak saatler sürebilir leydim. Onlara sandallarla gitmemiz gerekecek, daha çoğu yük gemisinin telsizi yok ve sonra da kaptanlara açıklamamız, büyük ihtimalle de kavga etmemiz gerekecek. Ondan sonra da batırma süreci... düşünüldüğü kadar kolay değil. Ben bu yığını batırmak için dört beş saat gerekir diye tahmin ediyorum. En

Pas tutası. Eh, bu olmazdı.

Arkasında birisi boğazını temizledi. Steris'e ilk önce gelen sekiz kişiden biriydi. Ha, tamam. Onları kimin gönderdiğini ya da hatta kim olduklarını bile bilmiyordu.

"Belki biz yardım edebiliriz," dedi öndeki adam. "Bunun yasal olduğundan emin misiniz? Özel şahıslara ait olan gemilerin toplu hâlde batırılması?"

"Evet," dedi vali. "Benim yetkimle. Eğer aşırı tepki vermiş olacak kadar şanslıysak şehir gemi kaptanlarının kayıplarını karşılayacak."

"Aaa..." dedi Steris ona doğru eğilerek. "Varlance, bu resmen kahramanca bir laftı."

"Öyle mi?" diye sordu vali hevesle. "Kahramanca mıydı?"

"Azim doluydu," dedi Steris. "Gayet liderce."

Yakınlarında sekiz kişinin lideri ona başını salladı, sonra havaya fırladı.

Ah! Allomanserler. Steris bütün üniformalıları ana tahliye için çalıştırıyordu. Ama bunların gemileri batırmalarının kesinlikle faydası olurdu. Ve sonra onlara yaralıları ve yaşlıları Çelikitmelerle taşımaları için kullanabilirdi.

Diğerleri de birer birer takip etti. Steris'e başını salladı ve Steris elinin arka tarafında büyük ölçüde gizlenmiş olan kırmızı bir dövme gördü.

"Kız kardeşiniz selam gönderdi," dedi adam. Sonra diğerlerinin arkasından uçtu.

Steris'in yapabileceği anlamlı hareketlerin sonuncusuydu bu. Bundan sonra sadece planlarının uygulanmasını denetleyebilirdi. Geri kalanı Waxillium'a bakıyordu. Eğer bomba şehre ulaşacak olursa bunların bir önemi olmazdı.

O *gemide olsan iyi olur Wax,* diye düşündü.

71

Gemiyi temizlemek çile olmuştu. Wax'in Wayne'e bir ahırın hepsini tek başına temizleterek "sıkı çalışmanın değerini" öğretmeye kalkıp verdiği o seferden bile daha beterdi. Evet, sıkı çalışmanın değerini öğrenmişti, üç klipti. En azından Jeffy Wayne'in yerine yapmak için o kadar almıştı.

Bu sefer işi yapacak başka kimse yoktu. Bombanın olduğu odanın kapısını kilitledikten sonra gemiyi ele geçirmek için harekete geçtiler. Wayne eğer Wax'in başka bir Sikkeci'yle kapışması gerekirse diye anahtarı cebinde tutuyordu.

Yoktu. Geminin asgari mürettebatı vardı, görünüşe göre askerlerinin büyük kısmını Shavv'ı korumak için ayırmışlardı. Yine de çatışarak kaptan köprüsüne varmaları biraz zaman almıştı çünkü her köşeyi kontrol etmeleri ve onlara pusu kurmaya çalışanları ortaya çıkarmaları gerekiyordu. Wayne gemideki mürettebatın her üyesinin onları durdurmaya çalışmakla görevlendirildiğini düşünmüştü.

Yarım saat ya da daha uzun süre sonra Wax nihayet kaptan köşküne giden destekli kapıyı İterek yıktığı zaman rahatsız edici bir görüntüyle karşılaştılar. Dört kişi yerde yatıyordu, üç kadın ve bir erkek. Hepsi subay üniforması giyiyorlardı. Yakalanmak yerine kendilerini öldürmüşlerdi.

"Var ya," dedi Wayne tüfeğini omzuna koyarak. "Ben garip olanların hepsinin Yabanlar'da olacağını düşünürdüm. Şehirliler, onların eğitimli olmaları gerekiyordu. Ve... ve kültürlü olacaklardı. Ve pas tutası fanatikler olmayacaklardı."

Wax emin olmak için cesetleri kontrol etti, sonra da geminin ön kontrollerinin yanına gitti. Yerinde kilitlenmiş gibi görünen kocaman bir gemi dümeni ile düğmelerden oluşan karışık bir yığındı. Gemi son hızla sislerin içinden ilerliyordu, hay pas tutası. Wayne ufukta Elendel'in ışıklarını görebildiğini düşündü. Yaklaşıyorlardı.

Wax kontrollerin önünde durdu, sonra alçak sesle küfretti.

"Ne?" dedi Wayne.

"Aynı sisteme bağlı," dedi Wax. "Ahenk? Teyit edebilir misin?"

Evet, ne yazık ki, dedi tanrı. *Senin gözlerinden bombaya bağlı olduğunu görebiliyorum.*

"Eğer kontrollerin üzerindeki kilitleri açarsak patlayacak," dedi Wax. "Bunu tahmin etmem gerekirdi. Buraya gelmekle zamanı boşa harcadık."

"Ama..." dedi Wayne.

"Gaddar bir mantığı var," dedi Wax. "Gemiyi buraya kadar getirdiler, sonra kendilerini öldürmeden önce rotayı kilitlediler. Bu şey durduğu anda patlayacak, karaya geldiği anda. Geleneksel bir gemide değiliz. Bu bir roket, Elendel'e uçması için inşa ettiklerine benziyor. Kendinden tahrikli. Kontrole ihtiyacı yok. Çarptığı anda patlaması için ayarlanmış."

"Birader," dedi Wayne ön pencereden dışarıyı işaret ederek. "Işıkları görüyorum."

Şu anki hızla yaklaşık yirmi dakikanız var, dedi Ahenk alçak sesle.

"Bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışma riskine girmek zorundayız," dedi Wax güverteye fırlayarak.

Wayne cesetlere takılarak takip etmek için atıldı. "Dur! Denersek kesinlikle patlatacağımızı söylemiştin!"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Belki," dedi Wayne parmaklığın yanında durarak, sisler gökyüzündeki bir nehir gibi akıp geçiyordu.

Wax dondu, ona doğru döndü.

Wayne'in daha iyi bir fikri var mıydı?

Aslında... aslında vardı. Okyanusa baktı ve bir şeyi fark etti. Buradaki bu gemi... eh, bu yalnız bir tepeye epey benziyordu. Shavv'dan çok daha iyi uyuyordu hatta. Evet, düz arazinin ortasındaki tek bir tepeydi...

Ve kahramanı yutması gerekiyordu.

"Eğer düzgünce patlatılırsa bombanın çok büyük bir patlamaya neden olacağını söylemiştin," dedi Wayne. "Ama bir parçası ettme- tal, değil mi?"

“Ahenkyum,” dedi Wax. “Evet. Sonra?”

“Ve o zımbırtı o kadar sakat ki, su bile dokunsa patlıyor. Ama daha küçük patlıyor. Şehirleri yok edecek kadar filan değil.”

“Hâlâ kötü,” dedi Wax. “Ama hiç yoktan iyi. Ama ettmetali patlatmak için cihazlardan birine su dökerek kurcalarsak diğerleri normal patlar.”

“Eğer bir hız baloncuğu kullanmazsak,” dedi Wayne. “Bak, şu duvardaki alet. Bombalardan birini ellersek diğerlerini o mu patlatacak?”

“Doğru,” dedi Wax.

“Peki ya biz duvardaki aletin dışında kalacağı bir hız baloncuğu yaparsak ne olur? Fıçılardan birini bozup gerçek patlamanın olmaması için içindeki ahenkyumu patlatabiliriz. O patlamayı tetikler, sonra o fıçıyı da hız baloncuğundan dışarı atarız. Diğer iki fıçıya bir uyarı gönderecek ama o sinyalin duvardaki kutuya ulaşmak için hız baloncuğunun dışındaki kablolardan gitmesi gerekecek. O yüzden sinyal de zamanda donmuş olacak ve geri gelemeyecek! Bu sırada biz de diğer fıçıları halledebiliriz.”

“Wayne, elektriğin ne kadar hızlı hareket ettiği hakkında hiçbir fikrin var mı?” dedi Wax. “Zamanı bin kat yavaşlatsaydın bile bir elektrik sinyalinden daha hızlı hareket etmeye yetmezdi.”

Ya.

Durun, dedi Ahenk onlara. *Bu işe yarayabilir. Bir fikrim var. Wax, sana kırmızı tıpalı bir şişecik vermiştim.*

“Yanımda,” dedi Wax metal şişecikler kılıfını karıştırarak. Kaşlarını çattı ve bir… mendil çıkardı.

“Neredeyse hiç kullanılmamış,” dedi Wayne.

“Wayne…”

Wayne sırıttı ve Wax’e tüfeğini verdi, sonra cebini karıştırdı. “Onun güvenli bir yerlerde durması gerektiğini düşünmüştüm. O yüzden küçük bir takas yaptım.”

“Ahenk,” dedi Wax. “Eğer bu işi yapabilirsen gemi yine de patlayacak, değil mi?”

Evet.

“Wayne,” dedi Wax. “Daha küçük patlamalara neden olmak o odanın içindeki herkesi öldürecek. Onun gibi bir ettmetal patlaması metalakılların tam dolu olsaydı bile sağ çıkabileceğin bir şey değil.”

“Ha,” dedi Wayne gemi bir dalgaya çarparken. “O kısmı fark etmiştim. Sadece fikir işe yarar mı, bilmem gerekiyordu. Bir şeyi daha teyit etmem gerekli.”

“Evet?” dedi Wax.

“Planda sana gerek olmadığı birader,” dedi Wayne ve İtti. Wax’i tuttuğu tüfeğin namlusuna yüklenerek gemiden attı ve sislerin içine savurdu. Wayne o İtmeyle epey gurur duymuştu. Aynı Wax gibi yapmış, biraz yükseklik katmak için önce yere eğilmişti.

Arkadaşı suların üzerindeki sisli karanlığın içinde kaybolurken ona bir öfke... ve belki de pişmanlık bakışı attı.

“İyi yolculuklar birader,” diye fısıldadı Wayne. “Ve yaşa.”

Şapkasıyla selam verdi, sonra kırmızı tıpalı şişeciği çıkardı. “Bu ne ki bu arada?”

Bu hafta bir test yapmıştınız, dedi Ahenk. *Ahenkyumu ayırdınız.*

“Düşmanlarımızın yüz kere yaptığı testin aynısı.”

Evet ama bu seferki farklıydı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Wax bunu deneyen herkesten farklı bir şey yaptı. Çünkü sadece odayı patlatmadı. Bir şey yarattı. İnanılmaz bir şey.

Wayne şişeciği havaya kaldırıp dibine çökmüş olan metal tozuna baktı.

Bu, küçücük bir lerasiyum zerresi Wayne, dedi Ahenk. *Efsanelerden bir metal. Vin tarafından Miraç Kuyusu’nda bulunan ve Elend Venture'ı bir Sissoylu'ya dönüştürmek için kullanılan metal. Yüzlerce yıldır var olmamış ve bildiğim kadarıyla binlerce yıldır yaratılmamış bir metal. O şişeciğin içindekini içersen bir Sissoylu olacaksın, metallerin hepsini kullanabileceksin. İçinde hepsinden biraz var.*

“Neden daha önce Wax’e içirmedin?”

Bunun bilinmesini istememiştim çünkü nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Dahası... patlama sırasında içine çekerek bir doz almış olabilir.

Ya. Birkaç şey anlam kazanmıştı.

Wayne şişeciği kafasına dikti. Sonra bekledi. Bir şey olmadı.

“Bir işe yaramadı,” diye mırıldandı.

Lerasiyumu yakman gerek Wayne.

Ha, doğru. Aradı ve yeni bir metal rezervinin olduğunu buldu. Uzandı ve yaktı.

Bir ışık patlaması.

Damarlarında bir ateş.

Yüzüne tekme yemek gibi bir his.

Üf.

“Bunun ne faydası olacak?” diye sordu.

Şimdi duralümin yakabilirsin.

“Wax’in ikizinin büyük Çelikitme patlamalarını yaratmak için kullandığı süslü metal mi?”

Aynen öyle.

“Benim İtmemi gerektiren bir şey yok ama.”

Wayne, duralümin kullanmak içindeki bütün metalleri aynı anda yakar. Her zerresini. Ne kadar çok varsa, o kadar güçlü olur. Sadece çelik için değil. Bütün Allomantik metaller üzerinde çalışıyor.

Wayne durakladı, gemi sallanıyordu, sonra anlayarak hafifçe ıslık çaldı. “Yani...”

Daha ne kadar serobentin var?

Cebinden bir keseyi çıkardı.

Hım. Belki bu kadarı...

Wayne diğer cebinden bir kese daha çıkardı.

Tamam ve...

Ve çorabının içindeki keseyi. Rahatsızdı ama kullanışlıydı.

Wayne, kaç tane kesen var?

“On yedi,” dedi. “Zengin ve süslü bir herifim ben. O kadar yeter mi?”

Ah, Wayne. Evet, bence yeter.

Wayne döndü ve cesetlerin birinden bir matara kaparak merdivenlerden hızla indi. Yolda ağızlar dolusu metal boncuğu yuttu, midesini tıka basa doldurdu. Ahenk onu odadan içeri girerek bombayı patlatmaya çalışan iki denizci hakkında uyardı ama anahtarları yoktu. Wayne onları halletti, sonra tekrar odaya daldı. Elektrik lambaları duvarlarda titreşiyordu ve geminin daha içinde bir yerlerde motorların çalıştığını duyabiliyordu.

Bir anda yalnız olmadığını anladı. Büyük ölçüde şeffaf bir şekil yanında duruyordu, uzun boylu, kel bir adamdı. Ve onun arkasında daha koyu bir eleman duruyordu. Deri rengi olarak filan değildi. Sanki... bu diğeri gölgesindeymiş gibiydi. Ellerini Wayne’e doğru uzatırken Ahenk’i taklit etti.

“Wax’i Elendel’e getirmek zorunda olduğumu biliyordum,” dedi Ahenk alçak sesle. “Gelecekteki ihtiyaçları görmek mümkün. Bu seçimi yapmanın iyi olacağını anlıyordum, gerçi kişi her zaman neden olduğunu bilemeyebiliyor. Bir tanrı olduğu zaman bile.” Tereddüt etti. “Sadece Wax’e ihtiyacımın olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılıyormuşum.”

Wayne zamanın o kadar hızlı geçmemesi için bir hız baloncuğu yarattı. Kendini toplamak için bir saniyeye ihtiyacı vardı.

“Wax olması gerekirdi,” dedi Wayne. “Bunun gibi davaları çözmek onun işi.”

“Hayır,” dedi Ahenk. “Sen ömrün boyunca hız baloncukları kullandın Wayne. Wax acemilik çekerdi. Bütün dünyada bunu yapması mümkün olan tek kişi sensin.”

“Biraz sinir bozucu,” dedi Wayne Ahenk'e doğru dönerek. “Gerçekten, elinden gelenin en iyisi ben miyim? Sen Tanrı değil misin?” Ahenk’in gözleri yumuşadı. “Wayne. Sen elimden gelenin en iyisi değilsin. Sen olabileceklerin en iyisisin. Ve hiçbir varlık, tanrı ya da ölümlü, senin gibi birinden daha iyisini umut edemezdi.”

Wayne buna itiraz etmek istiyordu. Ama hay pas tutası, eğer bunu Tanrı söylüyorsa... belki... Wax Wayne konusunda haklı olabilir miydi?

Hay lanet. Wax en başından beri haklı mıydı yoksa?

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı Ahenk. “Bir daha asla kimseyi bunun gibi bir seçimi yapmaya zorlamayacağım. Aklım son derece hızlı çalışmasına rağmen ne yazık ki düşünebildiğim ve kesin olan tek çözüm bu. Böyle muhafaza ediyorum ama ayrıca... yok da ediyorum.”

“Kesin olan tek çözüm,” dedi Wayne. “Başka var mı?”

“Bir ihtimalle, çok küçük bir ihtimalle, yeni güçlerini yaklaştığın metal kaynaklarını yeteri kadar kuvvetle İterek gemiyi sabit tutmak için kullanman, suyun üzerinde motorlarını boşa çalıştırman mümkün olabilir. Bu arada biz de daha çok zaman kazanır ve başka bir şeyler düşünürüz. Olağanüstü derecede zor olur ama mümkün.

“Sen geleceği görebiliyorsun,” dedi Wayne. “Bu işe yarar mı?” “Ben olasılıkları görüyorum,” dedi Ahenk. “Olabilecek şeyleri. Bu zaman zaman sinir bozucu.”

“Ve... o diğer ihtimalin işe yaraması olasılığı ne kadar?”

“Yüzde bir, belki.”

Yüzde bir mi? Kurtulmasının ihtimali yüzde birdi.

... Ve yüzde doksan dokuz işe yaramayacaktı. Bu da dünya kadar kişinin buharlaşacağı anlamına geliyordu.

Ulan şanslı şapkasını yanında getirmemenin tam gününü bulmuştu be.

“Benim yüzümden babasız kalan bir aile var, dedi Wayne öne ilerleyerek. “Onlara göz kulak olur musun?”

“Elbette.”

“Wax bundan kurtulacak mı?”

“Sudaki patlamaların olağanüstü derecede tehlikeli oldukları düşünülürse normalde hiçbir insan kurtulamazdı,” dedi Ahenk. “Neyse ki bu büyük ölçüde yukarıya doğru yayılacak ve Wax’in artık lehimi var. Ona verdiğim diğer şişeciklerdeki metalleri yaktığı sürece patlamadan kurtulması gerekir. Ben... onu Muhafaza etmek için elimden geleni yapacağım. Ama Wayne, senin için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu patlama çok büyük olacak.”

Wayne başıyla onayladı, sonra tereddüt ederek Ahenk’e baktı. “Bu benim... affedilmemi sağlayacak mı?”

“Ah Wayne,” dedi Ahenk. “Bunu Wax’ten duydun. Bunu benden de duyman gerek, diye düşünüyorum ben. Bunu affedilmek için yapamazsın. Senin affedilmeye ihtiyacın yok. Artık yok.”

Ve... haklıydı da.

Wayne bunu affedilmek için yapmıyordu. Utançtan ya da kendini kanıtlama ihtiyacından da. Wax’in onu saklandığı yerden çekip çıkardığı adam değildi. Başka birisiydi artık.

“Wayne, kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Ahenk.

“Hı hı, kim olduğumu biliyorum,” dedi Wayne. “Ben o soktumu- nun hikâyesinin KAHRAMANIYIM.” Durakladı. “Pardon.”

“Bu şartlar altında anlıyorum,” dedi Ahenk gülümseyerek. O fıçıların hepsinin tepesinde patlamaya başladıkları zaman hava girmesi için bir delik var. Ahenkyumlar yağ banyolarından çıktı ve şu anda ısıtılıyorlar. Bu da eğer içine su dökersen ahenkyumun patlayacağı anlamına geliyor. Bu da bombayı ısıtan mekanizmayı yok edecek ve çok daha büyük patlamanın olmasını engelleyecek. Suyu döktüğün zaman Allomansi kullanarak fıçıyı hız baloncuğundan dışarı İt.”

“Peki o zaman,” dedi Wayne. “Senin şapkana ihtiyacım olacak.”

“Benim... şapkam mı?”

“Hız baloncuğunu tam olarak doğru şekillendirmem gerek,” dedi Wayne. “Ve her şeyimi de o İtmeye odaklamalıyım. Bir an içinde beni içeriden eritebilecek kadar çok serobent yakacağım, zamanı o kadar yavaşlatacağım ki elektrik sinyalleri bile duracak.”

“Benim şapkam yok ama.”

“Sen Tanrı’sın. Bir şeyler ayarla.”

Ahenk durakladı, sonra Wayne'in başına dokundu. Wayne sanki oraya bir şey yerleştirilmiş gibi parlamaya başladığını hissetti. Küpe de vardı. Kulaklarında küpelerin olduğunu hissedebiliyordu, gerçek bir Terrislinin taktıkları gibi geliyorlardı. Belki bu Wayne’in her zaman olduğu bir şeydi, ama gizlice.

Sihirli bir şey filan değildi. Ama Wayne binlerinin şapkasını taktığı zaman onları anlayabildiğini düşünürdü. Anlamak için Tanrı dan iyi kimi bulacaktı?

"Güzel," dedi Wayne doğru şiveye geçerek. Çok eski ama Terrisli şivesiydi. Ahenk'inki gibi. Hız baloncuğunu yok etti ve gücünü hazırladı. "Cübbelerine sıkı tutun sevgili dostum. Bu daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemeyecek, diye düşünüyorum ben.

* * *

Marasi, Blantach'ın polis karakoluna doğru uzun adımlarla yürüyordu. Arkasında Armal ve arkadaşlarından birkaçı vardı, kendi işiyle meşgul olmaktan memnun, karanlık bir şehrin içinden geçiyorlardı. Krizden haberi yoktu.

Ama sislerin içinde bir şeyleri hissediyordu. Wax her zaman onlardan böyle doğaüstü bir şeylermiş gibi bahsederdi, Marası'nın çok ender hissettiği bir şeydi.

Ama bu gece nefeslerini tutuyormuş gibi görünüyorlardı.

* * *

Steris limanda dondu. İşçileri ve polisler onun emirlerini uygulamakla meşguldü ama bir şeyler... garip mi gelmişti? O anda? Sulara doğru döndü ve sisli deniz boyunca uzaklara baktı.

Boynuna taktığı küçük gümüş mızrağı kavrayarak bir dua etti.

* * *

"Şimdi!" dedi Ahenk. . . . . .

Wayne mükemmel hız baloncuğunu yarattı. Onun gücüne sahip olan Allomanserlerin pek çoğu bir baloncuğun şeklini değiştiremezlerdi. Serobent o kadar pahalıydı ki kimsenin gerçek denemeler yapmaya parası yetmiyordu. _

Wayne'in yetiyordu. Bunu büyük ihtimalle dünyadaki herkesten daha çok yapmıştı. O anda üç fıçı cihazı içine alan ama duvardaki patlamaları düzenleyen aleti dışında bırakacak şekilde bir deliği olan bir baloncuk yaratmıştı.

Sonra duralümin yaktı ve İtti.

İnsanlar hız ve yavaşlık baloncuklarından bahsederken çoğu zaman çelik ve demirdeki gibi İtmek ve Çekmek demezlerdi. Ama aynı şeydi. Wayne'in yaptığı şey bizzat varoluşu İtmekti. Çarpıtma , çen göçertmek, yamultmaktı.

Tarihte hiçbir kişinin yapamadığı kadar kuvvetle İtti. Bir tanrı gibi İtiyordu, Sazed'in kendi şapkasını taktığı için İtiyordu. O garip metal sayesinde İtiyordu. Bir de asıl kahraman Wayne olduğu için İtiyordu. Zaman etrafında sıkıştı, kömürün basınç altında elmasa dönüşmesi gibi bir şeydi. Bütün bir mide dolusu serobent bir an içinde yakılırken gittikçe daha da sıkıştı.

Tanrı bile dondu. Hareketsizce dikiliyordu. Baloncuk gözle görülebilir bir küre şeklinde katılaştı. Titreşen ışıklar durdu, sönük yanıyorlardı. Görüşüne bile garip bir şeyler olmuştu, Ahenk'in metallerinden bir şişeciği daha içip çelikle görmeye başlamasından önce her şey bir acayipleşti.

Hadi.

Elindeki matarayla Wayne birinci bombaya su döktü. Su içine damlarken geriye kaçtı, sonra o fıçıyı İterek patlama başlarken hız baloncuğundan dışarıya attı. Bir an için Wayne'i duraklatmıştı, fıçıdan ateş ve ışık saçılıyordu, hepsinin etrafında bu garip mavi çizgiler vardı. Sanki o fıçının ruhu bedeninden ayrılıyordu.

Katılaşmış hız baloncuğunda çatlaklar belirmeye başladı. Of. Wayne ikinci fıçıya doğru atladı ve suladı, sonra onu da dışarı İtti. Kablolardan elektrik sinyalleri gönderdi ama patlamayı kontrol eden kutu yavaş zamanın içindeydi, sinyaller hantal hareket ediyordu.

Yuh be, Wayne ne kadar hızlı hareket ediyordu? Bir de yaşlandığı için yavaşlamaya başladığını düşünmüştü. Heh.

Üçüncü fıçıya bindirdi ve mataranın içinde geri kalan suyun hepsini üzerine boşalttı. Fıçıyı İtti, sonra dönerek üç fıçının da zaman içinde donarak havada asılı durmasına baktı. Wayne o kadar hızlı hareket ediyordu ki sadece birincisi patlıyordu ve o da Wayne dışarı İtmeden önce fazla zaman harcadığı için olmuştu. Patlama şimdi tamamen durmuştu.

Wayne nefesini bıraktı ve matarayı yere attı. Yenilmişti, doğru. Ama bu olduğu zaman canavarı içeriden boğacaktı.

Katılaşmış hız baloncuğu parçalandı.

Ve her şey kırmızı ışık ve ateşten çiçeklere dönüştü.

72

Wax karanlık suların içinde debelendi.

Sonra sağ tarafındaki bir şeyler infilak etti. Kör edici ve kavurucu bir ışık çaktı. Arkasından havadaki bir şok dalgası ve suyun içindeki bir diğeri geldi. İkisi içinde her tarafı kaplayan ışığın içinde bir an doğrudan onun önünde dalgayı zayıflatan bir şekli seçebildiğini düşündü. Suyun yüzeyinde duran, bir elini ileri uzatmış, sakin Terrisli bir adam.

Sonra tekrar karanlık. Wax gözlerini kırpıştırdı, patlamadan körleşmişti. Etrafına moloz parçaları yağdı. Çalkalanan dalgalara şapırtılarla düşüyorlardı.

Saniyeler içinde Wax yüzeyde kalmak için debelenmeye başladı. Suya sert çakılmıştı ve en azından bir bacağının kırıldığını düşündü. Wayne hayatını böyle mi kurtarmaya çalışmıştı? O gıcık, sinir...

... o muhteşem herif.

"Hoşça kal dostum," diye fısıldadı Wax, duyguları boğazında düğümlenerek. "Seni pas tutası inanılmaz herif. Teşekkür ederim." Sular daha da dalgalanmaya başlarken Wax'in daha çok debelenmesi gerekti. Acıyı, yası ve yorgunluğu bir kenara iterek kendini zar zor suyun üzerinde tuttu. Çeliğini yaktı, sonra da... başka bir şeyi. Derinlerindeki bir şeyi, onu ısıtıyordu.

Buna rağmen karanlığın içinde kayıptı ve hatta sisler bile ondan uzak duruyordu. Sakat bacağı, onu dibe çeken ceketi ve bir ülkenin beklentilerinin ağırlığı altında tükenerek kendinden geçmeye baş adığını hissetti. Sularla olan savaşını kaybetmeye başladığını. Gitti - çe

Neydi o?

Minik bir ışık gittikçe yaklaşıyordu. Küçük ama sislerin içinde azimle ilerleyen bir ışık. Yaklaşarak bir... fenere mi dönüşmüştü? Küçük bir teknenin üzerindeydi. Nasıl...

Tekne motoruyla Wax'in dibine kadar geldi ve sonra arabacı kıyafeti giyen beyaz eldivenli bir adam içinde ayağa kalktı ve Wax'e elini uzattı.

"Arabanız," dedi Hoid. "Efendim."

73

W ok dalgası Steris'e bir gök gürültüsü gibi bindirdi. Şaşkınlıkla ne- w fesi kesildi, patlamanın sesiyle kulakları çınladı. Pas tutası. ■^Limandaki işleri bittikten sonra valiyle birlikte Allomanserler tarafından uzaklaştırılarak şehrin merkezine taşınmışlardı, ilk tahliye komuta merkezlerinin yakınlarındaydılar. Ama bunun hiç etkilenmeyecekleri kadar uzak olmadığı barizdi. Steris'in etrafındaki pencereler sarsıldı. Limana biraz daha yakın olsalar kırılırlardı. Ve patlamaya en yakın olan binalar...

Neyse ki Steris'in patlamadan bu kadar uzaktaki bir binanın tepesinde dururken hissettiği tek etki şok dalgası olmuştu. Bu yüzden ilk panikten sonra o uzaklardaki parlak ışığın yavaş yavaş solmasını izledi.

Bir saniye önce o patlama sislerin içinden parlayan ufuktaki geçici bir güneş gibiydi, aynı anda hem muhteşem hem de meşumdu. Saniyeler içinde geride kalan tek şey ardıl görüntüsü ve kulaklarındaki hafif çınlamaydı.

Vali ilk patlama sırasında eğilerek siper aldığı çatının taş parmaklığının üzerinden bir bakış attı. Sonra doğrularak kalktı. "Başardı, değil mi? Hay Muhafaza! Başardı! Bombayı erken patlattı! Şehir kurtuldu!"

Steris başını sallayarak onaylayıp uzun bir nefesini bıraktı. Wax Steris'in umutlarını boşa çıkarmamıştı. Şimdi o ışığı gördüğü ve sonra patlamadan kurtulduğuna göre yeni bir endişeye kapıldı.

O patlama olduğu zaman o gemide olmasan iyi olur Waxillium Lad-

“Tsunami olacak mı?" dedi vali.

“Evet,” dedi Steris. “Çok yakında.”

“Biz... ee...” Vali kravatını düzeltti ve doğruldu. “Bizim gerçekten faydamız oldu, değil mi?”

“Evet,” dedi Steris. “Liman çevresindeki binalar önümüzdeki haftalarda bir felaket bölgesi olacak, yeniden inşa etmemiz gerekecek. Ama sanırım insanların çoğunu tehlikeli bölgeden tahliye ettik.”

O izlerken sular limanda hızla alçalıyordu. Tsunamiden önce geri çekiliyorlardı. Büyük olmamasını umdu. Okuduğu araştırmalar suyun patlamalara nasıl tepki vereceği konusunda bir sonuca varamıyordu.

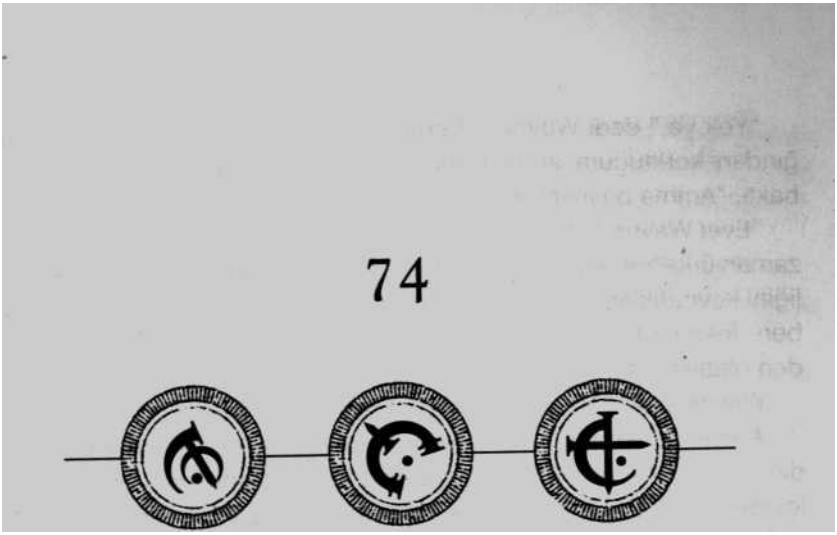
“Firari’ye şükür,” dedi vali. “Ben... geri çekilmemize izin verdiğin için mutluyum. Limanın orada kalmak için ısrar etmenden korkmuştum.”

“Eğer şehir batmıyorsa şehirle birlikte batmaya gerek yok,” dedi Steris.

Varlance hevesle başını salladı. Aslında epey uysal bir adamdı. Bu da mantıklıydı. Onu yönlendirmek isteyen kişiler tarafından seçilmişti. Onun hiçbir zaman dümene el sürmesini ve kontrolü devralmasını beklememiş kişiler tarafından.

Steris gözlerini kırpıştırdı, hâlâ patlamanın ardıl görüntüsü vardı.

Sen... güvende ol... diye düşündü Steris o uzak, şimdi solmuş olan ışık noktasına doğru. *Lütfen.*

ayne süzülüyordu.

Yüksek bir yerlerde süzülüyordu. Hay lanet. O altındaki gezegenin kendisi miydi? Gerçekten herkesin dediği gibi küre şeklindeydi. Her zaman belki bir simit filan şeklinde çıkmasını ummuştu. Bütün o eğitimli tayfayı makaraya almak için.

Bu kadar yukarıda karanlıkta olmak biraz garip geliyordu. One doğru eğildi ve sanki düşmesi gerekirmiş gibi bir baş dönmesi hissetti. Kendini sersemlemiş, şaşkın hissediyordu.

Hah. Ölü olmanın sarhoş olmaya bu kadar benzeyeceği kimin aklına gelirdi? Bunun hakkında Wayne bir din kitabını yazabilirdi cidden.

Bir silüet yanında asılı duruyordu. Engindi. Cübbesi yaratımın sonsuz renkleri gibiydi, özü uzayın karanlığının kendisine doğru uzayıp gidiyormuş gibi görünüyordu. Ama merkezinde kel, kibar bir Terrislinin görüntüsü vardı.

"Selam Tanrı," dedi Wayne. "Ee... kainattan n'aber? Uzay ve zamandan? Gerçeklikten? Yani senin işler nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap verdi Ahenk. "Senin sayende."

"Şimdi bir dakika," dedi Wayne. "Ben bir hayalet olmayacağım, değil mi?"

"Hayır. Öldüğün zaman Kuşamlıydın, o yüzden kısa bir süre için dayanacaksın ama yakında Öte'ye gideceksin."

"İyi, iyi."

"Bu fikri endişe verici bulmuyor musun?"

“Yok ya,” dedi Wayne. “Zaten bir halt yedim ve öldüm. Acıyacağından korktuğum kısım orasıydı.” Aşağıdaki gezegene aval aval baktı. “Amma büyükmüş.”

“Evet Wayne,” dedi Ahenk. “Bir insanın bunların hepsini gördüğü zaman ürkebileceğinin farkındayım. Üzerinde yaşadıkları yerin enginliğini kavradıkları zaman. Kabullenmesi biraz zor, diye düşünüyorum ben. İnsanın kendisini küçük ve önemsizmiş gibi hissetmesine neden olabilir ama...”

Wayne sırıttı. “Ve bunun hepsini ben kurtardım!”

Ahenk durakladı. “Eh, sanırım öyle. Marasi ve Waxillium’un yardımlarıyla.” Ahenk kızıl bir pusa doğru işaret etti, sanki bir huninin içindeymiş gibi döne döne gezegenden uzaklaşıyor, uzaklarda kayboluyordu.

Wayne ondan gelen bir şeyler hissetti. Öfkeli türden bir saygı. Gönülsüzlük. Sureti yenilmişti ve bu yüzden Muhtariyet gezegenden çekiliyordu.

“Bu kadar mı o zaman?” diye sordu Wayne.

“Şimdilik,” dedi Ahenk. “Bizi hızla yenmek için kendini fazla zorluyordu, diye düşünüyorum ben. Telsin ve Küme’nin başarısızlığı devasa bir yenilgi oldu, ayrıca Marasi de gezegeninize açılan kapıyı kapatmakta hızlı davrandı. Görüşüm geri dönüyor ve bir daha kör edilmemek için dikkat edeceğim.”

“Korkmuş gibisin.” dedi Wayne başını bir yana yatırarak.

“Endişeliyim,” dedi Ahenk uzaklara bakarak. “Kozmerde hareket eden parçaları görebiliyorum. Organize oluyorlar. Bize doğru dönüyorlar. Etkilerinden kurtulmuş değiliz. Ama şimdi bizim... zamanımız var. Hazırlanmak için. Senin sayende Wayne.”

“Ben,” dedi Wayne. “Ben bütün pas tutası dünyayı kurtardım. Ben... ben büyük ihtimalle gelmiş geçmiş en iyi polisim!”

“Sanırım... öyle denebilir...” dedi Ahenk. “Vin, Elend ve diğerleri polis değillerdi...”

“Wax hiçbir zaman dünyanın tamamını birden kurtarmadı. Ve oktant polis teşkilatındaki diğerleri? Onlar devrilen bir bira bardağını bile kurtaramazlar. Aptal kandra zürafa herif. Wayne, bütün dünyanın en iyi aynasızı... Hah! Bu da sana kapak olsun Reddi. Kapak olsun da hüngür hüngür ağla!”

Wayne bunu söylerken bir şeylerin olduğunu hissetti gerçi. Bir tür... gerilme hissiydi. Sanki bir yerlere çekiliyormuş gibi. Ilık... bir yerlere mi?

“Gitmeden önce öğrenmek istediğin bir şey var mı?” dedi Ahenk. “Ben her şeyi gerçekten görmüyorum ama bilgim ölümlülerinkinin epey ötesinde. Bazılarının gitmeden önce bana son bir sorusu olur. Senin öyle bir isteğin var mı Wayne?”

Hım. Bir sorusu var mıydı? Zor soruydu. Bir an düşündü. “Peki," dedi. “MeLaan bana yatakta benden iyisini görmediğini söylemişti ve merak ediyorum da...”

“Wayne,” diye lafını kesti Tanrı. “Ranette sana her zaman ne diyor?”

“Bundan da kaç bakalım.”

“Başka ne diyor?”

“Hayvanlık yapma.”

“Evet, o.”

“Tamam, tamam,” dedi Wayne başını sallayarak. “Doğru bir nokta. Doğru. Sen de zekisin, belki Ranette kadar zeki olabilirsin. Sanırım bu da mantıklı.” Düşünmeye devam etti, gerçi o gerilme hissi... güçleniyordu. Ne sorabilirdi? Ne...

Sonra sırıttı. O mükemmel olurdu.

“Wax ve öbürleri iyi olacaklar diye düşünüyorum,” dedi Wayne. “Onu zaten söz verdin. O yüzden onlar için soruyu boşa harcamayacağım. Ve beni bunu yapmam için kandıramazsın. Sen onlara iyi bakacaksın. Bunu biliyorum.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Ahenk.

“Güzel. O zaman bana şunu söyle Tanrı,” dedi Wayne parmağını ona uzatarak. “Bir insanın neden olduğu en büyük patlama bu muydu?”

Ahenk bir kaşını kaldırdı. “Son sorun bu mu? Sonsuzluğa gitmeden önce Tanrı’dan son isteğin?”

“Bu tabii! Şimdi öldüğüme göre diğer cevapları kısa süre içinde öğreneceğim diye düşünüyorum. Beni işe yaramaz bir soru sormam için kandıramayacaksın. O yüzden söyle. Öyle miydi?”

Ahenk gülümsedi. “Ah Wayne. Sanırım ona rakip olabilecek olan Küldağları’nın patlamaları gibi çoğu şeyler tanrıya yorulabilirdi. O yüzden ben öyle olduğunu ilan ediyorum. Evet Wayne. Gezegenimiz tarihinde bir insanın neden olduğu en büyük patlamaya sebep oldun.”

“Bunu Steris’in de öğrenmesini sağla,” dedi Wayne sırıtarak. “Her zaman benim bir şeyleri patlatmamdan şikâyet ediyordu. Bu sefer bunu yapmakla onun kellesini kurtardım. Dahası patlamanın küçül-

meşine neden oldum. Onun aklını alacak. Küçülttüm ama yine de gelmiş geçmiş en büyüğüydü."

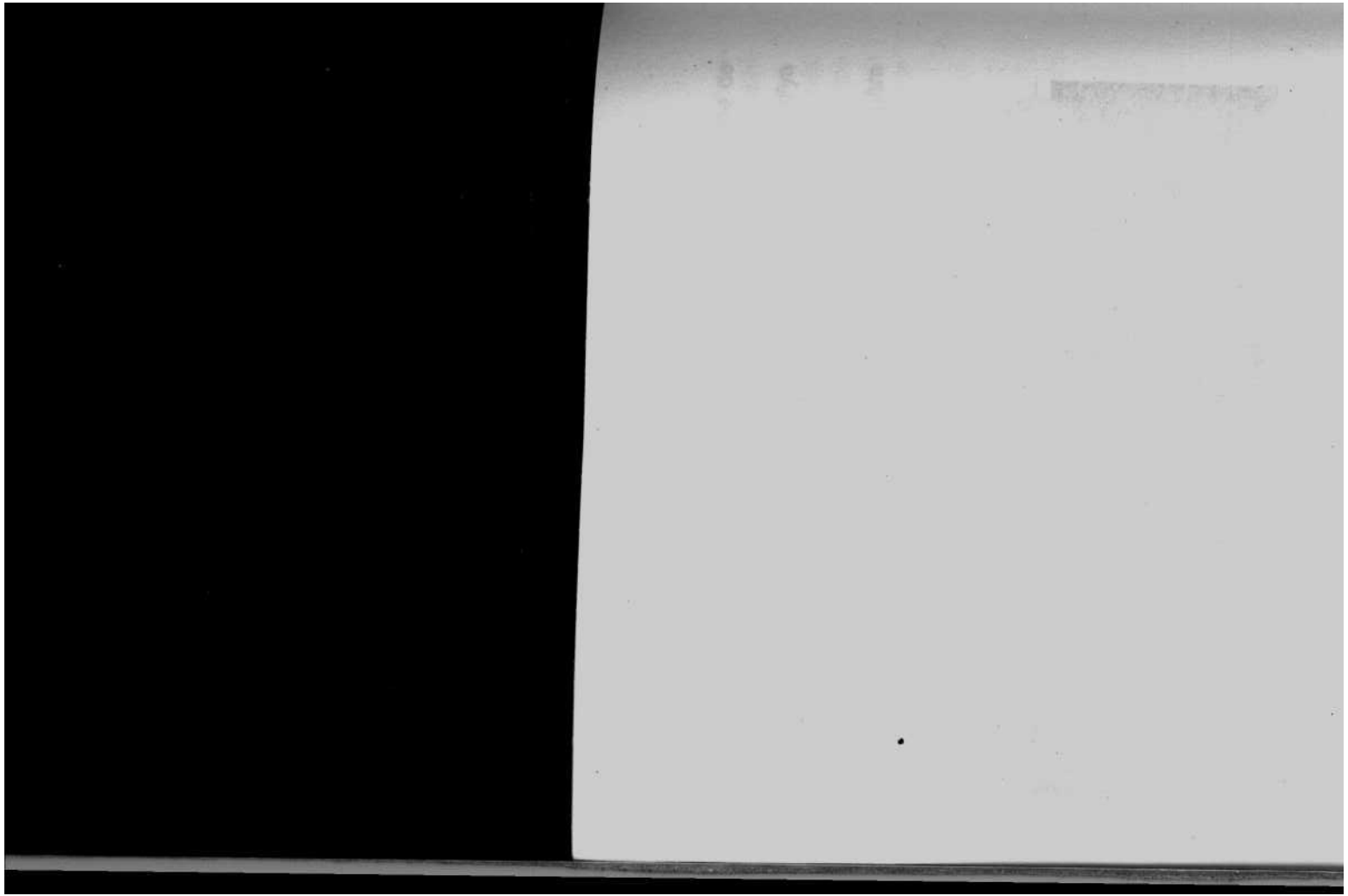
Şimdi iyice gerildiğini hissediyordu. O yüzden bir elini Tanrı'ya uzattı. O da gülümseyerek elini sıktı.

"Biliyordum," dedi Wayne bir göz kırpışla.

Wayne uzayarak başka bir yere, başka bir zamana gitti. Rüzgâra karıştı. Ve yıldızlara.

Ve bütün sonsuz şeylere.

SONDEYİŞLER

MARASI

PATLAMADAN ON SAAT SONRA

Marasi, Elendel'de sendeleyerek trenden inerken güneş şimdiden yükselmeye başlamıştı. Geceki felaketler -hem engellenmiş hem de hafifletilenler- düşünüldüğü zaman trenin boş olmasını beklenebilirdi.

Ama tren tıklım tıklımdı. Bazıları Elendel'in yıkık ve sel basmış kuzeybatı köşesinde yaşayanlara yardım etmek için seyahat ediyordu. Diğerleri ailelerini görmek için. Başkaları da tahliyeden sonra tanıdık bir yerin huzurunu arayarak evlerine geri dönüyordu.

Tren platformunda dururken onların etrafından yığılmasını bekledi, kendini yersiz hissediyordu. Hissiz. Bunun bir kısmı yorgunluktu. Bilming'de nihayet Entrone'un görevini kötüye kullandığının kanıtlarını kabul eden Memure Blantach'la görüşmesini tamamladıktan sonra iki saat uyumuştu. Marasi ve diğerlerinin kurtardıkları kişilerin ifadeleri, özellikle de İkizRuh'un eşlik ettiği gazeteci ve politikacılar, hayati önem taşıyacaktı.

Lord vali ve geri kalan suç ortaklarını daha kısa bir süre öncesine kadar ona hizmet eden bir teşkilatın elinde bırakmak yanlış geliyordu. Ama dürüst olmak gerekirse Marasi başka ne yapabileceğinden emin değildi. Elendel'in Bilming'i işgal etmesi olacak şey değildi, özellikle de politik durum ve felaketler göz önüne alındığı zaman. Sadece ifadelerin, patlamanın ve çok sayıdaki fiziksel kanıtların Bilming

polisini işlerini düzgün yapmaya zorlamak için yeterli olacağını ummak zorundaydı.

En azından Wax ve Wayne Küme'nin örgüt yapısını ve askerî birimini darmadağın etmişti. Telsin'i Shavv'ın tepesinde ölü bulmuşlardı. Kolunun garip bir şekilde gri olan derisinde kendi tırnağıyla yazılmış kelimeler vardı:

Kendinizi kanıtladınız. Şimdilik.

Tanrısının onu bırakma şekli, Külkıyamet'ten sonra Miraç Savaşçısı ve Son İmparator'un bulundukları hâle ürkütücü derecede benziyordu. Garip bir şekilde huzurlu ve...

Ve hay pas tutası, Marasi ayakta uyuyordu. Burada şehre ilk defa gelmiş bir Yabanlar köylüsü gibi şaşkın şaşkın dikiliyordu. Kendini yürümeye başlamaya zorladı, trenden inen sona kalmış yolcularla birlikte hareket etti. Banyoya ihtiyacı vardı. Yiyecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Ve en çok da...

Telaşlı maskeli bir şekil önündeki kalabalığın arasından fırladı, kalabalığın akışına karşı mücadele ederek gelmişti. Bilet kapısından geçmek için ne dediğinden emin değildi ama Marasi nihayet Allik ona sımsıkı sarılırken bir parça rahatlamaya karar verdi.

Hepsi işte bunun içindi, diye düşündü Marasi, Allik onu sıkı sıkı tutarken. Bu ve bir milyon diğer insan için. Ama Marasi açısından... en çok bunun içindi.

Allik geri çekildi ve maskesini kaldırdı. Ağlamıştı.

"Bir şey yok," dedi Marasi gözyaşlarını silerken. "Allik, ben iyiyim. Gerçekten. Senin şehirden ayrıldığını düşünüyordum"

"Erken döndüm," dedi Allik. "Ve bu gözyaşları senin için değil aşkım. Sana haber göndermeye çalıştık ama... her şey kargaşa içinde ve hatlar meşguldü..."

Dünyası çatlamaya başladı. "Kim?" diye fısıldadı.

"Wayne," dedi Allik.

Hayır. Bu, imkânsızdı.

Wayne ölümsüz sayılırdı. O bir... taş gibiydi. Ayakkabından içeriye giren ve bir türlü kurtulamadığın türden.

Hayır... hayır, o sırtını dayadığın türden bir taştı. Sağlam bir şeylere ihtiyacın olduğu zaman. O...

O, Marasi'nin ortağıydı.

Marasi mesleklerinin tehlikeli olduğunu biliyordu. Her gün hayatlarını tehlikeye attıklarını biliyordu. Yine de Marasi her zaman önce kendisinin...

"Wax?" diye hırıldadı.

"İyi," dedi Allik. "Ee, bir bacağı dışında her yeri, hı? Ama iyileşecek." Yüzünü buruşturdu. "O diyor ki... Wayne geride kalmış. Bombayı patlatmış. Şehri kurtarmak için..."

Ondan sonra Marasi onu yakaladı, çünkü sesindeki o çatlama Marasi'nin içinde hissettiğiyle uyumluydu ve bir şeylere tutunmaya ihtiyacı vardı. Ve sarılırken Marasi kederin onu boğmak için yükseldiğini hissetti.

Bunu... kabul etmeyecekti. Onun artık olmadığına inanmayacaktı. Wayne... Wayne daha beterinden de kurtulmuştu. Bir gün Marasi eve gelecek ve mutfağında oturmuş, çikolatalara giriştiğini görecekti.

Ya hiç olmazsa?

Şu anda onunla başa çıkamam, diye düşündü. *İki saat uykuyla değil.*

Hayalin süregitmesine izin verecekti. Zamanla dalgaların içindeki bir taş gibi aşınabilmesi için.

Allik onu omuzlarından kavradı. "Bol miktarda tatlıya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye ilan etti. "Savaş meydanındaki bir komutanın ihtiyacına rakip olabilecek bir hızla getirilecek şekilde. Hı?"

"Hı," dedi Marasi ona tekrar sarılarak. "Bin kere hı Allik."

* * *

Bir saat sonra midesi egzotik pastalar ve bisküvilerle dolmuş olan Marasi küçük dairesindeki aşırı kabarık koltuğuna kıvrılmıştı. Nihayet üstünü değiştirmişti ama pijamayla değil. Onun yerine üniformasını giyiyordu. Uzun etek, bluz, polis ceketi.

Allik karakteristik özürleriyle bir şişe şarap almak için dışarı çıkmadan önce ona garip bir bakış atmıştı. Sorun ne kadar yorgun olursa olsun, başka bir duygunun yorgunluğa baskın çıkmasıydı. Bir kopukluk hissi. Bir şeylerin yanlış olduğuna dair bir his.

Wayne'in ölmüş olması fikriyle başa çıkmakta zorlanıyordu. Büyük bir kısmı kendi akıl sağlığı için buna inanmayı reddediyordu. Kısmen kabulleniyordu. Ama başka bir kısmı da vardı. Bir şeylerin bitmemiş olduğu, bir sorunun havada kaldığına dair bir his. Dinlenmeden önce Marasi'nin gerçekten cevap vermek zorunda olduğu bir soru.

O yüzden Allik'in dışarı çıkmasından kısa bir süre sonra kapı çaldı. Genç bir haberci kızdı, birkaç küple şehirde kolayca kiralayabileceğin türdendi. Oktantların pek çok apartmanının, binalarının ve dolambaçlı sokaklarının içini dışını çoğu postacıdan daha iyi bilirlerdi.

Kız koşturup gitmeden önce küçük bir zarfı teslim etti. İçinde iç içe geçen üçgenler sembolü olan bir kart vardı. Hayaletkanlar. Arkasında bir adres vardı.

Marasi üstünü kontrol etti. Kimliği cebindeydi. Tabancası belindeki kılıfındaydı. Rozeti ceketindeydi. Bir tüfek götürmeyecekti. Bugün daha ziyade üniformalı olması gerekiyordu.

Allik'e yakında döneceğine dair kısa bir not bıraktı, sonra şehre çıktı. Onun şehriydi

Elendel'i seviyordu. İnsanların müthiş çeşitliliğini. Gazetelerin şimdiden patlamanın hikâyesini satmaya başlamış olmalarını. Bazıları Dış Şehirler'den bir uyarı atışı, diğerleri sel baskınına neden olmak için kasıtlı bir hareket diyordu sanki şehri patlatmak daha etkili bir seçenek olmazmış gibi. Şaşırtıcı sayıdaki gazetede işin gerçeği yazıyordu.

SEHERKÜRŞÜN VE YARDIMCISI ŞEHRİ KURTARDI

ELENDEL'İ KURTARMAK İÇİN ÖLÜMÜNE YARIŞ

BİLMİNG BOMBASI POLİS CESARETİYLE ERKEN PATLADI

Marasi onun hikâyesi ellerine geçtiği zaman ne diyeceklerini merak etti. Sissoylu yaratmak için kullanılmak amacıyla kaçırılmış insanlarla dolu gizli bir mağara? Hareketli resimler ve Hemalurjik canavarlar? Bu yıllar boyunca gazetelere malzeme olacak türden bir şeydi.

Marasi hedefine doğru yürüdü. Felaketin bile durduramayacağı kadar canlı bir şehrin kokularının -iyisi de, kötüsü de vardı ama her zaman güçlülerdi— seslerin ve hissinin tadını çıkardı.

Elendel'deki Hayaletkan üssü Bilming'dekinden daha gösterişliydi. Kocaman antika bir malikâneydi, vitray camları ve bakımlı bahçesi vardı. Marasi kapıyı çalmasına gerek kalmadan içeri alındı, sonra da loş bir odaya götürüldü. Uzak kenardaki birini fark edene kadar burada oturup beklemeyeceğini düşünmüştü. Rahat ama çok geniş bir koltukta oturuyor ve kaliteli ayakkabıları ışığı yansıtıyordu, yüzü gölgelerin içinde gizlenmişti. Ama bir özelliği belirgindi: Sağ gözüne çakılmış bir kazık.

Firari'nin ta kendisiydi.

Marasi Ölüm'le karşılaşmış, kandralarla muhabbet etmiş, Wax'in Ahenk'ten bahsetmesini dinlemişti. Efsanelerden çıkıp gelen bir şeylerin hayatta karşısına çıkmasına yabancı değildi. Buysa bir şekilde daha farklıydı. Her şeyi başlatan adamdı. Kendi cinayetinden kurtulan adam. Marasi'ye tapınması ve hürmet etmesi öğretilmiş olan adam.

İşte buradaydı. Ve Marasi'nin hayatındaki en korkutucu tecrübeydi. Konuşmaya çalıştı ve ağzının kurumuş olduğunu fark etti.

Kapı açıldı ve İkizRuh içeri girdi, kapının koluna tutunarak kendini dengelemişti. Her ne kadar Marasi onu sadece kısa bir süredir tanıyor olsa da yine de ona bir sarılmak doğru gelmişti. Yaşlı adam da karşılık verdi.

"Sizi iyi görmek güzel leydim," dedi Marasi'ye. "Ve başarılarınızın haberini almak."

"Ah!" dedi Marasi. "İkizRuh. Ayışığı, o..."

"Raporları aldık," dedi İkizRuh. "O... mührünü kullanmak zorunda mı kaldı?"

"Evet," dedi Marasi.

"Onu geri getirmesi zor olacak," dedi Kelsier gölgelerin içinden. "Bu fiyasko yüzünden en iyi ajanımı kaybetmiş olabilirim."

Marasi'nin ilk tepkisi hemen özür dilemekti. Kendine engel oldu. "İşgalin başlamasına izin vermemizi mi tercih ederdiniz?"

Kelsier öne doğru eğildi ve Marasi dudaklarında bir gülümsemenin izini yakaladığını düşündü. Belki hikâyeler doğruydu. Gaddar bir adam olabilirdi ama sert değildi. Ama kim bilirdi? Gerçekten de yüzlerce yıl önceden kalmış hikâyelere güvenilebilir miydi? Ve eğer güvenilebilseydi bile, mutlaka bir adam dört yüzyıl boyunca yaşadıktan ya da, ee, ölmedikten sonra değişirdi.

"Devam et İkizRuh," dedi Kelsier.

"Marasi Colms," dedi İkizRuh. "Size gururla Hayaletkan üyeliği öneriyorum. Eğer kabul ederseniz âdet olduğu üzere sizin hocanız olmaktan şeref duyarım. Ayışığı'nın izini bulmak ve doğal kişiliğine geri döndürmeye çalışmak olan sonraki görevimde bana katılabilirsiniz."

"Bu öneri Hayaletkanlar'ın bildikleri her şeye erişimi de beraberinde getiriyor," dedi Kelsier. "Biz birbirimizden sır saklamayız."

"Siz bile mi Firari?" diye sordu Marasi merakla. "Siz sır saklıyor musunuz?"

Firari buna cevap vermedi. Ama yine gülümsemişti.

"Size sevinç ve huşu verecek bilgi ve gizemlere erişimimiz var leydim," dedi İkizRuh. Görevlerimiz bizi büyüleyici yerlere götürüyor, hepsi de tam olarak sizin istediğiniz şeyi yapmayı, Scadrial'ı korumayı amaçlıyor."

"Bu bizim kolay kolay dillendirdiğimiz bir davet değil," diye ekledi Kelsier.

Ve işte buradaydı. Soru. Kabul edecek miydi? Son zamanlarda daha fazla bir şeyleri yapmayı o kadar çok istemişti ki... Daha büyük

çatışmaların, kozmerin daha fazlasının ipuçlarını ne kadar yakalarsa o kadar fazla tamamını görmeyi istiyordu. Duvardaki küçük bir delikten güneşin batışına bakan bir kadın gibiydi.

Ama öte yandan.

"Küme'yi ne kadar zamandır biliyordunuz?" dedi. "Ne yapmaya çalıştıklarını ne kadar zamandır biliyordunuz? Trell'in kim olduğunu?"

Sessizlik.

"Cevapları yeminler edildikten sonra veririz leydim," dedi İkizRuh. "Bizim usulümüz bu."

"Bildiklerinizi Ahenk'le paylaştınız mı?" diye sordu Marasi.

"Saze... son zamanlarda tutarsız," dedi Kelsier. "Onun içinde büyüyen bir sorun var. Kıyasla bugünün olaylarını bile önemsiz göstereceğinden korktuğum bir sorun. Biz ne yazık ki gizlilik içinde çalışmak zorundayız. Şimdilik çok küçük, çok zayıfız. Açığa çıkarsak kozmerin güçleri bizi ezer."

Marasi bunu tamamen reddetmiyordu, tamamen değil. Her kanun kadını bazı zamanlarda gizlice çalışmanın gerekliliğini anlardı.

Öte yandan.

Marasi kartlarını parmaklarının arasında çevirdi, sonra kaldırdı ve iç içe geçen kan kırmızısı elmaslara baktı.

Gerçekten istediği şey bu muydu? Arada sırada mesleğinde tatminsizlik duymuştu. Ama bazen hoşlanmadığın herhangi bir meslek var mıydı? Kartı tekrar tekrar çevirirken Marasi ilk başta neden bir polis olduğunu hatırladı. Sadece suçluları yakalamak için değildi. Sorunları çözmek içindi. Dünyayı sadece korumak için değil, daha iyi bir yer hâline getirmek için.

Bunu gölgelerin içinden yapamazdı, değil mi? Başkaları bunu yapabilirdi ama Marasi? O kadar çok kişiye yalan söylemek zorunda kalırdı ki. Ettiği en temel yeminleri çiğnemiş olurdu.

Hakkını verdin mi diye sormuştu Armal. O soru Marasi'nin yakasını bırakmıyordu.

"Bir keresinde, yaklaşık yedi yıl önce, hayatta istediğim her şeyin avcumun içine düştüğünü düşünmüştüm. Ne istediğimi bulduğumu düşünmüştüm. Sonra o dönüp gitti. Bu reddedilme benim başıma gelen en iyi şeylerden biriydi."

"Leydim?" dedi İkizRuh.

"Sanırım ne istediğini bilmek zor," diye devam etti Marasi. "Hiçbir zaman bütün bilgilere sahip olamayacağız. Sadece elimizdekilerle ne yapabiliyorsak onu yapmak zorundayız." Kelsier'nin gölgelerin için

deki gözlerine baktı. “Eğer katılırsam keşiflerimi polis teşkilatıyla paylaşmama izin verecek misiniz?”

“Sence?” diye sordu Kelsier.

“Ben halka hizmet ettiğimi düşünüyorum,” dedi Marasi. Kartı kapının yanındaki masanın üzerine koymak için yürürken. “Sahip olduğum bütün güç ve yetkinin onlardan geldiğini. Hedefler ne kadar iyi olursa olsun, karanlık ve yalanlarla onlara hizmet edilemez.”

“Dikkatli ol,” dedi Kelsier o kartı bırakamadan önce. “İstediğinin bu olduğundan emin misin?”

“Hayır,” dedi Marasi. “Benim işim emin olmak değil. Benim işim elimden gelenin en iyisini yapmak. Sınırlı bilgiyle bile.” Kartı bıraktı.

Bir şeyleri bulma ihtiyacını hissediyordu. Kendisi için bir cevabı. Ama o bu değildi.

“Ben hükümetin ve kanunun hizmetkârıyım,” dedi Marasi. “İnanıyorum ki bu saydıklarım sizin tarihsel olarak aranızın iyi olmadığı şeyler Firari. Bu görevdeki yardımınız için minnettarım. Gelecekte de yardımınızı kabul ederim.” Başını iki yana salladı. “Ama örgütünüze uygun değilim. Gerçekler hayat kurtarabilecekken sır saklamayacağım.”

Burada gizli olan şeyleri öğrenmesi gerekiyordu ama Marasi bir dedektifti. Cevapları bulmak için ruhunu satmayacaktı. Firari’ye bile.

Kelsier reddedilmekten hoşlanan türden bir adama benzemiyordu. Ama en sonunda başıyla onayladı. İkizRuh’la el sıkıştı, ona Ayışığı’nı bulmakta yardım etmeyi önerdi, sonra dışarı çıktı.

Şehre döndü.

Elendel halkının arasına.

Aralarında yürürken, endişelerini, korkularını, şüphelerini duyarken günlük işlerinin sıkıcılığı içinde kaybettiği şeyleri hatırladı. Yıllar boyunca hayatı için yaptığı ama daha sonra geride bıraktığı planları.

O zaman şimdi onlara geri mi dönüyordu? Daha akıllı, daha anlayışlı, daha incelikli bir şekilde.

İşte o zaman, bitmiş ve tükenmiş ancak galipken ne istediğini anladı.

İhtiyacı olan tek şey bir plandı.

Prasanva, İkizRuh, onun gitmesini izledi, sonra başını salladı. Talihsizlikti. Ve ayrıca olağanüstüydü. İnsanların kişisel prensiplerine sadık kaldıklarını görmekten hoşlanırdı. Ne de olsa eterler bütün insanları birbirlerinden farklı düşünecek şekilde yaratmıştı.

Dışarıdaki ana koridorun kapası kapanır ve Marasi Colms odadan ayrılırken, Dlavil de Kelsier'in koltuğunun arkasındaki gölgelerden dışarı çıktı. Kısa boylu adamın ayrıntılı ve ürkütücü bir maskesi vardı, tahtadan ve boyalıydı. Ama konuştuğu zaman şivesi Güney Scadrial kökenliler gibi değildi. Gümüşnurluydu.

"icabına bakmamız gerekecek," dedi Dlavil alçak sesle.

"O prensip sahibi bir kadın," dedi İkizRuh. "Onun zarar görmesine izin vermeyeceğim."

"Sırlarımızı biliyor," dedi Dlavil. "Bu üssü biliyor. Senin ve Ayışığı'nın neler yapabildiğini gördü. Haritaları, güçleri, bilgileri gördü. Artık bizim için tehlikeli."

"Hepsini kendi rızamızla gösterdik," dedi İkizRuh. "Ve her ne kadar bizi reddetmiş olsa da bizden çalmadı. Üstat Kelsier, onu dizginleyin."

"Yeter Dlavil," dedi Kelsier ışığı yakar ve koltuğunda arkasına yaslanırken. "İkizRuh haklı. Kozmerin üstünkörü bir incelemesiyle öğreni- lemeyecek hiçbir şeyi bilmiyor. Üslerin yerini değiştirmemiz gerekebilir ama bu bizim suçumuz. Ayışığı onun katılacağından o kadar emindi ki."

Dlavil dilini tuttu, gözleri o lanetli maskenin arkasında okunamıyordu. İkizRuh adamın yüzünü tam olarak okuyamamaktan nefret ediyordu çünkü Dlavil, aynı Roshar'da sürekli sorun çıkaran kız kardeşi gibi, hiçbir zaman çıkarmadığı bir maske takıyordu. Neredeyse derisinin bir parçası sayılacak kadar yüzüne yapışmıştı.

"Ciddiyim Dlavil," dedi Kelsier. "Ona ya da bu şehirdeki herhangi bir kişiye karşı benim iznim olmadan bir hamle yapmayacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet Lord Kelsier," dedi Dlavil ve arka kapıdan çıktı.

Kelsier yüksek sesle içini çekerek koltuğundan kalktı. Pencerenin yanında İkizRuh'a katıldı ve dışarıdaki şehre baktılar.

"Dün iyi iş çıkardın," dedi Kelsier. "Çok iyi iş çıkardın eski dostum. Neredeyse her şeyi kaybediyorduk."

İkizRuh övgüyü kabul ederek başını eğdi. Güzel bir histi.

Sen kutsandın, dedi Silajana zihninin içinde. Ve *övülmeyi hak ediyorsun.*

Bu, çok daha güzel bir histi.

"İşin hiçbir zaman bu noktaya varmaması gerekirdi," dedi Kelsier. "Sazed'de yanlış bir şeyler var. Kötüye gidiyor."

"Ne yapacağız lordum?" diye sordu İkizRuh.

Kelsier gözünü kıstı. "Ben 'Tanrı' ile zorlu bir konuşma yapmak zorunda kalacağım," diye fısıldadı hafifçe.

STERIS

PATLAMADAN İKİ GÜN SONRA

Şehrin toparlanmasının ikinci gününde Steris nihayet Waxillium'u hastaneden eve getirebildi. Hoid'in arabasından topallayarak indiler, Wax'in koltuk değnekleri vardı, sonra başlarını kaldırıp sürülerinin olduğu devasa gökdelene baktılar. Wax bakakaldı, gözleri hafifçe rahatsızdı.

"Shavv'ı mı düşünüyorsun?" diye sordu Steris alçak sesle.

Wax başıyla onayladı. "O çatıda Wayne bana ona bir kazık çaktırdı. Eğer dinlemeseydim beni İtip gemiden atamazdı."

"O zaman ne yapacaktın?" diye sordu Steris nazikçe. "Ölmek için onun yanında mı kalacaktın? Ne yapması gerektiğini biliyordu."

Wax ona baktı ve Steris gözlerinde Lessie'nin ikinci ölümünden sonra gördüğü aynı acıyı gördü. Bu sefer dizginlenmişti ama yine de rahatsız ediciydi. Steris onu acı içinde görmekten nefret ediyordu. Fazlasıyla sık olan bir şeydi.

"En azından veda etmem gerekirdi," diye fısıldadı Wax. "Yabanlar'ı benim yüzümden terk etmişti..."

"Ona ikinci bir şans verdiğin için yaşıyordu," dedi Steris. Wax gözlerini çatıya dikmişken o da okuduğu travma hakkındaki kitaplardan aldığı notlara gizlice danıştı. "Bu senin suçun değil Waxillium. Wayne'in hakkını vermen, onun kendi kararlarını verebilmesini kabul etmen gerek. Sen şehir için kendini feda ederdin, bunu ikimiz de biliyoruz. O yüzden Wayne'in de aynı seçimi

Wax bir an sessiz kaldı ve Steris endişeyle onun ne hissettiğini çözmeye çalıştı. O kırışmış yüzde bir öfke ifadesi mi vardı? Yoksa acı mı? Izdırap mı? Steris işi daha mı kötüye çevirmişti?

"Haklısın," dedi Wax alçak sesle, sonra yaşaran gözlerini kırpıştırdı. "Haklısın Steris. Onun kahraman olmasına izin vermem gerek, değil mi? Ah Ahenk... gerçekten gitti."

Steris defterini cebine soktu ve etraflarındaki dünyayı görmezden gelerek ona sarıldı. Diğer her şeyi düğmeli eski bir gaz lambası gibi kıstı. Sadece ikisi kalana kadar kararttı. Sadece ikisinin önemi vardı.

Wax ona sarıldı, sonra uzun ve derin bir nefes aldı. "Marasi onun öldüğüne inanmıyor. Birkaç ay sonra kafasında bir hasır şapkayla sallana sallana geri geleceğini ve bize Malvvish Birliği'ndeki meyveli içkilerin ne kadar güzel olduğunu anlatacağını düşünüyor. Ama yanılıyor. Bu sefer bitti."

"Evet," diye fısıldadı Steris. "O gitti. Ama hiçbir şey bitmedi Wax. Lessie öldüğü zaman da aynı şeyi söylemiştin. O zaman da doğru değildi. Şimdi de doğru değil. İnanman zaman alacak ama olacağından emin ol."

Wax elini sıktı. "Bir kere daha haklısın. Nasıl bunda bu kadar iyi oldun Steris?"

"Wayne'den öğrendim."

"... Yaslı insanları teselli etmeyi mi?"

"Hayır," dedi, sonra da defterini çıkardı. "Hile yapmayı."

Waxillium gülümsedi. Olaydan beri Steris'in gördüğü ilk samimi gülümsemeydi. Sonra koltuk değneklerini Steris'e verdi ve yere boş bir mermi kovanı attı.

"Ah!" dedi Steris. "Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

"Yaşlanıyor olabilirim ama kırılgan değilim," dedi Wax, sonra da onu kavradı. "Hazır mısın?"

"Her zaman," dedi Steris uçuşun beklentisiyle eşsiz bir heyecan hissederek. Wax'e iyice yaslandı.

Wax uygun bir dizi destek noktası olması için buraya taktırdığı metal çıkıntıları kullanarak onları yukarı doğru fırlattı. Saçlarının arasından esen rüzgârla hızlı, canlandırıcı bir yükselişle önemsiz dünya daha da küçüldü. Sadece ikisi ve gökyüzü kalana kadar.

Wax onları dikkatlice süitlerinin dışındaki çıkıntının üzerine indirdi. O koltuk değneklerini geri alırken Steris defterini çıkardı.

"Sanırım..." dedi Wax. "Sanırım zamanla toparlarım."

“Güzel,” dedi Steris birkaç sayfayı çevirerek. “Şu an için uygun bir Wayne alıntım var.”

“Neyin var?”

“Birkaç uygun lafı elimin altında tutmak onu hatırlamanın bir yolu olur diye düşünmüştüm,” dedi Steris. “Bu... anormal mi? Anormal, değil mi? Üzgünüm.”

“Hayır,” dedi Wax. “Yani olabilir ama onun hoşuna giderdi.”

Steris sırıttı. “Hop,” dedi. “Bir kızı tutup ta oraya kadar taşıdın birader ama biraz bile kıçını ellemedin mi?”

“Bunu şimdi uydurdun.”

Defterini uzatarak orada yazılı satırı gösterdi.

“Eh, o zaman dediğini yapmamız gerekiyor,” dedi Wax.

“Kayıplarımızı anmanın tek doğru yolu bu.”

Wax onu kavradı ve çekerek öptü, bedeni Wax’inkine yaslanarak şekline uydu ve bütün doğru yerlerinden yüklendi. İnanılmaz bir histi; akışkan gibiydiler, uyumlu, canlı, alev alev.

Ve evet, Wax, kalçalarını da kavramıştı. Neredeyse Wax’in sağlam bacağının dengesini bozulup yana devriliyorlardı. Başlarına bir kaza gelmeden önce öpüşmeyi kestiler ama ayrılmadılar.

“Kendin olduğun için teşekkürler,” diye fısıldadı Wax.

“İyi olduğum tek iş bu,” dedi Steris. “Millete inek fırlatmak dışında.”

Wax kaşlarını çattı.

“Wayne’in arada bir söylediği bir şeydi,” dedi.

Buna karşılık olarak Wax gökyüzüne doğru baktı. “Teşekkürler Wayne. Her neredeysen. Buna sahip olabilmemi sağladığın için. Beni yaşattığın için.”

Sonra Steris onu oturabilmesi için zorla içeri soktu. O bacağı üzerine ağırlığını vermemesi gerekiyordu, alçı olsun ya da olmasın. Ağırlığını azaltarak hile yapabiliyor olsa bile.

Ne yazık ki Kath Steris’in beklediğinden biraz daha hızlı davranmıştı ve çocuklar şimdiden Havza’nın taşrasındaki Harms malikânesinden geri dönmüşlerdi. O yüzden Wax de doktor talimatlarını alenen çiğneyerek diz çöktü ve Max’i yakalayarak sarıldı.

“Baba!” dedi Max: “Başardın! Kath başardığını söyledi!”

“Neyi?” diye sordu Wax.

“Kötü adamları durdurdun! Dünyayı kurtardın!”

“Sanırım ikisinden de biraz yaptım,” dedi Wax. “Ama Wayne in çok yardımı oldu.”

"Okuldan Jennid dünyayı kurtardığın zaman kızı da kapman gerekiyormuş diyor. Ama bu aptalca. Ben kızları sevmiyorum."

"Ne?" dedi Wax. "Anneyi bile mi?"

"Baba," dedi Max abartılı bir bezginlik duygusuyla, sanki bu tarihte bir oğlanın tarif etmek zorunda kaldığı en bariz şeymiş gibi. "Annem kız değil, o bir anne."

Wax küçük Tindvvyl'i alır ve sıkıca sarılarak favorilerini çekiştirmesine izin verirken Steris gülümseyerek Kath'ın yanına geçti.

"Bu size geldi," dedi Kath alçak sesle, el çantasından bir mektup çıkararak. "Kısa bir süre önce. Önemli görünüyordu."

"Teşekkür ederim," dedi Steris ona yazılmış olan mektubu alarak ve ön tarafındaki valinin mührünü gördü.

Paniklemeye başladı. Bunun için endişelenmişti. Böyle bir ihtimal olduğunun farkındaydı elbette ama yine de...

Elleri dehşetle titreyerek zarfı yırtıp açtı. Şimdi Adawathwyn'i resmî olarak kovduğuna göre yeni bir vali yardımcısına ihtiyacı olacaktı. Mutlaka bu kadarını da yapmazdı...

Sayın Steris Harms Ladrian,

Sizinle görüşmek ve hükümetimde olası bir görevlendirme hakkında konuşmak isterim. Bu kriz sırasındaki paha biçilemez hizmetlerinizi göz önüne alarak...

Hayır, hayır. Olmaz.

... sizden şehrin Afet Hazırlık Görevlisi makamını kabul etmenizi istemeye karar verdim. Size meclisimde bir koltuk ayıracak ve şehrin olası felaket ve benzeri tehlikelere karşı hazırlıklı ve donanımlı olmasını sağlamak amacıyla kullanmanız için özel bir kuvvet oluşturacağım.

Lütfen bana sizin için uygun zamanları bildirerek cevap verin ki oturup konuşabilelim. Bunun yanı sıra, size en samimi teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Bir kahraman ve azimli bir lider olarak övülüyorum. Bu övgülerin ikisini de sizin desteğiniz olmadan hak edemezdim.

Afet... Hazırlık Görevlisi mi?

Steris gözlerini kırptı.

Yahu bu... hiç de dehşet verici değildi.

Hatta eğlenceli bile olabilirdi.

Wax, Tindvvyl'i Kath'a verdi, sonra topallayarak Steris'e doğru geldi, Max oynadığı yeni bilye oyununu uzun uzun açıklarken başını sallıyordu. Steris'in omzunun üzerinden bakan Wax mektubu okudu, sonra dirseğinden tuttu.

"Steris," dedi. "Bu harika."

"Bunu hak etmiyorum," dedi Steris. "Tsunami hiç de benim korktuğum kadar kötü olmadı."

"Aşkım," dedi Wax. "Hak ediyorsun."

Steris gözlerine bakmak için döndü.

"Ya Wayne'den alıntı yapmak yerine onu farklı bir şekilde ansaydık?" dedi alçak sesle. "Ya kendimize mutlu olma izni vermek için çalışmaya karar verseydik? Buna ne diyorsunuz Leydi Ladrian?" ^

"Sanırım, Lord Ladrian, bu benim çok ama çok hoşuma giderdi.

Bu isteğini bir aksaklık olmadan gerçekleştirebilmek için kafasında şimdiden planlar yapmaya başlamıştı.

ALLRIANDRE

PATLAMADAN BEŞ GÜN SONRA

Allriandre basamakları birer birer çıktı. Ayakları kurşun gibiydi. Bacakları da cüruf. Sanki çelik çubuklarla yüklenmiş gibi sırtı eğildi. Küllü giysilerinde yanlarından geçerken kıvılcımlar saçan ocaklar yüzünden birkaç yeni iz vardı. Onun işi onları çalıştırmayı içermiyordu, Allriandre eritilecek metal parçalarını ayıklıyordu.

Asansörsüz bir binanın yedinci katındaki küçük dairesine geldiği zaman Coussaint Hanım'ın bağırdığını şimdiden duyabiliyordu. Bitkinliğine rağmen Allriandre adımlarını hızlandırdı. Aceleyle kapıya geldi ve savurarak açtığında üç yaşında, yaşına göre fazla küçük olan kızı Ruri'nin battaniyelerinin içinde büzüldüğünü gördü. Yine dehşet içindeydi.

"Neden diş macununun resim çizmek için olduğunu düşündün ki?" diye bağırdı Coussaint Hanım. Gıdılardan bir hiyerarşisi olan bir kadındı, en sonuncu ve en şişkin olanı diğerlerini korkunç bir hükümdar gibi yönetiyordu. Allriandre içeri girerken başını kaldırdı, sonra diş macunu kavanozunu gösterdi. "Bu sefer ne yaptı, görüyor musun?" "Özür dilerim," dedi Allriandre, tükenmişti ama Ruri kaçmak için koşarak kollarına geldiği zaman onu kaptı. "Ona baktığınız için teşekkür ederim."

Coussaint onu baştan aşağı inceleyerek kirli yüzüne, bakımsız saçına, yanmış giysilerine dikkat etti. "Kira?" diye talep etti.

"Daha iki gün var."

“Biraz tamirat yaptırmam gerekiyor,” dedi Coussaint. “Belki şu adama gidebilirsin. O her ay...”

“Ruri’ye baktığınız için teşekkür ederim Coussaint Hanım,” dedi Allriandre kadının gidebilmesi için kenara çekilerek. “Çok büyük faydası oluyor."

Kadın somurttu ama sıkışarak odadan dışarı çıktı ve gümbür gümbür merdivenlerden aşağı indi. Allriandre kızına sıkıca sarıldı ve bir an için seçimlerini, yanlış kişilere borçlandığın zaman şehirdeki en iyi eğitimin bile pek bir anlamının kalmadığını düşündü. Şu anda kollarında tuttuğu kız gibi o kadar çok sevdiğin bir şeyin nasıl aynı anda hayatında yaptığın en büyük hatalardan birinin anısı olabildiğini.

Allriandre tükenmişti ama Ruri’yi yere koydu ve ikisi birlikte, kız tekrar gülmeye başlayana kadar duvara diş macunuyla resim çizdiler. Ruri bazen hataların inanılmaz, muhteşem, kıymetli bir şeylere dönüşebileceğini anlayana kadar. Doğru açıdan bakıldığı zaman.

Kapı çalındı.

Allriandre dondu, sonra hızla ellerini bir paçavraya sildi. Kimseyi beklemiyordu. Pas tutası, neredeyse kimseyi tanımıyordu bile. Üniversitedeki bütün arkadaşları gidip evlenmiş, ofis işleri bulmuş ve gecelerini eğlence yerlerinde harcamaya başlamıştı. Onun ailesiyse Yabanlar’da yaşıyordu ve Allriandre ona neler olduğunu öğrenmemeleri için elinden geleni yapmıştı. Çünkü onların kendi dertleri vardı.

Tereddütle kapıyı açtı ve dışarıda takım elbiseli iki adam gördü. Biri uzun, biri kısa boyluydu. Anında içine bir sıkıntı çöktü. Bunlar Bleaker'ın yeni tahsildarları mıydı? Ama aylığını aldıktan sonra gelmeleri gerekiyordu. Wayne’den, babasını öldüren adamdan gelen paradan sonra.

“Allriandre Hanım?” diye sordu kısa boylu adam. “Ben Cali ve bu da Daring, Cali Ailesi Muhasebe ve Emlakçılık’tan. İçeri girebilir miyiz? Sizinle görüşmemiz gereken nispeten önemli bir konu var.

“Daha param yok,” dedi Allriandre hızla. “Param olana kadar size ödeme yapamam. Burada alabileceğiniz hiçbir şey yok.”

İkili birbirlerine baktılar, sonra kısa boylu adam bir kere daha işaret etti. Allriandre onları gönülsüzce içeri aldı.

“Eğer kızıma bir şey yaparsanız...” diye fısıldadı.

“Biz düşündüğünüz kişiler değiliz,” dedi uzun boylu adam neşeli bir havayla diş macunu kaplı duvara, sonra da perişan eşyalara bakarken. “Biz Fikir Caddesi, 662 numarada ikamet eden Üstat Wayne Terrissoylu’yu temsil ediyoruz.”

“Hah,” dedi Allriandre rahatladığını hissederek. “Demek o. Sonunda akıllandı ve onunla bizzat görüşmemde ısrar etmekten vaz mı geçti?”

“Gerçekten öyle,” dedi uzun boylu adam melon şapkasını tezgâhın üzerine koyarak. Ruri’nin oraya koyduğu ezilmiş elmayı fark eden Allriandre yüzünü buruşturdu. Küçük kız geldi ve kucağına tırmandı. Yabancılar onu endişelendiriyordu.

“Neden erken geldiniz?” diye sordu Allriandre. “Parayı ayın birine kadar göndermez.”

“Duymadınız mı?” dedi uzun boylu adam. “Siz... gazeteleri okumuyor musunuz?”

“Gazete okumak için vaktim varmış gibi mi görünüyorum?” diye sordu Allriandre. “Eğer param sizdeyse harika. İşime yarar. Ama gerçekten de biraz uyumam gerekiyor. O yüzden...”

“Allriandre Hanım,” dedi kısa boylu adam. “Üstat Wayne geçen hafta vefat etti. Oldukça çarpıcıydı. Bombayı patlatan oydu. Olanları duymadınız mı?”

Demirhanede bununla ilgili konuşmalar duymuştu. Wayne’le bir ilgisi olduğunu değil gerçi. Ama bütün o sel ve tahliyeler... ve... Dur.

“Öldü mü?” diye sordu.

Başlarını sallayarak onayladılar.

Pas tutası. Allriandre bunu nasıl karşılamıştı? Mutlu muydu? Babasını öldüren adam sonunda ölmüştü. Büyük sevinç duyması gerekirdi, değil mi?

Onun yerine şaşkın hissediyordu. Biraz öfkeliydi, evet. Bu asla kaybolmayacaktı. Rahatlamanın bir zerresi. Ama büyük ölçüde... üzgündü. Her şeyin bu hâle gelmesinden üzgündü. Uzun zaman önce katılaşmış yaraların arada sırada içine bir acı saplamasından üzgündü. Hataları için üzgündü. Hatalar her zaman daha iyi bir şeye dönüşmüyordu, kesinlikle hayır. Ama şimdi nasıl olabileceklerini anlayabiliyordu. Büyük olanlarının bile.

Uzun boylu adam odadaki tek masanın üzerine büyük bir dosya koydu. “Başlayalım mı?” diye sordu.

“Neye başlayalım mı?” diye cevap verdi Allriandre.

“Allriandre Hanım,” dedi kısa boylu adam. “Siz Üstat Wayne’in mirasının birincil varisisiniz.”

“O ne ediyor?” diye sordu. “Üç tane sakız ve bir meyhane borcu mu?”

“Şu anda likit olarak yirmi milyon boxingin sahibi ve birkaç önem

li şirketin en büyük hissedarısınız, ki bu da en azından yüz milyon daha ediyor."

Oda Ruri'nin burnunu çekmesi dışında sessizleşti, kız da bunu burnunu Allriandre'nin tulumuna silerek çözdü. Allriandre neredeyse fark bile etmemişti.

"Sen az önce... yüz yirmi milyon mu dedin?" diye fısıldadı.

"Aşağı yukarı, borsanın durumuna bağlı olarak," dedi uzun boylu adam. "Dikkate değer bir miktarda alüminyumu teminat göstererek zekice yatırımlar yaptı. Dâhice hatta, çoğu alışılagelmiş düşüncelere tersti. Altı yıl önce en iyi yatırım elektrik, fabrikasyon ve enerjiymiş meğer."

Kısa boylu adam onun için bir sandalye çekti. "Lütfen," dedi alçak sesle. "Oturun. Üzerinden geçmemiz gereken bazı şeyler var."

"Yüz yirmi milyon," diye tekrar etti Allriandre, gözleri kocaman açılmıştı, zar zor düşünebiliyordu. Batan sanat atölyesinden kalan borçları on bini ancak buluyordu.

"Evet," dedi uzun boylu adam bazı kâğıtları çıkararak. "Benim hesabıma göre siz şehirdeki en zengin dördüncü kişi oldunuz. Başını kaldırdı. "Bazı ayrılmış paralar var gerçi. Üstat Wayne'in başka şeyler için bir kenara ayırdığı hesaplar. Ama onlar toplamda beş yüz binden daha az ediyor. Kalan her şey... eh, size ait."

Allriandre sandalyeye yığıldı.

Kısa boylu adam bir notu ona doğru sürdü. Elle yazılmış, bir şeylerle lekelenmişti. "Bunun size verilmesini istemişti."

Sadece, *Pardon* yazıyordu.

Sanki olanları açıklayabilirmiş gibi. Afallamayla notu aldı, sonra göğsüne bastırdı. Parayla ailesini Elendel'e getirebilirdi. Sorunlarını çözebilirdi. Onu şehre gönderdikleri zaman onlara söz verdiği hayatı hepsine verebilirdi.

Ruri notu tutarak üzerine diş macunu bulaştırdı.

"Ayrılmış paralar ne için?" diye sordu Allriandre. Şikâyet ettiğimden değil. Sadece merak ettim."

Adamlar bakıştılar.

"Çeşitli şeyler," dedi kısa boylu adam. "Her birinin... kişisel bir anlamı var."

KELSIER

PATLAMADAN ÜÇ HAFTA SONRA

Kelsier yüksek yerleri severdi. Neyse ki şehirde çok sayıda gökdelen vardı artık.

Luthadel'in onlarca metre uzunluktaki büyük kalelerinin yüce sayıldığı bir zamanı hatırlayabilen birkaç kişiden biriydi. Bugün şehre hâkim olan gökdelenlerle kıyaslandıkları zaman antika sayılırlardı. Çağdaşlığın abideleriyle.

Kelsier'in görüşü bir zamanlar olduğu gibi değildi. Bir gözü bir ölümlü, diğeriyse bir ölümsüz olarak görüyordu. Kazıklı gözü sadece ruhunu kemiklerine tutturmakla kalmıyor, ona sürekli olarak mavi bir katman göstererek dünyayı Sazed gibi bir varlığın yapabildiği şekilde görmesini sağlıyordu. Sadece metal kaynaklarının değil, her şeyin ana hatlarını gösteriyordu. Maddeyi oluşturan aksonların kendilerinin kutupsallıkları vardı ve doğru şartlar altında Çelikitmeden etkilenebiliyorlardı.

Bir tanrısal göz. Bir sıradan insan gözü. Her zaman Kelsier'in dünyayı görmeye çalıştığı gibiydi.

Bugün gökdelenin çatısında muhteşem bir manzarayla karşı karşıyaydı. Yıllar önce sislerin tepesini ilk aştığı ve yıldızları gördüğü zaman hissettiği sevinci, özgürlüğü hatırlayabiliyordu. Şimdiyse o yıldızlar çoğu gece görülebiliyordu. Sisler çıktığı zaman bile ötelerine uzanan ve insana engelsiz görüş sunan bir bina bulması o kadar zor olmuyordu. Yıldızlar. Güneşler. Gezegenler.

Her biri potansiyel bir tehditti.

Bir silüet gökdelenin çatısının kıyısı boyunca Kelsier'e doğru yürüdü. Ahenk'e bu günlerde bazen beliren gölgeli, karanlık ikizi eşlik etmiyordu. Diğer benliğini temsil ediyordu.

"Marsh yaşayacak," dedi Sazed Kelsier'in yanına otururken. Ona doğrudan bakmazsan neredeyse özünün sonsuzluğa doğru uzandığı gerçeğini görmezden gelebiliyordun.

Sazed artık resmen bir tanrı olsa da, her zaman olduğu gibi konuşuyordu. Kelsier bunun Ahenk ona tanıdık olan bir kişiliği göstererek rahatlatmak istediği için mi, yoksa bir zamanlar Kelsier'in arkadaşı olan adam bir şekilde aynı kişi olduğu için mi olduğundan emin değildi.

"Marsh yaşayacak," dedi Kelsier düşünerek. "Bu, atiyumumuz olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa başka bir yol mu buldun?

"Kandra, Waxillium'un patlayan laboratuvarında atiyum tozu buldu," dedi Sazed. "Görünüşe göre eğer ahenkyumu trellyuma, sanırım asıl ismi bavadinyum, temas ettirerek patlatırsan yan ürün olarak küçük bir miktarda atiyum yaratıyor."

"Ya lerasiyum?" diye sordu Kelsier.

"Üzgünüm. Hepsi patlama sırasında imha oluyor. Birkaç kere test ettik."

Yine bir sonuç çıkmamıştı.

"Zaten şu anki durumun yüzünden işine yaramazdı," dedi Sazed.

"O önemli değil Saze," dedi Kelsier. "Gelecekteki tehlikelerle yüzleşmek için Allomanserlere ihtiyacımız var; eski günlerdeki gibi gerçek Allomanserlere. Eğer düzgün Metalsoylularımız olsaydı Trell'le olan sıkıntı başlamadan biterdi."

"O zaman sen de Küme'yle aynı fikirdesin?" dedi Sazed. "Onların Metalsoylu yaratmak adına yaptıkları canavarca girişimleri onaylıyor musun?"

Onaylıyor muydu? Söylemesi zordu. Bazen bir omlet yapmak için birkaç yumurta kırmak gerekirdi. Küme'nin masum insanlara yaptıkları şeylerden hoşlanmıyordu ve asla öyle hareketlere göz yummazdı. Ama eğer Hemalurji'ye ihtiyaç varsa, etrafta her zaman masum olmayan birileri bulunurdu.

"Küme'nin deneylerinin nerelere gidebileceğini bilmiyorsun, dedi Sazed. "Allomanserleri damızlık hayvanlar gibi çoğaltmaya çalışmak kadar basit bir hareket bile... karanlık yerlere gider Keli. Kusursuz

maya çalışmak mı? Bu fikri mide bulandırıcı bulmak için Terrisli olmaya gerek yok."

"Belki Harap ve Muhafaza, bunu nüfusun sadece bir kısmına genetik kökenli güçler vermeden önce düşünmelilerdi. Benim hedefim eşitliği sağlamak. Gücü azınlığın elinden alıp çoğunluğa vermek."

En kolay yolu lerasiyum olurdu ama görünüşe göre onu aramaya devam etmesi gerekecekti. Bu ona kendisi için umut veriyordu gerçi. Lerasiyum Kelsier'in işine yaramazdı ve bu hâlinde Hemalurji'nin yetersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Ruhuyla bedenini bir arada tutuyor ama daha fazlasını yapmıyordu.

Başka bir yolu olmalıydı. Umudu vardı. Her zaman umudu olmuştu. Metalleri tekrar kontrol edebilmeyi umuyordu. Tekrar gökyüzüne çıkabilmeyi umuyordu. Etrafındaki dünyada görebildiği metallere dokunabilmeyi umuyordu.

İkili bir süre için sessizce oturdular. Ender de olsa yaptıkları her görüşmede bunu daha fazla yapıyorlardı. Belki tartışmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorlardı.

"Yükseklerden hoşlanıyorum," dedi Kelsier en sonunda. "Hem de ölümlü olduğum zamandan bile daha fazla. Belki bir parçam o mağaraların içinde bana yaptıklarından dolayı kin güdüyor. Belki de ondan mümkün olduğunca uzak kalmaya çalışıyorum." Durakladı. "Atiyum yaratan patlamalar. Merak ediyorum da, acaba atiyum elde etmenin travmatik olmayan bir yolu olacak mı?"

Sazed cevap vermedi.

"İşin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verebildin Saze?" diye sordu Kelsier sonunda. "Neredeyse her şey burada bitiyordu."

"Durum kontrolüm altındaydı."

"Bok altındaydı! Altı yıl önce ona yaptıklarından sonra o kanun adamı çalışmaya devam edebildiği için şanslısın. Diğeri bir Kırpıkçı olduğu için şanslıydın. Geminin ambarında o patlamayı nasıl becerdiğini çözemiyorum."

"Şans geleceği görebilen bir tanrı için farklı bir şeydir, diye düşünüyorum ben," diye cevapladı Sazed alçak sesle.

"Önemsiz. Bu iş son anda halloldu. Senin Trell'i yıllar önce durdurmuş olman gerekirdi. Ama durdurmadın. Neden?"

Sazed şehre doğru baktı. Şehrin ötesine doğru. Kelsier'in tanrısal olan gözüyle bile göremediği şeylere doğru.

"Bu dünyayı koruyamıyorsun Saze," dedi Kelsier. "Bununla yüzleşmemiz gerekiyor. Sana bir şeyler oluyor."

“Durum kontrolüm altında.”

“Öyle mi? Öyle mi gerçekten?”

Sazed oturmaya devam etti, gözleri kapalıydı. Ve hay lanet olsun, ona bakmak zihni bulandırıyordu. Yüzeyde arkadaşı, sakin Terrisli adam vardı. Ama uzayıp gidiyordu. Bir şekilde üzerinde oturdukları taşların kendisiydi. Şehir. Gezegen. Ve ötesi.

Ama içinde bir karanlık vardı. Dışarıya gösterdiğinden farklı bir yüz. Güçler dengeli değildi. Harap her zaman daha güçlü olmuştu.

“Ne yapmamı istersin?” diye sordu Sazed.

“Bir yerlerde müttefikler var, olmalı” dedi Kelsier. “Ayışığı’nın dünyasında belki. Ya da eterlerin diyarında. Hatta belki Mitos. Onlara ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerek.”

“Shadesmar...”

“Güvenilir değil,” dedi Kelsier. “Kandraları Scadrial’ın ötesine göndermeyi bile zar zor başarabildiğini biliyorum, büyük ölçekli yolculuk için kullanılabilecek bir şey değil. Dahası bundan sonra Shadesmar’a girmek bizi kesinlikle öldürmek isteyen tanrıların insafına kalmak demek. Daha iyi bir yolu olmak zorunda.”

“Ne öneriyorsun?” diye sordu Sazed.

“Bize yeni bir teknolojik devrim çağı ver,” dedi Kelsier. “Bize kendimizi savunmanın yollarını bulmamız, hatta daha fazlasını başarmamız için yardım et. Muhtariyet düzenli olarak kendi halkına elektrik ve sanayiyle başarabilecekleri şeyleri gösteriyor. Sen ise göstermiyorsun.”

“İnsanlar bunları kendi başlarına keşfetmeli,” dedi Sazed. “Aksi durumda kolay kavranamayan sonuçları oluyor. Yılların geçmesine izin vermeli, insanoğlunun yüzyıllar içerisinde kendi hızlarıyla kozme- re açılan yolları...”

“Hayır,” dedi Kelsier. “Yüzyıllarca bekleyemeyiz. On yılı bile zor bekleriz. Eğer sen bir şey yapmazsan, bu teknolojiyi kendi başımıza keşfedeceğiz. Ama düşmanlarımızın bizi yok etmek için getirdiği orduların elinden. Bizim bir devrim yapmamıza yardım et Saze. Bize yeni bir dünya ver.”

“Şu anda yaşadığımız dünya yeteri kadar hızlı ilerlemiyor mu?”

“Sence?” diye sordu Kelsier. “Birkaç hafta daha geçse o roketi çalıştıracaklardı, değil mi? Elendel’i doğrudan kalbinden vururlardı ve milyonlarca kişi buharlaşıp giderdi. Bunun mümkün olduğundan haberimiz bile olmazdı. Eh, senin dışında hiçbirimizin.”

Sazed başını eğdi. “Ben... düşüneceğim.”

“Düşünecek misin?” dedi Kelsier. “Eğer biz başka dünyalara karşı duramazsak her şey daha da kötüye gidecek. Evet, orduları Shadesmar’dan geri çekildi, benim ajanlarımın yardımı sayesinde olduğunu da unutmayalım bu arada, ama sadece Muhtariyet yeni hazırlıklara girişeceği için.

Geri gelecekler ve bizim hazır olmamız gerek. Teknolojiyle. Daha önemlisi en güçlü kaynağımızla. Allomanserlere ve Ferusimyacıla- ra ihtiyacımız var. Metalsoylulara erişimimizi arttırmanın hiç yolu yok mu? Herkesin içinde tohumu var, değil mi? Muhafaza’nın kalbi?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Sazed.

“Yalan mı söylüyorsun?”

“Sana hiç yalan söyledim mi eski dostum?” Sazed gözlerini açtı ve Kelsier’in bakışlarına karşılık vererek içlerindeki o sonsuzluğu gösterdi.

“Ben halkımızı koruyacağım,” dedi Kelsier. “Bedeli ne olursa olsun. Lütfen bana onları senden korumak zorunda kalmayacağımı söyle.”

“Bu, tamamen sana bağlı eski dostum,” dedi Sazed.

RANETTE

PATLAMADAN ALTI AY SONRA

Ranette'in balayı berbat geçmişti. Rahatlamayla, kitap okumayla ve Malvvish manzaralarını izlemekle dolu bir tatildi. Tek bir tabanca bile yoktu. Planlar çizmesi ve tasarım yapmasına güçlükle izin verilmişti.

"Teşekkür etsen iyi olur," diye homurdandı Jaxy'ye, otomobilleri Elendei'deki evlerinin önüne yaklaşırken.

"Senin de hoşuna gitti," dedi Jaxy yan tarafını dürterek. "Numara yapma."

"Eğlence hızla sıkmaya başlıyor," diye mırıldandı Ranette. "Sadece ne kadar tazelenmiş olduğunu düşün," diye cevap verdi Jaxy. "Teslimat tarihleri ya da zaman sınırları hakkında endişelenmene gerek olmadığı zaman kaç tane fikrin yüzeye çıktığını!"

"Ben zaman sınırlarını seviyorum," dedi Ranette.

Jaxy ona ters ters baktı.

"Tamam," dedi Ranette. "Berbat değildi. Neredeyse hoştu. Orası acayip bir yer olsa da. Keşke Wax keşfetmeseydi. Belki o zaman Yabanlar'a giderdik."

"Yabanlar," dedi Jaxy. "Balayımız için mi?"

Ranette omzunu silkti. "O aptal lokantayı seven sensin."

Jaxy gözlerini devirirken otomobilleri garip bir şekilde evlerinde durmadı. Sürmeye devam etti.

"Dur," dedi Ranette dönüp arkalarına bakarak.

"Görmen gereken bir şey var," dedi Jaxy.

"Daha çok 'eğlence' değil, değil mi? Artık o kadar eğlence dolu- um ki, kusmak üzereyim."

"Ne kadar romantiksin," dedi Jaxy kolunu tutarak.

Ranette homurdandı. Eh, balayım böyle davranarak rezil etme- ek için dikkat etmişti. Hoş ve nazik ve neşeli olmuştu.

Tamam. Neşeli değil. Ama huysuzluk yapmamıştı. Büyük ölçüde, e itiraf etmek gerekirse Güney Kıtası gerçekten ilginçti. Gerginlikler daha çok... eh, gerilmeye devam ettiği hâlde. Sürekli olarak sınırları Kuzeylilere kapatmanın muhabbeti ediliyordu. Görünüşe göre turizmin sonu gelmişti.

Ne olursa olsun, artık eve dönmüşlerdi. Bunun Ranette'in huysuzlanma zamanı olması gerekiyordu. Bir ilişki bu şekilde yürürdü. İtme ve Çekme. Ranette alttan almıştı. Şimdi de biraz üste çıkabilirdi. Artık rahat rahat...

"Bu ne lan?" diye sordu otomobil Ranette'in dükkânının önünde dururken. Küçük bir arazinin üzerindeki ufak bir binaydı ama bir şekilde genişleyerek küçük bir arazinin üzerindeki çok büyük bir bina hâline gelmişti.

"Düğün hediyesi," dedi Jaxy.

"Buna nasıl paran yetti?" dedi Ranette kapıyı savurarak açar ve tökezleyerek inerken.

"Yetmedi. Benden değil."

Ranette dönüp baktı.

"Wayne biraz parayla iki sevimli adam gönderdi," diye açıkladı Jaxy. "Onun... yani işte öyle. Senin için güzel bir şeyler yapmam gerektiğini söylediler ama notta açıkça 'Hayvanlık yapmadan' diye yazıyordu. Dükkâna bakım yaptırmamı öneriyordu."

Ranette gülümsemeden edemedi. Wayne'in yokluğunu ne kadar hissettiğine şaşırmıştı. Şimdi nasıl pislik olmayacağını öğrendiği için, şok edici bir şekilde insanlar öğrenebiliyordu, gerçekten arkadaş olmuşlardı.

Elbette, gelmiş geçmiş en inanılmaz patlamada ölmüştü. O yüzden Ranette kendini o kadar da kötü hissetmemişti. Eğer ölmen gerekiyorsa böyle ölecektin.

Ranette o patlayıcıları nasıl elde edebileceğini çözmeye çalışıyordu. O kadar kuvvetli bir şeyle imal edebileceği silahlar...

"Bir not bırakmış," dedi Jaxy bunu Ranette'e vererek.

N'aber? yazıyordu. Pastel boyayla. *Bu takım elbiseli iki eleman*

bana bunu yazmam ve bu işler hakkında karar vermem gerektiğini söyledi. Her ihtimale karşı. Görünüşe göre benim mesleğimin "yüksek riskli" olduğunu düşünüyorlarmış. Onlara kendi işlerinin yüksek riskli olmasını istiyorlarsa beni aptalca şeyler yapmam için daha çok zorlamaya çalışmaları gerektiğini söyledim.

Ama... sanırım sen bunu okuyorsan ben ölüp gitmişimdir. Gömülmüşümdür. Belki yakılmış. Ya da yenilmişimdir. Bilmem. Her ne olduysa umarım Marasi'nin suçudur, çünkü bana her zaman onun başını belaya sokacağımı söylüyor, bir kereliğine kabahatli olan o olsa iyi olur.

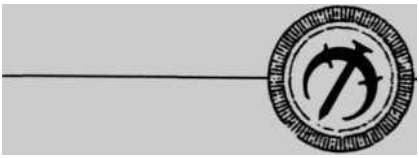
Neyse... teşekkür etmek istiyorum. Wayne'in yanında Vay ne'i de gözden çıkarmadığın için, anlarsın ya? Hediyenin tadını çıkar. Cidden müthiş şeyler üret.

"Pas tutası," dedi Ranette ellerini beline koyarak. "O küçük serseriyi gerçekten de özlüyorum."

Jaxy gülümseyerek kolunu tuttu, ona yaslandı. "Ranette. Çok naziksin."

Doğru söylüyorum. Onu özlüyorum." Gülümsedi. "Vurması ondan daha eğlenceli kimseyle karşılaşmadım."

MELAAN

PATLAMADAN ON DOKUZ AY SONRA

Haberci Shadesmar'ın karanlık denizi boyunca süzülerek giderken hafifçe parlıyordu.

MeLaan gövdesindeki bir tür parlayan madde tarafından yüzdürülen bir teknede oturuyordu. Aşağıdaki siyahlık sudan daha kıvamlı bir sıvı gibiydi. Tamamen şeffaf olması gerekiyordu, eğer birisi kayıp içine düşer ve batarsa gittikçe uzaklaştığını, uzaklaştığını ve uzaklaştığını izleyebileceğini söylemişlerdi.

"Bu habercilerin ne olduklarını biliyor musun?" dedi MeLaan.

"Herkesi her yerde bulabilmek için Bağlantı okuyabilen Kuşamlı bir varlık," dedi kılavuzu.

"Bu... biraz rahatsız edici."

Kılavuzu Jan Ven omzunu silkti. Tebeşir beyazı derisi ve büyük, neredeyse sürüngenimsi gözleri olan bir yaratıktı. Beyaz saçı genişti, çimen tutamlarına benziyordu. Görünüşe göre buralarda Sho Deller enderdi ama mükemmel kılavuzlar oluyorlardı. Tanrılarıyla doğrudan bağlantılı olmalarıyla ilgisi vardı.

Zarf GÜMÜŞNUR TİCARET kelimeleriyle damgalanmıştı. İçinde Ahenk'ten bir not buldu. Kısa, özlü ve nazikti. Wayne şehre yapılan saldırıyı durdurmuştu. Ve bunu yaparken ölmüştü.

MeLaan'ın nefesi kesildi. Kendini titrerken buldu.

Pas tutası. Bundan daha iyi olması gerekirdi. Ölümsüz. Metin. Neden MeLaan da diğerleri gibi olamıyordu?

Onu bir daha görmeyeceğini biliyordu. Ama bu? MeLaan Wayne'in başka birilerini bulmasını istemişti. Kendi iyiliği için. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, MeLaan'ın da iyiliği için. Çünkü Wayne ona ne olduğunu unutturuyordu. Çünkü Wayne'le dünya fazla ilginç oluyordu, MeLaan akıllıca olanın ne olduğunu bile unutuyordu.

Ölmüş müydü? O...

Sadece bir kaçamak olması gerekiyordu. MeLaan ölümsüz olma konusunda başarılı sayılmazdı. Mektubu dikkatle katladı, dikkatle ceketinin cebine koydu.

"Kötü haber mi?" diye sordu Jan Ven sonsuz siyah enginlik boyunca hafifçe kürek çekerek onları götürürken.

"Evet," diye fısıldadı MeLaan.

"Karaya çıkışımızı ertelemek ister misin?"

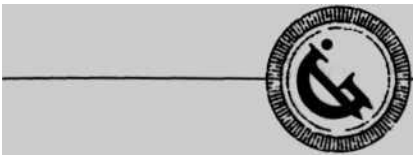
MeLaan döndü. İleride kara vardı. Ve bu garip yerin soğuk ateşleri için fazlasıyla canlı görünen ışıklar. İnsanlar etraflarına toplanmıştı, yüzlercesi. Garip giysileri, çoğunun acayip kızıl saçları vardı. Kayıplardı.

MeLaan'ın görevi buydu. O insanları kurtarmak.

"Hayır," dedi MeLaan ayağa kalkarak. "Burada bir görevim var."

Ne de olsa kalbini yeniden yaratabilir, tamir edebilir ve iyileştirebilirdi. Onun türünün hep yaptığı şeydi.

WAXILLIUM

PATLAMADAN İKİ YIL SONRA

Wayne'in heykelini yaptırmanın en zor kısmı hangi şapkayı takacağına karar vermekti. Sonunda cevabı bulmuşlardı. Değiştirilebilir yaptırmaları gerekiyordu.

Wax ve Steris, Wayne'in dikkate değer derecede isabetli, pirinçten bir tasvirinin önünde duruyorlardı. Heykelin kafasında, Wayne'in şanslı şapkasının çıkarılabilen pirinç bir kopyası vardı. Heykel Wayne'den daha büyüktü, sinsice gülümsüyordu, bir elini öne uzatmıştı. Büyük ihtimalle diğeriyle cüzdanını çalmak içindi ama çoğu insan yardım eli olduğunu düşünecekti.

Şapkayı yılda bir değiştirmeye karar vermişlerdi. İşleri ilginç kılmak için. Resmî açılış değildi ama heykeltıraş, Wax ve Steris'in gelip görmelerine izin vermişti. Onlar Elendel'in tam merkezindeki Yenidoğum Parkı boyunca dolaşırken çitler başkalarını uzak tutuyordu. Dünyanın tekrar yaratılmasından sonra insanların ilk dışarı çıktığı tepecikti.

Miraç Savaşçısı ve Son İmparator'un heykelleri eğer Wayne hayatta olsaydı arada bir fırlattığı taşların kafalarına yetişebileceği kadar yakındaydı. Böyle uygun görmüşlerdi.

Steris tabelayı okumak için eğildi.

" 'Sen insanlara yardım etmek için varsın,' " diye okudu, sonra altındaki daha küçük, yere yakın olan ikinci yazı tabelasını fark etti. Steris bunu da okurken Wax yüzünü buruşturdu.

“Hiçbir eleman bir kere daha salladığı için pişman olmadı,” diye okudu. “ ‘Ama herkes, biraz daha sallamadığı için eninde sonunda pişman olacak.’ Bu lafını kullandığına inanamıyorum.”

“Alt tabela da çıkarılabiliyor,” dedi Wax hızla. “Onu da arada bir değiştireceğiz. Ama... eh, o Wayne’in özellikle yazılmasını söylediği bir laftı.”

Steris ayağa kalktı ve başını iki yana salladı. Burayı Wayne’in alıntıları ile doldurabileceği bir yer olarak görüyordu, Wax bundan emindi.

Wax ayakta durmaya devam etti, arkadaşının yüzüne bakıyordu. Yüreğindeki sızıyı hissetti. Her zaman orada olacaktı. Ama Wax hayatına devam ediyordu. O, Steris ve çocuklar bir diğer Yabanlar gezisi için daha hazırlanıyordu. Politik bir geziydi, Havza’nın değişen yüzüyle birlikte Yabanlar’ın bir eyalet yapılması önerisine destek toplamak içindi.

Sıkı çalışmayla geçen iki yıl iç savaşı engellemeyi başarmış, nihayet gerçek bir ilerleme kaydedilerek Havza’daki şehirler tarafından ulusal bir meclis kurulmuştu. Sırada Yabanlar vardı. Orada yaşayanların bir kısmı ayrı bir ülke olmak istiyor, Wax ise onları birlik olmalarının daha iyi olacağına ikna etmeyi umuyordu.

Çitin kapısı çarpıldı ve kısa süre sonra Marasi heykelin yanına geldi, Wayne’in gerçek şanslı şapkasını takıyordu. Wayne ona miras bırakmıştı. Vasiyetnamesine son anda eklenen bir şey olduğunu söylemişlerdi. İlk önce Wax kendisine herhangi bir şeyin bırakılmadığını düşünmüştü. Ama sonra bazı şeyler... belirmeye başlamıştı.

En sonuncusunu Marasi’nin görmesi için kaldırdı.

“Kurumuş bir kurbağa mı?” diye sordu Marasi.

“Doldurulmuş,” dedi Wax. “Bu sabah ceketimin cebindeydi. Bir özür notuyla birlikte. Görünüşe göre talimatlar canlı bir kurbağa diyormuş ama onu yapmaya elleri varmamış.”

“Bunun için kimi tuttuğunu bulabildin mi?” diye sordu Marasi kurbağayı bir bacağından tutup alarak.

“Notların ne kadar nezaket ve pişmanlıkla yazıldığına bakılırsa servetini idare eden muhasebecileridir diye düşünüyorum. Onları durdurmak hiç içimden gelmiyor.”

“Devam etmelerine izin vermelisin,” dedi Steris.

O yanına gelirken Wax kaşlarını çattı. “Sen iğrenç olduğunu düşünmüyor musun? Geçen sefer yarım bir sandviçti.”

“İğrenç olduğu belli,” dedi Steris. “Ama... eh, Wayne açısından

muazzam bir dikkat ve planlamacılık örneği. Teşvik etmemiz gereken bir şey."

"O öldü," diye belirtti Marasi.

"Saygı duymamız gereken bir şey o zaman," dedi Steris.

Marasi kurbağaya ters ters baktı. "Hediye verirken düşüncesi bile yeter derler. O zaman... ee... bunu nasıl yorumlamalıyız?"

Wax içini çekti. "Eminim yakında listesi bitecektir."

İki kadın da ona baktılar.

"Sen Wayne'i tanıdığına emin misin?" diye sordu Marasi. "Ne zaman bir espriyi fazla uzatmadı?"

Bu... doğru bir noktaydı. Wayne'in olağanüstü servetini öğrendikleri düşünüldüğünde bu espriyi çok ama çok uzun bir süre devam ettirecek parası olduğunu görüyorlardı. Ve, eh, kurbağa gibi şeyler gıcıktı. Ve sevimliydi. İkisi birden.

Tıpkı Wayne gibi.

"Yolculuğun için hazır mısın Marasi?" diye sordu Steris.

Marasi yüzünü buruşturdu. "Fiziksel olarak? Evet. Eşyaları topladık. Ama zihinsel olarak? Duygusal olarak?"

"Harika iş çıkaracaksın," dedi Steris. "Sen bu pas tutası Havza'nın gelmiş geçmiş en havalı elçisi olacaksın!"

Marasi başını yana eğdi.

"Konumumuzu düşünerek saygılı bir dil kullanıyorum," diye açıkladı Steris başını kaldırıp Wayne'in heykeline bakarak.

"Doğru söylüyor," dedi Wax Marasi'ye. "Sen tam olarak bizim ihtiyacımız olan şeysin. Malvvish bir eşi olan Havzalı bir kadın. Sert ama adil olmakla bilinen saygıdeğer bir devlet görevlisi. Güney ülkelerinin liderleri seni dinlerler."

Marasi başıyla onayladı, yüz ifadesi katıydı.

"Dürüst olmak gerekirse senin polis teşkilatından ayrılığını gördüğüm için biraz şaşırdım," dedi Wax konuyu açarak. "Bir parçam hiçbir zaman bırakmayacağını düşünmüştü. Bu senin hayalindi."

"Hayır," dedi Marasi. "Benim hayalim daha fazlasını yapmaktı. Her zaman öyle olmuştu."

"Sanırım bir elçi olarak bunu yapabilirsin," dedi Wax.

Marasi kollarını kavuşturarak gülümsedi. Wax onun son zamanlarda ne kadar kendinden emin olduğunu gördüğü için mutluydu.

"Bir şeyler planlıyorsun," dedi Wax neşelenerek. "Ne yapıyorsun Marasi?"

"Bir süre önce yapmayı istediğim, başarmayı istediğim bir şey ol

duğunu fark ettim," dedi Marasi. "Ama daha sahip olmadığım tecrübelere ihtiyacım vardı. Sanırım elçi olmanın yardımı olacak."

Wax buna kaşlarını çatıp ne demeye çalıştığını çözmeye çalıştı. Ama daha fazla bastıramadan Steris konuştu.

"Umarım gerginliği dindirebilirsin," dedi. "Eğer tekrar bizimle ticarete başlamalarını sağlayabilecek bir kişi varsa bu da sensin."

Wax bu temenniye katılıyordu. Bantlar'ın getirildiği ve tükenmiş olduklarının keşfedildiği toplantıda değildi ama bir tuzak kokusu almıştı. Ne yazık ki, patlamanın ardından ilişkiler gittikçe gerginleşmişti. Havza Bantlar'ın haksızca alındığını düşünüyordu ve Malvvishler de Havza'nın onları kullanmayı düşünmekle bile saldırganlık yaptığını iddia ediyordu.

Ama Bantlar sadece bir semboldü. Daha büyük bir güç oyununun parçasıydı. Malwishlerin arasındaki yeni bir grup yüzyıllar boyunca Kuzeyli felaketlerinin onlara ne kadar çok zorluk yaşattığından bahsedip duruyor ve bu bombaların keşfinin sadece bir sonraki adım olduğuna işaret ediyordu. Birleşmelerini kontrol eden gruptu. Onlar Kuzey'i kargaşa dolu, güvenilmez görüyorlardı.

Bu grubu dinleyerek Malvvish Birliği turizm ve hatta kıtaların arasındaki ticaretin çoğu türünü yasaklamıştı. En önemlisi, Kuzey'e ahenkyum gönderilmesinin her türünü yasaklamışlardı.

Ahenkyum olmadan hava gemisi de olmazdı. Ve Kuşam bombaları da, gerçi o cihazın ender olan bileşeni trellyumdu. Ne yazık ki, Havza iki metalin de tehlikeli olmaya yetecek kadarını bir kenara saklamıştı. Ve Wax'in aleyhteki sözlerine rağmen geri kalan metalleri kullanarak yeni silahların geliştirilmesi araştırılıyordu.

Yeni bir çağa girmişlerdi. Steris'in zamanının çoğunu hazırlanmaca geçirdiği afetlerden biri savaştı. İş oraya gelmeyecekti. Wax öyle umuyordu. Eğer sadece Bantlar'ı kimin tükettiğini çözebilirse...

O *yola çıkma,* diye düşündü Wax.

Ama eğer bu türden soruları sormayacaksa Wax kimdi? Kanun adamı mıydı? Baba mıydı? Senatör müydü?

Sorular onun kimliğinin bir parçasıydı. Sadece seçimin kendine ait olduğundan emin olabilmeyi istiyordu. Gerçi düşündükçe Marasi'nin ne planladığını anlayabileceğini tahmin etti, eski içgüdülerinin yardımı oluyordu. Yakınlarındaki çitlerdeki politik sloganlara göz atma şeklini değerlendirdi. Bu kadar gözle görülür bir görevi stratejik bir amaçla seçmesini.

Tecrübeye ihtiyacının olduğunu söylemişti. Belki pazarlık, egosu

nu kontrol altına alma ve insanları uzlaştırmaya çalışmak konularında...

"Hay pas tutası," dedi işaret ederek. "Valiliğe aday olmayı planlıyorsun."

Haykırmasıyla Marasi sıçradı. Sonra kızardı. Sonra da çenesini kaldırdı ve başıyla onayladı.

Wax gülümseyen Steris'e baktı. "Biliyor muydun?"

"Plan yapmak için yardıma ihtiyacı olmuştu," dedi Steris. "Ama benim sırrım değildi."

"Gerçekten karar vermek zorundaydım," dedi Marasi. "Kendim öğrenmek zorundayım Wax. Tecrübeye ihtiyacım var. Bu tür bir işte iyi miyim, görmem gerekiyor. Ama... evet."

"Gördüklerim ve öğrendiklerimden sonra bir polis memurunun işiyle tatmin olamadığımı fark ettim," dedi. "İşleri değiştirebilmem gerekiyor. Gerçekten değiştirebilmem." Wax'e bir bakış attı. "Sence aptallık mı ediyorum? Küçükken yıllar boyunca politikaya girmek için eğitildiğimi düşünmüştüm. Bundan kaçmıştım ama şimdi..."

Gözleri birbirlerine kilitlendi. Ve Marasi ilk defa ne dediğini fark etmiş gibi göründü. Bunu kime dediğini. Evet, Wax bu duyguyu anlıyordu. Ona başını salladı, sonra tekrar Wayne'in tabelasındaki alıntıya baktı. O söylediği sözlere, şimdi üzerlerinden yıllar geçmişti. Sen insanlara yardım etmek için varsın.

Başka bir silüet yaklaştı, uzun siyah bir palto ve şapka giyiyordu. Yanlarında durarak heykeli kazıklar çakılmış göz yuvalarıyla inceledi.

"İyi görünüyor," dedi Ölüm.

"Nasıl dikkat çekmeden etrafta gezinebiliyorsun?" dedi Steris.

"Duygusal Allomansi," dedi Ölüm dalgınca.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Marasi. "Tedavi işe yarıyor."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Ölüm. "Sunduğum şeyleri bizzat tecrübe etmemeyi tercih ederim. Görünüşe göre bir süre daha bunu yapmak zorunda kalmayacağım." Wax'e döndü. "Selamlar kardeşim."

Wax kazığının olduğu karnını yokladı. Her ne kadar kandralar ve Ölüm gibi varlıklar tarafından "kardeşim" olarak hitap edilmenin ölümsüz olduğu anlamına gelmediğini öğrenmiş olsa da onu rahatsız ediyordu. Son derece rahatsız edici bir grubun üyesi olmuştu. Hemalurjiklerin.

"Sökmeyi düşündüm," dedi Wax.

"Eğer istersen yardım ederim," dedi Ölüm. "Ama hepsini sökeme-

yiz. Bir keresinde neredeyse beni yok edecek bir tanesini kaybediyordum. Kurtulduğuma hâlâ inanamıyorum."

"Belki aile özelliğidir," dedi Steris.

"Belki." Tereddüt etti. "Ahenk selamını iletmemi istiyor."

Tanrı kazık yüzünden Wax'in kafasının içinde konuşabilirdi. Ama Wax'in isteğiyle asla yapmamaya yemin etmişti. Dediğine göre onu izlemeyecekti bile.

Ama kazık bir sorunu sürdürmeye devam ediyordu. Wax kimdi? Baba, kanun adamı, senatör? Yoksa üçü birden? Bir parçası tamamen başka bir şey olduğundan endişeleniyordu yıllar sonra bile. Bir piyon.

"Demirgöz?" diye sordu Marasi. "Wayne... Wayne gerçekten gitti mi? Yani... kesin olarak emin miyiz?"

Ölüm gülümsedi. "Onun ruhuyla görüşmedim Marasi. Bunu sadece bazen yapıyorum, Saze beni güçle Kuşamladığı zamanlarda. Sanırım insanların hakkımda uydurmaya karar verdikleri hikâyelere uygun davranmam hoşuna gidiyor. Bu... onun yolu.

"Neyse, ben giderken Wayne'le görüşmedim. Ama Ahenk görüştü. Evet, arkadaşın öldü." Başıyla heykele doğru işaret etti. "Olağanüstü bir benzerlik... Vin'inkini düzgün yapmaları için müdahale etmemiz gerekmişti. Ama bunu ilk denemede tam tutturmuşlar." Gruplarına başını salladı, sonra Wax'e küçük bir not verdi. Ondan sonra uzaklaştı. Wax onun fark edilmemek için duygusal Alloman- si kullandığı açıklamasına kanmamıştı. Burada daha başka bir şeyler vardı.

Ölüm'ün ona verdiği notu çevirdi. Ahenk'tendi.

Endişe ettiğin bazı şeyler hakkında, beni üzen şeyler duydum Waxillium Ladrian. Sana bir söz vermek istiyorum. Varlığımın her aksonu ve özüyle, şunu ilan ediyorum:

Kimse seni oynatmıyor.

Hayatın sana ait.

Ve aksini düşünmene sebep olduğum için en derin özürlerimi sunuyorum.

Wax o notu uzun bir süre boyunca elinde tuttu. Sonra dikkatlice katladı ve cebine koydu. Steris'in elini tuttu ve başını kaldırıp heykele baktı.

O kimdi? Herhâlde... eh, kim olmak istiyorsa oydu. Hayatta hiçbir

seçimi benimsemek için diğer olasılıkları bir kenara atmamış, bir rolü seçmek diğerlerinden vazgeçmesini gerektirmemişti. Aynı hatayı yapıp duruyordu ama tam o anda durmaya yemin etti. Karısını, kalbini ve Ahenk'i dinleyecekti.

Baba, kanun adamı, senatör. Üçü birden olabilirdi, hatta daha fazlası.

İnsanlara yardım ettiği sürece.

Sissoylu İkinci Çağın Sonu

ARS ARCANUM

METAL REFERANS TABLOSU

METAL		ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ	HEMALURJİ
c	*Demir*	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar	Güç çalar
	Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar	Fiziksel Allomansi çalar
	Kalay	Duyuları güçlendirir	Duyuları depolar	Duyuları çalar
db	Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar	Fiziksel Ferusimya çalar
©	*Çinko*	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar	Duygusal dayanıklılık çalar
	Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar	Zihinsel Ferusimya çalar
	Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar	Zihinsel dayanıklılık çalar
	Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar	Zihinsel Allomansi çalar
	Kadmiyum	Zamanı yavaşlatır	Nefes depolar	Zamansal Allomansi çalar
	Serobent	Zamanı hızlandırır	Enerji depolar	Ruhsal Ferusimya çalar
	Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar	Karma Ferusimya çalar
O	Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	İrade depolar	Güçlendirici Allomansi çalar
	Krom	Hedefin Allomantik rezervlerini tüketir	Talih depolar	Kader çalıyor olabilir
Ü5)	*Nikrosil*	Hedefin Allomantik yakışını güçlendirir	Kuşam depolar	Kuşam çalar
O	Alüminyum	Kendi Allomantik rezervlerini tüketir	Kimlik depolar	Bütün güçleri yok eder
e	Duralümin	Sonraki yakılan metali güçlendirir	Bağlantı depolar	Bağlantı ve Kimlik çalar

İLAHİ METALLER

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSIMYASAL GÜCÜ	HEMALURJİ
Atiyum	Başkalarının geleceğini gösterir	Gençlik depolar	Herhangi bir gücü çalar
Lerasyum	Bütün Allomantik güçleri verir	Bilinmiyor	Bütün güçleri çalar
Ahenkyum	Bilinmiyor	Bilinmiyor	Bilinmiyor
Trellyum	Bilinmiyor	Bilinmiyor	Bilinmiyor

Harici metaller *italik,* İtme metalleri kalın yazılmıştır.

METALLER LİSTESİ

ALTIN: Müneccim Siskanlar altın yakarak geçmiş hâllerinin ya da geçmişte farklı seçimler yapmış olsalar olabilecekleri kişinin bir görüsünü görürler. Altınilik Ferukanlar altın bir metalakılda sağlık depolayabilirler, aktif depolama esnasında sağlıklarını kaybederler ve daha sonra çabucak iyileşmek ya da bedenin normal becerisinin ötesinde bir iyileşme sağlamak için buna erişebilirler.

ALÜMİNYUM: Alüminyum yakan bir Sissoylu'nun bütün metalleri, hiçbir etki ortaya çıkarmadan harcanır ve tüm Allomantik rezervleri yok olur. Alüminyum yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Alüminyum Biti denir. Özben Ferukanlar ruhsal benliklerini alüminyum bir metalakılda depolayabilirler. Bu Terris toplulukları dışında, hatta onlar arasında bile çok az konuşulan bir sanattır ve henüz tam olarak anlaşılmamıştır. Alüminyumun kendisi ve bazı alaşımları Allomantik olarak atıldır; İtilemez ya da Çekilemezler ve kişiyi duygusal Allomansiye karşı korumakta kullanılabilirler.

BAKIR: Bakırbulut Siskanlar (Dumancı olarak da bilinirler) çevrelerinde, yakınlardaki tüm Allomanserlerin bir Arayıcı tarafından tespit edilmesini önleyen ve kendilerini de duygusal Allomansinin etkisinden koruyan görünmez bir bulut oluşturmak üzere bakır yakarlar. Arşivci Ferukanlar anılarını bir metalakılda (bakırakıl) depolayabilirler; anılar

depolandıkları zaman kendi zihinlerinden silinir ve daha sonra kusursuz olarak hatırlanacak şekilde geri alınabilir.

ÇELİK: Çelik yakan Sikkeci Siskanlar yakınlardaki metal kaynaklarını İtebilirler. İtmeler doğrudan Sikkeci'nin kütle merkezinden öteye olur. Çelikadım Ferukanlar, çelik bir metalakılda fiziksel hız saklayabilir; aktif olarak depolama yaptıklarında yavaşlarlar ve daha sonra hızlarını arttırmak için buna erişebilirler.

ÇİNKO: Körükçü Siskanlar yakındaki bireylerin duygularını körüklemek (coşturmak) için çinko yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Körükçü belirli duygulara odaklanabilir. Çakıncı Ferukanlar, çinko bir metalakılda zihinsel hız depolayabilirler; aktif olarak depolama esnasında düşünme ve akıl yürütme becerileri körelir ve daha sonra daha hızlı düşünüp akıl yürütmek için buna erişebilirler.

DEMİR: Demir yakan Yalpacı Siskanlar çevrelerindeki metal kaynaklarını Çekebilirler. Çekmeler doğrudan Yalpacı'nın kütle merkezine doğru olur. Fireci Ferukanlar demir bir metalakılda fiziksel ağırlık depolayabilirler; aktif depolama esnasında etkin ağırlıklarını azaltıp, daha sonraki bir zamanda etkin ağırlıklarını arttırmak için buna erişebilirler.

DURALÜMİN: Düralümin yakmak, bir Sissoylu'nun o anda yakıyor olduğu bütün metalleri tamamen tüketerek, o metallerin güçlerinin büyük bir patlama hâlinde açığa çıkmasına neden olur. Düralümin yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Düralümin Biti denir. İrtibatçı Ferukanlar düralümin bir metalakılda ruhsal bağlantı depolayabilirler; aktif depolama esnasında diğer insanların onlara karşı olan duyarlılıklarını ve arkadaşlık duygularını azaltarak, daha sonra başkalarıyla hızla güven ilişkisi kurmak üzere buna erişebilirler.

ELEKTRUM: Kâhin Siskanlar elektrum yakarak geleceklerinin olası gidişatını gösteren görüler görebilirler. Bu genellikle birkaç saniye ile sınırlıdır. Doruk Ferukanlar elektrum bir metalakılda kararlılık depolayabilirler; aktif depolama esnasında depresif bir hâle girip, daha sonra metalakıllarına erişerek manik bir hâle bürünebilirler.

KADMİYUM: Savsakçı Siskanlar çevrelerindeki bir baloncukta zamanı yayıp, baloncuğun içinde zamanın daha yavaş geçmesini sağlamak için kadmiyum yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Savsakçının bakış açısına göre çok hızlı bir biçimde akmasına sebep olur. Solukçu Ferukanlar kadmiyumdan bir metalakla soluk depolayabilirler; aktif depolama esnasında bedenlerinin yeterince hava alması için hızlı ve derin nefes almak zorundadırlar. Bu soluk daha sonra metalakıllara erişerek geri alınıp, ciğerleri kullanarak soluk alma ihtiyacını ortadan kaldırabilir ya da azaltabilir. Ayrıca kanlarındaki oksijen düzeyini yüksek derecede arttırabilirler.

KALAY: Kalay yakan Kalaygöz Siskanlar beş duyularının hassaslığını arttırır. Tüm duyular aynı anda hassaslaşır. Yelduyar Ferukanlar beş duyularından birinin hassaslığını kalay bir metalakılda depolayabilirler, her duyu için ayrı bir kalay metalakıl kullanılmalıdır. Depolama esnasında o duyularının hassasiyeti azalır, metalakıla erişildiğinde ise bu duyu keskinleşir.

KROM: Krom yakan Asalak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanserin metal rezervlerini tüketirler. Yazıtura Ferukanlar krom bir metalakılda talih depolayabilirler; aktif depolama esnasında şansız olurlar ve daha sonra, şanslarını arttırmak için metalakıllarına erişebilirler.

LEHİM: Lehimkol Siskanlar (Haydut olarak da bilinirler) fiziksel güçlerini, hızlarını ve dayanıklılıklarını arttırmak, ayrıca bedenlerinin iyileşme becerisini arttırmak için lehim yakarlar. Yabani Ferukanlar lehim bir metalakılda fiziksel güç depolayabilirler; aktif olarak depolama yaparken zayıflarlar ve daha sonra metalakıllarına fiziksel güçlerini arttırmak için erişebilirler.

NİKROSİL: Nikrosil yakan Nikroyak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanser tarafından yakılmakta olan tüm metalleri tüketerek, bu metallerin güçlerinin büyük (ve belki de beklenmedik) bir patlama hâlinde o Allomanserde açığa çıkmasına sebep olurlar. Ruhyük Ferukanlar, nikrosil bir metalakılda Kuşam'ı depolayabilirler. Bu pek az kişinin hakkında herhangi bir şey bildiği bir güçtür. Gerçekten de, ben Terris halkının bu gücü kullanırken tam olarak ne yaptıklarını bilmediklerinden eminim.

PİRİNÇ: Teskinci Siskanlar yakındaki kimselerin duygularını teskin etmek (köreltmek) için pirinç yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Teskinci belirli duygulara odaklanabilir. Ateşruh Ferukanlar bir metalakılda ısı depolayarak, aktif olarak depolama yaptıkları esnada kendilerini soğutabilirler. Daha sonra metala- kıllarına kendilerini ısıtmak için erişebilirler.

SEROBENT: Kırpıkçı Siskanlar çevrelerinde bir baloncuk hâlinde zamanı sıkıştırıp, içeride daha hızlı akmasını sağlamak için serobent yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Kırpıkçının bakış açısına göre çok yavaş bir biçimde akmasına sebep olur. Obur Ferukanlar serobentten bir metalakılda gıda ve kalori depolayabilirler; doymadan ya da kilo almadan aktif depolama süresince büyük miktarlarda yemek yiyebilir, sonrasında ise metalakıllarına erişerek yemek yeme ihtiyacı olmadan devam edebilirler. Farklı bir serobent metalakıl da aynı şekilde sıvı alimim düzenlemek için kullanılabilir.

TUNÇ: Arayıcı Siskanlar, metal yakan diğer Allomanserlerin yaydığı titreşimleri "duyabilmek" için tunç yakarlar. Farklı metaller farklı titreşimler yayar. Nöbetçi Ferukanlar aktif olarak depolama yaptıkları esnada uykulu bir hâle girerek tunç bir metalakılda uyanıklık depolayabilirler. Daha sonra, uyku ihtiyaçlarını gidermek ya dafarkındalıklarını arttırmak için metalakla erişebilirler.

$aNATI ÜZERİNE

telTıel biçimde tecelli

<A* m

// ^aygın oianidir.

^ **" CiSz**

*** . ^İNİİ uygulayic,**

***Z A/A V «P* I.«.,ran bir katalizördür dıyebıı**

çeşitli metal türlerıaır. »- -

|/^>k^kendisi metalden Oelm"'d^bil'iriz.

|0>|füü=§

" J^JfcîİSKSU.~r ssiî

S<^>> ^/V^ldığı bile söylenebilin ğ, ne

&**/&'bU iSanm^n meta,**

^ .sl^Vt^.V V Mİr nr Bu sanat da caa* azırda sa-

9 4 ^1K yerine, uygulayıcının kullaNI-

la„,im î/>ldA/,il^ jçjnde hareket ettirilmesi ıçm

9> *j* aKtatPm W ulamaO,an

ĵB^2£2S‹

6&40&S2SZi **- -**

h'P

dan zayıflatmıştır. Artık insanların Ferusimyasal yeteneklerden yalnızca bir tanesiyle doğması yaygın görülen bir olaydır. Eğer İlahi Metallerin alaşımlarından metalakıllar yapılacak olursa, diğer yeteneklerin de keşfedilebileceği tahmin edilmektedir.

Hemalurji Scadrial'in günümüz dünyasında genel olarak bilinmez. Sırları, dünyanın yeniden doğuşundan kurtulanlarca saklanmıştır ve bu sanatın bilinen tek uygulayıcıları (çoğunlukla) Ahenk'e hizmet eden kandralar, birkaç dağınık koloss klanı ve Küme'dir.

Hemalurji negatif-uçlu bir sanattır. Uygulanmasının sonucunda bir miktar güç kaybolur. Tarih boyunca pek çokları bunu "kötücül" bir sanat olarak görmüş olsa da, aslında Kuşam'lardan hiçbiri kötü değildir. Özünde Hemalurji yetenekleri ya da özellikleri bir kişiden alıp, diğerine verme işlemidir. Temel olarak Ruhsal Âlem ile ilgilidir ve benim açımdan en ilgi çekici olanıdır. Eğer bu üç sanat içinde Kozmer'i ilgilendiren bir sanat varsa, o da budur. Kullanım alanlarında çok büyük potansiyel olduğunu düşünüyorum.

KARIŞIMLAR

Scadrial'da hem Allomansi hem de Ferusimya becerilerine erişim sahibi olacak şekilde doğmak mümkün. Bu son zamanlarda benim ilgimi özellikle çekiyor, çünkü farklı Kuşam türlerini karıştırmanın ilginç etkileri var. Bunu görmek için sadece Roshar'da olanlara bakmak yeterli; iki güç karıştırıldığı zaman kimyasal bir tepkimeye giriyorlar. Tam olarak eldekilerin toplamı yerine, ortaya yeni bir şey çıkıyor.

Scadrial'da Allomantik ve Ferusimyasal güce sahip olanlara "Çift-soylu" deniliyor. Buradaki etkiler Roshar'daki Dalga'ların karışımından daha incelikli ama her farklı karışımın bambaşka bir şey yarattığından eminim. Sadece iki güç değil; iki güç ve bir de etki söz konusu. Bunun daha çok incelenmesi gerek.

KAZIKLAR VE BİLEŞTİRME

Scadrial'da Niyet ve Bağlantı'nın doğası üzerinde çalışan her arca- nist için özellikle dikkat çekici olan Hemalurji'nin ve kazıkların doğasıyla ilgili garip bir şeyler olması. Uzun süreli çabaların ardından Scadrial'da Demirgöz olarak bilinen Marsh adlı kişiyle bir görüşme

ayarlamayı başardım. (Bir ek not olarak, onun varlığının haberlerinin diğer dünyalara bu şekilde yayılması ilginç. Bu sıradan dedikoduculuğun bir sonucu mu yoksa daha doğaüstü bir şeyler mi oluyor?)

Ömrünü uzatmak için Bileşim yapma becerisine sahip olduğunu mümkün olabileceği kadar kesin bir şekilde kanıtlandığını teyit edebilirim. Geçmişteki Hemalurjik bozunma ve o kadar çok sayıda kazığa sahip olmanın beden üzerinde yarattığı ağır zarar gibi olaylardan bahsetti. Onun zamanında Sorgucular günün çoğu saatinde uyuyordu; Kuruluş Kitapları bunun sağlık depolama ihtiyacı nedeniyle olduğunu söylüyor ama Marsh bu konuda ilk başta anlaşıldığından daha ince ayrıntıların olabileceğine işaret etti. Benim varsayımım bunun korkunç dönüşümlerinin doğası yüzünden ruhları üzerine binen inanılmaz yükün bir yan etkisi olduğu yönünde.

Ancak modern ruhlar bu derecede kazıklanmayı reddediyormuş gibi görünüyor. Daha fazla araştırma gerekli ama ben bunun şu anda Ahenk olarak bilen çifte unsurda Muhafaza'nın Harap'a karşı baskın durumda olmasıyla ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum. Antik zamanlarda mümkün olan ruhsal yozlaşma seviyesi artık olası değil, eğer çok fazla sayıda kazık çakılırsa ruhların güç kazanması kesiliyor. Marsh bunun Ahenk'in bilinçli olarak aldığı bir karar olduğunu sanmıyor. Gerçekten ben de bunun bir Pare'nin bile kasti becerilerinin ötesinde olduğunu düşünmüyorum.

Onun yerine ben bunun ruhların (yani bir kişinin doğasının Kuşamlı olan kısmı) doğası ve kozmerle olan dengeleri olduğuna inanıyorum. Antik çağlarda Harap Scadrial'ın varlığına kuvvetle bastırıyor, olabilecek her yöntemle ruhağlarına sızıyordu. Ruhların daha hızlı bozunmalarına, mümkün olmaması gereken sayıda kazığı kabul edebilmelerine ve sonuçta ortaya çıkan kişinin makul düzeyin ötesinde bir zorluk içinde var olmasına neden oluyordu.

Neden olursa olsun, sonuç olarak bir insana dış müdahale olmadan çakılabilecek kazıkların sayısında bir sınır var. En önemli nokta da modern çağda yaratılan hiçbir Hemalurjistin Bileşim yapma becerisine sahip olmaması. Bunun sebebini çözmek ve üstesinden gelmenin bir yolunu bulmak, Hemalurji ve onun kozmerin tamamı için teşkil ettiği (varsayılan) tehlikeyi takip edenler için büyük öneme sahip olacaktır.